057.86
NASC
v.1

LIBRARY OF THE
UNIVERSITY OF ILLINOIS
AT URBANA-CHAMPAIGN

057.86
NASC
v.1

057.86
NAS C
1.1

Ročník I. **V Č. Budějovicích, 1. ledna 1923.** **Číslo 1.**

NÁŠ CÍL

Číslo 60 haléřů.
Předpl. na rok Kč 14·40
na půl roku Kč 7·20
Vychází: 1. a 15.
každého měsíce.
Řídí redakční kruh. ::::
Majitel a vydavatel pro V. S. S. „Odkaz Žižkův", jakož i zodpovědný redaktor Jan Cibuzar, České Budějovice, :: Zátkova ulice číslo 8. ::

LIST VLASTENECKÉHO HNUTÍ ČECHOSLOVÁKŮ.

Silou proti mdlobě, vzdorem proti zlobě, ale láskou k sobě.

MOTTO: „Moje barva červená a bílá,
dědictví mé poctivost a síla." *Havlíček.*

Ráz Josef: (Cibuzar)

Pod starým praporem.

Sv. Čech: Výše ten prapor červenobílý,
hrdě ať zase k nebesům vlá,
v pažích ať nové procitnou síly,
k činům se vypne pravice mdlá,
znovu se vzpruží kročej náš vratký,
naděje smělá rozjiskří hled —
za čest a právo, za drahé statky
vesele vpřed!

A dnes by člověk, při všem tom oficielním lesku, oficielní řeči i řečech, oficielních, česky i jinak psaných novinách — zaplakal. Každý kdo dovolil si dnes v „osvobozené" domovině pozvednouti svatý prapor červenobílý jest šovinista, reakcionář. I určitá část těch, o nichž jsme se domnívali ve své zaslepenosti a věříce domácímu tisku — o němž jsme předpokládali že neklame, nelže, že není zaprodancem mezinárodního velkokapitálu — že bojovali za svobodu československého národa a ne za svobodu Židů, Němců, Maďarů a nenasitných „bratří" Poláků — Semitů — volala ústy svého předáka před třemi roky na Staroměstském náměstí, že „červenobílá reakce zdvihá hlavu". Tak daleko podařiio se převychovati nejnárodnější vojsko, že jeho část zapřela, poplila, zahodila svatý ten prapor, který poctivé hrdiny vedl k velikému vítězství u Zborova a j. Jak smáti se mohou řiditelé velikého cirku, kteří bičíky v nejrůznějších podobách mrskají své tahouny. Na nejvyšší místa v republice dostali se pomocí bezpáteřných kreatur plazících se v prachu před zosobněnou Lží a Podvodem. Ve všem jsme dnes velikými a největšími právě ve falšování dějin. Máme své vele-trhy, ale také vele-trhany, kteří celý národní majetek převedou pomalu na mezinárodní „veletrh" a tak pomalu do kapes několika lidiček stojících v popředí — synů Israele a jejich náhončích. Co může čekati národ, který poplil nejslavnější místa svých dějin, zkroutil k nepoznání význam svých velikánů, falšuje svoje dějiny a trpaslíky dneška staví vedle sluncí, které mocným, čistým světlem Pravdy září nám z minulých věků? Co může, co smí očekávati národ od Veliké Spravedlnosti, když posmívá se svým památkám, zavrhuje je, opravuje staré, poctivé výroky mužů a hledá, co by nejhoršího pověděl na ty, kteří do nastolení „realismu" byli národu československému životem, duší, ideálem? Kam doveden bude národ, jemuž jako vzor představováno jest: Kočičí zlato, kočičí stříbro a skleněné diamanty —?

Ten národ nevidí! Ošálen falešným leskem, ošálen falešnou mluvou, falešných, prodejných novinářů, nemá síly, aby protřel svůj zrak, zahodil brýle, jež mu židohumanitářský redaktor posadil skoro neviditelně na nos a přímým, čistým zrakem zahleděl se na to kočičí zlato. Viděl by jasně, že mrvou jest obklopeno, z mrvy vyrůstá a cítil by morový zápach, který kolem sebe síří.

Pravda a nezištná Láska k národu československému a národní věci musila by skýtati naprosto odlišný pohled Národ nemohl by býti rozdělen na spoustu stran a tyto zase rozštěpeny na straničky, ale kdyby v hlavě kolečka správně v sebe zasahovala, nemohly by se zuby lámati. Údy se řídí hlavou a je-li tato ve špatném stavu, co potom chceme od těch, kteří nemají vlastní vůle, a jsou jí řízeny?

Žid jest člověk, jako každý jiný, proto „miluj bližního!" Ano: miluj bližního! Proč však jest ti český člověče Žid, tedy osoba, která n i k d y n e m ů ž e b ý t i Č e c h e m, bližší nežli Čech? Židovstvo jest rasa sama pro sebe; proto jest velikou Lží tvrzení a psaní novin o českých Židech. Čeští Židé jsou výmyslem předpřevratových vůdců „realismu," kteří u nás bez Židovského kapitálu nebyli vůbec možni. Poněvadž Židovstvo potřebovalo rozvrat v srdcích a v myslích našeho národa, proto vůdce „realismu" od let 82 „převychovával" učitelstvo (pokud se dalo!) odnárodňoval ho. Národnost byla mu přežitkem, česká řeč, dorozumívacím prostředkem a vlastenectví prohlásil za šovinismus a po něm všecky kolovrátky vrčí stejně. Dnes najdete „české" profesory, doporučující žákům odebírání Vinohradské „Pravdy," která má za účel vychváliti Židovstvo, které podle ní jest jediným myslícím, pracujícím, vůbec tvořícím elementem a má nejlepší vědátory a lidi vůbec. A opravdu se zdá, jakoby „Pravda" měla pravdu, neboť každý, kdo dovolí si říci ve „svobodné" čsr. něco jiného, než předpisuje „Hrad a spol." (firma vůbec bez ručení) jest zmrskán péry tisku pracujícího vesměs v intencích velkofirmy. Pomalu i venkovský tisk začíná otročiti.

Židovstvo jest nestěstím nejenom našeho národa, jehož Osvoboditelé prodali, nebo snad jenom „přepustili" mu přímo či nepřímo otěže státu, ale i veškerého lidstva.

Pohleď, o lide, záští jak šlape
drahé ty třásně v nepřátel smích,
lecjaká noha po žerdi tlape,
rumělné krví praotců tvých.
Prapor, jejž slzy nadšení světí,
má-li jim směšným strašákem slout,
má-li zde tlíti hříčka jak dětí, hozená v kout?!

Český člověk bral do uzlíčku drahou zemi svou, když před vojskem krvavých Habsburků utíkal — český člověk miloval tu rodnou hroudu, miloval svůj rodný jazyk a důkazem byl zájezd mnohých potomků exulantů na „růžový palouček.“ Zbyla jim než biblí česká a ta dodávala jim síly, ta jediná byla příčinou, že ani v cizině se neodnárodnili a zůstali upřímnými Čechy Jim nesvítila na cestu pěti, či šesticípá hvězda, nebo „muří noha“, jim svítil příklad Velikých Janů — současníků. Tehdy nebylo „realistů“, kteří by otravovali studny.

Říkáme: Němci se z dějin ničeho nenaučili a čemu se naučil český národ? Odkopl to, co mu dává právo na samostatné místo u krbu v rodině národů Evropy, co ho odlišuje od ostatních. Jenom národ vážící si právě toho, čím se liší od ostatních, který varuje se pod ztrátou hrdla a vlastní existencí všeho, co by jenom zdání mělo, že nás chce s ostatními smísiti k nepoznání, může si zajistiti čestné místo v rodině národů. Odkopl posvátný prapor červenobílý, za jehož slávu tolik poctivé české krve teklo, jejž opěvali největší naši básníci, za jehož čistotu bilo se až do Havlíčka mnoho opravdových českých novinářů.

Dnes pohozen svatý náš prapor, nečistou rukou zlotřilých démonů, kteří chtějí zničiti československý lid, zničiti Slovanstvo a přivésti ho na pokraj zoufalství jako svatou Rus. Pracují hesly, kořalkou i penězy, teplými místy i vyznamenáními, ženským vlivem i terorem. Zahodili prapor červenobílý a jest dobře: V jejich rukou byl by znesvěcen.

Zdvihámě znovu svatý náš prapor, voláme pod něj poctivých lidí. Neznáme stran, neznáme církví, známe jen poctivost. práci a lásku k rodné hroudě, rodnému jazyku. Přihlaš se každý, kdo cítíš česky, přihlaš se každý v mohutný šik Zašlápnem všechny ty proklaté červy, kteří brání vzrůstu a síle národní myšlenky, národní věci.

Končím naším nejlepším českým básníkem:

Bratří, zda plápol hněvu a studu
mdloby Vám chmuru nepudí s čel?
Raději nazpět do těžkých trudů
v zápasy, strasti, do deště střel!
Svěží zas v pažích najdeme síly,
vytryskne znovu nadšení zdroj, —
vzhůru zas prapor červenobílý
vztyčme v boj!

Dr. Eisner.

„Náš cíl“!

„Zase o jeden časopis více!“ — pomyslí si mnohý. — „Utopíme se v záplavě tisku! Zase nový směr, zase se chce někdo míti dobře, zase chce někdo balamutiti lid“ atd. — to budou asi některé z mnoha úsudků, jež budou proneseny při konstatování, že letošním Novým rokem naše „česká“ žurnalistika byla „obohacena“ o nový čtrnáctidenník! — — —

Co chceme a jaký jest ten „Náš cíl“!? — V našem listě budeme se zabývati věcmi ne zrovna příliš radostnými; přijdou na přetřes takové otázky a záležitosti — dotýkající se bezprostředních zájmů národa — o nichž naše, v židovském vleku se nalézající „česká“ žurnalistika — až na nepatrné výjimky — se nezmiňuje! Podle denního „českého“ našeho tisku, jest naše republika jednou z nejšťastnějších, nejspokojenějších, všecko prý je na cestě k nejlepšímu, těžké doby zkoušek (až na ty naše Němce, Jaworinu atd. atd) prý náš kandidát již má za sebou! — Tímto tenorem nesou se každodenní chvalozpěvy a ódy našeho denního tisku s oficielní Č. T. K. v čele! —

Nejsme toho názoru! Naopak! „Nepřítel stojí již před branami! — — A národ ho nevidí! — Chceme alespoň částečně tohoto nepřítele demaskovati — dříve ještě, nežli položí všecky miny kolem hranic i uvnitř naší drahé otčiny a nežli je přivede k strašlivému výbuchu! - -

Nejsme monarchisty — ani anarchisty, socialisty — ani italskými fascisty, lidovci — neb volnomyšlenkáři atd, nýbrž stojíme nad stranami, nad církvemi — nad všemi těmi škatulkami, do nichž jest celý národ uměle „naškatulkován“! —

Nejsme spasiteli národa, ani jeho záchranci, nýbrž chceme v duchu ryze českém a ne „česnekově-českém“ — přivésti národ k národnímu sebevědomí, mravnosti, pracovitosti, poctivosti a doporučiti mu takto přirozenou léčbu poválečné bídy — všeobecného úpadku a odhoditi všecky cizácké injekce a židovská séra, jež zanášejí do národního organismu ponenáhlou otravu. —

Voláme všecky poctivé Čechy — jež organisování jsou třeba v těch nejrůznějších politických atd. organisacích, pod náš prapor! —

Víme, že přicházíme značně pozdě, že národ náš nelze již zachrániti od neštěstí a strašlivého zápasu, jemuž se nesnažil během 4 let svého „osamostatnění“ uniknouti, či naň se řádně připraviti a sedl na lep největším mezinárodním šejdířům, jež kdy naše pohnutá i slavná historie znala — ale chceme zachrániti v poslední však hodině ještě to — co sedá! —

Dvanáctá hodina bije za několik snad jen minut a proto kdybychom v těchto několika minutách — znajíce nebezpečí — nesnažili se seznámiti s ním nejširší veřejnost naší, která toto snad podceňuje, či ignoruje, bylo by to pro nás výčitkou, že jsme těch několik slov nepronesli a vyměřený krátký čas nezužitkovali! —

Nepřítelem naším jest Židovstvo se všemi návěsky židomilnými, realistickými, „volnomyšlenkářskými“ atd. atd. — jak patrno z knihy „Židovstvo“, již vydalo naše „Sdružení“! —

Stvanice sociální, politické, náboženské atd., jež mezi námi neviditelná ruka židovská zasela a podporuje, vybijí se co nevidět v nové bratrovražedné bitvě lipanské! — — —

Proto voláme: **„Do zbraně, občané, bez rozdílu, stavu a zaměstnání! Buďte na stráži s nabitou puškou u nohy a nasazeným ostrým bodlem, neboť v brzku započne „třídění duchů“ v národě a Vy musíte státi na té straně, kde vlá červenobílý prapor poctivých našich otců a v tom táboře, jenž nese hrdě ve svém štítě Havlíčkovo — dnes našimi židorealisty skoro posmívané heslo: „Moje barva červená a bílá, dědictví mé — poctivost a síla!“**

Víme, že všecky naše „české“ noviny pustí hrubou, bahenní palbu na náš list, budou na nás ukazovati jako na: reakcionáře, monarchisty, černosotněnce a pod., ale my zásadně nebudeme na tyto poslední záchvaty vztekliny a výpady reagovati, poněvadž zásadou naší jest:

„Uspoříme-li v těch strašlivých dobách, jež nás očekávají, jen několik hektolitrů krve, jež by byla jinak prolita ve prospěch židovstva — učinili jsme naší morální povinnosti — pokud se týče našich

poměrů a snesených obětí — dosti!“ Řídíme se příslovím: „Zamířil-lis k cíli a budeš-li se cestou zastavovati, abys hodil kamenem po každém psu na tebe štěkajícím, nikdy cíle nedojdeš!“

V čele našeho hnutí stojí ryzí, poctiví, čeští a pracovití mužové, k nimž — v daném okamžiku — mohou se toliko a jedině upírati oči všech věrných synů a dcer národa a my celým svým lidským „já“ a celou českou svou duší ručíme za to, že tito mužové, poslední naděje všech českých poctivých a pracovitých dělníků: rukou a hlavou — nikdy nezklamou!

Jest nyní na naší české — jinak liknavé — veřejnosti, jak tato bude na náš hlas a výzvu reagovati a odhodí-li již konečně s očí osudné brýle mámení, jež ji nastrčila na nos naše „Osvobozenská legenda“! — — —

Roškot: (Schuyer)

Co chceme?

Nastává a musí nastati třídění lidstva! Nelze plnými plicemi dýchati realisticko-česnekovou omamující „vůni“, kterou od let dvaaosmdesátých snaží se nám nepřátelé Slovanstva vstřebati do krve. Nemůžeme, bohužel, říci, že by se jim pomocí úplatků, falešné humanity i demokracie, a. j. a j. nejrůznějších prostředků práce byla nepodařila!

Dnes zříme již zcela jasně, že národ československý jako mohutná národní složka, nemůže v případě přepadu — ať z kterékoliv strany — počítati se Sokolstvem, jako jednotkou a s legionáři, jako jednotkou.

Se Sokolstvem proto ne, že realistická výchova zničila někde — bohudíky ne všude, což povede k energickému zákroku jednot židovským jedem nezachvácených — národní uvědomění a členové bratří se s „bratrem“ Židem nemohouce se snésti s českým demokratem, socialistou nebo jiným. Žid jest dnes — poněvadž „doživotní pán“ jest obklopen jenom Židy a jejich pomocí osvobodil Československo — hybnou silou našeho „národního“ života. Veliký Humanista „vynašel“ české Židy, kteří jako kobylky rezešli se po vlastech té „naší“ domoviny, aby měli „všecko pod rukou“, jako v Paříži musil míti jeden z Osvoboditelů. Zakládána „Česká Obec Střelecká“ a mezi zakladateli — právě v několika větších městech — máte jména „českých“ Židů. Dnes, kdy práce V. H. mílovými kroky spěje k úpadku, vidíme tím jasněji plochost a ubohost té židogermánské filosofie „z minulého století nadpokrokářů“. Heslo „ni zisk, ni slávu“ uděláno o dvě „n“ kratší a hlavně vůdcové, té instituce, na kterou jsme byli tolik pyšni, našeho v pravdě jediného, národního vojska, hoví zrealisovanému heslu.

A „legionáři“? Ty nutno velmi opatrně bráti! Jedni jdou s hradem a tedy proti národu, neboť s hradem jdou dnes již jen prebendisté a čekatelé, s tím hradem, jehož dvorní čubička „Čas“ štěká vztekle po všem, co by trochu vonělo češstvím, slovanstvím, nebo vlastenectvím. Tak prosím Vás, jací pak jsou to legionáři? Ti „osvobozovali“ ten kus země pro sebe a svoje nadpokrokářské snahy a docela zapomněli, že zde žije — národ; jejich skoro výlučné postavení tomu také plně nasvědčuje. — O tento kousek pravdy budou se nejvíce bráti „legionáři“, kteří přišli — po polívce, nebo dokonce po „mase“! Jistě ani jeden opravdový dobrovolec. — Máme totiž ruské dobrovolce — dobrovolné a „dobrovolce“, kteří byli nuceni ať již jakýmikoli okolnostmi, ba nesmíme zapomenouti, ani těch „dobrovolců“, kteří byli prošeni a dnes za tu milost, kterou Osvobozenskému hnutí prokázali svou vzácnou osobou, jsou více než královsky odměňováni. Potom máme legionáře, jdoucí „do pekla“, národní, unitáře, divoké a stranníky. Mimo to několik „vůdců“ má svoje menší frakce. Hradu podařilo se opravdu více než skvěle rozbiti tuto velikou a nadějí plnou složku. Nemůžeme paušálně odsuzovati, neboť ne všichni jdoucí do Ruska „s brotsakem“ přivezli z bratrské, zpřátelené země plné bedny úspor. Proto musíme jako v Sokolstvu, kde ne každý bratří se s Židy, tak i zde činiti výjimky. Před dějinami ne všichni budou míti právo na veliký titul - legionář!

Sokolstvo i Legionáři mají mezi sebou opravdové poctivé, lidi vzácných charakterů — ale národ s jejich organisacemi, jako jednotkou nemůže rozhodně počítati, poněvadž touto jednotkou nejsou; čím dříve budou se jednotlivci „odpoutávati“ od démonické moci hradních pánů a budou tyto viděti ve světle pravdy, utíkati budou, pravím a podtrhuji: utíkati budou, před ztělesněnou tam Lží a Podvodem, který v dějinách národů jest do této chvíle bezpříkladu a vraceti se budou odkud vyšli — k rodné hroudě, co možno nejníže, skloní se až k ní a na jejich ňadrech prositi budou za odpuštění a litovati budou své slepoty. To rozčarování přijde, musí přijíti, poněvadž i notorický opilec má svoje světlé chvilky.

Přece však věříme, že svatá myšlenka Sokolská, že genius „České Družiny“, kteří svého času konaly divy, narovnají pokřivené šíje tak mnohých a že řady uvědomělých vlastenců — ne šovinistů — budou denně růsti a zase spojí všecko poctivé české k odboji, jako za dob „dobrodruha krále“.

Chceme probuditi tu drahou duši našeho československého lidu k lásce k svaté rodné hroudě! Pryč se všemi zlotřilými svatokrádci, jimž rodná řeč jest řečí dorozumívací, jako každá jiná! Nikdo jiný než oni, jsou příčinou dnešního našeho neštěstí, dnešní naší zvrácenosti mravní atd. Chceme probuditi svědomí českého člověka, aby konalo svou povinnost, aby vidělo svého bližního v prvé řadě v každém rodilém poctivém Čechovi a Slovákovi, bez rozdílu strany a náboženství. Obojí ta láska — k bližnímu i k vlasti — byla a jest v nás ve všech dosud, byla pouze uměle uspána. Veliký Humanista dobře věděl, jak zničiti vlasteneckou páteř národa a proto vychoval celou řadu žáků, kteří dnes soustavně ničí, co se ještě zničiti dá. Dnes se ovšem těmto lidičkám vede nejlépe, neboť Oni Osvobozenskou legendu plnými ústy chválí, prohlašují ji za pravou a za to jsou dobře placeni z daní, které ty, ubohý „osvobozený“ Čechoslováku v potu tváři, se zkrvavenými mozoly musíš odváděti, aby bezpáteřné tvé panstvo mělo na cesty k moři, na cesty po nejrůznějších konferencích, na zařízení salonů „naší“ popřevratové šlechty na podporu židovských náboženských škol, zatím co volání menšin českých slyšeti jest až do nebe. Tolik jsme se „osvobodili“ — a proto ten jásot „Osvoboditelů“ a hromadné rozhazování peněz „osvobozeného“ národa, který dle jejich skutků jeví se býti pouze prostředkem k účelu — že dnes naše — na rozdíl od židovských menšin, které ve svém, ne našem tatíčkovi našly opravdového otce prokleté své rasy

UNIVERSITY OF ILLINOIS LIBRARY AT URBANA CHAMPAIGN

— menšiny jsou o mnohem hůře na tom, než za vlády krvavých Habsburků. Nikdo nečekal, že v opravdu osvobozeném státě, kde Čechoslováci — a ne Židogermánomaďarorealisté — budou pány, budou možné instituce „N. J. S.“, „N. J. P.“, „Ú. M. Š.“ a. j., bez nichž d n e s v „osvobozené vlasti“ nejsme zase ničím, jako za Rakouska! Nechceme věřiti povídkám, že tyto instituce byly zachovány k vůli teplým místům v ústředí a mnohých jednotách. -- —

Nejsme „maffiisty“, ani „Osvoboditeli“, a předem prohlašujeme: kdyby se dnes, či zítra podařilo národu osvoboditi se v duchu a v pravdě od svých Osvoboditelů, že neběžel by ani jeden z nás se židlí v ruce obsazovati teplá místa v ministerstvech atd. Nepracujeme proto, abychom nastoupili místa dnešních akcionářů a správních radů hradní společnosti „pro úplné rozdělení Československa a jiných Slovanských států“, kteří si vyplácí krvavě vydřený peníz daní, jako dividendu!

Každé národní hnutí, nebude-li vedeno zásadně protižidovsky, protirealisticky (i proti všem jejich stvůrám) ztroskotá, jako všechno, co není budováno na Pravdě a poctivosti. Jako se dnes rozpadává, v prach a špínu halí různé „Osvobozenské legendy“ i s Osvoboditeli, tak národ jednoho dne určitě pozná ty, kteří smýšleli s ním opravdu poctivě. Vždyť proč se dnes opravdoví a ctihodní legionáři — kteří mají plné právo na toto vyznamenání tak slouti — těší nepřízní hradu? Jen více myslete Vy, kteří také chcete býti tak jmenováni!

Jako není českých Židů, tak není německých, anglických a. j. Židů. Židovstvo jest naprosto osobitá rasa sama pro sebe, jako na př. Slované. Jako nemůže býti český Germán, tak nemůže býti český Žid a jsou-li, pak jsou to zrůdy, jako germánští „Čechové“, kteří si vedou u nás hůře za podpory hradu, než Germáni sami, u nichž vlastenecký cit nebyl realisty tak zničen, jako se to podařilo u nás.

C h c e m e, a b y Č e c h a S l o v á k b y l i v e s v é m d o m o v ě p á n y a ne Židovstvem a jeho ministranty milostivě trpěným bravem k placení daní a poslušnosti. Chceme očistu v životě národním a hospodářském.

Voláme pod svatý prapor červenobílý všechny, jimž blaho národa a tím každého jednotlivce — ne určité strany, církve, nebo organisace — leží na srdci.

Světové události ukazují, že nacionalismus nedohrál svojí roli, ale, že lidstvo, zklamáno všemi možnými soustavami — istickými vrací se k němu, jakožto k jediné možnosti své záchrany. A dokud u nás obyvatelstvo bude se chovati vlažně k této otázce, nebude možno provésti opravdové osamostatnění národa Čechů a Slováků, ale splavou a utonou ve víru rozdmychaném právě nejnárodnější a na svém náboženství do posledního dechu lpící rasou — Židovstvem!

Proto pryč se všemi frázemi internacionalistickými, kosmopolitismem, několika potřeštenci hlásaným pacifismem a falešným humanitismem, které všechny ženou vodu na Židovské mlýny. Jen si všimněte, že pruský, rakouský, ruský Žid velkou vojnu vyhrál stejně, ne-li více než Židé „vítězných“ mocností. Proč má malý náš národ býti beránkem, jehož každý dareba má právo stříhati a z hlouposti jeho se obohacovati!? Proč, nestanou se beránky právě velcí národové, kteří opřeni o širokou svou základnu hospodářsky-politickou mají zajištěnu budoucnost a nemusí se obávati o své národní bytí?

Dnes jsme jako národ uměle rozeštváni na strany a církve, které bojovně stojí proti sobě. V srdci i v duši prázdnota — — a Židovstvo se svými profesory filosofie se směje — — — Zase jeden slovanský národ na skoku do propasti! — — —

Semkněme se proto všichni a v srdcích svých postavme nerozbornou mohylu poctivosti, národní uvědomělosti a lásky mezi sebou. Tím staneme se hodni svých velikých předků, kteří kdykoliv setřásli se sebe cizácké jho, byli ú p l n ě s a m o s t a t n ý m i.

Křížek.

Kdo to vyhraje?! — — —

Trůny zvráceny, aby prý demokratism, socialismus, lépe dýchaly!

Židy sesměšnění monarchové stávají se raritami; každou chvilku některý úprkem opouští trůn. — Budoucnost prý mají republiky — — — Ano, mají! — Člověk čestný, ukázněný, pracovitý, poctivý a vzdělaný — jest elementem, který dovede si vážiti svobody a pravé demokracie — ten dovede žíti též v republice!

Podívejme se však kolem — na moderní židovsko-socialistické republiky trochu blíže!

Židovská republika americká, v jejímž čele stojí dnes židomil Harding, dala prý Evropě mír a zachránila evropskou „civilisaci“. — Jak nás Amerika se svým židomilem Wilsonem — jehož jedna dcera se vdala za židovského milionáře Mack Ado a jenž odjížděl (Wilson) na mírovou konferenci v průvodu jen 117 židovských „znalců“ — osvobodila, vidíme nyní po 4 létech, kdy versaillská smlouva stává se čím dále, tím zřetelnějším novým neštěstím „přeorientované“ Evropy. Připomínám mimochodem, že na mírové konferenci měli tito Židé hlavní slovo: Severoamerický státní sekretář Žid — Lansing, franc. ministr financí Žid — Klotz a senátor Žid — Tardien a italský ministr Žid — Sonnino!

Sousední republika německá poskytuje také pěkný obrázek! Ústředí jest židomilné. — Bavorský president Eisner, jenž byl zastřelen, byl polským Židem, jeho nástupce Dr. Lewin pak již ruským Židem. Zastřelený ministr D. Rathenau byl rovněž Židem. — Snad mnohý nyní pochopí zoufalý odpor čistokrevných Němců (tajných obranných spolků atd.), proti tomuto židovskému panství!

Anglie, přes to, že jest doposud formálně královstvím, jest pod bezprostředním vlivem Rotschildovým. Popřevratový anglický parlament měl t o l i k o 16 zvolených členů — Židů!

Jak to vypadá v republice rakouské snad mnohý ví! — Nejvyšší místa státní obsadili Židé, neb jejich náhončí; Židé tlačí se strašlivou vehemencí do všech státních úřadů, aby tím lépe mohla býti tato země jimi vycucána.

Poláci, kteří po převratu chtěli míti stůj co stůj své „królowstwo“, byli za 4 léta za panování židomila Pilsudského různými „injekcemi“ připraveni konečně pro republiku.

Řecký Konstantin, jenž tajnými zednářskými ložemi a Anglií byl vehnán do války proti Turecku, prchl — jeho ministři zastřeleni — nový král jest rovněž skoro na odchodu a Evropa bude pomalu obohacena o novou židovskou republiku, jež jest dílem židomila Venizelosa.

A jak to vypadá u nás, ví už každý dobře! Kdo to neví a nevidí, je slepým!

Tusarovo ministerstvo (r. 1920) bylo krásným obrázkem „české“ duševní šlechty:

Bývalý obchodní příručí, jenž zavrhl svou legální manželku, žije nyní se Židovkou — stal se ministerským předsedou, prokurátor Žid Dr. Meissner, neustálý průvodce Tusarův, jenž vlastně řídil republiku — stal se ministrem spravedlnosti, Žid Dr. Winter — ministrem sociální péče a roudnický Žid Dr. Vrbenský — ministrem veřejných prací a konečně básník Machar, rakouský záložní poručík a Rotschildův bankovní úředník — sám židovského původu — stal se najednou generálním inspektorem českoslov. branné moci.

O Rusku nechci se již ani zmiňovati!

Lidé! Pozorujte všecky státy a republiky, jak to v nich chodí a uvidíte, že socialisté, komunisté atd. jsou svými předáky Židy, nebo židomili rozeštváváni na různé drobné frakce, jež bojovně stojí proti sobě, potírajíce se navzájem. Uměle, neznatelně mají býti svedeny dohromady, vražditi se, aby židovstvo po žebříku socialismu, komunismu, demokratismu, realismu, humanismu atd, vylezlo a zasedlo na zborcené trůny a lidstvo dokonale zotročilo!

Přemýšlejte o tom, jakož i o všem tom, co ještě v tomto článku nedopsáno a usuďte sami, zdali slibované vítězství socialismu a komunismu nezvrhne se ve vítězství otrokářského židovstva! — e —

RŮZNÉ ZPÁVY.

Deklaraci československé republiky, v níž se praví: . . . . prohlašujeme tímto svou deklaraci neodvislosti. Činíme tak proto, poněvadž, věříme, že žádný národ nemůže býti nucen (!), aby žil pod nadvládou, které neuznává a poněvadž víme a jsme přesvědčeni, že národ náš nemůže se svobodně rozvíjeti v habsburské lži - federaci, která je jen novou formou odnárodňovacího (!) útisku, jímž jsme trpěli posledních 300 let Máme za to, že první podmínkou federalisace je svoboda . . . .“ nutno si znovu zopakovati, abychom slyšeli, jak zvonil náš vlastenecký buben, když „Osvoboditelé“ to potřebovali. „My nemůžeme žíti pod vládou — přímo neb nepřímo — znásilňovatelů Belgie, Francie a Srbska, vrahů Ruska a Rumunska . . . .“ praví se dále, aby docela stržen byl důvěřivý Čechoslovák — do propasti. Otiskujeme ještě konec deklarace, aby každému uvědomělému Čechoslovákovi bylo jasno, jak se splnila a každý sám uvidí, jak plnou parou se dnes pracuje, aby vůbec ani nemohla býti splněna. „Československý stát bude republikou. V stálém snažení o pokroku zaručí úplnou svobodu přesvědčení (pouze realistům! Pozn. red.), náboženství, vědy (zase jenom realistům, kteří se stanou nejpapežtějšími, pozn. red.) literatury a umění, svoboda slova a tisku (platí to i pro nás, vážený pane censore, nebo pouze pro tisk se zapálenou kaditelnicí? Pozn. red.) a právo shromažďovací a petiční. Církev odloučena bude od státu. Naše demokracie bude spočívat na všeobecném právu volebním (s ideálními vázanými kandidátními listinami Pozn. red.), žena úplně bude rovna muži politicky, společensky i kulturně (dokázáno hlavně zákonem o prostituci z listopadu m. r., pozn. red.). Menšiny národní (hlavně židovské, pozn. red.) obdrží stejné právo (české mohou křičet dále, tomu nebude úředně zatím bráněno, pozn. red) Vláda bude formou parlamentární a bude uznávat iniciativy a referenda (hodí-li se do židovského krámu nebo ne, pozn. red.) Stálé vojsko nahraženo bude milicí. Československý stát provede dalekosáhlé reformy sociální i národohospodářské. Velkostatky vráceny budou domácí kolonisaci (proto dnes již na četných místech upřímné české obyvatelstvo veřejně naříká — hlavně na severu — jak mu bylo na úkor dobrých sousedů Němců dáno všeho nadbytek, pozn. red.) Výsady šlechtické budou zrušeny (nastolena bude nová šlechta pijáků, karbaníků, válečných zbohatlíků, politických tlučhubů a. j.! pozn. red.) Náš národ vezme na sebe část předválečných dluhů rak.-uh. Dluhy z nynější války (až na válečné půjčky, pozn. red) a ať zaplatí, kdo válku způsobili. (Proto budeme platit my a ne Židé, kteří vždycky byli proti — ale — placení, pozn. red.) V záležitostech zahraničních československých národ přijme úplnou měrou zodpovědnost v reorganisaci východní Evropy (bude se točit podle Židů? otázka red.) Přijímá úplnou demokratickou i sociální zásadu nacionalismu (rozhodně však ne „červenobílé reakce“, pozn. red.) a přiznává se k doktrině, že všechny smlouvy a usnesení jest projednávati veřejně a přímo, bez tajné diplomacie“ (jediná škoda, že Těšínsko, Spiš, Orava, Javorina a vše, co ještě přijde, bylo předem vyňato, pozn. red.) Naše (či?) ústava postará se o zdatnou (!) rozumnou (t. j. aby se neublížilo Židům, Germánům a Maďarům, pozn. red.) a spravedlivou (aby se Čech či Slovák nikde práva nedovolal a cítil se v „osvobozené“ zemi co nejméně doma, pozn. red.) vládu, která vylučuje všecky výsady (mimo stranický klíč, pozn. red.) a zabrání zákonodárství třídnímu, (poněvadž bude pod jeho diktaturou, pozn. red.) Demokracie porazila theoretickou autokracii (— pomohli však u nás praktické, pozn. red.) Militarism je přemožen — (proto máme desetkrát tolik generálů jako militaristické a pětkrát větší Rak.-Uhersko, pozn. red.) — demokracie (ozdobená česnekem, pozn. red.) vítězí — ! (Proto voláme: semkněte se všichni — kdo cítíte česky, aby „demokratičtí Židé nevyvraždili nepohodlnou inteligenci i dělnictvo, jako v Rusku, pozn. red.) Lidstvo sorganisováno bude na základech demokracie . . . .“ bum! bum! bum bum bum! —

Kapitolka národohospodářská. Náš rozpočet státní vykazuje jednu ohromnou položku na státních výdajích, t. j. „osobní výdaje“ — pro státní zaměstnance. Státní pokladna jest ohromným korytem, žlabem — z něhož se ne lžící, nýbrž zvlášť z realisticko-židovského, třídního atd. plechu zrobenou nesmírnou lopatou nabírá — jest dojnou krávou, která nestačí ve dne v noci přijímati daně, poplatky atd., aby je zpracovala na státní mléko! — — — „Proč máme tolik úřednictva a zřízenectva, jako skoro bývalé Rakousko? Potřebujete je?!“ „„Nepotřebujeme, ale nemůžeme je nyní propustiti, v důsledku hospodářské krise, jelikož by tím nezaměstnanost hrozně stoupla!““ — „Proč Jste je přijímali?!“ — Odpověď na to schází — každý si ji však sám dodá! — Stačí přec nyní, když říkáme a prohlašujeme, že chceme míti málo úřednictva a zřízenectva, ale toto musí býti řádně honorováno! — Proto si bude toto platiti zvýšené dávky do pense a zvýšenou daň z příjmů!

— Kde však tkví kořen zla?! — — a) Po převratu byli najímáni na třídní legitimaci „ouředníci“: lidé povrchního, anebo nedostatečného vzdělání, lidé bez zaměstnání a sice pro státní obilní, lichevní atd. ústavy a ouřady. Přiznán jim úřednický plat X. až IX. hodnostní třídy. — Po likvidaci všelikých ústředen byli propouštěni pak i s „výsluhou“ — značným odstupným, stát jim dal do „peřinky“ — aby se mohli v „civilu“ zařídit! — Miliardové schodky v ústředních a tyto „výslužky“ znamenají pro státní pokladnu prý řadu „úspor“! — — b) Dále přijímáni sekční šefové a tito po jedno- — až dvouroční „praksi“ v ministerstvech — „chodili dělati maturitu“. — Tím státní pokladna, jakož i státní administrace nesmírně „získaly“. — — c) Zřizovány mimo to kursy — náhražkové střední školy v několika měsíčních — kapesních — vydáních, aby nahraženo tak, co různým „chéfům“ scházelo. K tomu účelu „obrátila“ státní pokladna své „úspory“, jež označeny jsou ad a) d) Hájen názor, že ministr nemusí — stranníci z toho hned udělali „nesmí“ — býti odborníkem — proto to tak pěkně v různých resortech dopadlo! — zde ušetřeno nejvíce! — A to všecko platil a platí stát! — Dříve tyto náklady hradili starostliví tatíci, když kluk na studiích dobře prospíval, či tento živil se sám — kondicemi atd. Když podrobil se křížovým zkouškám, nedostal pak na př.: jako absolvovaný doktor práv u soudu ani celou skoro 1 korunu denně! Nyní to u nás děláme „snadno a rychle“ — aby stát co nejvíce „ušetřil“! — A co myslíte, kdo je to stát? Myslíte snad, že ministerská rada? Kde pak, to jsme my všichni, z nichž většina pod vyhrůžkou „exekuce do 8 dnů“ — musíme platiti daně a různé poplatky — tudíž musíme zaopatřovati seno pro onu krávu — chudáka! Ale až ta kráva jednou nebude moci dojiti a dostane nějaký zápal! To bude anketa! — Co jen těch různých „puncovaných“ a „nepuncovaných“, „školených“ i „neškolených“ dobytčích doktorů se sběhne! — — Máme však již lék a ten snad bude působiti více, jak „thé z devíti bylinek“! Když to řekl — jak jsme nedávno četli v denních listech tak znamenitý „odborník“, asketa-básník, tak to musí býti již předem z každé diskuse vyloučeno! Řekl v „básnickém“ snad zápalu (byla to snad pouhá básnická nadsázka!) důstojníkům, kteří přišli do Prahy a řekli: „Máme hlad!“ — toto: „Pánové, jen trpělivost; špatný voják, jenž utíká jak ve válce, tak v míru od své fángle!“ — Tady je to! — Trpělivost — fángle! Jedná se však o to, jestli ta trpělivost také jednou nedojde a je-li nějaký „pozemský“ — „hmotný“ ideál, stále jen ideálem pro všecky, či toliko pro určité vyvolence a „zasvěcence“! — Přinášíme jen obrázek z kruhů vojenských, poněvadž jest výstižným a můžete nyní posouditi, jak to asi vypadá v jiných oborech! — — Tolik řečí a návrhů, místo aby energická ruka provedla během půl roku — tolikrát již ohlašované — generální čištění ouřadů (bez ohledu na parlamentní strýčky!) — od shora, až dolů a každému zaměstnanci postavila před oči: poctivost, poctivost a jen poctivost a dále svěřila různé úkoly jen těm lidem — na něž tito skutečně by stačili — řídíce se příslovím: „Ševče, drž se kopyta!“ — a těm největším, aby vzala tu hříšnou lopatu z ruky — odstrčila jim koryto a prostřela jim zcela po středostavovsku! — —

Spekulace. — — — Naše koruna vznesla se najednou hodně vysoko — Až nás to zahltilo! Byly hlasy pro i proti vzestupu! V ý s l e d e k: a) spousta předních firem, podniků atd. zastavila platy, nebo byl na ně uvalen konkurs, b) počet nezaměstnaných ohromně stoupl a státem byly povoleny nové kredity — z kapes poplatnictva — na podpory v nezaměstnanosti, c) vlna láce se povážlivě zastavila, d) to nejdůležitější a největší: (židovská) cizina p r ý si nás váží, získali jsme p r ý důvěry — a snad i nový úvěr! Z á v ě r: kursy devis na bursách diktují Židé! Zničili, nebo chtějí zničiti bursovní spekulací náš průmysl, tím podvázali národohospodářské tepny státu, vyvolali sociální bouře! — — — Až bude náš průmysl zničen, půjde korunka pomalu zase dolů, aby drahé pak suroviny mohly nakoupiti ze zahraničí jen bohaté židovské podniky, jež zkoupily lacino cizí valuty za drahou korunu! — Pro formu některé židovské firmy udělají také „krýdo“ — poněvadž je nyní konjunktura k zbohatnutí a v tom dovedou oni dobře choditi! Proto ať žije židovská internacionála, židovská prohnanost a naše hloupost! — — —

Staré zprávy: Naši čtenáři jistě již dávno ztrávili dvě zprávy, které nesmějí se zapomenouti, a sice:

„Ž i d o v s t v u m ě s t a Z n o j m a! V nejbližších dnech poctí p. president republ. město Znojmo svou návštěvou. Z této radostné příčiny žádáme Židovstvo ve Znojmě co nejdůrazněji, aby na počest vysokého hosta, j e h o ž j m é n o z ů s t a n e z l a t ý m p í s m e m z a p s á n o v d ě j i n á c h Ž i d o v s t v a n a v ě k y, vyvěsili na své domy prapory a ozdobili okna co nejbohatěji. Židovské majitele domů žádáme, aby vyvěsili prapory ve státních barvách na znamení, že Ž i d o v s t v o m ě s t a Z n o j m a s t o j i p e v n ě a n e o c h v ě j n ě n a p ů d ě č e s k o s l o v e n s k é r e p u b l i k y.“ (8. října 1922. Nár. demokracie.)

„Prager Presse“ výborně německy psaný list s protičeskou tendencí za státní peníze vycházející s obrovským denním deficitem napsal 2 listopadu 1922 v č. 301: z Moravské Ostravy 1 září 1922:

S l o n i s t l c k ý k o n g r e s . . . presidentovi republ. (Masarykovi) zaslala konference pozdravný telegram. Za předsednictví d r. R u f e i s e n a zahájeno manifestační sezení třetí konference čsl. sionistů, v němž prohlásil president Židovské Národní Rady, dr. Ludvík Singer z Prahy, že Židé v československ. republice vážně se musí zamýšlnávati situací Židů v Uhrách, poněvadž tito přes všecka ustanovení mírové smlouvy jsou Uherskou vládou nejsurovějším způsobem pronásledováni. Poslední tajný výnos této vlády, v němž nařizuje vyhnání 15.000 židovských rodin, z nichž mnohé 3—4 desetiletí žijí v Uhrách, jest výrazem krajní surovosti. Dr. Singer oznámil intervenci u vlády čs. republiky a o utvoření Ž i d o v s k é m e n š i n o v é l i g y p ř i „S v a z u N á r o d ů.“ — — —

Nežádáme nic jiného, než aby čechoslovácké většině vedlo se ve „vlastním“ státě tak dobře jako na př. židovské menšině, a aby se tato většina cítila aspoň tak spokojenou, jako židovská menšina, a aby Čechoslovácká většina měla aspoň tolik práva — při nejmenším jako Židé! — — —

Čs. koruna „vesele“ klesá. Kde pak je náš „finanční Samson“ — aby ji udržel.

Každý uvědomělý Čech a Slovák požaduje náš list ve všech kavárnách a restauracích!! Čtěte naši lacinou knihovnu: 6 knih = 1000 stran za Kč 45·— v předplacení (i na 3měsíční splátky po Kč 15·-.)

Tiskem knihtiskárny „Obchodní Organisátor“, akc. spol. v C. Budějovicích.

☛ Po konfiskaci nové opravené vydání. ☚

Ročník I. V Č. Budějovicích, 1. ledna 1923. Číslo 1.

NÁŠ CÍL

Číslo 60 haléřů.
Předpl. na rok Kč 14·40
na půl roku Kč 7·20
Vychází: 1. a 15. každého měsíce.
Řídí redakční kruh. ::::
Majitel a vydavatel pro V. S. S. „Odkaz Žižkův", jakož i zodpovědný redaktor Jan Cibuzar, České Budějovice, :: Zátkova ulice číslo 8. ::

LIST VLASTENECKÉHO HNUTÍ ČECHOSLOVÁKŮ.

Silou proti mdlobě, vzdorem proti zlobě, ale láskou k sobě.

MOTTO: „Moje barva červená a bílá, dědictví mé poctivost a síla." *Havlíček.*

Ráz Josef:

Pod starým praporem.

S v. Č e c h: Výše ten prapor červenobílý,
hrdě ať zase k nebesům vlá,
v pažích ať nové procitnou síly,
k činům se vypne pravice mdlá,
znovu se vzpruží kročej náš vratký,
naděje smělá rozjiskří hled —
za čest a právo, za drahé statky
vesele vpřed!

A dnes by člověk, při všem tom oficielním lesku, oficielní řeči i řečech, oficielních, česky i jinak psaných novinách — zaplakal. Každý kdo dovolil si dnes v „osvobozené" domovině pozvednouti svatý prapor červenobílý jest šovinista, reakcionář. I určitá část těch, o nichž jsme se domnívali ve své zaslepenosti a věříce domácímu tisku — o němž jsme předpokládali že neklame, nelže, že není zaprodancem mezinárodního velkokapitálu — že bojovali za svobodu československého národa a ne za svob du Židů, Němců, Maďarů a nenasitných „bratří" Poláků — Semitů — volala ústy svého předáka před třemi roky na Staroměstském náměstí, že „červenobílá reakce zdvihá hlavu". Tak daleko podařiio se převychovati nejnárodnější vojsko, že jeho část zapřela, poplila, zahodila svatý ten prapor, který poctivé hrdiny vedl k velikému vítězství u Zborova a j.

Ve všem jsme dnes velikými a největšími právě ve falšování dějin. Máme své vele-trhy, ale také vele-trhany, kteří celý národní majetek převedou pomalu na mezinárodní „veletrh" a tak po malu do kapes několika lidiček stojících v popředí — synů Israele a jejich náhončích. Co může čekati národ, který poplil nejslavnější místa svých dějin, zkroutil k nepoznání význam svých velikánů, falšuje svoje dějiny a trpaslíky dneška staví vedle sluncí, které mocným, čistým světlem Pravdy září nám z minulých věků? Co může, co smí očekávati národ od Veliké Spravedlnosti, když posmívá se svým památkám, zavrhuje je, opravuje staré, poctivé výroky mužů a hledá, co by nejhoršího pověděl na ty, kteří do nastolení „realismu" byli národu československému životem, duší, ideálem? Kam doveden bude národ, jemuž jako vzor představováno jest: Kočičí zlato, kočičí stříbro a skleněné diamanty —?

Ten národ nevidí! Ošálen falešným leskem, ošálen falešnou mluvou, falešných, prodejných novinářů, nemá síly, aby protřel svůj zrak, zahodil brýle, jež mu židohumanitářský redaktor posadil skoro neviditelně na nos a přímým, čistým zrakem zahleděl se na to kočičí zlato. Viděl by jasně, že mrvou jest obklopeno, z mrvy vyrůstá a cítil by morový zápach, který kolem sebe síří.

Pravda a nezištná Láska k národu československému a národní věci musila by skýtati naprosto odlišný pohled Národ nemohl by býti rozdělen na spoustu stran a tyto zase rozštěpeny na straničky, ale kdyby v hlavě kolečka správně v sebe zasahovala, nemohly by se zuby lámati.

Žid jest člověk, jako každý jiný, proto „miluj bližního!" Ano: miluj bližního! Proč však jest ti český člověče Žid, tedy osoba, která n i k d y n e m ů ž e b ý t i Č e c h e m, bližší nežli Čech? Židovstvo jest rasa sama pro sebe; proto jest velikou Lží tvrzení a psaní novin o českých Židech. Čeští Židé jsou výmyslem předpřevratových vůdců „realismu," kteří u nás bez Židovského kapitálu nebyli vůbec možni. Poněvadž Židovstvo potřebovalo rozvrat v srdcích a v myslích našeho národa, proto vůdce „realismu" od let 82 „převychovával" učitelstvo (pokud se dalo!) odnárodňoval ho. Národnost byla mu přežitkem, česká řeč, dorozumívacím prostředkem a vlastenectví prohlásil za šovinismus a po něm všecky kolovrátky vrčí stejně. Dnes najdete „české" profesory, doporučující žákům odebírání Vinohradské „Pravdy," která má za účel vychváliti Židovstvo, které podle ní jest jediným myslícím, pracujícím, vůbec tvořícím elementem a má nejlepší vědátory a lidi vůbec. A opravdu se zdá, jakoby „Pravda" měla pravdu, neboť každý, kdo dovolí si říci ve „svobodné" čsr. něco jiného, než předpisuje „Hrad a spol." (firma vůbec bez ručení) jest zmrskán péry tisku pracujícího vesměs v intencích velkofirmy. Pomalu i venkovský tisk začíná otročiti.

Židovstvo jest nestěstím nejenom našeho národa, jehož O svoboditelé prodali, nebo snad jenom „přepustili" mu přímo či nepřímo otěže státu, ale i veškerého lidstva.

Pohleď, o lide, záští jak šlape
drahé ty třásně v nepřátel smích,
lecjaká noha po žerdi tlape,
ruměné krví praotců tvých.
Prapor, jejž slzy nadšení světí,
má-li jim směšným strašákem slout,
má-li zde tlíti hříčka jak děti, hozená v kout?!

Český člověk bral do uzlíčku drahou zemi svou, když před vojskem krvavých Habsburků utíkal — český člověk miloval tu rodnou hroudu, miloval svůj rodný jazyk a důkazem byl zájezd mnohých potomků exulantů na „růžový palouček.“ Zbyla jim než biblí česká a ta dodávala jim síly, ta jediná byla příčinou, že ani v cizině se neodnárodnili a zůstali upřímnými Čechy Jim nesvítila na cestu pěti, či šesticípá hvězda, nebo „muří noha“, jim svítil příklad Velikých Janů — současníků. Tehdy nebylo „realistů“, kteří by otravovali studny.

Říkáme: Němci se z dějin ničeho nenaučili a čemu se naučil český národ? Odkopl to, co mu dává právo na samostatné místo u krbu v rodině národů Evropy, co ho odlišuje od ostatních. Jenom národ vážící si právě toho, čím se liší od ostatních, který varuje se pod ztrátou hrdla a vlastní existenci všeho, co by jenom zdání mělo, že nás chce s ostatními smísiti k nepoznání, může si zajistiti čestné místo v rodině národů. Odkopl posvátný prapor červenobílý, za jehož slávu tolik poctivé české krve teklo, jejž opěvali největší naši básníci, za jehož čistotu bilo se až do Havlíčka mnoho opravdových českých novinářů.

Dnes pohozen svatý náš prapor, nečistou rukou zlotřilých démonů, kteří chtějí zničiti československý lid, zničiti Slovanstvo a přivésti ho na pokraj zoufalství jako svatou Rus. Pracují hesly, kořalkou i penězy, teplými místy i vyznamenáními, ženským vlivem i terorem. Zahodili prapor červenobílý a jest dobře: V jejich rukou byl by znesvěcen.

Zdviháme znovu svatý náš prapor, voláme pod něj poctivých lidí. Neznáme stran, neznáme církví, známe jen poctivost, práci a lásku k rodné hroudě, rodnému jazyku. Přihlaš se každý, kdo cítíš česky, přihlaš se každý v mohutný šik. Zašlápnem všechny ty proklaté červy, kteří brání vzrůstu a síle národní myšlenky, národní věci.

Končím naším nejlepším českým básníkem:

Bratří, zda plápol hněvu a studu
mdloby Vám chmuru nepudí s čel?
Radějí nazpět do těžkých trudů
v zápasy, strasti, do deště střel!
Svěží zas v pažích najdeme síly,
vytryskne znovu nadšení zdroj, —
v z h ů r u z a s p r a p o r č e r v e n o b í l ý
vztyčme v boj!

Dr. Eisner.

„Náš cíl“!

„Zase o jeden časopis více!“ — pomyslí si mnohý. — „Utopíme se v záplavě tisku! Zase nový směr, zase se chce někdo míti dobře, zase chce někdo balamutiti lid“ atd. — to budou asi některé z mnoha úsudků, jež budou proneseny při konstatování, že letošním Novým rokem naše „česká“ žurnalistika byla „obohacena“ o nový čtrnáctidenník! — — —!

Co chceme a jaký jest ten „Náš cíl“!? — V našem listě budeme se zabývati věcmi ne zrovna příliš radostnými; přijdou na přetřes takové otázky a záležitosti — dotýkající se bezprostředních zájmů národa — o nichž naše, v židovském vleku se nalézající „česká“ žurnalistika — až na nepatrné výjimky — se nezmiňuje! Podle denního „českého“ našeho tisku, jest naše republika jednou z nejšťastnějších, nejspokojenějších, všecko prý je na cestě k nejlepšímu, těžké doby zkoušek (až na ty naše Němce, Jaworinu atd. atd) prý náš kandidát již má za sebou! — Tímto tenorem nesou se každodenní chvalozpěvy a ódy našeho denního tisku s oficielní Č. T. K. v čele! —

Nejsme toho názoru! Naopak! „N e p ř í t e l s t o j í j i ž p ř e d b r a n a m i! — — A národ ho nevidí! — Chceme alespoň částečně tohoto nepřítele demaskovati — dříve ještě, nežli položí všecky miny kolem hranic i uvnitř naší drahé otčiny a nežli je přivede k strašlivému výbuchu! --

Nejsme monarchisty — ani anarchisty, socialisty — ani italskými fascisty, lidovci — neb volnomyšlenkáři atd., nýbrž stojíme nad stranami, nad církvemi — nad všemi těmi škatulkami, do nichž jest celý národ uměle „naškatulkován“! —

Nejsme spasiteli národa, ani jeho záchranci, nýbrž chceme v duchu r y z e č e s k é m

a Vy musíte státi na té straně, kde vlá červenobílý prapor poctivých našich otců a v tom táboře, jenž nose hrdě ve svém štítě Havlíčkovo — dnes našimi židorealisty skoro posmívané heslo: „Moje barva červená a bílá, dědictví mé — poctivost a síla!“

Víme, že všecky naše „české“ noviny pustí hrubou, bahenní palbu na náš list, budou na nás ukazovati jako na: reakcionáře, monarchisty, černosotněnce a pod., ale my zásadně nebudeme na tyto poslední záchvaty vztekliny a výpady reagovati, poněvadž zásadou naší jest:

„Uspoříme-li v těch strašlivých dobách, jež nás očekávají, jen několik hektolitrů krve, jež by byla jinak prolita ve prospěch židovstva — učinili jsme naší morální povinnosti — pokud se týče našich

poměrů a snesených obětí — dosti!“ Řídíme se příslovím: „Zamířil-lis k cíli a budeš-li se cestou zastavovati, abys hodil kamenem po každém psu na tebe štěkajícím, nikdy cíle nedojdeš!“

V čele našeho hnutí stojí ryzí, poctiví, čeští a pracovití mužové, k nimž — v daném okamžiku — mohou se toliko a jedině upírati oči všech věrných synů a dcer národa a my celým svým lidským „já“ a celou českou svou duší ručíme za to, že tito mužové, poslední naděje všech českých poctivých a pracovitých dělníků: rukou a hlavou — nikdy nezklamou!

Jest nyní na naší české — jinak liknavé — veřejnosti, jak tato bude na náš hlas a výzvu reagovati a odhodí-li již konečně s očí osudné brýle mámení, jež ji nastrčila na nos naše „Osvobozenská legenda“! — — —

Roškot:

Co chceme?

Nastává a m u s í nastati třídění lidstva! Nelze plnými plicemi dýchati realisticko-česnekovou omamující „vůni“, kterou od let dvaaosmdesátých snaží se nám nepřátelé Slovanstva vstřebati do krve. Nemůžeme, bohužel, říci, že by se jim pomocí úplatků, falešné humanity i demokracie, a. j. a j. nejrůznějších prostředků práce byla nepodařila!

Dnes zříme již zcela jasně, že národ československý jako mohutná n á r o d n í složka, nemůže v případě přepadu — ať z kterékoliv strany — počítati se Sokolstvem, jako jednotkou a s legionáři, jako jednotkou.

Heslo „ni zisk, ni slávu“ uděláno o dvě „n“ kratší a hlavně vůdcové, té instituce, na kterou jsme byli tolik pyšni, našeho v pravdě jediného, národního vojska, hoví zrealisovanému heslu.

A „legionáři“? Ty nutno velmi opatrně bráti! Jedni jdou s hradem a tedy proti národu, neboť s hradem jdou dnes již jen prebendisté a čekatelé, s tím hradem, jehož dvorní čubička „Čas“ štěká vztekle po všem, co by trochu vonělo češstvím, slovanstvím, nebo vlastenectvím. Tak prosím Vás, jací pak jsou to legionáři? Ti „osvobozovali“ ten kus země pro sebe a svoje nadpokrokářské snahy a docela zapomněli, že zde žije — národ; jejich skoro výlučné postavení tomu také plně nasvědčuje. — O tento kousek pravdy budou se nejvíce bráti „legionáři“, kteří přišli — po polívce, nebo dokonce po „mase“! Jistě ani jeden opravdový d o b r o v o l e c. — Máme totiž ruské dobrovolce — dobrovolné a „dobrovolce“, kteří byli n u c e n i ať již jakýmikoli okolnostmi, ba nesmíme zapomenouti, ani těch „dobrovolců“, kteří byli p r o š e n i a dnes za tu milost, kterou Osvobozenskému hnutí prokázali svou vzácnou osobou, jsou více než královsky odměňováni. Potom máme legionáře, jdoucí „do pekla“, národní, unitáře, divoké a stranníky. Mimo to několik „vůdců“ má svoje menší frakce. Hradu podařilo se opravdu více než skvěle rozbiti tuto velikou a nadějí plnou složku. Nemůžeme paušálně odsuzovati, neboť ne všichni jdoucí do Ruska „s brotsakem“ přivezli z bratrské, zpřátelené země plné bedny úspor. Proto musíme jako v Sokolstvu, kde ne každý bratří se s Židy, tak i zde činiti výjimky. Před dějinami ne všichni budou míti právo na veliký titul - - legionář!

Sokolstvo i Legionáři mají mezi sebou opravdové poctivé, lidi vzácných charakterů — ale národ s jejich organisacemi, jako jednotkou nemůže rozhodně počítati, poněvadž touto jednotkou nejsou; čím dříve budou se jednotlivci „odpoutávati“ od démonické moci hradních pánů a budou tyto viděti ve světle pravdy, utíkati budou, p r a v í m a p o d t r h u j i: u t í k a t i b u d o u, před ztělesněnou tam Lží a Podvodem, který v dějinách národů jest do této chvíle bezpříkladu a vraceti se budou odkud vyšli — k rodné hroudě, co možno nejníže, skloní se až k ní a na jejich ňadrech prositi budou za odpuštění a litovati budou své slepoty. To rozčarování přijde, musí přijíti, poněvadž i notorický opilec má svoje světlé chvilky.

Přece však věříme, že svatá myšlenka Sokolská, že genius „České Družiny“, kteří svého času konaly divy, narovnají pokřivené šíje tak mnohých a že řady uvědomělých vlastenců — ne šovinistů — budou denně růsti a zase spojí všecko poctivé české k odboji, jako za dob „dobrodruha krále“.

Chceme probuditi tu drahou duši našeho československého lidu k lásce k svaté rodné hroudě! Pryč se všemi zlotřilými svatokrádci, jimž rodná řeč jest řečí dorozumívací, jako každá jiná! Nikdo jiný než oni, jsou příčinou dnešního našeho neštěstí, dnešní naší zvrácenosti mravní atd. Chceme probuditi svědomí českého člověka, aby konalo svou povinnost, aby vidělo svého bližního v prvé řadě v každém rodilém poctivém Čechovi a Slovákovi, bez rozdílu strany a náboženství. Obojí ta láska — k bližnímu i k vlasti — byla a jest v nás ve všech dosud, byla pouze uměle uspána.

Nejsme „maffiisty“, ani „Osvoboditeli“, a předem prohlašujeme: kdyby se dnes, či zítra podařilo národu osvoboditi se v duchu a v pravdě od svých Osvoboditelů, že neběžel by ani jeden z nás se židlí v ruce obsazovati teplá místa v ministerstvech atd. Nepracujeme proto, abychom nastoupili místa dnešních akcionářů a správních radů hradní společnosti „pro úplné rozdělení Československa a jiných Slovanských států“, kteří si vyplácí krvavě vydřený peníz daní, jako dividendu!

Každé národní hnutí, nebude-li vedeno zásadně protižidovsky, protirealisticky (i proti všem jejich stvůrám) ztroskotá, jako všechno, co není budováno na Pravdě a poctivosti. Jako se dnes rozpadává, v prach a špínu halí různé „Osvobozenské legendy“ i s Osvoboditeli, tak národ jednoho dne určitě pozná ty, kteří smýšleli s ním opravdu poctivě. Vždyť proč se dnes opravdoví a ctihodní legionáři — kteří mají plné právo na toto vyznamenání tak slouti — těší nepřízní hradu? Jen více myslete Vy, kteří také chcete býti tak jmenováni!

Jako není českých Židů, tak není německých, anglických a. j. Židů. Židovstvo jest naprosto osobitá rasa sama pro sebe, jako na př. Slované. Jako nemůže býti český Germán, tak nemůže býti český Žid a jsou-li, pak jsou to zrůdy, jako germánští „Čechové“, kteří si vedou u nás hůře za podpory hradu, než Germáni sami, u nichž vlastenecký cit nebyl realisty tak zničen, jako se to podařilo u nás.

Chceme, aby Čech a Slovák byli ve svém domově pány a ne Židovstvem a jeho ministranty milostivě trpěným bravem k placení daní a poslušnosti. Chceme očistu v životě národním a hospodářském.

Voláme pod svatý prapor červenobílý všechny, jimž blaho národa a tím každého jednotlivce — ne určité strany, církve, nebo organisace — leží na srdci.

Světové události ukazují, že nacionalismus nedohrál svojí roli, ale, že lidstvo, zklamáno všemi možnými soustavami — istickými vrací se k němu, jakožto k jediné možnosti své záchrany. A dokud u nás obyvatelstvo bude se chovati vlažně k této otázce, nebude možno provésti opravdové osamostatnění národa Čechů a Slováků, ale splavou a utonou ve víru rozdmychaném právě nejnárodnější a na svém náboženství do posledního dechu lpící rasou — Židovstvem!

Proto pryč se všemi frázemi internacionalistickými, kosmopolitismem, několika potřeštenci hlásaným pacifismem a falešným humanitismem, které všechny ženou vodu na Židovské mlýny. Jen si všimněte, že pruský, rakouský, ruský Žid velkou vojnu vyhrál stejně, ne-li více než Židé „vítězných“ mocností. Proč má malý náš národ býti beránkem, jehož každý dareba má právo stříhati a z hlouposti jeho se obohacovati!? Proč, nestanou se beránky právě velcí národové, kteří opřeni o širokou svou základnu hospodářsky-politickou mají zajištěnu budoucnost a nemusí se obávati o své národní bytí?

Dnes jsme jako národ uměle rozeštváni na strany a církve, které bojovně stojí proti sobě. V srdci i v duši prázdnota — — a Židovstvo se svými profesory filosofie se směje — — — Zase jeden slovanský národ na skoku do propasti! — — —

Semkněme se proto všichni a v srdcích svých postavme nerozbornou mohylu poctivosti, národní uvědomělosti a lásky mezi sebou. Tím staneme se hodni svých velikých předků, kteří kdykoliv setřásli se sebe cizácké jho, byli úplně samostatnými.

Křížek.

Kdo to vyhraje?! — — —

Trůny zvráceny, aby prý demokratism, socialismus, lépe dýchaly!

Židy sesměšnění monarchové stávají se raritami; každou chvilku některý úprkem opouští trůn. — Budoucnost prý mají republiky — — — Ano, mají! — Člověk čestný, ukázněný, pracovitý, poctivý a vzdělaný — jest elementem, který dovede si vážiti svobody a pravé demokracie — ten dovede žíti též v republice!

Podívejme se však kolem — na moderní židovsko-socialistické republiky trochu blíže!

Židovská republika americká, v jejímž čele stojí dnes židomil Harding, dala prý Evropě mír a zachránila evropskou „civilisaci“. — Jak nás Amerika se svým židomilem Wilsonem — jehož jedna dcera se vdala za židovského milionáře Mack Ado a jenž odjížděl (Wilson) na mírovou konferenci v průvodu jen 117 židovských „znalců“ — osvobodila, vidíme nyní po 4 létech, kdy versaillská smlouva stává se čím dále, tím zřetelnějším novým neštěstím „přeorientované“ Evropy. Připomínám mimochodem, že na mírové konferenci měli tito Židé hlavní slovo: Severoamerický státní sekretář Žid — Lansing, franc. ministr financí Žid — Klotz a senátor Žid — Tardien a italský ministr Žid — Sonnino!

Sousední republika německá poskytuje také pěkný obrázek! Ústředí jest židomilné. — Bavorský president Eisner, jenž byl zastřelen, byl polským Židem, jeho nástupce Dr. Lewin pak již ruským Židem. Zastřelený ministr D. Rathenau byl rovněž Židem. — Snad mnohý nyní pochopí zoufalý odpor čistokrevných Němců (tajných obranných spolků atd.), proti tomuto židovskému panství!

Anglie, přes to, že jest doposud formálně královstvím, jest pod bezprostředním vlivem Rotschildovým. Popřevratový anglický parlament měl toliko 16 zvolených členů — Židů!

Jak to vypadá v republice rakouské snad mnohý ví! — Nejvyšší místa státní obsadili Židé, neb jejich náhončí; židé tlačí se strašlivou vehemencí do všech státních úřadů, aby tím lépe mohla býti tato země jimi vycucána.

Poláci, kteří po převratu chtěli míti stůj co stůj své „królowstwo“, byli za 4 léta za panování židomila Pilsudského různými „injekcemi“ připraveni konečně pro republiku.

Řecký Konstantin, jenž tajnými zednářskými ložemi a Anglií byl vehnán do války proti Turecku, prchl — jeho ministři zastřeleni — nový král jest rovněž skoro na odchodu a Evropa bude pomalu obohacena o novou židovskou republiku, jež jest dílem židomila Venizelosa.

A jak to vypadá u nás, ví už každý dobře! Kdo to neví a nevidí, je slepým!

Tusarovo ministerstvo (r. 1920) bylo krásným obrázkem „české“ duševní šlechty:

Bývalý obchodní příručí, jenž zavrhl svou legální manželku, žije nyní se Židovkou — stal se ministerským předsedou, prokurátor Žid Dr. Meissner, neustálý průvodce Tusarův, jenž vlastně řídil republiku — stal se ministrem spravedlnosti, Žid Dr. Winter — ministrem sociální péče a roudnický Žid Dr. Vrbenský — ministrem veřejných prací a konečně básník Machar, rakouský záložní poručík a Rotschildův bankovní úředník — sám židovského původu — stal se najednou generálním inspektorem českoslov. branné moci.

O Rusku nechci se již ani zmiňovati!

Lidé! Pozorujte všecky státy a republiky, jak to v nich chodí a uvidíte, že socialisté, komunisté atd. jsou svými předáky Židy, nebo židomili rozeštváváni na různé drobné frakce, jež bojovně stojí proti sobě, potírajíce se navzájem. Uměle, neznatelně mají býti svedeny dohromady, vražditi se, aby židovstvo po žebříku socialismu, komunismu, demokratismu, realismu, humanismu atd., vylezlo a zasedlo na zborcené trůny a lidstvo dokonale zotročilo!

Přemýšlejte o tom, jakož i o všem tom, co ještě v tomto článku nedopsáno a usuďte sami, zdali slibované vítězství socialismu a komunismu nezvrhne se ve vítězství otrokářského židovstva! — e —

RŮZNÉ ZPÁVY.

Deklaraci československé republiky, v níž se praví: . . . . „prohlašujeme tímto svou deklaraci neodvislosti. **Činíme tak proto, poněvadž, věříme, že žádný národ nemůže býti nucen** (!), **aby žil pod nadvládou, které neuznává a poněvadž víme a jsme přesvědčeni, že národ náš nemůže se svobodně rozvíjeti v habsburské lži - federaci, která je jen novou formou odnárodňovacího** (!) **útisku, jímž jsme trpěli posledních 300 let Máme za to, že první podmínkou federalisace je svoboda . . . .**“ nutno si znovu zopakovati, abychom slyšeli, jak zvonil náš vlastenecký buben, když „Osvoboditelé“ to potřebovali. „My nemůžeme žíti pod vládou — přímo neb nepřímo — znásilňovatelů Belgie, Francie a Srbska, v r a h ů R u s k a a Rumunska . . . .“ praví se dále, aby docela stržen byl důvěřivý Čechoslovák — do propasti. Otiskujeme ještě konec deklarace, aby každému uvědomělému Čechoslovákovi bylo jasno, jak se splnila a každý sám uvidí, jak plnou parou se dnes pracuje, aby vůbec ani nemohla býti splněna. „Československý stát bude republikou. V stálém snažení o pokroku zaručí ú p l n o u s v o b o d u p ř e s v ě d č e n í (pouze realistům! Pozn. red.), náboženství, vědy (zase jenom realistům, kteří se stanou nejpapežtějšími, pozn. red.) literatury a umění, s v o b o d a s l o v a a t i s k u (platí to i pro nás, vážený pane censore, nebo pouze pro tisk se zapálenou kaditelnicí? Pozn. red.) a právo shromažďovací a petiční. Církev odloučena bude od státu. Naše demokracie bude spočívat na všeobecném právu volebním (s ideálními vázanými kandidátními listinami Pozn. red.), žena úplně bude rovna muži politicky, společensky i kulturně (dokázáno hlavně zákonem o prostituci z listopadu m. r., pozn. red.). Menšiny národní (hlavně židovské, pozn. red.) obdrží stejné právo (české mohou křičet dále, tomu nebude úředně z a t í m bráněno, pozn. red.) Vláda bude formou parlamentární a bude uznávat iniciativy a referenda (hodí-li se do židovského krámu nebo ne, pozn. red.) Stálé vojsko nahraženo bude milicí. Československý stát provede dalekosáhlé reformy sociální i národohospodářské. Velkostatky vráceny budou domácí kolonisaci (proto dnes již na četných místech upřímné české obyvatelstvo veřejně naříká — hlavně na severu — jakému bylo na úkor dobrých sousedů Němců dáno všeho nadbytek, pozn. red.) Výsady šlechtické budou zrušeny (nastolena bude nová šlechta pijáků, karbaníků, válečných zbohatlíků, politických tlučhubů a. j.! pozn. red.). Náš národ vezme na sebe č á s t p ř e d v á l e č n ý c h dluhů rak.-uh. D l u h y z n y n ě j š í v á l k y (až na válečné půjčky, pozn. red) a t z a p l a t í t i, k d o v á l k u z p ů s o b i l i. (Proto budeme platit my a ne Židé, kteří vždycky byli proti — ale — placení, pozn. red.) V záležitostech zahraničních československých národ přijme úplnou měrou zodpovědnost v reorganisaci východní Evropy (bude se točit podle Židů? otázka red.) P ř i j í m á ú p l n o u d e m o k r a t i c k o u i s o c i á l n í z á s a d u n a c i o n a l i s m u (rozhodně však ne „červenobílé reakce“, pozn. red.) a přiznává se k doktrině, že všechny smlouvy a usnesení jest projednávati veřejně a přímo, bez tajné diplomacie“ (jediná škoda, že Těšínsko, Spiš, Orava, Javorina a vše, co ještě přijde, bylo p ř e d e m vyňato, pozn. red.) Naše (čí?) ústava postará se o zdatnou (!) rozumnou (t. j. aby se neublížilo Židům, Germánům a Maďarům, pozn. red.) a spravedlivou (aby se Čech či Slovák nikde práva nedovolal a cítil se v „osvobozené“ zemi co nejméně doma, pozn. red.) vládu, která vylučuje všecky výsady (mimo stranický klíč, pozn. red.) a zabrání zákonodárství třídnímu, (poněvadž bude pod jeho diktaturou, pozn. red.) Demokracie porazila theoretickou autokracii (— pomohli však u nás praktické, pozn. red.) Militarism je přemožen — (proto máme desetkrát tolik generálů jako militaristické a pětkrát větší Rak.-Uhersko, pozn. red.) — demokracie (ozdobená česnekem, pozn. red.) vítězí — ! (Proto voláme: semkněte se všichni — kdo cítíte česky, aby „demokratičtí Židé nevyvraždili nepohodlnou inteligenci i dělnictvo, jako v Rusku, pozn. red.) Lidstvo sorganisováno bude na základech demokracie . . . .“ bum! bum! bum bum bum! —

Kapitolka národohospodářská. Náš rozpočet státní vykazuje jednu ohromnou položku na státních výdajích, t. j. „osobní výdaje“ — pro státní zaměstnance. Státní pokladna jest ohromným korytem, žlabem — z něhož se ne lžící, nýbrž zvlášť z realisticko-židovského, třídního atd. plechu zrobenou nesmírnou lopatou nabírá — jest dojnou krávou, která nestačí ve dne v noci přijímati daně, poplatky atd., aby je zpracovala na státní mléko! — — — „Proč máme tolik úřednictva a zřízenectva, jako skoro bývalé Rakousko? Potřebujete je?!“ „„Nepotřebujeme, ale nemůžeme je nyní propustiti, v důsledku hospodářské krise, jelikož by tím nezaměstnanost hrozně stoupla!““ — „Proč Jste je přijímali?!“ — Odpověď na to schází — každý si ji však sám dodá! — Stačí přec nyní, když říkáme a prohlašujeme, že chceme míti málo úřednictva a zřízenectva, ale toto musí býti řádně honorováno! — Proto si bude toto platiti zvýšené dávky do pense a zvýšenou daň z příjmů!

— Kde však tkví kořen zla?! — — a) Po převratu byli najímáni na třídní legitimaci „ouředníci“: lidé povrchního, anebo nedostatečného vzdělání, lidé bez zaměstnání a sice pro státní obilní, lichevní atd. ústavy a ouřady. Přiznán jim úřednický plat X. až IX. hodnostní třídy. — Po likvidaci všelikých ústředen byli propouštěni pak i s „výsluhou“ — značným odstupným, stát jim dal do „peřinky“ — aby se mohli v „civilu“ zaříditi! — Miliardové schodky v ústředních a tyto „výslužky“ znamenají pro státní pokladnu prý řadu „úspor“! — — b) Dále přijímáni sekční šefové a tito po jedno- — až dvouroční „praksi“ v ministerstvech — „chodili dělati maturitu“. — Tím státní pokladna, jakož i státní administrace nesmírně „získaly“. — — c) Zřizovány mimo to kursy — náhražkové střední školy v několika měsíčních — kapesních — vydáních, aby nahraženo tak, co různým „chéfům“ scházelo. K tomu účelu „obrátila“ státní pokladna své „úspory“, jež označeny jsou ad a) d) Hájen názor, že ministr nemusí — stranníci z toho hned udělali „nesmí“ — býti odborníkem — proto to tak pěkně v různých resortech dopadlo! — zde ušetřeno nejvíce! — A to všecko platil a platí stát! — Dříve tyto náklady hradili starostliví tatíci, když kluk na studiích dobře prospíval, či tento živil se sám — kondicemi atd. Když podrobil se křížovým zkouškám, nedostal pak na př.: jako absolvovaný doktor práv u soudu ani celou skoro 1 korunu denně! Nyní to u nás děláme „snadno a rychle“ — aby stát co nejvíce „ušetřil“! — A co myslíte, kdo je to stát? Myslíte snad, že ministerská rada? Kde pak, to jsme my všichni, z nichž většina pod vyhrůžkou „exekuce do 8 dnů“ — musíme platiti daně a různé poplatky — tudíž musíme zaopatřovati seno pro onu krávu — chudáka! Ale až ta kráva jednou nebude moci dojiti a dostane nějaký zápal! To bude anketa! — Co jen těch různých „puncovaných“ a „nepuncovaných“, „školených“ i „neškolených“ dobytčích doktorů se sběhne! — — Máme však již lék a ten snad bude působiti více, jak „thé z devíti bylinek“! Když to řekl — jak jsme nedávno četli v denních listech tak znamenitý „odborník“, asketa-básník, tak to musí býti již předem z každé diskuse vyloučeno! Řekl v „básnickém“ snad zápalu (byla to snad pouhá básnická nadsázka!) důstojníkům, kteří přišli do Prahy a řekli: „Máme hlad!“ — toto: „Pánové, jen trpělivost; špatný voják, jenž utíká jak ve válce, tak v míru od své fángle!“ — Tady je to! — Trpělivost — fángle! Jedná se však o to, jestli ta trpělivost také jednou nedojde a je-li nějaký „pozemský“ — „hmotný“ ideál, stále jen ideálem pro všecky, či toliko pro určité vyvolence a „zasvěcence“! — Přinášíme jen obrázek z kruhů vojenských, poněvadž jest výstižným a můžete nyní posouditi, jak to asi vypadá v jiných oborech! — — Tolik řečí a návrhů, místo aby energická ruka provedla během půl roku — tolikrát již ohlašované — generální čištění ouřadů (bez ohledu na parlamentní strýčky!) — od shora, až dolů a každému zaměstnanci postavila před oči: poctivost, poctivost a jen poctivost a dále svěřila různé úkoly jen těm lidem — na něž tito skutečně by stačili — řídíce se příslovím: „Ševče, drž se kopyta!“ — a těm největším, aby vzala tu hříšnou lopatu z ruky — odstrčila jim koryto a prostřela jim zcela po středostavovsku! — —

Spekulace. — — — Naše koruna vznesla se najednou hodně vysoko — Až nás to zahltilo! Byly hlasy pro i proti vzestupu! Výsledek: a) spousta předních firem, podniků atd. zastavila platy, nebo byl na ně uvalen konkurs, b) počet nezaměstnaných ohromně stoupl a státem byly povoleny nové kredity — z kapes poplatnictva — na podpory v nezaměstnanosti, c) vlna láce se povážlivě zastavila, d) to nejdůležitější a největší: (židovská) cizina prý si nás váží, získali jsme prý důvěry — a snad i nový úvěr! Závěr: kursy devis na bursách diktují Židé! Zničili, nebo chtějí zničiti bursovní spekulací náš průmysl, tím podvázali národohospodářské tepny státu, vyvolali sociální bouře! — — — Až bude náš průmysl zničen, půjde koruna pomalu zase dolů, aby drahé pak suroviny mohly nakoupiti ze zahraničí jen bohaté židovské podniky; jež zkoupily lacino cizí valuty za drahou korunu! — Pro formu některé židovské firmy udělají také „krýdo“ — poněvadž je nyní konjunktura k zbohatnutí a v tom dovedou oni dobře choditi! Proto ať žije židovská internacionála, židovská prohnanost a naše hloupost! — — —

Staré zprávy: Naši čtenáři jistě již dávno ztrávili dvě zprávy, které nesmějí se zapomenouti, a sice:

„Židovstvu města Znojma! V nejbližších dnech pocítí p. president republ. město Znojmo svou návštěvou. Z této radostné příčiny žádáme Židovstvo ve Znojmě co nejdůrazněji, aby na počest vysokého hosta, jehož jméno zůstane zlatým písmem zapsáno v dějinách Židovstva na věky, vyvěsili na své domy prapory a ozdobili okna co nejbohatěji. Židovské majitele domů žádáme, aby vyvěsili prapory ve státních barvách na znamení, že Židovstvo města Znojma stojí pevně a neochvějně na půdě československé republiky.“ (8. října 1922. Nár. demokracie.)

„Prager Presse“ výborně německy psaný list s protičeskou tendencí za státní peníze vycházející s obrovským denním deficitem napsal 2 listopadu 1922 v č. 301: z Moravské Ostravy 1 září 1922:

Sionistický kongres . . . presidentovi republ. (Masarykovi) zaslala konference pozdravný telegram. Za předsednictví dr. Rufeisena zahájeno manifestační sezení třetí konference čsl sionistů, v němž prohlásil president Židovské Národní Rady, dr. Ludvik Singer z Prahy, že Židé v československ. republice vážně se musí zamýšlnávati situací Židů v Uhrách, poněvadž tito přes všecka ustanovení mírové smlouvy jsou Uherskou vládou nejsurovějším způsobem pronásledováni. Poslední tajný výnos této vlády, v němž nařizuje vyhnání 15.000 židovských rodin, z nichž mnohé 3—4 desetiletí žijí v Uhrách, jest výrazem krajní surovosti. Dr. Singer oznámil intervenci u vlády čs. republiky a o utvoření Židovské menšinové ligy při „Svazu Národů.“ — — —

Nežádáme nic jiného, než aby čechoslovácké většině vedlo se ve „vlastním“ státě tak dobře jako na př. židovské menšině, a aby se tato většina cítila aspoň tak spokojenou, jako židovská menšina, a aby Čechoslovácká většina měla aspoň tolik práva — při nejmenším jako Židé! — — —

Čs. koruna „vesele“ klesá. Kde pak je náš „finanční Samson“ — aby ji udržel.

Každý uvědomělý Čech a Slovák požaduje náš list ve všech kavárnách a restauracích!! Čtěte naši lacinou knihovnu: 6 knih = 1000 stran za Kč 45·— v předplacení (i na 3měsíční splátky po Kč 15·-.)

Tiskem knihtiskárny „Obchodní Organisátor“, akc. spol. v C. Budějovicích.

Ročník I. V Č. Budějovicích, 15. ledna 1923. 2. číslo

NÁŠ CÍL

Číslo 60 haléřů.
Předpl. na rok Kč 14·40
na půl roku Kč 7·20.
Vychází 1. a 15.
každého měsíce.

Řídí redakční kruh. — Majitel a vydavatel pro V. S. S. »Odkaz Žižkův«, jakož i zodpovědný redaktor Jan Cibuzar, České Budějovice, Zátkova ulice číslo 8.

List vlasteneckého hnutí Čechoslováků.

Silou proti mdlobě, vzdorem proti zlobě, ale láskou k sobě!

MOTTO: »Moje barva červená a bílá,
dědictví mé poctivost a síla«. *Havlíček.*

Obsah: Nadšení. — Ať žije republika. — Z cizího krev neteče. — Kapitolka v naší době více než časová. — Fascism, politické strany - národ. — Sokol - Židé - Havlíček. — Různé zprávy atd.

Ráz Josef:

Nadšení.

Sv. Čech: Svaté ty nadšení,
nebeský plamení,
šlehni nám do srdcí
otčinou vzplaň!
Bez tebe nevzniká
myšlenka veliká,
v tobě jen kuje se
vítězná zbraň — —

Bylo opravdu svaté, to velké nadšení, které v prvé dny naší svobody, tehdy opravdové, spojovalo nás všecky bez rozdílu stran a stavů. To byl český národ, který z opravdové radosti nad přeseknutím řetězu, který nás s Rakouskem spojoval, jásal a sám sebe sílil k práci příštích dnů....

Byl zde však někdo, komu záleželo na tom, aby zkazil tu radost v samém zárodku, aby to vlastenecké nadšení tak mohutně se projevivší, bylo zdušeno, pošlapáno, aby nevyrazilo jasným, dalekoviditelným plamenem a nezachvátilo všecky složky slovanské. Proto bylo rychle přikryto těžkým příkrovem nejroztodivnějších barev, zatíženo kameny nejpodivnějších táborových hesel, navezeno mnoho for realisticko-filosofického rumu z rozsypaných a nedokončených staveb po naší vlasti a mezery — aby snad přece nadšení vlastenecké nedostalo se ven — vyplněny byly hustým bahnem z Paříže, z Ameriky, velikého bratrského Ruska, které jsme pomohli, ať přímo či nepřímo zničiti. A nyní šlo vše známým tempem. Vše dodáno cizinou: »O svoboditelé« i jejich Pohádky, (na rozdíl od pravých hrdinů, kteří šli bez prosení a nucení) modrý židovský trojúhelník s heslem, žid nám dán za vzor poctivosti a pracovitosti atd. atd. vždyť to víte sami. Mlčeli jsme, ať nás udeřil kdo chtěl, setřeli jsme nejsprostší slinu posledního uprskance jenom k vůli — p u r k f r i e d e n. A ten nám všem dnes přichází velice draho. Národ ukolébán, ani netušil a snad mnohý ani netuší, co se kolem děje. »Naše české« noviny s židovskými nebo sežídovštělými redaktory třeba s odznakem Sokolu nebo jiné »národní« instituce chválí naši vládu a vše, co se u nás děje a ukazují jak v cizině se kradou miliony, jak deficity státní dostupují obrovských sum, ale u nás všechno klape jako za Rakouska v dřevěné »obuvi.« Národ zachvácen zrovna šílením marnotratnickým, které podařilo se tajným ničitelům československého svědomí vpraviti opravdu do všech vrstev národa. Zachvátilo muže i ženy. Muži opírají se o lehce nabytý majetek buď ze stát, nebo jiných pokladen (konsumy atd.), nebo z »obchodů« denního světla se štítících a ženy — to již víte — prodávají svou čest, to já člověka, za kus cáru, který židovy draze zaplatili ..

Tak daleko jsme, že svaté naše nadšení proléváme hrdlem, prohrajeme v kartách, prohýříme s děvkami, protancujeme nebo prokopáme. Děláme to nad pomyšlení výborně, proto Skobonosky — řiditelé osudu drahé domoviny — se smějí a tleskají. **Jsme převychováni! Kam pak na nás s vlastenectvím?**

Dobře praví p o s l e d n í veliký poctivý český žurnalista K. Havlíček:

Pozdní rozum.

Nekřesej do kaše, křesej do troudu:
a o lásce k vlasti, nekaž velbloudu.

Český člověče, vzpamatuj se, dokud je čas. Vzpamatuj se sám k vůli sobě, nechceš-li býti znovu a hůře zotročen, než bylo za Rakouska. Což nevidíš, komu tě chtějí prodati? Nevěřím, že se šelmám-realistům podařilo tak tě oslepiti, aby's nezřel, co se děje. **Ty každý sám, my všichni, které pojí veliká, nezištná láska k vlasti, my jsme národ, my máme právo o sobě rozhodovat, my si nedáme ničeho cizáckého vnucovati, my chceme samostatně, v opravdově československém státě býti pány a nechceme, aby mezinárodní Židovstvo třeba s popřevratovým puncem vlasteneckým, nebo dokonce s nějakým »demokratickým« řádem čsl. nám poroučelo, nám tvořilo zákony, rozhodovalo o našem bytí nebo nebytí.** Ty český člověče, který poctivě dřeš na svém sebemenším majetečku, šetříš, abys jak se říká na stará kolena nemusil žebrat, jen se podívej, jak šetří ti, které platíš a kteří prý tebe, chudý český člověče — representují před cizinou . . .

Každý z nás, budeme-li na svém místě, máme v rukou možnost celému světu ukázati, že ty Čechy krásné, Čechy mé, k nimž duše naše s touhou se pne, jsou, budou — **musí býti** zase tím, čím bývali, že zase dáme, **celému světu na vzdory,** příklad národa poctivého, pracovitého, duševně vyspělého a mírumilovného, který není možno koupit za čtvrťák židovského, zeleného jedu.

Vzchop se, český člověče, odkopni daleko od svého národního prahu všechny prašivé psy, kteří pod nejrůznějšími hesly (vždycky z realisticko-filosofického tábora

židofilného vzešlými) se ti vtírají, podívej se jim do očí a zahřmi:

Z cesty! Vrahové Slovanstva! Myslíte, když podařilo se Vám zničiti Svatou Rus, že zdoláte malé sestry Čechii a Slovakii? Ne! Dosti vašeho sýčkovského skuhrání. V nás probudila se poctivost a síla svatých našich předků, kteří pro blaho své milované země nešetřili statků ni hrdel. Dosti toho ďábelského běsnění. Síli jste vítr, sklidíte bouři, která jako všeničící uragan přiletí, musí přiletěti, aby Vás pohřbila pod troskami všech Vašich polovičatých, na okradení, ošálení válkou zbědovaného důvěřivého lidu československého vymyšlených staveb a stavbyček . . . My stojíme jako nerozborná zeď, abychom chránili svatou naši hroudu, skropenou spoustou krve poctivých československých lidí. Vy ďábelskými drápy chcete nás roztrhati? My přísahali na prapor červenobílý (bez židovského trojúhelníku) a na prapor bělomodročervený . . . Český lev se probouzí — pozor!! — běda tomu, koho by tlapou upozornil, že vstává . . .

Sv. Čech: Svaté ty nadšení,
nebeský plamení,
opět nám prošlehni
malátnou hruď,
na místo těkavých
bludiček, mrkavých,
vůdcem nám ohnivým
ku slávě buď!

Ať žije republika!

Chaos, chaos a nic než chaos skýtá pohled do našeho národního života! Národ — rozdělený na dvacet skoro politických stran, na různé sekty náboženské, obklopený nejrůznějšími vnitřními i vnějšími záškodníky — bije se a potírá a tím tříští své síly — stávaje se slepým a necitelným vůči injekcím, jež jsou mu Židy intrikářsky, uměle do těla vpravovány. Lžisocialismus, lžikomunismus, nadpokrokářství atd., bují dnes vesele na těle národa, ubírajíce mu takto nejdrahocennějších životních šťáv, takže náš mladý -- »osvobozený« -- národ stává se vyžilým, blasovaným a k tomu věčně nespokojeným starcem! -- -- -- Národ náš jest Židy a jich náhončími ponenáhlu připravován k tomu, aby pokud možno nepozorovaně byl přizpůsoben židovské hrůzovládě, jejíž pohnutý obraz poskytuje nám dnes »bratrský« národ ruský, jejž mohli naši »boží bojovníci« -- jedinou svou divisí -- kdysi zachrániti! -- Na »vyšší« rozkaz nemohli a nesměli tak učiniti, aby se právě **božími bojovníky** -- nestali! -- -- Řeklo se jim tehda, že by na to nestačili (a tuto pitomost dávají si i dnes ještě naši lidé u nás namlouvati, věří jí a dokonce se za ní bijí!) a proto nastoupili křížovou -- bohužel, pro vlastní osvobození národa již nic neznamenající -- cestu Sibiří! Tato byla sice krásným, obětí -- a odříkání -- -- plným výkonem, ale bilance její pro nás -- pro Čechoslováky a Slovanstvo vůbec = 0! -- -- --

Leč opanovala pole! -- -- -- Než, ne snad na dlouho! Musíme se opříti co nejrozhodněji tomu, aby tatáž židovská ruka, jež dirigovala naše bratry úmyslně Sibiří do vlastí, místo přímou cestou přes Halič -- jež vytvořila z velkého slovanského a před válkou i vlastními »našimi« lidmi -- bohužel! -- úmyslně zostouzeného Ruska poušť a pohřebiště ruské inteligence i dělnictva, aby tato nečistá, krvavá, perversní židovská ruka nepřipravila našemu národu doby, horší pobělohorských. Za každým dnešním našim extrémem hospodářským, sociálním, politickým stojí a číhá žid, ukrytý za naše »české« kreatury, jež mu propůjčují úst novin, důvěry národa atd. . . .

Národní sebevědomí, národní hrdost -- vlastenectví (ne šovinismus!) jsou léky, jež zachovávají národy při životě! Tyto prvky musíme v sobě náležitě vzkřísiti a vypěstovati, aby nesli ovoce pro nás prospěšné! »Jsem Čechoslovákem!« -- to musí být pro nás alfa a omega celého našeho politického jednání a myšlení! Jsem sice socialistou, komunistou, národním demokratem, agrárníkem, lidovcem atd. -- ale v prvé řadě (jako na příklad Němci!) musím býti dobrým Čechoslovákem a tím budu tehdy, budu-li všemi silami o to pracovati, abych byl ve svém domově pánem, ne židovským otrokem -- budu-li mravným, ukázněným, pracovitým člověkem, jenž jest jako každý Slovan -- dobromyslným hostitelem svých hostí!« --

Nenažeme proto připustiti, aby nad Prahou -- nad tou naší matičkou -- zářila židovská rudá pěticípá hvězda aby v Praze 1. 1. 1923 zřízena byla židovská »črezvyčajka« při ruské misi, jež desetitisíce ruské inteligence a dělníku příšerným způsobem odpravila! -- Musíme říci již jednou energicky, dost! -- té surovosti a prodajnosti, jež páše se na národu a jež má nám připraviti nesnesitelná muka, hlad a bídu a převésti nás v majetek židovský a podati sobě navzájem ruce ke společnému boji proti všem, jež považují národ náš za »artikl«, který možno libovolně, podle konjunktury -- vydražiti!

Skoro všecky naše časopisy přinesly zprávu o tom, že nad Prahou září večer židovská rudá hvězda, že 1. ledna 1923 bude zřízeno v Praze oddělení »črezvyčajky«, ale žádný z těchto našich »českých« -- v židovském vleku se nalézajících a na židovské inserci odvislých denníků neosmělil se otázati, proč to všecko jest »naši« vládou dovoleno a trpěno a jaký cíl a účel tím sledován!

Podivá-li se někdo špatně na nějakého uprskaného Žida -- jsou toho plné naše »české« noviny. Stávkují-li němečtí studenti proti nastolení židovského universitního rektora, jest národ otravován v novinách obšírnými zprávami a tyto »české« denníky berou Žida-Němce v ochranu a referují o věcech tak, aby přiostřily zášť českého obecenstva proti německému studentstvu.

Vraždou Žida Rathenau-a pobouřen byl celý svět, psalo se o tom celý měsíc, ale o židovských zvěrstvech na Rusi -- jež konkurují s pravým kanibalismem a chicagskými velkojatkami -- nedočtem se ničeho, leda věcí, jež mají vzbuditi náš falešný soucit s hladovějícími ubožáky -- abychom sbírali na hladovějící Rusko -- -- -- jinými slovy (z velké části!) na židovskou světovou revoluční propagandu -- proti sobě. -- -- --

Chaos zasívají naše »české« listy v národě, z nichž židovská »Tribuna«, realistický -- hradní »Čas«, levopravé »České Slovo«, »zahraniční« »Prager Presse« -- hrají prim!

Předkládám čtenářům toliko toto na uváženou:

Dejme tomu, že by si někdo opovážil 28. září na muzejní rampě (na Václavském náměstí) postaviti svatováclavskou korunu sestrojenou ze žárovek (podobně jako židovská hvězda!) a večer ji osvětlovati. -- Co by se asi stalo?! -- --

a) Tento pokus byl by v zárodku policií znemožněn.

b) Veškeré »české« orgány by plnou parou štvaly proti této nepřístojnosti a monarchistické propagandě. Původce tohoto experimentu byl by jednohlasně odsouzen i »českou«, humanitářsky, mezinárodně převychovanou veřejností, jakožto reakcionář, černosotněnec, nepřítel českého lidu a státu a pod. -- -- --

A co se vlastně stalo?! Uctěna by bývala jen památka českého knížete, Svatováclavské korny (z níž jsme již »odprodali« kus Těšínska atd.), jež bývala ideálem Havlíčkovým, Riegrovým atd. -- a o níž snad 90% národa snilo až do »převratu«! -- -- --

Nebiji tímto příkladem na monarchistický buben, nýbrž na této »maličkosti« chci ukázati -- kam jsme ve svém národním sebevědomí tím naším nadpokrokářstvím, židovským realismem atd. dospěli, jak jest již národ otráven a co nám schází! -- Němci jimž se celá naše politováníhodná a tendenční žurnalistika blbě vysmívá jako národu »poraženému« -- skoro z 50% mají v rodinách ještě do dnes -- obrazy tvůrců německé říše -- a Francie z tohoto »poraženého« státu má takový strach, že jej přenáší autosugescí na celou skoro Evropu! --

Za to my trpíme nad Prahou zářiti »muří nohu«, tvořiti se oddělení »črezvyčajky« -- aby, až přijdou k nám ruští židé -- měli již poruce index lidí, jež nutno v prvé řadě odpraviti, aby se cítil Israel doma -- jako v Rusku! -- -- --

Kde jest naše »česká« -- národní vláda (prý demokratická!), senátoři, poslanci -- vesměs činitelé -- placení krvavými penězi českých buržoustů!? -- -- --

A národ spí, je klidným -- nebezpečí není -- vždyť o něm naše české noviny nepíší -- tak to není pravda a kdo myslí jinak, je bláznem, ztřeštěncem, bázlivcem, jemuž strach dělá »velké oči« a ruší nesvědomitě národ z klidného spánku! -- -- -- K...

Z cizího krev neteče. . .

Svého času škrtla úsporná komise, jak známo, sedmdesát státních automobilů, ale ty jezdí dnes vesele dál -- a budou jezditi i v roce příštím nezměněně dál, neboť v rozpočtu na rok 1923 čteme tyto zajímavé položky v etatu státních automobilů:

Předsednictvo ministerské rady bude míti dva řidiče s ročním platem Kč 39.367.-- a na vydržování automobilů povoleno Kč 160.000.--.

Pozemkový úřad: 1 řidiče s platem Kč 17.700.-- a na výlohy Kč 75.000.--

Ministerstvo obchodu: 1 řidiče s platem Kč 21.480.--, na věcné výlohy Kč 150.000.--.

Poslanecká sněmovna: věcné náklady Kč 142.500.--.

Senát: 2 řidiči po Kč 20.450.-- a na věcné výlohy Kč 145.000.--.

Kontrolní úřad: 1 řidiče s platem Kč 21.480.-- a na věcné náklady Kč 75.000.--.

Ministerstvo zahraničí figuruje s položkou pro řidiče Kč 50.400.--. V mimořádných výdajích zaúčtován nákup osobních aut a jich dopravu z ciziny penězem Kč 500.860.

Ministerstvo nár. obrany: jedno auto pro ministra, dvě pro presidium a jedno pro hlavní štáb. Věcné náklady těchto 4 aut budou činiti maličkost -- Kč 481.980.--. Premie řidiču Kč 750.000.--, udržovací náklady osobních aut rozpočteny jsou na rok 1923 -- Kč 1,240.000.--, na benzin a jiné hmoty Kč 1,300.000.--. Na osobní automobily francouzské misse Kč 677.200.--.

Ministerstvo vnitra: dva automobily s věcným nákladem Kč 225.000.--.

Ministerstvo školství: na věcné náklady Kč 133.000.

Ministerstvo financí: 1 řidiče s platem Kč 21.480.--, Kč 75.000.-- udržovací náklady a pro podřízené úřady a orgány dva řidiče s platem 42.960.--, náklady činí tedy Kč 200.000.--.

Ministerstvo pošt: 2 řidiče s platem pouze po 7.196.--, věcné náklady Kč 150.000.--.

Šekový úřad dává řidiči přídavek Kč 4.700.--, věcné náklady Kč 75.000.--.

Správní soud: 1 řidič Kč 4.600.--, náklady Kč 75.000.

Ministerstvo železnic: 2 řidiče s platem Kč 42.960.--, na benzin Kč 150.000.--.

Hospodářská správa hradu bude míti 5 řidičů s platem Kč 107.000.--. Na benzin a jiné hmoty Kč 345.000.--.

Ministerstvo spravedlnosti: na věcné náklady Kč 75.000.--, včetně řidiče.

Ministerstvo sociální péče: 1 řidiče s platem Kč 21.480.-- a může dle rozpočtu projezditi v benzinu jenom Kč 75.000.--.

Ministerstvo zásobování a **ministerstvo zdravotnictví** rovněž tolik.

Ministerstvo zemědělství platí šoferovi -- Kč 30.000 a má v rozpočtu položku na benzin Kč 150.000.--.

Státní statky mají jenom 6 osobních aut s platy řidičům Kč 128.880.-- a jejich věcné náklady uváděny jsou v rozpočtu na rok 1923 položkou Kč 550.000.--.

Schamis:

Ubozí poplatníci! Kam to, probůh, spějeme! . . .

--ber.

Uvedený článek jasně potvrzuje heslo: Demokracie — tot diskuse. Pozn. red.

Kapitolka v naší době více než časová.

V posledním čísle »Slovana« ze dne 19. srpna 1851 č. 58, volá Havlíček k tehdejší a my jeho ústy voláme k d n e š n í — naší veřejnosti:

»Jest tisícero cest, na kterých můžeme působiti a přispívati ke konečnému vítězství našich zásad, k vítězství strany národní: každá dobrá česká kniha, každý dobře sepsaný článek, jednající o čemkoli užitečném, každé zlepšení v průmyslu, hospodářství atd., které třeba jen jednotlivec z nás sám u sebe provede, získání každého jednotlivého člověka pro naše pravdivé zásady, každá nová vědomost a zkušenost, kterou některý z nás z ciziny domů přinese, každý dobrý skutek, který v okolí svém kdo učiníme atd. atd., všecko to sesílí nás, každá taková věc jest hřebík do truhly absolutismu, jest stupeň jeden ke konečnému vítězství národní strany. — Kdo jen poněkud zná historii a běh tohoto světa, ten jistě ví, že žádná politická strana, žádný národ nemůže jinak ke konečnému vítězství přijíti, než-li skrze svou vlastní

vnitřní sílu, skrze tu váhu, kterou si dříve sám dobyl, pročež každý pracuje nejlépe k lepší svobodě národu, který pomáhá rozmnožovati jeho vnitřní sílu. Vnitřní síla národu ale záleží v jeho vzdělanosti, mohovitoti, přičinlivosti, mravnosti a zachovalosti a každý, který se o rozmnožení těchto vlastností u svého národu stará, přispívá nejlépe k budoucí svobodě. To tedy čiňme každý ve své domácnosti, ve svém okolí a žádná moc nemůže nám toto zameziti.

-- -- -- **U nás to dojde brzy zase tam, že pominou mezi námi veliké rozdíly v politickém smýšlení a že budou všichni věrní Čechové spojeni zase v jednu národní stranu, tak jako to bylo před r. 1848, a jako to již bývalo kolikráte v Čechách za starších dob.** Název národní strana sluší nám také ze všech jiných nejlépe a ten budiž nyní zase společná korouhev, heslo, pod kterým si nejlépe rozumíme. -- --

-- -- -- Říkává se obyčejně o vládách: **»že se nic nenaučili a nic nezapomněli«**: národům se ale musí radit, aby hleděli mnoho se naučit a na nic nezapomenout!«

Fascism, politické strany, národ.

Mnoha našimi čtenáři jest tendence, cíl a snaha naše správně pochopována, o čemž svědčí řada listů a projevů došlých nás po vyjití 1. čísla našeho listu. Pokládáme však za velmi nutné objasniti naše stanovisko k t. zv. »národnímu hnutí« — k českému fascismu a politickým našim stranám!

a) Co soudíme o fascismu?

Fascism přizpůsobený našim českým poměrům měl se u nás propagovati hned po převratu. Měli jsme tehdy podmínky v tomto ohledu lepší jak samotní Italové! Naše Sokolstvo, nezachvácené realisticko-českožidovským rozkladným jedem a soustřeďující veškeré složky národa, tudíž to pravé bratrské Sokolstvo Tyršovo, bylo hotovým fascistickým elementem. Sokolstvo bylo však uměle a nepozorovaně svedeno ze své původní cesty násadou realisticko-židovskou, takže dnes Sokolům jest zakazován vstup do »národního hnutí«! Jest to přímo k nevěření, ale prostá skutečnost — bohužel!

Jsme toho názoru, že český fascismus, byť by byl veden lidmi nejpoctivějšími a nevím jak poctivě smýšlel s národem, stál nad stranami a pod., mine se již snad svým cílem. Doba k vytvoření mocného a správně organisovaného hnutí jest dnes již příliš krátkou, aby mohla býti v dohledné době utvořena organisace tak silná a pevná, jež byla by s to smésti koalované souručenství, jímž umožňovány jednotlivé výhody a prospěchářství různých politických stran k vlastní, strašlivé škodě, ba zhoubě národa a státu našeho!

Víme dobře, že letošní jaro snad přinese nám takováa překvapení, že fascistické hnutí naše, jakož i všecky strany politické (až na některé!) a národ sám budou postaveny před skutečnost, budou strašlivě zklamány a duševně shrouceny. Fakt, skutečnost tato dostaví se zcela určitě! Není možno pro naprostou zaslepenost, neinformovanost, nekritičnost a krajní fanatismus všech stranníků, oněm hrůzám, jež nás očekávají, zabrániti! A proto zcela otevřeně, ač fascism byl jinak i našim programem, se přiznáváme, že tak dalekosáhlý úkol, pro krátkost času nebude moci náš český fascism uskutečniti a že poměry a okolnosti jej zastihnou v daném případě tak nepřipraveným, jako většinu národa!

b) Naše politické strany.

Naše strany a straničky stojí houževnatě na svých programech a budou na nich státi, byť by strana čítala na př.: pouhých 100 platících členů! Víme dnes zcela dobře a není žádným tajemstvím, že »čeští židé« a jich náhončí rozbíjejí naše strany, zanášejí a vyvolávají v nich úmyslně šrvanice a rozmíšky (s tělocvičnými jednotami: Sokol, D. T. J., F. D. T. J., je totéž!), staví nové strany, přechodní a dosahují konečně svého cíle: utvořili silnou židovskou stranu s českými pěšáky, pod vrchním velením židovské Moskvy! Nynější vládní režim a všecko co s ním souvisí, jest zřejmě židy tak sabotován a zdiskreditován, že tito dosahují v nemyslících davech souhlasu, že jedině režim naprosto socialistický, neb komunistický jest schopným a povolaným všecky složky národa uspokojiti. Nestačí jim poukázati na Rusko, že Lenin s Braunštainem jsou na zpětném skoku k zničenému režimu soukromokapitalistickému!

Budeme se mezi sebou rváti k radosti židů, budeme se i vražditi za programy stran, jež vznikly buď v ústřední sionistické kanceláři, neb ve svobodných židovsko-zednářských ložích a pod.! Marně mluvíte: člověče buď nejdříve Čechem a pak teprve straníkem, stůj na stanovisku Havlíčkovském, ne židovskorealistickém! Toho bohužel náš otrávený český člověk, příslušník té či oné strany, zuřivý stranník, nemůže pochopiti! Nesvědomití vůdcové mají strašlivou, neodpustitelnou vinu na tom, že tak nezdravá, zhoubná, předčasná hesla nalili do útlé duše národa sotva probuzeného!

c) Národ.

Národ, všichni příslušníci českého jazyka, ten ubohý národ neví co se mu ve skutečnosti připravuje, že smrtelný skok do hrozné propasti jest mu právě uchystán a žije, živoří, již jen v předvečer blížících se hrozných momentů. Přijdou však takové doby na nás, že zoufalství, bída atd. nás všecky, bez rozdílu stran atd., zase spojí, až poznáme, že na uhájení svých holých životů, rodin a existence národa jest zapotřebí uvědomělých, poctivých, statečných Čechů, ne fanatických sociálních demokratů, čs. socialistů, komunistů, národních demokratů, lidovců, agrár. atd.! Proto vydáváme svůj list! Nejsme fascisty ani žádnou politickou stranou, nýbrž chceme v Havlíčkově duchu probuditi národ, půjde-li to ještě ovšem, aby v daném okamžiku celonárodního nebezpečí stál zde jeden muž, jenž si nedá ten, třeba lehce nabytý stát a svobodu, zase žido-germáno-maďarskými intrikáři vzíti!

Náš list, jest listem v l a s t e n e c k é h o hnutí Čechoslováků, jest tudíž listem vlasteneckým a sice v Havlíčkově smyslu a tendenci a proto tepáme-li již něco, není to míněno egoisticky, ve prospěch některé strany, či kliky, nýbrž nelítostně bijeme do všeho, co jen trochu příčí se zájmům, prospěchu a potřebám národa, byť bychom vědomě zašli mnohdy i tam, kde censorova tužka nám znemožní projev k veřejnosti.

Nám jest stejně vítaným a milým komunista jako li-

dovec, když cítí česky, poctivě ryze česky, v první řadě!, poněvadž vycházíme z toho předpokladu: je-li poctivým Čechem, nepřipustí, abychom se navzájem vraždili k prospěchu pozdější židorealistické-germáno-maďarské nadvlády!

Budeme tudíž pouze naši veřejnost dále informovati o ponurých zjevech na národním našem těle a až nadejde vhodný okamžik, seznámíme ji v čas s pravým stavem věcí, aby počet obětí byl pokud možno nejmenším!

Dr. Eisnek.

Sokol — Židé — Havlíček.

Že se u nás některé jednoty Sokolské podařilo převychovati v janičáry, kteří k vůli Purkfríden bijí se za »svoboditele« a jeho legendu, ví dnes snad již každý. Že prof. Masaryk napsal svého Havlíčka pod zorným uhlem vlastního realismu, aby totiž i »český« Žid mohl se Havlíčkem ohánětí, neví snad již každý. Proto několik odstavců z Havlíčka, které povídají vše, co neřekl ve své knize profesor Masaryk:

»— — že se Židé v Čechách bydlící k národu našemu počítají, za Čechy pokládají, nemůžeme jinak nazvati, než nepravou a velice mylnou (rozuměj myšlenku! pozn. red.) Neboť při Israelitech se nesmí jenom ohled bráti na víru a náboženství, snad tak, jako by Čechové co do víry i katolíci i protestanté i mosaité i snad mohamedáni býti mohli, nýbrž hlavně také na původ a národnost. A jak tu mohou Israelité k českému národu náležeti, když jsou původu semitského? To můžeme dříve Němce, Francouze, Španěle, Angličany atd. k národu svému počítati než Židy neboť všickni tito národové mají s námi větší příbuznost než Židé. Nesmí se tedy říci, že Židé v Čechách neb na Moravě bydlící jsou Čechové náboženství mosaického, nýbrž považovati je musíme za národ zvláštní Semitský, který jen nahodile u nás bydlí a někdy naši řeči rozumí a ji umí. A zkušenost ukazuje, že hledisko to, z kterého my na židovstvo patříme, pravé jest. Neboť se zajisté všickni Židé, ať bydlí v kterékoli zemi a v kterémkoli dílu světa, považují za jeden národ, za bratry a ne jen za stejnověrce; a svazek tento, který je dohromady víže, jest mnohem sinější než ten, kterým k zemi své (v které bydlí) připojeni jsou. A že nelze zároveň míti dvě vlasti, dva své národy a dvěma pánům sloužiti, toť bohdá dokazovat nemusíme. Pročež musí, kdo chce být Čechem, přestati býti Židem.

Není naše věc a naše povolání pečovati o záležitosti Israelitů: avšak liboli naše skromné mínění vyslyšeti, radili bychom Židům, pak-li že již svůj přirozený jazyk a literaturu opustiti chtějí, aby se připojili k Němcům a k jejich literatuře. Neboť jazyk německý stal se již během času co druhý mateřský jazyk v židovštině, což nejlépe i při našich i při polských a uherských Židech pozorujeme« -- --

Vyňato: K. Havlíček: »Články kritické a polemické« a sice: »České listy od Siegfrída Kappera (českého Žida, pozn. red).

Různé zprávy.

Ostrov Capri jest najmut na celý rok pro presidenta za ročních jenom 14 milionů lir = 42 milonů Kč -- což bude bezpochyby placeno z ročního platu, když »káčata« dostanou mladé.

Dr. Patejdl, poslanec, také legionář, organisuje na Slovensku pro svého chlebodárce dra. Beneše protinárodní »Bratrstvo«.

Vysvědčení. ČSR. živí 22.000 (t. j. dvaadvacet tisíc) tajných policistů čili špiclů, t. j. lidí poctivé práce se štítících, kteří se rozešli s charakterem a budou sloužiti za kus žvance každému, kdo zaplatí. Proč je vůbec máme, ve »svobodném«, »demokratickém« státě? Či obává se »vzorná administrativa« Benešova, že »Švihové« ji vysekají z kompostu, kde vězí již přes hlavu? -- -- Rakousku jsme říkali »policajtskej stát« a u nás jeden »Tvůrce« vydal heslo (v těch je Velikánem jako každý táborový tlučhuba) -- odrakouštit! -- --

Jak píší »naše« noviny: »— a vidíme-li, že předloha byla vyřízena během 24 hodin (státní rozpočet!), jaký z toho plyne důsledek? Velmi prostý: vláda národní solidarity (snad žlabní, lépe řečeno, pozn. red.) se osvědčila, ukázala, že jest schopná (vyžrat vše do posledního sousta, podle Machara, pozn. red.), silná (vůči malému Československu, pozn. red.), tvůrčí (ve vynalézání prostředků, vyssáti kde jaký těžce vydřený groš z poplatníka, aby žlab nevysýchal, pozn. red.) a že cílevědomě, energicky (pracuje k úplnému národohospodářskému zničení drahé domoviny, pozn. red.) provádí program konstrukce (miliardových dluhů, pozn. red.), sanace (židogermánského velkokapitálu, pozn. red.) a mohutnění republiky -- --« Inu -- tahací paňáci!

Telegram: Pan Sindelíkem organisuje prý protinárodní hnutí mezi »studenty«, »Sokoly« a svými »legionáři«. -- U takového vašnosty nic divného. -- »Sokolstvo« dostalo zákaz vstupovati do národního hnutí -- protože v našem vlasteneckém hnutí není jediného Žida, ani křtěného -- --

Řády. Dovídáme se, že »po překonání značných potíží« bude založen řád »žlutého slona«, »šedivé hyeny realistické« a »červeného prasete« -- aby se dostalo na všecky »nadpokrokářské demokraty« jedné republiky ...

K »**Deklaraci**« otištěné v minulém čísle scházela následující poznámka: **Prováděcí nařízení k této jinak výborné deklaraci budou vydána po vyjití posledního Israele z dnešního jejich Kanaanu** (t. j. Československa, kde se soustřeďují kolem Velikého starozákonného proroka Tomáše) **do nových sídel.**

Židovská »Tribuna« -- s »českými« redaktory a dopisovateli -- sděluje: »Národní fond židovský zajistil pro 35 rodin z Československa 1800 dunamů (židovských jiter) půdy. Do března sebere potřebné 2 miliony Kč a pak ihned židovští vystěhovalci z Čsl. přikročí k zemědělské práci na půdě »Eree Israel«. -- Šťastnou cestu! Vezměte sebou 35 tisíc rodin židovských a Velekněze (s rodinou), jehož jméno zůstane v dějinách vašich zapsáno zlatým písmem.

»**Jistota**, kterou bude mít nyní státní zaměstnanectvo po »úpravě« platů, jest podle »Velkého finančníka« mnohem lepší, než ona věčná nejistota a obavy před nezbyt-

ným snížením platu«. -- Máme skromňoučký dotaz: Mezi státní zaměstnanectvo počítají se: president, ministři, senátoři, poslanci a j., kteří jsou ze státní pokladny placeni. Půjdou příkladem napřed a slevÍ 24%, když zaměstnanci při dnešní »ohromné láci« musí sleviti 12%? **Mluvte skutkově, ne otřepané fráze ministrů!**

Židovská vláda od revoluce 1917 zabila 1.766.168 osob všech stavů -- i dělníku. V čísle nejsou zahrnuty vraždy vykonané samovolně, bez rozsudku Čeky, různými humanitářskými komisary.

Maďaři -- Bavoři -- ČSR. V Maďarii tvoří se spolky, které pod rouškou národní jsou čistě vojenskými organisacemi a mají sloužiti proti nám, Jugoslavii a Rumunsku. Maďaři spoléhají na pomoc »věrného našeho spojence« Italie -- vzpomeň Slovenska -- a monarchistů bavorských, s jejichž generálním štábem uzavřeli dohodu na obranu i výboj. Dle našich zpráv z Bukurešť přispěje Maďarsko 120.000 muži, Bavorsko 80.000 muži v případě konfliktu s Československem a Jugoslavií. Podle potřeby budou válčiti i na hranici a mohou se súčastniti vojenských operací mimo národní území. -- Dle našich zpráv z Curychu dodá Maďarsko 1.200.000 a Bavorsko 800.000 mužů. -- Budou-li Srbové nastupovati směrem na Szombathely a Češi přes Bratislavu, přestoupí se ihned -- podle smlouvy -- rakouská hranice a síly se jednotí na hranici Štýrska (Fehring a Zalaegerszeg), kde se spojenecký blok rozdělí na 2 armády: severní, ofensivní armáda proti Čechům a jižní defensivní proti Jihoslovanům. Úmluva čelí výbojně hlavně proti naší republice, ježto »probouzející se« Maďaři chtějí pro sebe »osvoboditi« Slovensko. -- Není třeba strachu, ale pozornosti; není třeba poplachu, ale nutno státi na stráži!

Paříž rozhodla, že ponesem část rakouskouherských dluhů a že z uměleckých pokladů dvorních nedostaneme ničeho. -- A přece jsme »vítězové!«

Program našeho hnutí otištěn jest v 1. svazku naší knihovny.

»Důstojnické listy« přináší zprávu štáb. kpt. Jana Karlíka o strategickém významu Javoriny pro naši republiku. Poláci měli by z Javoriny nejslibnější útoky proti Slovensku. **Za dva denní pochody možno zde přeštípnouti jedinou naší tepnu a rázem oddělit od republiky Košice a Užhorod a celou oblast na východ od Popradu.** Javorina jest také přirozenou blokádou silnice ze Zakopaného do Kežmarku a Popradu! S tohoto stanoviska jest ztráta Javoriny pro nás skutečně nenahraditelnou! Po odstoupení Javoriny byli bychom nuceni vázati mnohem větší síly k účelům čistě místním -- k obraně komunikací, po nichž bylo by lze dosíci naší hlavní tepny slovenské. -- To však nevadí docela nic panu Syndetikonovi (podle hesla: Syndetikon klebt, leimt, kittet alles!), aby dovolil psáti, tisknouti a volati na všech táborech: »Javoriny se nikdy nevzdámeee!« Před zašantročením Těšínska jsme také tak volali. On ohnivě (jako vždycky) řečnil a uspával tahací panáky -- posluchače a dávno, dávno před tím pevně a slovem svým »předal« celou záležitost »bratřím« Polákům. Ale hlavní věc, že nemáme na papíře -- tajnou diplomacii! Nám stačí Bohdánek Pavlů a jiní býv. zajatci.

Naše justice. Není divu, že ve »svobodné« republice jest tolik konfiskací opozičních, nepohodlných novin, hlavně dotýkají-li se otazky protižidovské, když celou naši »československou« justici mají v rukou tři »čeští Židé: Pollak, Musbaum, Roubíček, sekční šéfové ministerstva spravedlnosti.

Kde ještě u nás nejsou Židé zaměstnáni? Jedině jako výběrčí na pražských záchodcích. Ostatně není soukromého, obecního, okresního, státního atd. úřadu, aby zásobárny vojenské, telegraf, telefon atd., zkrátka mají tam nebyli Židé. Hlavně nemocnice (lékaři, i okresní) nás úplně v rukou, neboť kde jest třeba jsou pěšáky a v ministerstvech jsou zase na špicích.

Hádanka o ceny: Které lesy nebudou vzornou realisticko-židomilnou dnešní vládou socialisovány? Každý rozluštitel obdrží knihu »Láska« od Jos. Ráze, jejíž cena jest 10 Kč, zdarma.

Machar, jindy básník, nyní gen. insp. čs. armády, napsal dne 10. XII. 1905 v »Čase« o dr. Chalupném: »Právě on jest jedním z těch mládenců, jichž kletbou je, že nikdy nebyli mladými. Embryo člověka, ale se stařeckým mozkem. Mění podle mody jak kravatu, tak přesvědčení: má vznětlivou povahu křečka a myslí, že je to temperament. Má kočičí pošetilost a domnívá se, že je to talent k politice. Z desíti knih složil jedenáctou a je přesvědčen, že ví, co je to »mravní pathologie«... Dnes jsou přáteli — Vrána k vráně....

*

Knihy redakci zaslané. Joža Jícha-Libušínský: **Modlitba podloudníkova,** nákladem knihkup. K. Jíchové, Brno-Husovice. Cena Kč 12.--, str. 124. Naše filosofická belletrie, tak zanedbávaná, získala cenný příspěvek v této knížce. Pěknou, populární formou jsou řešeny zde pozoruhodným způsobem různé otázky a zásady životní. Vlastní modlitba podloudníkova (str. 100-111) jest vůbec stěžejní částí dílka, nad nímž musí se zamysliti jak prostý dělník, tak inteligent. Doporučujeme! Dr. E.

*

Z redakce. Příspěvky do listu pište stručně a věcně, na jedné straně papíru. Podpis celým jménem a přesnou adresou s event. poznámkou pseud., jinak neuveřejníme.

Tímto číslem otvíráme sloupce našeho listu ryze českým a slovenským firmám k inserci za velmi výhodných podmínek.

Každý uvědomělý Čech a Slovák požaduje »Náš Cíl« ve všech kavárnách a restauracích! — Čtěte naši lacinou knihovnu: 6 knih = 1000 stran za Kč 45·— v předplacení (i na 3 měsíční splátky po Kč 15·—).

Tiskem knihtiskárny Karla Brandeisa v Třeboni.

Po konfiskaci nové opravené vydání.

Ročník I. V Č. Budějovicích, 15. ledna 1923. 2. číslo

NÁŠ CÍL

Číslo 60 haléřů.

Předpl. na rok Kč 14·40
na půl roku Kč 7·20.
Vychází 1. a 15.
každého měsíce.

Řídí redakční kruh. — Majitel a vydavatel pro V. S. S. »Odkaz Žižkův«, jakož i zodpovědný redaktor Jan Úbuzar, České Budějovice, Zátkova ulice číslo 8.

List vlasteneckého hnutí Čechoslováků.

Silou proti mládě, vzdorem proti zlobě, ale láskou k sobě.

MOTTO: »Moje barva červená a bílá,
dědictví mé poctivost a síla«. *Havlíček.*

Obsah: Nadšení. — Ať žije republika. — Z cizího krev neteče. — Kapitolka v naší době více než časová. — Fascism, politické strany - národ. — Sokol - Židé - Havlíček. — Různé zprávy atd.

Ráz Josef:

Nadšení.

Sv. Cech: Svaté ty nadšení,
nebeský plamení,
šlehni nám do srdcí
otčinou vzplaň!
Bez tebe nevzniká
myšlenka veliká,
v tobě jen kuje se
vítězná zbraň — —

Bylo opravdu svaté, to velké nadšení, které v prvé dny naší svobody, tehdy opravdové, spojovalo nás všecky bez rozdílu stran a stavu. To byl český národ, který z opravdové radosti nad přeseknutím řetězu, který nás s Rakouskem spojoval, hásal a sám sebe sílil k práci příštích dnů....

Byl zde však někdo, komu záleželo na tom, aby zkazil tu radost v samém zárodku, aby to vlastenecké nadšení tak mohutně se projeviviší, bylo zduseno, pošlapáno, aby nevyrazilo jasným, dalekoviditelným plamenem a nezachvátilo všecky složky slovanské. Proto bylo rychle přikryto těžkým příkrovem nejroztodivnějších barev, zatíženo kameny nejpodivnějších táborových hesel, navezeno mnoho for realisticko-filosofického rumu z rozsypaných a nedokončených staveb po naší vlasti a mezery — aby snad přece nadšení vlastenecké nedostalo se ven — vyplněny byly hustým bahnem z Paříže, z Ameriky, velikého bratrského Ruska, které jsme pomohli, ať přímo či nepřímo zničiti. A nyní šlo vše známým tempem. Vše dodáno cizinou: »O svoboditelé« i jejich Pohádky, (na rozdíl od pravých hrdinů, kteří šli bez prosení a nucení) modrý židovský trojúhelník s heslem, žid nám dán za vzor poctivosti a pracovitosti atd. atd. vždyť to víte sami. Mlčeli jsme, ať nás udeřil kdo chtěl, setřeli jsme nejsprostší slinu posledního uprskance jenom k vůli — purkfrieden. A ten nám všem dnes přichází velice draho. Národ ukolébán, ani netušil a snad mnohý ani netuší, co se kolem děje. »Naše české« noviny s židovskými nebo sežidovštělými redaktory třeba s odznakem Sokolů nebo jiné »národní« instituce chválí naši vládu a vše, co se u nás děje a ukazují jak v cizině se kradou miliony, jak deficity státní dostupují obrovských sum, ale u nás všechno klape jako za Rakouska v dřevěné »obuvi.« Národ zachvácen zrovna šílením marnotratnickým, které podařilo se tajným ničitelům československého svědomí vpraviti opravdu do všech vrstev národa. Zachvátilo muže i ženy. Muži opírají se o lehce nabytý majetek buď ze stát. nebo jiných pokladen (konsumy atd.), nebo z »obchodů« denního světla se štítících a ženy — to již víte — prodávají svou čest, to já člověka, za kus cáru, který židovy draze zaplatili ..

Tak daleko jsme, že svaté naše nadšení proléváme hrdlem, prohrajeme v kartách, prohýříme s děvkami, protancujeme nebo prokopáme. Děláme to nad pomyšlení výborně, proto Skobonosky — řiditelé osudů drahé domoviny — se smějí a tleskají. **Jsme převychováni! Kam pak na nás s vlastenectvím?**

Dobře praví poslední veliký poctivý český žurnalista K. Havlíček:

Pozdní rozum.

Nekřesej do kaše, křesej do troudu:
a o lásce k vlasti, nekaž velbloudu.

Český člověče, vzpamatuj se, dokud je čas. Vzpamatuj se sám k vůli sobě, nechceš-li býti znovu a hůře zotročen, než bylo za Rakouska. Což nevidíš, komu tě chtějí prodati? Nevěřím, že se šelmám-realistům podařilo tak tě oslepiti, aby's nezřel, co se děje. **Ty každý sám, my všichni, které poji veliká, nezištná láska k vlasti, my jsme národ, my máme právo o sobě rozhodovat. my si nedáme ničeho cizáckého vnucovati, my chceme samostatně, v opravdově československém státě býti pány a nechceme, aby mezinárodní Židovstvo třeba s popřevratovým puncem vlasteneckým, nebo dokonce s nějakým »demokratickým« řádem čsl. nám poroučelo, nám tvořilo zákony, rozhodovalo o našem bytí nebo nebytí.** Ty český člověče, který poctivě dřeš na svém sebemenším majetečku, šetříš, abys jak se říká na stará kolena nemusil žebrat, jen se podívej, jak šetří ti, které platíš a kteří prý tebe, chudý český člověče — representují před cizinou . . .

Každý z nás, budeme-li na svém místě, máme v rukou možnost celému světu ukázati, že ty Čechy krásné. Čechy mé, k nimž duše naše s touhou se pne, jsou, budou — **musí býti** zase tím, čím bývali, že zase dáme, **celému světu na vzdory,** příklad národa poctivého, pracovitého, duševně vyspělého a mírumilovného, který není možno koupit za čtvrťák židovského, zeleného jedu.

Vzchop se, český člověče, odkopni daleko od svého národního prahu všechny prašivé psy, kteří pod nejrůznějšími hesly (vždycky z realisticko-filosofického tábora

židoňilného vzešlými) se ti vtírají, podívej se jim do očí a zahřmi:

Z cesty! Vrahové Slovanstva! Myslíte, když podařilo se Vám zničiti Svatou Rus, že zdoláte malé sestry Čechii a Slovakii? Ne! Dosti vašeho sýčkovského skuhrání. V nás probudila se poctivost a síla svatých našich předků, kteří pro blaho své milované země nešetřili statků ni hrdel. Dosti toho ďábelského běsnění. Síli jste vítr, sklidíte bouři, která jako všeničící uragan přiletí, musí přiletěti, aby Vás pohřbila pod troskami všech Vašich polovičatých, na okradení, ošálení válkou zbědovaného důvěřivého lidu československého vymyšlených staveb a stavbiček . . . My stojíme jako nerozborná zeď, abychom chránili svatou naši hroudu, skropenou spoustou krve poctivých československých lidí. Vy ďábelskými drápy chcete nás roztrhati? My přísahali na prapor červenobílý (bez židovského trojúhelníku) a na prapor bělomodročervený . . . Český lev se probouzí — pozor!! běda tomu, koho by tlapou upozornil, že vstává . . .

Sv. Čech: Svaté ty nadšení,
nebeský plamení,
opět nám prošlehni
malátnou hruď.
na místo těkavých
bludiček, mrkavých,
vůdcem nám ohnivým
ku slávě buď!

Ať žije republika!

Národní sebevědomí, národní hrdost -- vlastenectví (ne šovinismus!) jsou léky, jež zachovávají národy při životě! Tyto prvky musíme v sobě náležitě vzkřísiti a vypěstovati, aby nesli ovoce pro nás prospěšné! »Jsem Čechoslovákem!« -- to musí být pro nás alfa a omega celého našeho politického jednání a myšlení! Jsem sice socialistou, komunistou, národním demokratem, agrárníkem, lidovcem atd. -- ale v prvé řadě (jako na příklad Němci!) musím býti dobrým Čechoslovákem a tím budu tehdy, budu-li všemi silami o to pracovati, abych byl ve svém domově pánem, ne židovským otrokem -- budu-li mravným, ukázněným, pracovitým člověkem, jenž jest jako každý Slovan -- dobromyslným hostitelem svých »hostí!« --

Nemůžeme proto připustiti, aby nad Prahou -- nad tou naší matičkou -- zářila židovská rudá pěticípá hvězda aby v Praze 1. I. 1923 zřízena byla židovská »črezvyčajka« při ruské misi, jež desetitisíce ruské inteligence a dělníku příšerným způsobem odpravila! -- Musíme říci již jednou energicky, dost! -- té surovosti a prodajnosti, jež páše se na národu a jež má nám připraviti nesnesitelná muka, hlad a bídu a převésti nás v majetek židovský a podati sobě navzájem ruce ke společnému boji proti všem, jež považují národ náš za »artikl«, který možno libovolně, podle konjunktury -- vydražiti!

Skoro všecky naše časopisy přinesly zprávu o tom, že nad Prahou září večer židovská rudá hvězda, že 1. ledna 1923 bude zřízeno v Praze oddělení »črezvyčajky«, ale žádný z těchto našich »českých« -- v židovském vleku se nalézajících a na židovské inserci odvislých denníků neosmělil se otázati, proč to všecko jest »naší« vládou dovoleno a trpěno a jaký cíl a účel tím sledován!

Podívá-li se někdo špatně na nějakého uprskaného Žida -- jsou toho plné naše »české« noviny. Stávkují-li němečtí studenti proti nastolení židovského universitního rektora, jest národ otravován v novinách obšírnými zprávami a tyto »české« denníky berou Žida-Němce v ochranu a referují o věcech tak, aby přilstřily zášť českého obecenstva proti německému studentstvu.

Vraždou Žida Rathenau-a pohoršen byl celý svět, psalo se o tom celý měsíc, ale o židovských zvěrstvech na Rusi -- jež konkurují s pravým kanibalismem a chicagskými velkojatkami -- nedočtem se ničeho, leda věcí, jež mají vzbuditi náš falešný soucit s hladovějícími ubožáky -- abychom sbírali na hladovějící Rusko -- -- -- jinými slovy (z velké části!) na židovskou světovou revoluční propagandu -- proti sobě. -- -- --

Chaos zasívají naše »české« listy v národě, z nichž židovská »Tribuna«, realistický -- hradní »Čas«, levopravé »České Slovo«, »zahraniční« »Prager Presse« -- hrají prim!

Předkládám čtenářům toliko toto na uváženou:

Dejme tomu, že by si někdo opovážil 28. září na muzejní rampě (na Václavském náměstí) postaviti svatováclavskou korunu sestrojenou ze žárovek (podobně jako židovská hvězda!) a večer ji osvětlovati. -- Co by se asi stalo?! -- --

a) Tento pokus byl by v zárodku policií znemožněn.

b) Veškeré »české« orgány by plnou parou štvaly proti této nepřístojnosti a monarchistické propagandě. Původce tohoto experimentu byl by jednohlasně odsouzen i »českou«, humanitářsky, mezinárodně převychovanou veřejností, jakožto reakcionář, černosotněnec, nepřítel českého lidu a státu a pod. -- -- --

A co se vlastně stalo?! Ucťěna by bývala jen památka českého knížete, Svatováclavské koruny (z níž jsme již »odprodali« kus Těšínska atd.), jež bývala ideálem Havlíčkovým, Riegrovým atd. -- a o níž snad 90% národa snilo až do »převratu«! -- -- --

Nebiji tímto příkladem na monarchistický buben, nýbrž na této »maličkosti« chci ukázati -- kam jsme ve svém národním sebevědomí, tím našim nadpokrokářstvím, židovským realismem atd. dospěli, jak jest již národ otráven a co nám schází! -- Němci jimž se celá naše politováníhodná a tendenční žurnalistika blbě vysmívá jako národu »poraženému« -- skoro z 50% mají v rodinách ještě do dnes -- obrazy tvurců německé říše -- a Francie z tohoto »poraženého« státu má takový strach, že jej přenáší autosugesci na celou skoro Evropu! --

Kde jest naše »česká« -- národní vláda (prý demokratická!), senátoři, poslanci -- vesměs činitelé -- placení krvavými penězi českých buržoustů!? -- -- --

A národ spí, je klidným -- nebezpečí není -- vždyť o něm naše české noviny nepíší -- tak to není pravda a kdo myslí jinak, je bláznem, ztřeštěncem, bázlivcem, jemuž strach dělá »velké oči« a ruší nesvědomitě národ z klidného spánku! -- -- -- K...

Z cizího krev neteče. . .

Svého času škrtla úsporná komise, jak známo, sedmdesát státních automobilů, ale ty jezdí dnes vesele dál -- a budou jezditi i v roce příštím nezměněně dál, neboť v rozpočtu na rok 1923 čteme tyto zajímavé položky v etatu státních automobilů:

Předsednictvo ministerské rady bude míti dva řídiče s ročním platem Kč 39.367.-- a na vydržování automobilů povoleno Kč 160.000.--.

Pozemkový úřad: 1 řídiče s platem Kč 17.700.-- a na výlohy Kč 75.000.--

Ministerstvo obchodu: 1 řídiče s platem Kč 21.480.--, na věcné výlohy Kč 150.000.--.

Poslanecká sněmovna: věcné náklady Kč 142.500.--.

Senát: 2 řídiči po Kč 20.450.-- a na věcné výlohy Kč 145.000.--.

Kontrolní úřad: 1 řídiče s platem Kč 21.480.-- a na věcné náklady Kč 75.000.--.

Ministerstvo zahraničí figuruje s položkou pro řídiče Kč 50.400.--. V mimořádných výdajích zaúčtován nákup osobních aut a jich dopravu z ciziny penízem Kč 500.860.

Ministerstvo nár. obrany: jedno auto pro ministra, dvě pro presidium a jedno pro hlavní štáb. Věcné náklady těchto 4 aut budou činiti maličkost -- Kč 481.980.--. Prémie řídičů Kč 750.000.--, udržovací náklady osobních aut rozpočteny jsou na rok 1923 -- Kč 1.240.000.--, na benzin a jiné hmoty Kč 1.300.000.--. Na osobní automobily francouzské misse Kč 677.200.--.

Ministerstvo vnitra: dva automobily s věcným nákladem Kč 225.000.--.

Ministerstvo školství: na věcné náklady Kč 133.000.

Ministerstvo financí: 1 řídiče s platem Kč 21.480.--, Kč 75.000.-- udržovací náklady a pro podřízené úřady a orgány dva řídiče s platem 42.960.--, náklady činí tedy Kč 200.000.--.

Ministerstvo pošt: 2 řídiče s platem pouze po 7.196.--, věcné náklady Kč 150.000.--.

Šekový úřad dává řídiči přídavek Kč 4.700.--, věcné náklady Kč 75.000.--.

Správní soud: 1 řídič Kč 4.600.--, náklady Kč 75.000.

Ministerstvo železnic: 2 řídiče s platem Kč 42.960.--, na benzin Kč 150.000.--.

Hospodářská správa hradu bude míti 5 řídičů s platem Kč 107.000.--. Na benzin a jiné hmoty Kč 345.000.--.

Ministerstvo spravedlnosti: na věcné náklady Kč 75.000.--, včetně řídiče.

Ministerstvo sociální péče: 1 řídiče s platem Kč 21.480.-- a může dle rozpočtu projezditi v benzinu jenom Kč 75.000.--.

Ministerstvo zásobování a **ministerstvo zdravotnictví** rovněž tolik.

Ministerstvo zemědělství platí šoférovi -- Kč 30.000 a má v rozpočtu položku na benzin Kč 150.000.--.

Státní statky mají jenom 6 osobních aut s platy řídičům Kč 128.880.-- a jejich věcné náklady uváděny jsou v rozpočtu na rok 1923 položkou Kč 550.000.--.

Ubozí poplatníci! Kam to, proboh, spějeme! . . .

--ber.

Uvedený článek jasně potvrzuje heslo: **Demokracie** -- toť diskuse. Pozn. red.

Kapitolka v naší době více než časová.

V posledním čísle »Slovana« ze dne 19. srpna 1851 č. 58, volá Havlíček k tehdejší a my jeho ústy voláme k d n e š n í — naší veřejnosti:

»Jest tisícero cest, na kterých můžeme působiti a přispívati ke konečnému vítězství našich zásad, k vítězství strany národní: každá dobrá česká kniha, každý dobře sepsaný článek, jednající o čemkoli užitečném, každé zlepšení v průmyslu, hospodářství atd., které třeba jen jednotlivec z nás sám u sebe provede, získání každého jednotlivého člověka pro naše pravdivé zásady, každá nová vědomost a zkušenost, kterou některý z nás z ciziny domů přinese, každý dobrý skutek, který v okolí svém kdo učiníme atd. atd., všecko to sesílí nás, každá taková věc jest hřebík do truhly absolutismu, jest stupeň jeden ke konečnému vítězství národní strany. — Kdo jen poněkud zná historii a běh tohoto světa, ten jistě ví, že žádná politická strana, žádný národ nemůže jinak ke konečnému vítězství přijíti, než-li skrze svou vlastní

vnitřní sílu, skrze tu váhu, kterou si dříve sám dobyl, pročež každý pracuje nejlépe k lepší svobodě národu, který pomáhá rozmnožovati jeho vnitřní sílu. Vnitřní síla národu ale záleží v jeho vzdělanosti, mohovitosti, přičinlivosti, mravnosti a zachovalosti a každý, který se o rozmnožení těchto vlastností u svého národu stará, přispívá nejlépe k budoucí svobodě. To tedy čiňme každý ve své domácnosti, ve svém okolí a žádná moc nemůže nám toto zameziti.

-- -- -- **U nás to dojde brzy zase tam, že pominou mezi námi veliké rozdíly v politickém smýšlení a že budou všichni věrní Čechové spojeni zase v jednu národní stranu, tak jako to bylo před r. 1848, a jako to již bývalo kolikráte v Čechách za starších dob.** Název národní strana sluší nám také ze všech jiných nejlépe a ten budiž nyní zase společná korouhev, heslo, pod kterými si nejlépe rozumíme. -- --

-- -- -- Říkává se obyčejně o vládách: »že se nic nenaučily a nic nezapomněly«: národům se ale musí radit, aby hleděly mnoho se naučit a na nic nezapomenout!«

Fascism, politické strany, národ.

Mnoha našimi čtenáři jest tendence, cíl a snaha naše správně pochopována, o čemž svědčí řada listů a projevů došlých nás po vyjití 1. čísla našeho listu. Pokládáme však za velmi nutné objasniti naše stanovisko k t. zv. »národnímu hnutí« k českému fascismu a politickým našim stranám!

a) **Co soudíme o fascismu?**

Fascism přizpůsobený našim českým poměrům měl se u nás propagovati hned po převratu. Měli jsme tehdy podmínky v tomto ohledu lepší jak samotní Italové! Naše Sokolstvo, nezachvácené realisticko-českožidovským rozkladným jedem a soustřeďující veškeré složky národa, tudíž to pravé bratrské Sokolstvo Tyršovo, bylo hotovým fascistickým elementem. Sokolstvo bylo však uměle a nepozorovaně svedeno ze své původní cesty násadou realisticko-židovskou, takže dnes Sokolům jest zakazován vstup do »národního hnutí«! Jest to přímo k neuvěření, ale prostá skutečnost — bohužel!

Jsme toho názoru, že český fascismus, byť by byl veden lidmi nejpoctivějšími a nevím jak poctivě smýšlel s národem, stál nad stranami a pod., mine se již snad svým cílem. Doba k vytvoření mocného a správně organisovaného hnutí jest dnes již příliš krátkou, aby mohla býti v dohledné době utvořena organisace tak silná a pevná, jež byla by s to smésti koalované souručenství, jímž umožňovány jednotlivé výhody a prospěchářství různých politických stran k vlastní, strašlivé škodě, ba zhoubě národa a státu našeho!

Víme dobře, že letošní jaro snad přinese nám taková překvapení, že fascistické hnutí naše, jakož i všecky strany politické (až na některé!) a národ sám budou postaveny před skutečnost, budou strašlivě zklamány a duševně shrouceny. Fakt, skutečnost tato dostaví se zcela určitě! Není možno pro naprostou zaslepenost, neinformovanost, nekritičnost a krajní fanatismus všech stranníků, oněm hrůzám, jež nás očekávají, zabrániti! A proto zcela otevřeně, ač fascism byl jinak i našim programem, se přiznáváme, že tak dalekosáhlý úkol, pro krátkost času nebude moci náš český fascism uskutečniti a že poměry a okolnosti jej zastihnou v daném případě tak nepřipraveným, jako většinu národa!

b) **Naše politické strany.**

Naše strany a straničky stojí houževnatě na svých programech a budou na nich státi, byť by strana čítala na př.: pouhých 100 platících členů! Víme dnes zcela dobře a není žádným tajemstvím, že »čeští židé« a jich náhončí rozbíjejí naše strany, zanášejí a vyvolávají v nich úmyslně štvanice a rozmíšky (s tělocvičnými jednotami: Sokol, D. T. J., F. D. T. J., je totéž!), staví nové strany, přechodní a dosahují konečně svého cíle: utvořili silnou židovskou stranu s českými pěšáky, pod vrchním velením židovské Moskvy! Nynější vládní režim a všecko co s ním souvisí, jest zřejmě židy tak sabotován a zdiskreditován, že tito dosahují v nemyslících davech souhlasu, že jedině režim naprosto socialistický, neb komunistický jest schopným a povolaným všecky složky národa uspokojiti. Netačí jim poukázati na Rusko, že Lenin s Braunštajnem jsou na zpětném skoku k zničenému režimu soukromokapitalistickému!

Budeme se mezi sebou rváti k radosti židů, budeme se i vražditi za programy stran, jež vznikly buď v ústřední sionistické kanceláři, neb ve svobodných židovsko-zednářských ložích a pod.! Marně mluvíte: člověče buď nejdříve Čechem a pak teprve straníkem, stůj na stanovisku Havlíčkovském, ne židovskorealistickém! Toho bohužel náš otrávený český člověk, příslušník té či oné strany, zuřivý straník, nemůže pochopiti! Nesvědomití vůdcové mají strašlivou, neodpustitelnou vinu na tom, že tak nezdravá, zhoubná, předčasná hesla nalili do útlé duše národa sotva probuzeného!

c) **Národ.**

Národ, všichni příslušníci českého jazyka, ten ubohý národ neví co se mu ve skutečnosti připravuje, že smrtelný skok do hrozné propasti jest mu právě uchystán a žije, živoří, již jen v předvečer blížících se hrozných momentů. Přijdou však takové doby na nás, že zoufalství, bída atd. nás všecky, bez rozdílu stran atd., zase spojí, až poznáme, že na uhájení svých holých životů, rodin a existence národa jest zapotřebí uvědomělých, poctivých, statečných Čechů, ne fanatických sociálních demokratů, čs. socialistů, komunistů, národních demokratů, lidovců, agrár. atd.! Proto vydáváme svůj list! Nejsme fascisty ani žádnou politickou stranou, nýbrž chceme v Havlíčkově duchu probuditi národ, půjde-li to ještě ovšem, aby v daném okamžiku celonárodního nebezpečí stál zde jeden muž, jenž si nedá ten, třeba lehce nabytý stát a svobodu, zase žido-germáno-maďarskými intrikáři vzíti!

Náš list, jest listem v l a s t e n e c k é h o hnutí Čechoslováků, jest tudíž listem vlasteneckým a sice v Havlíčkově smyslu a tendenci a proto tepáme-li již něco, není to míněno egoisticky, ve prospěch některé strany, či kliky, nýbrž nelítostně bijeme do všeho, co jen trochu příčí se zájmům, prospěchu a potřebám národa, byť bychom vědomě zašli mnohdy i tam, kde censorova tužka nám znemožní projev k veřejnosti.

Nám jest stejně vítaným a milým komunista jako fi-

dovec, když cítí česky, poctivě ryze česky, v první řadě!, poněvadž vycházíme z toho předpokladu: je-li poctivým Čechem, nepřipustí, abychom se navzájem vraždili k prospěchu pozdější židorealistické-germáno-maďarské nadvlády!

Budeme tudíž pouze naši veřejnost dále informovati o ponurých zjevech na národním našem těle a až nadejde vhodný okamžik, seznámíme ji v čas s pravým stavem věcí, aby počet obětí byl pokud možno nejmenším!

Dr. Eisner.

Sokol — Židé — Havlíček.

Že se u nás některé jednoty Sokolské podařilo převychovati v janičáry, kteří k vůli Purkfríden bijí se za »Osvoboditele« a jeho legendu, ví dnes snad již každý. Že prof. Masaryk napsal svého Havlíčka pod zorným úhlem vlastního realismu, aby totiž i »český« Žid mohl se Havlíčkem ohánčti, neví snad již každý. Proto několik odstavců z Havlíčka, které povídají vše, co nerekl ve své knize profesor Masaryk:

»— — že se Židé v Čechách bydlící k národu našemu počítají, za Čechy pokládají, nemůžeme jinak nazvati, než nepravou a velice mylnou (rozuměj myšlenku! pozn. red.) Neboť při Israelitech se nesmí jenom ohled bráti na víru a náboženství, snad tak, jako by Čechové co do víry i katolíci i protestanté i mosaité i snad mohamedáni býti mohli, nýbrž hlavně také na původ a národnost. A jak tu mohou Israelité k českému národu náležeti, když jsou původu semitského? To můžeme dříve Němce, Francouze, Španěle, Angličany atd. k národu svému počítati než Židy neboť všickni tito národové mají s námi větší příbuznost než Židé. Nesmí se tedy říci, že Židé v Čechách neb na Moravě bydlící jsou Čechové náboženství mosaického, nýbrž považovati je musíme za národ zvláštní Semitský, který jen nahodile u nás bydlí a někdy naši řeči rozumí a ji umí. A zkušenost ukazuje, že hledisko to, z kterého my na židovstvo patříme, právě jest. Neboť se zajisté všickni Židé, ať bydlí v kterékoli zemi a v kterémkoli dílu světa, považují za jeden národ, za bratry a ne jen za stejnověrce; a svazek tento, který je dohromady víže, jest mnohem sinější než ten, kterým k zemi své (v které bydlí) připojeni jsou. A že nelze zároveň míti dvě vlasti, dva své národy a dvěma pánům sloužiti, toť bohdá dokazovat nemusíme. Pročež musí, kdo chce být Čechem, přestati býti Židem.

Není naše věc a naše povolání pečovati o záležitosti Israelitů: avšak liboli naše skromné mínění vyslyšeti, radili bychom Židům, pak-li že již svůj přirozený jazyk a literaturu opustiti chtějí, aby se připojili k Němcům a k jejich literatuře. Neboť jazyk německý stal se již během času co druhý mateřský jazyk v židovštině, což nejlépe i při našich i při polských a uherských Židech pozorujeme« — —

Vyňato: K. Havlíček: »Články kritické a polemické« a sice: »České listy od Siegfrída Kappera (českého Žida, pozn. red).

Různé zprávy.

Ostrov Capri jest najmut na celý rok pro presidenta za ročních jenom 14 miliónů lir = 42 miliónu Kč — což bude bezpochyby placeno z ročního platu, když »káčata« dostanou mladé.

Dr. Patejdl, poslanec, také legionář, organisuje na Slovensku pro svého chlebodárce dra. Beneše protinárodní »Bratrstvo«.

Jak píší »naše« noviny: »— a vidíme-li, že předloha byla vyřízena během 24 hodin (státní rozpočet!), jaký z toho plyne důsledek? Velmi prostý: vláda národní solidarity (snad žlabní, lépe řečeno, pozn. red.) se osvědčila, ukázala, že jest schopná (vyžrat vše do posledního sousta, podle Machara, pozn. red.), silná (vůči malému Československu, pozn. red.), tvůrčí (ve vynalézání prostředků, vyssáti kde jaký těžce vydřený groš z poplatníka, aby žlab nevysíchal, pozn. red.) a že cílevědomě, energicky (pracuje k úplnému národohospodářskému zničení drahé domoviny, pozn. red.) provádí program konstrukce (miliardových dluhů, pozn. red.), sanace (židogermánského velkokapitálu, pozn. red.) a mohutnění republiky — —« Inu — tahací paňáci!

Telegram: Pan Sindetikon organisuje prý protinárodní hnutí mezi »studenty«, »Sokoly« a svými »legionáři«. — U takového vašnosty nic divného. — »Sokolstvo« dostalo zákaz vstupovati do národního hnutí — protože v našem vlasteneckém hnutí není jediného Žida, ani křtěného — —

Rády. Dovídáme se, že »po překonání značných potíží« bude založen řád »žlutého slona«, »šedivé hyeny realistické« a »červeného prasete« — aby se dostalo na všecky »nadpokrokářské demokraty« jedné republiky ...

»Jistota, kterou bude mít nyní státní zaměstnanectvo po »úpravě« platů, jest podle »Velkého finančníka« mnohem lepší, než ona věčná nejistota a obavy před nezbyt-

ným snížením platů«. -- Máme skromnoučký dotaz: Mezi státní zaměstnanectvo počítají se: president, ministři, senátoři, poslanci a j., kteří jsou ze státní pokladny placeni. Půjdou příkladem napřed a sleví 24%, když zaměstnanci při dnešní »ohromné láci« musí sleviti 12%? **Mluvte skutkově, ne otřepané fráze ministrů!**

Židovská vláda od revoluce 1917 zabila 1,766.168 osob všech stavů -- i dělníků. V čísle nejsou zahrnuty vraždy vykonané samovolně, bez rozsudku Čeky, různými humanitářskými komisary.

Maďaři -- Bavoři -- ČSR. V Madarii tvoří se spolky, které pod rouškou národní jsou čistě vojenskými organisacemi a mají sloužiti proti nám, Jugoslavii a Rumunsku. Maďaři spoléhají na pomoc »věrného našeho spojence« Italie -- vzpomeň Slovenska -- a monarchistů bavorských, s jejichž generálním štábem uzavřeli dohodu na obranu i výboj. Dle našich zpráv z Bukurešť přispěje Maďarsko 120.000 muži, Bavorsko 80.000 muži v případě konfliktu s Československem a Jugoslavií. Podle potřeby budou válčiti i na hranici a mohou se súčastniti vojenských operací mimo národní území. -- Dle našich zpráv z Curychu dodá Maďarsko 1.200.000 a Bavorsko 800.000 mužů. -- Budou-li Srbové nastupovati směrem na Szombathely a Češi přes Bratislavu, přestoupí se ihned -- podle smlouvy -- rakouská hranice a síly se jednotí na hranici Štýrska (Fehring a Zalaegerszeg), kde se spojenecký blok rozdělí na 2 armády: severní, ofensivní armáda proti Čechům a jižní defensivní proti Jihoslovanům. Úmluva čelí výbojně hlavně proti naší republice, ježto »probonzující se« Maďaři chtějí pro sebe »osvoboditi« Slovensko. -- Není třeba strachu, ale pozornosti; není třeba poplachu, ale nutno státi na stráži!

Paříž rozhodla, že ponesem část rakouskouherských dluhů a že z uměleckých pokladů dvorních nedostaneme ničeho. -- A přece jsme »vítězové!«

Program našeho hnutí otištěn jest v I. svazku naší knihovny.

»**Důstojnické listy**« přináší zprávu štáb. kpt. Jana Karlíka o strategickém významu Javoriny pro naši republiku. Poláci měli by z Javoriny nejslibnější útoky proti Slovensku. **Za dva denní pochody možno zde přeštípnouti jedinou naší tepnu a rázem oddělit od republiky Košice a Užhorod a celou oblast na východ od Popradu.** Javorina jest také přirozenou blokádou silnice ze Zakopaného do Kežmarku a Popradu! S tohoto stanoviska jest ztráta Javoriny pro nás skutečně nenahraditelnou! Po odstoupení Javoriny byli bychom nuceni vázati mnohem větší síly k účelům čistě místním -- k obraně komunikací, po nichž bylo by lze dosíci naší hlavní tepny slovenské. -- To však nevadí docela nic panu Syndetikonovi (podle hesla: Syndetikon klebt, leimt, kittet alles!), aby dovolil psáti, tisknouti a volati na všech táborech: »Javoriny se nikdy nevzdámeee!« Před zašantročením Těšínska jsme také tak volali. On ohnivě (jako vždycky) řečnil a uspával tahací panáky -- posluchače a dávno, dávno před tím pevně a slovem svým »předal« celou záležitost »bratřím« Polákům. Ale hlavní věc, že nemáme na papíře -- tajnou diplomacii! Nám stačí Bohdánek Pavlů a jiní býv. zajatci.

Kde ještě u nás nejsou Židé zaměstnáni? Jedině jako výběrčí na pražských záchodcích. Ostatně není soukromého, obecního, okresního, státního atd. úřadu, aby zásobárny vojenské, telegraf, telefon atd., zkrátka mají tam nebyli Židé. Hlavně nemocnice (lékaři, i okresní) nás úplně v rukou, neboť kde jest třeba jsou pěšáky a v ministerstvech jsou zase na špicích.

Hádanka o ceny: Které lesy nebudou vzornou realisticko-židomilnou dnešní vládou socialisovány? Každý rozluštitel obdrží knihu »Láska« od Jos. Ráze, jejíž cena jest 10 Kč, zdarma.

Machar, jindy básník, nyní gen. insp. čs. armády, napsal dne 10. XII. 1905 v »Čase« o dr. Chalupném: »Právě on jest jedním z těch mládenců, jichž kletbou je, že nikdy nebyli mladými. Embryo člověka, ale se stařeckým mozkem. Mění podle mody jak kravatu, tak přesvědčení: má vznětlivou povahu křečka a myslí, že je to temperament. Má kočičí pošetilost a domnívá se, že je to talent k politice. Z desíti knih složil jedenáctou a je přesvědčen, že ví, co je to »mravní pathologie« ... Dnes jsou přáteli -- Vrána k vráně ....

Knihy redakci zaslané. Joža Jícha-Libušínský: **Modlitba podloudníkova**, nákladem knihkup. K. Jíchové, Brno-Husovice. Cena Kč 12.--, str. 124. Naše filosofická belletrie, tak zanedbávaná, získala cenný příspěvek v této knížce. Pěknou, populární formou jsou řešeny zde pozoruhodným způsobem různé otázky a zásady životní. Vlastní modlitba podloudníkova (str. 100-111) jest vůbec stěžejní částí dílka, nad nímž musí se zamysliti jak prostý dělník, tak inteligent. Doporučujeme! Dr. E.

Z redakce. Příspěvky do listu pište stručně a věcně, na jedné straně papíru. Podpis celým jménem a přesnou adresou s event. poznámkou pseud., jinak neuveřejníme.

Tímto číslem otvíráme sloupce našeho listu ryze českým a slovenský firmám k inserci za velmi výhodných podmínek.

Každý uvědomělý Čech a Slovák požaduje »Náš Cíl« ve všech kavárnách a restauracích! — Čtěte naši lacinou knihovnu: 6 knih = 1000 stran za Kč 45·— v předplacení (i na 3 měsíční splátky po Kč 15·—).

Tiskem knihtiskárny Karla Brandeisa v Třeboni.

Ročník I. V Č. Budějovicích 1. února 1923. 3. číslo

NÁŠ CÍL

Číslo 60 haléřů.
Předpl. na rok Kč 14·40
na půl roku Kč 7·20.
Vychází 1. a 15.
každého měsíce.
Řídí redakční kruh. —
Majitel a vydavatel pro V. S. S. »Odkaz Žižkův«, jakož i zodpovědný redaktor Jan Cibuzar, České Budějovice, Zátkova ulice číslo 8.

List vlasteneckého hnutí Československých.

Silou proti mdlobě, vzdorem proti zlobě, ale láskou k sobě.

MOTTO: »Moje barva červená a bílá, [illegible] dědictví mé poctivost a síla«. *Havlíček.*

OBSAH: Epištoly. — Proč jsme antisemity. — Moda. — Masaryk a bolševismus. — Naše politika. — Statečnost politická. — Zase kousek pravdy. — Nová společnost Chelčického. —

Josef Ráz:

Epištoly.

I. Národu československému.

Čechu a Slováku nastávají rozhodné chvíle! Soused, ba i tvoji rodní bratří usilují o tvoje bytí. Dosud není zle, není třeba strachu, jest nutno státi pouze na stráži! Kolem všechno vře, všude se řinčí šavlí a u nás »Mezinárodní (t. j. vždycky židovská) společnost mírová« horečnou silou pracuje, aby nám naočkovala pro dnešek nejnesmyslnější a nejjedovatější bacily, jaké kdy vyrobeny byly na zničení národů — v mezinárodním kotlíku. Všechny možné »legie« (aby to více táhlo, dávají si různé mezinárodní společnosti taková zvučná jména, pozn. red.), spřáhly se dohromady, aby ukázaly malému Československu, co všechno dá se promysliti, provésti, aby přece zdoláno bylo to dobré, to zlaté jádro — srdce našeho lidu. Ani netušíte, jak horečně pracuje mezinárodní tisk, zabalený do nejsvůdnějšího českého či slovenského obalu v drahé domovině. Za Tvoje peníze, Čechoslováku, vydávají se spousty různých tiskovin, abys odveden byl jednak od pravého stavu věcí a nezřel, co za těžce vydřený Tvůj groš chystá Ti »český« Tvůj přítel, jednak abys uměle byl rozeštváván na stále větší a větší množství stran, aby až dolehne katastrofa, nemohl jsi se se svými dohovořiti, abys stál zde osamocen, abys se nedovolal pomoci . . .

Rozděl a panuj! bylo heslem usurpátorů moci ve starém Římě; dnes tato vyzkoušená methoda znovu se osvědčuje k bolesti utýraného Čechoslováka . . .

Vrať se se mnou v myšlence zpět na radostné chvíle 28. října 1918. Byl někdo z nás čs. socialistou? soc. dekratem? Nebyl — a byl-li přece ve svém nitru, nechť se hanbí, že poskvrnil, třeba jenom myšlenkou, posvátnost velikého okamžiku, kdy dějiny šly přes nás . . .

Všichni byli jsme nic více a nic méně, než Čechoslováky.

Za několik málo hodin — zlý démon našeptal několika lidičkám, že ta či ona strana více nebo méně přičinila k samostatnosti naší republiky. Jiskry proskočily a do týdne stáli na tribunách stranníci, chválící každý svoji stranu a vypravující nám pravé pohádky, co všechno oni, strana, udělali — pro tu republiku.

Výhradní prodej pro Prahu má p. G. Soukup, novinářství a insertní kancelář Praha III., Chotkova 10.

Bylo po klidu... Bylo pomalu zapomenuto, že vůbec nějaký československý národ existuje a strany podle pakliče dělily se o vládu, která měla se vrátiti do rukou Tvých — lide český — aby splnila se předpověď největšího vychovatele národa — J. A. Komenského. Náš ubohý národ klidně snesl, že »český« žid mu dodal ústavu, snesl vázané kandidátní listiny, které by si někdo ani Zulukafrům netroufal předložiti, snesl spoustu jiných a horších morálních štulců a kopanců, o nichž, poněvadž máme demokratickou republiku, a »demokracie jest diskusse«, jest lépe nemluviti, aby pan censor neměl radost, že »bíli« . . .

Nastolena vláda stran, ne jednotného národa, ale stranníků, kteří měli zájem pouze v prvé řadě o sebe, a teprve — zase o sebe. U mnohého přišla v poslední řadě také strana. Z té ovšem nejprve »špice« strany atd. . . . To je známo. Před volbami, než vláda stranníku nastolena, slibovány lidu hory, doly (ovšem ne ty židogermánských uhlobaronů, pozn. red.), o co vše bude postaráno, až se předáci stran ujmou vlády. Co jsi dostal z těch »těšínských jablíček« český, nebo slovenský dělníku, živnostníku, obchodníku, úředníčku, státní zaměstnanečku? Odpověz si sám . . .

Dobře jsi dělal »kozu« a Tvoji vůdcové dobře lezli. Zapomněli se ovšem ohlédnouti, když se dostali až na vrchol Olympu, kde bozi ve věčném blahobytu, přebytku hříšným vášním holdují, kdo že jim pomohl na ten Olymp. Zapomněli . . . Dali se s bohy do hýření a po třech letech rozkoší, že by se měli ohlédnouti na Tebe, který shrbený, ponížený, odkopnutý, pomáhal jsi jim, by se mohli bratřiti s bohy? Měl jsi radost, že Tvoji lidé tak daleko dospěli . . .

Máš tu radost ještě dnes? Kdy cítíš, musíš cítiti, že uprostřed radovánek na Tebe snad docela zapomněli, neboť jinak bychom neměli zde tu drahotu, zákony mířené právě proti Tobě, malý člověče . . .

Zapomněli . . .

Jejich povinností bylo, když přišli na Olymp, aby bohům řekli vůli lidu, aby bohy odvrátili od hazardního vyhazování peněz, které platíš Ty, Čechoslováku . . .

Vůdcové nesestoupili k lidu, ale s Olympu sesláni andělé v podobě realistických šotků, kteří tiše a nesly-šně pracovali na rozvratu stran, aby se to lépe panovalo: Lid se bude mezi sebou hádati o prázdné fráze, hozené školenými filosofy mezi něj a nebude se starati o svůj Olymp.

Stalo se!

Dnes »česká« inteligence židomilná má hlavní slovo a my se hádáme, nikdo však doopravdy neví, proč se vlastně hádáme. Co mně může překážeti, abych neměl přítelem socialistu, komunistu, je-li řádným a poctivým Čechoslovákem? Proč si neuvědomíme, že z našich hádek největší radost má náš úhlavní nepřítel, kterým jest každý, kdo hlásá pacifismus a jiné ty —ismy? Či chceš Čechoslováku znovu přivolati Lipany? Nebylo jich jednou dosti? Jsou nutny nové, »abys se z dějin něco naučil?«

Otrokem jsem zplozen,
otrokyní zrozen,
kolébavkou býval
děcku pouta chřest.
(Sv. Čech).

My shodili jsme okovy a ty »svobodný« rabe, znovu chceš je dobrovolně navléknouti na své ruce i nohy? Což byl ten chřestot okovů tak sladkou hudbou, že se jí nemůžeš vzdáti? Pak nereptej; plať a mlč. Modli se:

Díky vroucí, přemohoucí
hrudí slastně zavlály,
když jsem pochýlit směl k zemi
čelo v Jeho šatů lemy,
zulíbat Mu sandály.
(Sv. Čech).

My však bratru hudem jinou. My nezapomněli, že po našich zádech kdosi šel, bojácně, jako tichošlápek, baziliščí zrak, neklidný stále, viděl něco špatného . . . My nezoufáme. Nás pojí věčná láska k československé hroudě, k jejímu ubitému, hospodářsky vyssátému lidu, ne k těm na Olympu! My věříme, že

Na lebky katů
v strašlivý soud
stotisíc třeskne
železných pout
(Sv. Čech).

Věříme pevně ve věčnou Spravedlnost, věříme, že přes všechen skřek podzemních sýčků se celý národ jednoho dne dohovoří, zanechá nesmyslných a zcela nemístných stranických štvanic, upřímně se vrátí do sebe, aby v dějinách naučil se čísti. Nás nespojí humanismus, pacifismus, a nevím jaký ještě —ismus. Tyhle ismy nechme si každý sám pro sebe, jako víru. Do těch nikomu nic není, jako věřím-li v to, či ono. Hledejme klidně, věcně a najdeme všichni, kdo upřímně cítí česky či slovensky, kdo miluji rodný svůj jazyk, komu není svatá mluva drahé matičky pouze dorozumívacím prostředkem, jako bohům na Olympu, kdo miluje svou rodnou hroudu, svůj rodný domek, to místo, kde česká či slovenská matka v bolesti a slzách ho porodila, kde první krůčky dělal, kde »táta«, »máma« ponejprv promluvil, sta, ba tisíce věcí, s nimiž jsme srostli, které nás všechny spojují, kde nemluví se o stranách, ale o bolestech malého Čechoslováka, o jeho strastech, o jeho bídě...

A věřte, že přestanete-li věřiti svým zlým démonům, ďáblem vyslaným na úplné pokoření, zničení »Srdce Evropy«, věřte, že tou chvílí nebudete se dívati na svého bližního stranicky, nebudete v něm viděti čs. socialistu, či soc. demokrata, ani lidovce, ani komunistu, ale člověka malého, úpícího stejně s Vámi pod ranami Osudu. Což jest ten život tak dlouhý a tak šťastný zde na zemi, že jest nutno, abychom si jej zcela zbytečnými politickými štvanicemi, které mohou snadno vyvrcholiti v novém bratrovražedném boji lipanském, »oslazovali«? Nevšímejte si placených štváčů, neodpovídejte jim ve svých listech, dejte jim tak znáti, že oni jsou rozvraceči míru a klidu, který i za cenu života chceme udržeti a nezastydí-li se, pak věřte, že věčná Spravedlnost dosud každého našla a najde i to »zelené mládí«.

Vyvrzme ze svého lůna pokrokářské židomily; ti nechť jdou dělati politiku do Palestiny. Nám jich zde netřeba. Zbavme se toho, co nás tíží; shoďme s paluby bezcenné pytle těžkého písku, které zdržují nás v letu k vyšším metám opravdového vlasteneckého nadšení, pravého citu člověckého. Podejme si všichni ruce, kdo cítíme upřímně česky, kdo jsme neodvykli práci. Nač toho věčného škorpení? My znovu dokážeme, že za pravou (ne realistickou, t. j. židomilnou), demokratickou svobodu dovedeme se bíti s celým peklem nejrůznějších kreatur, my dokážeme, že krev našich předků, ani našich hochů v Italii, Francii a u Zborova netekla marně. My dokážeme, že nepotřebujeme cizáckých falešných socialistických hesel, neboť dávno, než se takový »Tvůrce« některého hesla narodil, náš národ pravou demokracii prožíval. On jí však neuskutečňoval vraždami, ale láskou. My dokážeme, že přes všechny spousty cizáckých injekcí Čechoslovák neusnul, nedá si vzíti ani píď té svaté pro něho země. Bude se brániti, bude se bíti jako lev.

Jen v srdce zápal, chrabrost bohatýrů
a budem vojsko netušených sil!
Sláb jenom ten, kdo ztratil v sebe víru,
a malým ten, kdo zná jen malý cíl.
(Sv. Čech).

Proč jsme antisemity?

Inteligentní člověk, neznající židovského nebezpečí, stojí pokud se týče židovské otázky na stanovisku naprosté tolerance, snášenlivosti. Pojímá otázku židovskou jako otázku náboženskou. Říká: jsem dalek toho, abych bral někomu náboženské přesvědčení, aneb na ně žárlil; jsem-li snášenlivým vůči protestantu, anglikánu atd., musím nutně býti i k mohamedánu a židovi. Humanita a všelidství, hlásané naší realistickou (židomilnou) školou, svedlo tak mnohé naše lidi v tomto ohledu a našinec hledí na otázku židovskou jako na otázku náboženskou a přezírá, že jest to otázka čistě raçová. Máme zde co činiti s raçou, ne s náboženstvím — jak ilž K. Havlíček správně vyložil (viz 2. číslo »Našeho cíle«!) Náboženství židovské jest do jisté míry toliko tmelem, jímž tato raça pospolu jest upevněna.

Nesmíme naprosto přezírati, co Židé svou politikou sledují, jaký mají program a jak tento k naší zkáze a zhoubě uskutečňují.

Naše sdružení vydalo knihu dra. Eisnera: »Židovstvo«, jíž každému, kdo se o tuto otázku zajímá, vřele doporučujeme. Tato vyjde v několika evropských jazycích. Z této knihy vyjímáme pouze dva citáty a sice:

Rabín Montefiore uložil toto před 70 léty svým souvěrcům:

»Marně získáváte si peníze, obsazujete obchod atd. Pokud nebudeme míti v moci periodický tisk, dokud nebudeme pány hlavních listů světa, potud naše sny o světovém panství jsou pouhou chiméru.«

Jak známo, scházívají se na pražském židovském hřbitově zástupci všech 12 židovských rodů každých sto let. Při této příležitosti pronesl rabín Eiger řeč, z níž vyjímáme:

»Bratři! 1800 let trvá boj národa israelského o nadvládu slíbenou Abrahamovi, ale křesťany Židům vzatou. Jsouce pohrdáni a potíráni nepřáteli, nejsme přece jen zničeni. Jsme rozptýleni po celém světě a proto nám má patřiti celý svět! Naši učenci o to vedou neustálý boj! Síla naše roste! Nám patří ten bůh pozemský, ten zlatý idol, jemuž se dnes všecko klaní. Zlato jest mocí světa, jest silou, radostí, náhradou. V mnoha evropských městech vládnou Židé několika miliardami franků. Dnes všichni císařové, králové a knížata jsou u nás až po uši zadluženi, aby si mohli vydržovati velké armády. Musíme vládám co nejvíce ulehčiti půjčky, abychom je tím více měli v rukách. Zemědělství vždy bude hlavní studnicí bohatství, proto bratří, zjednávejte si co nejvíce orné půdy! . . . Praví se, že mnoho Židů dává se pokřtíti. To je jen dobře. Pokřtěný Žid zůstane vždy naším spojencem . . .

Především se musíme zmocniti úplně obchodu lihovinami, obilím, máslem, kožemi a pak budeme míti v rukou veškerý selský lid. Budou-li se sedláci bouřiti proti drahotě, svalíme vinu na vládu a vyvoláme protivládní bouře. Hloupé a slepé masy lidu dají se vždy říditi křiklouny. A kdo dovede více a lépe křičeti a házeti písek do očí, než my?! — Čím slabší vláda, tím lépe pro nás, proto hleďme bratří — zviklati každou vládu a brzo přijde den, jenž splní naše cíle, den, kdy dosáhneme vlády nad celým světem!«

Zde jest nastíněn celý židovský program a Židé pracují skutečně přesně podle něho! Pozorujte vše kolem sebe kriticky a užasnete, jak celý nynější svět vězí již v židovských spárech!

Máme strach z Němců, Maďarů atd., hledíme se zabezpečiti proti těmto jak jen můžeme, ale naprosto přehlížíme, že Židovstvo s celým aparátem zaprodaných našinců pomalu, nepozorovaně, ale jistě pracuje k zotročení národů a celého lidstva!

Proto nebezpečí židovské je pro nás mnohem větším, než-li německé, maďarské atd., tato jsou zjevná, kdežto ono jest skryté, poněvadž jest přikrýváno uměle židovskou aneb v židovském vleku nalézající se žurnalistikou celého světa. — List, jenž píše proti tomuto všelidskému nebezpečí a zlu, jest těmito »journály« ihned puncován jako monarchistický, reakcionářský atd. (jest to dnes nejlepší zbraní! pozn. red.), zkrátka veřejnost má býti tak řádně připravena a odstrašena — nečísti ony pravdy, jež nesmí přijíti za žádnou cenu mezi širší veřejnost!

Otázka židovská není pro nás otázkou náboženskou, nýbrž čistě otázkou raçovou a tudíž politickou a sice významu všelidského!

Z tohoto důvodu voláme po očistě v našem národě, poněvadž jsme přesvědčeni, že do té doby, dokavad náš celý národní život, všecky naše politické strany atd. atd. — nebudou prosty židovského nebo realistického (židomilného) vlivu, dokavad bude národ živen různými raçově zcela odlišnými prvky a odkájen falešnými hesly atd., do té doby budeme vždy nespokojenými, svářícími se a nezdárnými syny pracovitých a poctivých svých českých předků a nikdy se nebudeme moci navzájem »česky«, rozumně dohovořiti!

Nejsme tudíž monarchisty ani anarchisty — svůj boj máme dobře vytýčený: jsme Čechy, Slovany a antisemity, poněvadž na popud a v důsledku židovských mezinárodních intrik usilují Němci, Angličané, Maďaři atd. o zničení netoliko Ruska a nás, nýbrž celého Slovanstva, jež jediné by mohlo plány sionistů zkřížiti a doufejme, že i skutečně zkříží! Vychodil.

K-----

Moda.

»Nejvíce utratíme za zbytečnosti«, pravil jeden dobrý člověk. — V nynější době bylo by dobře rozjímati o této pravdě.

Promiňte, že začneme zase se Židy — jest to již naším zvykem! Židé mají totiž jedno tajné a velmi působivé přikázání, jež provádějí velmi rafinovaně a jež sleduje ponenáhlé ožebračování jinověrců — národohospodářský, mravní úpadek a tudíž i politickou odvislost a zotročení národů a států.

Toto přikázání přibližně zní: »Podporovati nesmírný luxus, vyvolávati a buditi manii po nádheře, přepychu, lehkomyslném životě i v nejširších, i v nejchudších vrstvách jinověrců, působiti na smyslnost mužů i žen těmi nejrůznějšími prostředky a dráždidly.«

Tato, na pohled malicherná věc, má však nesmírné následky a přes to, že nemá okamžitý, efektivní účinek a nepřináší ihned Židům onoho úspěchu, s nímž tito počítají, přec působí pomalu, ale jistě a nesmírně zhoubně.

»Vyvolávati a vzbuzovati touhu po luxu, přepychu a nádheře!« — —

Čeho tím docilují Židé?

Tito se přidrželi na př. toliko na pohled nevinného, avšak dvousečného přísloví: »Šaty dělají člověka!« — Toto nevinné přísloví jest základem celé nynější t. zv. módy (hlavně dámské, ačkoliv muži, aby nezůstali pozadu, přičiňují se seč jsou!), jest mottem veškerých skoro světových židovských modních journálů, které diktují z Paříže, co se má nosit, co jest již z módy (čili co se má zahodit!) atd. Fintivé, rozpálené, nerozumné hlavy našich žen slepě poslouchají židovských hlasů pařížských, vídeňských, londýnských atd., jež jim — lidem svobodné vůle — nařizují, co mají obléci! A tak vidíme, jak naše ženy oblékají »poslední novinky«, dělají ze sebe opice v pravém slova smyslu: »musí to obléci, byť by jí to ani neslušelo, vždyť to móda předpisuje, kdyby vyšla v loňských šatech, ukazovaly by ostatní na ni prstem!« . . .

Je to tak — bohužel!

Divoši, kteří nahá svá těla omalovávají různobarevnými hlinkovými ozdobami, užasli by zajisté, kdyby tak přišli se podívati na ten náš »civilisovaný« masopust!

Proč to všecko píši?! Nemíním konkurovati s Yvonou v »Nár. Pol.«, jejíž 14denní referát módní bývá tak vydatnou nedělní duševní stravou, již tato dobrá paní předkládá našim ženám k strávení a trápení, ale chci upozorniti na to, že slepé následování mody, diktované mezinárodními židovskými domy modními, jest smrtelnou ranou jednak pro hospodářství každé domácnosti, jednak pro národohospodářství státní vůbec a konečně jest jedním z červů, jež podrývají spokojenost a soulad v rodinách.

Nerozumná, marnivá žena — koketa, činící nároky na drahé toiletty, kožešiny, šperky, obuv atd. atd., což všecko patří k t. zv. modě (aby nezůstala zpět za těmi druhými!), jest bezednou studnicí, v níž utápí se ročně

tisíce korun, mnohdy muženi těžce vydřených nebo zdefraudovaných.

Kdo inkasuje tyto peníze? Z malé části naši maloobchodníci, avšak skoro z polovice židovské velkopodniky, jichž majitelé tímto způsobem zabíjejí dvě mouchy jednou ranou a sice: udržují své továrny na přepychové zboží atd. v chodu, čímž docilují svých horentních zisků a za druhé vyssávají takto z nejširších mas lidových peníze, výtěžek to efektivní, poctivé práce, ať tělesné či duševní — ožebračují je! Jen se dnes podívejte na obyčejnou nezámožnou dívku či ženu, jak se oblékal Celý zahospodařený, těžce mnohdy nabytý groš věnuje jen na parádu a největší štěstí své spatřuje v krásných hedvábných atd. šatech, jež třeba musí dlouho spláceti! Musí býti »feš« — za každou cenu, musí se líbiti, representovati, uloviti nerozumného muže, který, když nemůže její přání a rozmary uspokojovati, ztrácí v jejích očích na ceně! A většinou ženy hýřící v čarovných barvách oslňující nádhery, jsou tak ubohými duševními omezenci (promiňte tento »silný« výraz vůči něžnému pohlaví!), že to mnohdy příšerně zaráží! Vzdělání, nejvýš polovičaté (francina, piano, různé divošské tance!), v duši -- zima, prázdnota, povolání matky, rodinný život -- přežitek, naprosté nepochopení, výchova dítek -- zbytečná přítěž atd. atd.; tak co pak chcete od příští generace, na níž nás stále odkazujete — vy arcinadpokrokáři?! . . .

Mnohá žena nynější, městská — nalézá nejvyšších požitků v tom, usedne-li v nádherném oděvu (aby všecky ženy ostatní jí záviděly!), v průvodu »těžkých galánů« do hlučné kavárny neb vinárny (tam může koketovati), píti šampaňské tak okázale a hlučně, aby to každý viděl a slyšel, jísti kaviár, plže, ústřice atd. . . .

Tam jsme dospěli, pokud se týče emancipace žen a za tímto každým extrémním zjevem nečíhá nepozorovaně nikdo jiný — než-li Žid! Židovští milionáři a jich ženy udávají ton a naše »samostatné, emancipované« ženy a nejnověji i mladí, nezkušení, zelení (podle zelených klobouků) muži, chtějí stůj co stůj je předstihnouti!

Móda má nesporný vliv i na pokles morálky. Žena, jejíž muž nemá tolik prostředků, aby jí mohl zaopatřiti to, co móda předpisuje, prodejem své lásky, nevěrou atd. — docíluje vytoužených rób, kožešin atd., neb rovně peněz, za něž si tyto pak sama pořizuje . . .

Lidé přemýšlejte sami o marnotratnictví, hýření, lehkém životě atd., v němž předstihují se zrovna v šíleném běhu všecky třídy a složky národa a všech národů, přemýšlejte o těchto zjevech, jež zachvátily lidstvo a jež mají vesměs značnou vinu na nespokojenosti, jež vyznívá z našeho nynějšího společenského, zkorumpovaného, ano i znlčeného rodinného života! . . .

Mně zalétáme v duchu do dob našich dědů a babiček, kdy tito mívali své garderoby (velmi pěkné!), nediktované Paříží, složeny v malovaných truhlách a almarách a s pýchou ukazovali pěkný kabát, nebo zimník třikráte již předělaný, jenž pocházel ještě z dob »jejich svobody«! **To bylo těmto lidem pýchou!** Tito lidé bývali šťastnými, spokojenými, poctivými a z těchto lidí zrodili se venkovští písmáci a křísitelé našeho národa a my, jejich vnuci a vnučky — jsme nervosními, krajně a věčně roztrpčenými a nespokojenými, sežidovštělými, parádními panáky! . . .

Proč jsme takovými?!

Proto, poněvadž nekráčíme již ve šlépějích našich poctivých otců, poněvadž onen samostatný vývoj, jejž každý jedinec a každý národ musí ve svém nitru, **svým způsobem** prožíti, zkrátili jsme si tím, že jsme přejali cizácká hesla, obyčeje, mravy a modu! Odcizujeme se vůčihledě vlastní své české povaze, původu a rázovitosti a majíce plná ústa všelidství a humanity (té falešné!) nepozorujeme, že nám mizí vlastní půda pod nohama, že národu vložena již klička na krk a zapomínáme, až bude rdousený národ jednou ve smrtelných křečích zoufale volati všelidství a realistický, žldomilný humanismus na pomoc, že v celém světě ani pes nezaštěkne!

Myslíme, že pí. Yvona by lépe učinila, kdyby ve svých čtrnáctidenních referátech přestala našim ženám vykládati o cizích, židovských modách a o modě vůbec a našla »modus« pro všecky naše ženy, jaké by (bez zvláštní marnivé parády!) odporučila těmto jarní, letní, zimní, pracovní a vycházkové tollety, které by vydržely kolik let a mohly býti též kolik let nošeny. Nechceme naše ženy uniformovati podle jednotného předpisu, ale tolik můžeme žádati, aby naše ženy byly vychovávány v šetrnosti, ne v marnivosti, aby byly přesvědčeny, že ne **šaty** atd. dělají ženu ženou, nýbrž zcela jiné cnosti a že žena vzdělaná, něžná, **hospodárná** a poctivá může převychovati muže a celý národ!

Kdyby pí. Yvona v tomto směru ženy naše vychovávala a informovala, získala by si nesmírných zásluh nejen o hospodářství v jednotlivých rodinách, ale udělala by větší kus nesmrtelné práce pro naše národohospodářství státní, než mnohý ministr financí, který modní výchovu žen ve svém referátě nemá (a kdyby mohl a chtěl hned radikálně v tomto směru vystoupiti, snad by mu některá příslušnice něžného pokolení vpálila také kuli do hlavy!)

Doufáme, že snad budeme v brzku v »Národ. Pol.« čísti na př. místo: »...botky jsou letos hodně vysoké, tak že okraj sukně přes ně splývá na několik centimetrů . . .«, nebo ». . . k polobotkám za mrazivých dní nosí se kamaše soukenné, velmi vysoké, přiléhavé, zapláté po straně knoflíčky anebo na patentky s gumičkami« atd. atd., ast toto: »Ten »Náš Cíl«, černosotněnský plátek, dovolil si ve své »orací manli« zajíti až do modních extrémů a nějaký nešťastný manžel vylévá si tam svou zlobu na ženské módě. To má býti list vlasteneckého hnutí?!« . . .

Jsem náhodou spokojeným manželem, ale člověku je líto toho, jaké obrovské miliony ročně jsou jen u nás ženami i muži zbytečně proparáděny, při mnohdy hladových, stísněných žaludcích!

Upozorňuji, že zase po dlouhé době, po překonání všech možných filosofických soustav, vracíme se, pokud se týče vlastní spokojenosti člověka, ke staré filosofii Diogenově!

Tím spokojenějším bude každý z nás, čím dříve bude moci s jeho školou zvolati: **»Jsme tím šťastnějšími, čím máme méně potřeb!«**

Karel Havlíček, který českou povahu naši tak dobře znal, nazval nás jednou »modisty« a poněvadž se skutečně všecko cizí u nás tak dobře vždy ujalo, tož odporučuji každému tuto modu, starou řeckou filosofii, která nám bude ze všech nejprospěšnější a nejlépe nám bude slušeti!

Prof. Kř....

Masaryk a bolševismus.

Časový spisek prof. T. G. Masaryka »O bolševictví« vydaný v dubnu 1921 jakožto 1. svazek »Knihovničky služby« jest dnes, po stručném a významném projevu presidenta Masaryka, učiněném v »Prager Presse« dne 2. ledna t. r., tím zajímavějším!

Knížka tato obsahuje 50 stránek a jest v ní probráno ve zhuštěné formě celkem všecko, co vztahuje se k ruskému bolševictví a revoluci. — Prof. Masaryk rozebírá vývoj ruského bolševismu z realistického stanovíska, kriticky, věcně. Celkový posudek jeho vypadl pro bolševismus nepříznivě. Profesor logiky správně rozebírá nelogičnost bolševických doktrin, praví výslovně, že Lenin s Trockým zcela mylně a neoprávněně dovolávají se pro svou revoluci Marxe a Engelsa. Doznává dále, že Lenin svou revoluci provedl hlavně využitím porážky carského vojska. Jakmile Lenin prohlásil, že válka má být stůj co stůj skončena, přidaly se k němu masy vojáků, unavené tříletou nešťastnou válkou. Lenin zvítězil tudíž svým ultrapacifismem! Také čteme zajímavou, ale velmi stručnou a neurčitou noticku na str. 32, kde prof. Masaryk se zmiňuje, že vojsko, jímž proveden byl ruský převrat, bolševická revoluce, nebylo ani všecko ruské, nýbrž **byli v něm i cizí žoldnéři, sloužící za vysoký plat a výhody . . .**

Z těchto tří, maně ze spisku vybraných ukázek patrno, že prof. Masaryk probírá jednotlivé momenty revoluce a okolnosti, z nichž vzešla, dosti detailně, ač stručně! . . .

»Rudé Právo« ze dne 3. ledna t. r., nadšené projevem presidentovým, uveřejněným v letošní novoroční »Prager Presse« jásá, že president Masaryk vzal svým výrokem všem nepřátelům bolševictví hlavní zbraň z ruky, »dokázav«, že Němci ruským bolševikům nikdy nepomáhali, nota bene, že ruští bolševici bojovali proti Němcům, byli jich zřejmými nepřáteli atd.

Sami naši komunisté, věnujíce příslušné úvaze a svému jásotu celý úvodník »R. P.«, táží se: proč to nyní dokazuje prof. Masaryk, proč to neřekl dříve, proč vždy ve svých dosavadních projevech novoročních byl proti bolševismu a komunismu tak zaujat?! Proč obrací nyní?! . . .

»Rudé Právo« tvrdí, že žádný z českých denníků »měšťáckých«, až na hradní »Čas« se tímto projevem presidentovým nezabýval, tento byl jimi ignorován a usuzuje, že celý koaliční tisk ohlásil presid. Masarykovi bojkot. —

Nechceme tuto chybu za »české« denníky odčiňovati, nýbrž osmělujeme se toliko toto tázati: »Proč prof. Masaryk, jemuž tento fakt nesmírné ceny a dalekonosnosti musil býti znám již i r. 1921, kdy napsal svůj spisek »O bolševictví«, v tomto spisku, v němž dotýkal se skoro všech důležitých zjevů, provázejících ruskou revoluci r. 1917, se o něm nezmínil!? . . . Proč prof. Masaryk podle svého výroku: »Žádné tajnůstkářství — s pravdou ven!« nevystoupil proti lživému tvrzení »měšťáckého tisku«, jenž celá 4 léta pokládal součinnost Němců a ruských bolševiků za fakt, hned, kdy bylo nutno na tento fakt v zájmu pravdy zvlášť poukázati?!...

Poznamenáváme dále, nechtějíce autoritu prof. Masaryka nikterak snižovati, že dnešní problém bolševictví vůbec není čistě a pouze problemem sociologickým! Leninovi a Trockému nejednalo se o ideu komunistickou, nýbrž těmto byl komunismus toliko prostředkem k dosažení účelu. Ruským Židům jednalo se toliko a pouze o rozdrobení a zničení slovanského Ruska a válčili-li Židé s Rusy proti Němcům a nebo s Němci proti Rusku, jest věcí v tomto případě úplně podřadnou. Dnes ví každý již, že Židé to byli a jsou, jež Rusko zničili a rozkradli!

Tudíž jásot »R. P.« jest úplně zbytečným, nemístným a nesmyslným!

Aby bylo úplně jasno, otiskujeme zprávu, již přinesly »Národní Listy« před skoro 17 léty, t. j. 23. května 1906 a žádáme, aby »Prager Presse«, »Rudé Právo« i »Národní Listy« tuto věcně dementovaly:

»Židé v Rusku zorganisovali se a vystupují jako národnost, a to národnost sebevědomá a výbojná, která chce, aby podle jejích zvláštních potřeb upravena byla celá říše. Jeden z orgánů ruských Židů, »Novosti«, uveřejnily plán, podle kterého Židé chtějí Rusko uspořádati. Plán záleží v tom, že by z Ruska vykrojeny byly kusy území, podle toho, jaká národnost na tom území má většinu, načež by zavedena byla »národní samospráva« všech národností v Rusku obývajících (což se právě stalo, pozn. red.). Židů je v Rusku 5 až 6 milionů. V celé řadě měst v západních a jihozápadních guberniích tvoří většinu. Ve všech se živel jejich rozptyluje a ztrácí, ale za to ovládá maloruské sedláky hospodářsky . . . . »Novosti« připouštějí, že jejich projekt znamená rozdrobení Ruska; ale namítají, že »na zeměkouli není žádné kulturní a spolu veliké země, která by nebyla rozdrobena na samosprávné části.« Ukazují na Spojené Státy, Německo, Rakousko-Uhersko. Nutno tedy rozdrobit i Rusko. Všechnu výmluvnost nasazují, aby získaly pro rozdrobení Ruska i Rusy.« — Tolik »Národ. Listy« před 17 léty (dnes, totiž do nedávna, psaly jinak! pozn. red.).

Toto není jediná illustrace k ruskému problému, jíž máme po ruce!

Diskutujeme o této věci proto, poněvadž chceme ukázati, že dnešní stav Ruska není tak problémem bolševicko-rusko-německým, jako spíše a vlastně jedině! výsledkem židovské politiky, jež sledovala toliko jediný cíl: stůj co stůj zničiti slovanské Rusko a tím znemožniti spojení veškerého Slovanstva!

Budeme »Prager Presse« vděčni, dokáže-li věcně, že naše dedukce jsou mylné!

K. Havlíček-Borovský:

Naše politika.

(»Národní Noviny« v dubnu 1848.)

Nastala nám nyní šťastná doba samovlády, můžeme nyní sami osudy své zařídíti, sami se o sebe postarati. Dojdeme-li k moci a slávě, bude z á s l u h a naše, zůstaneme-li opět v ponížení aneb v polovičatosti, bude hanba naše. Nyní se již nesmíme vymlouvati na vládu, nesmíme již co děti neb nedospělci od vlády čekati, aby se o nás starala. Máme svobodné slovo, svobodný tisk, máme parlament neiliberálnějším způsobem sestavený: starejme se tedy sami o sebe. Proto tedy musíme především znáti onen cíl svůj, musíme věděti, co chceme, kam směřujeme, abychom se chopiti mohli náležitých prostředků k dosažení svého cíle.

Mnoho nám chybí, nevíme skutečně, čeho se dříve uchopiti, proto zapotřebí jest jednati se strany kroků našich, jakým pořádkem přistoupiti hodláme k novozrození svému.

První a nejhlavnější péče naše musí být o národnost a jazyk. Bratří milí! Nedejte se svésti neupřímnými hlasy, kteří říkají, že to jen forma jest, jen věc postranní, že pro jazyk a národnost nesmíme zapomenout na důležitější věci. **Toť jsou hlasové neupřímných, skrytých nepřátel národu našeho.** (Činí tak dnešní naši arcinadpokrokáři — židorealisté, pozn. red.) **Největší svoboda bez národnosti není nic, protože jest to svoboda jen pro cizé, pro utlačovatele a pány naše, ne pak pro nás.** Což pomohla posud Irčanům svoboda anglická, což pomohla našim Slovákům svoboda uherská! Odpovězte na tuto otázku vy všichni zlomyslní mluvkové, kteří byste nás nyní rádi na nepravou cestu svedli! Což prospívá černochům, otrokům v jižních zemích sev.-amerického soustátí nejsvobodnější zřízení těchto zemí! Tolik jim prospívá, že jsou po dobytku první přechod ke koním, neboť i koně snad za vyšší tvor se tam pokládají. Kdekoli nepanuje vaše řeč, vaše národnost, jste utlačenci i v nejsvobodnějších zemích. Vždyť pak jest svoboda slova, svoboda tisku první základ veškeré ostatní svobody.

Karel Havlíček Borovský.

Statečnost politická.

Stálost, vytrvalost a neohroženost politická jsou vlastnosti, které nevyhnutelně národ míti musí, chce-li upevniti svoje práva a svou svobodu: bohužel ale těchto vlastností ještě příliš po řídku nalézáme. Jak mnohý mezi přáteli svými aneb někde v hostinci aneb jak říkáme za větrem až přes příliš zuřivý a radikální člověk, svěsí hlavu, ohne hřbet a poníží svou mysl, jak mile s ouřady co činiti má, jakmile strana jemu ve smýšlení politickém protivná zvítězí a své odpůrníky ustrašovati a pronásledovati počíná. Jak mnohý, jenž v roku 1848 bouřlivým svým radikalismem až všecko děsil, jemužto tenkrát všem bylo málo, jemuž se celý svět zdál býti neliberální a reakcionářský, jak mnohý pravím ouhlavní radikalista z minulého roku obchází nyní s kloboukem v ruce jako zmoklá slepice v ustavičných ouzkostech, aby si někdo nevzpoměl na jeho lonskou zuřivost.

Jaká jest asi příčina tohoto tak obyčejného úkazu? Ovšem jest příčin více, my však zde jen na jednu hlavní poukázati obmýšlíme. Že jsou vůbec lidé beze všeho mravního charakteru, kteří vždy jen s tou stranou drží, která vyhrává, kteří se tedy i v loni beze všeho přesvědčení a bez mravního pudu k liberální straně přidali, domýšlejíce se, že musí zvítězit a že tak při tom i oni uloví lecjaký výnosný ouřádek nebo něco tomu podobného: o tom všem, jakožto věci příliš sprosté, obyčejné a mizerné nechceme ani slov šířiti. Takoví lidé budou dnes sloužiti absolutní vládě za denuncianty a za biřiče a zejtra, kdyby se věci obrátily, budou své nejpoctivější spoluobčany věšet na lucerny a připravovat pod guillotinu, vždy ale budou vyhledávat beze vší svědomitosti jen svého špinavého zisku.

Pozn. redakce: Tolik Havlíček! — Občané, tyto Havlíčkovy články jsou dnes snad mnohem časovějšími a našim poměrům příléhavějšími, než-li před více jak 70 léty, kdy byly napsány!

Rozhlédněte se kolem sebe a v duchu těchto článků zkoumejte ony smutné postavy, jež se nám nastrčily, anebo byly nám nastrčeny jakožto největší Čechové — radikálové atd. a sudte pak sami!

Různé zprávy.

Zase kousek pravdy. Vždycky se nám říkalo, že prof. Maxa o své újmě zakázal vojenskou intervenci našeho vojska proti bolševikům a prohlásil tuto ideu za slovanskou a hrůzu, kterou Rus prožívala, za vnitřní záležitost této země. Z večerníku »Rudého Práva« z 10. ledna se dovídáme, že rozkaz o nutnosti zachování zásady neintervence dal profesor Masaryk a ne profesor Maxa — vykonavatel.

Právě se dovídáme, že básník-paciifista Viktor Hánek (»Lidový denník«) bude jmenován sekčním šefem v ministerstvu »o r b y« za článek věnovaný »Odkazu Žižkovu«.

Kupte si honem obrazy — s nápisem »Potomci Husitův« — nebudou.

Mírová společnost Chelčického žádala v prosinci 1921, aby pomník Marie Terezie v Bratislavě byl odbedněn a aby byl znovu slavně odhalen, aby prý nebyly uráženy city obyvatelstva bratislavského (Němců a Maďarů, pozn. red.).

PRODEJNY žádáme, aby nám každý měsíc nejpozději do desátého vrátily neprodaná čísla a objednaly včas pravděpodobnou spotřebu.

Otiskujeme inserty pouze ryze československých firem arijských doporučení hodných:

Doporučujeme: Havlíček: Tyrolské elegie (s 30 kresb.) Kč 6.—, (dříve Kč 8.—), Frank: Člověk je dobrý Kč 11—, Neruda: Malostranské povídky (s 8 pův. lit.) Kč 35.—, (dříve Kč 50.—), Allais: Kapitán Kap Kč 10.—, London: Vlkův syn (s pův. leptem) Kč 20.—, Huml: Novellety Kč 3.—, Nečas: Pod jasným nebem (básně) Kč 1.—, Jícha-Libušínský: Modlitba podloudníkova Kč 12.—. Objednejte v knihkupectví K. Jíchové v Brně-Husovicích.

Nevyhnutelný v domácnosti, nepostrádatelný na cestách je v plechovkách po 50 a 100 gr. č. v. firmy J. FROMM-OPAVA. čaj s pávem

Žádejte ve všech obchodech!!

Každý uvědomělý Čech a Slovák požaduje »Náš Cíl« ve všech kavárnách a restauracích! — Čtěte naši lacinou knihovnu: 6 knih = 1000 stran za Kč 45·— v předplacení (i na 3 měsíční splátky po Kč 15·—).

Tiskem knihtiskárny Karla Brandeisa v Třeboni.

Ročník I. V Č. Budějovicích 15. února 1923. 4. číslo

NÁŠ CÍL

Číslo 60 haléřů.
Předpl. na rok Kč 14·40
na půl roku Kč 7·20.
Vychází 1. a 15.
každého měsíce.
Řídí redakční kruh. —
Majitel a vydavatel pro V. S. S. »Odkaz Žižkův«, jakož i zodpovědný redaktor Jan Cibuzar, České Budějovice, Zátkova ulice číslo 8

List vlasteneckého hnutí Čechoslováků.

Silou proti mdlobě, vzdorem proti zlobě, ale láskou k sobě.

MOTTO. »Moje barva červená a bílá,
dědictví mé poctivost a síla«. *Havlíček.*

OBSAH: Epištoly. — Hlad v Rusku. — Národní noviny. — Havlíček o vlastenectví. — V »Čase« 13. XII. 1905. — Prof. dr. Mareš. — Osvětou k svobodě. — Naše justice. — Pokrokový list »Považské hlasy.« — Plukovník Medek — Připomeňme si. — »Přátelé« pořádku. — O zemřelém »Čase. — Čsl. »Národní« hospodář. — Konfiskace. — Republika rakouská. — Trestanci. — Legionářský básník a podplukovník Medek. — Klub »Národní hnutí Slověnců« — Židovská trezvyčajka. — »Národ sobě«. — Hádanka.

Epištoly.

II. Sokolstvu.

Za vzorem otců táborů
hle, děti jejich v davu
jsou pro Tě, matko, hotovy
jít třeba na popravu — —

jest hrdé motto, jež nese Sokolská knižnice II.-1. — V sokolských jednotách chtěl bohatýrský duch Tyršův míti **»stálý ruch a nespokojenost, z níž zrodila by se touha po dokonalosti a neumdlévajícím snažení, schopném v nadšení činů velkých...«**

Jak si představoval nesmrtelný Tyrš Sokolstvo? Jako jednu rodinu, bez politických, náboženských rozmíšek, jako jednu rodinu, kterou poji veliká, svatá láska k rodnému jazyku a k rodné hroudě. Cvičil tělo, aby bylo zdrávo, silno, aby duch byl jarý, naprosto samostatný, aby vždy a za všech okolností dovedl bez cizího návodu rozhodovati o sobě a svém národu, jejž má do posledního dechu svého hájiti. Tyrš nemohl, nesměl za policajtského Rakouska, za vlády despotické byrokracie říci, jak si představuje nejvyšší metu Sokolstva. Proto co cítil, vyznačil názorně: dal Sokolstvu krvavou košili Garibaldovců, italských vlastenců, kteří sjednotili Italy!

Dnes nežijeme více v policajtském Rakousku, neboť máme jenom 22.000 »tajných« a svobodu slova i tisku i shromažďovací, zaručenou památným projevem presidentovým v Paříži dne 18. října 1914, ale zdá se nám, že by Tyrš v »osvobozené« republice s jejím převychovaným obyvatelstvem, hradními písálky atd., atd. vůbec nemohl nic říci a troufal-li by si přece, byl by hradními básníky a školenými filosofy ubit. Bylo by o něm psáno jako o bláznu, byl by sesměšňován a kdyby ani to nepomahalo, spustily by hradní děla: Čas, Tribuna, Čes. Slovo, Světlé i Tmavé Právo, Prager Presse, Bohemie, Prager Tagblatt bubnovou palbu. K tomu by se přidal Venkov, Politička, Nár. Listy atd. aby bylo zříti, že jsou loyální. Kdyby ani tyto hrubé kusy nestačily, byla by Tyršovi dána lhůta, po které by za assistence nejloyálnějších činitelů, za tichého, ale makavého souhlasu »všenárodní« koalice byl odstraněn.

Tak by se stalo, kdyby Tyrš žil.

Výhradní prodej pro Prahu má p. G. Soukup, novinářství a insertní kancelář Praha III., Chotkova 10.

Poněvadž nežije, sáhnuto bylo lidmi, jimž nikdy nic nebylo svato, na odkaz Tyršův československému národu, na tento veliký odkaz velikého vlastence.

Dnes není možno lichými frázemi po rádlovsku »zabíjeti« ideu Tyršovu, ani hospodským tlučením po kloáčovsku dotvrzovati, že byla špatná, měla chyby atd. Idea Tyršova září nám již několik desítek let. A právě proto, že dnes září jasněji než kdy jindy, poněvadž v jejím nejbližším okolí se setmělo, proto ze všech stran ty úporné útoky, aby jas světla byl udušen. Najednou tolik falešně humanitářské starosti, aby nikdo o zrak nepřišel.

Co se stalo?

Sokolští vůdcové, až na skrovné výjimky, podlehli svodům realistických »dobrodinců«, kteří jako morový zápach rozšířili se do všech stran a tříd, aby uspíšili rozklad, rozbití, zničení československého národa. Jednotám hlásily se osoby (hlavně ženy), které nabízely deset až padesát tisíc ve prospěch jednoty. Byly zamítnuty, poněvadž před převratem bylo o nich známo, že se hlásily k národnosti německé. Zcela správně! Sotva však přihlásil se Žid, tedy člověk ne jenom jiné národnosti, ale zcela jiného kmene, rasy, tedy osoba, která se k národnímu kmenu československému n i k d y nepočítala (vzpomeň světové války) a n i k d y počítati nebude, třeba že herbenovci, rádlovci a jiní synové realismu papouškující po otci svém podobné nesmysly, snaží se národu namluviti, že jsou nám bližšími bližními, než náš katolík nebo jiný nerealista — byl přijat. Touto »filosofií« má býti působeno na široké massy, aby se na všecky, kdož jakkoli v něco vyššího, než jest židovské zlaté tele věří, dívali jako na hlupáky, s nimiž není možno rozumně mluviti a v dané chvíli počítati. Bude se tedy jednati o ně, bez nich...

Sokolstvo, páteř národa, na níž tolik jsme byli hrdi, přijali do sebe, z vyššího rozkazu, z loyality, aby se nestalo zpátečnickým, aby nebylo tolik toho planého vlastenčení, aby se přizpůsobilo vůni, kterou nařizovala Móda — »české« Židy, vyrobené »Osvoboditelskými« mozečky.

O co se jedná?

»Českým« Židům o získání vlivu v národě a o rozvrat. Havlíček rozřešil otázku »českých« Židů ve svých »kritických a polemických článcích«, jak jsme je ukázali v čísle 2. našeho listu.

»Sokolstvo je povoláno k tomu, aby dalo českému národu všechny nutné životní podmínky a tak nepřímo uvedlo ho v čelo všeho lidstva. Ono má učiniti z národa českého lidí se stanoviska mravního i krasovědného dokonalých, aby zářil všem národům ostatním jak skvoucí příklad a vzor!« praví se v knižnici.

Bude to možno, když pomalu, ale jistě zahazujeme vše, co by nám připomínalo lásku k řeči, k rodné hroudě, co by nás jenom trochu odlišovalo od ostatních národů a s otevřenou náručí přijímáme vše, co cizina nám dodá, byt mnohému se to příčilo?

Vždyť sami pravíte, že na světovém kolbišti bude vítězem ten národ, jehož dokonalost tělesná, duševní a mravní spočívati bude na nejlepších, **staletími** utužených základech.

Proč tedy v praksi potíráte to, co hlásáte ve svých knihách? Či přizpůsobili jste se již tak dalece realismu, který charakter, mrav a vše, co v sobě spojuje, vždy obrací po větru?

Tyrš učil Vás nepodajnosti: chtěl aby z tělocvičen vycházeli mužové obětaví, nezištní, mravně bezúhonní, kterým vlastní osoba nic neznamená a vše konají z opravdové lásky pro celek, kteří dovedou se těšiti z radosti bratrovy jako z vlastní, kteří stále kráčí ke předu, věčně nespokojeni s dosaženým cílem, ke předu v zdokonalování sebe, svého charakteru, svých vědomostí, své práce, vedeni přesvědčením že každý, kdo dokonale ovládá svůj obor, nejlépe pracuje k prospěchu vlasti.

»A první povinností každého českého vlastence, povinnosti k sobě samému, **povinnosti k rodu, z něhož vyšel a jehož je příslušníkem**, povinností k celku jest, aby tělesnými cvičeními domáhal se **svého i svých potomků zdraví**, aby zajištěním si svého jakož i **rodu svého** tělesného, **duševního a mravního zdraví, svěžesti a síly pomáhal obroditi celý národ.** Silní a zdraví jednotlivci jsou základem síly a zdravosti rodin a národů, zdravé silné rodiny a rody jsou základem zdraví a síly národa.

Dovést národ český ve všech jeho složkách, ve všech oborech lidské práce, lidského vědění a umění v celé jeho podstatě tam na tu nejvyšší metu, kde se mu netřeba v žádném ohledu bát porovnání s jinými národy, dovést ho k tomu cíli, na němž by stanul v čele národů všech, co národ nejdokonalejší...«

Jak hezky zní ta Vaše slova, tak daleko Jste skutky od nich! Snad sami ve své loyalnosti, převzaté některými vůdci z Rakouska — však se pamatujete na dobrovolnou nabídku vojenskému erári! — ani sami netušíte, jak si podlamujete ohromnou svou sílu, jak pomáháte nepřímo svou loyalitou ubíjeti Pravdu, jak nepřímo dusíte volný projev opravdových česky a slovensky cítících lidí, neboť není více národní hrdosti, protože klaníte se i Vy heslu danému realisty, nepřáteli veškerého Slovanstva, je dnes národní hrdost přežitkem a vlastenectví šovinismem.

Na ploše, kterou naklonili Vaši »přátelé«, sluncí se v přízni hradní, řítíte se a s Vámi celý národ. Dnes teprve, jasněji než kdy jindy jest zříti, čím bylo Sokolstvo československému národu, čím byla veliká, nesmrtelná tato myšlenka celému Slovanstvu vůbec. Jen se rozhlédněte zdravým zrakem, bez brýlí, okolo sebe! Kam jste zašli? Kde jste Vy? a kde národ? Chcete se zase spojiti? Chcete opravdu v tom duchu Vašich zakladatelů jíti dále? Nebo jest Vám milejší přízeň hradu? Půjdete s národem, nebo s nepřítelem, který položil zapálený doutnák kolem hranic i uprostřed drahé domoviny? Máte sílu udusiti doutnák, klovnouti po ruce těch, kteří doutnák zapálili a jimž v slepotě se kořítě? Máte ostrý zrak sokolí? Můžete ještě vzlétnouti, abyste viděli současně Washington, Londýn, Moskvu a Prahu? Snad potom byste prohlédli, snad potom byste nám uvěřili, snad potom rvali byste si hrůzou vlasy své... Není však pozdě! Hlásáte: »spěj v řady naše, český jinochu, jehož nitro nebylo dosud otráveno, spěj v řady naše, kde hřejivá láska bratrská tě v náruč obejme, ducha tvého zušlechtí pro krásno a dobro, naučí tě povznášející vroucnosti k zápalům pro volnost těžce zkoušející vlasti i tvého národa, zocelí tvůj sval, obrní silou fysickou i duševní, opatří sebevědomou mužností charakteru, **abys v čas potřeby stál tu jako Sokol ideální, po němž Tyrš a Fügner toužili, abys byl zde muž celý a uvědomělý, až hlas Vlasti-trpitelky k obraně tě zavolá.**«

Držte tedy pevně vytýčený prapor, nedovolte nikomu, aby Vám jej pošpinil. Nechceme připomínati, jakou radost měli Vaši nepřátelé, když zavdali jste podnět ku utvoření Orelských a Dělnických tělocvičných jednot. Sokol měl v sobě všecko myslící spojovati, českou myšlenku ve svém členstvu udržovati, rozšiřovati, poukazovati stále na dějiny, které učí o síle jednotnou myšlenkou spojeného národa. Sokolstvo mělo do všech důsledků jíti za velikým heslem: rovnost, volnost, bratrství, mělo vykládati slovem i skutkem, jak jest možno u nás toto heslo prováděti, neboť bylo v prvé řadě povoláno zavésti opravdový, český, slovanský demokratismus ze svých řad do národa, který, vida skutky, byl by pochopil. Sokolstvo mělo býti učitelem národního charakteru; proto v prvé řadě mělo energicky odmítnouti každou židovskou přihlášku!

Věříme, že řady Sokolů budou očistěny od všeho cizáckého, že Sokol bude zase tím, čím býti má, aby se nemusil červenati studem nad zradou myšlenky Tyršovy. Věříme, že splní se nádherný sen Tyršův a Fügnerův, že Sokolstvo bude opravdu tou majestátní hradbou národa, o kterou rozbijí se lebky všech nepřátel Slovanstva, že Sokolstvo bude hradbou veliké myšlenky pravého lidského pokroku, že Sokolstvo bude zlatým mostem, spojujícím všechny Slovanské národy v mohutný celek.

Ohromný cíl má Sokolstvo před sebou. Půjde-li, jak vytkli Tyrš a Fügner, může spoléhati na podporu celého upřímně se svou vlastí smýšlejícího národa. Jinak ovšem zmizí i s národem, který znovu bude čekati na svoje osvobození.

Nechť vejde Sokolstvo do sebe, zkoumá rychle světové děje, aby se orientovalo, co se chystá. Potom zbude jenom jedna cesta...

Jest nutno jednati rychle, aby nebylo kvapem se blížící vlnou překvapeno!

Žádáme slušně každého, kdo obdržel náš list a dosud nezaplatil, aby tak učinil, nebo čísla vrátil. Máme jich nedostatek!

A. Tušil, učitel:

III Učitelstvu!

Vždycky nám bylo vytýkáno vládnoucími kruhy, že nejsme dosud převychováni, že příchod republiky zastal nás nepřizpůsobené, a nespokojenost nad mnohý-

Tento se, díky negramotnosti a nekritičnosti ruského duvěřivého muzíka, povedl a dnes ruský mužík stojí tam, kde nechtěl státi! Má lány půdy ze zabraných, rozdělených velkostatků, jež nemůže oseti, ani zpracovati, prostředky komunikační jsou v takovém stavu, že není možno vubec jich skoro ani z 10% řádně použíti tak, jak za »prokleté a despotické« carské vlády a dnes ruský mužík nepojídá již jen chléb ze slámy a žaludů, nýbrž vlastních dětí a lidského nasoleného masa vůbec. Tak daleko se Rusko přeorientovalo!

Dnešní absolutističtí vládci Ruska musili znáti poměry této země a my vyčítáme těmto, když nic jiného, tedy proč zavedli Rusko na horší místa, než-li kde bylo před tím! Jsme toho náhledu, že každá revoluce jest jen tehdy účelnou, plodnou a užitečnou, změní-li se jí poměry k prospěchu, ne snad jednotlivců a jedné třídy, nýbrž toho, kdo do revoluce byl veštván, kdo se bil a jemuž se slibovalo, t. j. ve prospěch národa!

Píšeme tento článek ne snad s určitou tendencí, nýbrž posuzujeme **dnešní hospodářský stav a hladomor** Ruska se stanoviska čistě kritického a přicházíme k tomu nestrannému závěru, **že dnešní jeho stav, pojídání člověka člověkem, jest zaviněn židovským dnešním ruským režimem.**

Tak daleko to nemohlo za carského režimu i po válce, znajíce poměry, nikdy dojíti!

V květnu, 1922.

proi. L. M.

Žádáme slušně své přátelé, aby nám ihned zaslali adresy novinářských prodejen svého místa, jimž bychom posílati mohli náš list. Neodkládejte a pište ihned. Pomozte rozšířiti list.

K. Havlíček:

Národní noviny.

(Dne 28. XII. 1849.)

Před více jak 70ti léty napsal K. Havlíček v Národních Novinách:

»— — **Revoluce, vzbouření mohou sice též sprostiti národ od utlačovatelů, avšak jen na čas, neboť není-li celý národ vzdělaný, brzy se zase vyskytnou chytráci, kteří na jiné cestě starou despotii a útisk národu na šiji uvalití dovedou. Tomu nás učí historie nových i starých časů. Neboť lid nevzdělaný, nerozuměje všemu tak, aby z vlastního rozumu mohl soudit, musí někomu věřit a podle jeho rady se zachovat: jak lehce se ale v této své důvěře klame a teprve k pravému náhledu půjde, když již pozdě jest?«**

V tomtéž článku píše Havlíček dále:

»— — hleděl jsem vždy dle svého nejlepšího vědomí **povzbuditi mysli národu, minulá před věky sláva vlasti naší tanula mi vždy před očima, naděje pevná, že možná je zase staré tyto časy navrátiti, že možná jest ještě skvělejších časů se dodělati, neopustila mne nikdy i při nejtěžších překážkách. Nemohl jsem se nikdy snížiti k tak bídnému ponětí o českém národu, abych jeho lepší budoucnost mohl očekávati od protekce některé vlády neb některého dvoru: i člověk jednotlivý, který spásu svou hledá ve protekci, zdá se mi vždy nízký, tím více národ, jenž ze sebe může utvořiti to, co utvořiti chce!«**

Drahý náš Havlíčku! Kéž bys se podíval do toho nynějšího našeho národního života! To není národ, jehož otcové čítali Tvé »Národní Noviny!« To není více ten národ, za nějž Jsi trpěl, bil se, pracoval, dal se žalářovati!

Náš národ nyní nehlásí se k Tobě, nejde v Tvých poctivých, českých šlépějích, Ty Jsi byl zpátečníkem! Jiní »čeští« vůdcové koupili již jeho srdce a poctivou duši! Dnes Marx, Lenin, Trocký atd. atd. jsou oněmi vůdci, jimž slepě prodal všecko to, co činilo jej Čechem v Tvém smyslu slova! Však nezoufáme! Víme, že v národě jest ještě několik tisíc lidí, jimž Ty Jsi vzorem a vůdčí hvězdou! Proto v Tvém duchu chceme pracovati i třeba jen pro těch několik tisíc, ačkoliv musíme i s tím počítati, že nás osud Tvého »Slovana«, snad rovněž očekává.

Musíme si dáti od každého zeleného, »převychovaného« holobrádka líbiti, že jsme reakcionáři, monarchisti atd. Dnešní pokolení nechce a snad již nemůže pochopiti, že myšlenka nár. stojí nad stranami, nad církvemi a že obrodná a očistná práce národní musí míti jedině a pouze na zřeteli prospěch n á r o d a a ne prospěch několika jednotlivců! Nevím jaká popularita a nevím jaké zásluhy jednotlivců musí ustoupiti zájmům národa.

Havlíček o vlastenectví.

V dnešních dobách tak těžkých, dusných atd. jest dobře zopakovati si to, co kdysi náš nesmrtelný Havlíček napsal o vlastenectví.

V »Čes. Včele« 1846 č. 47 čteme ve článku: »Tak praví jistý neznamenitý mudrc« toto:

»Vlastenectví, láska k vlasti jest oheň: jenom někteří jsou hlavněmi, uhlím, dřívím, které hoří: druzí však a ostatní buď se jen při tom ohni ohřívají, anebo si jím svítí, anebo si při něm kaši vaří, anebo i dýmku a cikáry zapalují«, praví onen neznamenitý mudrc, ale mnozí neporozuměli slovům jeho.

Již v starodávném časopise 1787 »Měsíční Spis« nazvaném, čteme psáno: Jak drahá věc je dobrý rozum! A posavad jest dobrý rozum drahá a řídká věc, nyní a vždy a na věky věků Amen«.

V témže časopise r. 1845 č. 84 v satyrické črtě: »Jelikož jsme modisté«, praví:

»— — — Když se někteří jmenovali vlastenci, vstoupil do mnoha jiných duch opičí a počali sebe též vlastenci jmenovati, ačkoliv jen pivo pili a k tomu České písně zpívali.« Dále pak »— — napřed buď každý našinec sám přičinlivý, pracovitý, čestný, vzdělaný člověk a pak teprve vlastenec. Člověk, který se, páchaje špatné kousky, nade svou vlastní ctí zapomíná, kterak může vyhledávati čest národu?!«

Výstraha: Všichni blázni, milý synu,
ti se snadno obživí;
kdo má rozum, ten má vinu
a za ní trpět musí.
Karel Havlíček.

Různé zprávy.

Motto: Pryč s tajnůkářstvím.
s pravdou ven!
Masaryk.

V »Čase« 13. XII. 1905 napsal prof. Masaryk: »Stále jsem brojil proti tomu, u nás ovšem ve všech stranách zakořeněnému autoritářství; nemile jsem vždy nosil ten

mi neúspěchy vládními svářely tyto na setrvačnou nespokojenost českého lidu s každou vládou.

Tentokráte však nejsou výtky vládní oprávněné. Naopak, my jsme se převychovali příliš brzy, český národ šel ihned ve směrech, jež mu vysoká politika vyznačila. Opustil však staré, osvědčené cesty, ubírá se za blikavými světýlky v bahnech, za moderními hesly. A v tom prý spočívá pokrok!

Naši buditelé za nejnepříznivějších poměrů, nezištně ujali se umírajícího národa, plni útisků, strádání, s radostí v poctivém srdci vykonali dílo přímo nadlidské. Jejich hesla byla vlast, národ, poctivost! Největší péči věnovali buditelé škole. Dobře věděli, že to útlé srdce nese si po celý život dojmy, jichž nabylo ve škole, a proto učitelstvo s opravdovým zápalem vštěpovalo jim od malička lásku k rodnému jazyku. Cesta byla rozhodně správná, národ s takovou výchovou nezhynul, nýbrž dočkal se velikých úspěchů. Lid za to učitele ctil, viděl v nich průkopníky národní myšlenky.

Naši nepřátelé poznali, kde tkví síla v národě. Vystihli, že je to dětská duše, škola, a hned s velikým úsilím jali se sypati jed do toho útlého, dojmům otevřeného srdce. Žáci jsou poučováni o třídních rozporech, děleni v Sokoly, Orly, D. T. J., v různá náboženská vyznání, každý je vybízen k neústupnosti, jen aby v nich hned od malička rostla nesvornost a oddálila se myšlenka národní.

Učitel je téměř každý uvědoměl'ým socialistou, chytá se horlivě hesel, jež mu židovští proroci předkládají a je parádou, když je komunistou. Musí všude viděti strašlivé majetkové rozdíly (u Židů ale ne!) a na tom zakládá své poslání.

Děti řídí se příkladem svých vychovatelů, lásky k domovině neznamenají a také jí nepřivyknou. Snad je těm pokrokářům ideálem takový student Kácel, který v studentském listě prohlašuje: »Co je nám po tom, že byli vyhubeni a poněmčeni polabští a pobaltští Slované, že nás Němci germanisují atd.«

Proziravý Čech se hrozí takové výchovy mládeže, neboť dokud má národ vlast v srdci, není nikdy ztracen, židovská hesla mu jí však nikdy nenahradí! Než jakého důvtipu je třeba, abychom celou tu šalebnou hru prohlédli?

Všichni naši sousedé, odvěcí to naši nepřátelé, jsou krajní nacionalisté. Dobře vědí, že semknuti pod národním praporem jsme v boji hrozní — proto si zničme ten národní prapor, rozbijme si jednotu! Čecha jen Čech přemůže! A potom, vy pokrokáři, přijďte se podívat na své dílo! Němcům se již práce podobného slohu zdařila v krajích polabských a pobaltských. Slované hru neprohlédli, byli vedeni zrádnými knížaty, přemoženi, poněmčeni a ten výsměch Osudu! Dnes jsou z nich nejzarytější Němci, Prusové!

Proto, kdo odvádí lid od myšlenky národní, vede jej na scestí, k jisté záhubě a bídně jej zrazuje. Lid jest nevinný, opírá se důvěřivě o rámě vedoucího a proto všechna kletba platí těmto. Nejsme ale tak zpozdilí, abychom neviděli do hry svým vůdcům a učitelům národa. Český lid ještě tolik neklesl, aby si neuvědomil, že pod tak slavenými hesly skrývá se jen poroba pod Němci a Židy.

Prohlašujeme: Nedáme prodat ani zotročit svou vlast, zděděný jazyk, budeme se brániti všemi silami, než-li bychom se stali raby Židů a Němců, neboť změní se jednou čas:

Vlna poctivosti, upřímnosti a národního poznání sbratří lidi stejného smýšlení, odplaví všechny ty, kteří se vyhřívají na bahnech v záři židovského slunce a vysvitne zase opravdové, vše zahřívající slunko nad národem československým, který pochopí, že nacionalismem musíme se propracovati k poctivému, nesfalšovanému lidství. —

Každý, kdo souhlasí, postará se jistě a ihned aspoň o jediného předplatitele!

Hlad v Rusku.

Hlad v Rusku není a nebyl nikdy vzácným zjevem. Během posledního století (od r. 1802) bylo stiženo Rusko, totiž větší počet jeho gubernií hladem, tyfem z hladu, hladomorem, každým druhým rokem, t. j. celkem asi padesátkrát. Pásma postižená byla různě veliká.

R. 1809 hladovělo celé Finsko, r. 1812 větší část Sibiře a středního evropského Ruska. R. 1855 bylo hladomorem zachváceno celkem 14 gubernií. R. 1880 hladovělo 10 gubernií (celkem 990.000 km²) se 14 mil. obyvatelů. R. 1901 hladovělo 40,000.000 lidí na výměře asi 720.000 km².

To jsou vesměs suchá data vyňatá z úředních ruských (carských) statistik!

Příčina hladu v Rusku tkví nejen v jeho obrovské rozloze a v důsledku toho i v různých klimatických porozloze jednotlivých částí této říše, nýbrž i v neutěšených poměrech komunikačních a pod. Není prostředků: dostatečný počet řádných silnic, drah atd., aby úroda z jedné části Ruska mohla býti rychle dodána do provincií hladem zamořených. Vláda ruská činila v tomto směru, seč byla, stavěly se dráhy, silnice atd., ale to všecko nestačilo, aby mohlo býti toto neštěstí jednou pro vždy řádně paralysováno. Carské vládě činil tento stav strašlivé starosti. V ruském rozpočtu z r. 1902 čteme, že ruská vláda kryje škody vzniklé hladem v tomto roce na tehdejší dobu — ohromnou sumou a sice skoro ¼ miliardou rublů!

V letech hladu a bídy nastávaly v postižených distriktech pro Rusko zcela známé a obyčejné zjevy: skot, koně atd., byl krmem doškami snešenými ze střech, korou stromovou a pod. (příslušné fotografie přinesla před válkou svého času (tuším r. 1910 i »Zlatá Praha«). dobytek prodával se za směšně nízké ceny (mimochodem řečeno tento zkoupili obyčejně rušti židé na »spekulaci« a vyváželi jej na západ, při čemž vyzískali vždy nesmírně mnoho), lidé pekli chléb ze sláma i žaludů, v důsledku toho dostavil se tyfus a celá řada různých epidemií a neduhů vnitřních. Hlad byl v Rusku v této zásobárně Evropy, tudíž vždy domovem!

Těchto poměrů používali při každé příležitosti Židé, aby proti vládě, jež nemohla v důsledku přirozených a klimatických atd. poměrů a při neustálení vzestupu populace, počtu obyvatelstva, stále se vzmáhající korupci a úplatkářství ruských úřadů, těmto radikálně čeliti, popouzeli ruskou veřejnost a havně sedláky — mužíky.

Doba světové války a válečné poměry byly nejpříznivějšími, aby pod nejrůznějšími sliby atd. získán byl venkovský lid pro revoluci a státní převrat.

úžasný úřad bílého slonství; a teď zase má rozhodovat moje autorita! (jednalo se o dr. Herbena, když byl z realistické strany vyloučen, pozn. redakce.) **Ta nesamostatnost musí jednou přestat.**

Motto:

Cui simile est austriacum regimen?

Čemu se podobá nynější vláda?

Odpověď:

Missae de requiem — **černé mši.**
Nullum Gloria — **žádný ji nechválí.**
Nullum Credo — **žádný ji nevěří.**
Longum Offertorium — **pořád abysme dávali.**
Et in fine nulla Benediktis — **a na konec to všecko čert vezme.**

To si dovolil napsat Havlíček před 70 roky za vlády černého, absolutistického Rakouska. — Dnes by mu to ve svobodné a demokratické republice sotva prošlo . . .

Prof. dr. Mareš řekl na sjezdu mladé generace v Praze 9. října 1921: **»Pod pláštíkem reallsmu kryjí se lidé studených srdcí, kteří se snaží potupiti vše, co drahé je každému vřele česky cítícímu srdci.« —**

Osvětou k svobodě. Přednostou lidovýchovného odboru ministerstva osvěty je Velemínský, který se dělí s Ledererem, Balášem, Mendlem a Paloušem o výchovu národa. Samý »antisemita«.

Naše justice je ve správných rukou 3 sekčních šéfů, a sice: Pollaka, Nussbauma a Roubitscheka.

800, t. j. osm set úředníků Židů jest dle našich zpráv zaměstnáno na Hradě.

Pokrokový list »Považské hlasy« napsal v listopadu r. 1921: **»Československá republika — zaslíbená Palestina.** Maďarští Židé v Novém Městě nad Váhem byli jen na krátko po převratu zaraženi a hned zase začali s vykořisťováním a maďarštěním. Naše mladá republika krok za krokem stala se Palestinou, židovskou zaslíbenou zemí. Za Dunajem, za Litvou, za Karpaty všude samý pogrom na Židy, jen u nás je teplo, jasno a spokojeno pro ně. Po převratu kupovali slovenské mluvnice, ale vidouce, co všechno si dáme líbit, vyhrnuli se opět se svým špinavým prádlem na ulici. A nebýt naší trikolory na orientačních tabulkách obecních, cítil by se člověk víc v nějakém Maďárországu, než v osvobozeném Slovensku. Přišla mobilisace. Ach vaj! Veď aj my sme nhárodhovci! Mhy sme Shlovakem! A honem sedali do vlaků, aby nás opustili — asi svědomí. Tím jste Židé dokázali, že po ty tři roky byli jste na válečné noze s národem, že jste ničeho nezapomněli a ničemu se nenaučili. Dokázali jste nezvratně, že jste parasity na živém těle národa — —« Tolik sebevědomý slovenský list. Otiskujeme bez poznámky.

Plukovník Medek ve »Venkově« 28. října 1920 napsal: **»— legionáři na Rusi, bez návodu, proti vůli oficielních vůdců pudově rozpoznali, že bolševismus je krvavý švindl, neslušná světová mystifikace, jíž se zdařilo uvrhnouti část lidského pokolení v nepochopitenou hypnosu a jež nad to hanebně přepadla československ. revoluci.«** A tato »neslušná« světová mystifikace provádí v Československu nejhroznější propagandu, organisuje záložníky, strojvudce a jiné státní zaměstnance, ovšem pokud se dají nachytati židovským svůdcům — telegrafní, telefonní, má prsty v stav. sekci, ambulancích, nařídila censuru pošty listovní, má své dílovedoucí a hlídače ve zbrojovkách, tov. na prach, vojen. zásobárnách atd. a vše jde klidně, cestou vývoje a z matičky, všeslovanské Prahy rozlévá se záře »muří nohy« do všech koutů republiky, asi na důkaz, že krvavému švindlu« jest u nás přáno — vládnoucími!

Připomeňme si právě nyní některé výroky Dostojevského, toho nejhlubšího, jasnovidného znatele duše ruské: »My najisto prohlásíme v Evropě takové slovo, jakého tam ještě neslyšeli. Přesvědčíme je, **že opravdové slovo sociální nechová v sobě nikdo jiný, než národ náš,** že v jeho myšlence, v jeho duchu zavírá se životní potřebnost všeobecného sjednocení lidského, — **sjednocení, vážícího si národnostních osobitostí, chránící je, ochotné a schopné hájit plnou svobodu lidskou s ukázáním, v čem záleží pravá svoboda — sjednocení zaručené skutky, živým příkladem, potřebnost bratrství skutečného, nikoli vynucovaného gilotinou.«**

»Přátelé« pořádku stále se dotazují, odkud máme peníze na drahý tisk. Abychom ukojili tuto ženskou nectnost sdělujeme čsl. veřejnosti: tiskneme pouze tolik, kolik prodáme. Ujišťujeme čsl. veřejnost, že peněz nemáme ze státních, ani soukromých pokladen vládních, ani z nemocenských pokladen, ani z karbanu, ani z konsumů (na které, mimochodem řečeno, je stát »n u c e n« pro výborné »hospodářství« doplácetí miliony z daní poplatníků, pozn. red.), ba nemáme jich ani z těžce a mozolně vydřených rukou dělníkových, ani z přecpaného pytle buržoustů, kterých naše věc je vzdálena, protože jim je ideálem kapsa a břicho, ale několik poctivců, upracovaných dnes rukou se sešlo a když viděli dobrou věc vlasteneckou — sami staří vlastenci — půjčili nějaký groš do začátku a my věříme, že náš list nezajde, ale bude, jako až do této chvíle, od čísla k číslu mohutněti. Netiskneme tisíce čísel na rozdávání, nemáme organisaci, aby naše členstvo bylo nuceno čísti náš list, nemáme spousty drahých redaktorů a plné kanceláře »pracantů«; šetříme, pracujeme z lásky k věci, ne pro zisk a obohacení se. To ovšem »dnešní« socialisté nepochopí. Také připomínáme, že nejsme proti ž á d n é idei socialistické, buď si jakákoliv, ale výhradně proti těm vůdcům, kteří za těžce vydřený groš dělníků »representují« stranu, hýří, hrají v karty o vysoké sumy, »dělají politiku ve velkém«, přivádějí vzornou administrativou obchodní družstva atd. k úpadkům a neznají mimo nadávek těm, kdož nejdou s nimi, nic jiného. Až dělnictvo prohlédne tuto ošemetnou hru svých vůdců, pozná, že hřálo hada na svých prsou a potom běda — — —

O zemřelém »Čase« bylo napsáno v »N. D.« z 23. ledna t. r.: »Dolů s kuklami anonymity a osobní nezodpovědnosti, ať konečně ví česká veřejnost, **k d o** milionovými ročními subvencemi vydržuje list na ubíjení českého nacionalismu!«

Čsl. »Národní« hospodář čelného deníku oznamuje, že jest dovoleno vyvézti 554 vagonů žita. Nepovídá však zcela nic o tom, že oficielně jest zakázáno obilí vyvá-

žeti, ale neoficielně dostanou se v jistém pražském hotelu oficielní povolení k vývozu obilí i mouky do ciziny a jest »radostno« pozorovati v Čes. Velenicích, mnoho-li právě tohoto zboží denně se jenom směrem k Vídni vyváží. Jest věděti, že s »blahobytem« stále denníky oznamovaným, přichází stoupání cen, čímž urychleno bude to, co Beneš-Girsa-Blahuš připravují vědomě a promyšleně za souhlasu a instrukcí »ruských« monarchů.

G a m m a v knize **Ježíš-Tábor-Bolševik**, str. 52 píše: Dnes arci nemůže se tomuto souvisu věcí ještě dobře porozumět, jen jednotlivci už to pochopili jako prosté tajemství zdaru svého díla životního. A jak by to už mohl chápat dnes národ, který svému osvoboditeli, za dílo jeho konané zdarma, pro vyšší cíle mimozemské opováží se podat hmotné zaplacení za nejvyšší čin duchovní přinésti lžidar vekostatku místo daru mravní proměny vlastní! A jak by se to mohlo chápat v národě, když lžidar, pohana díla, byl dokonce přijat!

Konfiskace čísla 2. našeho listu jest odůvodněna »Jménem republiky« slavným krajským co tisk. soudem v Č. Budějovicích, že ad 1. **podněcuje se k záští proti židovskému kmeni národnímu** —

Republika rakouská sníží tarify na železnicích jak osobní dopravy tak i nákladní. A u nás?

Trestanci v donucovací pracovně pardubické provedli v druhém týdnu měsíce ledna demonstraci proti popravě Nováka a musili býti uklidněni vojenskými bajonety — —

Legionářský básník a podplukovník Medek napsal v »Rep. hlasateli« (Otištěno také v legion. listě »V boj!«) »— — Tento neurčitý postoj zodpovědných kruhů k záležitostem legionářů, tento politický chaos, do něhož legionáři po svém návratu zapadli, nemohl přirozeně přinésti nijaké posily legionářské konsolidaci. Prestiž legionářů každým dnem zoufaleji upadala. Podivná a neslušná spekulace některých vedoucích lidí ze »Svazu«, v době prosincového puče z r. 1920 ještě více oslabila důvěru státotvorných elementů ve správnou posici legionářstva v tomto státě. Podařilo se však zorganisovati legionářskou obec, kde je organisováno několik desítek legionářů? Daleko ne ani jedna polovina veškerého legionářstva. Co však řekla Obec silného, významného a důstojného legionářského ducha a legionářské minulosti svému národu za dobu svého trvání? **Jak vypadali legionářští poslanci a jak vypadá oficielní tisk legionářský, kdo si v národě všiml, kdo se pozastavil, kdo byl povzbuzen, dojat, poučen projevy legionářského vedení?** Ještě se nepamatuji, aby některý z poslanců legionářských, roztroušených a ztracených na posledních místech v několika politic. stranách, řekl něco důstojného a významného v parlamentě. Ještě se nepamatuji, aby některý projev legionářského tisku byl vážně zaznamenán v ostatním českém tisku a že by s ním vážně bylo počítáno. Duch podivného oportunismu a maloměšťáctví ovládá dnes celou legionářskou Obec, zejména její ústřední vedení. Pro kulturního člověka jest trapné, pročítati oficielní orgán Legionářské Obce »Legionářský směr«. Všechno je tam nějaké takové upachtěné, po sibiřsku řečeno »upocené«!

Klub »Národní hnutí Slověnců« byl tyto dny v Praze založen. Účel: provésti národní a státní sjednocení všech jižních Slovanů pod neutrálním historickým, ještě podnes mezi národem ve variantech žijícím politickým a etnickým jménem »Slověné« (Sloveni), spojujícím od nepaměti všecky jižní Slovany v jeden národní celek, jenž se jen politicky, ne však etnicky rozpoltil na Korutany, Chorvaty, Srby a Bulhary.

Žádáme všechny, kdož dosud nezaplatili II. svazek naší knihovny Dra. Eisnera Židovstvo, aby tak ihned učinili. Právě byl rozeslán 3. a 4. svazek.

Židovská čtrezvyčajka dle instrukcí z listopadu m. r. již počala tajnou svou práci za pomoci prodejných duší a otvírá dopisy.

»Národ sobě!« V sobotu 3. února hrána v »Národním divadle »matičky« Prahy, na **počest II. sjezdu komunistické strany** krvavá »Carmen«. Ano, co národ sobě připravuje, jest hrozné a pomoci — není — — —

Radostno jest pozorovati, že i dělnictvo začíná prozírati v otázce národnostně sociální a tvoří národní sdružení dělnických organisací. Dělníci, národně smýšlející, obraťte se s důvěrou o informace na adresu: Národní sdružení odborových organisací Praha II., Mariánská 3.

Hádanka:

? + M + B +

Kdo má dělati Kašpara dvěma současným králům jedné země? Uhodněte jméno Kašpara i králů. — Rozluštitelům zdarma kniha Jos. Ráze: »Láska« (176 stran). Rozluštitelům hádanky z č. 2., byla odměna právě rozeslána.

PRODEJNY žádáme, aby nám každý měsíc nejpozději **do desátého** vrátily neprodaná čísla a objednaly včas pravděpodobnou spotřebu.

Otiskujeme inserty pouze ryze československých firem arijských doporučení hodných:

Zkuste nákup u našinců!

1 m damašku bílého na cichy 90 cm šíře Kč 15·-
1 » » » » » 140 » » » 20·-
1 » bílého plátna » » 90 » » » 18·-
1 » » » » » 140 » » » 18·-
1 » » » kapnového 178 » » » 20·-

Úplný ceník na požádání zdarma zašle český závod:

Josef Stolín a spol., Náchod.

Nevyhnutelný v domácnosti, nepostrádatelný na cestách je v plechovkách po 50 a 100 gr. č. v. firmy **J. FROMM-OPAVA.** **čaj s pávem**

Žádejte ve všech obchodech!!

Každý uvědomělý Čech a Slovák požaduje »Náš Cíl« ve všech kavárnách a restauracích! — **Čtěte naši lacinou knihovnu: 6 knih = 1000 stran za Kč 45·— v předplacení (i na 3 měsíční splátky po Kč 15·—).**

Tiskem knihtiskárny Karla Brandeisa v Třeboni.

Po konfiskaci nové opravené vydání.

Ročník I. **V Č. Budějovicích 15. února 1923.** **4. číslo**

NÁŠ CÍL

Číslo 60 haléřů.

Předpl. na rok Kč 14·40
na půl roku Kč 7·20.
Vychází 1. a 15.
každého měsíce.

Řídí redakční kruh. —
Majitel a vydavatel pro V. S. S. »Odkaz Žižkův«, jakož i zodpovědný redaktor Jan Cibulzar, České Budějovice, Zátkova ulice číslo 8.

List vlasteneckého hnutí Čechoslováků.

Silou proti mdlobě, vzdorem proti zlobě, ale láskou k sobě.

MOTTO. »Moje barva červená a bílá,
dědictví mé poctivost a síla«. *Havlíček.*

OBSAH: Epištoly. — Hlad v Rusku. — Národní noviny. — Havlíček o vlastenectví. — V »Čase« 13. XII. 1905. — Prof. dr. Mareš. — Osvětou k svobodě. — Naše justice. — Pokrokový list »Považské hlasy.« — Plukovník Medek — Připomeňme si. — »Přátelé« pořádku. — O zemřelém »Čase. — Čsl. »Národní« hospodář. — Konfiskace. — Republika rakouská. — Trestanci. — Legionářský básník a podplukovník Medek. — Klub »Národní hnutí Slovénců« — Židovská črezvyčajka. — »Národ sobě«. — Hádanka.

Epištoly.

II. Sokolstvu.

Za vzorem otcu taboru
hle, děti jejich v davu
jsou pro le, matko, hotovy
jít třeba na popravu — —

jest hrdé motto, jež nese Sokolská knižnice II.-1. — V sokolských jednotách chtěl bohatýrský duch Tyršův míti **»stálý ruch a nespokojenost, z níž zrodila by se touha po dokonalosti a neumdlévajícím snažení, schopném v nadšení činů velkých...«**

Jak si představoval nesmrtelný Tyrš Sokolstvo? Jako jednu rodinu, bez politických, náboženských rozmíšek, jako jednu rodinu, kterou pojí veliká, svatá láska k rodnému jazyku a k rodné hroudě. Cvičil tělo, aby bylo zdrávo, silno, aby duch byl jarý, naprosto samostatný, aby vždy a za všech okolností dovedl bez cizího návodu rozhodovati o sobě a svém národu, jejž má do posledního dechu svého hájiti. Tyrš nemohl, nesměl za policajtského Rakouska, za vlády despotické byrokracie říci, jak si představuje nejvyšší metu Sokolstva. Proto co cítil, vyznačil názorně: dal Sokolstvu krvavou košili Garibaldovců, italských vlastenců, kteří sjednotili Italy!

Dnes nežijeme více v policajtském Rakousku, neboť máme jenom 22.000 »tajných« a svobodu slova i tisku i shromažďovací, zaručenou památným projevem presidentovým v Paříži dne 18. října 1914, ale zdá se nám, že by Tyrš v »osvobozené« republice s jejím převychovaným obyvatelstvem, hradními písálky atd., atd. vůbec nemohl nic říci a troufal-li by si přece, byl by hradními básníky a školenými filosofy ubit. Bylo by o něm psáno jako o bláznu, byl by sesměšňován a kdyby ani to nepomahalo, spustily by hradní děla: Čas, Tribuna, Čes. Slovo, Světlé i Tmavé Právo, Prager Presse, Bohemie, Prager Tagblatt bubnovou palbu. K tomu by se přidal Venkov, Politička, Nár. Listy atd. aby bylo zříti, že jsou loyální. Kdyby ani tyto hrubé kusy nestačily, byla by Tyršovi dána lhůta, po které by za assistence nejloyálnějších činitelů, za tichého, ale makavého souhlasu »všenárodní« koalice byl odstraněn.

Tak by se stalo, kdyby Tyrš žil.

Výhradní prodej pro Prahu má p. G. Soukup, novinářství a insertní kancelář Praha III., Chotkova 10.

Poněvadž nežije, sáhnuto bylo lidmi, jimž nikdy nic nebylo svato, na odkaz Tyršův československému národu, na tento veliký odkaz velikého vlastence.

Dnes není možno lichými frázemi po rádlovsku »zabíjeti« ideu Tyršovu, ani hospodským tlučením po klofáčovsku dotvrzovati, že byla špatná, měla chyby atd. Idea Tyršova září nám již několik desítek let. A právě proto, že dnes září jasněji než kdy jindy, poněvadž v jejím nejbližším okolí se setmělo, proto ze všech stran ty úporné útoky, aby jas světla byl udušen. Najednou tolik falešně humanitářské starosti, aby nikdo o zrak nepřišel.

Co se stalo?

Sokolští vůdcové, až na skrovné výjimky, podlehli svodům realistických »dobrodinců«, kteří jako morový zápach rozšířili se do všech stran a tříd, aby uspíšili rozklad, rozbití, zničení československého národa. Jednotám hlásily se osoby (hlavně ženy), které nabízely deset až padesát tisíc ve prospěch jednoty. Byly zamítnuty, poněvadž před převratem bylo o nich známo, že se hlásily k národnosti německé. Zcela správně! Sotva však přihlásil se Žid, tedy člověk ne jenom jiné národnosti, ale zcela jiného kmene, rasy, tedy osoba, která se k národnímu kmeni československému n i k d y nepočítala (vzpomeň světové války) a n i k d y počítati nebude, třeba že herbenovci, rádlovci a jiní synové realismu papouškující po otci svém podobné nesmysly, snaží se národu namluviti, že jsou nám bližšími bližními, než náš katolík nebo jiný nerealista — byl přijat. Touto »filosofií« má býti působeno na široké massy, aby se na všecky, kdož jakkoli v něco vyššího, než jest židovské zlaté tele věří, dívali jako na hlupáky, s nimiž není možno rozumně mluviti a v dané chvíli počítati. Bude se tedy jednati o ně, bez nich...

Sokolstvo, páteř národa, na níž tolik jsme byli hrdi, přijali do sebe, z vyššího rozkazu, z loyality, aby se nestalo zpátečnickým, aby nebylo tolik toho planého vlastenčení, aby se přizpůsobilo vůni, kterou nařizovala Móda — »české« Židy, vyrobené »Osvobodltelskými« mozečky.

O co se jedná?

»Českým« Židům o získání vlivu v národě a o rozvrat. Havlíček rozřešil otázku »českých« Židů ve svých »kritických a polemických článcích«, jak jsme je ukázali v čísle 2. našeho listu.

»Sokolstvo je povoláno k tomu, aby dalo českému národu všechny nutné životní podmínky a tak nepřímo uvedlo ho v čelo všeho lidstva. Ono má učiniti z národa českého lidi se stanoviska mravního i krasovědného dokonalých, aby zářil všem národům ostatním jak skvoucí příklad a vzor!« praví se v knižnici.

Bude to možno, když pomalu, ale jistě zahazujeme vše, co by nám připomínalo lásku k řeči, k rodné hroudě, co by nás jenom trochu odlišovalo od ostatních národů a s otevřenou náručí přijímáme vše, co cizina nám dodá, byt mnohému se to příčilo?

Vždyť sami pravíte, že na světovém kolbišti bude vítězem ten národ, jehož dokonalost tělesná, duševní a mravní spočívati bude na nejlepších, staletími ntužených základech.

Proč tedy v praksi potíráte to, co hlásáte ve svých knihách? Či přizpůsobili jste se již tak dalece reallsmu, který charakter, mrav a vše, co v sobě spojuje, vždy obrací po větru?

Tyrš učil Vás nepodajnosti: chtěl aby z tělocvičen vycházeli mužové obětaví, nezištní, mravně bezúhonní, kterým vlastní osoba nic neznamená a vše konají z opravdové lásky pro celek, kteří dovedou se těšiti z radosti bratrovy jako z vlastní, kteří stále kráčí ke předu, věčně nespokojeni s dosaženým cílem, ke předu v zdokonalování sebe, svého charakteru, svých vědomostí, své práce, vedeni přesvědčením že každý, kdo dokonale ovládá svůj obor, nejlépe pracuje k prospěchu vlasti.

»A první povinností každého českého vlastence, povinnosti k sobě samému, **povinnosti k rodu, z něhož vyšel a jehož je příslušníkem**, povinností k celku jest, aby tělesnými cvičeními domáhal se **svého i svých potomků zdraví**, aby zajištěním si svého jakož i **rodu svého** tělesného, **duševního a mravního zdraví, svěžesti a síly pomáhal obroditi celý národ.** Silní a zdraví jednotlivci jsou základem síly a zdravosti rodin a národů, zdravé silné rodiny a rody jsou základem zdraví a síly národa.

Dovést národ český ve všech jeho složkách, ve všech oborech lidské práce, lidského vědění a umění v celé jeho podstatě tam na tu nejvyšší metu, kde se mu netřeba v žádném ohledu bát porovnání s jinými národy, dovést ho k tomu cíli, na němž by stanul v čele národů všech, co národ nejdokonalejší...«

Jak hezky zní ta Vaše slova, tak daleko Jste skutky od nich! Snad sami ve své loyalnosti, převzaté některými vůdci z Rakonska — však se pamatujete na dobrovolnou nabídku vojenskému erár u! — ani sami netušíte, jak si podlamujete ohromnou svou sílu, jak pomáháte nepřímo svou loyalitou ubíjeti Pravdu, jak nepřímo dusíte volný projev opravdových česky a slovensky cítících lidí, neboť není více národní hrdosti, protože klaníte se i Vy heslu danému realisty, nepřáteli veškerého Slovanstva, je dnes národní hrdost přežitkem a vlastenectví šovinismem.

Na ploše, kterou naklonili Vaši »přátelé«, slunící se v přízni hradní, řítíte se a s Vámi celý národ. Dnes teprve, jasněji než kdy jindy jest zříti, čím bylo Sokolstvo československému národu, čím byla veliká, nesmrtelná tato myšlenka celému Slovanstvu vůbec. Jen se rozhlédněte zdravým zrakem, bez brýlí, okolo sebe! Kam jste zašli? Kde jste Vy? a kde národ? Chcete se zase spojiti? Chcete opravdu v tom duchu Vašich zakladatelů jíti dále? Nebo jest Vám milejší přízeň hradu? Půjdete s národem, nebo s nepřítelem, který položil zapálený doutnák kolem hranic i uprostřed drahé domoviny? Máte sílu udusiti doutnák, klovnouti po ruce těch, kteří doutnák zapálili a jimž v slepotě se koříte? Máte ostrý zrak sokolí? Můžete ještě vzlétnouti, abyste viděli současně Washington, Londýn, Moskvu a Prahu? Snad potom byste prohlédli, snad potom byste nám uvěřili, snad potom rvali byste si hrůzou vlasy své... Není však pozdě! Hlásáte: »spěj v řady naše, český jinochu, jehož nitro nebylo dosud otráveno, spěj v řady naše, kde hřejivá láska bratrská tě v náruč obejme, ducha tvého zušlechtí pro krásno a dobro, naučí tě povznášející vroucnosti k zápalům pro volnost těžce zkoušející vlasti i tvého národa, zocelí tvůj sval, obrní silou fysickou i duševní, opatří sebevědomou mužností charakteru, **abys v čas potřeby stál tu jako Sokol ideální, po němž Tyrš a Fügner toužili, abys byl zde muž celý a uvědomělý, až hlas Vlasti-trpitelky k obraně tě zavolá.**«

Držte tedy pevně vytýčený prapor, nedovolte nikomu, aby Vám jej pošpinil. Nechceme připomínati, jakou radost měli Vaši nepřátelé, když zavdali jste podnět ku utvoření Orelských a Dělnických tělocvičných jednot. Sokol měl v sobě všecko myslící spojovati, českou myšlenku ve svém členstvu udržovati, rozšiřovati, poukazovati stále na dějiny, které učí o síle jednotnou myšlenkou spojeného národa. Sokolstvo mělo do všech důsledků jíti za velikým heslem: rovnost, volnost, bratrství, mělo vykládati slovem i skutkem, jak jest možno u nás toto heslo prováděti, neboť bylo v prvé řadě povoláno zavésti opravdový, český, slovanský demokratismus ze svých řad do národa, který, vida skutky, byl by pochopil. Sokolstvo mělo býti učitelem národního charakteru; proto v prvé řadě mělo energicky odmítnouti každou židovskou přihlášku!

Věříme, že řady Sokolů budou očistěny od všeho cizáckého, že Sokol bude zase tím, čím býti má, aby se nemusil červenati studem nad zradou myšlenky Tyršovy. Věříme, že splní se nádherný sen Tyršův a Fügnerův, že Sokolstvo bude opravdu tou majestátní hradbou národa, o kterou rozbijí se lebky všech nepřátel Slovanstva, že Sokolstvo bude hradbou veliké myšlenky pravého lidského pokroku, že Sokolstvo bude zlatým mostem, spojujícím všechny Slovanské národy v mohutný celek.

Ohromný cíl má Sokolstvo před sebou. Půjde-li, jak vytkli Tyrš a Fügner, může spoléhati na podporu celého upřímně se svou vlastí smýšlejícího národa. Jinak ovšem zmizí i s národem, který znovu bude čekati na svoje osvobození.

Nechť vejde Sokolstvo do sebe, zkoumá rychle světové děje, aby se orientovalo, co se chystá. Potom zbude jenom jedna cesta...

Jest nutno jednati rychle, aby nebylo kvapem se blížící vlnou překvapeno!

Žádáme slušně každého, kdo obdržel náš list a dosud nezaplatil, aby tak učinil, nebo čísla vrátil. Máme jich nedostatek!

A. Tušil, učitel:

III. Učitelstvu!

Vždycky nám bylo vytýkáno vládnoucími kruhy, že nejsme dosud převychováni, že příchod republiky zastal nás nepřizpůsobené, a nespokojenost nad mnohý-

mi neúspěchy vládními sváděly tyto na setrvačnou nespokojenost českého lidu s každou vládou.

Tentokráte však nejsou výtky vládní oprávněné. Naopak, my jsme se převychovali příliš brzy, český národ šel ihned ve směrech, jež mu vysoká politika vyznačila. Opustil však staré, osvědčené cesty, ubírá se za blikavými světýlky v bahnech, za moderními hesly. A v tom prý spočívá pokrok!

Naši buditelé za nejnepříznivějších poměrů, neúnavně ujali se umírajícího národa, plni útisku, strádání, s radostí v poctivém srdci vykonali dílo přímo nadlidské. Jejich hesla byla vlast, národ, poctivost! Největší péči věnovali buditelé škole. Dobře věděli, že to útlé srdce nese si po celý život dojmy, jichž nabylo ve škole, a proto učitelstvo s opravdovým zápalem vštěpovalo jim od malička lásku k rodnému jazyku. Cesta byla rozhodně správná, národ s takovou výchovou nezhynul, nýbrž dočkal se velikých úspěchů. Lid za to učitele ctil, viděl v nich průkopníky národní myšlenky.

Naši nepřátelé poznali, kde tkví síla v národě. Vystihli, že je to dětská duše, škola, a hned s velikým úsilím jali se sypati jed do toho útlého, dojmům otevřeného srdce. Žáci jsou poučováni o třídních rozporech, děleni v Sokoly, Orly, D. T. J., v různá náboženská vyznání, každý je vybízen k neústupnosti, jen aby v nich hned od malička rostla nesvornost a oddálila se myšlenka národní.

Učitel je téměř každý uvědomělým socialistou, chytá se horlivě hesel, jež mu židovští proroci předkládají a je parádou, když je komunistou. Musí všude vidět strašlivé majetkové rozdíly (u Židů ale ne!) a na tom zakládá své poslání.

Děti řídí se příkladem svých vychovatelů, lásky k domovině neznamenají a také jí nepřivyknou. Snad je těm pokrokářům ideálem takový student Kácel, který v studentském listě prohlašuje: »Co je nám po tom, že byli vyhubeni a poněmčeni polabští a pobaltští Slované, že nás Němci germanisují atd.«

Prozíravý Čech se hrozí takové výchovy mládeže, neboť dokud má národ vlast v srdci, není nikdy ztracen, židovská hesla mu jí však nikdy nenahradí! Než jakého důvtipu je třeba, abychom celou tu šalebnou hru prohlédli?

Všichni naši sousedé, odvěcí to naši nepřátelé, jsou krajní nacionalisté. Dobře vědí, že semknuti pod národním praporem jsme v boji hrozní — proto si zničme ten národní prapor, rozbijme si jednotu! Čecha jen Čech přemůže! A potom, vy pokrokáři, přijďte se podívat na své dílo! Němcům se již práce podobného slohu zdařila v krajích polabských a pobaltských. Slované hru neprohlédli, byli vedeni zrádnými knížaty, přemoženi, poněmčeni a ten výsměch Osudu! Dnes jsou z nich nejzarytější Němci, Prusové!

Proto, kdo odvádí lid od myšlenky národní, vede jej na scestí, k jisté záhubě a bídně jej zrazuje. Lid jest nevinný, opírá se důvěřivě o rámě vedoucího a proto všechna kletba platí těmto. Nejsme ale tak zpozdilí, abychom neviděli do hry svým vůdcům a učitelům národa. Český lid ještě tolik neklesl, aby si neuvědomil, že pod tak slavenými hesly skrývá se jen poroba pod Němci a Židy.

Prohlašujeme, Nedáme prodat ani zotročit svou vlast, zděděný jazyk, budeme se brániti všemi silami, než-li bychom se stali raby Židů a Němců, neboť změní se jednou čas:

Vlna poctivosti, upřímnosti a národního poznání sbratří lidi stejného smýšlení, odplaví všechny ty, kteří se vyhřívají na bahnech v záři židovského slunce a vysvitne zase opravdové, vše zahřívající slunko nad národem československým, který pochopí, že nacionalismem musíme se propracovati k poctivému, nesfalšovanému lidství. —

Každý, kdo souhlasí, postará se listě a ihned aspoň o jediného předplatitele!

Hlad v Rusku.

Hlad v Rusku není a nebyl nikdy vzácným zjevem. Během posledního století (od r. 1802) bylo stiženo Rusko, totiž větší počet jeho gubernií hladem, tyfem z hladu, hladomorem, každým druhým rokem, t. j. celkem asi padesátkrát. Pásma postižená byla různě veliká.

R. 1809 hladovělo celé Finsko, r. 1812 větší část Sibiře a středního evropského Ruska. R. 1855 bylo hladomorem zachváceno celkem 14 gubernií. R. 1880 hladovělo 10 gubernií (celkem 990.000 km²) se 14 mil. obyvatelů. R. 1901 hladovělo 40,000.000 lidí na výměře asi 720.000 km². To jsou vesměs suchá data vyňatá z úředních ruských (carských) statistik!

Příčina hladu v Rusku tkví nejen v jeho obrovské rozloze a v důsledku toho i v různých klimatických porozloze jednotlivých částí této říše, nýbrž i v neutěšených poměrech komunikačních a pod. Není prostředků: dostatečný počet řádných silnic, drah atd., aby úroda z jedné části Ruska mohla býti rychle dodána do provincií hladem zamořených. Vláda ruská činila v tomto směru seč byla, stavěly se dráhy, silnice atd., ale to všecko nestačilo, aby mohlo býti toto neštěstí jednou pro vždy řádně paralysováno. Carské vládě činil tento stav strašlivé starosti. V ruském rozpočtu z r. 1902 čteme, že ruská vláda kryje škody vzniklé hladem v tomto roce — na tehdejší dobu — ohromnou sumou a sice skoro ¼ miliardou rublů!

V letech hladu a bídy nastávaly v postižených distriktech pro Rusko zcela známé a obyčejné zjevy: skot, koně atd., byl krmem doškami snešenými ze střech, korou stromovou a pod. (příslušné fotografie přinesla před válkou svého času (tuším r. 1910 i »Zlatá Praha«), dobytek prodával se za směšně nízké ceny (mimochodem řečeno tento zkoupili obyčejně ruští židé na »spekulaci« a vyváželi jej na západ, při čemž vyzískali vždy nesmírně mnoho), lidé pekli chléb ze slámy i žaludů, v důsledku toho dostavil se tyfus a celá řada různých epidemií a nemocí vnitřních. Hlad byl v Rusku v této zásobárně Evropy, tudíž vždy domovem!

Těchto poměrů používali při každé příležitosti Židé, aby proti vládě, jež nemohla v důsledku přirozených a klimatických atd. poměrů a při neustálení vzestupu populace, počtu obyvatelstva, stále se vzmáhající korupci a úplatkářství ruských úřadů, těmto radikálně čeliti, popouzeli ruskou veřejnost a havně sedláky — mužíky.

Doba světové války a válečné poměry byly nejpříznivějšími, aby pod nejrůznějšími sliby atd. získán byl venkovský lid pro revoluci a státní převrat.

Tento se, díky negramotnosti a nekritičnosti ruského důvěřivého muzíka, povedl a dnes ruský mužík stojí tam, kde nechtěl státi! Má lány půdy ze zabraných, rozdělených velkostatků, jež nemůže oseti, ani zpracovati, prostředky komunikační jsou v takovém stavu, že není možno vůbec jich skoro ani z 10% řádně použíti tak, jak za »prokleté a despotické« carské vlády a dnes ruský mužík nepojídá již jen chléb ze slámy a žaludů, nýbrž vlastních dětí a lidského nasoleného masa vůbec. Tak daleko se Rusko přeorientovalo!

Dnešní absolutističtí vládci Ruska musili znáti poměry této země a my vyčítáme těmto, když nic jiného, tedy proč zavedli Rusko na horší místa, než-li kde bylo před tím! Jsme toho náhledu, že každá revoluce jest jen tehdy účelnou, plodnou a užitečnou, změní-li se jí poměry k prospěchu, ne snad jednotlivců a jedné třídy, nýbrž toho, kdo do revoluce byl veštván, kdo se bil a jemuž se slibovalo, t. j. ve prospěch národa!

Píšeme tento článek ne snad s určitou tendencí, nýbrž posuzujeme **dnešní hospodářský stav a hladomor Ruska** se stanoviska čistě kritického a přicházíme k tomu nestrannému závěru, **že dnešní jeho stav, pojídání člověka člověkem, jest zaviněn židovským dnešním ruským režimem.**

Tak daleko to nemohlo za carského režimu i po válce, znajíce poměry, nikdy dojíti!

V květnu, 1922.

prof. L. M.

Žádáme slušně své přátelé, aby nám ihned zaslali adresy novinářských prodejen svého místa, jimž bychom posílati mohli náš list. Neodkládejte a pište ihned. Pomozte rozšířiti list.

K. Havlíček:

Národní noviny.

(Dne 28. XII. 1849.)

Před více jak 70ti léty napsal K. Havlíček v Národních Novinách:

»— — **Revoluce, vzbouření mohou sice též sprostiti národ od utlačovatelů, avšak jen na čas, neboť není-li celý národ vzdělaný, brzy se zase vyskytnou chytráci, kteří na jiné cestě starou despotii a útisk národu na šiji uvalití dovedou. Tomu nás učí historie nových i starých časů. Neboť lid nevzdělaný, nerozumějíc všemu tak, aby z vlastního rozumu mohl soudit, musí někomu věřit a podle jeho rady se zachovat; jak lehce se ale v této své důvěře klame a teprve k pravému náhledu půjde, když již pozdě jest?«**

V tomtéž článku píše Havlíček dále:

»— — hleděl jsem vždy dle svého nejlepšího vědomí **povzbuditi mysli národu, minulá před věky sláva vlasti naší tanula mi vždy před očima, naděje pevná, že možná je zase staré tyto časy navrátiti, že možná jest ještě skvělejších časů se dodělati, neopustila mne nikdy i při nejtěžších překážkách. Nemohl jsem se nikdy snížiti k tak bídnému ponětí o českém národu, abych jeho lepší budoucnost mohl očekávati od protekce některé vlády neb některého dvoru: i člověk jednotlivý, který spásu svou hledá ve protekci, zdá se mi vždy nízký, tím více národ, jenž ze sebe může utvořiti to, co utvořiti chce!«**

Drahý náš Havlíčku! Kéž bys' se podíval do toho nynějšího našeho národního života! To není národ, jehož otcové čítali Tvé »Národní Noviny!« To není více ten národ, za nějž Jsi trpěl, bil se, pracoval, dal se žalářovati!

Náš národ nyní nehlásí se k Tobě, nejde v Tvých poctivých, českých šlépějích, Ty Jsi byl zpátečníkem! Jiní »čeští« vůdcové koupili již jeho srdce a poctivou duši! Dnes Marx, Lenin, Trocký atd. atd. jsou oněmi vůdci, jimž slepě prodal všecko to, co činilo jej Čechem v Tvém smyslu slova! Však nezoufáme! Víme, že v národě jest ještě několik tisíc lidí, jimž Ty Jsi vzorem a vůdčí hvězdou! Proto v Tvém duchu chceme pracovati i třeba jen pro těch několik tisíc, ačkoliv musíme i s tím počítati, že nás osud Tvého »Slovana«, snad rovněž očekává.

Musíme si dáti od každého zeleného, »převychovaného« holobrádka líbiti, že jsme reakcionáři, monarchisti atd. Dnešní pokolení nechce a snad již nemůže pochopiti, že myšlenka nár. stojí nad stranami, nad církvemi a že obrodná a očistná práce národní musí míti jedině a pouze na zřeteli prospěch n á r o d a a ne prospěch několika jednotlivců! Nevím jaká popularita a nevím jaké záslužby jednotlivců musí ustoupiti zájmům národa.

Havlíček o vlastenectví.

V dnešních dobách tak těžkých, dusných atd. jest dobře zopakovati si to, co kdysi náš nesmrtelný Havlíček napsal o vlastenectví.

V »Čes. Včele« 1846 č. 47 čteme ve článku: »Tak praví jistý neznamenitý mudrc« toto:

»Vlastenectví, láska k vlasti jest oheň: jenom někteří jsou hlavněmi, uhlím, dřívím, které hoří: druzí však a ostatní buď se jen při tom ohni ohřívají, anebo si jím svítí, anebo si při něm kaši vaří, anebo i dýmku a cikáry zapalují«, praví onen neznamenitý mudrc, ale mnozí neporozuměli slovům jeho.

Již v starodávném časopise 1787 »Měsíční Spis« nazvaném, čteme psáno: Jak drahá věc je dobrý rozum! A posavad jest dobrý rozum drahá a řídká věc, nyní a vždy a na věky věků Amen«.

V témže časopise r. 1845 č. 84 v satyrické črtě: »Jelikož jsme modisté«, praví:

»— — — Když se někteří jmenovali vlastenci, vstoupil do mnoha jiných duch opičí a počali sebe též vlastenci jmenovati, ačkoliv jen pivo pili a k tomu České písně zpívali.« Dále pak »— — napřed buď každý našinec sám přičinlivý, pracovitý, čestný, vzdělaný člověk a pak teprve vlastenec. Člověk, který se, páchaje špatné kousky, nade svou vlastní ctí zapomíná, kterak může vyhledávati čest národu?!«

Výstraha: Všichni blázni, milý synu,
ti se snadno obživí;
kdo má rozum, ten má vinu
a za ni trpět musí.

Karel Havlíček.

Různé zprávy.

Motto. Pryč s tajnůstkářstvím.
s pravdou ven!
Masaryk.

V »Čase« 13. XII. 1905 napsal prof. Masaryk: »Stále jsem brojil proti tomu, u nás ovšem ve všech stranách zakořeněnému autorjtářství; nemile jsem vždy nosil ten

úžasný úřad bílého slonství; a teď zase má rozhodovat moje autorita! (jednalo se o dr. Herbena, když byl z realistické strany vyloučen, pozn. redakce.) Ta **nesamostatnost musí jednou přestat.**

Motto:

Cui simile est austriacum regimen?

Čemu se podobá nynější vláda?

Odpověď:

Missae de requiem — **černé mši.**
Nullum Gloria — **žádný ji nechválí.**
Nullum Credo — **žádný ji nevěří.**
Longum Offertorium — **pořád abysme dávali.**
Et in fine nulla Benedictis — **a na konec to všecko čert vezme.**

To si dovolil napsat Havlíček před 70 roky za vlády černého, absolutistického Rakouska. — Dnes by mu to ve svobodné a demokratické republice sotva prošlo . . .

Prof. dr. Mareš řekl na sjezdu mladé generace v Praze 9. října 1921: **»Pod pláštíkem realismu kryjí se lidé studených srdcí, kteří se snaží potupiti vše, co drahé je každému vřele česky cítícímu srdci.«** —

Pokrokový list »Považské hlasy« napsal v listopadu r. 1921: **»Československá republika — zaslíbená Palestina.** Maďarští Židé v Novém Městě nad Váhem byli jen na krátko po převratu zaraženi a hned zase začali s vykořisťováním a maďarštěním. Naše mladá republika krok za krokem stala se Palestinou, židovskou zaslíbenou zemí. Za Dunajem, za Litvou, za Karpaty všude samý pogrom na Židy, jen u nás je teplo, jasno a spokojeno pro ně. Po převratu kupovali slovenské mluvnice, ale vidouce, co všechno si dáme líbit, vyhrnuli se opět se svým špinavým prádlem na ulici. A nebýt naší trikolory na orientačních tabulkách obecních, cítil by se člověk víc v nějakém Maďarorszégu, než v osvobozeném Slovensku. Přišla mobilisace. Ach vaj! Veď aj my sme nárohovci! Mhy sme Shlovakem! A honem sedali do vlaků, aby nás opustili — asi svědomí. Tíni jste Židé dokázali, že po ty tři roky byli jste na válečné noze s národem, že jste ničeho nezapomněli a ničemu se nenaučili. Dokázali jste nezvratně, že jste parasity na živém těle národa — —« Tolik sebevědomý slovenský list. Otiskujeme bez poznámky.

Plukovník Medek ve »Venkově« 28. října 1920 napsal: **»— legionáři na Rusi, bez návodu, proti vůli oficielních vůdců pudově rozpoznali, že bolševismus je krvavý švindl, neslušná světová mystifikace, jíž se zdařilo uvrhnouti část lidského pokolení v nepochopitelnou hypnosu a jež nad to hanebně přepadla československ. revoluci.«** A tato »neslušná« světová mystifikace provádí v Československu nejhroznější propagandu, organisuje záložníky, strojvůdce a jiné státní zaměstnance, ovšem pokud se dají nachytati židovským svůdcům — telegrafní, telefonní, má prsty v stav. sekci, ambulancích, nařídlla censuru pošty listovní, má své dílovedoucí a hlídače ve zbrojovkách, tov. na prach, vojen. zásobárnách atd. a vše jde klidně, cestou vývoje a z matičky, všeslovanské Prahy rozlévá se záře »mufí nohy« do všech koutů republiky.

Připomeňme si právě nyní některé výroky Dostojevského, toho nejhlubšího, jasnovidného znatele duše ruské: »My najisto prohlásíme v Evropě takové slovo, jakého tam ještě neslyšeli. Přesvědčíme je, **že opravdové slovo sociální nechová v sobě nikdo jiný, než národ náš,** že v jeho myšlence, v jeho duchu zavírá se životní potřebnost všeobecného sjednocení lidského, — **sjednocení, vážícího si národnostních osobitostí, chránící je, ochotné a schopné hájit plnou svobodu lidskou s ukázáním, v čem záleží pravá svoboda — sjednocení zaručené skutky, živým příkladem, potřebnost bratrství skutečného, nikoli vynucovaného gilotinou.«**

»Přátelé« pořádku stále se dotazují, odkud máme peníze na drahý tisk. Abychom ukojili tuto ženskou nectnost sdělujeme čsl. veřejnosti: tiskneme pouze tolik, kolik prodáme. Ujišťujeme čsl. veřejnost, že peněz nemáme ze státních, ani soukromých pokladen vládních, ani z nemocenských pokladen, ani z karbanu, ani z konsumů (na které, mimochodem řečeno, je stát »n u c e n« pro výborné »hospodářství« doplácetí miliony z daní poplatníků, pozn. red.), ba nemáme jich ani z těžce a mozolně vydřených rukou dělníkových, ani z přecpaného pytle buržoustů, kterých naše věc je vzdálena, protože jim je ideálem kapsa a břicho, ale několik poctivců, upracovaných dnes rukou se sešlo a když viděli dobrou věc vlasteneckou — sami stáří vlastenci — půjčili nějaký groš do začátku a my věříme, že náš list nezajde, ale bude, jako až do této chvíle, od čísla k číslu mohutněti. Netiskneme tisíce čísel na rozdávání, nemáme organisaci, aby naše členstvo bylo nuceno čísti náš list, nemáme spousty drahých redaktorů a plné kanceláře »pracantů«; šetříme, pracujeme z lásky k věci, ne pro zisk a obohacení se. To ovšem »dnešní« socialisté nepochopí. Také připomínáme, že nejsme proti ž á d n é idei socialistické, buď si jakákoliv, ale výhradně proti těm vůdcům, kteří za těžce vydřený groš dělníků »representují« stranu, hýří, hrají v karty o vysoké sumy, »dělají politiku ve velkém«, přivádějí vzornou administrativou obchodní družstva atd. k úpadkům a neznají mimo nadávek těm, kdož nejdou s nimi, nic jiného. Až dělnictvo prohlédne tuto ošemetnou hru svých vůdců pozná, že hřálo hada na svých prsou a potom běda — — —

O zemřelém »Čase« bylo napsáno v »N. D.« z 23. ledna t. r.: »Dolů s kuklami anonymity a osobní nezodpovědnosti, ať konečně ví česká veřejnost, **k d o** miliónovými ročními subvencemi vydržuje list na ubíjení českého nacionalismu!«

Čsl. »Národní« hospodář čelného deníku oznamuje, že jest dovoleno vyvézti 554 vagonů žita. Nepovídá však zcela nic o tom, že oficielně jest zakázáno obilí vyvá-

žeti, ale neoficielně dostanou se v jistém pražském hotelu oficielní povolení k vývozu obilí i mouky do ciziny a jest »radostno« pozorovati v Čes. Velenicích, mnoho-li právě tohoto zboží denně se jenom směrem k Vídni vyváží. Jest věděti, že s »blahobytem« stále denníky oznamovaným, přichází stoupání cen, čímž urychleno bude to, co Beneš-Girsa-Blahuš připravují vědomě a promyšleně za souhlasu a instrukcí »ruských« monarchů.

Gamma v knize **Ježíš-Tábor-Bolševik**, str. 52 píše: Dnes arci nemůže se tomuto souvisu věcí ještě dobře porozumět, jen jednotlivci už to pochopili jako prosté tajemství zdaru svého díla životního. A jak by to už mohl chápat dnes národ, který svému osvoboditeli, za dílo jeho konané zdarma, pro vyšší cíle mimozemské opováží se podat hmotné zaplacení za nejvyšší čin duchovní přinésti lžidar vekostatku místo daru mravní proměny vlastní! A jak by se to mohlo chápat v národě, když lžidar. pohana díla, byl dokonce přilat!

Republika rakouská sníží tarify na železnicích jak osobní dopravy tak i nákladní. A u nás?

Trestanci v donucovací pracovně pardubické provedli v druhém týdnu měsíce ledna demonstraci proti popravě Nováka a musili býti uklidněni vojenskými bajonety — —

Legionářský básník a podplukovník Medek napsal v »Rep. hlasateli« (Otištěno také v legion. listě »V boj!«) »— — Tento neurčitý postoj zodpovědných kruhů k záležitostem legionářů, tento politický chaos, do něhož legionáři po svém návratu zapadli, nemohl přirozeně přinésti nijaké posily legionářské konsolidaci. Prestiž legionářů každým dnem zoufaleji upadala. Podlivná a neslušná spekulace některých vedoucích lidí ze »Svazu«, v době prosincového puče z r. 1920 ještě více oslabila důvěru státotvorných elementů ve správnou posici legionářstva v tomto státě. Podařilo se však zorganisovati legionářskou obec, kde je organisováno několik desítek legionářů? Daleko ne ani jedna polovina veškerého legionářstva. Co však řekla Obec silného, významného a důstojného legionářského ducha a legionářské minulosti svému národu za dobu svého trvání? **Jak vypadali legionářští poslanci a jak vypadá oficielní tisk legionářský, kdo si v národě všiml, kdo se pozastavil, kdo byl povzbuzen, dojat, poučen projevy legionářského vedení?** Ještě se nepamatuji, aby některý z poslanců legionářských, roztroušených a ztracených na posledních místech v několika politic. stranách, řekl něco důstojného a významného v parlamentě. Ještě se nepamatuji, aby některý projev legionářského tisku byl vážně zaznamenán v ostatním českém tisku a že by s ním vážně bylo počítáno. Duch podivného oportunismu a maloměšťáctví ovládá dnes celou legionářskou Obec, zejména její ústřední vedení. Pro kulturního člověka jest trapné, pročítati oficielní orgán Legionářské Obce »Legionářský směr«. Všechno je tam nějaké takové upachtěné, po sibiřsku řečeno »upocené«!

Klub »Národní hnutí Slověnců« byl tyto dny v Praze založen. Účel: provésti národní a státní sjednocení všech jižních Slovanů pod neutrálním historickým, ještě podnes mezi národem ve variantech žijícím politickým a etnickým jménem »Slověné« (Slovenci), spojujícím od nepaměti všecky jižní Slovany v jeden národní celek, jenž se jen politicky, ne však etnicky rozpoltil na Korutany, Chorvaty, Srby a Bulhary.

Žádáme všechny, kdož dosud nezaplatili II. svazek naší knihovny Dra. Eisnera Židovstvo, aby tak ihned učinili. Právě byl rozeslán 3. a 4. svazek.

Židovská črezvyčajka dle instrukcí z listopadu m. r. již počala tajnou svou práci za pomocí prodejných duší a otvírá dopisy.

»Národ sobě!« V sobotu 3. února hrána v »Národním divadle »matičky« Prahy, na **počest II. sjezdu komunistické strany** krvavá »Carmen«. Ano, co národ sobě připravuje, jest hrozné a pomoci — není — —

Radostno jest pozorovati, že i dělnictvo začíná prozírati v otázce národnostně sociální a tvoří národní sdružení dělnických organisací. Dělníci, národně smýšlející, obraťte se s důvěrou o informace na adresu: Národní sdružení odborových organisací Praha II., Mariánská 3.

PRODEJNY žádáme, aby nám každý měsíc nejpozději do desátého vrátily neprodaná čísla a objednaly včas pravděpodobnou spotřebu.

Otiskujeme inserty pouze ryze československých firem arijských doporučení hodných:

Zkuste nákup u našinců!

1 m damašku bílého na cíchy 90 cm šíře Kč 15·-
1 » » » » » 140 » » » 20·-
1 » bílého plátna » » 90 » » » 18·-
1 » » » » » 140 » » » 18·-
1 » » » kapnového 178 » » » 20·-

Úplný ceník na požádání zdarma zašle český závod:

Josef Stolín a spol., Náchod.

Nevyhnutelný v domácnosti, nepostrádatelný na cestách je v plechovkách po 50 a 100 gr. č. v. firmy **čaj s pávem** J. FROMM-OPAVA.

Žádejte ve všech obchodech!!

Každý uvědomělý Čech a Slovák požaduje »Náš Cíl« ve všech kavárnách a restauracích! — Čtěte naši lacinou knihovnu: 6 knih = 1000 stran za Kč 45·— v předplacení (i na 3 měsíční splátky po Kč 15·—).

Tiskem knihtiskárny Karla Brandetsa v Třeboni.

Ročník I. V Č. Budějovicích 1. března 1923. 5. číslo

NÁŠ CÍL

Číslo 60 haléřů.
Předpl. na rok Kč 14·40
na půl roku Kč 7·20.
Vychází 1. a 15.
každého měsíce.
Řídí redakční kruh. —
Majitel a vydavatel pro V. S. S. »Odkaz Žižkův«, jakož i zodpovědný redaktor Jan Cibuzar, České Budějovice, Zátkova ulice číslo 8.

List vlasteneckého hnutí Čechoslováků.

Silou proti mdlobě, vzdorem proti zlobě, ale láskou k sobě.

MOTTO. »Moje barva červená a bílá,
dědictví mé poctivost a síla«. *Havlíček.*

OBSAH: Epištoly. — Židé u kolébky československé republiky. — Píseň Čechů. — Důkazy. — Vláda. — Rabíni z Čech u presidenta Masaryka. — V tabákové továrně v Jihlavě. — Odpovědi. — Hoří.

Výhradní prodej pro Prahu má p. G. Soukup, novinářství a insertní kancelář Praha III., Chotkova 10.

Prof. Křížek:

Epištoly.

IV. Pražské národní hnutí.

Pravdu sobě mluvme —
dobří spolu buďme!

Nemíním naprosto tímto článkem rozvířovati neplodné polemiky, jež toto thema samo nadhazuje, nechci — jak českým zvykem a účinkem slovanského bacilu hádavosti — »trhati« a odsuzovati, nýbrž střízlivě, kriticky, po venkovsku napsati své mínění o tomto t. zv. pražském národním hnutí«! — Není to ostatně mínění zcela subjektivní, nýbrž mohu směle tvrditi, dle denně docházejících zpráv z našeho venkova celé republiky do našeho listu, že za tím, co zde veřejnosti sděluji, stojí vlastně naši venkovští přízuivci, ne jedinci — nyní již celá neorganisovaná massa. Zajisté divné slovo: »neorganisovaná organisace«! Jest tomu však ve skutečnosti tak!

My neposíláme odznaky, přesně rozčlánkované programy, legitimace, ani nevybíráme příspěvky na rok do předu, zápisné atd., nýbrž zásadami programovými naším listem chceme toliko ubrousiti ony nebezpečné hroty stranické a sjednocovati národ do jediné — české, ryze arijsky české fronty poctivých, pracovitých a nezištných mužů a žen. Tímto způsobem získali jsme myšlenkově všecky naše čtenáře a jsme přesvědčeni, že v kritické době, až hroziti bude vlasti nebezpečí, zapomene každý z nich na to, že jest sociálním demokratem, čs. socialistou, agrárníkem, lidovcem, nár. demokratem, komunistou i třeba členem »pražského národního hnutí« (které prozatím jen shání podpisy na zrušení vázaných kandidátek!) atd., nýbrž každý bude Čechem a ne-Čechem v pražském pojetí a představě, nýbrž Čechem rázu Žižkova, Husova, Havíčkova — Jihočechem! Nejsme fašisty, zásadně ne, poněvadž nebylo-li s to naše Sokolstvo vytvořiti během 4 let mohutnou fašistickou organisaci, nýbrž dalo-li nepřímo naopak vznik několika novým sektám a samo skoro na přikázání svých zakladatelů zapomíná, nepodaří se tato věc, vyžadující intensivní ohromné průpravné atd. práce, ani dnešním, po celé republice rozstříknutým organisacím, nemajícím positivní, společné základny. Naším heslem a zásadou je jen burcovat, uvědomovat a vybavovat to, co v duši každého syna české matky nesporně dříme a jest zakořeněno, ale prozatím, díky nezdravým heslům, výchově, převýchově atd., na čas přikryto realistickým závojem!

Vidíme, že národ náš, celá naše samostatnost, svoboda ohrožována jest toliko židovskými intrikami a pletichařením. A poněvadž židé a realisté zničili naši národní sílu a sebevědomí, rozdělili nás na strany a církvičky, jest naší první starostí a povinností postarati se o to, abychom se vymanili z vlivu realisticko-židovského. Kdo se nezná, anebo z různých důvodů nechce přímo znáti k této zásadě a povinnosti, jež jedině vede k sjednocení a záchraně národa a vlasti, tak to nemyslí s národem upřímně a opravdově. »Tito lidé tahají kočku za ocas a vyhýbají se jí chytiti řádně za hlavu!« A kdo si netroufá s otevřenými protižidovskými kartami hráti tak, jak dnes věci stojí, jest buď špatně informován, neb činí tak úmyslně, ale nikterak nemá práva hráti si znovu na nějakého nového »Osvoboditele«!...

Praha, národ, venkov, nesčetněkráte zklamala! Otevřete dějiny a přesvědčíte se! — Praha neznala se ke svým poctivě českým, opravdově českým lidem, tito ji musili pokořovati: Žižka, Jiřík z Poděbrad! A v nové době »mafisticky tajemná« a povýšená Praha — jak je vzdálena národa! . . .

Přemýšlejte již jednou Vy páni Pražáci o tom, nebuďte doktrináři, nezakládejte si na plných měšcích, jež snad chcete »národním hnutím« uchrániti, na Vaši pražské filosofii, jež Vám rozšiřuje obzor snad jen do Bráníka nebo Štěchovic, ale uvědomte si již jednou, že národ — venkov (národ přece nejste Vy!?) myslí, cítí a touží zcela jinak! Vy neznáte, »mírní Pražané«, potřeby venkova, Váš každoroční pobyt na letním bytě nestačí, abyste tuto záhadu pronikli! Musíte znáti potřeby, bídu, strasti i radosti venkova, abyste vše postřehli a tyto momenty správně postřehnete jen tehdy, prožíváte-li je s sebou! Jinak ne! Domýšlet, dedukovat se zde nedá! Žádný i ten nejlepší vesnický román, nemůže býti náhražkou!

Venkov dnes Praze nevěří, jsa stále Prahou klamán! Praha se stává ponenáhlu venkovu takovou druhou marnivou, lehkou, macešskou, nepřátelskou Vídní, snad již v každém ohledu! — A proto radíme pánům z »pražského národního hnutí«, aby chtějí-li již pro národ — ne snad pro sebe — něco prospěšného podnikati,

aby se na celou akci dívali z venkova. Chtějí-li již Augiášův chlév čistiti, musí z něho ven, aby získali přehledu a správného názoru, poněvadž žije-li někdo s nejlepšími třeba úmysly v prohnilém pražském prostředí — nemůže odpozorovati to, co vidí venkovan, chcete-li: »balík« . . .

Pánové, nehrajte si na poručníky a komandéry v době, kdy nepřítel jest již skoro úplně připraven k tygřímu skoku! Nejlepší při tom ovšem jest, že stále tvrdíte, že Jste připraveni, zabezpečeni a nepřítele samého, jen snad z neinformovanosti, nevidíte! Nestavte novou třecí plochu, nýbrž hleďte ty beztak již četné, nebezpečně ostré a jeden napuštěné hroty ponenáhlu otupovati! To prospěje národu nejvíce!

A budete-li pracovati za tímto cílem těmi nejjednoduššími prostředky: poctivým srdcem a duší — pak Vás zveme k cílevědomé spolupráci a podáváme Vám s radostí, ochotně svou ruku.

Setrváte-li na svém dosavadním programu, budete-li si tak počínati, že venkovští Vaši členové chodí na př. k nám na poradu a pro informace, co vlastně prý chcete mimo ty svázané kandidátky atd. — bude to, co tvoří národ — ne Praha! — na Vás pohlížeti jako na nové »Osvoboditele«, kteří neví, co chce národ, z nichž každý jest jen puzen ambicí státi se generálem stůj co stůj a sebrati potřebné pěšáky!

Chcete-li léčiti národ opravdovou, jedině k cíli vedoucí methodou, pak musíte předem znát přesné příčiny nemocí a ne tyto odhadovati podle svých! . . .

Neurážejte se touto kritikou (jak to obyčejně umíte!), nebagatelisujte, není to snad nějaká konkurenční zášť, jež píše tyto řádky, nýbrž upřímné, poctivé, jihočeské srdce, rozum a obavy (ne osobní!) o příští — budoucnost národa!

Vidíte přátelé, Jste v Praze a my Vám — z venkova — můžeme klidně napsati, že do Vašeho hnutí nasazeni byli již realističtí náhončí, sufleři, donášeči — Milotové z Dědic! To Vám v Praze vše uchází! A budete se nyní snad příti — jak to činíváte — a dokazovati, že tomu tak není! Všecko odmítavým gestem omluvíte!

Proto žádné komise, podkomise atd., tolik zbytečné práce, a Vy pro strany nebudete moci lesa viděti, nýbrž ven z Prahy, mezi lid, nebát se, že se zamažete, uvědomovat, burcovat, jak se to na d n e š n í h o českého inteligenta sluší a patří. Jediné zde jest Vaše místo; nechoďte však s učeností na náš lid, nýbrž prostě tak, jak náš člověk jest zvyklým a jak to výborně dovedou nepřátelé — proti nimž i Vy bojujete — kteří získali srdce venkovského člověka, poněvadž naučili se k němu mluviti! — Jinak Vás očekává osud ruské inteligence! . . .

Když ideál — ne hmotný osobní prospěch! — tak poctivý ideál a za tento pak se dáti i třeba žalářovati a trpěti (Havlíček, Hus) a ne stále něco šuškati, uschůzovati se, o čemž si národ pomalu bude vyprávěti, že to vypadá, jako by si z něho někdo dělal blázny a myslil to s ním jen tak žertem, aby se pro jméno také něco dělalo!

Končím pánové a přeji si, abyste toliko uvažovali o napsaném a dělali »národní hnutí« — ne »pražské národní hnutí« tak, jako my! Naší snahu a práci oceňuje již každý snad rozumný a poctivý stranník bez rozdílu; stranníci — »korytáři« a kariéristé nám strašlivě spílají, poněvadž uznávají, že jsme tali do živého, že jsme jim naší prací mnohem strašlivějšími nepřáteli, jak nikdo jiný, poněvadž zachytili jsme a držíme, bez příspěvků to, co je doposud drželo na nohou — náš venkov! Pánové, pamatujte na venkov, jest to ten hlavní element, Praha bez venkova ani týden neobstojí!

Poněvadž den sčítování se všemi podvratnými živly republiky a parasity tyjícími z národního našeho těla kvapem se blíží — rychle uvažujte a rychle se rozhodujte, na polemiky není již času, a v Praze zbytečně neřečněte, neschůzujte, nekonferujte — tam toho není dohromady ani zapotřebí, poněvadž »Praha zůstane vždy Prahou« a ušetřte si to hlavní slovo a práci — pro náš venkov!

V tomto případě vítáme Vás vřele, poněvadž zde budete na místě!

Josef Ráz:

V. Novinářům.

Motto: Odpust nám naše viny,
jakož i my odpouštíme našim vinikům

Žijeme v době velikého chaosu, v době největší lži, na nás páchané, v době všeobecného spletení mozků. Každý snaží se na svém známém či neznámém nalézti co nejvíce viny, hledá, bájí, vytahuje i staré, dávno zapomenuté momenty z dětství, jenom aby mohl hoditi blátem. Činí více a trefněji dovede kdo házeti, tím lepším »žurnalistou«. Ba možno pozorovati pravé závody v mistrovství Čsr. v házeni blátem po nepohodlných osobách. Jsou-li to motivy k házení správné o to se nikdo nestará. Je-li pomluva, utrhání něčím reálným podloženo, je zcela lhostejno. Hlavní věcí jest nahromaditi na nepohodlnou osobu největší možné množství bláta. A společnost lidská uvnitř bez studu, bez citu, bez hanby, bez víry, bez lásky, plná lži, podvodu a klamu, přeplněná falešnými proroky, snažícími se zdolati lidstvo a převésti je neznatelně pod svou diktaturu, na venek však plná charakteru, mravnosti, citů a nevím čeho ještě, má uvnitř radost z těchto papírových bitev, na venek pronáší bezpodmínečný soud nad »provinilcem«, na něhož se všech stran kydají bláto. Společnost lidská — výsměšek opravdového lidství — s puncovaným studem a morálkou, puncovanou humanitou u jejíhož prahu mrznou a hladoví chudáci, co zatím panstvo se baví ve prospěch chudiny a drahým vínem opíjí... Společnost lidská s puncovanou a státem podporovanou láskou k bližnímu, s podporou nevěstek, heren a pod. mravů, vynášející své bohy, kteří za zlato, třeba jiným národem takovými byli prohlášeni, tato společnost lidská nikdy ještě nepodala ruku tomu, kdo pracně škrábe se z bahna na čistou pevnou zemi, ale vždycky snažila se strhnouti, zašlápnouti ho zpět — —

Mnohé listy jsou pouze za tím účelem vydávány, aby popravovaly a dělaly bohy — a »člověk hloupý všecko skoupí«.

Divná doba — divní lidé!

Zapomínají zcela své lidské důstojnosti a kydají kolem sebe, jako šílení po každém, kdo dovolil si míti jiný názor, než oni předpisují, kdo stojí v jiném táboře ať politickém nebo náboženském. Jakoby se dalo mínění lidstva uniformovati, jakoby mohl existovat nějaký všečlověk, všerozumějící, všechápající, vševědoucí, jakoby možno bylo nařídit pro veškero lidstvo stejný oděv téže barvy i střihu a tentýž jídelní lístek atd. . . .

Sám socialistický list 2. února v č. 23. roč. V. píše: »Máme anebo můžeme zazlívati těmto lidem jejich přesvědčení? Nikoliv, neboť i my, socialisté, došli jsme ku svému názoru na svět a na život a jen vnitřní revolucí, přelomem může býti naše přesvědčení měněno. Aby řady socialistické sesílily k dnešnímu stavu, musila předcházeti padesátiletá výchova«.

Přírodou — vševládkyní rozděleni jsme na nejrůznější druhy, které se mají doplňovati v jednu nesmírnou harmonii — lidstvo, složené z rozumných tvorů!

Dnes máme k této harmonii nekonečně daleko, poněvadž Démonům podařilo se po čtyřicetileté neunavné práci rozděliti na př. malý národ československý, žijící jako ostrůvek v moři germánském, na spoustu stran, podařilo se tyto na nejvyšší míru rozeštvati, takže se dnes dohoda zdá nemožnou.

Co bylo příčinou, že Démon počal se zajímati o počtem nepatrný náš národ?

Ve středověku, před všemi ostatními národy ukázali jsme svou národní hrdost, soběstačnost, svou velikou, v srdcích každého jednotlivce kotvící víru, svou opravdovou, nefalšovanou demokratičnost. Staletí nedovedla zahladiti v nás tento zděděný skvost; staletí strádání a pronásledování.

Národ náš byl opravdovým sluncem, které první přineslo teplé paprsky čisté lásky k vlasti, k národu, dovedl strašně hájiti své národní já, svou svobodu a samostatnost; přinesl první čisté zárodky praktického demokratismu.

Tato síla výborných ctností nelíbila se nepřátelům pravé lidskosti (humanity), nepřátelům člověčenstva vůbec. Jim nejednalo se nikdy o provádění opravdové lidskosti, ani demokratismu, ale o nadvládu silných, hlavně finančně silných jednotek nad zničenými, zubožemými poddanými, kteří by neměli práv, jen povinností.

Dlouho byly hledány prostředky, jak se mají opravné snahy Čechů znemožniti. Rozeštváni nábožensky, uměle, rukou nesvědomitých, cizáckých kuplířů, upadli jsme v porobu, ale nezapomněli jsme svého poslání ve veliké rodině národů Země. Ani mocné někdy Rakousko nedovedlo nás tak zdolati, jako plánovitá práce t. zv. realistů (»pokrokářů«). Dobře věděli, že bude-li zničena láska k vlasti, jazyku atd., staneme-li se vlažnými v těchto, každému jinému národu svatých věcech, že veta bude po nás i po celém, druhdy slavném a celou Evropou obávaném, poněvadž v jednotě strašném, národě československém.

Uspáno bylo nejdříve svědomí národa, potom rozbita jednota, národ rozdělen na spoustu stran a stal se neškodným a dnes, sotva se může svým škůdcům, mající v ruce moc, postaviti. Naočkována nejfantastičtější, naprosto nesplnitelná hesla, aby lid, jako nevědomé stádo mohl býti hnán na jatky těchto velkořezníků, kteří z masa a krve vydělávají ohromné, nesčítatelné sumy mezinárodního velkokapitálu. Uměle soustavně štvána třída proti třídě — štváno proti všemu, co mělo nátěr červenobílý. Každý, kdo dovolil si říci, že vůbec v něco — mimo dogma realismu — věří, byl reakcionář nebo zakuklený monarchista. Individualita byla nahražena patentovaným dogmatem školených filosofů — — národ pomalu uspáván — — pomalu, nenápadně, pomaloučku . . . Čtyřicet let trvaly nejrůznější injekce vpravované do národního těla a proto není divu, že se dnes tak těžko probouzí k opravdovému životu. Vždyť spánek nebyl posilujícím, ale hrozným a fysicky vyčerpávajícím — —

Jest proto na všech, kteří se již k novému životu opravdového Čechoslováka probudili, aby si podali ruce k společnému velikému dílu národnímu, k novému probuzení národa. Zanechte všech bezpodstatných hádek a škorpení, házení blátem, které vždycky vrací se zpět na házejícího; nechte stranických a náboženských bojů aspoň nyní, kdy nepřítel, domnívaje se, že nás jak náleží uspal, chystá se k rozhodné operaci. Vždyť nevíte a nemáte ani tušení, co přinese zítřek. Zanechte novinářských praček ostudných více pro list i jich pisatele, než pro napadeného. Pěstujte více sebekritiky ve svých nitrech a pak se naučíte odpouštěti každému upřímně smýšlejícímu Čechoslovákovi, až sami sebe kritikou vychováte, a půjdete společně proti nepříteli, který chce zničiti ne jenom u mnohého těžce nastřádaný a namozolený majeteček, ale naši řeč i svobodu i samostatnost, náš Československý stát, zaplacený nesmírnou spoustou krve i peněz.

Zanech stranictví! Vždyť možno, že zítra, jsi-li uvědomělým Čechem nebo Slovákem, budeš státi vedle těch, jimž dnes spíláš a které hanobíš v boji proti krvavé hydře. Jak mohl bys se jim podívati do očí, když do poslední chvíle jsi do nich kopal — —? Či strana zase půjde před národem a jeho samostatností? Nebudeš se hanbiti, že by děti mohly proklínati otce — zrádce národa? Čím byla by jim vzpomínka na spoluvinníka hrozné vraždy národa? Rozjímej . . .

A Démon bude se chechtat svým ďábelským smíchem, že za hrstku špinavých, krví a vzdechy potřísněných zlaťáků, nebo za hloupé tituly, tučnější místa, slavné jméno, koupil »veřejné mínění«, že tímto způsobem podařilo se mu nejsnáze proniknouti (mimo školní výchovu) do širokých vrstev a zničiti dlouho odolávající malou Československu — když před tím hrozným, zvířeckým způsobem zničil slovanského obra, veleříši Rusko — nejprve kořalkou a pak semitskou revolucí.

Nedělejte ze svých protivníků papírových »mravních mrivol«, nespěchejte s ortelem nad nepohodlným člověkem, ale podívejte se do zrcadla, až na dno své duše, jste-li lepšími, počestnějšími, poctivějšími, není-li přece někde poskvrnka, byť sebe menší . . .

Nositelům »vyšší« mravnosti« (jak mnozí dali fanfaronsky o sobě rozhlásiti), má býti právě v nejkrutějších okamžicích vůdkyní logika, humanita (kterou se do omrzení ohánějí), poctivost a nestrannost a nikoliv osobní nezkrotné vášně.

Nechceme a rozhodně odmítáme dohovoření se s nepřítelem, který sestavil plán našeho zničení; máme na mysli dohovor všech lidí dobré vůle, upřímných Čechoslováků, bez rozdílu stran a církví, kteří by jako jeden muž dovedli se postaviti v jeden šik proti nepříteli.

Nepřítelem jest každý nepřítel našeho státu, jazyka, každý, kdo usiluje o rozbití národa, o jeho seslabení, roztrhání; kdo hlásá internacionalism, kdo se paktuje s nepřátelskou, výbojnou cizinou, komu mateřský jazyk není posvátným, ale pouze dorozumívacím prostředkem, kdo ničí stát politicky — rozeštváváním stran, neb hospodářsky — různými valutárními spekulacemi, kdo hýří z národního jmění nebo je rozkrádá, nebo z něj staví luxusní předměty, kdo se na úkor státu, nebo kterékoliv

jeho složky obohacuje, kdo žije z lehkověrnosti a důvěřivosti národa, kdo si za svoji práci pro celek dá, ať z jakýchkoli peněz zaplatiti více, než potřebuje k slušnému živobytí, kdo lid klame, falešně vychovává, aby se ho v daném okamžiku mohl zmocniti, kdo neponechává každému jednotlivci přirozeného vývoje podle jeho schopností a sil, kdo chce zavésti uniformované svědomí, víru, názory a přesvědčení, kdo lstivě a nepoctivě na základě pravd ve vlastním životě svém a své rodiny uskutečněných vetřel se v přízeň národa, nepřítelem naším jest, kdo zkracuje byť i jenom o haléř svého dělníka, stejně jako ten, kdo nepracuje poctivě za poctivý peníz mzdy. Nepřítelem naším je nová »šlechta«, roztahující se dnes a napodobující rodovou šlechtu jen v jejích nejšpatnějších kouscích, vázané kandidátní listiny, »nedozrálí« senátoři a poslanci, kteří z parlamentu udělali cirkus, placený spojenými silami veškerého poplatnictva, váleční zbohatlíci-kořasi, kteří lid za války okrádali i o poslední košili, jen aby svůj bezedný pytel nacpali. Nepřítelem naším jsou všechny časopisy, které za peníze, stržené za židovské inserty, tučná místa, za pochvalu »Jejich židovských či sežidovštělých Veličenstev«, nebo ze zaslepenosti chválí Osvoboditele i jejich legendu, nechtějí slyšeti pravdu a hází blátem po každém, kdo si dovoluje poodestříti clonu, za kterou jest vidět bohy olympské v jich nahotě, nezahalené dýmem, za mozoly poplatníků vyrobeného kadidla — — —

Jest mnoho věcí, v nichž se podle stran a církví rozcházíme, ale uznejte prosím, že jest snad ještě více věcí, v nichž se nesporně dotýkáme, scházíme, v nichž zcela určitě si budeme rozuměti, přestaneme-li — podle návodu Démona — dívati se na sebe jako stranníci a budeme-li se na sebe dívati jako na Čechy a Slováky.

Slibte si v době, kdy bez národa jednají o něj, že přestanete se hádati, že nebudete odpovídat na nájezdy placených štváčů (na mnoze nezralých mladíčků, jichž jedinou ozdobou jest stranická legitimace a hojná dávka sprostoty) a budete se snažiti dle svého nejlepšího vědomí a svědomí sjednotiti národ pod starou, svatou korouhví, se kterou stáli a umírali naši předkové..

Upozorňujeme, že organisace, dnes všude zakládaná dr. Patejdlem, dr. Sychravou, »legionářem« Strimplem — vyslancem a pod. za kterou se staví zvláštní povýšenci legionářští, kteří na Staroměstském rynku volali: Červenobílá reakce zdvihá hlavu a o rudé, v pravdě nepřátelské, nemluvili — zvaná **»Svaz národního Obrození«** (někde ‚Osvobození' — na Slovensku ‚Bratrstvo') také **»Sdružení Přátel Národního Obrození«, jest instituce realistická, žido- a germanofilská, ustavující se z vyššího rozkazu!**

M.

Židé u kolébky československé republiky.

Tak zní nápis informačního článku, psaného rabínem Alexandrem Šternem a otištěného ve slovenském týdeníku »Slovenská Národná Jednota«, roč. III. č. 5 v Lučenci. Otiskujeme článek, poněvadž dá čtenářům mnoho k přemýšlení, bez jediné poznámky. **Redakce zmíněného listu dodává, že rabín Štern mluví na základě vlastních (tudíž správných) informací. Čtěme tudíž!**

»Že my, v československé republice žijící židé máme podle příkazu přírody a časového demokratického ducha a historických skutečností na plná rovnocenná občanská práva plného nároku, má býti z této, ano i z díla Frant. Benetta převzaté kapitoly dokázáno!

Počátky snah, jež usilovaly o utvoření státu Čechů a Slováků — o dnešní naší republiku — a vytvoření této dosáhly, spadají v doby ještě temné, takže mnohému se zdá, že tato republika jest překvapujícím produktem versaillské mírové konference.

Ale jak se stalo, že Česko-Slovensko už tehdy stálo jako diktující vítěz vůči německé a rakouské delegaci a **že o to má velkou zásluhu český Žid Freund z Brandýsa n. L.**, to jistě zaslouží historického a kritického studia, když do dnes známé prameny o těchto prvcích mlčí.

Jak pan Benett ve své knize píše, žilo v Paříži v době vypuknutí války několik do Čech příslušných Čechů, kteří by bývali rádi uprchli, kdyby bývali mohli svůj nevyhnutelný majetek zachrániti. Toto však bylo nemyslitelným, nemožným. A tak tito přišli na novou originelní ideu. Založili »Alianci přátel Francie«, přizvukovali loyálně a prosili o šetření. Politické snahy byly tehdy jim vzdálené. Očividně šlo o zachránění jejich peněz!

Netušili Jste, že tato aliance (s jedním Židem v čele) byla zárodkem československého státu.

Jejich akce měla výsledek. Pan senátor (francouzský) Freund-Déchamps, Žid z Brandýsa n. L. vypráví, že ještě v mladých letech jako oduševnělý **český vlastenec** přicestoval do Paříže a tam náhodou při jedné kočárové nehodě neteři biskupa Déchampa, lidumilným způsobem poskytl první pomoci. Prvým výsledkem nehody byla užší známost mladých lidí, dalším výsledkem však romantická svatba. Neteř biskupa Déchampa vdala se za českého emigranta Freunda-Žida. Pan tchán, biskup Déchamps vymohl Freundovo naturalisování (ve Francii) a svými rasovými talenty stal se český Žid francouzským senátorem.

Tento židovský Freund a milý Žid byl pozván v čelo českého hnutí. Jistý pan Wedeles, též Žid a pan Srbek našli se co finančníci. Češi v Paříži žijící, necítivše však touhy k vojenskému povolání, přihlásili se za členy hnutí.

Dnešní tiskový přidělenec při čs. vyslanectví v Paříži pan Köpl a pan Kudrnáč, nejprvnější soukromý to tajemník ministra dr. Beneše, byli též členy aliance. Tato aliance projevila již za rok své sympatie vůči Francii před světovou veřejností.

Nová éra se započala, když ženevské české komité začalo navazovati styky s Francii. Během r. 1915 shromáždili se v Ženevě čeští emigranti. Hotel Richmond byl jich hlavním stanem. Masaryk, jenž přišel z Benátek, už tehdy byl pokládán za presidenta. Agrární poslanec Dürich, universitní docent Beneš a socialista Linhart byli jeho rádci.

Hybná síla, dr. Beneš, hledal styky s francouzskou vládou, při čemž mu Žid Freund razil cestu, ano i pře-

možení prvních finančních potíží pařížští Češi pomohli mu překonati za vedení senátora Freunda. Ano, Freund vytvořil finanční organisaci, jež pod vedením druhého Žida Wedelesa dodávala svůj stofrankový obolus osvobozeneckému hnutí. Písemnou cestou podařilo se i provésti jmenování Masaryka **docentem oxfordské university. Počátkem roku 1916 směl již i Beneš odjeti do Paříže.** Zde vyvinul pak velmi živou organisační činnost, jež rozprostřela se po třech dílech světa, neboť české legie, jež bojovaly v Rusku pod Stefanikem a Gajdou na Piavě a u Verdunu, byly v Paříži v hotelu Maurice v Bonapartově ulici jako v jednom kádru zaznamennány. Sem docházely i tiskové zprávy, jež z New-Yorku navrátivší se Osuský v Ženevě zhotovoval, i informace jedné podzemní špionáže, za jejíž hlavu byl považován inženýr Baráček v Bernu. Beneš byl právě tak neunavným tajemníkem, jako se ukázal býti později i ministrem. Když byl uznán schopným k legionářským službám, byl přec pro své práce jako nepostradatelný, vyreklamován. V první době dary, jež pan Wedeles a pan Srbek poskytovali, vystačili. Později byl však **milionový rozpočet potřebný a byly tudíž ve Francii a v Anglii takové úvěry vyzdviženy, o jichž výšce nejsme ani dnes ještě přesně informováni a snad by nám pan Wedeles v Paříži a lord Rotschild v Londýně mohli o tom něčeho prozraditi.**

Mezitím byla sestavena vláda s profesorem Masarykem, jako presidentem, k níž patřili tehdy i Beneš, i Štefanik. Na Quai d'Orsay právě tehdy se vyjednávalo o separátní mír s Rakouskem. Avšak, když v důsledku jedné řeči tehdejšího ministra zahraničí Otokara Czernina, Clemenceau — přes vlastní svou vůli musil roztrhati již utkanou síť míru, Francie nemeškala déle a proklamovala zároveň s Anglií a Amerikou dne 2. září 1918 uznání česko-slovenského státu za spojeneckou — proti Německu válku vedoucí, mocnost.

Tehdá tudíž už existoval jeden stát s vládou, ale stát bez země, mocnost bez teritoria. Následující události jsou známé.

Leda jedna věta, již pronesl president Masaryk krátce po svém návratu do Prahy před jedním žurnalistou zaslouží ještě zdůraznění. Ona zněla: »Skutečnosti převýšily naše všecka přání. V říjnu neosmělovali jsme se ještě doufat, že naše vítězství bude tak ohromné.«

Tyto skutečnosti, podrobnosti, tyto malé rozpomínky nepovažuji se své strany za diskrétní odhalení, ale jsou myšleny jako nezvratné. Důvody, že my židovští občané naší, systematicky avšak z nejrůznějších kaménků, mnohých ještě příznivých náhod, vybudované republiky — při jejímž postavení, respektive položení základního kamene získal si i jeden židovský stavitel nehynoucích zásluh, též máme nárok na poskytnutá nám plná práva a mne těší, že je mi dána možnost toto svým pérem zdůrazniti.

A když my, našeho, základní kámen pokládajícího židovského stavitele hodní i vůči slovanskému národu budeme vždy plniti svých povinností, tehdy shora uvedená slova našeho pres. bude možno vztahovati i na nás, na Židy; a my budeme moci s ním zvolati: **»Skutečnosti převýšily všecka naše očekávání.«**

Dnes jsem dostal již páté číslo »Náš Cíl«, zaplatil jsem předplatné na ½ roku Kč 7.20?

Karel Havlíček Borovský:

Píseň Čechů.

(zpívá se jako „Hej Slované“.)

Kdo jsi Čech, hoj v řady naše božích bojovníků!
Vlast volá — ty's jejím synem; tož do předních šiků!
Vzmuž se, vzmuž se, ty lide český v této těžké době:
Dokaž světu jak jsi velký i ve své porobě!

Zrozeni jsme bez okovů — chceme volně žíti!
Chceme ve své rodné vlasti zase šťastni býti.
Každý ten hrob otců slavných, každé hory témě
volá na nás „Nepovolte“! Je to naše země!

Tu stojíme paže k paži a tak přísaháme:
že v tom našem svatém boji věrně vytrváme!
Všichni, všichni do jednoho, na obranu matky;
Za vlast drahou, za svobodu životy a statky.

Různé zprávy.

Motto: Pryč s tajnůstkářstvím, s pravdou ven!
Masaryk.

Důkazy, že v »naší« republice nastává spletení mozků, se stále množí. V poslední době čteme velmi často v »žurnálech« druhé internacionály, která byla největší podporou a sloupem c. a k. habsburského trůnu — její list byl jediným, který směl do zákopů — jak nadává svým protivníkům — rakušáků. Ovšem dělo se tak v masopustě, kdy o merendy nejrůznějšího druhu není zle.

Vláda doplácí — z kapes poplatníků — na list »Československá republika«, který »dělá náladu« a vše »dle rozkazu«, **jenom** 1 a ½ milionu Kč ročně. Což jest to na nás?

Rabíni z Čech u presidenta Masaryka. Rabín Bloch uveřejnil v únoru 1919 zprávu, jež nadepsána, jak právě výše uvedeno. Jest to obsah řečí rabínů z Čech pronesených u příležitosti audience u presidenta republiky. Německý řečník deputace rabín Dr. Schwarz ukončil svou řeč takto: »Držte pane presidente svou moudrou, ochrannou ruku nad našim s v a t ý m ú ř a d e m a my chceme podle starého zvyku otců při všech šábesích a slavnostech v našich synagogách se modliti, aby bůh chránil státní autoritu, otčinu a jejího presidenta. Modlí-li se za Vás jeden z nás v německé, druhý v české a třetí v hebrejské řeči, chceme všichni tak činiti: s celým srdcem a celou duší!« President Masaryk děkoval za tento pozdrav a ujistil řečníka, že jeho souvěrci toho nejen zasluhují, nýbrž též mají na to plné právo, že jim byla zabezpečena plná ochrana rovnoprávného státního občana. Připomínáme tuto starou zprávu bez poznámek.

V tabákové továrně v Jihlavě — na popud shora, jak sděluje »Pozor«, n e s m í se ve svobodném československu vzíti do práce více než **25% českého dělnictva.**

Náchodské listy píší: Náboženská obec Židovská v Náchodě zařídila si to velmi originelně, aby ovládla tisk, který je velmocí: v redakci čes. soc. »Lid. Pr.« má určité slovo bratr dr. R. Adler, v red. soc. dem. »Podkr. Rozhl.« soudruh Hugo Horpáczky a v redakci neodvisl. (!) »Našeho Kraje«« Josef Lewith.

Odpovědi.

Otvíráme novou stať, v níž budeme odpovídati na dopisy plnou adresou i charakterem pisatelovým opatřené a přihlížeti k jednotlivým zjevům veřejného života a luštiti ze svého stanoviska.

Panu H. K. v P.: Co soudíme o stavbě fontány v parku lánském za 16 milionů Kč? »Lid obojího pohlaví« nemá práva v demokratické republice souditi a kritisovati, od koho je zákon na ochranu.... Král Ludvík XVI. francouzský nádherně si zřídil Versaille. Kateřina II. ruská, byla pohlavně hysterická. Penize se neztrácí. Jest více těch, jimž je při tom zle, než dobře; bohy to nebolí. Volalo se v Rusku: ať žije dynastie, stavící potěmkinovy vesnice....

»Pražské Národní hnutí« má — hlavně mezi zakladateli boháče, ba několikanásobné millionáře; přes to však stále naříká na svoji chudobu. Jak jest to možné, kdyby mezi zakladateli byla opravdová, **nezištná** (uchránit jmění) láska k vlasti? Nač sbírati tak značné příspěvky, když dva, tři, nebo pět lidí mohlo by dáti »hnutí« do vínku lehce 5 milionů. To zaráží český venkov a hlavně malého člověka. Psaní pravd nic nepomáhá. Venkov jest zcela jiný než Praha — —

Venkovan.

Pana Václava Nováka, který nám psal 20. ledna a poslal adresy, prosíme o přesnou jeho adresu, na kterou zapomněl. Proto nemohli jsme dosud odpověděti.

Čtěte! Dr. Fl. Eisnera **Židovstvo**

knihu, jež vzbudilá pochopitelný zájem všech vrstev, jako první česká a původní, vyčerpávající otázky této zvláštní rasy. Pro čtenáře našeho listu za sníženou cenu Kč 10.—. Obnos předem (třeba ve známkách). Vázaná Kč 14.—. Objednati možno pouze v redakci t. l.

Max B. Stýblo:

Hoří!

Hoří! Hoří....! Červené jazyky
rudým okeánem pohlcují zemi...
Požár se vzmáhá — a chaos veliký....!
Zachraň se orlice, peruťmi!
Hoří — Hoří! Již doutná Vyšehrad,
zvon bije na poplach — česká zem hoří!
Český lev v plameny krvavé těžce padá —
Blaník se boří!
Hoří! — Hoří Žižkova sláva!
A Tábor jak plamenné moře....
Rejthary rozfatá hlava
sklebí se na Bílé Hoře....
Zem hoří! — Česká zem! Slovenská půda!
Moskva dští oheň a sověty hlad...,
Kristova postava krví je rudá —
Zachraň se, kdo můžeš! Hoří ti stát!
Hoří ti kolébka — hoří ti chata,
shoří ti maminka, shoří ti táta,
všechno, co měl jsi rád, vše plamen zdáví!
Plamen ti sežehne nejdražší hlavy,
celé tvé dějiny — celé tvé žití,
vše, co ti doposud v tmy světla svítí!
Vezme ti jazyk a staletá práva,
pro krmi črezvičajk zbude tvá hlava —
dělnická krev padne za zájmy Žida!
Moskva tě hlídá....
Plameny praskají... Ah — zvedni ruce!
To není komuna, ni revoluce,
dělníku, dělníku!! Vidíš tu záři?
Utíkej před hvězdou, proletáři!
Pět cípů hvězda má — rudý má svit —
Utíkej gojime! Honí tě žid!

Otiskujeme s lask. svolením autorovým revoluční edice »Volná Tribuna«, Smíchov, Resslova 34. Vyšlo v únoru 1923. Bez povolení autora nelze přednášeti. Prodáno v prvé polovici února 100.000 exempl. a přednášeno autorem nesčetněkráte v severních Čechách.

PRODEJNÁM: Nevracejte uříznuté hlavičky novin, ale celá čísla. Byli bychom nuceni Vám je započítati, neboť hned z počátku upozornili jsme, že takovou remitendu zpět nevezmeme. — Tímto jednáním nás poškozujete.

PRODEJNY žádáme, aby nám každý měsíc nejpozději do desátého vrátily neprodaná čísla a objednaly včas pravděpodobnou spotřebu.

Havlínek a synové
továrni výroba dětských vozíků
Praha-Žižkov, Husova 45.
Ceníky zdarma.

Otiskujeme inserty pouze ryze československých firem arijských doporučení hodných:

Zkuste nákup u našinců!

1 m damašku bílého na cíchy 90 cm šíře Kč 15·-
1 » » » » » 140 » » » 20·-
1 » bílého plátna » » 90 » » » 13·-
1 » » » » » 140 » » » 18·-
1 » » » kapnového 178 » » » 20·-

Úplný ceník na požádání zdarma zašle český závod:

Josef Stolín a spol., Náchod.

Nevyhnutelný v domácnosti, nepostrádatelný na cestách je v plechovkách po 50 a 100 gr. č. v. firmy **čaj s pávem** J. FROMM-OPAVA.

Žádejte ve všech obchodech!!

Každý uvědomělý Čech a Slovák požaduje »Náš Cíl« ve všech kavárnách a restauracích! — Čtěte naši lacinou knihovnu: 6 knih = 1000 stran za Kč 45·— v předplacení (i na 3 měsíční splátky po Kč 15·—).

Tiskem knihtiskárny Karla Brandeisa v Třeboni.

Ročník I. V Č. Budějovicích 15. března 1923. 6. číslo

NÁŠ CÍL

Číslo 60 haléřů.
Předpl. na rok Kč 14·40
na půl roku Kč 7·20.
Vychází 1. a 15.
každého měsíce.
Řídí redakční kruh. —
Majitel a vydavatel pro V. S. S. »Odkaz Žižkův«, jakož i zodpovědný redaktor Jan Cibuzar, České Budějovice, Zátkova ulice číslo 8.

List vlasteneckého hnutí Čechoslováků.

Silou proti mdlobě, vzdorem proti zlobě, ale láskou k sobě.

MOTTO. »Moje barva červená a bílá, dědictví mé poctivost a síla«. *Havlíček.*

OBSAH: Epištoly. — Červenobílí. — Národní hnutí. — Panu ministrovi pošt a telegrafů v Praze. — Sesíleným útokům . . . — Zajímavá statistika data . . . — »Německá říšská banka . . . — Čtyři a půl roku stará dcerka . . . — Nejzajímavějším . . . — V »Gazette de Lausane« . . . — Praha . . . — Poznámky . . . — »Národní hospodář« . . . — Každý národná takovou vládu, jakou zasluhuje. — »Times« . . — Milion dolarů . . . — Čsl. republika asylem židovských studentů-uprchlíků. — Němečtí nacionalisté . . . — Sbírejte na sověty. — V Podkarpatské Rusi . . . — »Nasz Kurjer« . . .

Výhradní prodej pro Prahu má p. G. Soukup, novinářství a insertní kancelář Praha III., Chotkova 10.

prof. K.....

Epištoly.

VI. Našim českým politickým stranám.

V pátém roce trvání naší republiky, jež jest snad mimo Rusko a přilehlé státy — jediným státem, v němž socialistický živel nejvíce se uplatnil a rozvinul, třeba i na úkor ostatních tříd národa, měli bychom vlastně sklízeti první vavříny socialistického hospodaření — výsledek vlády: slabé ruky vůči socialistickým, komunistickým, německým, maďarským, židovským atd., drakcím a silné ruky vůči národním středním vrstvám, jež nesou vlastně veškerá břemena, z nichž plynou úhrady na potřeby lžisocialistického režimu.

Nemůžeme přes to přese všecko, že naše »české« noviny volají do světa a národa, že jsme nejkonsolidovanějším útvarem ve střední Evropě, že v Rakousku, Polsku, Maďarsku, Německu jsou poměry mnohem horší — jako rozumní lidé býti spokojeni s výsledky hospodaření, s pětiletou bilancí našeho, jinak bohatého státu!

Dnes není tajemstvím, že mnoho miliard, o nichž veřejnost ví, bylo zúmyslně, lehkomyslně prohospodařeno (vzpomeň více jak 7 miliardového deficitu stát. obilního ústavu, v němž největší snad položku činí schodky, zpronevěry atd. různých konsumů, nákupu »čínské« mouky v průmyslové Anglii, nákupy zkažené bavlny v Americe atd. atd.), jsou zde však položky, úplatky atd., o nichž není nikdo snad správně orientován. Víme jen na příklad tolik, že různí vůdcové stran před válkou bídně aneb zcela prostředně situovaní, jsou dnes millonáři, provozují karban o statisíce, staví nákladné, přepychové vily, kupují panství, hýří, stali se buržousty v nejhnusnějším smyslu slova, vlastně novou šlechtou.

Mně se tážeme, odkud na to vzali, kde a jak to vydělali, jak na nesmírně důležitých věcech pro stát asi poctivě, neunavně, s mravenčí pílí a sebezapřením, nasadivše dny i noci, musili pracovati, že jim příslušný státní etát uznav jich státu tak nesmírně prospěšný výkon, uděliti mohl tak ohromné remunerace! Každý však ví, že s tou neúmornou prací, odbornou znalostí (malý příkladek: tehdejší ministr národní obrany zrovna tu noc, kdy krev našich hochů v bojích s maďarskými bolševiky na Slovensku nejvíce tekla, baletil!) snad ve prospěch státu a vlasti?!) atd., bylo to trochu jinak, že tito lidé vesměs hřešili a hřeší na trpělivost těch nejutlačovanějších vrstev, které právě daly správným odváděním krvavých daní, poplatků atd., této karbanické hýřivé, prostopášné, bezpáteřné lůzo-vládě-kleptokracii vznik, a nevědomost, nekritičnost a fanatism svých voličů-straníků!

Nemůžeme tudíž bráti, jako rozumní a poctiví lidé, kteří mají zájem na poctivém hospodaření vlastním, neřku-li veřejném, státním, pochvalné ódy roztrubované po celém světě za pravé a místné, nýbrž musíme se otázati: »Kde bychom již dnes byli, jak pěkně a krásně by to musilo v naší drahé domovině vypadati, kdyby bývali na rozhodující místa státní přišli lidé poctiví, hospodární, kdyby se bývaly ony miliardy, o nichž víme a nevíme nepromarnily!?« Odpovězte nám Vy — placení trubaduři!«

Odmítáme tudíž všecky poukazy na okolní státy, že je tam hůře, jak u nás! Připadá nám to, jako když marnivý kluk kárán jsa, že promarnil 100 korun, ukazuje na druhého uličníka, že tento rozházel, utratil 101 korunu. Hlavní věc však: nemarnit a nekrást vůbec!

Ve skutečnosti to vypadá velmi smutně u nás!

Vlast naše pomalu, ale jistě, jest podobnými elementy rozkrádána, jak to bylo za vpádu Švédů a Braniborů, poměry mají býti čím dále tím nesnesitelnějšími, aby pak »Spasitelé« národa mu mohli říci: »Za tohoto soukromokapitalistického režimu to nejde, vede se nám čím dál tím hůře, systém buržousní jest přežitkem a neštěstím, jedinou záchranou jest pro nás sovětská republika«. (V té odpraveni budou nepohodlní rozumáři, buržousti a jen t. zv. proletariát (rozuměj kleptokracie!) bude žíti, aby si vynahradil ta »strašlivá léta bídy« atd.)

K této konečné metě pracují všecky živly lžisocialistické svorně; někteří skrytě, jiní zjevně. Při podobném převratě udělá se jednoduše kříž přes naše hříchy a účty spáchané v »soukromokapitalistické« republice a my mající moc v rukou, budeme sami o sobě rozhodovat a nikdo o nás!

To jest asi zhruba extrakt konečných tužeb našich lžisocialistických vůdců! Lid, straníci, neví o mnohém.

ten si nenechá uvědomiti, že sovětská republika jest jen vytouženým rájem jeho vůdců a podvůdců a lid zůstane vždy bídným, ve skutečnosti zotročeným, proletariátem tak, ano snad hůře, jak doposud! Rusko a poměry tamnější nám o tom podávají nejlepšího svědectví! Tam usurpovali veškerou moc židovští vůdcové, kteří pohlížejí, podle nařízení talmudu na jinověrce, jako na dobytek!

Našemu lidu stačí prozatím: dovede-li nadávati kapitálu, sní-li o komuně a zprácovává-li jej tisk a řečníci tak zuřivě fanaticky, jednostranně a falešně, jak to vůdcové musí míti a jak to potřebují.

Jinak není přec možno, aby jednooký slepým kraloval!

A my přec jen si stále namlouváme, že jsme »lepšími«, jak Němci, Poláci, Maďaři atd.

Národ, rozeštván na strany, jest prostou břečkou germáno-židovsko-maďarské politiky velikého stylu, jež pomalu, ale jistě, aniž se bude národ brániti (poněvadž nebude jednotným!) připraví nás o tu tak lehkým a divným způsobem nabytou samostatnost. Lipany a Bílá hora znovu očekávají náš národ a to proto, že jsme rozeštváni, že se navzájem nenávidíme, nevražíme jeden na druhého, bijeme se navzájem, jsme většími stranníky, jak Čechy! Kdybychom skutečně znali dějiny svého národa, kdyby historie byla skutečně učitelkou naší, tehdy musili bychom stále míti před očima Janem z Troenova sjednocený národ, jejž nemohla zdolati a přemoci celá tehdejší skoro Evropa! Tehdy nebylo stran v národě! Mírní Pražané kapitulovali před národem! Jakmile Táboři začali se tříštiti, byl osud národa zpečetěn. U Lipan vykonali Čechové na sobě to, co s nimi Evropa nemohla provésti!

Vím, že každý z nás jest si dobře vědom nynější situace národa! Vím rovněž, že mnoho dobrých, poctivých a rozumných Čechů ví, že jediné heslo: »V jednotě síla!« — nás může vyléčiti ze záplavy různých novodobých, většinou k nám z ciziny zavlečených, nezdravých hesel!

Spousta rozumných Čechů utíká z různých lžisocialistických, lžikomunistických atd. stran a stává se buď »bezkonfesijními«, nebo dokonce úplně apatickými vůči všem politickým proudům.

Nevoláme jich do našeho tábora, nýbrž radíme všem jiným ještě na různé -ismy věřícím a trpícím straníkům, by důkladně, poctivě, probádali svá srdce i ledví a poznají, že jediný lék k záchraně sebe, rodiny, domova, rodné hroudy, vlasti, jest jasné národní vědomí, jež musí být vždy předmluvou i doslovem programu každé strany!

Patřte na Němce, Židy, Angličany, Francouze atd., vidíte, že každý z nich je v prvé řadě vlastencem a teprve stranníkem. Jen my Slované máme býti znovu obětí a raby velkých konsolidovaných národů?! Jen my, po příkladu Ruska máme státi se otroky americko-židovského velkokapitalismu?! Mají se Čechovy »Písně otroka« státi nám skutečnou hymnou národní?! Přátelé, musíte býti národovci, vlastenci a sice takovými, jak si je Havlíček představoval! Není pomoci! Budeme-li míti v pravdě samostatný, hospodářsky naprosto neodvislý a silný národ, může tento uspokojit a šťastnějšími učiniti své jedince! Rozkvět a mohutnění národa celku musí nám ležeti v první řadě na srdci! O to musíme pracovati každý celým svým já! Odměny se snad nedostane bezprostředně nám samotným, hareovníkům, nýbrž naše příští česká generace bude našemu rozumnému počínání želmati!

Jak musíme tudíž pracovati, by vlast mravně a hospodářsky prospívala, aby se dýchalo nám všem dobře?

První náš úkol spočívá v tom, že musíme stůj co stůj za to pracovati, aby otěže vlády nesvěřovány byly lidem mělkých charakterů, neodborníkům, lidem polovičatě anebo jen táborově a schůzově vzdělaným, nýbrž lidem **v první řadě poctivým**, čestným mužům, opravdovým Čechům-vlastencům, vzdělaným odborníkům — **státníkům**, vzorným šetrným hospodářům, lidem pevné a silné mravní ruky. Budeme-li míti takovouto vládu, s níž by žádná politická strana neměla nic společného, jež by skutečně stála nad stranami a jež by měla jediné prospěch státu, vlasti a ne té které strany, na zřeteli, pak může zasvitnouti každému jedinci a každé třídě slunce lepších časů! . . .

Dokavad budeme nositi látku na šaty vždy jen kováři či ševci, nikdy nebudeme míti pohodlného o slušného oděvu! Musíme si navyknouti vždy postaviti své lidi tam, kam patří a kde jsou celými muži — na místě. Bývalý ministr Johanis může býti a snad i jest dobrým předsedou svazu čs. obuvníků, ale byl naprosto nedostatečným ministrem zásobování; to jest fakt, jemuž i on, jako poctivý muž musí přisvědčiti a tak jest to se vším!

Spravedlivé, poctivé české odborníky na nejvyšší místa vládní! A nejen na nejvyšší místa vládní, nýbrž tací lidé patří i na první místa do obcí, okresů atd. To by mělo býti zásadou, heslem při příštích volbách, dojde-li ještě k nim!

Budeme-li stále sledovati politiku stran, straníckých legitimací, rváti se mezi sebou o náboženské přesvědčení atd., a budeme-li přezírati, že jen jediné mohutné národní sebevědomí a hrdost, poctivá práce, mravný život, nelíčená, upřímná láska k rodné hroudě — to vše, stojící nad stranami, může nás spojiti a ještě národ náš zachrániti, do té doby můžeme stále očekávati, že splní se slova v pravdě českého, poctivého našeho myslitele prof. Velenovského, jenž svou »Přírodní filosofii«, vydanou r. 1922 ve dvou mohutných svazcích, končí větou:

»A národ český? Pláču nad jeho zkázou!«

Vzpamatujme se všichni ještě v posledním snad okamžiku, ať nesplní se tato slova, jinak v důsledku dnešních poměrů dobře prozíraná a rozvážená, nechť ustoupí zájem jedinců a stran prospěchu národního celku a tím nepřímo k záchraně jeho šťastných rodin a svobodných jedinců!

VII. Kupectvu.

»Svůj k svému« a »matička« Praha.

Nedávno přinesla »Národní Politika« ve svých denních zprávách článeček »Časovosti«, ve kterém svému pražskému čtenářstvu kladla na srdce, aby nezapomínalo při svých nákupech u obchodnictva velkého hesla Palackého: »Svůj k svému!«

Zní to jako ironie, když v pátém roce trvání naší republiky musí nejrozšířenější pražský deník připomínati čtenářstvu jeho samozřejmou národní a morální povinnost!

Avšak ironii stranou! Nutno se vážně zamysliti a — zastyděti. Ta »naše« Praha, na kterou se venkov stále dívá jako na ideál národní kázně a vzor hospodářské soběstačnosti, hesla Palackého úplně zapomněla. Běžný pohled do výkladních skříní českých pražských obchodníků přesvědčí každého o pravdivosti těchto řádků.

Praha je plná cizáckého a židovského zboží, které dodávají firmy národu i republice nepřátelské. Podívejte se na obchodníka se smíšeným zbožím, jak ve svém výkladu vystavuje a nabízí Franckovu cikorku, čaj s konvicí, Stolwerckovy cukrovinky, Lichtwitzovy likéry, na voňavkáře, jak prodává vesele Schichtovy výrobky s Elidou v čele, na papírníka s tužkami Hardtmuth a barvičkami Günthner a Wagner, na materialistu s Höfrovým dětským zasypacím práškem atd. atd., a mnohdy vzpomínáte, zda-li v Liberci neb v Chebu jste viděli někde v obchodě Pilnáčkovo mýdlo, Kolínskou cikorku neb Frommův čaj s pávem! Jistě nikde, poněvadž každý tamnější Němec a žid ví, že jsou to české tovary, které zásadně nekoupí.

A Praha — ta slovanská a »naše«, ta bez nejmenšího studu nejen kupuje cizácké tovary, ale i přímo je v obchodech požaduje! Inu, pod svícnem je nejvíce tmy!

B. O-ý.

S radostí otiskujeme. Dodáváme několik slov z románu Jos. Ráze: »Život je věčný . . .«

»Často znovu bral do rukou knihy, které ho naučily milovati ten drahý národ, po němž se ovšem marně kolem sebe ohlížel. A přece miloval, miloval ten dobrý, bohužel svedený, český lid. Často přemýšlel jak bude dále, když český obchodník nakupuje skoro výhradně u Žida nebo u firem německých.« Český lid dělá totéž: míjí krámy českého obchodníka, který ostatně z velké většiny prodává zboží cizácké — a hojně plní obchody židovské a německé. Majitelé bohatnou z mozolů českých lidí a český člověk má o to největší zásluhu. Když židovský obchodník zbohatne, jest to zase Čecháček, který dobrovolně a rád a šťasten, že smí, pokloní se tomu, jemuž k bohatství dopomohl a který jest zde k záhubě celého slovanského kmene.

Kdyby každý Čech a Slovák poctivě prováděl první přikázání národní povinnosti, bylo by možno to hrozné finanční vzepjetí největších našich nepřátel? — Bylo by možno, aby oni dnes v pravdě ovládali celou naši zemi i její mínění: tisk, zákonodárné sbory, vládu, vědu atd.?

Ne a tisíckrát ne! Ale Čechové a Slováci sami metlu svou si připravují a stále nové ještě proutky přičávají, aby co nejvíce bolela, až počne bíti. České noviny všech směrů přinášejí spousty židovských insertů (na př. zeleného židovského jedu: kořalky), kde horlivě doporučují českým čtenářům nákup u našich největších nepřátel. Čech a Slovák sám dává svým odvěkým nepřátelům metly do rukou a prosí: »Bijte! Nemějte slitování, nezasloužíme lepšího. Jsme stádo otroků, které nechce hrdě povznést pokřivenou šíji. Bijte! vždyť vám na to dáváme dost peněz a dáme ještě víc, poručíte-li!«

V hospodářském osamostatnění jest naše spása, kterou však odstrkujeme, slepě předáváme bez náhrady našim odvěkým škůdcům, kteří se sjednotili pouze za účelem zničení slovanské rasy a tak voláme na sebe metlu . . .

Avšak nejenom kupující ale i prodávající nesou velikou a snad největší část viny. Objednej něco u českého arijského obchodníka — nemůžeš se mnohdy zboží dočkati, třeba že sklady jsou plné. Totéž jest s českou továrnou. Zdá se, jako by ti chtěli ukázati, že jsou bastanti, že na tvůj nákup nečekají, dělají milosti, prodají-li malému kupečkovi. Hledej dnes v českém obchodě přívětivost, trpělivost atd. — najdeš, pravda že najdeš, ale musíš hledati. To jest již v naší »přenárodňující se« povaze: jeden před druhým se povyšovat, býti na sebe jak dravá zvěř, ale před cizincem, který nás přišel rozdělit na spoustu stran, které šikovným způsobem zase jednu na druhou poštval až k zuřivosti, aby nám panoval — plazíme se po břiše. »Moc a sláva, neustává«, ale jak bude dále, za 5 až 8 let?

Naše kupectvo nemá dosti národní sebekázně, ani národního uvědomění, ba namnoze ani dostatek cti k sobě samu. Jsou čestné výjimky, to jest v každém městě známo a dotyční jistě stejně jako my těžce nesou dnešní dobu. Naše kupectvo, kdysi tak mohutná složka národní — kam zmizela? Jest zakřiknuta, poněvadž nedovedla udržeti vlastenectví ve svém kruhu; jest ušlápnuta, poněvadž nepřijala mnohé dobré vlastnosti cizáckých obchodníků, ale odkoukala jenom špatné. Jest na mnoze udolána, poněvadž zpýchla a přizpůsobovala se překotně svému okolí. Naše kupectvo nemá odvahy veřejně podporovati národní věc nikde, bojí se teroru stran, třeba takový řvoucí stranník nic u něho nekoupí, bojí se, že by Němec nebo Žid k němu nešel.

Obecenstvo by se přizpůsobilo, kdyby bylo uvědomělým obchodnictvem pozorně vychováváno. Kdyby obchodník dovedl dáti při stejné ceně přednost, ovšem prvotřídnímu výrobku českému, před cizáckým, přeneslo by se těžiště nepozorovaně na půdu domácí a tímto způsobem nejlépe setřásli bychom všechny parasity s národního těla českého a slovenského.

Kam spějeme?

K odnárodnění, požidovštění, k jakémusi zinternacionalisování, čili zbeznárodnění. Staneme se bezpáteřnými a v rukou svých hrnčířů budeme pouze zbožím, které možno dobře upotřebiti »do talu«. Přestaneme však býti myslícím národem a ztratíme právo na existenci.«

A Praha?

Al. Mrštík dobře řekl: »A nejvíc viny je v Praze samé. Praha! naše chlouba, naše máti, naše pýcha, naše naděje a budoucnost! Jaká je a bude hlava státu, takový bude stát sám a bude-li Praha v úpadku, bude v úpadku i stát. Nejlepší příklad vidíme na Vídni a Pešti. Míním úpadek mravní, jehož přirozeným následkem je pak i úpadek politický a hospodářský.

Čím Praha je velmi často zmítána a ovládána, není nikterak potěšitelné. Rozčilována stále různými, mnohdy i nicotnými pověstmi a skandály, ztrácí možnost klidného, střízlivého a kritického úsudku. Co tam už těch afér bylo!

Mluvme si pravdu, třeba neomalenou. Praha odjakživa slynula maloměstským klepařením. Sebe pitomější klep se tam ujme a čím je malichernější — tím více se mu věří a tím víc lidí i jinak dost rozumných si na něm pochutnává . . .«

Venkovské zástupce pro kolportáž »Našeho Cíle« (i knih) přijmeme za velmi výhodných podmínek.
Administrace.

Červenobílí.

Rok 1923 jest mezníkem, až ku kterému se nechal vláčeti důvěřivý český lid různými těmi realistickými vůdci a židovským velkokapitálem tak daleko, že se stal sluhou ve svém státě a podomkem ve vlastním domě.

Národ jest hrozně nespokojen a žádá právem nápravu a radikální změnu, on přeje si stát národní, zbavený strannického teroru, všech příživníků, židovské metly a bolševických agitátorů.

Nespokojenost a naříkání však nepostačuje. K nápravě to nestačí, zde jest třeba cílevědomé práce a organisace.

To vědí naši vlastenci a proto se sdružují, organisují, aby v příhodné chvíli vystoupili na veřejnost s obrovnou mocí a pohnali všechny škůdce národa před spravedlivý soud lidu.

Spontanně vznikají obranné spolky ve všech částech republiky. Jedním z nejsilnějších jest sdružení »červenobílých«, které soustřeďuje ve svém středu všechny živly radikální, nekompromisní, jež však úzkostlivě dbá na čistotu svých organisací a neslibuje svým členům žádné výhody, žádajíc naopak od nich toliko obětavou práci.

Jeho kádrem jest uvědomělé dělnictvo, studentstvo a selský lid, jemuž není národ a láska k vlasti holou frází, nýbrž žhavou touhou, za níž bude kráčeti přes veškeré překážky, až dosáhne svého cíle, kterým jest: »Národní stát, spravovaný prvními lidmi z prvých, spjatý rozumovými zákony, zbavený ohavných váz. kandidátních listin, stužený spolehlivou národní armádou a opravdu svobodnými hraničáry. V něm nesmí být velezrádců a vrahů, jimž se udílí milost, on vymýtí politiku ze škol a z dětských duší, on bude energicky hájiti své hranice, zabezpečí řádně svým počtem a potřebě státu odpovídající úřednictvo a zřízenectvo a provede pozemkovou reformu v duchu národním a národohospodářském.«

Heslem červenobílých jest: »Blaho státu budiž nejvyšším zákonem!«

V postupu proti živlům státní existenci napadajícím zachovají se červenobílí dle principu: »Proti idei ideu, proti pěsti —pěst!«

-č-

Přátelé, s radostí otiskujeme Váš článek a přičiňujeme z našeho stanoviska několik slov. Tiskem proběhla zpráva, že dr. Lev Borský (čti Bondy), býv. vyslanec v Římě (co nám koupil zkaženou mouku, pozn. red.) není členem Nár. hnutí. V zájmu důslednosti a poctivosti, ježto »červenobílí« propagují zásady protižidovské, jak ze článku otištěného patrno, jest nutno, aby rovněž kategoricky prohlásili, že tento pán není rovněž členem Vaší národní, očistné organisace.

Na bojkot ohlášený a již prováděný (nátlakem), odpoví poctivý, pravdy milovný Čech a Slovák získáváním nových předplatitelů našeho listu.

M.

Národní hnutí.

Národní hnutí vznikla a vznikají po celé naší republice spontanně — najednou. Příčiny, proč tato hnutí vznikla, jsou různé (jedna z hlavních: stávající vládní režim, pak nespolehlivost různých lžisocialistických vůdců, jež již lid prohlédl!), ale cíl, jejž sledují, jest snad v principu všem frakcím společný.

Jelikož komunisté celé Evropy chtějí podniknouti velikou akci proti národním hnutím v různých státech (v první řadě proti italskému fašismu!) jest nezbytně nutno jednotlivé frakce, jednotlivá národní hnutí, jež vznikla v naší republice mnohde zcela samostatně, nějak sloučiti, aspoň ideově!

I v zájmu národa a hlavně venkova jest, aby zástupci jednotlivých frakcí se vzájemně poznali a dohovořili o společných článcích jednotného pracovního programu. Tyto frakce mohly by pracovati zcela samostatně, svým dosavadním způsobem a prostředky. Jednalo by se toliko o to, smluviti se a navrhnouti hrubý, všem společný program, jehož detaily byly by propracovávány v každém místě, kraji, podle daných poměrů, okolností atd.

Navrhujeme tudíž v zájmu věci, stojící nad osobními, stranickými, náboženskými atd. spory, aby dosavadní t. zv. »Pražské národní hnutí« ujalo se v tomto směru iniciativy a **co možná nejdříve** sezvalo zástupce veškerých doposud v republice existujících frakcí, ať tyto nazývají se: různá národní a vlastenecká hnutí, červenobílí, fašisté atd. atd., ke společné schůzi, na níž by byl ujednán, pokud to bude arci možno, společný pracovní program.

Jen tak bylo by možno utvořiti event. silnou, ryze poctivou, českou národní organisaci, ne anonymní, nýbrž veřejnou, legální, v jejíž čelo byli by postaveni mužové, kteří by nikdy nemohli zklamati poslední naděje národa. Tím bylo by rovněž zabráněno tomu, aby se nevetřeli (v důsledku manisticky tajemné organisace) na vůdčí místa různí chameleoni, Židé, realisté, mnohoobročníci atd., kteří by hledali snad nových — větších koryt a dovedli zase příznivé koujunktury využíti ve svůj osobní prospěch nebo ve prospěch svých příbuzných, své strany atd. a národ byl by jim zase jen »artiklem«.

V zájmu společné národní věci, mající jen prospěch vlastního národa, žádných jiných ras, na zřeteli, podáváme tento návrh a doufáme, že bude rovněž takto posuzován a že co nejdříve budeme všichni moci pracovati, třeba různými prostředky i cestami, ale společnou vůlí a za jednotným cílem!

Menšinové pracovníky prosíme o pravidelné zasílání naprosto spolehlivých, křiklavých případů útisku českých, nebo slovenských menšin! Také přehmaty různých úřadů atd., buďtež nám sdělovány.

Dnes dostal jsem již 6. číslo »Náš Cíl«. Mám zaplaceno předplatné na půl roku Kč 7.20?

Panu ministrovi pošt a telegrafů v Praze.

Tážeme se slušně, jakým právem jsou otvírány, nebo se ztrácejí dopisy adresované naší redakci, nebo volnému sdružení spisovatelů »Odkaz Žižkův«, a proč ještě dnes ztrácejí se knihy (přes 500 svazků »Židovstva« naší knihovny) i noviny a proč noviny jsou jako by zůmyslně mazáním, přepisováním a pod. ničeny? — Žádáme Vás, pane ministře, jako zodpovědného úředníka, abyste nařídil, aby našim zásilkám, při nesmírné drahotě poštovného, byla věnována táž pozornost, jako těm, které zdarma v milionech obšťastňují českou a slovenskou veřejnost. Redakce.

Různé zprávy.

Motto. Pryč s tajnůstkářstvím, s pravdou ven!
Masaryk.

Sesíleným útokum určitého druhu »českého« tisku (nátlak na prodavače, aby náš list odmítali atd.) proti nám se nedivíme. Hladový pes cení zuby, vrčí, štěká, mnohdy i kousne, bere-li mu někdo plnou mísu žrádla od huby. — **Naši příznivci odpoví předplácením a každý předplatitel získá aspoň jediného nového.**

Zajímavá statistická data uvádí Žid Davis Trietsch ve své knize »Juden u. Deutsche« (Vídeň 1915). Podle jeho statistiky (koncem r. 1914) je Židů na celém světě přibližně 14,340.000. Z toho v Rusku bydlí 7,000.000, ve Spojených státech severoamerických 2,300.000, v bývalém Rakousko-Uhersku 2,300.000, v Německu 620.000 atd. **Z celkového počtu Židů 14,340.000 mluví, píše a rozumí německy 12,930.000, t. j. 90 procent!**

»Německá říšská banka zaslala dne 8. ledna 1918 tajně 50 milionů rublů ve zlatě, jakožto subvenci sovětské ruské vládě na podporu rudé armády a na bolševickou volební agitaci« . . . Slibuje-li nyní Trocký-Bronstein Německu vojenskou pomoc proti Francii (nepřímo i proti Malé Dohodě!), ví tudíž, proč tak činí! Ruka ruku myje! . . .

Čtyři a půl roku stará dcerka upadla do spárů mezinárodních šejdířů. Hledá se mecenáš, který by ji vyplatil.

Nejzajímavějším nesporně jest dnes čísti nejrůznější názory denního z 99% t. zv. českého tisku o zákonu na »ochranu republiky«. Žlabní, hradní a parasitní (to jest koalovaný) tisk, velebí tuto zákonitou vymoženost svobody a demokracie, kde nebude nikomu možno říci, že jedná nesprávně, v neprospěch národa, ve svůj prospěch atd., koalovaní spojenci na bezživotí čsl. národního svébytí velebí tuto nejnovější **Osvoboditelskou** vymoženost (první byly vázané kandidátky), poněvadž bude dále možno nezodpovědně klamat a národ obelhávat. Každé noviny, které píší proti nové »specialitě«, jsou nejsurovějším způsobem napadány. A přece prof. Masaryk vydal heslo: »Názor proti názoru«. Jeho žáci měli by si častěji hesla svého vůdce zopakovati. »Demokracie toť diskuse« — a myslíme, že ne demagogie.

V »Gazette de Lausane« podává Maurice Muret myšlenky Masarykovy o bolševictví, jakožto systemu vládním. Dle něho **jest nesmysluo rozhodovati jednotně o problému rozdělení majetku bohatých, aniž by se přihlíželo ke stejné důležitosti problému výroby**, o nějž se nestará Lenin. Lenin chybil, obklopiv se **bandity**. Lenin sám uznal, že špatně znal složení svého okolí. Jest to upřímné, dodal Masaryk, ale toto doznání mně stačilo, **oych zatratil tento nezdravý systém, utvořený zločinci a blázny.** — Srovnej nyní novoroční projev, otištěný v »Rudém Právu« a brožuru »O bolševismu«, a naši kapitolu v čísle 3.

Praha vyrábí asi z dlouhé chvíle »atentáty«. Poslední byl nejnepravděpodobnější. Přece nebudou bolševici zabíjeti »špici«, která jim drží více než jednu pomocnou ruku. (Vzpomeň Hillersohna, jeho působení a kdo mu dal v největší bytové nouzi dostatek elegantních pokojů, vilu v Roztokách atd., »působení« o vrácení Stavovského divadla, Janova atd.)

Poznámky k článku: Židé u kolébky československé republiky. Člověk se až hrůzou zatřese nad sebevědomím rabínovým a nad skutečností: kam dospěl národ Žižkův, Husův, Jiříkův, Havlíčkův, Tyršův, Svatopluka Čecha atd. Nyní tedy je nám konečně jasno, kdo jest vlastně naším pravým osvoboditelem. Jaké závazky však učiněny byly mezinárodní »klice« za národ, který o této »nezištné« pomoci neměl zajisté ni tušení? Co bylo slíbeno mezinárodnímu Židovstvu za národ, bez něhož se o jeho existenci za hranicemi jednalo, podle uvedeného odhalení rabínova, **mimo přednostní právo** v Československu? Přemýšlej každý o jmenovaném článku a dlouho se zamysli . . . Snad přece jednou správně prohlédneš a uvědomíš si, co Tvou povinností! Nyní snad pochopíš ono štvaní a házení blátem po listu i redaktorovi našim také českým, sežidovštělým tiskem . . .

»Nár. Hospodář« z 25. března 1920: Jest úžasné, jak několik realistických lidí ovládá celý národ, jako Habsburkové »z boží milosti«. Národ nesouhlasí, ale jakoby vymíral, mlčí . . . Kdyby tak před válkou některá strana zaopatřila své příslušníky jako dnes »strana« realistická, to by byl jistě (nebožtík) »Čas« vyčetl osobní prospěchářství . . .

Každý národ má takovou vládu, jakou zasluhuje. T. G. Masaryk. »Den« (Benešův orgán) otiskl v č. 273 1920 seznam firem, které úřady republiky pověřeny byly obchodováním kůžemi. Za sběratele koží ustanoveny na Slovensko tyto firmy: Josef Kohn, Michael Schwarz, Wiliam Schlesinger, Viktor Popper, Julius Klein, David Wald, Israel Trentel, Emilia Pollatschek, Jakob Hirsch, Aron Rosenbaum atd.

»Times« 20. června 1922 oznamují z Londýna, že výkonný výbor »ruské« komunistické strany při zkoumání propagačních fondů III. internacionály odhalil deficit 30 milionů zlatých rublů. Správce fondu (předseda III. Inetrn.) Zinověv-Apfelbaum prohlásil, že 3 mil. zl. r. vydány na janovskou konferenci, 7 mil. zl. r. poskytnuto indickým nacionalistům na podporu jejich proti anglické kampani a zbytek 20 mil. zl. r. povolen jako podpory revolučním organisacím v Německu a v Italii — (kolik dostali »naši« komunisti se nepovídá).

Milion dolarů má býti upsáno na Mezinárodní dělnickou pomoc Rusku, zaručenou ruskou (!?)vládou. — Proslýchá se, že dr. Šmeral a Houser upíší po milionu korun čsl.

Čsl. republika asylem židovských studentů-uprchlíků! »Tribuna« (která se stala po »Času« poloficiosem) přinesla m. m. zasláno Židům v ČSR., v němž žádá se hmotná podpora pro chudé židovské studenty, kteří uprchli k »nám« z universit na Litvě, v Rumunsku, Polsku, Maďarsku a Vídni, z nichž byli vypuzeni. »**S upřímnými díky zjišťujeme, že naše republika stala se jediným asylem židovských studentů-uprchlíků**«, praví se v zaslání. Za to se tito stále spojují s Němci a na Slov. jsou ve službách maďarské iredenty, podotýká »Večer« 19. II. 23, a v novinách křičí, dokazujíce, jakými sumami přispěli Osvoboditelům, div ještě neřeknou, jak psal rabín Štern o Benešovi, že »počátkem roku 1916 **směl** již i Beneš odejeti do Paříže, že oni, Židé vybrali z našeho národa nejvhodnější lidi, aby Osvobodili Česko-Slovensko.

Němečtí nacionalisté zahájili jak tiskem tak přednáškami ostrou kampaň proti projektovanému kongresu zionistů v Gdánsku.

Sbírejte na sověty. Radek-Sobelsohn dostal během 6 měsíců v r. 1922 dva a pul mil. zl. rublů na organisování revolucee v Egyptě, Bulharsku a Turecku. Sadoul 1 mil. zl. r. pro francouzské kolonie.

V Podkarpatské Rusi jest vicegubernátorem pan — Ehrenfeld.

»**Nasz Kurjer**« (židovský list) oznámil v srpnu minulého roku z Jerusaléma, že tam přijel žid William Donath, který byl menován českým konsulem v Palestině. Před svým odjezdem z Prahy byl Donath přijat presidentem Masarykem, který mu vyslovil své sympathie k židovskému národnímu sídlu v Palestině. Jest otázka, co tam »náš« nový konsul bude dělati, když Židé nechtějí o Palestýně ani slyšeti. Konsula tam ovšem míti musíme. Není všecko »světlo« co se »světlem« býti hlásá; mnohdy jest to tma, která má mnoho věcí přikrýti. Páni nedělají mimo řeči z lásky k vlasti nic (lid následuje namnoze tohoto »dobrého« příkladu), ale všechno buď za peníze, nebo pro peníze a kdo dnes téměř všechny peníze má v rukou, není žádným tajemstvím. Peníze jsou tedy všecko, kdo je má, zjednává si hravě vliv, (vývozní povolení — zkrátka všecko) vlivem snadno moc a kdo má moc — neuchá si ji lehce vyrvat. Běda tomu, kdo si dovolí odporovati. Židovstvo tvoří sice »značnou část obyvatelstva«, ale bylo, jest a bude vždy národem samostatným, členem **svého** národa, rozšířeného po celé zeměkouli mezi všemi národy, mající **své výlučné, sobecké plány, své vlastní cíle** — k těmto cílům zvláštní, naprosto odlišnou víru a naprosto odlišnou rasu a jemu zůstane zájem čsl. republiky zájmem čínské republiky, zájmem tureckého sultána, přes všechno diplomatické milkování — k smíchu. Jen pohleďte, jak se vede pravým Rusům ve svobodné židovské republice za »diktatury proletariátu«? Jaká je to svoboda a samostatnost národa, když visíme na curyšské burse: když nastane milostivé pozdvihování čsl. koruny na žebráckých 18 centimů za korunu, padá zfanatisované obecenstvo v obdiv a bije se v prsa. Musí to býti? Jest naprostou nutností býti tak otrocky uvázáni? Země bohatá, úrodná. Nejsou v tom jiné zájmy? Čí? — —

(Náš Př. l. 4.)

Každý, kdo souhlasí, postará se jistě a ihned aspoň o jediného předplatitele!

PRODEJNÁM: **Nevracejte uříznuté hlavičky novin, ale celá čísla. Byli bychom nuceni Vám je započítati, neboť hned z počátku upozornili jsme, že takovou remitendu zpět nevezmeme. — Tímto jednáním nás poškozujete.**

PRODEJNY **žádáme, aby nám každý měsíc nejpozději do desátého vrátily neprodaná čísla a objednaly včas pravděpodobnou spotřebu.**

Otiskujeme inserty pouze ryze československých firem arijských doporučení hodných:

Havlínek a synové

továrni výroba dětských vozíků

Praha-Žižkov, Husova 45.

Ceníky zdarma.

Čtěte! Dr. Fl. Eisnera **Židovstvo**

knihu, jež vzbudila pochopitelný zájem všech vrstev, jako první česká a původní, vyčerpávající otázky této zvláštní rasy. Pro čtenáře našeho listu za **sníženou cenu Kč 10,** váz. Kč 14. Obnos předem, třeba ve známkách. Kdo pošle Kč 17, obdrží i knihu Jos. Ráze: **Láska** (176 stran). Objednati možno **pouze** v redakci t. l.

Zkuste nákup u našinců!

4 krát 5 m = 20 metrů zašle pošt. dobírkou vyplaceně za Kč **126·—**

Josef Stolín a spol., Náchod.

Sestavení: delén šat., perlička šat. zefír košilový a kepr županový květ.

Nevyhnutelný v domácnosti, nepostrádatelný na cestách je v plechovkách po 50 a 100 gr. č. v. firmy J. FROMM-OPAVA. čaj s pávem

Žádejte ve všech obchodech!!

Každý uvědomělý Čech a Slovák požaduje »Náš Cíl« ve všech kavárnách a restauracích! — Čtěte naši lacinou knihovnu: 6 knih = 1000 stran za Kč 45·— v předplacení (i na 3 měsíční splátky po Kč 15·—).

Tiskem knihtiskárny Karla Brandeisa v Třeboni.

Rozšířeno - cena Kč 1·-

Ročník I. V Č. Budějovicích 1. dubna 1923. 7. číslo

NÁŠ CÍL

Číslo 1·— Kč.

Předpl. na rok Kč 20·40
na půl roku Kč 10·80.
Vychází 1. a 15.
každého měsíce.

Řídí redakční kruh.

Majitel a vydavatel pro V. S. S. »Odkaz Žižkův«, jakož i zodpovědný redaktor Jan Cibuzar, České Budějovice, Zátkova ulice číslo 8.

List vlasteneckého hnutí Čechoslováků.

Silou proti mdlobě, vzdorem proti zlobě, ale láskou k sobě.

MOTTO. »Moje barva červená a bílá,
dědictví mé poctivost a síla«. *Havlíček.*

OBSAH: Josef Holeček. — Epištoly. — Antisemitismus. — Mezinárodní Žid. — Dávka z majetku. — Poslanci dru Meissnerovi . . . — Upozornění. — »Národní politika« 11. března 1923. — Městská rada v Dědíně . . . — Jsme státem národním . . — Na německé universitě v Praze . . . Povídka z divokého »Kurdistanu«.

Výhradní prodej pro Prahu má p. G. Soukup, novinářství a insertní kancelář Praha III., Chotkova 10.

Našim čtenářům.

Z mnoha stran byli jsme žádáni o přeměnu listu v týdeník, což z finančních i technických důvodů jest nemožné. Získavše nových spolupracovníků, rozšiřujeme list a doufáme, že se tak svým čtenářům zavděčíme. Přikládáme složenky pošt. sp. se žádostí o vyrovnání, vzhledem k bohatosti obsahu, nepatrného rozdílu v ceně.

Doplatí tedy, kdo předplatil na p u l r o k u Kč 7.20 a dostal všech vyšlých 6 čísel, pouze Kč 1.80, a kdo předplatil na celý rok Kč 14.40, pouze **Kč 5.40.**

Prosíme, aby naše čtenářstvo uznalo laskavě naši poctivou snahu a podpořilo všemožně list stojící naprosto nekompromisně na stanovisku českém, slovenském a slovanském. Odmítáme jednou pro vždy mluvu Židorealistických zaprodanců o černosotněnství a reakcionářství. Reagujeme prostě jako upřímní vlastenci na nezdravost dnešních poměrů tak, jak poctivá duše českého nebo slovenského člověka reagovati musí. Chceme zfanatisovanému davu otevříti oči. Proto část »inteligence«, dnes dýmem kadidla omámená, stojí proti nám, kdežto poctivá část větší, musí nezbytně jíti s námi. —

Redakce.

Josef Holeček.

jeden z největších ze žijících slavjanofilů vubec, rodák (27. II. 1853) ze Stožic u Vodňan, slavil 70. narozeniny a s Ním celý národ, hlavně jižní Čechy. Do roku 1913 (do svých 60 let) byl zneuznán — poněvadž cítil česky, slovansky a nežidovsky; s realismem (žido- a germanofilským) vždy polemisoval, ruské slavianofilství naopak vyzvedal a proti rozpadu Ruska a židovskému systému chtěl stavěti vysoké hráze (»Vysoké hráze třeba!«) tam i u nás.

Z našeho stanoviska oslavíme drahého Mistra nejlépe, otiskneme-li jeho modlitbu, obsaženou v šesté knize »N a š i« (rok smrti), str. 353 až 355.

»O bože Hospodine, dej národu mému, aby před boji, kterým jde vstříc, jasně věděl, oč bojuje! Dej, aby cíl jeho jasně a určitě před očima jeho tanul, aby nepřipouštěl o sobě pochyb a nejistoty! Dej, aby národ, nevelký počtem, dospěl k plnému poznání velkého poslání, které naň vložila Prozřetelnost Tvá! Neboť jestliže po hrozných zkušeních celé minulosti své ještě jest nevyhlazen, to nedá se vysvětliti mírností a slabostí jeho nepřátel, ani jeho pouze zásluhou, nýbrž příčinu má v tom, že Ty si jej zachoval a zachováváš, Přemoudrý, abys mu v budoucnosti ukázal úmysly, které s ním máš od počátku dní jeho! Nuže, Pane, netaj mu jich déle a zjev mu je! Vím, národa Tvého nebylo by již, kdyby v duši jeho nebyla jiskra Tvoje, částečka světlosti Tvé, již jsi tam pod popelem tisícerého zklamání zastavil, aby v pravý okamžik vzplanula plným plápolem a osvítila ty, kteříž v temnotách bludu dosud chodíce mní, že svítí! Vím, koňové nepřátelští byli by rozdupali osení jeho, že by klíčku nezustalo, kdybys Ty ve svých soudech nevyzpytatelných, zakrytých před nepřáteli národa mého, nesoudil nebyl, aby símě jeho zahlazeno nebylo. O dej mu, Pane, aby vzklíčivši opět, nikdy více potlačeno nebylo, aby rostlo a prospívalo na Tvou slávu a blahých plodů vydalo všemu rodu lidskému! Dej, aby se národ Tvuj vzpřímil v celé mravné velikosti, ku které jsi jej vyvolil a kterou nejednou tušil v ňadru svém! Dej mu plné její pochopení, neboť ona jistě jest úmyslem Tvým, od věčnosti pojatým! Jen sebe oslavíš, Hospodine, oslavíš-li národ můj! Když kolem něho národové drali se o širé panování, druhých zotročení, své z jejich potu a mozolu zbohacení, národ můj jediný zustal prost a čist pudů dravých, nešlechetných, jež nejsou z Tebe, ale protivníka Tvého. Rytířem dobra stvořil jsi můj národ, ve mnohá protivenství jsi jej uvedl, mnohými ranami pokrýti nechal, mnohým krutým mukám podrobil, by se v lázni obuž ryzím stal jako zlato. Nemohl jsi dopustiti, aby na mukách zemřel, neboť kdo by bez něho, o Předobrý, byl rytířem do-

bra? Kdybys i Ty, Pane, národ můj utlačoval, kdož by si troufal zaměniti jej, kdož by chtěl vstoupnouti v šlépěje jeho a pokloniti se témuž údělu? Lépe by pak bylo býti národem protivníka Tvého, než Tvým národem vyvoleným! — Kterýž pak z národů by zoufal vůli Tvou a vyhledával cesty Své? Kterýž by věřil o cestách Tvých, že jsou pravé, a o Tvých úmyslech, že jsou dobré? Dej se plně poznati národu svému, nechtěj, aby se jen kořil velebě a moci Své, nýbrž nauč jej, kterak by národové dobře uspořádali své věci vezdejší, aby Tobě bylo ku chvále a jim k užitku bez újmy druhého! Obdař jej srdcem, každému otevřeným, strádání každého přístupným. Srdce to by nebylo darem dobrým, nebylo by darem Tvým, kdyby věčně jen bol je hnětl a kdyby nikdy nepocítilo radosti nad svým stvořením. A radosti nezapleše, dokud nebude míti znamení od Tebe, že království Své se blíží! Učiň, Pane, z národa mého ne již rytíře, nýbrž vítěze svého! Přijď království Své!

O to se k Tobě modlím, Pane, když dnové moji se naplňují a zatemňují se obzory národu!«

Josef Ráz:

Epištoly.

VIII. Studentstvu.

Neslýchaný článek ve »Studentské revui«, vrcholící ve větě: **»Co na tom, že kdysi v severním Německu žili Slované, žijí-li tam dnes Němci a co na tom, že kdysi ve zněmčeném území československé republiky žili Čechové, žijí-li tam dnes Němci«** není tak starý, aby nebylo možno znovu dotknouti se hrozné skutečnosti, kam se podařilo vychovati mládež, dorost, budoucí obyvatele tohoto státu na základech »realistických«, tedy germano-žido-filských.

Nepřítel Slovanstva, inspirován židovskou internacionálou dobře věděl, kde začíti, aby zničení podařilo se jistě a trvale.

»Škola — základ života«, proto otrávena byla duše dětská a naočkován zhoubný, bezpáteřný »realismus«, aby ubito bylo vše, co připomíná Čechovi, nebo Slovákovi minulost, jazyk, touhu býti ve svém domě pánem.

Nám, starým, není lhostejno, poslouchámeli Žida, Němce, nebo upřímného Čecha. Nám není jedno, upadneme-li znovu v otroctví, sotva že bylo dovoleno trochu svobodněji vydechnouti. Nám nejsou k smíchu obrovské oběti na životech a na majetku, které přinesl a do této chvíle přináší Čech a Slovák, aby jednak republika se získala a udržela. Nám není lhostejným odhalení rabína Šterna, že Židé nám penězy republiku stavěli na západě ve chvílích, kdy na východě tekly spousty krve. Myslíme, že krev těch drahých hochů netekla proto, aby se v Čechách, na Moravě, ve Slezsku a na Slovensku roztahovali Židé a Němci, aby seděli skoro na špicích všech republikánských úřadů, aby pomalu jejich slovo bylo vedoucím ve státě. Přece nikdo nebude tvrditi, že legionáři bojovali pro n ě m e c k é či ž i d o v s k é státní právo na půdě české a pro zničení českých a slovenských menšin ve smíšeném území. Nám není lhostejno, bude-li příští generace česká, představovaná také studentským dorostem, ovládána německou, nebo židovskou menšinou.

Je tomu bezmála 100 let, co česká věc byla na tom zle, co malá hromádka posmívaných vlastenců sama už zoufala nad možností záchrany, resp. obnovy národa. Byla o tom řeč v domě šternberském, kde mladý Palacký řekl: **»Já, kdybych byl rodu cikánského a poslední svého rodu, pokládal bych za svou povinnost hájiti lidských práv . . .«** To bylo v době, kdy se Jungmannovi zdálo, že je z hloučku posledních Čechů, jimž bylo usouzeno zříti zkázu národa českého.

Dnes mluví tak mladý člověk, studovaný, inteligent, na počátku takřka našeho národního rozvoje. Tak vypadá tedy n á r o d n í hrdost, n á r o d n í uvědomění určité části naší studující mládeže. Nepřátelé všeho českého a slovenského mohou se otevřeně radovati, neboť dosáhli zajisté kýženého cíle. Vychovány celé řady vychovatelů, tito zase žáky atd., až pomalu ale jistě různí ti kácelové předčí své vychovatele: Rádl a spol. Dnes nepřátelé jsou klidnějšími; dobře vsadili na jednu kartu a jak praví pan rabín Alex. Štern: Skutečnosti převýšily všecka naše očekávání . . .

Jenom uvažujte: Realisté hlásající beznárodnost, internacionalism, splynutí (hlavně rasově, k vůli Židovstvu), jimž rodný jazyk nebyl svatým jako nám, ale pouze dorozumívacím prostředkem, šli najednou z vlastenecké lásky osvobozovat Československo, třeba, že jeden z nich ne tak dávno před tím hlasoval na říšské radě p r o t i utvoření jednotného slovanského bloku. Kde jest tudíž ta důslednost programová? Mohla býti ona osvobozující idea tudíž upřímnou, vyrostlou v nezištném, poctivém, ryze českém srdci?! . . .

Ne! Idea tato, jak i vyjádření rabína Šterna nasvědčuje, byla inspirována poměry, jež prozíravým, chytrým lidem ukázaly pravděpodobný prospěch a uplatnění i vyplnění nezkrotné touhy po velikášství! . . .

Proto nesmí býti našemu studentstvu, naději a pilíři budoucí generace národní, vzorem a nedotknutelnou doktrinou různé cizácké výplody, násilně vtlačené našimi arcinadokrokářskými, sežidovštělými, lžihumanitářskými filosofy — do mladých studentských českých duší, nýbrž Vy přátelé, studenti, vraťte se k té hrudě, vraťte se o 70 let zpět do našeho národního života a buďte tak pokrokovými a poctivými, ryzími Čechy, jako Havlíček a nebudete zpátečníky! Zachráníte naopak mnoho! — Malý národ náš utone jinak v židogermánském moři a neztratíme toliko jazyk a politickou svobodu — nýbrž i celou svou národohospodářskou nezávislost — a to nejhlavnější: děti Vaše budou raby, otroky bezohledných mezinárodních otrokářů, jimž se dnes ještě klaní, ve své zaslepenosti, většina neprozíravého a špatně orientovaného národa! . . .

Byli jsme rovněž studenty! Avšak jaký rozdíl mezi naší a nynější generací?! — My s nedočkavostí očekávali na příklad den matičních a sokolských slavností v městě s uměle udržovanou německou nadvládou! Nebylo to žaludečkářství! Srdce našinců zaburácela nelíčenou radostí, slzy draly se v oči, když první čety českých (ne židočeských!) Sokolů s Kmochovou hudbou v čele ubíraly se náměstím? Znáte chvíle čistého nadšení?

Nepřehledný, pestrý průvod ubíral se zněmčeným městem a v duchu se mnohý z nás tázal: »Tolik je nás? A vláda města německá! Hovoříš-li na radnici česky, jest to provokace!«

Každý z nás žmolil několik těch šestáků v kapse

a s pýchou, hrdostí vhodil do pokladny vstupné a nemohl se dočkati zpráv, kolik slavnost vynesla čistého ve prospěch »Matice«! Byl to šovinismus?! Počalo se s laciným vydáváním Třebízského sebraných spisů... Mnoho kamarádů odebíralo je. Každý z nás nalézal v řádcích Třebízského, třeba byl oktavánem, tolik krásy, tolik hřejivého vlasteneckého tepla, že s nedočkavostí čekal na ukončení díla, aby mohl říci, že je jeho majetkem. Při tom nám nebyl ani Machar, Sova, Březina atd., Wilde, Balzac a pod. (jež jsou dnešnímu studentstvu takovou vydatnou stravou!) — neznám!

A v Praze pak?*

První krok nebýval do kabaretu, chantánu, nýbrž na bývalé jídlo českých králů, do musea, do »Národního«, na staroměstské náměstí, na Bílou horu a pod.

Nepíši za sebe! Tak skoro většina (dekadenti, impresionisté, »kritici«, »esthéti« a pod. byli též již mezi námi!) mých tehdejších kamarádů —, žila a myslila. Žilo se tehdy jinak a bývalo i při té časté psotě studentské lépe jak dnes! I zábava nescházela! Tehdy se nepolitisovalo,*) nýbrž více studovalo, studenti byli snaživí a profesoři nebyli protekční děti, nýbrž zkušení praktikové. Prosím a to není ani tak dávno, ani 20 let!

Co dnešní student? Má neurovnaných, nekonečných theorií plnou hlavu a jádro vědy a praktický smysl pro vlastní život, pro potřeby národa a státu, unikají.

Výchova Vaše, přátelé, jest **vědomě** na špatné cestě, třeba by se halila nevím do jakých zázračných a v cizině osvědčených závojů a pláštíků!

Proto, chcete-li býti opravdovými českými studenty, ne blazeovanými lidmi, kteří holdují moderním heslům z pohodlí, zamyslete se nad naší historií, znáte ji; víte, co nám schází, co nám vždy škodilo, co nás ničilo; vzchopte se a hleďte, aby duch bývalé studentské legie z r. 1848 byl i Vaším duchem. Nebyl to duch dnešní, snad židorealistiké« Studentské revue«, nýbrž duch Havlíčkův, duch národní.

A v tom spočívá i dnes spása celého našeho roztříštěného národa. Bojíme se o jeho osud, ale nezoufáme, neboť víme, že poctivé, hluboce založené národní vědomí a hrdost budou lepším ochráncem národa, jak třeba i zákon na ochranu republiky!

Pracujte, přátelé, v tomto duchu, nechopte se správně a cílevědomě díla ve vážných dnešních dobách a získáte si na pravém znovuosvobození vzkříšení národa, nehynoucích zásluh.

Spoléháme na Vás, na Vaši účinnou ideovou spolupráci i na našem venkově a doufáme, že nalezneme i Vás v onom táboře, nad nímž vlá prapor našich poctivých českých otců!

Ing. Božič:

Antisemitismus.

Spisovatel Fr. Sokol-Tůma v románu »V záři milionů« napsal (proč asi?): nenávidím rasový antisemitismus, jelikož kotví zpravidla v neuvědomělosti davu, hospodářsky nám naprosto neprospívá a kulturně nám škodí. (!) jelikož nás snižuje (!) před světem.

Antisemitismus jest název, vynalezený jistým drahem filosofů, pro ony projevy zcela **přirozené reakce** jednotného arijského těla, kterou toto snaží se **jako každé zdravé tělo**, vyvrhnouti ze svého organismu, vniknuvší tam jed.

Co nás učí »humanisté?« Humanisté připravují zdravé tělo arijské k schopnosti (injekcemi) snášeti stav vleklé (chronické)choroby; to znamená, znemožňují mu osvobození se očisťující horečkou. **Injekce**: »všichni jsme lidé«, »každý z nás má právo na přirozený vývoj«, svobodná konkurence« (s rasou na docela jiné morální úrovni stojící), »svoboda přesvědčení« atd. »**Všichni jsme lidé**«, při čemž není definován pojem člověka z jednoho stanoviska. Žijeme ve státech. Stát definuje člověka jako: a) občana = poplatníka, t. j. člověka ze stanoviska prospěšnosti státní formě s hlediska vlády u vesla (politický klíč!!), b) se stanoviska morálního jest definován člověk ve formě své výchovy, která nesouvisí pravidelně s příštími praktickými požadavky života, jakožto bytost morální, podle standardy starých přijatých norem té které náboženské společnosti. Zatím co tělo (rozuměj domácí arijci) učí se lásce k bližnímu, k rodičům, k tradici, k půdě, k povinnostem chrániti slabšího k sebeobětování atd., druhá část (rozuměj jed uměle udržovaný filosofy, kteří mnohdy jsou i »státníky« — v buňkách nejdůležitějších orgánů) jest vychovávána morálně naukami rovněž zděděnými, ale přenesenými z půdy cizí. Jsou to na př.: oko za oko, zub za zub, gojimové jsou ti bohem dáni k vyssátí — tvým bližním jest pouze rasový, pravověrný příslušník jednoho každého ze 12 kmenů Israele, pomsta je povinností atd. To jest pravý opak a ohromná organisační síla pro jed rozptýlený ve zdravém těle. Pozorovatel spatřuje v tom zápas dvou bohů na úkor a na půdě zdravého organismu, čerpající svoji sílu ze zdravého organismu a namířený k rozrušení a k zničení tohoto organismu právě, že »filosofové« nedovolují vojům Boha lásky sorganisovati se k rozhodné bitvě pro založení stavu trvalého míru na podkladě svého principu. **Takto však jeden se učí fackovat a druhý se učí mlčky držeti; a tato »výchovná« methoda jest realisticko-humanitářská filosofie.**

»**Každý má právo na přirozený vývoj**«. U všech arijců nastává přelom v době dozrávání, poněvadž život praktický žádá od nich pravý opak toho, co se učili v mravouce zděděné. Tato mravouka, **bez jedu** v těle, který nás nutí jíti jeho tempem a snížiti se na jeho úroveň morální, chceme-li s ním býti konkurence schopní, byla by pak úplně odpovídající přirozenému vývoji v jednotném těle.

U Semitů tohoto přelomu není, poněvadž on jest od narození bojovníkem Jehovy, to znamená nejhrubšího egoismu své rasy. Jest udržován v pocitu, že on jest členem vyvoleného národa, žijícího mezi hloupými gojimi, jejichž slabost, vyvěrající právě z jejich hlubokého mravního přesvědčení, jest povinen využíti.

Ergo, vnitřní přirozený vývoj arijského Evropana s hlubokou potřebou satisfakce morální a vyššího významu (neegoistického) svého života, jest učiněn nynějším stavem civilisace humanistické nemožným. — (Nynější stav civilisace jest diktován t. zv. »svobodnou konkurencí«.)

»**Svobodná konkurence**«.

---

*) Jen ... co času Tvrzický s úzkým poměrně kruhem více ponkařů — než studentů!

Arijská svobodná konkurence jest konkurence schopností morálně duševních, vychovávající osobnosti k ocenění zásluh ze stanoviska všeobecného prospěchu. Semitská svobodná konkurence (s hlediska semitsko-civilisovaného) jest využitkování okamžité, nebo okolnostmi zavinělé slabosti, nebo tísně jednoho, okolnostmi náhodně způsobenou převahou druhého. Tit°, okolnostmi silnější, vytvářejí potom trusty na utloukání všeho, co jest v jejich oboru slabší. Na př.: Trust evropských finančníku Rothschild, Mendelsohn a j., kteří následkem humanitního vývoje civilisačního dnes, mají také nárok na »přirozený vývoj« svého trustu točícího s valutou, ergo s krví všech států. Jed roztříknutý v těle našich arijských států, jsou právě agenti tohoto trustu. Díky zase nemožnosti »přirozené konkurence« komárů s velbloudem.

»Svoboda přesvědčení«.

Přesvědčení arijce: všichni jsme před Bohem bratři a sobě rovni.

Přesvědčení semity: já jsem člen Jehovou vyvoleného národa a gojim je pes.

Tato dvě přesvědčení mají následkem humanisticko-filosofického názoru na stát vedle sebe »právo« dokonalé svobody vývoje!

Myslete!!!

Henry Ford:

Mezinárodní Žid.

Podáme našemu čtenářstvu ukázky knihy výborného amerického národohospodáře, která v obrovském množství vyšla anglicky a německy. Inženýr p. Karel Horský získal překlad, právo a posílá nám ukázky.

Jest příznačno, jak Židé dělí nežidy na »nižší« a »vyssí« třídu, které známým způsobem rozeštvávají. Nejsme tak bystrozrakými, zvlášť my Čechové. Židé mají 70% kapitálu celého světa již pod rukou a štvou »nižší« třídy proti zbytku tohoto kapitálu, jsoucího dosud v rukou arijců, aby dosáhli sami celých 100%. **Uvažme jenom 70% veškerého kapitálu v rukou 15 miliónů a zbyteček 30% v rukou tisíců miliónů lidu.**

Kap. XI.: **Židovský úsudek o povaze nežidů.**

Protokoly, jež se označují jako kostra židovského světového programu, obsahují 4 hlavní části.

Nejdříve je vysvětleno židovské pojetí lidské povahy, jíž je mínčna podstata nežidu.

Židovský plán v protokolech vyjádřený nemohl zcela určitě býti pojat hlavou, která by předem nebyla bývala počítala s pravděpodobností zdaru opřena o jasný úsudek, o lidské sprostotě a podlosti, jak veskrze je v protokolech označována podstata nežidu.

2. Sděleno je, co bylo již provedeno, aby plán byl uskutečněn.

3. Nalézáme úplné poučení, jakých používati metod, aby program byl splněn, metod, jež samy již ukazují podceňování lidské povahy, na čemž zbudován celý program.

4. Vypočítávají protokoly, dosažené již úspěchy v době, kdy byly sepsány. Jiných cílu bylo zatím dosaženo, neboť od r. 1896 (kdy protokoly dostaly se na veřejnost) do 1920 (kdy tato kniha sepsána) uplynulo dosti času, kdy mohlo býti použito mnohých vlivu a dosaženo mnohých dalších úspěchu.

Známe židovský názor o lidské povaze z pohaných pramenů jiných a ten souhlasí v každém směru s úsudky obsaženými v protokolech, kdežto byly vždy sebeklamem nežidu, že lidský život je plu dustojnosti a ušlechtilosti, osvětlíme-li věc všestranně, není pochybnosti, že židovské pojetí je správným. A i hluboká nevážnost k lidstvu (nežidům), jež čiší z »protokolu« i když je pro lidskou hrdost a ješitnost trpká, jest jen příliš oprávněna.

V 1. protokole čteme: »Nutno si uvědomiti, že lidé se zlými pudy jsou početnější oněch s dobrými. Proto lze dosíci nejlepších výsledků v ovládání lidstva ne s akademickými důkazy, nýbrž se zastrašením a násilím.

Každý touží po moci, každý by chtěl býti pokud možno diktátorem a jen málo by se jich zdráhalo obětovati dobro jiných, aby sami dosáhli svých cílů. Lidé v masách, nebo masy lidstva dají se lehce vésti vybraně mělkými vášněmi, míněním, zvyky, podáním a citovými popudy, mají sklon rozdrobiti se ve strany, pravda, je překážkou každé vyšší formě pospolitosti, i když je založena na veskrze rozumových základech.

Každé rozhodnutí masy je odvislo od nahodilé neb smluvené většiny, jež neznalá hlubších a skrytých sil politického života vede k nesmyslným rozhodnutím a konečně k anarchii.

Chceme-li vypracovati účelný akční plán, nutno vzíti v úvahu sprostotu, nerozhodnost, nestálost masy. Nutno si uvědomiti, že síla masy je slepá, nerozumná a nechápavá, ochotna slyšeti brzy v levo brzy v pravo. Náš triumf nám byl ulehčen vždy, poněvadž při našich stycích s masou nám nepostrádatelnou, jsme vždy hráli na nejcitlivějších strunách lidského ducha a to na bažení po výhodách, na žádostivosti, na nenasytném lunotném chtíčí člověka. Každá z těchto lidských slabostí sama o sobě již stačí, aby ochromila každou lepší snahu a aby podřídila vůli národu tomu, kdo dovede si jeho síly koupiti.

V 5. protokole: » V každé době měli národové, jakož i jednotlivec slova za skutky. Cítili se spokojenými tím, co jim bylo ukázáno a zřídka kdy dávali pozor na to, zdali slib byl také splněn.

Z tohoto duvodu chceme tudíž organisovati klamná zřízení, jež by nápadně rozvinula oddanost k »pokrovosti.«

V II. protokole: »Nevěřící jsou jako stádo ovcí. Budou zaujati pro nic, když jim slíbíme, že jim dáme všechny uloupené svobody, jakmile budou přemoženi všichni nepřátelé míra a když všechny strany mír uzavřely. Stojí za to, abychom o tom mluvili jak dlouho budou musiti na to čekati? K čemu bychom byli vymyslili celý ten program a k čemu bychom byli jeho idee vlévali do hlav nevěřících, aniž bychom jim byli umožnili pozorovati jeho rub, když ne k tomu účelu, abychom dosáhli po oklikách toho, co našemu plemeni roztroušenému po světě na přímých cestách nebylo lze dosáhnouti«?

Pozorujeme, jak velmi ostře posuzují členy tajných společností. Vytknutí v protokolech jsou k tomu, by ukázaly, jak snadno lze užíti tajných společností k uspíšení židovského plánu: »obyčejně šplhavci, karierníci a vešobecně řečeno, lidé bez charakteru nejochotněji vstupují do tajných společností; a bude nám lehko je

vésti a uvésti tak v činnost mechanismus naší vymyšlené mašinérie«. (Jsou tím myšlení svobodní zednáři, výmysl a organisace čistě židovská).

»Nevěřící vstupují v lože ze zvědavosti neb také v naději tím dosíci společenské výše... My jim úspěch taky opatříme a využitkováváme tak jejich sebeklamu, za kterého oni mají bez potuchy naše sugesce... Nemůžete si představiti do jakého stupně hlouposti lze přivésti i nejchytřejší nevěřící pod vlivem sebeklamu a jak lehce jim lze vziti odvahu nepatrným nezdarem, na př. nedostaví-li se jen obvyklý potlesk a jak daleco se sníží, aby jej opět dosáhli. Nevěřící jsou právě tak ochotni opětovati svoje plány pro populární úspěchy, jako naší lidé si neváží takých úspěchů, aby naše plány se uskutečnily. Tento psychologický poznatek ulehčuje úkol vésti nevěřící.«

Zde několik málo míst, v nichž je úsudek otevřeně vysloven o lidské, t. j. nežidovské povaze. A i kdyby zde nebyl tak jasně vysloven, dá se snadno odvoditi z různých příkladů z programu, jimiž pospolitost i síla nežidu má býti zlomena.

Působí se rozkladem. Rozpolcí nějaký národ ve strany a sekty pro nejlákavější a nejfantastičtější idee - dosáhneš dvojího; vždy nalezneš zástup lidí, jež se uchytí idee jim hozené a tyto různé zástupy se budou vzájemně potírati. Autoři protokolů ukazují podrobně, jak se to dělá. Nejedna idea, nýbrž množství idejí nutno roztrousiti, mezi nimiž nesmí býti souhlasnosti. Není účelem, aby lidé zaměstnávali svoji mysl jednou věcí, nýbrž je třeba zaměstnávati je věcmi nejrůznějšími z nejrůznějších stran tak, aby mezi nimi nemohla vzniknouti jednota. Výsledek této práce bude všeobecná rozháranost, ohromný neklid — a to je účelem židovského snažení. Když pak je solidarita nežidovské společnosti zlomena — označení »nežidovská společnost« jest úplně správným, neboť lidská společnost jest převážně nežidovská (na celém světě jest jen 15,000,000 židů, tedy asi co duší v malé Československé republice), tu může tvrdý klín židovské ideje, jenž nestará se o všeobecný zmatek, nerušeně proniknouti až k sídlu panství. Jak každý ví, zmůže více zástup dvaceti disciplinovaných policistů neb vojáků, než nespořádané, třeba tisícihlavé množství. Rovněž tak může nepatrná menšina, která je do plánu podrobně zasvěcena zmoci více nad národem anebo nad světem rozdrobeným na tisíce vzájemně se potírajících částí, než-li může kterákoliv jeho část zmoci. »Rozděluj a panuj« jest vedoucím heslem židovských protokolů.

Rozdrobiti a rozeštvati lidskou společnost je hračkou na základě rad udělených v dokumentech zmíněných, čerpajících z hodnocení lidské povahy: je hlavním symptomem (příznakem), že béřou se sliby za skutky. Nikdo nemůže pochybovati o tom, kdo přehlédne řadu snu, nápadů, theorií, které lidstvem zmítaly v každý čas. Čím fantastičtější, čím barvenější třpytivější jest nějaká theorie, tím větší k ní všímavost a tím více má přívržencu. Je to právě tak jak praveno v protokolech: »Lidská společnost nestará se ani o původ ani o následky oněch theorií, které přijala. K nově vyvstalé theorii má duch lidský sklon míti její zdání za její podstatu. Proto zdá se zkušenost, jež jest vybudována na pokusech, proti theorii jako nový objev.«

Na bojkot ohlášený a již prováděný (nátlakem), odpoví poctivý, pravdy milovný Čech a Slovák získáváním nových předplatitelů našeho listu.

A tak byla vložena do mas lidu jedna theorie po druhé a každá na konec byla poznána, že ji nelze provésti, tudíž zavržena; výsledek však vždy odpovídal programu; každou opětně navrženou theorií, byla společnost hlouběji otřesena než před tím; bezmocnější proti svým vykořisťovatelům, tápavější, kde má hledati své vůdce a kde je najde. Každé společenství s jistotou nechybující padne za oběť theorií, jež slibuje štěstí, které hledá, po nezdaru zůstane společenství jen ještě otřesenější než bylo. **Pravé, správné, pravdivé veřejné mínění již vůbec neexistuje.** Nedůvěra a rozkol všude. Uprostřed všeobecné zmatenosti jest znatelnou, když i nejasně — skupina, která nijak není rozpoltěna, nýbrž právě všeobecnou zmatenosti všeho dosáhne, co dosáhnouti chce. Z protokolů bude ukázáno, že nejvíce ničitelských theorií nyní světem probíhajících jest původu židovského; že jediná skupina lidí, jež nezlomena zde stojí, která ví, kam má namířeno a svojí cestou jde beze starosti o osud lidské společnosti — skupina Židu.

Nejnebezpečnější theorie jest, která nově nadhozenou theorii uvádí v přirozenou spojitost se zhroucením z ní plynoucím; praví se nám tu: »to jsou příznaky pokroku.« Je-li to pokrokem, pak pouze v jediném směru, totiž rozkladu. Nikdo nemůže skutečný pokrok odůvodniti tím, že používáme motoru tam, kde naši otcové používali větrníku a vodních kol. Značkou skutečného pokroku jest odpověď na otázku: **jak působí kola na nás?** Byla společnost z dob vodních kol a větrníků lepší nebo horší než dnešní? Byla v mravech a mravopočestnosti jednotnější? Měla větší úctu před zákony, tvořila vznešenější a silnější charaktery?

Moderní theorie kvašení, »že se vykvasí nové, lepší lidstvo ze všech těch nepokojů, změn a přehodnocení všech hodnot« není nijak dokazatelnou ni jediným skutkem viditelným. Jest zřejmým účelem této theorie dáti nátěr čehosi dobrého věci nepopíratelně špatné. Theorie, které rozklad vyvolávají, a theorie, které rozklad tento prohlašují za dobrý a užitečný, pramení z téhož zřídla.

Naše celá národohospodářská věda, zda konservativní nebo radikální, kapitalistická neb anarchistická je původu židovského.

A vše dokoná se **slovy, nikoliv skutky.** Dohazovači slibu světa, kterým slova platí za činy, jsou nesporně skupinou židů, mezinárodních židů, o nichž v této knize jest řeč: jejich světové chytráctví a methody v protokolech jsou uloženy.

Jako příklad budiž uvedena tato místa: V prvním protokole stojí:

Politická svoboda jest **idea, žádný fakt.** Jest nutno rozuměti tomu, jak je třeba tuto ideu upotřebiti, když potřebujeme vnadu, aby byla získána podpora lidí, když tito podnikli poraziti stranu druhou, která právě jest u vesla. Úkol ten lze si ulehčiti, je-li protivník sám ideami »svobody nebo tak zvaného liberalismu nakažen a jest ochoten k vuli těmto ideám dobrovolně se zříci části své moci«. (Příště dále).

Čába Vratislav:

Dávka z majetku.

Naše dávka z majetku jest ze dvou nutných zel ono menší zlo, jež bylo nutno voliti čs. státníky pro poplatnictvo na udržení republiky a pro vnitřní její zkonsolidování.

Za všech okolností bylo třeba pro stát mnoho peněz a poněvadž bylo jich v oběhu více miliard a peníze oběžné měly nepatrnou cenu, bylo snahou i povinností vedoucích státníku, když vnitřní poměry v republice měly se upraviti, aby bylo pro cizinu více jistoty, již tolik bylo třeba pro posílení naše proti vznáhajícímu se bolševismu, abychom docílili v cizině více důvěry a to jak z důvodu politických tak i finančních. Důvěry ciziny, té právní jistoty ve státě vlastním, bylo možno dosíci jenom stažením papírových bankovek, jichž svobodní jinak občané měli tolik, že za ně ničeho nedostali, neměly ceny a dle toho ceněn byl také nový stát sám.

Byly tu pouze dvě možnosti dáti našim penězum a tím i republice onu cenu, jaká po právu a zásluze nám i patří mezi civilisovanými národy.

První možností byla nucená státní vnitřní půjčka, která rozhodně by republice tolik neprospěla, poněvadž jí vznítila by se nespokojenost všeho lidu a to velmi brzo po převratu.

Sáhnuto bylo k druhé možnosti a to jest dávka z majetku a přírůstku na majetku, která bohužel provedena trochu pozdě a trochu nespravedlivě.

Jestliže jedněm, kteří za války si nepomohli, naopak hmotně a tím i duševně více trpěli a případně i na majetku ztratili, jestliže tedy béře se jim z onoho mála co jim zbylo, téměř to samé procento z majetku jako těm, kteří z války nesmírně zbohatli vojenskými dodávkami a dokonce snad i nepoctivým způsobem na oněch prvních vylákali, to rozhodně někdo v tom měl ruce a ten někdo nemohl býti nikdo jiný, než oni popřevratoví »také Čechové«, kteří jedině měli vojenské dodávky a z nich nadělali miliony na úkor druhých. Oni jsou to právě, kteří »hlubou« přikloní se vždy a všude k vedoucímu národu ve státě, ale srdce jejich jest ve vlastní kapse. Majíce vždy peněz nazbyt, dovedou se udržeti v postavení spolurozhodujícím, u vesla, poněvadž jejich státem není Palestýna, nýbrž — Peníze. Ovšem, to může se státi jenom v těch státech, kde národ bývá svými vlastními činiteli oslepován, aby dále neviděl, než nejvýše hodinu kolem sebe.

Škoda, věčná škoda pro národ náš, že tito »také Čechové« jsou na důležitých, mnohde na nejdůležitějších místech trpěni ba hýčkáni. Ubohý náš český lid, který dosud nezná těch zákulisních poměru, ten kdyby dostal pravou svobodu, aby v Praze viděl do všech koutů, jistě by se postaral o řádnou nápravu a teprve pak měli bychom tu pravou československou republiku. Lidu našemu je třeba ukázati pravý stav, ukázati ony »také Čechy«, kteří rozhodují o něm, o jeho majteku a sice tak, aby oni na plných kapsách neutrpěli újmy. A jest nejvyšší čas, aby tito kapsáři byli odměněni dle jich nesporných zásluh, by státem jich nebyly peníze, nýbrž Palestýna, aby pak toužili po pravé vlasti.

Teprve potom, v pravé, demokratické republice ujme se dobrý lid náš vedení věcí svých.

Venkovské zástupce pro kolportáž »Našeho Cíle« (i knih) přijmeme za velmi výhodných podmínek.
Administrace.

Co dobrodinci »také Čechové« většině našich lidí připravili dávkou z majetku, ukážeme na nejběžnějších obrázcích, tak častých v našich rodinách:

1. Rolník, který celou válku byl nucen sloužiti ve vojště a jehož manželka za jeho nepřítomnosti zajisté nemela na ružích ustláno a byla ráda, že s několika malýma detma ztěží uchránila živobytí, má nyní zaplatiti 10 až 20 tisíc korun. Hotových peněz nemá, hospodářství je zanedbaro a má-li poplatník mimo ostatní daně zaplatiti v krátké době dávku z majetku, musí se dlužiti a tím ožebrači celou svou rodinu, ježto dnes peněz z hospodářství již nevydělá.

2. Jiný rolník vyzískal sice něco peněz, má však k vybývání více dětí; peníze nestačí. Předá jednomu statek a ten musí převzíti veškeré daně a dávky k placení, což ovšem dokaže jen úvěrní operací a po celý život ze dluhu se nedostane.

3. Podobně a snad ještě hůře má se většina »pánů domácích« v městech. Činže předválečná až do r. 1922 nestačila na daně a nutné domovní opravy, dříve ze zbytku musili býti s rodinou živi. Nyní mají platiti dávku z přírůstku na domě, který spíše utrpěl než »přirostl«. Kde mají takoví poplatníci sebrat několik tisíc, když přidělali dluhy a dalšího úvěru nejsou schopni?

Takových případů jest mnoho a to jen proto, že »také Čechové« nechtějí věnovati na udržení republiky větší část svých zisku. Jakže? Oni měli by podporovati republiku? Proč? Může to někdo na nich žádati, když jim záleží na jejím roztrhání?

Bláhoví Čecháčkové, vy věříte oněm dobrodincum, kteří za války křičeli všude a při každé příležitosti: »Nieder mit den Čechen! Saubohm!« atd. Myslíte, že změnili srdce svá v tak krátké době, aby nás milovali? Toť klam a blud. Nevěřte jim! Jsou to »obílení hrobové« a «vlci v rouše beránčím« a viděli byste je v prvých řadách krvezizniveu našich nepřátel, kdyby třeba zítra osud postavil se proti nim.

Proto také oni nebudou na republiku tolik platit, poněvadž jim musí zbýti více peněz pro účely protichudné (řekněme přímo nepřátelské, pozn. red.) Republiku potřebuji co dojnou krávu a až ji vydojí úplně, budou dojit zase jinou, poněvadž musí žíti III. Internacionála.

Běda, třikrát běda, že dobrý český lid dosud neprohlédl šalebnou hru hýčkancu (a politiku slavného státníka donkychota čsl., pozn. red.), že snad ještě nechce prohlednouti jejich »vlastenectví až do těch kapes« a že dává se klamati a zavazovati si obě oči, aby neviděl!

Ale doba ta přijde a musí přijíti! Dosud je čas, abychom zvolali: »Ruce pryč, nesahejte na naši národní republiku a tím i na naši svobodu! My Vás nepotřebujeme; hledejte si svou vlastní pravou vlast; tam čachrujte se svými souvěrci!«

Teprve pak budeme opravdově svobodni a republika si oddechne. Čím dříve se tak stane, tím lépe pro český a slovenský národ.

To musí býti snahou a přáním všeho českého a slovenského lidu.

Poznámka aut.: Ti, kteří za války zbohatli, měli dáti na dávce z majetku mnohem větší procento nabyté-

ho majetku a pak by nemusili chudáci tolik platiti a většina chudších mohla býti od dávky osvobozena. »Také Čechové« měli se vlastně vykoupiti, chtějí-li býti našimi občany — jinak by neměli zde co pohledávati . . . (Pisatel článku nečetl před dodáním svého rukopisu náš článek z čís. 5. »Židé u kolébky čs. republiky«; pozn. red.)

Menšinové pracovníky prosíme o pravidelné zasílání naprosto spolehlivých, křiklavých případů útisku českých, nebo slovenských menšin! Také přehmaty různých úřadů atd., buďtež nám sdělovány.

Různé zprávy.

Motto: Pryč s tajnůstkářstvím,
s pravdou ven!
Masaryk.

Poslanci dru Meissnerovi náleží hlavní díl zásluhy o zákon na ochranu republiky. Jeho práce byla pronikavá, vytrvalá, důkladná — pochvalují si »Národní«(!?) listy ze 7. III. t. r. Nutno poznamenati, že p. dr. poslanec Meissner jest Žid a Tvůrce vázaných kandidátek.

S **»Nár. Hnutím«** bylo s naší strany navázáno jednání, aby všechna spontánně vzešlá hnutí národní byla spojena. Doufáme, že tato práce, která **musí jíti co nejrychleji ku předu**, přinese touženého spojení. Předem však upozorňujeme, že diktáty af té či oné frakce jsou vyloučeny a možno pracovati pouze na základě vzájemného dohovoru přátelského.

Upozornění. Židovské a německé firmy, jejichž jména a sídlo prozradí snadno původ jejich zboží, kryjí se s oblibou za různá pojmenování fantastická, anebo za slovní značky. Tuto značku výhradně pak českým konsumentům doporučují a úzkostlivě skrývají své jméno. Případ takový jeví se u čaje, který se prodává pod jménem »čajová konvice«. Sotva který konsument ví, že za tímto pojmenováním skrývá se říšsko-německá a sotva křesťanská firma »Seelig a Hille« v Drážďanech, která má pobočný závod v Děčíně, kde representuje se jako firma výlučně německá a má tolik odvahy, že posílá do českých krajů cestující, neumějící řádně česky. Této firmě byl dovolen svého času dovoz baleného čaje z Drážďan úřadem pro zahraniční obchod v době, kdy domácím firmám byly žádosti o dovoz čaje zamítány s odůvodněním, že je čaj předmětem luxusním. Proto, kdo nechceš podporovat židovské a německé firmy, nenech se klamati značkou a ptej se vždy po původu zboží.

»Národní Politika« 11. března 1923. Na studentském sjezdě v Bratislavě byla na návrh delegátu akademického spolku »Kapper« (židovský spolek) schválena následující resoluce: 1. Přejeme si upřímně, aby hnutí česko-židovské rozšířilo se po všech zemích čsr., neboť stojíme na stanovisku, že Židé v českých a slovenských školách vychovaní mohou (!?) býti jedině Čechy a Slováky a ničím (!?) jiným. 2. Studentské organisace česko-židovské jsou organisacemi národně (židovsky snad jenom) důležitými a proto jest nutno, aby židé i nežidé přispívali k jejich pevnému (což jest jim všeho dosud málo?) vybudování. 3. Přejeme si(!) aby toto hnutí, jež po 50 let (snad pouze od roku 1882) zdárně (pouze ve prospěch semitské rasy, nikoliv českého národa) pracuje na splynutí Židů v Čechách s českým národem, zapustilo kořeny na půdě Slovenska a odstranilo tak dnešní nepřirozený a nemožný poměr Židů k slovenskému národu . . .

Dnes dostal jsem již 7. číslo »Náš Cíl«. Mám zaplaceno předplatné na půl roku Kč 12·— ?

Městská rada v Děčíně nepovolila pro mužstvo na žádost voj. velit. snížení cen v měst. lázních, ale povolila milion marek ve prospěch Němců v Porúří.

Jsme státem národním, hrdě hlásí čs. noviny do světa a vypočítávají podle státního statist. úřadu, že Čechoslováků je 8.760.957, Němců 3,123.448, Maďarů 747.096, Rusů 461.466, Poláků 75.852, Židů 180.535 a praví: Náš stát jest a může býti státem národnostním v politickém smyslu právě tak málo, jako Polsko, Rumunsko, Jihoslavie atd. Československo jest národním státem Čechoslováků, jako je Německo a Rakousko národním státem Němců. Tím jest ovšem fanfára o národním státě skončena. Na téže stránce však čteme otevřený list předsedy místní školní rady české o smutných poměrech českého školství na severu v Trnovanech a jinde. — Jsme zde tedy pány? . . .

Na německé universitě v Praze jest mezi 156 profesory jenom 6i Židů a mezi 3150 posluchači jen 1403 Židu. Nejvíce jsou na medicinské fakultě, kde z 1532 posluchačů jest 920 Židů = 60%!

Povídka z divokého »Kurdistanu«. Tam daleko od nás v městě Kermanšahu žije v jedné republice korunní princezna Ecila, která vlastně provádí absolutistickou vládu. Poněvadž hospodářství dotyčné země bylo »na výši doby«, slunilo se v různých pokusech Velikých Filosofů, což mělo za následek všeobecnou bídu, která se stala všeobecným majetkem hlavně středních vrstev republiky divokého východu. Následkem toho i biografy hlavního města zely prázdnotou a majitelé sotva že uhájili živobytí, poněvadž byli nuceni platiti obrovské poplatky zelenému pulměsíci, vysoce humánní a na výši doby stojící instituci. Princezna sama vybírala na zelený pulměsíc — aby bylo všecko pod rukou, jak říkal jeden z pohlavárů této divoké země — když k ní přišel prositi Gallus Lucerna, domorodec, aby mu slevila z dávky: biograf je prázdný, musil by se zavříti. Princezna se rozkřikla na ubohého republikánského plebejce: nic neslevi, ani piastru. Gallus namítá, že potom nutno bio zavřít. Princezna se rozzuří, prská, slintá a křičí jak bez smyslu: jen aby se opovážil — dá jej vyvésti za hranice . . . Nutno znovu podotknouti, že Gallus Lucerna byl domorodec. Princezna přes zřejmou svoji hysterii a i jiné chtíče ještě, není dosud v bláznici, ale vládne po boku humanito-republ.-komunistických filosofů ubohému, negramotnému kmeni Zab Jen Sebe.

Komedianti. Když se v »národním« sebrání vláda chystala dáti židovské menšině dar, o kterém se této nikdy ani nezdálo, ale který dle slov rabína Šterna »skutečnosti převýšily naše očekávání«, nejlépe osvětluje celou situaci, začal žid Taussig s jiným židem dělat obstrukci, ovšem v zájmu utlačovaných komunistů. Zákon mluvil až příliš jasně o rase (vždyť »Tvůrcem« byl dr. Meissner), což p. dr. Kramář, hájící jej tak ohnivě,

nepostřehl, než aby nebylo možno i slepému poznati, v čí prospěch jest namířen, žijí-li u nás jen dvě rasy: **Semitská** a arijská.

V pátek 11. března 1921 odhlasovali si pp. poslanci zcela nenápadně a po tichu zvýšení diet z 3000 Kč na 5000 Kč. Poslanectví stalo se tak nejvýnosnějším zaměstnáním. Máme jich 281 s měs. platem Kč 1.405.000, ročně 16,860.000. Ovšem ta práce také za to stojí.

»Česká demokracie« (prosinec 1921): » přicházeli vítězi se slávou, která se dala na měkké ploše české publicistiky zvýšit, přicházeli i poražení, tiše, pozorovaní úzkostlivě vítězi a zapadali do soukromí, zatím co staří zbabělci a podkuřovači obrátili své kaditelnice od Vídně k pražskému hradu, aby bylo i na ně pamatováno. Tlačili se kolem nejvyšších míst, pěli znovu své hymny nyní v republikánské tónině. Šli ale ve svém uctívání až daleko, tak daleko, že se jejich fráze neliší mnoho od frází užívaných na monarchistických dvorech. Běda tomu, kdo se ozval proti této parodii republikánského státu. Byl hned oněmi »roboty« prohlášen za ničemu anebo šílence. A odbyly se pak popravy in persona i in effigie. Stará monarchie ožila s »černým kabinetem«, s pořádáním spiknutí, s policií, s censurou proti těmto nepohodlným lidem. A zatím co se zbabělé ustupovalo před nejpitomějšími hesly, zanášenými z Ruska, co se respektovala slova ledajakého tlučhuby, jemuž v Moskvě zasadili za peníze váleček ze zlata, o bolševickém ráji, popravovali se hmotně i morálně lidé, kteří měli také kus práce zahraniční za sebou, ale nepodlali skloniti šíji v dýmu zapálených kaditelnic »novému režimu« . . .

Mistr V. Dyk, poslanec, napsal r. 1922 v »Lumíru«: ». . . můžeme se mýliti, ale rozcházíme se s presidentem z důvodu věcných, jako jsme se rozcházeli dávno už před válkou s prof. Masarykem. Smí někdo diviti se tomu, zůstávají-li také jiní věrni svým názorům? Jest to v demokratické republice pouze právo presidentovo? A lze prohlásiti za útok na presidenta, mám-li hlubokou skepsi vůči možnosti česko-německého smíru? Je útokem na presidenta, poukazuji-li, že jsme bojovali a trpěli za republiku jinou, než-li jest dnes?«

Na tiskový fond »Našeho Cíle« darovali: p. Fr. v O. (Slezsko) 100 Kč, pp. bratři B. v N. 200 Kč, p. Ing. Ko.„Sm., 50 Kč, p. Fi. v Mn. 10 Kč, p. L. Kies. v K. 500 Kč a 300 Kč. **Děkujeme z celého srdce a žádáme naše přátele, aby sebemenšími dary množňovali nám vydržeti v započatém boji.**

Hádanka o cenu.

Proč jest sedmička přeškrtnuta?

Každý rozluštitel obdrží zdarma knihu Jos. Ráze: Láska«, neb dr. Eisnera: »Židovstvo«. Rozluštění bude uveřejněno v příštím čísle na témže místě.

PRODEJNY žádáme, aby nám každý měsíc nejpozději do desátého vrátily neprodaná čísla a objednaly včas pravděpodobnou spotřebu.

Každý, kdo sonilasí, postará se jistě a ihned aspoň o jediného předplatitele!

Otiskujeme inserty pouze ryze československých firem arijských doporučení hodných:

Havlínek a synové
továrni výroba dětských vozíků
Praha-Žižkov, Husova 45.
Ceníky zdarma.

Čtěte! Dr. Fl. Eisnera **Židovstvo**
knihu, jež vzbudila pochopitelný zájem všech vrstev, jako první česká a původní, vyčerpávající otázky této zvláštní rasy. Pro čtenáře našeho listu za **sníženou cenu Kč 10**, váz. Kč 14. Obnos předem, třeba ve známkách. Kdo pošle Kč 17, obdrží i knihu Jos. Ráze: **Láska** (176 stran). Objednati možno pouze v redakci t. l.

Zkuste nákup u našinců!
4 krát 5 m = 20 metrů zašle pošt. dobírkou vyplaceně za Kč **126·—**
Josef Stolín a spol., Náchod.
Sestavení: delén šat., perlička šat. zefír košilový a kepr županový květ.

Nevyhnutelný v domácnosti, nepostrádatelný na cestách je v plechovkách po 50 a 100 gr. č. v. firmy J. FROMM-OPAVA. čaj s pávem
Žádejte ve všech obchodech!!

Každý uvědomělý Čech a Slovák požaduje »Náš Cíl« ve všech kavárnách a restauracích! — **Čtěte naši lacinou knihovnu: 6 knih = 1000 stran za Kč 45·— v předplacení (i na 3 měsíční splátky po Kč 15·—).**

Tiskem knihtiskárny Karla Brandeisa v Třeboni.

Ročník I. V Č. Budějovicích 15. dubna 1923. 8. číslo

NÁŠ CÍL

Číslo 1·— Kč.
Předpl. na rok Kč 20·40 na půl roku Kč 10·80.
Vychází 1. a 15. každého měsíce.
Řídí redakční kruh. — Majitel a vydavatel pro V. S. S. »Odkaz Žižkův«, jakož i zodpovědný redaktor Jan Cibuzar, České Budějovice, Zátkova ulice číslo 8.

List vlasteneckého hnutí Čechoslováků.

Silou proti mdlobě, vzdorem proti zlobě, ale láskou k sobě.

MOTTO. »Moje barva červená a bílá, dědictví mé poctivost a síla«. *Havlíček.*

OBSAH: Vastenecká a národní hnutí. — Před válkou a po válce. — Požidovštělá Francie. — Mezinárodní Žid. — Humanita. — Naši. — E Geschäftsmann. — »Nový Lid« . . . — Přednáška . . . — Politická zpráva z Turecka . . . — Národní divadlo. Masaryk . . . — Demokracie . . .

Výhradní prodej pro Prahu má p. G. Soukup, novinářství a insertní kancelář Praha III., Chotkova 10.

Křížek:

Vlastenecká a národní hnutí.

Naše »Volné sdružení Spisovatelu-Odkaz Žižkuv« svým osmistránkovým programem z července r. 1922 obsaženým v prvním svazku knihovny, jíž sdružení vydává, bylo prvním sdružením v naší republice, jež obralo si za úkol buditi národní vědomí, bojovati proti nezdravým dnešním našim politickým, sociálním atd. atd. poměrům. Byli jsme to po prvé my, kteří vyšli jsme na veřejné forum nebojácně, nelekajíce se bláta a kalu, jež na nás vylila všecka možná individua, štítící se pravdy aneb individua, chtějící na úkor národa udržeti smluvený »hradní mír«.

Když se naše sdružení, vlastní svépomocí ustavovalo, bylo nesčetněkráte při mnoha poradách prodebatováno, máme-li utvořiti řádnou organisaci, či nikoliv. Byly podány návrhy pro i proti a prosím, nedivte se, že návrhy proti zvítězily! Stručně oznámím veřejnosti, pokud arciť mně jest možno, některé z důvodů, proč nechtěli jsme vytvořiti organisaci.

1. Organisace, jež by sledovala takové cíle, jako naše by musila sledovati, byla by organisací politickou a jejím založením vznikla by tudíž zase event. nová politická strana a poněvadž káráme roztříštění národa na strany a naše fanatické stranictví, bylo by to nesmyslem a snad prohřešením na národní věci.

2. Každá organisace musí míti svého předsedu, místopředsedu, výbor, výkonný výbor atd. a tu jsme nechtěli zjeviti se takto veřejnosti, jež by mohla v tomto ustavení spatřovati novou revoluční, fašistickou, příští vládu s obsazenými již resorty, jak poukazuje již nyní na pražské »Národní hnutí«. Venkov jest k takovýmto akcím již krajně nedůvěřivým, nesčetněkráte zklamaným.

3. Členové organisace musili by odváděti příspěvky atd. a mohlo by se věci škoditi, obzvláště kdo zná náš venkov, některý »dobrodinec« by mohl rozkřiknouti, že peníze shraňujeme pro sebe, abychom se obohatili a pod. a věci by bylo tím ne zrovna prospěšno!

4. Věděli jsme, jakmile založíme organisaci, vloudí se nám třeba do ní všecky možné podvratné, podplacené atd. živly, čímž akce byla by předem ubita. V silné organisaci jest vyloučena přesná kontrola jednotlivců a ze zkušenosti víme, že jediný »český« Žid, vlastenec na př.: Penížek, Havlíček atd. (popřevratová jména našich Židů) stačí, aby organisaci rozštěpil, rozbil a tím její sílu a cíl zmařil, jak to židé doposud provedli skoro s každou naší stranou politickou.

5. Poměry byly a jsou takové, že podle našich přesných informací, nebylo a není již času na tvoření organisace takové, jež by tak účinně mohla zasáhnouti, jak by toho poměry vyžadovaly a než-li nepřipravená, slabá organisace, zanášející do situace jen chaos, lépe jen burcovati, rychle, všecky stranníky (pokud arciť možno!) správně informovati!

Bylo ještě více a snad závažnějších důvodů, ale o těchto nemohu se zatím zmiňovati!

Patrno tudíž, jak ideálně, poctivě a nezištně ujali se naši členové práce. V čem spočívala a spočívá tato práce?!

Důvěrnou cestou dozvěděli jsme se v červnu 1922, že na mezinárodním kongresu svobodných zednářů (židovských) konaném v Ženevě bylo v důvěrné poradě usneseno, že svobodné zednářstvo celého světa má všemi silami pracovati o to, aby r. 1930 vzplanula určitě všesvětová revoluce bolševická, jež by měla za účel dnešní ruský režim udržeti. Bylo tudíž plných 8 let času k vykonání účinné, výchovné, informativní práce, propagandy atd., jejíž výsledky byly by s to zničiti anebo silně paralysovati tyto plány mezinárodního židovstva. Práce rozvržena tudíž na 8 let, přesně programově!

Počátkem listopadu m. r., když vyšla již naše druhá kniha, byli jsme upozorněni na různé věci a zjevy v našem politickém životě a důvěrnou cestou přesně zjištěno, že nutno účinněji do akce zasáhnouti. Upozorňuji mimochodem, že italský fašismus nebyl naprosto nikdy naší předlohou! Knižní informace a propaganda jest sice dokladnější, ale pomalá. Koncem listopadu m. r. usneseno jednohlasně vydávati mimo knihovny ještě list, čtrnáctidenník!

Založením listu »Náš Cíl« (list vlasteneckého hnutí Čechoslováků), jenž byl a jest prvním listem toho

druhu (chcete-li jakéhosi venkovského »Národního Hnutí«), chtěli jsme toliko informovati, burcovati naši nejširší veřejnost, opojenou stranickými boji, různými osvobozenskými pohádkami a přezírající vlastní národní nebezpečí atd.

Tomato programu zůstali jsme věrni a těší nás ono porozumění, jehož se nám doposud dostalo, čehož důkazem jest spousta povzbuzujících, pochvalných dopisů z celé republiky a ze všech vrstev obyvatelstva, darů našemu tiskovému fondu atd.

Úzkostlivě hledíme na tvoření se organisací, jež mají nám buď blízký anebo dokonce i společný program.

V samotné Praze vyrostly rychle za sebou dvě; jest to: »Národní Hnutí« a organisace »Červenobílých«. »Národní Hnutí« valně si neposloužilo, použilo-li za svůj orgán socialistický (byť dříve Modráčkův!) »28. Říjen«. »Výzva Červenobílých«, orgán to »červenobílých«, jest mnohem sympatičtější a prvé číslo očekávané námi s takovou dychtivostí a úzkostlivostí, plně nás uspokojilo a vidíme nyní přesně, že cíle a snahy naše jsou s těmito v podstatě v naprostém souladu. Vůbec organisace »Červenobílých« jest v každém ohledu sympatičtější, věcnější, ne tak generálská a vyhovuje, musíme-li již tudíž nějakou organisaci míti, venkovu mnohem více, jako »Národní Hnutí«.

Konečně na sesterské Moravě vyvstalo rovněž spontanně mocné, přímo fašistické hnutí, rovněž organisace, jehož orgánem jest »Hanácká Republika«, vycházející v Holešově. Program skoro tentýž, ale energičtější. Tudíž práce a snahy »Volného Sdružení Spisovatelů-Odkaz Žižkův«, (knihami a svým listem »Náš Cíl«) vyvolaly v život, můžeme to dnes směle říci, všecka tato hnutí.

Třístění, jak patrno na Praze, nastalo i zde a za nedlouho, znajíce českou povahu, budou, bohužel, snad tyto jednotlivé organisace do sebe bíti a tak se »posilovati« k národnímu sjednocení.

Musí dojíti rozhodně ještě k výměně názorů a event. sjednocení všech! Apelovali jsme novinářsky i osobně u mnohých činitelů »Národního Hnutí«, dosud však zůstalo pouze při »řečech«! Lid pozbývá důvěry a tvrdí namnoze, že vše se děje proto, »aby se něco dělalo«. Naposledy obracíme se k »Červenobílým« a Národovcům moravským (holešovským), aby co nejdříve svolali společnou poradu všech spotánně vzešlých hnutí národních, aby mohly býti prodebatovány směrnice společného, cílevědomého postupu a pod.

Kdyby však k tomuto dorozumění a sjednocení nedošlo, upozorňujeme na toto:

Všichni si bez rozdílu rozumíme, pracujeme však zatím každý svým způsobem a svými prostředky za společným cílem!

Bude-li vlast-republika potřebovati našich sil a paží, najdeme se všickni na jednom místě a v čelo své postavíme lidi takové, kteří dnes stojí snad v pozadí politickém a pod., kteří však svou **poctivostí, nezištností, arijskou českostí, moudrostí atd., budou zárukou lepšího příští našeho národa a státu.**

To snad bude kompromis, na němž bude další ideová spolupráce možnou!

Tudíž, Vy, bratři na Hané a v Praze, jen nezištně a neohrožěně za **společným cílem** vpřed!

Ještě poznámku: neradíme v malých místech, hlavně v pohraničí zakládati organisaci N. H. a j. (na př. Č. Krumlov, Prachatice a pod.), ale oprýti se o organisace v těchto městech již stávající: Sokol, N. J. P., Ú. M. Š., neboť jako všude, i v našich menšinách spočívá práce národní na několika lidech, kteří jsou činnými ve všech nár. spolcích, org. i hosp. podnicích a založením nové organisace ubralo by těch málo sil, které mají, již stávajícím a výsledek — nové rozbití! **Úkolem všech hnutí národních jest spojovat.**

Prof. Dr. V. Štěpánek.

Před válkou a po válce.

(Pokračování.)

(K případu p. dra Borského).

Mnoho a rádo se u nás zapomíná. Ale že by naše paměť se mohla tak rozrůzniti a změniti, jako jsem toho případ zažil poslední dny, zdálo by se skoro neuvěřitelným.

Začalo se tak, že jsem dostal od p. red. »Nových Čech« dopis, zda bych nenačrtl vzpomínky na jednání † vyslance A. Kaliny před válkou s ofic. Ruskem. Výhodné pro věc bylo by prý domluviti se s p. Drem L. Borským, který byl v leccos zemřelým zasvěcen. Odepsal jsem, že ovšem nevím, přišla-li vhodná doba dotýkati se věci, na kterou jaksi pozapomněl i sám zemřelý, nedotýkající se nikdy svého bývalého poměru k t. ř. Dürichovcům, ale k p. dru Borskému že zajdu a o článek se, na výslovné přání, pokusím.

Také našeho býv. vyslance římského a někdejšího kolegu-člena předsednictva strany státoprávně-pokrokové jsem, pravda, neviděl od svého útěku za hranice r 1914; mnoho se změnilo z těch dob a málokdo zůstal tak naivně stejný, jak snad já. Ale že by to mělo vliv i na vzpomínky minulosti, tomu jsem nechtěl věřiti, ani když jsem byl překvapen při následující pak rozmluvě zvláštními výroky p. dra Borského o onom ruském vyjednávání posl. Kaliny. Vzhledem k tomuto »rozporu« paměti, radil p. dr. odložiti věc a dopsati o našem »usnesení« i p. red. »Nových Čech«.

Učinil jsem tak a byl znovu nemálo překvapen, když v novém čísle objevil se pak článek dra L. Borského, jednostranně tlumočící jeho názor, zatím co já plně usnesení, zdržel jsem se loyálně od vyžádaného projevu. Nechtělo se mi věřiti, že se to vše stalo úmyslně, ale nemohl jsem k tomu mlčeti tím spíše, že vylíčení mých vzpomínek po tomto činu nabývá rázu polemického a je proto stigmatisováno jaksi (psychologicky) co do své hodnověrnosti oproti líčení p. dra B. Ovšem jsou dvě okolnosti, které to paralysují. A první z nich je, že i vyslanec Kalina i býv. ruský konsul V. G. Žukovský jsou mrtvi, ale jednání tehdejší měla více méně blízké svědky a na prvém místě ovšem mého otce, jakožto hlavního prostředníka.

Než, oč šlo tedy před válkou a o čem je spor dnes po ní? Že je před možnou velikou válkou, nebylo r. 1914 jasnovidectvím p. dra Borského ani kohokoli jiného, nýbrž viselo od r. 1909 a zvláště 1912—13 ve vzduchu. Přípravě Slovanstva k ní byla věnována celá činnost několika radikálův a starých Slovanů. Z jejich kruhu, majícího oporu v mladé státoprávně-pokrokové generaci, zvl. žižkovské, vyšel i popud k utvoření zahraniční komise strany (při předsednictvu). Členy jejími vedle posl. Kaliny, K. St. Sokola ad ra A. Hajna byl i dr. Borský, řed. Mrazík a podepsaný. Počátkem r.

1914 pracovala komise o státoprávním projevu k evropské diplomacii a zároveň zahájeno tajné jednání s konsulem Žukovským o podporu této akce oficielním Ruskem. Aby to mohlo zůstati bez nebezpečí, byl prostředníkem určen můj otec, jako jinak do politiky nezasahující a požívající nejužší důvěry býv. konsula. (Já sám byl již tehdy volán na policii ve věci Gerovských a držel se v diplomatickém jednání stranou, přejímaje naopak úlohu prononcovaného bouřliváka).

Přes to jsem informoval jak zemř. poslance s jedné, tak zase byl otcem informován o jeho jednání se samým konsulem s druhé strany natolik, že se v mých rukou scházely nejtajnější nitky této akce. Jako důvěrník věcí takových nepokládal jsem arci za vhodno bez dorozumění s ostatními účastníky začíti o nich veřejně psáti třeba i dnes, a p. dr. Borský ví zejména, proč. Ale této mé ohleduplnosti nesmí býti nadále zneužíváno, neboť mlčel-li jsem, když se házelo blátem po naší cti a mlčelo se opět k tomu se stran, které kdysi samy dělaly a chtěly totéž, co potom za hranicemi Dürich a my, nebudu mlčeti, když jde o samou rusko-slovanskou věc. My, obětovavší této věci své síly, politickou kariéru i čest, nedopustíme, aby bývalými spoluúčastníky byla zapřena a zkroucena celá minulost, aby si proti Rusku umyli dnes ruce a aby byla riskována možná ne tak vzdálená zase budoucnost!

Píše-li p. dr. Borský, že vyjednávání neodpovídalo našim nadějím a p. Žukovský byl velmi zdrželivý, musím jako přímější účastník říci, že jednání s p. konsulem mělo veliký úspěch a že ani p. posl. Kalina nedíval se podle mých řečí s ním tenkráte pessimisticky na věc, jak líčí dnes p. Borský, což viděti z toho, že se ještě pozdě na jaře r. 1914 začal učiti rusky. Přinesl jsem mu otcovu R. knihovničku (u Hejdy a Tučka, za války konfiskovanou) na nějakou schůzi v hotelu de Saxe. P. posl. pospíchal ovšem na jednání stejně jako výkonný výbor, ale nikoli z obav před vypuknutím války, o níž se soudilo do poslední chvíle dosti optimisticky, nýbrž z vnitřních příčin strany. Pravda, že na rus. konsula aféra Švihova působila v tom směru, že přestal podporovati, stejně jako jiní, vidoucí věčné kolísání této strany, poslance Klofáče v jeho akci povahy čistě soukromé (p. Borský i ostatní zasvěcení mi porozumějí!), ale nepřerušil jednání s důvěrníky strany a náš styk nebyl jen osobní, nýbrž politický.

Co se postupu akce týče, je pravda, že p. konsul byl mínění, že Rusové z počátku možné války budou nuceni jen hájiti čáry polských pevností a vésti válku defensivní, ale nikdy nemohl prohlásiti, že Rusové nepřijdou vůbec na území českých zemí (!??), byl by to příliš veliký nesmysl a přiznání ruské porážky předem. Že ruský konsul nemohl míti instrukcí svádčti nás k nějaké revoluční akci, je věc tak samozřejmá, že jen naprosté nechápání dnešními »revolucionáři« býv. státní diplomacie může býti omluvou této stylisace! My jsme od počátku postavili svou akci na program státoprávní, tvrdíce, že vedeme zákonný, právní boj a o »revoluci« ve smyslu dnešním se se zástupcem ruské konservativní vlády ovšem jednati nemohlo, nemělo a nesmělo. Co se týče poznámky o schválně opačném prý informování mne konsulem o počátku války, je to spíše jen roztomilost p. dra Borského — býv. konsul opravdu nevěřil, jako mnozí jiní, v bezprostřednost války, což mělo ovšem smutné důsledky pro ně samy, ale o nějakém chtěném desinformování nelze mluviti.

Na boykot ohlášený a již prováděný (nátlakem), odpoví poctivý, pravdy milovný Čech a Slovák získáváním nových předplatitelů našeho listu.

Hlavní podstata sporu a bolesti p. Borského jest však to, že v květnu r. 1914 konal se skutečně sjezd strany, že na něm přijat byl projev, jak praví p. dr., kompromisní a v podstatě můj, kdežto jeho, teď po válce rozšiřovaný a slavený, mající prý vyvolati persekuci strany (!) — byl jednomyslně »přehlasován«. Jest smutně zajímavé, když dnes nikdo se nechce hlásiti k projevu, ofic. přijatému (snad k vůli jeho autoru) a nechá se o něm psáti tak, jak to činí p. dr. Borský, aniž někdo ocituje alespoň podstatnou jeho část! Projev můj byl stejně radikální v podstatě, ne-li radikálnější než p. dra., neměl ovšem za účel ubíti v zárodku věc persekucí, ale měl úkol daleko vyšší: byl to první po memorandu Riegrově Napoleonu III. zase projev mezinárodně-diplomatický, umluvený a zredigovaný zvl. v ruském (mnou a otcem přelož.) tekstě samým rus. konsulem jakožto představitelem carské vlády. Byl otištěn v podstatné části »Novým Vremenem« a rozeslán na různá oficielní a poloofficielní místa. V přetisku, učiněném v ménì měs. »Slovan«, byl mnou před samou válkou odvezen do Ruska a rozšířen ve všech vlivných slavjanofilských kruzích ruských a hrál potom i značnou úlohu při podpoře naší akce a p. J. Düricha za války v Rusku carskou vládou. Kdyby tato akce a carské Rusko byly zvítězily, odmítající jej, p. dr. Borský i mnozí jiní, dnes mlčící, byli by se jistě přihlásili ke své spoluúčasti. Dnes ovšem jej zamlčují stejně jako jeho autora a předčítatele na květnovém sjezdě strany. Tak jak rak. policie (sotva prozíravě?) dívala se tehdy na tuto státoprávní akci a na nás, státoprávníky, snad jako za neškodné blázny (jak praví p. dr. B.) tak dnes na nás (s výjimkou škodlivosti) patří i zahraniční západničtí vůdci a jich dnešní nohsledi v republice. Jenže naše bláznovství, jak ukazuje další případ p. dra Borského s východní Haličí, ujasňující i — pro jakého daufina byl psán nehistorický memoir v »N. Čechách«, — stává se v poslední době nakažlivým. O tom příště. Dnes cituji jen ad informandum široké veřejnosti podstatu našeho tehdejšího memoranda (ne jen resolice, jak říká p. dr. B.) podle zachovaného mnou, bohužel, jen ruského tekstu):

Ukazuje na tehdejší konstelaci Evropy, dotýkající se i osudu Rakousko-Uherska, projev mluví o významu v souvislosti s tím české otázky, třebaže většina není si ani u nás vědoma, že otázka ta není vnitřní ani se stanoviska právního, a po hnusném násilí posledních let (na českém sněmu) absolutismem, že musí býti po příkladě Palackého a Riegra (r. 1867 v Moskvě a 1870 ve Francii) vnesena na mezinárodní forum! Neboť centralistické ideje rakouské (rozuměj Rakouska), jak předvídal dávno vůdce ruských slavjanofilů J. S. Aksakov, již vlastně není a nebude (což pochopili první Maďaři). Otázku českou nemůže rozřešiti žádné cislajtánské ministerstvo, neboť podle A. Denise vlády přicházejí a padají, ale národ a tedy i Čechy musí chrániti svou čest, zvl. před 500letým výročím Husovým, i vzpomenouti, že s vojenského ohledu znamenají alespoň ½milionovou (výpočet p. dr. B.) armádu pro Slovanstvo

neb německví. Nemůžeme zraditi minulosti a slovanské ideje a důtklivě varujeme ty Slovany (slov. strany), kteří, zdá se, počítají dokonce s rak. něm. kombinací proti Rusku a trojdohodě! Jsme proti politice trojspolku (rak.-něm.-ital.) a Evropa i Německo vědí, že obnovení českého státu znamená (teprve) úplný pád této politiky . . . Není-li v našich silách odvrátiti následky dnešní zahraniční politiky rakousko-uherské, nechceme bráti aspoň zodpovědnost za ohromnou katastrofu, která se touto politikou zvedá nad Evropou . . . Nepřejeme si jí, ale přijde-li, **»neobáváme se, že by česká otázka mohla býti vyřešena nespravedlivěji válkou, než se řešila dosud mírem«. — Nuže?**

(Dokončení).

Dodatek.

K článku, polemisujícímu s drem L. Borským (Boudym), zejména s jeho projevem o † vysl. Kalinovi a o vých. Haliči, třeba dodati, že posledním zabýval se po dru Kramářovi i dr. Červinka v »28. Říjnu« a S. Samsonyč ve »Výzvě červenobílých«, sám pak dr. Borský v »28. Říjnu« učinil nové projevy, které by se mohly zdáti na první pohled korigováním prvních. Ale pro dra B. ani v nich není hlavní, že právě naše ruské vojsko »ukázalo se jako činiteli rozhodující« a v »Rusku byla vybojována naše samostatnost« (inkasovaná na Západě), jemu jde v polemice jen o význam armády vůbec a ne o otázku jejího použití, nebo nepoužití v poměru k **východněslovanské** nebo **západnickožidovské** koncepci. Nám naopak, právě tato věc jest podstatou sporu o smysl naší revoluce a s námi souhlasí v tom již řada opositčních listů, skupin a organisací, které sloučiti ve společnou všeslovanskou oposici jest, zdá se, zvláště úděleni **»Všeslovanské Jednoty«**, pořádající s jinými již sdruženými stranami, za účasti i řečníků z druhých slovanských národů, zejména Podkarp. Rusi, veřejnou schůzi v Praze (na Žofíně) v pátek dne 13. dubna 1923. O jejím výsledku (resoluci) příště . . .

Ed. Drumont:

Požidovstělá Francie.

»La France juive«.

Kniha toho názvu vyšla v Paříži již ve **104.** vydání a jasně ukazuje, že **Žid jest na celém světě stejný.** »Jediný, jemuž revoluce (francouzská) přinesla zisk — praví se v knize mezi jiným — je Žid; vše vychází od Žida a vše se k němu vrací. Lze mluviti o skutečném výboji, o podmanění celého národa menšinou nepatrnou, ale solidární, jež srovnati se dá s podmaněním Sasů šedesáti tisíci Normanů za Viléma Dobyvatele. — Způsob boje je různý, výsledek týž. Vidíme charakteristické známky podmanění: **celý národ pracuje do rukou jinému**, který systémem vykořisťování, široce daleko rozvětveným, osvojuje si práci bližního. **Nesmírné jmění Židů** (statky, paláce atd.) **nejsou plodem skutečné práce, výroby**, jsou znamením plemene panujícího nad plemenem podmaněným. Rodina Rotschildů na př., která ve francouzské větvi má své miliardy, neměla krejcaru, když přišla do Francie. Od té doby neučinila nijakého vynálezu, neobjevila bohatých dolů, nezúrodnila kousek orné půdy; ony miliardy sebrala Francouzům, nedavši jim navzájem ničeho«.

»Hospodářská posice jest první, kterou si Žid zabezpečí. Odtud tlačí se pak do všech kruhů, které ve veřejnosti něco znamenají: mezi šlechtu, učence, umělce a spisovatele. Žid opanoval také sedmou velmoc — veřejný tisk. Co to znamená, není třeba dovozovati«.

»Kdyby mozek našich spoluobčanů fungoval pravidelně a normálně jako mozek jejich předků, nabyli by brzy přesvědčení, že Žid nemá absolutně žádného motivu býti vlastencem«.

»Semita nemá tvořivosti, kdežto Arijec vynalézá, ani sebe menší vynález nebyl učiněn Židem. On naproti tomu vykořisťuje, organisuje a dobývá užitků z vynálezu Arijcova, jejž arci ponechává pro sebe. Arij objevuje Ameriku, Žid čeká, až jest objevena a obdělána a jede se tam obohatit na útraty druhého. **Žid dovede žíti jen ze společného stolu uprostřed civilisace, kterou sám nevytvořil.**

Židu schází vůči křesťanu to, co tvoří půvab společenských poměrů: cit rovnosti. Žid buď se plazí u nohou křesťana, nebo ho šlape svýma nohama. **Jest buď nahoře, nebo dole, ale nikdy po boku.** Plémě arijské má neskonalé množství povah a temperamentů, Žid však podoben bývá Židu, jako zrno zrnu. Žid jest neschopen překonati jistý stupeň nepříliš vysoký. Semité nemají takového genia, jako byl Dante, Shakespeare, Bossvet, Hugo, Rafael, Michael Angelo, Newton a bylo by nepochopitelno, kdyby takového genia měli. **Člověk geniální dává něco lidstvu; v povaze Žida však leží nedávati nikomu nic.**

Za komuny jest Žid na svém místě. Komuna měla dvojí tvář: jednu nerozumnou, nepředloženou, ale statečnou — tvářnost francouzskou — druhou obchodní, lakomou, kořistivou, nízce spekulující: tvářnost židovskou: **komunisté židovští v Paříži kradli, vraždili a pálili, aby krádeže své kryli.** Někteří židovští obchodníci organisovali pustošení jako obchodní operaci a odstěhovali se pak do New-Yorku jako několikanásobní milionáři. **Komunisté nedotkli se nikde židovského majetku.** Ani jeden ze 150 domů Rotschildových nebyl zapálen. Ovšem, němečtí Židé, vládnoucí v Paříži, kořili se palcům Rotschildovým a zjednali tak snadno respekt jeho obydlí«.

»**Otázka židovská** není jen otázkou Francie, **jest otázkou celé Evropy.** Ona v jistém směru souvisí s otázkou sociální a obtíže, jež se staví v cestu upraviti otázky sociální, překáží také v řešení otázky židovské.

Především klesání duševních schopností, hlavně tříd dělnických, jež nejvíce trpí tlakem židovského velkokapitálu. Dělníci, navyklí na dělanou atmosféru románů, stávají se oběťmi frází, navykají si mysliti jenom skrze své noviny, a jsou čím dále tím neschopnější viděti skutečnost, pochopovati souvislost fakt, nabýti všeobecného rozhledu! Kromě toho obratnost Židů! **Žid, vida odkud vítr vane, sám staví se v čelo hnutí demokratického. — Marx, Lasalle,** přední nihilisté a náčelníci kosmopolitické revoluce, jsou **Židé. Tak Žid vtiskuje celému hnutí směr, jaký si přeje«.**

Tolik v jádře Drumontova kniha. Poznámek netřeba.

Henry Ford:

Mezinárodní Žid.

Z protokolu 5.: »Aby bylo lze vládnouti veřejným míněním, jest především nutno je důkladněl zmásti jednáním o názorech protichůdných z nejrůznějších míst a to tak, aby nevěřící v labyrintu zboudili a došli k tomu, že je nejlépe o politických otázkách nemíti vůbec žádného mínění, o otázkách, jichž pochopení v celku není

společnosti dáno, nýbrž jenom vládci, který společnosti vládne. To jest prvé tajemství. Druhé tajemství jest — zvýšiti a rozmnožiti zklamání lidí ve svých zvycích, sklonech a způsobech žití tak, že se již vůbec nikdo v chaosu tom nevyzná a proto lidé ztratí všechno vzájemné porozumění. Pravidlo toto bude nám sloužiti k tomu, bychom vyvolali ve všech partajích nesrovnalosti, rozložili ucelené síly, které by se nám ještě postavily, abychom ochromili každou osobní ráznost, která by proti našemu snažení v jakémkoli směru chtěla se zpříčiti«.

Z protokolu 13.: »... a musíte si zapamatovati, že hledáme souhlas, nikoliv k našemu jednání, nýbrž k našim slovům, které k té neb oné otázce proneseme. **Prohlašujeme vždy veřejně ke všem našim opatřením, že jsme předchnuti nadějí i přesvědčením, že slouží me tím veřejnému blahu.**

Abychom odvrátili zvláště neklidné hlavy, by nezaměstnávaly se otázkami politickými, postavíme nové problémy, které zdánlivě souvisejí s blahem národa — t. j. problémy průmyslové. Do těch se mohou zažrati, kolik mají chutě. Za těchto podmínek dáme jim věřiti, že tyto nové problémy mají také vztahy politické«. (Čtenář těchto řádků nechť si vzpomene na různé úkazy minulých let a usoudí sám, jak daleko je nalezne souhlasnými s tím, co tu bylo napsáno).

»Abychom zamezili, aby lid cokoliv jasně do konce domyslil, přikloníme jeho pozornost zábavě, kratochvíli, rozrušení a veřejným dojmům. Tyto zájmy vyplní jeho ducha úplně a odloučí tak od otázek, o které bychom s ním musili bojovati. Tím, že lidstvo si čím dále tím více odvyká mysliti samostatně, přilne k naší straně, poněvadž my sami jemu ukazujeme nové myšlenkové směrnice — ovšem osobami, jichž spojitost s námi není znatelnou«.

V témže protokole je jasně a určitě vysloveno, jaký účel má rozsévati »liberální« theorie, jejíž hlavní zástupci jsou židovští spisovatelé, básníci, rabínové, společnosti a vlivy: »Úloha liberálních fantastů bude okamžitě dohrána, jakmile jednou bude naše vláda u vesla. Až do tohoto okamžiku nám budou dobře sloužiti. Z tohoto důvodu budeme i na dále sváděti myšlénky na každé uskutečnění fantastických, nových a domněle pokrokových theorií. Jistě se nám zdařilo v největší míře bezelstně hlavy nevěřících poplésti slovem »pokrokovost«.

Zde před námi leží opravdu úplný program, jak ducha lidstva zmásti, vysíliti a sploštiti; a bylo by pro mimostojícího nemožno vše pochopiti, kdyby nedokazovala zkušenost, že před našima očima působí síly jej spniti, síly velmi vážné a snadno dokazatelné.

Před nedávnem chtěl vynikající časopis dokazovati, že není panující židovské skupiny se světovým programem tím, že prý židy jako vedoucí hlavy lze nalézti ve všech táborech veřejného života. Jsou prý židé v čele kapitalistů, svazu dělnických, ba dokonce v čele oněch organisací, kterým i tyto svazy jsou příliš krotkými. V čele anglického soudnictví, jako v čele sovětského Ruska stojí žid. Jak tudíž možno tvrditi, že by byli jednotní, když zastupují tak se různící názory?

Všeobecná jednota a společný účel celku je vytčen v protokole 9. takto: »Lidé všech možných směrů a učení jsou v našich službách, obhájci monarchie, demokraté, socialisté, komunisté a jiní utopisté. My jsme je všechny postavili k dílu. Každý z nich podrývá na svůj způsob poslední zbytek autority, a zkouší zvrátiti stávající pořádek. Všechny vlády byly otřeseny těmito snahami. Však my jim nedáme pokoje, až uznají naši vrchní vládu«.

Působnost »idejí« líčí protokol 10. »Když jsme nakapali jed liberalismu do vládních organisací, změnil se celý jejich politický vzhled«.

Základní názor těchto protokolů oproti světu je, že idea dá se použíti jako nejúčinnější jed. Autoři těchto dokumentů nevěří ani na liberalismus ani na demokracii, tvoří však plány, jak tyto ideje trvale mají být hlásány, aby jimi bylo lze zlomiti lidskou společnost, rozpoltiti v nepřátelské skupiny zničiti moc společných základních názorů různým míněním. Jed »ideje« jest zbraní nejspolehlivější.

Plán ideji používati takto dosahuje dokonce i do výchovy. »**Principy a theoriemi ve vychovatelství, které v našich očích očividně jsou falešnými, jichž jsme však použili, svedli jsme mládež nevěřících, ohloupili a znemravněli jsme ji**«. (Protokol 9.) A k životu rodinnému: »**Když jsme byli každému vštípili blud osobní své důležitosti, rozrušíme vliv rodinného života a jeho výchovného významu nevěřícím**«. (Prot. 10.)

Na jednom místě, které myslícímu čtenáři dává látku k dlouhému přemýšlení a pozorování, se praví: »**Než dozraje čas, nechte je se baviti... Nechť až potud pohládají životní theorie, k nimž jsme je svedli, za požadavek vědy, hrající úlohu nejdůležitější. K tomu účelu snažme se vnuknouti jim slepou důvěru v tyto theorie naším tiskem. Pozorujte úspěchy, k jakým jsme pomohli darvinismu, marxismu a filosofii Ničeově. Demoralisující vliv těchto nauk na ducha nevěřících, musí nám bezpodmínečně býti jasným**«. (Prot. 2.)

Že roztříštěnost a rozklad nežidovské společnosti příznivě pokračovaly v době, kdy protokoly byly přednášeny, vyplývá z každé řádky těchže. Nutno si totiž uvědomiti, že protokoly nehledaly podporu pro navržený program, nýbrž ony sdělovaly, jak postupuje pokrok programu, který již »po staletí« a od »dob dávných« se vyplňoval. Ony jmenují řadu věcí, které se již staly a uvádí výhledy na úlohy, které ještě se mají provésti. Rozklad společnosti lidské pokračoval nejvýš uspokojivě roku 1896, neb kol této doby, kdy uveřejněny byly tyto věštby.

Pozorujme, že nikde není vysloveno vyhubiti nežidy, nýbrž je ujařmiti, nejprve pod neviditelnou vládu v protokolech vylíčenou, naposled pod panstvím jednoho, kterého dosadí neviditelné moci politickými změnami jako vladaře světového, kteréžto moci dosadí světového presidenta nebo světového autokrata.

Nežidy nutno podrobiti nejprve, jak ukázáno, duševně, potom hospodářsky. Nikde není naznačeno těmi, kteří zvou se v protokolech židy, že mají nežidé býti utracení, nýbrž mají býti pouze! zbaveni nezávislosti. (Co by dělali židé na světě bez gojímů? Oni dovedou žíti jen jako cizopásníci). Jak dalece pokročil rozkol ve společnosti, vidno z protokolu 5.:

»Světová koalice nevěřících by se mohla občas s námi měřiti, my jsme však proti tomu ochráněni hluboce zakořeněnými a nevyhubitelnými různicemi mezi nimi. Rozdmýcháváním náboženské i plemenné nenávisti, kteroužjsme živili v srdcích jejich po 20 století, zalo-

žili jsme nepřátelství mezi osobními i národními zájmy nevěřících«.

To jest naprosto pravdivé, pokud se týče bojů mezi nežidy ve světě křesťanském.

Viděli jsme ve vlastním národě (americkém, píše to Amerikán), jak »nepřátelství mezi osobními a národními zájmy« se zakládá na »nenávisti náboženské a raçové«. Kdo však by chtěl tušiti, že vše vyvěrá z jednoho zřídla? A kdo by byl na to přišel — a to je ještě daleko překvapujícím — že jeden člověk nebo skupina lidí věnuje se této úloze? Však to stojí v protokolech takto psáno: »My jsme zasili nepřátelství — my chráníme se takto proti možnosti koalice nevěřících proti nám«.

Jsou-li tyto protokoly židovského původu čili nic, zda-li představují židovské zájmy čili nic — přesně takým jest přítomný stav nežidovského lidu.

Pracuje se však ještě na rozkolu daleko hlubšími, a jsou znamení, že tento vývin se tvoří. Rusko je jevištěm toho, jak nežidovská jedna třída židovskými vůdci jest vedena proti nežidovksé třídě druhé. V prvém protokole jest řečeno, jak působí na národ hospodářský systém, založený na spekulaci — »tento způsob hospodářského šílenství vytvořil a dále tvořiti bude společnost, jež je bez ideálů, studená a bez srdce. Taká společnost odvrácená od pravé politiky a náboženství je poháněna jedině lačností po zlatě... Potom nás budou následovat nižší třídy nevěřících v boji proti našim soupeřům o moc proti nevěřícím vzdělaných tříd, ne z lásky k dobru, ba ani ne z hrabivosti, nýbrž jedině z nenávisti ku »výsadním třídám...«

»Nižší třídy nevěřících budou nás podporovat v boji proti nevěřícím vzdělaných tříd«.

Tedy vlastní člověk jest vyhlédnut židem k tomu, aby pomohl k moci židovi proti lidem všem.

Kdyby boj tento dnes propukl, byli by vůdcové nežidovských podvratníků proti nežidovskému společenskému pořádku — židé. Oni jsou na místech vůdců nejen v Rusku, také ve Spojených státech (i jinde).

-A-

Humanita.

Okřídlené to slovo letí dnes celým námi odcizeným světem. Vše dnes naráží se na kopýtko humanity. Miluj bližního a toho bližního spatřuj hlavně v rase, která ukládá o život tvůj i celých národů. Miluj rasu, které jedná se o dobytí panství nad celou Zemí. Miluj rasu, která nastrčila učence, jimž pomocí svého tisku pomohla k nesmrtelnému autoritářství, z nichž nadělala neomylných božstev humanity. Miluj rasu, která každým záchvěvem mozku pracuje na zotročení lidstva, každým dechem svým vypouští nové otravné plyny . . .

Opravdové lidství (humanitu) projevují ti lidé, kteří pilně, úsilovně celý život pracují v povolání, jež si zvolili. Činí-li tak důsledně, soustavně, docílí utěšených výsledků, zajistí si jakýsi blahobyt pro sebe a svou rodinu. Druží-li se spořivost s pílí, poskytuje i možnost podpořiti lidi méně šťastné, nebo v neštěstí stojící, či v okamžité tísni. Známe mnohé muže i ženy, kteří tímto způsobem osušili mnohou slzu, předešli neštěstí, zoufalství, podepřevše včas lidi snaživé, poctivé.

Falešná humanita pracuje okázale. Pořádá sbírky pouliční, ve školách, po domech a obchodech, nátlakem úředním vymačkává příjmy pro své podniky. — Režie

Menšinové pracovníky prosíme o pravidelné zasílání naprosto spolehlivých, křiklavých případů útisku českých, nebo slovenských menšin! Také přehmaty různých úřadů atd., buďtež nám sdělovány.

těchto podniků pohltí většinu obrovských příjmů a pro chráněnce zbude nepatrná část. Ve »prospěch« nešťastníků hrají se divadla, tančí se, pije se »dobročinný« čaj, sekt atd., ale výtěžek se rozplyne na ohromné výlohy ústřední kanceláře, na cesty automobilem, do ciziny a j. a ubožákům se z těchto milodarů dostanou pouze malé drobty.

V Praze jest »Svaz abstinentní« (Ostrovní ul. 18), který v boji dovolává se presidenta-abstinenta. Nikdy se však v Čechách a zvláště na Slovensku nevypilo tolik kořalek jako nyní. Žida Vantocha z Nymburka a jeho »Griotte« zná každý čtenář novin podle celostránkových insertů v denním tisku. V r. 1921 v týdnu veletrhu byly ulice pražské přepásány pruhy napříč napjatými plátnem s nápisy kořalek Vantochových. »Národnímu« fondu Masarykovu věnoval svaz likérníku milion korun, což svědčí o dobrých obchodech jejich a lihová komise, v níž jsou zastoupeni výlučně Židé, věnovala na Masarykův fond tři miliony korun. V »Nár. Listech« 20. července 1920 byla otištěna rozmarná básnička duchaplné spisovatelky (Avo Burtov): »Pryč od sudu«, jež končí: »Ach, kolikráte musil skleničkou se spronevěřit národ svému kazateli, by jeho fond moh' dostat dar ten skvělý«.

Máme ligu proti tuberkulose — podnik humánní, ale vláda dováží z ciziny drahý a špatný tabák. Špatný tabák kazí plíce a u nás se kouří více než kdy jindy; kouřením otravují se i školáci.

Hýří se v hostincích, vinárnách, tančírnách, kabaretech a j. pod. místnostech. Alkohol, nikotin ničí nejen zdraví, ale i mravní zásady vštípené dobrými rodiči.

Biografy, kabaret nejposlednějšího řádu a dupárny jsou denně plny, z čehož jest jasno, že se té třídě obyvatelstva, která tyto obskurní místnosti plní, musí vésti dobře a že má peněženky přecpány.

Vláda pečlivě se stará o zdraví lidu jak jen může a pokutuje přísně každého, kdo nedbá zákona o noční práci. Na př.: pečivo, jehož převážnou většinu za časných hodin ranních spotřebuje dělnictvo, nesmí se v noci péci — jest to zdraví lidskému nebezpečno. Hýřiti až do rána v smrdutě, kouřem a výpary těl prosáklé místnosti jest zdraví lidskému nesmírně prospěšno, poněvadž někdo (ten pan Někdo jest vrchní org. Žid. Zednářstva) potřebuje degeneraci »akumů«, aby je snáze mohl ovládnouti.

Stát náš, převážně zemědělský, který za Rakouska živil hornaté země alpské, kupuje mouku v cizině. Pan ministr Hotowetz musil dvakrát až do Londýna, tam, kde sami mouku z ciziny kupují. Náklad na tuto mouku spolkl výtěžek z cukrn.

Bylo vysloveno heslo »Převychovat Čechy!« A inteligence českého národa byla od roku 1882 vychovávána prof. Masarykem, otcem našeho realismu. Měl na své posluchače, pozdější profesory veliký vliv; tito profesoři vychovali pokolení mladých profesorů, učitelů — a tito své studenty, žáky... Špatně však následují svého učitele, neboť úpadek mravů jest zjevný. Jeví se ne-

nasytnou hrabivostí, sobectvím, nesnášenlivostí, rozbitím národa na tucet stran; v životě soukromém: rozvody, manželskou nevěrou a úžasnou měrou rozšířením vener. nemocí. Kde takové ctnosti panují, tam ovšem nemůže býti klidu a míru, ani rovnováhy duševní, ani zdraví tělesného. Dokud nebude zákonem »na ochranu republiky« omezeno pijáctví, karban a různé druhy hýření, přepych atd., dotud snaha »Pro zdraví lidu« nemůže býti žádným rozumným člověkem považována za upřímnou a opravdovou.

Josef Holeček:

Naši.

Z knihy VI.

»— Nejste vlastenec, protože jste Žid. Žádný Žid není vlastencem, poněvadž nemá vlasti. Máte silněji vyvinuté národní vědomí a plemennou přichylnost, než národové evropští, ale vlastenectví nemáte. Předstíráte-li vlastenectví, vždycky při tom lišácky myslíte na své těžení z vlastenectví cizího. Když národy stihne neštěstí, nebo když jsou ve velkých krisích, jako je válka, podstata vašeho předstíraného vlastenectví nejzřetelněji se ukazuje. Synové vlasti dávají za ni hrdla i statky a vy kořistíte z nejideálnějšího, nejšlechetnějšího sebeobětování, jakého je schopen vlastenec. A při tom se rouháte i bojovníkům za ideu, i jejich idei, i jejich nadšení, i jejich vycezené krvi. Ano pozoruje se, že Židé již začínají svádět národy evropské, aby je následovali a vlastenectví odvrhli jako něco bláhového. Ovšem, bláhové je vám všechno, co nevynáší lichevní úrok. Jakž byste mohli pochopiti mravnou velikost, která podle vašich ponětí dělá si holou škodu a dává do sázky i hlavu!«

E Geschäftsmann.

V »Sebraných spisech« populár. moravsko-slez. spisovatele Fr. Sokola-Tůmy, jež vychází nákladem Al. Zelinky v Mar. Horách u Mor. Ostravy, vyšel jako sv. IX.—XIII. sensační 5dílný román ze života ostravských židů »V záři milionů« E Geschäftsmann. Stran 870. Tisknuto na krásném papíře s uměleckými obálkami Ladisl. Uhlíře. Cena celého díla ve 2 objemných svazcích 60 Kč.

Byl-li kdo povolán, aby napsal román ostravský, to jest aby vylíčil život průmyslového kraje ve všech jeho stránkách i společenských prostředích, v jeho americkém vzrůstu i dnešní tvářnosti, byl to jistě Sokol-Tůma. Poznal jak málo kdo jiný nejrozmanitější složky ostravského života, byl svědkem a záslužným spolubojovníkem v národnostních zápasech, vnikl do života dělnického, prožil po dlouhá léta bouřlivé kapitoly ostravského vývoje, poznal spoustu dokumentů i lidí — jaký tedy div, že pojal úmysl, aby toto své bohatství dojmů a vzpomínek zcelil v širokém obraze románovém. — »V záři milionů« kreslí historii židovského dobyvatele, Chaima Bauchbrennera, krakovského spekulanta, jenž úpadkem bursy přijde o všecko jmění a jde do Ostravy znovu začínat od nejtrudnějších začátků.

»Co jest nám po tom, kdo drží moc?« praví se na str. 322. »Nám musí býti vše jedno, kdo vládne tu nebo jinde, ale nesmí nám býti jedno, zdali ten, kdo tam sedí, bude nám prospěšným, užitečným, zda-li za jeho vlády bude nám umožněno vyvinovati se, zda-li v budoucnosti utváří se i politické poměry tak, aby jim vyhovoval, zkrátka, nám musí hlavně na tom záležet, aby tam byla ona strana zastoupena, která nám (Židům, pozn. red.) bude sympticka a která by pomocí naší uchvácenou moc neobrátila proti nám, nýbrž nám za ni byla vděčna.

A z těchto důvodů, pánové, je velice důležito, nechávat v důvěře všechny strany, že jsme s nimi solidární, že jejich věci přejeme, že rozumíme jejich tužbám a požadavkům, že jsme pro ně zaujati, ale v rozhodné chvíli opustit všechny a pokud nebudeme dosti silní rozhodovat sami — přidati se k těm, kdož mají jisté vítězství . . .«

»— my budeme v synagoze rozhodovat o tom, kdo z »akumů« je toho hoden vedle nás tam (na radnici) seděti . . .«

Přinášíme tuto nepatrnou ukázku z velkého a vzácného díla česky cítícího spisovatele a **doporučujeme co nejvřeleji**, aby tato objemná kniha nescházela v žádné rodině ani knihovně.

Příště se o této velmi poučné knize blíže rozhovoříme. Zasluhuje veliké pozornosti.

Různé zprávy.

»Nový Lid« vychází v Brně. Jest to jeden z nejrozšířenějších, nejlacinějších (tiskne se na rotačce!) listů v celé republice. Rozšířen jest po venkově a není snad místa, kde by nebyl sběratel »Nového Lidu«, jenž by jeho kolportáž obstarával. Známe tento list před válkou, známe i jeho předchůdce. Byl to výchovný, vzdělávací, pokrokový list. Nenáležel žádné straně, tím získal si tolik sympatií. Tendence jeho byla výborná i krátce po převratu. Byl to jediný snad list, jejž mohl čísti každý, i sebe zuřivější stranník. Pojednou se začal »Nový Lid« vzhlížeti v našich různých osvoboditelích i dobrodruzích a přejal z části realistický program a dnes nalézá se již úplně snad v hradním vleku. Židorealisté vystihli, že tento, na našem venkově zakořeněný list, mohl by tolik učiniti k uplatnění jejich názorů, k dosažení jejich cílů, proto — nevíme arcit jakým způsobem — docílili toho, že tento list vychovává náš lid jednostranně, tendenčně, jak oni potřebují! List čiší cizáckými výplody lžihumanitářskými, pacifistickými atd., co zatím všichni naši sousedé a mezinárodní Židovstvo brousí si zuby na naši drahou vlast. Ani jednou, poslední léta, »N. L.« nevystoupil na obranu našich národních menšin při současném vystoupení proti židovské a židorealistické politice a židovském pletichaření, nýbrž kolébá a v pravém slova smyslu otravuje náš lid povídačkami o pacifismu, humanitě atd. a pomíjí zřejmě nejakutnější otázky, dotýkající se bezprostředně národních, našich, arijsky-českých poměrů a zájmů! »N. L.«, jakožto list tak rozšířený, svou nynější tendencí — zahaluje kouřem kadidla jež kadí, leže poslušně na břiše před hradem, jinak bystré oči našich bodrých venkovanů a tito mu věří — nese tudíž těžkou vinu na tom, že národ místo aby byl přesně a správně informován, líbí-li se to komu, či nikoliv, bude naprosto nepřipraven, dojde-li v brzku k událostem, jež nám připravuje mezinárodní Židovstvo, jehož placenými exekutory jsou naši realisté (židomilové)! Nejsme imperialisty ani militaristy, ale chceme vychovati, ne strašiti! lid a připraviti ho na všecky eventuality! Chceme jednou čísti v »Novém Lidu«, že židovská a židomilná politika jest neštěstím našeho národa a dokavad toto čísti nebudeme, máme pochybnosti, kdo nyní asi za »Novým Lidem« stojí! —

Noviny, píšící proti církvím křesťanským (které sice není možno ve všem chváliti), ale nepíšící proti nejmocnější z církví vůbec, židovské, jíž mnohé naopak se koří a její přisluhovače velebí, pracují za židovské peníze!

Přednášky osvětové, výchovné atd. může nyní konati v naší rep. jen ten, kdo má na pořádání přednášek koncessi takovou, jako asi potulní komedianti, »šlejfíři«, majitelé cirkusů, flašinetů a pod., tak nařizuje výnos ministerstva vnitra. Vyhodili jsme zase jeden trumf a bůh ví, kolik ještě takových máme. V tomto ohledu (a snad i v jiných podobných kabrňáckých!) přetrumfli jsme opravdu i to staré Rakousko! V tomto státě jest »demokracie opravdu diskussí«, jak to řekl zakladatel našeho židorealismu!

Politická zpráva z Turecka (bezdrátová Hosín). — Dne 5. ledna j. r. proveden atentát na ministra financí Mustafu Ra-Ben-Ješína. Posice vrchního mufty Včelibeje se strašlivě zakolísala. Leč nastojte: V osudné noci z 5. na 6. I. hráli o královské sumy peněz císařští ministři turečtí a sice: jeho excellence p. ministr východu Zobák-Bej, j. e. p. min. soukr. honitby Zlatý-Bej a korunní princ samotného paši Mustahonzafa — ve francouzském restoránu na Bosporu, kde je mužstvo vrchního muftí našlo k ránu o hodině čtvrté ve veselé zábavě. Ladné dívky, oblečené velice vkusnými hedvábnými punčoškami, spiatými nádhernými podvazečky; nožky obuty byly v lakové střevíčky nejposlednější módy, obsluhovaly turecké státníky. Jinak toaleta těchto krásek byla nejjednodušší — vlastní kůže. Poněvadž vrchní muftí Včela-Bej nesdělil s P. T. tureckou veřejností výsledek tohoto objevu, posice jeho se ještě strašlivěji usadila, než se prve zakolísala. — To jest ovšem možné v Turecku — na Bosporu.

»Národní« divadlo. 28. I. 22 čteme: »Eduard II.« Přeložil Ot. Fischer. Výpravná spolupráce B. Feuerstein a J. M. Gottlieb. Scénická hudba J. Weinberger. Proto se divadlo jmenuje národní.

Dnes dostal jsem již 8. číslo »Náš Cíl«. Mám zaplaceno předplatné na půl roku Kč 12 — ?

Masaryk odcházeje z Ukrajiny napsal: »Nemohu dost zdůrazniti, že naše vojsko je uvědoměle politické, naše vojsko je výběr a výkvět politické zralosti a odhodlanosti, naši vojáci **budou doma** za všech okolností **politickou elitou, politickou páteří radikální politiky«.** (Splnilo se jenom to s tou páteří, pokud máme na mysli žido- a germanofilskou politiku »realistů« — nic více! pozn. red.)

Demokracie praví: Národ je svrchovaný a spravuje se sám zřízeními, která si dává ze své vůle. Národ jest svobodný, neznající poručnictví ani výsad, občané jsou si rovni před zákonem a za právo uznávají, co založeno jsouc na pokroku vědy, umění a hospodářství, vede nejkratší cestou k blahobytu tělesnému i duchovnímu. — To tedy už máme (psáno 1. aprile).

Čtenářům: Žádáme, aby každý, kdo má naše složenky a již předplatili, vrátil přebytečné, neboť výdaje za tyto jsou pro nás obrovské a my nemajíce jiných příjmu než z prodeje listu, těžce neseme všechna vydání.

Rozluštění hádanky z čísla sedmého: proč jest sedmička přeškrtnuta? zní: když na hoře Sinay dostával Mojžíš desatero a slyšel, jak zní sedmé přikázání, odporoval německy: »Auf das kann ich nicht eingehen; das muss geschtrichen werden« (to nemohu přijmouti, to se musí škrtnouti) a od těch dob jest sedmička přeškrtnuta. (Rozluštění došlo 25 — žádné správné).

Venkovské zástupce pro kolportáž »Našeho Cíle« (i knih) přijmeme za velmi výhodných podmínek.
Administrace.

Otiskujeme inserty pouze ryze československých firem arijských doporučení hodných:

Havlínek a synové
továrni výroba dětských vozíků
Praha-Žižkov, Husova 45.
Ceníky zdarma.

Čtěte! Dr. Fl. Eisnera **Židovstvo** knihu, jež vzbudila pochopitelný zájem všech vrstev, jako první česká a původní, vyčerpávající otázky této zvláštní rasy. Pro čtenáře našeho listu za **sníženou cenu Kč 10,** váz. Kč 14. Obnos předem, třeba ve známkách. Kdo pošle Kč 17, obdrží i knihu Jos. Ráze: **Láska** (176 stran). Objednati možno pouze v redakci t. l.

Zkuste nákup u našinců!
4 krát 5 m = 20 metrů zašle pošt. dobírkou vyplaceně za Kč **126·—**
Josef Stolín a spol., Náchod.
Sestavení: delén šat., perlička šat. zefír košilový a kepr županový květ.

Nevyhnutelný v domácnosti, nepostrádatelný na cestách je v plechovkách po 50 a 100 gr. č. v. firmy J. FROMM-OPAVA.
čaj s pávem
Žádejte ve všech obchodech!!

Každý uvědomělý Čech a Slovák požaduje »Náš Cíl« ve všech kavárnách a restauracích! — **Čtěte naši lacinou knihovnu: 6 knih = 1000 stran za Kč 45·— v předplacení (i na 3 měsíční splátky po Kč 15·—).**

Tiskem knihtiskárny Karla Brandeisa v Třeboni.

Po konfiskaci nové opravené vydání.

Ročník I. V Č. Budějovicích 15. dubna 1923. 8. číslo

NÁŠ CÍL

Číslo 1·— Kč.
Předpl. na rok Kč 20·40
na půl roku Kč 10·80.
Vychází 1. a 15.
každého měsíce.

Řídí redakční kruh. —
Majitel a vydavatel pro V. Š. S. »Odkaz Žižkův«, jakož i zodpovědný redaktor Jan Cibulka, České Budějovice, Zátkova ulice číslo 8.

List vlasteneckého hnutí Čechoslováků.

Silou proti mdlobě, vzdorem proti zlobě, ale láskou k sobě.

MOTTO. »Moje barva červená a bílá,
dědictví mé poctivost a síla«. *Havlíček.*

OBSAH: Vastenecká a národní hnutí. — Před válkou a po válce. — Požidovštělá Francie. — Mezinárodní Žid. — Humanita. — Naši. — E Geschäftsmann. — »Nový Lid« . . . — Přednáška . . . — Politická zpráva z Turecka . . . — Národní divadlo. — Masaryk . . . — Demokracie . . .

Výhradní prodej pro Prahu má p. G. Soukup, novinářství a insertní kancelář Praha III., Chotkova 10.

Křížek:

Vlastenecká a národní hnutí.

Naše »Volné sdružení Spisovatelů-Odkaz Žižkův« svým osmistránkovým programem z července r. 1922 obsaženým v prvním svazku knihovny, jíž sdružení vydává, bylo prvním sdružením v naší republice, jež obralo si za úkol buditi národní vědomí, bojovati proti nezdravým dnešním našim politickým, sociálním atd. atd. poměrům. Byli jsme to po prvé my, kteří vyšli jsme na veřejné forum nebojácně, nelekajíce se bláta a kalu, jež na nás vylila všecka možná individua, štítící se pravdy aneb individua, chtějící na úkor národa udržeti smluvený »hradní mír«.

Když se naše sdružení, vlastní svépomocí ustavovalo, bylo nesčetněkráte při mnoha poradách prodebatováváno, máme-li utvořiti řádnou organisaci, či nikoliv. Byly podány návrhy pro i proti a prosím, nedivte se, že návrhy proti zvítězily! Stručně oznámím veřejnosti, pokud arciť mně jest možno, některé z důvodů, proč nechtěli jsme vytvořiti organisaci.

1. Organisace, jež by sledovala takové cíle, jako naše by musila sledovati, byla by organisací politickou a jejím založením vznikla by tudíž zase event. nová politická strana a poněvadž káráme roztříštění národa na strany a naše fanatické stranictví, bylo by to nesmyslem a snad prohřešením na národní věci.

2. Každá organisace musí míti svého předsedu, místopředsedu, výbor, výkonný výbor atd. a tu jsme nechtěli zjeviti se takto veřejnosti, jež by mohla v tomto ustavení spatřovati novou revoluční, fašistickou, příští vládu s obsazenými již resorty, jak poukazuje již nyní na pražské »Národní hnutí«. Venkov jest k takovýmto akcím již krajně nedůvěřivým, nesčetněkráte zklamaným.

3. Členové organisace musili by odváděti příspěvky atd. a mohlo by se věci škoditi, obzvláště kdo zná náš venkov, některý »dobrodinec« by mohl rozkřiknouti, že peníze shrabujeme pro sebe, abychom se obohatili a pod. a věci by bylo tím ne zrovna prospěšno!

4. Věděli jsme, jakmile založíme organisaci, vloudí se nám třeba do ní všecky možné podvratné, podplacené atd. živly, čímž akce byla by předem ubita. V silné organisaci jest vyloučena přesná kontrola jednotlivců a ze zkušenosti víme, že jediný »český« Žid, vlastenec na př.: Peníček, Havlíček atd. (popřevratová jména naších Židů) stačí, aby organisaci rozštěpil, rozbil a tím její sílu a cíl zmařil, jak to židé doposud provedli skoro s každou naší stranou politickou.

5. Poměry byly a jsou takové, že podle našich přesných informací, nebylo a není již času na tvoření organisace takové, jež by tak účinně mohla zasáhnouti, jak by toho poměry vyžadovaly a než-li nepřipravená, slabá organisace, zanášející do situace jen chaos, lépe jen burcovati, rychle, všecky stranníky (pokud arciť možno!) správně informovati!

Bylo ještě více a snad závažnějších důvodů, ale o těchto nemohu se zatím zmiňovati!

Patrno tudíž, jak ideálně, poctivě a nezištně ujali se naši členové práce. V čem spočívala a spočívá tato práce?!

Důvěrnou cestou dozvěděli jsme se v červnu 1922, že na mezinárodním kongresu svobodných zednářů (židovských) konaném v Ženevě bylo v důvěrné poradě usneseno, že svobodné zednářstvo celého světa má všemi silami pracovati o to, aby r. 1930 vzplanula určitě všesvětová revoluce bolševická, jež by měla za účel dnešní ruský režim udržeti. Bylo tudíž plných 8 let času k vykonání účinné, výchovné, informativní práce, propagandy atd., jejíž výsledky byly by s to zničiti anebo silně paralysovati tyto plány mezinárodního židovstva. Práce rozvržena tudíž na 8 let, přesně programově!

Počátkem listopadu m. r., když vyšla již naše druhá kniha, byli jsme upozorněni na různé věci a zjevy v našem politickém životě a důvěrnou cestou přesně zjištěno, že nutno účinněji do akce zasáhnouti. Upozorňují mimochodem, že italský fašismus nebyl naprosto nikdy naší předlohou! Knižní informace a propaganda jest sice důkladnější, ale pomalá. Koncem listopadu m. r. usneseno jednohlasně vydávati mimo knihovny ještě list, čtrnáctidenník!

Založením listu »Náš Cíl« (list vlasteneckého hnutí Čechoslováků), jenž byl a jest prvním listem toho

druhu (chcete-li jakéhosi venkovského »Národního Hnutí«), chtěli jsme toliko informovati, burcovati naši nejširší veřejnost, opojenou stranickými boji, různými osvobozenskými pohádkami a přezírající vlastní národní nebezpečí atd.

Tomuto programu zůstali jsme věrni a těší nás ono porozumění, jehož se nám doposud dostalo, čehož důkazem jest spousta povzbuzujících, pochvalných dopisů z celé republiky a ze všech vrstev obyvatelstva, darů našemu tiskovému fondu atd.

Úzkostlivě hledíme na tvoření se organisací, jež mají nám buď blízký anebo dokonce i společný program.

V samotné Praze vyrostly rychle za sebou dvě; jest to: »Národní Hnutí« a organisace »Červenobílých«. »Národní Hnutí« valně si neposlouzilo, použilo-li za svůj orgán socialistický (byť dříve Modráčkův!) »28. Říjen«. »Výzva Červenobílých«, orgán to »červenobílých«, jest mnohem sympatičtější a prvé číslo očekáváme náimi s takovou dychtivostí a úzkostlivostí, plně nás uspokojilo a vidíme nyní přesně, že cíle a snahy naše jsou s těmito v podstatě v naprostém souladu. Vůbec organisace »Červenobílých« jest v každém ohledu sympatičtější, věcnější, ne tak generálská a vyhovuje, musíme-li již tudíž nějakou organisaci míti, venkovu mnohem více, jako »Národní Hnutí«.

Konečně na sesterské Moravě vyvstalo rovněž spontánně mocné, přímo fašistické hnutí, rovněž organisace, jehož orgánem jest »Hanácka Republika«, vycházející v Holešově. Program skoro tentýž, ale energičtější. Tudíž práce a snahy »Volného Sdružení Spisovatelů-Odkaz Žižkův«, (knihami a svým listem »Náš Cíl«) vyvolaly v život, můžeme to dnes směle říci, všecka tato hnutí.

Tříštění, jak patrno na Praze, nastalo i zde a za nedlouho, znajíce českou povahu, budou, bohužel, snad tyto jednotlivé organisace do sebe biti a tak se »posilovati« k národnímu sjednocení.

Musí dojíti rozhodně ještě k výměně názorů a event. sjednocení všech! Apelovali jsme novinářsky i osobně u mnohých činitelů »Národního Hnutí«, dosud však zůstalo pouze při »řečech«! Lid pozbývá důvěry a tvrdí namnoze, že vše se děje proto, »aby se něco dělalo«. Naposledy obracíme se k »Červenobílým« a Národovcům moravským (holešovským), aby co nejdříve svolali společnou poradu všech spotánně vzešlých hnutí národních, aby mohly býti probebatovány směrnice společného, cílevědomého postupu a pod.

Kdyby však k tomuto dorozumění a sjednocení nedošlo, upozorňujeme na toto:

Všichni si bez rozdílu rozumíme, pracujeme však zatím každý svým způsobem a svými prostředky za společným cílem!

Bude-li vlast-republika potřebovati našich sil a paží, najdeme se všichni na jednom místě a v čelo své postavíme lidi takové, kteří dnes stojí snad v pozadí politickém a pod., kteří však svou **poctivostí, nezištností, arijskou českostí, moudrostí atd., budou zárukou lepšího příští našeho národa a státu.**

To snad bude kompromis, na němž bude další ideová spolupráce možnou!

Tudíž, Vy, bratři na Hané a v Praze, jen nezlštně a neohroženě za společným cílem vpřed!

Ještě poznámku: neradíme v malých místech, hlavně v pohraničí zakládati organisaci N. H. a j. (na př. Č. Krumlov, Prachatice a pod.), ale opříti se o organisace v těchto městech již stávající: Sokol, N. J. P., Č. M. Š., neboť jako všude, i v našich menšinách spočívá práce národní na několika lidech, kteří jsou činnými ve všech nár. spolcích, org. i hosp. podnicích a založením nové organisace ubralo by těch málo sil, které mají, již stávajícím a výsledek — nové rozbití! **Úkolem všech hnutí národních jest spojovat.**

Prof. Dr. V. Štěpánek.

Před válkou a po válce.

(K případu p. dra Borského).

Mnoho a rádo se u nás zapomíná. Ale že by naše paměť se mohla tak rozrušniti a změniti, jako jsem toho případ zažil poslední dny, zdalo by se skoro nevěritelným.

Začalo se tak, že jsem dostal od p. red. »Nových Čech« dopis, zda bych nenačrtl vzpomínky na jednání T. vyslance A. Kalliny před válkou s otc. Kuskem, Výhodné pro věc bylo by prý dohmluviti se s p. Drem L. Borským, který byl v leccos zemřelým zasvěcen. Odepsal jsem, že ovšem nevím, přišla-li vhodná doba dotýkati se věcí, na kterou jaksi pozapomněl i sám zemřelý, nedotýkající se nikdy svého bývalého poměru k t. r. Daschovcům, ale k p. dru Borskému že zajdu a o článek se, na výslovné přání, pokusím.

Také našeho býv. vyslance římského a někdejšího kolegu-člena předsednictva strany statoprávně-pokrokové jsem, pravda, neviděl od svého útěku za hranice r. 1914; mnoho se změnilo z těch dob a málokdo zůstal tak naivně stejný, jak snad já. Ale že by to mělo vliv i na vzpomínky mínulosti, tomu jsem nechtěl věřiti, ani když jsem byl překvapen při následující pak rozmluvě zvláštními výroky p. dra Borského o onom ruském vyjednávání posl. Kaliny. Vzhledem k tomuto »rozporu« paměti, radil p. dr. odložiti věc a dopsati o našem »usnesení« i p. red. »Nových Čech«.

Učinil jsem tak a byl znovu nemálo překvapen, když v novém čísle objevil se pak článek dra L. Borského, jednostranně tlumočící j e h o názor, zatím co já plně usnesení, zdržel jsem se loyálně od vyžádaného projevu. Nechtělo se mi věřiti, že se to vše stalo úmyslně, ale nemohl jsem k tomu mlčeti tím spíše, že vylíčení mých vzpomínek po tomto činu nabývá rázu polemického a je proto stigmatisováno jaksi (psychologicky) co do své hodnověrnosti oproti líčení p. dra B. Ovšem jsou dvě okolnosti, které to paralysují. A první z nich je, že i vyslanec Kalina i býv. ruský konsul V. G. Žukovský jsou mrtvi, ale jednání tehdejší měla více méně blízké svědky a na prvém místě ovšem mého otce, jakožto hlavního prostředníka.

Než, oč šlo tedy před válkou a o čem je spor dnes po ní? Že je před možnou velikou válkou, nebylo r. 1914 jasnovidectvím p. dra Borského ani kohokoli jiného, nýbrž víselo od r. 1909 a zvláště 1912—13 ve vzduchu. Přípravě Slovanstva k ní byla věnována celá činnost několika radikálův a starých Slovanů. Z jejich kruhu, majícího oporu v mladé státoprávně-pokrokové generaci, zvl. žižkovské, vyšel i popud k utvoření zahraniční komise strany (při předsednictvu). Členy jejími vedle posl. Kaliny, K. St. Sokola ad ra A. Hajna byl i dr. Borský, řed. Mrazík a podepsaný. Počátkem r.

1914 pracovala komise o státoprávním projevu k evropské diplomacii a zároveň zahájeno tajné jednání s konsulem Žukovským o podporu této akce oficielním Ruskem. Aby to mohlo zůstati bez nebezpečí, byl prostředníkem určen můj otec, jako jinak do politiky nezasahující a požívající nejužší důvěry býv. konsula. (Já sám byl již tehdy volán na policii ve věci Gerovských a držel se v diplomatickém jednání stranou, přejímaje naopak úlohu prononcovaného bouřliváka).

Přes to jsem informoval jak zemř. poslance s jedné, tak zase byl otcem informován o jeho jednání se samým konsulem s druhé strany natolik, že se v mých rukou scházely nejtajnější nitky této akce. Jako důvěrník věcí takových nepokládal jsem arci za vhodno bez dorozumění s ostatními účastníky začíti o nich veřejně psáti třeba i dnes, a p. dr. Borský ví zejména, proč. Ale této mé ohleduplnosti nesmí býti nadále zneužíváno, neboť mlčel-li jsem, když se házelo blátem po naší cti a mlčelo se opět k tomu se stran, které kdysi samy dělaly a chtěly totéž, co potom za hranicemi Dürich a my, nebudu mlčeti, když jde o samou rusko-slovanskou věc. My, obětovavší této věci své síly, politickou kariéru i čest, nedopustíme, aby bývalými spoluúčastníky byla zapřena a zkroucena celá minulost, aby si proti Rusku umyli dnes ruce a aby byla riskována možná ne tak vzdálená zase budoucnost!

Píše-li p. dr. Borský, že vyjednávání neodpovídalo našim nadějím a p. Žukovský byl velmi zdrželivý, musím jako přímější účastník říci, že jednání s p. konsulem mělo veliký úspěch a že ani p. posl. Kalina nedíval se podle mých řečí s ním tenkráte pessimisticky na věc, jak líčí dnes p. Borský, což viděti z toho, že se ještě pozdě, na jaře r. 1914 začal učiti rusky. Přinesl jsem mu otcovu R. knihovničku (u Hejdy a Tučka, za války konfiskovanou) na nějakou schůzi v hotelu de Saxe. P. posl. pospíchal ovšem na jednání stejně jako výkonný výbor, ale nikoli z obav před vypuknutím války, o níž se soudilo do poslední chvíle dosti optimisticky, nýbrž z vnitřních příčin strany. Pravda, že na rus. konsula aféra Švihova působila v tom směru, že přestal podporovati, stejně jako jiní, vidoucí věčné kolísání této strany, poslance Kloíáče v jeho akci povahy čistě soukromé (p. Borský i ostatní zasvěcení mi porozumějí!), ale nepřerušil jednání s důvěrníky strany a náš styk nebyl jen osobní, nýbrž politický.

Co se postupu akce týče, je pravda, že p. konsul byl mínění, že Rusové z počátku možné války budou nuceni jen hájiti čáry polských pevností a vésti válku defensivní, ale nikdy nemohl prohlásiti, že Rusové nepřijdou vůbec na území českých zemí (!??), byl by to příliš veliký nesmysl a přiznání ruské porážky předem. Že ruský konsul nemohl míti instrukcí svaděti nás k nějaké revoluční akci, je věc tak samozřejmá, že jen naprosté nechápání dnešními »revolucionáři« býv. státní diplomacie může býti omluvou této stylisace! My jsme od počátku postavili svou akci na program státoprávní, tvrdíce, že vedeme zákonný, právní boj a o »revoluci« ve smyslu dnešním se se zástupcem ruské konservativní vlády ovšem jednati nemohlo, nemělo a nesmělo. Co se týče poznámky o schválně opačném prý informování mne konsulem o počátku války, je to spíše jen roztomilost p. dra Borského — býv. konsul opravdu nevěřil, jako mnozí jiní, v bezprostřednost války, což mělo ovšem smutné důsledky pro ně samy, ale o nějakém chtěném desinformování nelze mluviti.

Na boykot ohlášený a již prováděný (nátlakem), odpoví poctivý, pravdy milovný Čech a Slovák získáváním nových předplatitelů našeho listu.

Hlavní podstata sporu a bolesti p. Borského jest však to, že v květnu r. 1914 konal se skutečně sjezd strany, že na něm přijat byl projev, jak praví p. dr., kompromisní a v podstatě můj, kdežto jeho, teď po válce rozšiřovaný a slavený, mající prý vyvolati persekuci strany (!) — byl jednomyslně »přehlasován«. Jest smutně zajímavé, když dnes nikdo se nechce hlásiti k projevu, ofic. přijatému (snad k vůli jeho autoru) a nechá se o něm psáti tak, jak to činí p. dr. Borský, aniž někdo ocituje alespoň podstatnou jeho část! Projev můj byl stejně radikální v podstatě, ne-li radikálnější než p. dra., neměl ovšem za účel ubíti v zárodku věc persekuci, ale měl úkol daleko vyšší: byl to první po memorandu Riegrově Napoleonu III. zase projev mezinárodně-diplomatický, umluvený a zredigovaný zvl. v ruském (mnou a otcem přelož.) textě samým rus. konsulem jakožto představitelem carské vlády. Byl otištěn v podstatné části »Novým Vremenem« a rozeslán na různá oficielní a poloofficielní místa. V přetisku, učiněném v mém měs. »Slovan«, byl mnou před samou válkou odvezen do Ruska a rozšířen ve všech vlivných slavjanofilských kruzích ruských a hrál potom i značnou úlohu při podpoře naší akce a p. J. Düricha za války v Rusku carskou vládou. Kdyby tato akce a carské Rusko byly zvítězily, odmítající jej, p. dr. Borský i mnozí jiní, dnes mlčící, byli by se jistě přihlásili ke své spoluúčasti. Dnes ovšem jej zamlčují stejně jako jeho autora a předčítatele na květnovém sjezdě strany. Tak jak rak. policie (sotva prozíravě?) dívala se tehdy na tuto státoprávní akci a na nás, státoprávníky, snad jako za neškodné blázny (jak praví p. dr. B.) tak dnes na nás (s výjimkou škodlivosti) patří i zahraniční západničtí vůdci a jich dnešní nohsledi v republice. Jenže naše bláznovství, jak ukazuje další případ p. dra Borského s východní Haličí, ujasňující i — pro jakého daufina byl psán nehistorický memoir v »N. Čechách«, — stává se v poslední době nakažlivým. O tom příště. Dnes cituji jen ad informandum široké veřejnosti podstatu našeho tehdejšího memoranda (ne jen resolnce, jak říká p. dr. B.) podle zachovaného mnou, bohužel, jen ruského textu):

Ukazuje na tehdejší konstelaci Evropy, dotýkající se i osudu Rakousko-Uherska, projev mluví o významu v souvislosti s tím české otázky, třebaže většina není si ani u nás vědoma, že otázka ta není vnitřní ani se stanoviska právního, a po hnusném násilí posledních let (na českém sněmu) absolutismem, že musí býti po příkladě Palackého a Riegra (r. 1867 v Moskvě a 1870 ve Francii) vnesena na mezinárodní forum! Neboť centralistické ideje rakouské (rozuměj Rakouska), jak předvídal dávno vůdce ruských slavjanofilů J. S. Aksakov, již vlastně není a nebude (což pochopili první Maďaři). Otázku českou nemůže rozřešiti žádné cisleithánské ministerstvo, neboť podle A. Denise vlády přicházejí a padají, ale národ a tedy i Čechy musí chrániti svou čest, zvl. před 500letým výročím Husovým, i vzpomenouti, že s vojenského ohledu znamenají alespoň ½milionovou (výpočet p. dr. B.) armádu pro Slovanstvo

neb německví. Nemůžeme zraditi minulosti a slovanské ideje a důtklivě varujeme ty Slovany (slov. strany), kteří, zdá se, počítají dokonce s rak. něm. kombinací proti Rusku a trojdohodě! Jsme proti politice trojspolku (rak.-něm.-ital.) a Evropa i Německo vědí, že obnovení českého státu znamená (teprve) úplný pád této politiky . . . Není-li v našich silách odvrátiti následky dnešní zahraniční politiky rakousko-uherské, nechceme brátí aspoň zodpovědnost za ohromnou katastrofu, která se touto politikou zvedá nad Evropou . . . Nepřejeme si ji, ale přijde-li, **»neobáváme se, že by česká otázka mohla býti vyřešena nespravedlivěji válkou, než se řešila dosud mírem«. — Nuže?**

(Dokončení).

Dodatek.

K článku, polemisujícímu s drem L. Borským (Bondym), zejména s jeho projevem o † vysl. Kalinovi a o vých. Haliči, třeba dodati, že posledním zabýval se po dru Kramářovi i dr. Červinka v »28. Říjnu« a S. Samsonyč ve »Výzvě červenobílých«, sám pak dr. Borský v »28. Říjnu« činil nové projevy, které by se mohly zdáti na první pohled korigováním prvních. Ale pro dra B. ani v nich není hlavní, že právě naše ruské vojsko »ukázalo se jako činiteli rozhodujícím« a v »Rusku byla vybojována naše samostatnost« (inkasovaná na Západě), jemu jde v polemice jen o význam armády vůbec a ne o otázku jejího použití, nebo nepoužití v poměru k **východněslovanské** nebo **západnickožidovské** koncepci. Nám naopak, právě tato věc jest podstatou sporu o smysl naší revoluce a s námi souhlasí v tom již řada opozičních listů, skupin a organisací, které sloučiti ve společnou všeslovanskou oposici jest, zdá se, zvláště úděl **»Všeslovanské Jednoty«**, pořádající s jinými již sdruženými stranami, za účasti i řečníků z druhých slovanských národů, zejména Podkarp. Rusi, veřejnou schůzi v Praze (na Žofíně) v pátek dne 13. dubna 1923. O jejím výsledku (resoluci) příště . . .

Ed. Drumont:

Požidovstělá Francie.

»La France juive«.

Kniha toho názvu vyšla v Paříži již ve **104.** vydání a jasně ukazuje, že **Žid jest na celém světě stejný.** »Jediný, jemuž revoluce (francouzská) přinesla zisk — praví se v knize mezi jiným — je Žid: vše vychází od Žida a vše se k němu vrací. Lze mluviti o skutečném výboji, o podmanění celého národa menšinou nepatrnou, ale solidární, jež srovnati se dá s podmaněním Sasů šedesati tisíci Normanů za Viléma Dobyvatele. — Způsob boje je různý, výsledek týž. Vidíme charakteristické známky podmanění: **celý národ pracuje do rukou jiném,** který systémem vykořisťování, široce daleko rozvětveným, osvojuje si práci bližního. **Nesmírné jmění Židů** (statky, paláce atd.) **nejsou plodem skutečné práce, výroby,** jsou znamením plemene panujícího nad plemenem podmaněným. Rodina Rotschildů na př., která ve francouzské větvi má své miliardy, neměla krejcaru, když přišla do Francie. Od té doby neučinila nijakého vynálezu, neobjevila bohatých dolů, nezúrodnila kousek orné půdy: ony miliardy sebrala Francouzům, nedavši jim navzájem ničeho«.

»Hospodářská posice jest první, kterou si Žid zabezpečí. Odtud tlačí se pak do všech kruhů, které ve veřejnosti něco znamenají: mezi šlechtu, měnce, umělce a spisovatele. Žid opanoval také sedmou velmoc — veřejný tisk. Co to znamená, není třeba dovozovati«.

»Kdyby mozek našich spoluobčanů fungoval pravidelně a normálně jako mozek jejich předků, nabyli by brzy přesvědčení, že Žid nemá absolutně žádného motivu býti vlastencem«.

»Semita nemá tvořivosti, kdežto Arijec vynalézá, ani sebe menší vynález nebyl učiněn Židem. On naproti tomu vykořisťuje, organisuje a dobývá užitků z vynálezu Arijcova, jejž arci ponechává pro sebe. Arij objevuje Ameriku, Žid čeká, až jest objevena a obdělána a jede se tam obohatit na útraty druhého. **Žid dovede žíti jen ze společného stolu uprostřed civilisace, kterou sám nevytvořil.**

Židu schází vůči křesťanu to, co tvoří půvab společenských poměrů: cit rovnosti. Žid buď se plazí u nohou křesťana, nebo ho šlape svýma nohama. **Jest buď nahoře, nebo dole, ale nikdy po boku.** Plémě arijské má neskonalé množství povah a temperamentů, Žid však podoben bývá Židu, jako zrno zrnu. Žid jest neschopen překonati jistý stupeň nepříliš vysoký. Semité nemají takového génia, jako byl Dante, Shakespeare, Bossvet, Hugo, Rafael, Michael Angelo, Newton a bylo by nepochopitelno, kdyby takového génia měli. **Člověk geniální dává něco lidstvu; v povaze Žida však leží nedávati nikomu nic.**

Za komuny jest Žid na svém místě. Komuna měla dvojí tvář: jednu neroznímnou, nepředloženou, ale statečnou - tvářnost francouzskou - druhou obchodní, lakomou, kořistivou, nízce spekulující: tvářnost židovskou: **komunisté židovští v Paříži kradli, vraždili a pálili, aby krádeže své kryli.** Někteří židovští obchodníci organisovali pustošení jako obchodní operaci a odstěhovali se pak do New-Yorku jako několikanásobní milionáři. **Komunisté nedotkli se nikde židovského majetku.** Ani jeden ze 150 domů Rotschildových nebyl zapálen. Ovšem, němečtí Židé, vládnoucí v Paříži, kořili se palicům Rotschildovým a zjednali tak snadno respekt jeho obydlí«.

»Otázka židovská není jen otázkou Francie, **jest otázkou celé Evropy.** Ona v jistém směru souvisí s otázkou sociální a obtíže, jež se staví v cestu upraviti otázky sociální, překáží také v řešení otázky židovské.

Především klesání duševních schopností, hlavně tříd dělnických, jež nejvíce trpí tlakem židovského velkokapitálu. Dělníci, navyklí na dělanou atmosféru romanů, stávají se oběťmi frází, navykají si mysliti jenom skrze své noviny, a jsou čím dále tím neschopnější viděti skutečnost, pochopovati souvislost fakt, nabýti všeobecného rozhledu! Kromě toho obratnost Židů! **Žid, vida odkud vítr vane, sám staví se v čelo hnutí demokratického. — Marx, Lasalle,** přední nihilisté a náčelníci kosmopolitické revoluce, jsou **Židé. Tak Žid vtiskuje celému hnutí směr, jaký si přeje«.**

Tolik v jádře Drumontova kniha. Poznámek netřeba

Henry Ford:

Mezinárodní Žid.

Z protokolu 5.: »Aby bylo lze vládnouti veřejným míněním, jest především nutno je důkladně zmásti jednáním o názorech protichudných z nejrůznějších míst a to tak, aby nevěřící v labyrintu zboudili a došli k tomu, že je nejlépe o politických otázkách nemíti vůbec žádného mínění, o otázkách, jichž pochopení v celku není

společnosti dáno, nýbrž jenom vládci, který společnosti vládne. To jest prvé tajemství. Druhé tajemství jest — zvýšiti a rozmnožiti zklamání lidí ve svých zvycích, sklonech a způsobech žití tak, že se již vůbec nikdo v chaosu tom nevyzná a proto lidé ztratí všechno vzájemné porozumění. Pravidlo toto bude nám sloužiti k tomu, bychom vyvolali ve všech partajích nesrovnalosti, rozložili ucelené síly, které by se nám ještě postavily, abychom ochromili každou osobní různost, která by proti našemu snažení v jakémkoli směru chtěla se zpříčiti«.

Z protokolu 13.: »... a musíte si zapamatovati, že hledáme souhlas, nikoliv k našemu jednání, nýbrž k našim slovům, které k té neb oné otázce proneseme. **Prohlašujeme vždy veřejně ke všem našim opatřením, že jsme prodchnuti nadějí i přesvědčením, že slouží me tím veřejnému blahu.**

Abychom odvrátili zvláště neklidné hlavy, by nezaměstnávaly se otázkami politickými, postavíme nové problémy, které zdánlivě souvisejí s blahem národa — t. j. problémy průmyslové. Do těch se mohou zažrati, kolik mají chutě. Za těchto podmínek dáme jim věřiti, že tyto nové problémy mají také vztahy politické«. (Čtenář těchto řádku nechť si vzpomene na různé úkazy minulých let a usoudí sám, jak daleko je nalezne souhlasnými s tím, co tu bylo napsáno).

»Abychom zamezili, aby lid cokoliv jasně do konce domyslil, přikloníme jeho pozornost zábavě, kratochvíli, rozrušení o veřejným dojmům. Tyto zájmy vyplní jeho ducha úplně a odloučí tak od otázek, o které bychom s ním musili bojovati. Tím, že lidstvo si čím dále tím více odvyká myslit samostatně, přilne k naší straně, poněvadž my sami jemu ukazujeme nové myšlenkové směrnice — ovšem osobami, jichž spojitost s námi není znatelnou«.

V témže protokole je jasně a určitě vysloveno, jaký účel má rozsévati »liberální« theorie, jejíž hlavní zástupci jsou židovští spisovatelé, básníci, rabínové, společnosti a vlivy: »Úloha liberálních fantastů bude okamžitě dohrána, jakmile jednou bude naše vláda u vesla. Až do tohoto okamžiku nám budou dobře sloužiti. Z tohoto důvodu budeme i na dále sváděti myšlenky na každé uskutečnění fantastických, nových a domněle pokrokových theorií. Jistě se nám zdařilo v největší míře bezelstně hlavy nevěřících poplésti slovem »pokrokovost«.

Zde před námi leží opravdu úplný program, jak ducha lidstva zmásti, vysíliti a sploštiti; a bylo by pro mimostojícího nemožno vše pochopiti, kdyby nedokazovala zkušenost, že před našima očima působí síly jej soužiti, síly velmi vážné a snadno dokazatelné.

Před nedávnem chtěl vynikající časopis dokazovati, že není panující židovské skupiny se světovým programem tím, že prý židy jako vedoucí hlavy lze nalézti ve všech táborech veřejného života. Jsou prý židé v čele kapitalistů, svazu dělnických, ba dokonce v čele oněch organisací, kterým i tyto svazy jsou příliš krotkými. V čele anglického soudnictví, jako v čele sovětského Ruska stojí žid. Jak tudíž možno tvrditi, že by byli jednotní, když zastupují tak se různící názory?

Všeobecná jednota a společný účel celku je vytčen v protokole 9. takto: »Lidé všech možných směrů a učení jsou v našich službách, obhájci monarchie, demokraté, socialisté, kommunisté a jiní utopisté. My jsme je všechny postavili k dílu. Každý z nich podrývá na svůj způsob poslední zbytek autority, a zkouší zvrátiti stávající pořádek. Všechny vlády byly otřeseny těmito snahami. Však my jim nedáme pokoje, až uznají naši vrchní vládu«.

Působnost »idejí« líčí protokol 10. »Když jsme nakapali jed liberalismu do vládních organisací, změnil se celý jejich politický vzhled«.

Základní názor těchto protokolu oproti světu je, že idea dá se použíti jako nejúčinnější jed. Autoři těchto dokumentu nevěří ani na liberalismus ani na demokracii, tvoří však plány, jak tyto ideje trvale mají být hlásány, aby jimi bylo lze zlomiti lidskou společnost, rozpoltiti v nepřátelské skupiny zničiti moc společných základních názoru různým míněním. Jed »ideje« jest zbraní nejspolehlivější.

Plán ideji používati takto dosahuje dokonce i do výchovy. »**Principy a theoriemi ve vychovatelství, které v našich očích očividně jsou falešnými, jichž jsme však použili, svedli jsme mládež nevěřících, ohloupili a zneuravněli jsme ji**«. (Protokol 9.) A k životu rodinnému: »**Když jsme byli každému vštípili blud osobní své důležitosti, rozrušíme vliv rodinného života a jeho výchovného významu nevěřícím**«. (Prot. 10.)

Na jednom místě, které myslícímu čtenáři dává látku k dlouhému přemýšlení a pozorování, se praví: »**Než dozraje čas, nechte je se baviti... Nechť až potud pohládají životní theorie, k nimž jsme je svedli, za požadavek vědy, hrající úlohu neidůležitější. K tomu účelu snažme se vnuknouti jim slepou důvěru v tyto theorie naším tiskem. Pozorujte úspěchy, k jakým jsme pomohli darvinismu, marxismu a filosofii Ničeově. Demoralisující vliv těchto nauk na ducha nevěřících, musí nám bezpodmínečně býti jasným**«. (Prot. 2.)

Že roztříštěnost a rozklad nežidovské společnosti příznivě pokračovaly v době, kdy protokoly byly přednášeny, vyplývá z každé řádky těchže. Nutno si totiž uvědomiti, že protokoly nehledaly podporu pro navržený program, nýbrž ony sdělovaly, jak postupuje pokrok programu, který již »po staletí« a od »dob dávných« se vyplňoval. Ony jmenují řadu věcí, které se již staly a uvádí výhledy na úlohy, které ještě se mají provésti. Rozklad společnosti lidské pokračoval nejvýš uspokojivě roku 1896, neb kol této doby, kdy uveřejněny byly tyto věštby.

Pozorujme, že nikde není vysloveno vyhubiti nežidy, nýbrž je ujařmiti, nejprve pod neviditelnou vládu v protokolech vyličenou, naposled pod panstvím jednoho, kterého dosadí neviditelné moci politickými změnami jako vladaře světového, kteréžto moci dosadí světového presidenta nebo světového autokrata.

Nežidy nutno podrobiti nejprve, jak ukázáno, duševně, potom hospodářsky. Nikde není naznačeno těmi, kteří zvou se v protokolech židy, že mají nežidé býti utraceni, nýbrž mají býti pouze! zbaveni nezávislosti. (Co by dělali židé na světě bez gojímů? Oni dovedou žiti jen jako cizopásníci). Jak dalece pokročil rozkol ve společnosti, vidno z protokolu 5.:

»Světová koalice nevěřících by se mohla občas s námi měřiti, my jsme však proti tomu ochráněni hluboce zakořeněnými a nevyhubitelnými rozpory mezi nimi. Rozdmýcháváním náboženské i plemenné nenávisti, kterou jsme živili v srdcích jejich po 20 století, zalo-

žili jsme nepřátelství mezi osobními i národními zájmy nevěřících«.

To jest naprosto pravdivé, pokud se týče boju mezi nežidy ve světě křesťanském.

Viděli jsme ve vlastním národě (americkém, píše to Amerikán), jak »nepřátelství mezi osobními a národními zájmy« se zakládá na »nenávisti náboženské a raçové«. Kdo však by chtěl tušiti, že vše vyvěrá z jednoho zřídla? A kdo by byl na to přišel — a to je ještě daleko překvapujícím — že jeden člověk nebo skupina lidí věnuje se této úloze? Však to stojí v protokolech takto psáno: »My jsme zasili nepřátelství — my chráníme se takto proti možnosti koalice nevěřících proti nám«.

Jsou-li tyto protokoly židovského původu čili nic, zda-li představují židovské zájmy čili nic — přesně takým jest přítomný stav nežidovského lidu.

Pracuje se však ještě na rozkolu daleko hlubším, a jsou známení, že tento vývin se tvoří. Rusko je jevištěm toho, jak nežidovská jedna třída židovskými vůdci jest vedena proti nežidovské třídě druhé. V prvém protokole jest řečeno, jak působí na národ hospodářský systém, založený na spekulaci — »tento způsob hospodářského šílenství vytvořil a dále tvořiti bude společnost, jež je bez ideálů, studená a bez srdce. Taká společnost odvrácená od pravé politiky a náboženství je poháněna jedině lačností po zlatě... Potom nás budou následovat nižší třídy nevěřících v boji proti našim soupeřům o moc proti nevěřícím vzdělaných tříd, ne z lásky k dobru, ba ani ne z hrabivosti, nýbrž jedině z nenávisti ku »výsadním třídám...«

»Nižší třídy nevěřících budou nás podporovat v boji proti nevěřícím vzdělaných tříd«.

Tedy vlastní člověk jest vyhlédnut židem k tomu, aby pomohl k moci židovi proti lidem všem.

Kdyby boj tento dnes propukl, byli by vůdcové nežidovských podvratníků proti nežidovskému společenskému pořádku — židé. Oni jsou na místech vůdců nejen v Rusku, také ve Spojených státech (i jinde).

-x-

Humanita.

Okřídlené to slovo letí dnes celým námi odcizeným světem. Vše dnes naráží se na kopýtko humanity.

Zabaveno.

Opravdové lidství (humanitu) projevují ti lidé, kteří pilně, úsilovně celý život pracují v povolání, jež si zvolili. Činí-li tak důsledně, soustavně, docílí utěšených výsledků, zajistí si jakýsi blahobyt pro sebe a svou rodinu. Druží-li se spořivost s pílí, poskytuje i možnost podpořiti lidi méně šťastné, nebo v neštěstí stojící, či v okamžité tísni. Známe mnohé muže i ženy, kteří tímto způsobem osušili mnohou slzu, předešli neštěstí, zoufalství, podepřevše včas lidi snažné, poctivé.

Falešná humanita pracuje okázale. Pořádá sbírky pouliční, ve školách, po domech a obchodech, nátlakem úředním vymáčkává příjmy pro své podniky. — Režie těchto podniků pohltí většinu obrovských příjmů a pro chráněnce zbude nepatrná část. Ve »prospěch« nešťastníků hrají se divadla, tančí se, pije se »dobročinný« čaj, sekt atd., ale výtěžek se rozplyne na ohromné výlohy ústřední kanceláře, na cesty automobilem, do ciziny a j. a ubožákům se z těchto milodarů dostanou pouze malé drobty.

Menšinové pracovníky prosíme o pravidelné zasílání naprosto spolehlivých, křiklavých případů útisku českých, nebo slovenských menšin! Také přehmaty různých úřadů atd., buď ež nám sdělovány.

V Praze jest »Svaz abstinentní« (Ostrovní ul. 18), který v boji dovolává se presidenta-abstinenta. Nikdy se však v Čechách a zvláště na Slovensku nevypilo tolik kořalek jako nyní. Žida Vantocha z Nymburka a jeho »Griotte« zná každý čtenář novin podle celostránkových inserti v denním tisku. V r. 1921 v týdnu veletrhu byly ulice pražské přepásány pruhy napříč napjatým plátnem s nápisy kořalek Vantochových. »Národnímu« fondu Masarykovu věnoval svaz likérníků milion korun, což svědčí o dobrých obchodech jejich a lihová komise, v níž jsou zastoupeni výlučně Židé, věnovala na Masarykův fond tři miliony korun. V »Nár. Listech« 20. července 1920 byla otištěna rozmarná básnička duchaplné spisovatelky (Avo Burtov): »Pryč od sudu«, jež končí: »Ach, kolikráte musil skleničkou se spronevěřit národ svému kazateli, by jeho fond moh' dostat dar ten skvělý«.

Máme ligu proti tuberkulose — podnik humánní, ale vláda dováží z ciziny drahý a špatný tabák. Špatný tabák kazí plíce a u nás se kouří více než kdy jindy; kouřením otravují se i školáci.

Hýří se v hostincích, vinárnách, tančírnách, kabaretech a j. pod. místnostech. Alkohol, nikotin ničí nejen zdraví, ale i mravní zásady vštípené dobrými rodiči.

Biografy, kabaret nejposlednějšího řádu a dupárny jsou denně plny, z čehož jest jasno, že se té třídě obyvatelstva, která tyto obskurní místnosti plní, musí vésti dobře a že má peněženky přecpány.

Vláda pečlivě se stará o zdraví lidu jak jen může a pokutuje přísně každého, kdo nedbá zákona o noční práci. Na př.: pečivo, jehož převážnou většinu za časných hodin ranních spotřebuje dělnictvo, nesmí se v noci péci — jest to zdraví lidskému nebezpečno. Hýřiti až do rána v smrdutě, kouřem a výpary těl prosáklé místnosti jest zdraví lidskému nesmírně prospěšno, poněvadž někdo (ten pan Někdo jest vrchní org. Žid. Zednářstva) potřebuje degeneraci »akumů«, aby je snáze mohl ovládnouti.

Stát náš, převážně zemědělský, který za Rakouska živil hornaté země alpské, kupuje mouku v cizině. Pan ministr Hotowetz musil dvakrát až do Londýna, tam, kde sami monku z ciziny kupují. Náklad na tuto mouku spolkl výtěžek z cukru.

Bylo vysloveno heslo »Převychovat Čechy!« A inteligence českého národa byla od roku 1882 vychovávána prof. Masarykem, otcem našeho realismu. Měl na své posluchače, pozdější profesory veliký vliv; tito profesoři vychovali pokolení mladých profesorů, učitelů — a tito své studenty, žáky... Špatně však následují svého učitele, neboť úpadek mravů jest zjevný. Jeví se ne-

nasytnou hrabivostí, sobectvím, nesnášenlivostí, rozbitím národa na tucet stran; v životě soukromém: rozvody, manželskou nevěrou a úžasnou měrou rozšířením vener. nemocí. Kde takové ctnosti panují, tam ovšem nemůže býti klidu a míru, ani rovnováhy duševní, ani zdraví tělesného. Dokud nebude zákonem »na ochranu republiky« omezeno pijáctví, karban a různé druhy hýření, přepych atd., dotud snaha »Pro zdraví lidu« nemůže býti žádným rozumným člověkem považována za upřímnou a opravdovou.

Josef Holeček:

Naši.

Z knihy VI.

»— Nejste vlastenec, protože jste Žid. Žádný Žid není vlastencem, ponevadž nemá vlasti. Máte silněji vyvinuté národní vědomí a plemennou příchylnost, než národové evropští, ale vlastenectví nemáte. Předstíráte-li vlastenectví, vždycky při tom lišácky myslíte na své těžení z vlastenectví cizího. Když národy stihne neštěstí, nebo když jsou ve velkých krisích, jako je válka, podstata vašeho předstíraného vlastenectví nejzřetelněji se ukazuje. Synové vlasti dávají za ni hrdla i statky a vy koristíte z nejdealnějšího, nejsslechetnějšího sebeobětování, jakého je schopen vlastenec. A při tom se rouháte i bojovníkům za ideu, i jejich idei, i jejich nadšení, i jejich vycezené krvi. Ano pozoruje se, že Židé již začínají svádět národy evropské, aby je následovali a vlastenectví odvrhli jako něco bláhového. Ovšem, bláhové je vám všechno, co nevynáší lichevní úrok. Jakž byste mohli pochopiti mravnou velikost, která podle vašich pojetí dělá si holou škodu a dává do sázky i hlavu!«

E. Geschäftsmann.

V »Sebraných spisech« populár. moravsko-slez. spisovatele Fr. Sokola-Tumy, jež vychází nákladem Al. Zelinky v Mar. Horách u Mor. Ostravy, vyšel jako sv. IX.—XIII. senzační odlitý román ze života ostravských židů »V záři milionů« E. Geschäftsmann. Stran 870. Tisknuto na krásném papíře s uměleckými obálkami Ladisl. Uhlíře. Cena celého díla ve 2 objemných svazcích 60 Kč.

Byl-li kdo povolán, aby napsal román ostravský, to jest aby vylíčil život průmyslového kraje ve všech jeho stránkách i společenských prostředích, v jeho americkém vzrůstu i dnešní tvárnosti, byl to jistě Sokol-Tuma. Poznal jak málo kdo jiný nejrozmanitější složky ostravského života, byl svědkem a záslužným spolubojovníkem v národnostních zápasech, vnikl do života dělnického, prožil po dlouhá léta bouřlivé kapitoly ostravského vývoje, poznal spoustu dokumentů i lidí — jaký tedy div, že pojal úmysl, aby toto své bohatství dojmů a vzpomínek zcelil v širokém obraze románovém. — »V záři milionů« kreslí historii židovského dobyvatele, Chaima Bauchbrennera, krakovského spekulanta, jenž úpadkem bursy přijde o všecko jmění a jde do Ostravy znovu začínat od nejtrudnějších začátků.

»Co jest nám po tom, kdo drží moc?« praví se na str. 322. »Nám musí býti vše jedno, kdo vládne tu nebo jinde, ale nesmí nám býti jedno, zdali ten, kdo tam sedí, bude nám prospěšným, užitečným, zda-li za jeho vlády bude nám umožněno vyvinovati se, zda-li v budoucnosti utváří se i politické poměry tak, aby jim vyhovoval. Zkrátka, nám musí hlavně na tom záležet, aby tam byla ona strana zastoupena, která nám (Židům, pozn. red.) bude sympatická a která by pomocí naší uchvácenou moc neobrátila proti nám, nýbrž nám za ni byla vděčna.

A z těchto důvodů, pánové, je velice důležito, nechávat v důvěře všechny strany, že jsme s nimi solidární, že jejich věci přejeme, že rozumíme jejich tužbám a požadavkům, že jsme pro ně zaujatí, ale v rozhodné chvíli opustit všechny a pokud nebudeme dosti silní rozhodovat sami — přidati se k těm, kdož mají jisté vítězství . . .«

»— my budeme v synagoze rozhodovat o tom, kdo z »akumů« je tobo hoden vedle nás tam (na radnici) sedět . . .«

Přinášíme tuto nepatrnou ukázku z velkého a vzácného díla česky cítícího spisovatele a **doporučujeme co nejvřeleji**, aby tato objemná kniha nescházela v žádné rodině ani knihovně.

Příště se o této velmi poučné knize blíže rozhovoříme. Zasluhuje veliké pozornosti.

Různé zprávy.

»Nový Lid« vychází v Brně. Jest to jeden z nejrozšířenějších, nejlacinějších (tiskne se na rotačce!) listů v celé republice. Rozšířen jest po venkově a není snad místa, kde by nebyl sběratel »Nového Lidu«, jenž by jeho kolportáž obstarával. Známe tento list před válkou, známe i jeho předchůdce. Byl to výchovný, vzdělávací, pokrokový list. Nenáležel žádné straně, tím získal si tolik sympatií. Tendence jeho byla výborná i krátce po převratu. Byl to jediný snad list, jejž mohl čísti každý, i sebe zuřivější strannik. Pojednou se začal »Nový Lid« vzhlížeti v našich různých osvoboditelích i dobrodruzích a přejal z části realistický program a dnes nalézá se již úplně snad v hradním vleku. Židorealisté vystihli, že tento, na našem venkově zakořeněný list, mohl by tolik učiniti k uplatnění jejich názorů, k dosažení jejich cílu, proto — nevíme arciť jakým způsobem — docílili toho, že tento list vychovává náš lid jednostranně, tendenčně, jak oni potřebují! List čiší cizáckými výplody lžihumanitářskými, pacifistickými atd., co zatím všichni naši sousedé a mezinárodní Židovstvo brousí si zuby na naši drahou vlast. Ani jednou, poslední léta, »N. L.« nevystoupil na obranu našich národních menšin p ř i s o u č a s n é m v y s t o u p e n í proti židovské a židorealistické politice a židovském pletichaření, nýbrž kolébá a v pravém slova smyslu otravuje náš lid povídačkami o pacifismu, humanitě atd. a pomíjí zřejmě nejakutnější otázky, dotýkající se bezprostředně národních, našich, arijsky-českých poměrů a zájmů! »N. L.«, jakožto list tak rozšířený, svou nynější tendencí — zahaluje kouřem kadidla jež kadí, leže poslušně na břiše před hradem, jinak bystré oči našich bodrých venkovanů a tito mu věří — nese tudíž těžkou vinu na tom, že národ místo aby byl přesně a správně informován, líbí-li se to komu, či nikoliv, bude naprosto nepřipraven, dojde-li v brzku k událostem, jež nám připravuje mezinárodní Židovstvo, jehož placenými exekutory jsou naši realisté (židomilové)! Nejsme imperialisty ani militaristy, ale chceme vychovati, ne strašiti! lid a připraviti ho na všecky eventuality! Chceme jednou čísti v »Novém Lidu«, že židovská a židomilná politika jest neštěstím našeho národa a dokavad toto čísti nebudeme, máme pochybnosti, kdo nyní asi za »Novým Lidem« stojí! —

Noviny, píšící proti církvím křesťanským (které sice není možno ve všem chváliti), ale nepíšící proti nejmocnější z církví vůbec, židovské, jíž mnohé naopak se koří a její přisluhovače velebí, pracují za židovské peníze!

Zabaveno.

Politická zpráva z Turecka (bezdrátová Hosín). — Dne 5. ledna t. r. proveden atentát na ministra financí Mustafu Ra-Ben-Ješína. Posice vrchního muity Včelibeje se strašlivě zakolísala. Leč nastojte: V osudné noci z 5. na 6. t. hráli o královské sumy peněz císařští ministři turečtí a sice: jeho excellence p. ministr východu Žobák-Bej, j. c. k. min. soukr. honitby Zlatý-Bej a korunní princ samotného paši Mustahonzafa — ve francouzském restoránu na Bosporu, kde je mužstvo vrchního muftí našlo k ránu o hodině čtvrté ve veselé zábavě. Ladné dívky, oblečené velice vkusnými hedvábnými punčoškami, spiatými nádhernými podvazečky; nožky obuty byly v lakové střevíčky nejposlednější módy, obsluhovaly turecké státníky. Jinak toaleta těchto krásek byla nejjednodušší — vlastní kuže. Poněvadž vrchní mufti Včela-Bei nesdělil s P. T. tureckou veřejností výsledek tohoto objevu, posice jeho se ještě strašlivěji usadila, než se prve zakolísala. — To jest ovšem možné v Turecku — na Bosporu.

»Národní« divadlo. 28. I. 22 čteme: »Eduard II.« Přeložil Ot. Fischer. Výpravná spolupráce B. Feuerstein a J. M. Gottlieb. Scénická hudba J. Weinberger. Proto se divadlo jmenuje národní.

Dnes dostal jsem již 8. číslo »Náš Cíl«. Mám zaplaceno předplatné na půl roku Kč 12 —?

Masaryk odcházeje z Ukrajiny napsal: »Nemohu dost zdůrazniti, že naše vojsko je uvědoměle politické, naše vojsko je výběr a výkvět politické zralosti a odhodlanosti, naši vojáci **budou doma** za všech okolností **politickou elitou, politickou páteří radikální politiky«.** (Splnilo se jenom to s tou páteří, pokud máme na mysli zido- a germánofilskou politiku »realistů« — nic více! pozn. red.)

Demokracie praví: Národ je svrchovaný a spravuje se sám zřízeními, která si dává ze své vůle. Národ jest svobodný, neznající poručnictví ani výsad, občané jsou si rovni před zákonem a za právo uznávají, co založeno jsouc na pokroku vědy, umění a hospodářství, vede nejkratší cestou k blahobytu tělesnému i duchovnímu. — To tedy už máme (psáno 1. aprile).

Čtenářům: Žádáme, aby každý, kdo má naše složenky a již předplatili, vrátil přebytečné, neboť výdaje za tyto jsou pro nás obrovské a my nemajíce jiných příjmů než z prodeje listu, těžce neseme všechna vydání.

Rozluštění hádanky z čísla sedmého: proč jest sedmička přeškrtnuta? zní: když na hoře Sinay dostával Mojžíš desatero a slyšel, jak zní sedmé přikázání, odporoval německy: »Auf das kann ich nicht eingehen; das muss geschtrichen werden« (to nemohu přijmouti, to se musí škrtnouti) a od těch dob jest sedmička přeškrtnuta. (Rozluštění došlo 25 — žádné správné).

Venkovské zástupce pro kolportáž »Našeho Cíle« (i knih) přijmeme za velmi výhodných podmínek.

Administrace.

Otiskujeme inserty pouze ryze československých firem arijských doporučení hodných:

Havlínek a synové
továrni výroba dětských vozíků
Praha-Žižkov, Husova 45.
Ceníky zdarma.

Čtěte! Dr. Fl. Eisnera **Židovstvo** knihu, jež vzbudila pochopitelný zájem všech vrstev, jako první česká a původní, vyčerpávající otázky této zvláštní rasy. Pro čtenáře našeho listu za **sníženou cenu Kč 10,** váz. Kč 14. Obnos předem, třeba ve známkách. Kdo pošle Kč 17, obdrží i knihu Jos. Ráze: **Láska** (176 stran). Objednati možno pouze v redakci t. l.

Zkuste nákup u našinců!
4 krát 5 m = 20 metrů zašle pošt. dobírkou vyplaceně za Kč **126·—**
Josef Stolín a spol., Náchod.
Sestavení: delén šat., perlička šat. zefír košilový a kepr županový květ.

Nevyhnutelný v domácnosti, nepostrádatelný na cestách je v plechovkách po 50 a 100 gr. č. v. firmy J. FROMM-OPAVA. čaj s pávem
Žádejte ve všech obchodech!!

Každý uvědomělý Čech a Slovák požaduje »Náš Cíl« ve všech kavárnách a restauracích! — **Čtěte naši lacinou knihovnu: 6 knih = 1000 stran za Kč 45·— v předplacení (i na 3 měsíční splátky po Kč 15·—).**

Tiskem knihtiskárny Karla Brandeisa v Třeboni.

Ročník I. V Č. Budějovicích 1. května 1923. 9. číslo

NÁŠ CÍL

Číslo 1· - Kč.
Předpl. na rok Kč 20·40
na půl roku Kč 10·80.
Vychází 1. a 15.
každého měsíce.
Řídí redakční kruh. —
Majitel a vydavatel pro V. S. S. »Odkaz Žižkův«, jakož i zodpovědný redaktor Jan Cibuzar, České Budějovice, Zátkova ulice číslo 8.

List vlasteneckého hnutí Čechů a Slováků.

Silou proti mdlobě, vzdorem proti zlobě, ale láskou k sobě.

MOTTO. »Moje barva červená a bílá,
dědictví mé poctivost a síla«. *Havlíček.*

OBSAH: Sátek práce. — Před válkou a po válce. — Jak se u nás rozumí socialismu? — Člověk neví má se zlobit - nebo smát? — Český Krumlov. — Maďarie zbrojí. — Zahraniční . . . — Anarchisté . . . — Radostno . . . — Revue »Nové Čechy« Výlety z kapes poplatnictva. — Německé surovosti.

Účelem listu jest míti největší možný styk redakce s čtenářstvem, má-li list vyplniti svoje poslání. Proto žádá redakce, aby čtenářstvo projevilo své názory o listu vůbec: o jednotlivých článcích, upozornilo, o čem se má psáti a případně to neb ono blíže vysvětliti. — Chceme, aby celá naše čtenářská obec pracovala s námi.

Výhradní prodej pro Prahu má p. G. Soukup, novinářství a insertní kancelář Praha III., Chotkova 10.

Prof. Křížek:

Svátek práce.

Žijeme v době, v níž práce došla svého náležitého ocenění. Práce rukou a hlavou není nám dnes trestem. Biblická slova: »V potu tváři dobývati budeš chléb svůj«, nejsou více trestem za spáchaný hřích mythologických prarodičů, nýbrž byla již tato slova dávno napsána, jest to jen důkazem, že práce jest jednou z hlavních nutností k uhájení základních podmínek existenčních, čehož si bylo lidstvo vědomo již od pravěku! Naše úsloví: »Bez práce nejsou koláče«, dále hrdé heslo komunistické: »Kdo nepracuje, af nejí« a pod. jsou dokladem nesmírné důležitosti a nezbytnosti práce vůbec!

Divoch svobodný, neodvislý, srostlý s přírodou musil pracovati, aby uhájil svého života — existence. Lov, příprava jídla, výroba oděvu z kůže (by se chránil před zimou a nepohodou), stavba primitivních chatrčí, skrýší atd. atd. — to byly vesměs úkony, jež vyžadovaly určité tělesné a duševní námahy — práce. Bez práce není možný život žádného jedince. Jakmile původní, primitivní člověk-samotář poznal, že život společenský poskytuje určitých výhod proti životu samotářskému, tvořil menší a větší společnosti (obce, kmeny, národ, stát), aby zájem a existence jedince byly společností chráněny.

Život ve společnostech vyžadoval vyrovnání určitých otázek a podmínek práce, jež dělí se již na práci, z jejíhož určitého výtěžku jest živ bezprostředně pracující jedinec a druhá část odevzdává se celku, společnosti, ke krytí a vydržování určitých společenských institucí, zařízení — společných potřeb. Aby pak práce sledující určitý výrobní a spotřební plán uvnitř společnosti, byla cílevědomá, jedinci a celku prospěšnou a užitečnou, byla nutna dělba práce v zájmu jedince ve společnosti žijícího, jakož i společnosti samé. A poněvadž všecko v přírodě podléhá zákonu vývoje, zračí se toto rozrůzňování při současném postupu k dokonalosti i ve všech t. zv. procesech výrobních.

V dnešní době — průmyslové — výrobní, jež značí nesmírný pokrok v každém průmyslovém a výrobním oboru, způsobený používáním strojů, různých energií atd., jež z části nahražují energii a práci lidskou, kdy výrobek, výsledek práce, tovar, není určen ku přímé spotřebě dělníka, úředníka v podniku pracujícího, nýbrž je předem předmětem obchodu, směny, spekulace atd., vystupují čím dále tím zřetelněji otázky úpravy výše náhrady za vykonanou práci jednotlivcovu v zájmu podnikatele a lidské společnosti, z kterýžto náhrady zaopatřoval by si potřeby pro sebe, k uhájení vlastního života a existence event. rodiny.

Uregulování poměru výše smluvené náhrady za vykonanou práci — mzdy a výše nákladů, jichž zapotřebí k zaopatření existenčních potřeb každého pracujícího jedince, jest předmětem bojů zaměstnance: dělníka, zřízence, úředníka atd. se zaměstnavatelem. Zaměstnavatel však — podnikatel, vloživší určitý kapitál, své schopnosti atd. do podniku, bojuje znovu za řádné zpeněžení svých výrobků na světovém trhu a tím naráží na činitele, jenž jest vlastní a hlavní příčinou sporů a nedorozumění na konkurenci. Musí konkurovati (a to úspěšně!) s podniky světovými, trusty, koncerny, jež jsou vesměs v židovských rukou.

Bojuje tudíž zaměstnavatel, vůči svým zaměstnancům poměrně silný t. zv. bohatý jedinec, kapitalista — se židovským velkokapitálem a boj daří se jen tehdy — zlevní-li výrobní náklady výrobku, při lepší kvalitě a pod. — je-li schopen konkurence! Je-li zlevněním výrobku postižen dělník, úředník — jest to útisk zaměstnavatele, je-li však sukcessivně postihován zaměstnavatel, tenčí se provozovací kapitál — továrna se zavírá a zaměstnanci ztrácejí příležitost prací opatřiti si prostředky k existenci. Pakliže zaměstnavatel z vrozeného a zásadního egoismu šetří v prvé řadě vlastní, osobní prospěch na úkor zaměstnanců, tyto vyssává a sám se

obohacuje — jest toto jednání novým, jiným elementem, jímž svrchu naznačený poměr se arciť mění!

Soubor těchto otázek, jež dlužno spravedlivě v zájmu zaměstnance i zaměstnavatele vyřešiti, jakož i způsob, taktika, jak bylo by lze toto řešení provésti atd., jest podkladem různých t. zv. socialistických, kolektivních, komunistických atd. systému, soustav.

Popatřme, doba přítomná jest v tomto ohledu názorně poučná, s jakým výsledkem tyto otázky byly a jsou řešeny!

Utvořeny dva zuřivě se potírající tábory: zaměstnavatel — zaměstnanec, jež úmyslně zaměněni za: kapitalista — proletář. Početní většině, zaměstnancům, vnořeno heslo: boj proletariátu (zaměstnanců) proti kapitálu (zaměstnavateli) — avšak boj proti společnému nepříteli obou, s nímž bojuje efektivně přímo jen zaměstnavatel na světovém závodišti — proti mezinárodnímu ž i d o v s k é m u velkokapitálu (jenž representuje 75% veškerého kapitálu lidské společnosti!) **zůstal úplně mimo program stran!** Z této krátké úvahy patrno, odkud asi vyšlo a kým asi inspirováno heslo: »boj proletariátu proti kapitalismu! . . .«

Jak boj proti kapitálu (rozuměj domácímu, národnímu, nežidovskému!) dopadl na př. v Rusku jest každému s dostatek známo! Zničeny továrny, provoz v nich zastaven a nyní světový židovský velkokapitál kupuje tyto za babku.

Tímto tahem, provedeným rozvášněným, negramotným davem, podařilo se židovskému velkokapitálu (hlavně americkému a německému):

1. zničiti nepříjemnou konkurenci a do jisté míry i ruskou soběstačnost,

2. ujařmiti hladové dělnictvo a vyssáti toto co nejvíce, jelikož hladovějící ruský dělník přijme práci nyní za nesmírně malou náhradu, jen aby uhájil holý život,

3. ovládnutí většího komplexu průmyslového a spotřebního území a většího počtu lidstva,

4. opětné zvýšení konkurenční schopnosti židovských koncernů a trustů (při malé režii) proti nežidovským podnikům jinostátním,

5. vlastní posílení, zvětšení mezinárodního, židovského velkokapitálu . . .

Socialisování podniků, továren — jak zkušenosti ukázaly — jest smrtelnou ranou pro tyto a tudíž i pro zaměstnance, jelikož zde schází vzpruha (podnikavost, zájem na podniku a pod.), jíž jsou majitelem udržovány v chodu a určitém stupni výnosu — aktivity.

Závodní rady pak nemají významu, jelikož odborně nevzdělaný zaměstnanec, člen závodní rady, přehlédne často nejdůležitější momenty, jež právě dotýkají se bezprostředně zájmů dělnictva — ne úmyslně, nýbrž z nevědomosti!

Těmito zařízeními se zlu tudíž efektivně neodpomůže!

Jediný prostředek, jímž toliko p ř i b l í ž í m e se k ideálnímu, čistému komunistickému zřízení, které samo předpokládá ne lidi dnešní, nýbrž bytosti vyšší inteligence, spočívá v tom, abychom daleko od sebe odkopli veškeré dnešní židovské, lžisocialistické, lžikomunistické atd. theorie a soustavy, jež jsou čím dále, tím nesnesitelnější přítěží svobodného a šťastného rozmachu lidstva a toto na dráze zdravého vývoje jen zdržují — abychom postavili všechny t. zv. sociální dnešní naše úkoly a jich řešení na přísně m o r á l n í, pevný základ. Jen tímto způsobem bude možno dosáhnouti toho, po čem zajisté všichni poctiví a pracovití lidé, bez rozdílu, toužíme!

Na společnosti lidské, na jednotlivých vládách států záleží v první řadě, aby vychovávaly své občany pro tyto úkoly: propasti třídní překlenouti, zaměstnavateli vštípiti výchovu (od malička) zásadu, že každý pracující člověk jest jeho bratrem, ne otrokem, jemuž pomáhati, jehož poněvovati a tak odměňovati za řádně vykonanou práci, jak náleží — jeho povinností s zaměstnance, dělníka rukou a hlavou, přesvědčiti pak, že jen p o c t i v o u, vytrvalou prací (ne lenošením a podvodem!) může tento na společném díle se svým zaměstnavatelem spolupracovati, poněvadž každý podnik jest zdrojem, z něhož rovnovážnou duševní a tělesnou prací, kryjí své životní potřeby jak zaměstnavatel, tak zaměstnanec. A nyní jsme tam, kde bylo lidstvo již skoro před 2000 lety — stojíme na stanovisku ideálního, čistého Kristova socialismu lásky!

Nynější doba pak sama představuje nám zápas dvou sociálních soustav: čistého socialismu Kristova — lásky a krvavého, revolučního, židovského socialismu — brutality.

Pravda jest jen jedna a ta zvítězí určitě, proto snažme se všichni býti na té straně, kde slaveno bude jednou konečné vítězství, vítězství lásky nad brutalitou!

Pro nás musí býti kapitál a práce rovnocennými činiteli. Musí býti tudíž v souladu, v harmonii; přivésti tyto do ideálního a lidstvu prospěšného souzvuku, součinnosti, záleží na výchově společnosti a na ničem jiném! Čím dříve upustí lidstvo od theoretických, lžisocialistických, lžikomunistických chimér dneška, vhozených mezi nás židovskými lžifilosofy, lžisociology, čím dříve ujme se řešení problému harmonie práce a kapitálu a zničení mezinárodního židovského velkokapitálu, tím dříve budeme šťastnějšími a spokojenějšími!

Přátelé, dnes slavíme pátý svátek práce ve svobodné domovině! Jaro vyrvalo zimě vladařské žezlo z rukou, jako každým rokem! Vidíte, že vše, celá příroda, jejíž i Vy Jste součástkou, jest poslušna zákonů, jimiž není možno vzdorovati a jež není možno obejíti! I sociální vývoj lidstva podléhá těmže zákonům! Nemožno nic uspíšiti, nic obejíti, nýbrž dlužno i zde se podříditi neúprosnému zákonu vývoje, jenž není zákonem krvavé a vše ničící třídní revoluce a převratů, nýbrž ponenáhlého přizpůsobování se k dokonalosti — k mravní dokonalosti!

Přátelé, dnes budou spousty vybraných i nevybraných řečníků a řečnic mluviti o práci a kapitálu! Vyslechněte je, pozorujte však, jak vesměs všichni budou buď vědomě, neb nevědomě inspirováni židovskými, neviditelnými suflery! Budou zasívati a posilovati třídní zášť ve Vašich srdcích, zášť a nenávist proti domácímu kapitálu, bez něhož jsme druhým Ruskem, ale ani slovem nezavadí o Rothschildově, Mendelsohnově atd., finančním trustu, který ovládá, ožebračuje, ujařmuje a dává živořiti stomilionům našinců, nežidů!

Opřete se již jednou tomuto bídnému štvaní, jež kope hrob Vám i národu a jež po padesát let již posloucháte! Zakřikněte štvavé své vůdce a řečníky, kteří Vám stále jen všecko možné slibují a zasívají zášť do Vašich srdcí a do srdcí Vašich dítek! Řekněte jim:

Jsme všickni bratři jednoho jazyka, rodu a krve! Rodná hrouda prosáklá poctivou krví našich otců jest posvátnou, společnou kolébkou naší! Nazásívejte mezi nás svár, nenávist a zášť, nýbrž spojte nás všechny v jednu česky myslící a cítící rodinu! Chceme ctíti svého otce a starší, moudřejší sourozence, ale žádáme, aby byli našim otcem — vládou vychováváni tak, aby v nás viděli bratry, skutečné rovnocenné bratry, aby nám byli radou a skutkem nápomocni, oporou v neštěsti a umožňovali nám slušné bytí našich rodin! Odstraňte všecky bursovní atd. spekulanty, všecky bez rozdílu, všecky, kdož nepracují a kteří jen z výtěžku naší práce, mozolu a krve se obohacují, práci znehodnocují a nezřízeným, přepychovým, bujným, lenošským a práce se štítícím životem, jsou výsměchem naší poctivé práce! Uznáváme nutnost naprosté, dokonalé součinnosti práce a národního kapitálu, bez něhož byli bychom otroky mezinárodního velkokapitálu a na Vás jest, abyste tuto součinnost umožnili a vytvořili k vzájemnému štěstí, blahobytu a spokojenosti!«

Až toto se stane, přátelé, až touto ideou bude prodchnuto lidstvo, pak bude práce každému štěstím, radostí, potřebou a vzpruhou k životu! Násilím to ovšem nepůjde! Násilí a třídní revoluce budou vždy Vaším hrobem, kolem něhož budou křepčiti světovi vládcové zlata, svůj divoký tanec!

Přátelé! V tento den, jejž oslavujete dnes řečněním o práci, přemýšlejte více jak kdy jindy o utopiích hlásaných Vám Vašimi řečníky! Hleďte kriticky v každém slově naučiti se uvažovati a nepřijímati hesla mezi Vás zasívaná zcela mechanicky, jako neživé, nemyslící stroje, jež jsou v ruce spekulantů, počítajících s Vaším fanatickým, stranickým zaujetím, vražednou zbraní pro Vás i národ!

Prof. Dr. V. Štěpánek.

Před válkou a po válce.

(Dokončení.)

Také francouzský překlad (dra H. Jelínka) měl býti rozšířen zase na západě Evropy a státi se východiskem podobné akce, jakou jsem zahájil v Rusku v předvečer války. Nestalo-li se zcela tak jak to bylo zejména námi zamýšleno, je toho vinna česká malichernost a realistická nenávist k slavjanofilskému směru (a mé osobě). My jsme konali svou povinnost a selhali-li druzí, trpěli jsme za to zase sami. S největší zuřivostí vrhl se na státoprávní projev — krakovský austrofilský »Swiat Slowanski«, vidoucí v něm »anachronismus«. Když jsem se vrátil již za mobilisace proti Srbsku, chystaje se hned opět odjeti do Švýcar, odevzdal jsem dru Hajnovi svou odpověď polskému listu, zakončenou slovy, že nejlepší odpověď dají — rozvíjející se nyní události; polemika stejně jako má korespondence z Ruska o mé řeči ve »Slovanském spolku petrohradském« nebyly uveřejněny. Žurnalistika dala si sama zámek na ústa... Nechci zde ostatně kritisovati tak mnohé, co by kritiky zasluhovalo, ale jsem si dnes jist, že zmatek Rakouska byl by býval katastrofální v samém začátku — nebýti této zamlklosti a pomalosti v rozhodování u mnohých.

Nejhorším dojmem působí na mne i dnes po letech ještě mimochodná poznámka dra Borského, že by oběti revoluce nebyly měly smyslu — když ani Rusko jich nechtělo. Neboť je trapno, musí-li člověk, obviňovaný ze »zrady« české věci Rusku, připomínati že zde šlo předem o naši českou a ne ruskou věc! Že slovjanofilská, východní, panpravoslavistická (či jak nás ještě nazývali) skupina měla daleko více smyslu pro českou státoprávní politiku v akci zahraniční, ukáží ještě podrobně dějiny. A kdyby její hlas nebyl býval od počátku tlumen tolik realistickou ideologií, nebylo by dnešních stížností (V. Choc na schůzi Nár. hnutí) do způsobu, jakým instalován »nový« stát.

Proto snažili jsme se za hranicemi (bez podpory pražského vedení strany státopr.-pokrokové i »Maffie«) akcentovati všude státoprávnictví v odpor ostatnímu vedení zahraničnímu (viz v mém »Všeslovanském Věstníku« III. r. 23. str. o 2. čísle »České a Slovenské Samostatnosti« pařížské). V Rusku (r. 1916) vydal jsem zvláštní projev k zajatým příslušníkům strany, otištěný i v amerických »New-Yorských Listech« a odvolával se na důslednou opposici strany proti každé smiřlivé politice Českého Svazu. Toto konání povinností u jediné důsledně protirakouské straně předválečné nebylo kvitováno stranou, která málo se starajíc o zahr. člena předsednictva, konečně se rozešla, vynikající její členové mlčky přešli přes aféru nejen Dürichovu, nýbrž z podstatné části i mou . . .

Josef Dürich (»V českých službách«) líče svůj odjezd a jednání s českými politiky (velmi zajímavě) na str. 11. zmiňuje se též o rozmluvě se † posl. Kalinou, který naléhal na uspíšení jeho odjezdu. Bohužel ve všem tomto nutně sice opatrném jednání chyběla však v důsledku toho na mnoze pevná organisace a soustavný plán i uplatňovaly se naopak intriky, teprve dneska jasně pochopitelné, ačkoli podrobnosti jejich také dále a možná navždy zůstanou ukryty i těm, jichž se ony často přímo týkaly . . . Jest přímo nevysvětlitelno na př. jinak, proč zůstaly bez odpovědi mé dotazy Praze, proč aspoň nevysloven závazný pro nás nesouhlas s naším postupem, proč vlastně jen náhodou (osudově) sešly se cesty mé a do Ruska posílaného posl. Düricha, bez přímého působení z centra atd. — Dnes se to jeví skoro jako »druhé želízko« v ruském ohni, ponechávané pro potřebu a jinak odhozené (ostatně bylo i třetí — rakouské; viz J. Düricha o Švehlovi).

A jak důkladně ruská orientace byla odhozena do starého železa, o tom svědčí mezi ostatními právě projevy p. dr. Borského. Tím markantněji, že pocházejí od politika, vyhlášeného za odpůrce oficielní politiky zahraničního ministerstva. Vykládá se tu jinak počátečni historie našeho osvobození (»Tribuna« a »Venkov« připojují se k tomu proti theoriím dra Kramáře, že jsme se osvobodili za pomoci Ruska a svou vlastní silou), i vytyčují se nové směrnice do budoucna. Proslulý článek p. dra Borského o východní Haliči v »Národní Politice« po té stránce jest rázu přímo katastrofálního. Rusové na něj odpověděli p. autorovi již přímo; dal-li si on za rámeček tuto ruskou kritiku českého »hejslovanství«, nevím. Začali jsme rusofilsky, stavěli rusko-slovenský most do Kijeva a Moskvy a končíme stavěním polské hráze před ruským nebezpečím (nikoli bolševickým!). Z hospodářského stanoviska zdůrazňovati užitečnost této politiky bylo by očividným nonsensem; politicky však znamená tato nová orientace poslední možnou hranici na dráze, započaté zprvu tajnými a pak

brutalními kroky západnicky-pražského vedení osvoboditelského proti jasnému původnímu plánu velikého rusko-slovanského bloku státního! — Národ musí ještě mnoho politicky uvažovati o důsledcích tohoto obratu, tak lehce zatím přijatého — v rychlých proměnách vrtkavého osudu národu . . . !

Dodatek. Veřejná schůze sdružení slovanské opposice 13. dubna na Žofíně v Praze po řečech ruského spisovatele Kotomkina, Jihoslovana Popoviče (za odjevšího předs. »Jugoslavie« p Bradiče) a Čechů red. Kasandy, J. Karejse, dra V. Štěpánka a dra J. Červenky přijala požadavky »Všeslovanské Jednoty« po zavedení povinné ruštiny v českosl. školách, po založení národní všeslovanské rady a po úzké spolupráci s Jugoslavií a Karp. Ruší, resolucc doplněna výzvou k venkovu, (budou Budějovice první?) aby pořádal podobné manifestace, i k vládě, aby zakročila ve prospěch patriarchy Tichona nebo vyhostila bolševickou missi z hranic republiky! Dotazy o dalším sdružování rozbitých dosud opositčně národních skupin a o zakládání odboček »Všeslov. Jednoty« buď prostřednictvím redakce »Našeho Cíle« nebo přímo spolkovému měsíč. »Všeslovan. Věstníku«, Smíchov 1134.

Naše čtenáře upozorňujeme, aby si »Náš Cíl« i naše knihy schovávali. Budou jistě jednou vzácným historickým dokladem, jak v osvobozené republice jsme se těžce probíjeli a bojovali za ideálně ryzí, poctivý národní český a slovanský stát.

Roškot:

Jak se u nás rozumí socialismu?

Proti staré slovanské idei bratrství postaven židovský a u nás ještě k tomu germánským duchem proniknutý socialismus. Široké vrstvy lidu nic se neohlížejí na tvůrce těchto -ismů, ba mnohému ani nenapadlo dosud pomysliti, jsou-li hesla a sliby dnešními vudci socialismu dané, splnitelny. Jen když jest socialistou; vede se mu dobře a má právo plnými ústy nadávati na buržousty, z nichž mnohému vede se tisíckrát hůře.

Socialismus dle našeho poučtí má přinésti do života jakousi možnou rovnost, nastoliti opravdové sblížení všech vrstev obyvatelstva, ubrousiti hroty záští, aby bylo možné dorozumění, aby člověk stal se člověkem v pravém slova smyslu, aby nebylo otroků ani povýšenců, pánů, aby nebylo hýřilů, marnotratníků a chudáků-žebráků, aby nebylo despotismu, ale vše budováno na dorozumění, lásce!

Co vidíme? Jak plní vůdcové velikou myšlenku prvního socialisty, který řekl: »miluj bližního jako sebe sama«?

Bylo by opravdu zbytečno odpovídati na tuto otázku. Každý ví, ak se chovají vůdcové, kam zavedli slepý dav, a kde se následkem toho nezbytně, poněvadž boží mlýny melou pomalu, ale jistě, octnouti musí, aby nastalo vyrovnání, ono hrozné, dějinné vyrovnání, po kterém volá »proletář« i »buržoasie«. Socialismus »pracuje« proti velkokapitálu, křičí se se všech stran. Zakladatelé novodobého socialismu byli Židé (Marx, Lasalle), prodchnuti duchem prušactví. Velkokapitál, jak praví Ford ve své knize: »Mezinárodní Žid« jest ze 75% v rukou mezinárodního židovstva. Vůdcové socialistu (soc. dem., komun. atd.) jsou Židé ze 30% veřejně, z 65% tajně činní v nejrůznějších organisacích. Tito židovští vůdcové dělnictva, ať veřejní, či tajní, usiluji prý o zničení mezinárodního, tedy židovského velkokapitálu. Tomu, že by Žid by pro zničení velkokapitálu, který zuby nehty drží v ruce, který celá tisiciletí dle svých náboženských nařízení shraňoval, aby se stal neobmezeným pánem světa, despotu, majitelem gójinů, majitelem jejich života, jejich bytí, může věřiti dnes již jenom člověk duševně chorý, nebo zrádce, jehož každý koupí. Vždyť rozmyslete jenom, splnilo-li se něco z toho, co hlásali socialisté před 50 lety? Splnilo-li se, co slíbili svým stoupencům, když v naší republice nastupovali svou, dnes tolik vychovanou, demokratickou vládu? Jenom slepec od narození nevidí kam se řítíme. Aby lidu nesměli býti otevírány oči, vydán »demokratický« zákon a slavená a kdysi nedotknutelná hesla o neomylnosti demokracie, hozena přes palubu a novinářům dodáno nové desatero z čes. Sinaye, z nichž prvních pět počíná slovem »etíti« a druhých pět slovy »klánětí se« a socialismus i demokracie se svou diskusí jsou zachráněny. V uzavíraném území Němci pláčou a naříkají české menšiny na zostřené útoky našich milých sousedů, na které prý v prvé řadě platí ochrana.

Dnes vidíme na př.: ženu státního zaměstnance (slušně placeného) provozovati obchod, hostinec nebo jinou živnost. Nebo: žena živnostníka (dobře si stojícího) pracuje ve státní továrně a přináší sama měsíčně přes 1000 Kč. Jinde vidíme mladou, zdravou ženu, pensistku státní továrny, vdanou za státního zřízence, výborně postaveného. Ptáte se, jak je možno, aby ta mladá, zdravá žena byla v pensi a brala 400—500 Kč měsíčně? Vše jest prý možno; to zřídí neomezený pan doktor státní továrny.

Tisíce lidí jest bez práce, mnoho jich vůbec dnes již nechce pracovat, poněvadž by »prodělali«; dostanou více za lenošení než kdyby pracovali. O to stará se socialistický systém a jeho rada ministerská povolila nových 250 milionů, z kapes ponejvíce zase chudáků, poplatníků. Mnoho lidí by rádo, opravdu rádo pracovalo, ale práce není, hospodářský život uměním našich velemoudrých »odborníků« podvázán nebo namnoze zničen, ale my se radujeme nad porážkou a rozvratem sousedních států a zapomínáme, že oni s napjetím všech sil sjednoceného národa pracují, aby ze situace vybředli. Mnoho lidí u nás tone v opravdové bídě a není naděje na zlepšení poměrů. Staropensisté už nepláčou, nezbylo jim ani na vyrobení slz. A někteří »proletáři« chodí v hedvábí, vydělávají na lehké živobytí, pracuje otec i matka, jen aby se vydělalo na první modu pro dcerušku a na výborné papáničko.

Jedni z prací pohrdají, druzí ji doporučují. Jedni uzákonili dobu a nikdo nesmí hnout přes čas. Jedni jsou šťastni bez práce, poněvadž mají podporu, jedni prosí

o práci. Jedni žebrají o chleba, a nad tím trůní s brilanty na rukou a v kravatách vůdcové proletariátu a hladí si dobře vymaštěná bříška a jistě v nestřeženém okamžiku myslí, jak nevyčerpatelná je hlouposť lidská.

Alois Vondrášek:

Člověk neví, má se smát - nebo zlobit?

Najednou přichází stížnosti na strašně vážný tón listu. Prosím Vás, jenom Israel Ben atd. se dnes směje, neboť můžeme, pokud dnes ve svobodné a demokratické zemi ovšem vůbec něco můžeme říci, že v této zemi nemá vlastně arijec a hlavně vlastenec co hledati. O pravdivosti tohoto tvrzení pojednal p. dr. rabín Štern v čís. 5. t. l. Nevládní listy, (máme dnes 6—7 kusů pro 10 miliónů Čechů a všechny žijí z obětavosti několika lidí) pokud ovšem jest něco dovoleno říci, píše dnes o národu českém a slovenském, jako kmeni hostujícím »od Šumavy k Tatrám«. Nic se nedivte, vše vrací se na článek p. rabína Šterna. Proč byste se rozčilovali? Oni si na to dali peníze, mohou tedy s »tím« poroučet, věc samozřejmá. Kdybychom byli na »to« dali my, mohli jsme si poroučet sami. Vždycky přijdeme příliš brzo, nebo zase pozdě; a přijdeme-li vůbec, nemůžeme se do »kšeftu« rozkývat. Oni, ti obchodníci, jako — půjčili do do obchodu a tak — -- dále, než to znáte. Jenom jest naprosto mylným názor, že jsme jim něco dlužni — jak? Co? Když jim patří osoby i věci, nahoru i dolů?

Horší jest, že noviny se zbytečně rozepisují o automobilových závodech našich p. p. p. ministrů. Předháněji prý se v kupování luxusních aut. Tomu nevěřím. U nás přece bylo vydáno heslo: pracovat a šetřit. Proto legační rada I. tř. (má 250.000 Kč ročně mimo byt, dříví a světlo) p. Jan Masaryk se byl vyslán na Sicilii s vlastnoručním kahopřejným listem páně presidentovým k 50. narozeninám pp. min. předsedy Švehly. Velmi důležité. Z tohoto obrázku vidí všichni idealisté jako: bolševici atd., že se svět, třeba republikánský a hodně demokratický nedá vtěsnat do žádných uniforem. Nedovedu si představit, že by jedna republika jezdila s »vinšema« druhá kopala uhlí. U nás nyní ovšem za éry filosofů rozhodně bude nutno sezvati anketu na jižní točnu, nebo někam ještě dále, aby výdaje byly co možno nejmenší, která by skorodefinitivně naznačila, co vše se slovy: práce a šetrnost, může a smí a má rozuměti. Rozhodně však se již nyní ohrožujeme slavnostně, poněvadž v této zemi se slavným ohražením vůbec počíná proti tomu, aby nějaký p. dr. Všudybyl-Meissnerleben, byl zase za všecky vědátory komandírován udělat dogma o řečených právě slovech a předložiti prostě k věření.

Býv. ministr-vyslanec K. Pergler se zcela zbytečně rozohnuje v Newyorských listech a dokládá se Masarykovým: S pravdou ven. Není prý povinen o různých epizodách, z nichž jednu uvádí: »byla to pí. Benešová, která v lednu 1921 psala Reichmanovým, aby jí z úředních peněz koupili japonský brokát — -« více mlčeti. Proč nemluvil již dříve? Před 2 roky byl »veliký« proces, proč se nepřihlásil? Či seděl tehdy ještě příliš dobře? (Kdyby se tak všichni vyslanci jednoho dne rozlobili — nemyslíte, že by jediná, možná pravda konečně vyšla na jevo?) A dnes? Nemyslíte, že zase druhá strana sedí příliš dobře? Vždyť povolila, vzpomínáte, »vláda« kdysi na rozhození »obhajoby«, která zcela mimochodem řečeno, mimo »tlustá« slova neobsahovala nic věcného.

Dnes dostal jsem již 9. číslo »Náš Cíl«. Mám zaplaceno předplatné na půl roku Kč 12·—?

V Kolíně zůstaly asi 4 vagony bromu, který by byl velmi důležitým pro nás se stanoviska vojenského i na výrobu léčiv, ale bude asi vyvezen do Německa. Možná, že si jej potom za »zvlášť výhodných podmínek« koupíme, až nebude tolik k potřebě.

Cukr dražší? Není možno, vždyť »vláda« přece sleduje deflační politiku — už jsem se také »přeobrodil«, užívám vládních slov. Jak by mohl náš proletář, plnící biografy, šantány, pivárny, vinárny atd., platiti drahý cukr? Jak pak by mohl ubohý cukerní baroneček sleviti, vždyť by musel vziti svuj (zlatý) pinklíček a opustiti — nedej bože — tuto zaslíbenou zemi. Jest nutno, aby zasáhla vláda. Pamatujete se ještě, jak to bylo s uhlím? Zase tak, zcela po Šalamounsku, rozežene se vláda ve prospěch proletariátu i těch ubohých baronků. Cukerníci slevi — vláda to doplatí. Odkud? Zvědavost — ženská ctnost; každý to pozná.

Nebožtík »Čas« vstane z mrtvých. Však se všem pořádným lidem, kteří ani nevěděli, že vůbec nějaký »Čas« existuje, po něm stýskalo. Aby se však zlolajná ústa neoficielních tvrdičů, roztrušujících nesprávné pověsti o hroznem deficitu v »Čase« zavřela, bude oficielně založena na vzkříšení této drahé památky a na vytření národně vidících očí, akciová společnost s reservními fondy jednostodvacetimilonů (to jsou »přebytky« několika bank) a doufá, že bude možno tuto nadpokrokářskou relikvii zacpati onu hroznou trhlinu vzniklou právě — ztrátou »Času«. List ten bude rozdáván zdarma a pro svoji důležitost tištěn bude na nejjemnějším hedvábném papíře.

Srdce člověku radostí zrovna plesá v těle: 1. jaké ohromné potíže podařilo se překonati, 2. jak se o nás starají páni s hora i s dola, a 3. na co vše jsou u nás ještě dnes peníze.

Právě se však dovídám — žerty stranou — že se opravdu počne šetřiti a sice u těch »Velikánů našich dějin« (nápis knihy). Poněvadž paní i páni poslancové nechodí do shromáždění, tedy do práce, nebude prý jim na dále vyplácena podpora v nezaměstnanosti per Kč 5000.- za měsíc — ale budou prý placeni každou sobotu a budou to mít akordem, aby stát něco ušetřil. Jest prý vážný úmysl, dáti všem výpověď (řádnou čtrnáctidenní) a předati věc pětce, nad niž by bděla ještě snad pětadvacítka a dost. Tím by vše bylo vyřízeno. Pětadvacítka prý by slevila — když všecky její životní potřeby, jako: hedvábí a ananasy, brilanty a šampaňské atd. rapidně klesají a spokojila by se také s »pětadvaceti«. No — za víc ta práce nestojí. To myslím že bychom přijali všichni — jednohlasně.

Pořád se u nás hubuje, že malým ubrali — prosím Vás jiným zase přidali — tak se to vyrovnalo. Dnes nemůžeme se takovými maličkostmi zabývati. Máme veliké a vzácné novinky, které nemožno přehlédnoti:

Člen miliardář. rodiny Rothschildů stal se občanem ČSR. Proto se dnes nedivím, že film »5 frankfurtských« vypravující vzácnou historii těchto velikánů peněžních.

kteří točili s císaři i králi, stejně jako s celým míněním Evropy, začínali a končili války — podle potřeby — jde dnes vítězně touto republikou — jako i příslušníci této vělhasné rodiny. Veliký Rothschild postěhuje se do Prahy, do matičky, zlaté, stověžaté, která bude míti o jeden dvůr mezinárodního peněžníka více, což zajisté přispěje k blahodárné a tolik vytoužené konsolidaci. Za tímto velikánem přibude prý do Prahy 1000 studentů — chudáků, které zcela nehumánní křesť. sociálové vídeňští z university vyhodili, aby prý se jim nezanesla hmyzem cizopásným.

Jak můžeme býti šťastnými, mající demokratickou republiku, v níž rozhoduje vůle lidu, která touží, aby se tato země skutečně stala baštou a zaslíbenou zemí těm — které dnes už nikdo nechce. Jenom tak dokážeme, že správně pochopili jsme všecka humanitářská hesla. S radostí konstatujeme, že stěhování domorodců ČSR. do Ameriky a jinam vzrůstá, aby se uprázdnilo místo pro skromné, tiché a mírumilovné vyvržence, kterým nikdo nechce poskytnouti přístřeší.

S pýchou oznamujeme svým čtenářům, že slavný rakouský chemik Hofrichter, který svoje preparáty zkoušel na kamarádech z generál. štábu a kteří čirou náhodou potom umřeli — byl přijat do svazku ČS. armády. Ministerstvo Národní Obrany odmítá všechny gratulace, deputace a j. -ace předem, poněvadž tuto samozřejmou treiu oznámilo již bezdrátovou cestou všemu vládnímu i ne- tisku.

Poněvadž svého času ze zemí koruny Svatováclavské vyšel projev do Ruska proti hroznému martiriu Bejlisa — pro rituelní vraždu — nebylo možno znovu, po 10 letech obtěžovati novou slovanskou vládu ruskou a zakročiti proti vraždění křesťanských biskupů v této zemi největší možné spokojenosti, v tomto pravém ráji, kde Hilsnerové dělají lidu co mu na očích vidí . . .

Před divisijním soudem v Olomouci konalo se přelíčení s 66 vojáky pro strženi pomníku Josefa II. ve Frývaldově. Deset vojínů bylo odsouzeno na 14 dnů do vězeni pro poškození cizího majetku, a pět vojínů bylo osvobozeno. Z Němců, kteří vyprovokovali známé události, nebyl obžalován ani jediný. — Nyní mám strach; já taky strhl, ale prosím Vás, jenom jednoho »vorlíčka« v den 28. října 1918, neříkejte to na mne, oni by mne snad ještě dodatečně zavřeli. —

Jinak věřte, člověk neví, má-li se smát, nebo — plakat.

Různé zprávy.

Český Krumlov, perla českého jihu. »Leta 1591 tuto gest pochowan urozeney wladyka pan Getrzich Slatinskey . . . heytman na Krumlowie czieskem . . .« čteme na jednom náhrobku. Č. Krumlov byl městem českým, ale d n e s vyzývavě němčí. Aby se udržel »Studentenheim« shání se do něho studenti až ze severu Čech (Podmoklí a pod.) V Praze se rozhazují miliony a zde by bylo nejvýše na čase stavěti českou obecnou a měšťanskou školu, které dnes krčí se jako popelky z milosti našich něm. »přátel« v naprosto nevhodných místnostech; a jsme přece v **československé** republice. Či se mýlíme? Jak by vše jinak vypadalo, kdyby se hospodářsky město povznesło nějakou českou továrnou (odborná škola byla by zde nejvíce na místě) a podob., aby dělnictvo našlo zaměstnání. — K d o zavítá do starodávného Č. Krumlova prolídnouti krás historických i přírodních (v blízkém okolí) neopomeň navštíviti nově a čistě zřízený hotel »Růži«, kde hotelier pan Kouřik opravdu s nevšední ochotou přijme každého návštěvníka. Zařídil prvotřídní turistickou noclehárnu. Při vzorné úpravě všeho, co jest v hotelu podáváno, jsou ceny mírné. Doporučujeme tento jediný, poctivě vedený český podnik každému co nejvřeleji.

Menšinové pracovníky prosíme o pravidelné zasílání naprosto spolehlivých, křiklavých případů útisku českých, nebo slovenských menšin! Také přehmaty různých úřadů atd., budtež nám sdělovány.

Maďarie zbrojí. Nedávno chycen vagon kanonů dopravovaný z Bavorska od Maďarie, co zatím druhý dopraven na místo určení. — Tito milí súsedé mají tolik troufalosti — po všem co dělají na hranicích Slovenska: přepadení a zabíjení našich finančních a vojenských hlídek, že žádají dovolení přepravy dvou hydroplánů koupených v Německu územím Čech, podél Labe a Dunaje, aby letadla v případě nuceného přistání mohla klesnout na vodu.

Zahraniční ministr pověřil mimoř. vyslance a splnomocněného ministra JUDra Cyrila Duška vedením a správou vyslanectví ČSR. v — **Kahýře.** Rádi bychom věděli, kolik v e l m o c í má v Kahýře svá vyslanectví. Inu není nad demokracii, vedenou se zbytečným luxusem . . .

Anarchisté — poněvadž máme málo stran, se organisují — a budou vydávati list »Bezvládí«. Jsou to ti, co nesouhlasí s Vrbenským.

Mezinárodní lupič Měšťan — po němž policie marně pátrala — byl sluhou v hlavní pokladně ministerstva železnic. — Vzorná administrativa.

Radostno jest pozorovati očisťovací hnutí v řadách uvědomělého Sokolstva, čelící proti Židům, kteří jako příslušníci zvláštního, samostatného národního kmene Židovského, naprosto odlišné rasy, nemohou býti členy ryze národního, vlasteneckého českého Sokola! Jen výš a výš! Sokolíci — a získáte každého upřímného Čecha a Slováka, který nepropadl bláznivému heslu »assimilace«. —

Revue »Nové Čechy« píše: Ochrana republiky, čili Spi Havlíčku v svém hrobečku. Dr. J. L. Fischer, úředník knihovny universitní, byl po otištění naivního projevu k presidentovi přeložen z Prahy — s platnosti o k a m ž i t o u, samozřejmě jen z důvodů služebních . . . Demokracie úřednická se nedá tahat za fousy. Spisovatel má mlčet nebo chválit. Kdo neuzná (dle proslulé metody raději mezi čtyřma očima), spasitelnost oficielní církve, tomu bude humánně dovoleno na příkl. odejeti třeba na Aljašku s příkazem konsulátu, aby mu vyplatil 30 stříbrných, odevzdá-li revers pro ministerstvo, že už nikdy nebude psát a veřejně působit. Dýchat mu nebude zakázáno, ale bude prohlášen buď za úplatného vyděrače, nebo za podvodníka — dle okolností. Je to ovšem pokrok proti době renaissance, kdy lidi nepohodlné odpravila prostě dýka nebo jed, či proti Horthymu, který je topí jako koťata. Škoda jen starého T. Heine ze »Simplicissima« . . .

Výlety z kapes poplatnictva. Dva »odborníci«: pan inspektor Kylar (předák soc. dem. a. býv. četař c. a k. armády, dnes zaujímá vlivné místo v MNO a čelné místo ve správní radě brněnské pověstné »Zbrojovky«) s p. předsedou **hospodářské kontroly (!)**, sekčním šefem Kučerou (býval v intendanci Národního divadla) pojedou přes Francii, Italii (teď je tam nejkrásněji) do Afriky, do Alžíru pro — (prosím sedněte si, abyste leknutím neupadli) — ořechové dřevo, jehož ve »Zbrojovce« jest třeba na pažby ručnic. »28. Říjen« dodává: »Aby však náhodou kontrolní orgány mu tento jarní výlet neškrtly, bylo zavčas učiněno opatření, aby byly umlčeny« — pojede totiž předseda »hospodářské kontroly«. Proto ty ohromné přebytky u všech ministerstev. Ale trp kozáče . . . — Nejeli do Afriky ale do Španělska a útraty ponese státní zbrojovka, tedy stát. Pan ředitel tohoto závodu Růžička a zástupce Nigrin se připojí k výletu.

Německé surovosti ve Vrchlabí přesahují mezí. — Před nedávnem bylo zase několik turistů zbyto za asistence místního »strážce bezpečnosti«. A přece máme zákon na ochranu menšin a ras? **Chceme, by se zákona toho s celou silou využilo proti zavilým nepřátelům všeho českého a ne proti těm, kteří upozorňují, že dnes, hůře než dříve vede se našim menšinám.** —

Likvidace »obilňáku«. Státní tento ústav nakupoval mouku v cizině a tak vznikly ohromné dluhy dosud nezaplacené: V Americe skoro 50mil. dolarů (asi 175 mil. Kč), v Anglii 300.000 liber šterlingů (asi 38,600.000 Kč). Při tom byli isme nuceni odebírati za drahé peníze různé stuchlotiny, nakoupené našimi »zástupci«, mezi jiným 400 vagonů zkažené čínské mouky z průmyslové Anglie atd. — Inu »vzorná administrativa« . . .

Pokroková realistická »Česká Škola« napsala dne 4. 7. 06.: »My pro svou pravdu se neobětujeme, ale ubíjíme jiného . . . Trochu sebezapření, trochu snášenlivosti k vuli tomu, aby lepší pravda mohla vyniknouti a státi se majetkem společným — to by již bylo jakousi obětí užitečnou, ale ani té my schopni nejsme. **Máme-li moc a prostředky, nařizujeme jiným pravdu svou a ve jménu této »pravdy« je znásilňujeme.** Snášeti pro pravdu příkoří, pronásledování, nenávist a škody — ach, toho my už docela nedovedeme! Máme mnoho ohledu na sebe i jiné, mnoho strachu o pohodlí a blaho své, mnoho strachu o ztrátu přízně lidí vlivných a mocných«!

Socialistické a realistické listy velebí různé Židy, nepoukazují však dukladně co znamená židovský kapitál pro »rozvoj« národních snah českých nebo slovenských; neosvětlí dukladně, jak hlavně Židé udržují rozpínavost Němců v Praze. Listy tyto se také nikdy neposmívají talmudu, ale každému, kdo věří jinak, než-li starozákonníci . . .

»Rudé Právo« 18. II. 23. »— činy osobního teroru proletářské třídě prospěti nelze: Spása a budoucnost dělnictva jest jen v akcích mass«.

Ze 380 vrchních »lidových« komisařů v Rusku jest jenom 300 Židů. Kolik Němců, Maďarů, Lotyšů, Gruzínů atd., nevíme.

Fr. M. Glaesner, továrna čokol. Lovosice je židovská a germánská. Upozorňujeme!

Plukovník Chotovinski v Žatci dovolil brancům velkoněmecké trikolory i při přísaze. — Udělá se jednou v nejdůležitějším našem ministerstvu pořádek? — Jak dlouho budeme počínání podobných Chotovinskich — které ostatně máme ve všech posádkách (někde i na místech generálských) — trpěti? Jak dlouho budeme potřebovati k vyčistění toho, co »demokratický« první »náš« vojenský ministr zanesl do armády?

Na Ostravsku pokračuje kapitalistická germanisace a vláda — vydala zákon na ochranu menšin. Jest pouze pro rasu? Že i s »nejvyšších míst« nic se nenařizuje na ochranu českých menšin utisknutých ve »svobodném« státě hůře než za Rakouska?

Lewit Blum způsobil na velký pátek v poslanecké sněmovně francouzské bouři, ponévadž mluvil jako berlínský agent. Rasa tato jest všude stejná.

»Tribuna«, kterou kupuje tolik »uvědomělých našinců«, zdědila po »Času« oficiosnost a v poslední době se stala i hradním oficiosem Moskvy a Petroliradu. — Potom se tvrdí, že se neopíráme o »mocné Slovanstvo« . .

Mnohokráte byla vláda upozorňována, že německožidovští továrníci propouštějí české dělnictvo a cizí — ze zahraničí — přijímají. Nejnověji má opět býti přijato v koksovně »Terezii« na Ostravsku 30 říšskoněmeckých dělníků, jejichž dětmi má býti udržena německá škola v Hladnově.

V Hodoníně přijat byl z 10 uchazečů o místo školního lékaře Žid a Němec dr. Lechner, a to 19 hlasy proti 10, jež obdrželi čeští uchazeči. Bylo mu svěřeno na 2000 českých dětí.

České Budějovice: městský lékař Žid a Němec, okresní státní lékař Žid, šéf nemocnice Žid — ale správa je v rukou »českých«.

V Praze jest 4½%Němců, ale na ulicích, hlavně ve středu města, slyšeti jenom němčinu. Není to důkazem, že i »čeští« Židé se počítají k Němcům?

Jak to přijde, že Žid Laurin Lustig, známý svým plagiatem z Polgara, kterým vědomě napálil nebožtíka spisovatele Ad. Šubrta, zaujímá v »Prager Presse« tak význačné a znamenitě honorované místo, o němž se starým, v poctivé práci sešedivělým žurnalistům ani nesnilo. Zdá se, že jistým kruhům nevadí ani nekřesťanský pachatel literární krádeže, aby ho za jeho patriotické smýšlení za války znamenitě odměnily z kapes českých poplatníků. —

Co jest platno, že mnohde šéf telegrafního nebo telefonního úřadu jest Čech, když u strojů sedí Židovky a Němkyně? —

Poláci odstraňují němčinu z úřadů.

Naše menšiny trpí jako za Rakouska. V Ervěnicích umístěna byla r. 1912 česká škola, o niž sváděny byly urputné boje, »provisorně« v budově, která již tehdy uznána za nezpůsobilou. A škola je v ní doposud! I v republice trvá toto »provisorium« již pátý rok. Pro německé děti jsou paláce, ubohé děti české krčí se v chatrčích, stodolách, sýpkách a chlévech.

Na co se u nás platí? V Chebu budou pořádati »říšskou« výstavu, které použijí Němci k všeněmeckým a protistátním agitacím. Žádají o subvenci 150.000 Kč a za tu cenu vyvěsí také prapor v zemských barvách — ovšem dají jej ještě obráceně, jak se všude stává.

Venkovské zástupce pro kolportáž »Našeho Cíle« (i knih) přijmeme za velmi výhodných podmínek.

Administrace.

Politická elita aneb politická páteř radikální politiky (jak je Velikán Velikánovič nazval) chce vydávati denník a proto se usnesla (!) aby každý ruský legionář odvedl 10 proc. z t. zv. sibiřských doplatků na tisk. fond chystaného deníku. Jest otázkou, jak se může někdo cizí usnášeti o mých penězích — o mém vlastnictví. To hraničí s banditstvím?!

Ve Vídni má býti rozpuštěna konsulární akademie, která vychovávala v Rakousku diplomaty. Poněvadž dnes může býti diplomatem i ševcovský učedník, má-li legitimaci strany, jak se v jednom státě stalo, není konsulární akademie třeba.

Křižáckou výpravu proti šíleným bolševikům moskevským! Reuter oznamuje z New-Yorku: **Belgický kardinál Mercier zaslal zdejšímu listu »Columbia« list, v němž vybízí Svaz národů, aby zorganisoval mezinárodní křižáckou výpravu proti sovětskému Rusku na záchranu civilisace a potření barbarství.**

Rudé gardy shromažďují se na hranicích Besarabie.

Rumunsko požádá v případě konfliktu Malou Dohodu o pomoc. (Samo nepomohlo před rokem).

Zdá se, že Rudá armáda přerostla hlavy diktátorů a že tah proti Rumunsku má býti »osvobozovacím« tahem pro — vůdce bolševismu.

Londýnský výbor Zionistů vyjednává s Mar. Lázněmi, aby se tam konal kongres Zionistů. Letos snad již vydá vláda ČSR. zvláštní známky poštovní k těmto tak velevýznamným dnům, jak chtěla učiniti před dvěma roky, aby dokumentovala, jak velikou jest nám ctí, že veletrhami celého světa zase jednou pocti ten skorogojimský stát svou převzácnou návštěvou . . . Kdyby tak tatík Žižka vstal, ten by se asi podíval na »svojeho« nástupce . . .

Polsko se odněmčuje — v ČSR. se germanisuje.

Cheb se bouří.

V Praze nemají rákosek.

I v **Českém Krumlově** jsou hackenkreuzleři mezi německým studentstvem (hlavně — severoněmci).

V Československé republice jest nepřípustno vyznačovati ulice číslicemi a označování ulic může se díti toliko jmény (slovy) — tak zní rozhodnutí Nejvyššího správního soudu.

Imunitní výbor požádán o vydání jenom 34 poslanců.

Utisknuti Němci. Německou školu v Jaktaři u Opavy navštěvuje celých **6** (slovy: **šest**) dětí! Škola tato patří ještě do ČSR.

Prvním časopisem v ČSR., který byl konfiskován podle zákona na ochranu byl náš list. Stalo se tak 10. března t. r. při čísle 8.

Vyvolávač drží »Večer« v ruce a křičí: Švehla jako člověk, Švehla tvůrce nového hnutí a největší českosl. strany, Švehla vůdcem národa, Švehla budovatel a strážce mladého státu, Švehla šéfem generálního štábu české revoluce, Švehla nepřijímá císařské rozkazy, Švehla proti demagogii a pro státotvornou práci, Švehla tvůrce našeho tisku, Švehlův první pokus o pozemkovou reformu, Švehla pracoval více než všichni, Švehla český, demokratický politik, Švehla sokol — všecko za 20 haléřů. —

Na tiskový fond darovali: P. Š. v D. Kč 3.60, p. To. v M. u Tábora 60 h, p. JUDr. S. Praha I. Kč 4.60, pan ředitel V. V. M v H. L. Kč 12·40, p. prof. J. S. v D. Kč 4·60, horník p. H. J. v L. Kč 1·20, p. V. Kl. v Jes. Kč 7·80, p. R. Ž. v H. 60 h, p. Em. Š. č. s. V., Podk. Rus. Kč 4·60 p. Hano A. L., Slovač Kč 4·60 p. Sm. Rud., Mar. H. M. Kč 9·20, p. F. B. mlynář v H. u B. Kč 5·40, p. Cyril K. v K., Podk. Rus Kč 1·80, p. Fr. Ša. Mik. Morava 60 h., p. J. J v ol. st. dr. v K. u D. Kč 1, p. Vl. D., Plzeň Kč 24·60.

Všem dárcům upřímné díky. Nezapomínej nikdo na tiskový fond časopisu »Náš Cíl«. I ten nejmenší dárek s radostí bude přijat a v listě uveřejněn...

Otiskujeme inserty pouze ryze československých firem arijských doporučení hodných:

Havlínek a synové

továrni výroba dětských vozíků

Praha-Žižkov, Husova 45.

Ceníky zdarma.

Čtěte! Dr. Fl. Eisnera **Židovstvo**

knihu, jež vzbudila pochopitelný zájem všech vrstev, jako první česká a původní, vyčerpávající otázky této zvláštní rasy. Pro čtenáře našeho listu za **sníženou cenu Kč 10,** váz. Kč 14. Obnos předem, třeba ve známkách. Kdo pošle Kč 17, obdrží i knihu Jos. Ráze: **Láska** (176 stran). Objednati možno pouze v redakci t. l.

Na mírné měsíční splátky

bez přirážek, tedy jak za hotové obdrží státní úředníci a jiní v jistém postavení stojící. Damašky bílé na povlaky peřin, kanafasy, prostěradla, sypkoviny, delény, etaminy, různé zbytky 3 až 6 m dlouhé i na váhu, dále všechny do tohoto oboru spadající druhy zboží. — Objednejte cenník u firmy

Josef Stolín a spol., Náchod.

Nevyhnutelný v domácnosti, nepostrádatelný na cestách je v plechovkách po 50 a 100 gr. č. v. firmy J. FROMM-OPAVA.

čaj s pávem

Žádejte ve všech obchodech!!

Každý uvědomělý Čech a Slovák požaduje »Náš Cíl« ve všech kavárnách a restauracích! — **Čtěte naši lacinou knihovnu: 6 knih = 1000 stran za Kč 45·— v předplacení (i na 3 měsíční splátky po Kč 15·—).**

Tiskem knihtiskárny Karla Brandeisa v Třeboni.

Po konfiskaci nové opravené vydání.

Ročník I. V Č. Budějovicích 1. května 1923. 9. číslo

NÁŠ CÍL

Číslo 1·— Kč.

Předpl. na rok Kč 20·40
na půl roku Kč 10·80.
Vychází 1. a 15.
každého měsíce.

Řídí redakční kruh. —
Majitel a vydavatel pro V. S. S. »Odkaz Žižkův«, jakož i zodpovědný redaktor Jan Cibuzar, České Budějovice, Zatkova ulice číslo 8.

List vlasteneckého hnutí Čechů a Slováků.

Silou proti mdlobě, vzdorem proti zlobě, ale láskou k sobě.

MOTTO. »Moje barva červená a bílá,
dědictví mé poctivost a síla«. *Havlíček.*

OBSAH: Sátek práce. — Před válkou a po válce. — Jak se u nás rozumí socialismu? — Člověk neví má se zlobit - nebo smát? — Český Krumlov. — Maďarie zbrojí. — Zahraniční . . . — Anarchisté . . . — Radostno . . . — Revue »Nové Čechy« Výlety z kapes poplatnictva. — Německé surovosti.

Účelem listu jest míti největší možný styk redakce s čtenářstvem, má-li list vyplniti svoje poslání. Proto žádá redakce, aby čtenářstvo projevilo své názory o listu vůbec: o jednotlivých článcích, upozornilo, o čem se má psáti a případně to neb ono blíže vysvětliti. — Chceme, aby celá naše čtenářská obec pracovala s námi.

Výhradní prodej pro Prahu má p. G. Soukup, novinářství a insertní kancelář Praha III., Chotkova 10.

Prof. Křížek:

Svátek práce.

Žijeme v době, v níž práce došla svého náležitého ocenění. Práce rukou a hlavou není nám dnes trestem. Biblická slova: »V potu tváři dobývati budeš chléb svůj«, nejsou více trestem za spáchaný hříchi mythologických prarodičů, nýbrž byla již tato slova dávno napsána, jest to jen dukazem, že práce jest jednou z hlavních nutností k uhájení základních podmínek existenčních, čehož si bylo lidstvo vědomo již od pravěku! Naše úsloví: »Bez práce nejsou koláče«, dále hrdé heslo komunistické: »Kdo nepracuje, ať nejí« a pod. jsou dokladem nesmírné důležitosti a nezbytnosti práce vůbec!

Divoch svobodný, neodvislý, srostlý s přírodou musil pracovati, aby uhájil svého života — existence. Lov, příprava jídla, výroba oděvu z kůže (by se chránil před zimou a nepohodou), stavba primitivních chatrčí, skrýší atd. atd. — to byly vesměs úkony, jež vyžadovaly určité fysické a duševní námahy — práce. Bez práce není možný život žádného jedince. Jakmile původní, primitivní člověk-samotář poznal, že život společenský poskytuje určitých výhod proti životu samotářskému, tvořil menší a větší společnosti (obce, kmeny, národ, stát), aby zájem a existence jedince byly společností chráněny.

Život ve společnostech vyžadoval vyrovnání určitých otázek a podmínek práce, jež dělí se již na práci, z jejíhož určitého výtěžku jest živ bezprostředně pracující jedinec a druhá část odevzdává se celku, společnosti, ke krytí a vydržování určitých společenských institucí, zařízení — společných potřeb. Aby pak práce sledující určitý výrobní a spotřební plán uvnitř společnosti, byla cílevědomá, jedinci a celku prospěšnou a užitečnou, byla nutna dělba práce v zájmu jedince ve společnosti žijícího, jakož i společnosti samé. A poněvadž všecko v přírodě podléhá zákonu vývoje, zračí se toto rozrůzňování při současném postupu k dokonalosti i ve všech t. zv. procesech výrobních.

V dnešní době — průmyslové — výrobní, jež značí nesmírný pokrok v každém průmyslovém a výrobním oboru, způsobený používáním strojů, různých energií atd., jež z části nahražují energii a práci lidskou, kdy výrobek, výsledek práce, tovar, není určen ku přímé spotřebě dělníka, úředníka v podniku pracujícího, nýbrž je předem předmětem obchodu, směny, spekulace atd., vystupují čím dále tím zřetelněji otázky úpravy výše náhrady za vykonanou práci jednotlivcovu v zájmu podnikatele a lidské společnosti, z kteréžto náhrady zaopatřoval by si potřeby pro sebe, k uhájení vlastního života a existence event. rodiny.

Uregulování poměru výše smluvené náhrady za vykonanou práci — mzdy a výše nákladů, jichž zapotřebí k zaopatření existenčních potřeb každého pracujícího jedince, jest předmětem boju zaměstnance: dělníka, zřízence, úředníka atd. se zaměstnavatelem. Zaměstnavatel však — podnikatel, vloživší určitý kapitál, své schopnosti atd. do podniku, bojuje znovu za řádné zpeněžení svých výrobků na světovém trhu a tím naráží na činitele, jenž jest vlastní a hlavní příčinou sporu a nedorozumění: na konkurenci. Musí konkurovati (a to úspěšně!) s podniky světovými, trusty, koncerny, jež jsou vesměs v židovských rukou.

Bojuje tudíž zaměstnavatel, vůči svým zaměstnancům poměrně silný t. zv. bohatý jedinec, kapitalista — se židovským velkokapitálem a boj daří se jen tehdy — zlevní-li výrobní náklady výrobku, při lepší kvalitě a pod. — je-li schopen konkurence! Je-li zlevněním výrobku postižen dělník, úředník — jest to útisk zaměstnavatele, je-li však sukcessivně postihován zaměstnavatel, tenčí se provozovací kapitál — továrna se zavírá a zaměstnanci ztrácejí příležitost prací opatřiti si prostředky k existenci. Pakliže zaměstnavatel z vrozeného a zásadního egoismu šetří v prvé řadě vlastní, osobní prospěch na úkor zaměstnanců, tyto vyssává a sám se

obohacuje — jest toto jednání novým, jiným elementem, jímž svrchu naznačený poměr se arcif mění!

Soubor těchto otázek, jež dlužno spravedlivě v zájmu zaměstnance i zaměstnavatele vyřešiti, jakož i způsob, taktika, jak bylo by lze toto řešení provésti atd., jest podkladem různých t. zv. socialistických, kolektivních, kommunistických atd. systému, soustav.

Popatřme, doba přítomná jest v tomto ohledu názorně poučná, s jakým výsledkem tyto otázky byly a jsou řešeny!

Utvořeny dva zuřivě se potírající tábory: zaměstnavatel — zaměstnanec, jež úmyslně zaměněni za: kapitalista — proletář. Početní většině, zaměstnancům, vhozeno heslo: boj proletariátu (zaměstnanců) proti kapitálu (zaměstnavateli) — avšak boj proti společnému nepříteli obou, s nímž bojuje effektivně přímo jen zaměstnavatel na světovém závodišti — proti mezinárodnímu ž i d o v s k é m u velkokapitálu (jenž representuje 75% veškerého kapitálu lidské společnosti!) **zůstal úplně mimo program stran!** Z této krátké úvahy patrno, odkud asi vyšlo a kým asi inspirováno heslo: »boj proletariátu proti kapitalismu! . . .«

Jak boj proti kapitálu (rozuměj domácímu, národnímu, nežidovskému!) dopadl na př. v Rusku jest každému s dostatek známo! Zničeny továrny, provoz v nich zastaven a nyní světový židovský velkokapitál kupuje tyto za babku.

Tímto tahem, provedeným rozvášněným, negramotným davem, podařilo se židovskému velkokapitálu (hlavně americkému a německému):

1. zničiti nepříjemnou konkurenci a do jisté míry i ruskou soběstačnost,

2. ujařmiti hladové dělnictvo a vyssáti toto co nejvíce, jelikož hladovějící ruský dělník přijme práci nyní za nesmírně malou náhradu, jen aby uhájil holý život,

3. ovládnutí většího komplexu průmyslového a spotřebního území a většího počtu lidstva,

4. opětné zvýšení konkurenční schopnosti židovských koncernů a trustů (při malé režii) proti nežidovským podnikům jinostátním,

5. vlastní posílení, zvětšení mezinárodního, židovského velkokapitálu . . .

Socialisování podniků, továren — jak zkušenosti ukázaly — jest smrtelnou ranou pro tyto a tudíž i pro zaměstnance, jelikož zde schází vzpruha (podnikavost, zájem na podniku a pod.), jíž jsou majitelem udržovány v chodu a určitém stupni výnosu — aktivity.

Závodní rady pak nemají významu, jelikož odborně nevzdělaný zaměstnanec, člen závodní rady, přehlédne často nejdůležitější momenty, jež právě dotýkají se bezprostředně zájmů dělnictva — ne úmyslně, nýbrž z nevědomosti!

Těmito zařízeními se zlu tudíž efektivně neodpomůže!

Jediný prostředek, jímž toliko p ř i b l í ž í m e se k ideálnímu, čistému kommunistickému zřízení, které samo předpokládá ne lidi dnešní, nýbrž bytosti vyšší inteligence, spočívá v tom, abychom daleko od sebe odkopli veškeré dnešní židovské, lžisocialistické, lžikomunistické atd. theorie a soustavy, jež jsou čím dále, tím nesnesitelnější přítěží svobodného a šťastného rozmachu lidstva a toto na dráze zdravého vývoje jen zdržují — abychom postavili všechny t. zv. sociální dnešní naše úkoly a jich řešení na přísně m o r á l n í, pevný základ. Jen tímto způsobem bude možno dosáhnouti toho, po čem zajisté všichni poctiví a pracovití lidé, bez rozdílu, toužíme!

Na společnosti lidské, na jednotlivých vládách států záleží v první řadě, aby vychovávaly své občany pro tyto úkoly: propasti třídní překlenouti, zaměstnavateli vštípiti výchovu (od malička) zásadu, že každý pracující člověk jest jeho bratrem, ne otrokem, jemuž pomáhati, jehož poučovati a tak odměňovati za řádně vykonanou práci, jak náleží — jeho povinností k zaměstnance, dělníka rukou a hlavou, přesvědčiti pak, že jen p o c t i v o u, vytrvalou prací (ne lenošením a podvodem!) může tento na společném díle se svým zaměstnavatelem spolupracovati, poněvadž každý podnik jest zdrojem, z něhož rovnovážnou duševní a tělesnou prací, kryjí své životní potřeby jak zaměstnavatel, tak zaměstnanec. A nyní jsme tam, kde bylo lidstvo již skoro před 2000 lety — stojíme na stanovisku ideálního, čistého Kristova socialismu lásky!

Nynější doba pak sama představuje nám zápas dvou sociálních soustav: čistého socialismu Kristova — lásky a krvavého, revolučního, židovského socialismu — brutality.

Pravda jest jen jedna a ta zvítězí určitě, proto snažme se všichni býti na té straně, kde slaveno bude jednou konečné vítězství, vítězství lásky nad brutalitou!

Pro nás musí býti kapitál a práce rovnocennými činitely. Musí býti tudíž v souladu, v harmonii; přivésti tyto do ideálního a lidstvu prospěšného souzvuku, součinnosti, záleží na výchově společnosti a na ničem jiném! Čím dříve upustí lidstvo od theoretických, lžisocialistických, lžikomunistických chimér dneška, vhozených mezi nás židovskými lžifilosofy, lžisociology, čím dříve ujme se řešení problému harmonie práce a kapitálu a zničení mezinárodního židovského velkokapitálu, tím dříve budeme šťastnějšími a spokojenějšími!

Přátelé, dnes slavíme pátý svátek práce ve svobodné domovině! Jaro vyrvalo zimě vladařské žezlo z rukou, jako každým rokem! Vidíte, že vše, celá příroda, jejíž i Vy Jste součástkou, jest poslušna zákonů, jimiž není možno vzdorovati a jež není možno obejíti! I sociální vývoj lidstva podléhá těmže zákonům! Nemožno nic uspíšiti, nic obejíti, nýbrž dlužno i zde se podříditi neúprosnému zakonu vývoje, jenž není zákonem krvavé a vše ničící třídní revoluce a převratů, nýbrž ponenáhlého přizpůsobování se k dokonalosti — k mravní dokonalosti!

Přátelé, dnes budou spousty vybraných i nevybraných řečníků a řečnic mluviti o práci a kapitálu! Vyslechněte je, pozorujte však, jak vesměs všickni budou buď vědomě, neb nevědomě inspirováni židovskými, neviditelnými suflery! Budou zasívati a posilovati třídní zášť ve Vašich srdcích, zášť a nenávist proti domácímu kapitálu, bez něhož jsme druhým Ruskem, ale ani slovem nezavadí o Rothschildově, Mendelsohnově atd., finančním trustu, který ovládá, ožebračuje, ujařmuje a dává živořiti stomilionům našinců, nežidů!

Opřete se již jednou tomuto bídnému štvaní, jež kope hrob Vám i národu a jež po padesát let již posloucháte! Zakřikněte štvavé své vůdce a řečníky, kteří Vám stále jen všecko možné slibují a zasívají zášť do Vašich srdcí a do srdcí Vašich dítek! Řekněte jim:

Jsme všichni bratři jednoho jazyka, rodu a krve! Rodná hrouda prosáklá poctivou krví našich otců jest posvátnou, společnou kolébkou naší! Nazásívejte mezi nás svár, nenávist a zášť, nýbrž spojte nás všechny v jednu česky myslící a cítící rodinu! Chceme cítiti svého otce a starší, moudřejší sourozence, ale žádáme, aby byli našim otcem — vládou vychováváni tak, aby v nás viděli bratry, skutečné rovnocenné bratry, aby nám byli radou a skutkem nápomocni, oporou v neštěstí a umožňovali nám slušné bytí našich rodin! Odstraňte všecky bursovní atd. spekulanty, všecky bez rozdílu, všecky, kdož nepracují a kteří jen z výtěžku naší práce, mozolů a krve se obohacují, práci znehodnocují a nezřízeným, přepychovým, bujným, lenošským a práce se štítícím životem, jsou výsměchem naší poctivé práce! Uznáváme nutnost naprosté, dokonalé součinnosti práce a národního kapitálu, bez něhož byli bychom otroky mezinárodního velkokapitálu a na Vás jest, abyste tuto součinnost umožnili a vytvořili k vzájemnému štěstí, blahobytu a spokojenosti!«

Až toto se stane, přátelé, až touto ideou bude prodchnuto lidstvo, pak bude práce každému štěstím, radostí, potřebou a vzpruhou k životu! Násilím to ovšem nepůjde! Násilí a třídní revoluce budou vždy Vaším hrobem, kolem něhož budou křepčiti světoví vládcové zlata, svůj divoký tanec!

Přátelé! V tento den, jejž oslavujete dnes řečněním o práci, přemýšlejte více jak kdy jindy o utopiích hlásaných Vám Vašimi řečníky! Hleďte kriticky v každém slově naučiti se uvažovati a nepřijímati hesla mezi Vás zasívaná zcela mechanicky, jako neživé, nemyslící stroje, jež jsou v ruce spekulantů, počítajících s Vaším fanatickým, stranickým zaujetím, vražednou zbraní pro Vás i národ!

Prof. Dr. V. Štěpánek:

Před válkou a po válce.

(Dokončení.)

Také francouzský překlad (dra H. Jelínka) měl býti rozšířen zase na západě Evropy a státi se východiskem podobné akce, jakou jsem zahájil v Rusku v předvečer války. Nestalo-li se zcela tak jak to bylo zejména námi zamýšleno, je toho vinna česká malichernost a realistická nenávist k slavjanofilskému směru (a mé osobě). My jsme konali svou povinnost a selhali-li druzí, trpěli jsme za to zase sami. S největší zuřivostí vrhl se na státoprávní projev — krakovský austrofilský »Swiat Slowanski«, vidoucí v něm »anachronismus«. Když jsem se vrátil již za mobilisace proti Srbsku, chystaje se hned opět odjeti do Švýcar, odevzdal jsem dru Hajnovi svou odpověď polskému listu, zakončenou slovy, že nejlepší odpověď dají rozvíjející se nyní události; polemika stejně jako má korespondence z Ruska o mé řeči ve »Slovanském spolku petrohradském« nebyly uveřejněny. Žurnalistika dala si sama zámek na ústa... Nechci zde ostatně kritisovati tak mnohé, co by kritiky zasluhovalo, ale jsem si dnes jist, že zmatek Rakouska byl by býval katastrofální v samém začátku — nebýti této zamlklosti a pomalosti v rozhodování u mnohých.

Nejhorším dojmem působí na mne i dnes po letech ještě mimochodná poznámka dra Borského, že by oběti revoluce nebyly měly smyslu — když ani Rusko jich nechtělo. Neboť je trapno, musí-li člověk, obviňovaný ze »zrady« české věci Rusku, připomínati že zde šlo předem o naši českou a ne ruskou věc! Že slovjanofilská, východní, panpravoslavistická (či jak nás ještě nazývali) skupina měla daleko více smyslu pro českou státoprávní politiku v akci zahraniční, ukáží ještě podrobně dějiny. A kdyby její hlas nebyl býval od počátku tlumen tolik realistickou ideologií, nebylo by dnešních stížností (V. Choc na schůzi Nár. hnutí) do způsobu, jakým instalován »nový« stát.

Proto snažili jsme se za hranicemi (bez podpory pražského vedení strany státopr.-pokrokové i »Maffie«) akcentovati všude státoprávnictví v odpor ostatnímu vedení zahraničnímu (viz v mém »Všeslovanském Věstníku« III. r. 23. str. o 2. čísle »České a Slovenské Samostatnosti« pařížské). V Rusku (r. 1916) vydal jsem zvláštní projev k zajatým příslušníkům strany, otištěný i v amerických »New-Yorských Listech« a odvolával se na důslednou opposici strany proti každé smiřlivé politice Českého Svazu. Toto konání povinností u jediné důsledně protirakouské straně předválečné nebylo kvitováno stranou, která málo se starajíc o zahr. člena předsednictva, konečně se rozešla, vynikající její členové mlčky přešli přes aféru nejen Dürichovu, nýbrž z podstatné části i mou . . .

Josef Düirich (»V českých službách«) líče svůj odjezd a jednání s českými politiky (velmi zajímavě) na str. 11. zmiňuje se též o rozmluvě se † posl. Kalinou, který naléhal na uspíšení jeho odjezdu. Bohužel ve všem tomto nutně sice opatrném jednání chyběla však v důsledku toho na mnoze pevná organisace a soustavný plán i uplatňovaly se naopak intriky, teprve dneska jasně pochopitelné, ačkoli podrobnosti jejich také dále a možná navždy zůstanou ukryty i těm, jichž se ony často přímo týkaly . . . Jest přímo nevysvětlitelno na př. jinak, proč zůstaly bez odpovědi mé dotazy Praze, proč aspoň nevysloven závazný pro nás nesouhas s naším postupem, proč vlastně jen náhodou (osudově) sešly se cesty mé a do Ruska posílaného posl. Düricha, bez přímého působení z centra atd. — Dnes se to jeví skoro jako »druhé želízko« v ruském ohni, ponechávané pro potřebu a jinak odhozené (ostatně bylo i třetí — rakouské; viz J. Düricha o Švehlovi).

A jak důkladně ruská orientace byla odhozena do starého železa, o tom svědčí mezi ostatními právě projevy p. dr. Borského. Tím markantněji, že pocházejí od politika, vyhlášeného za odpůrce oficielní politiky zahraničního ministerstva. Vykládá se tu jinak počáteční historie našeho osvobození (»Tribuna« a »Venkov« připojují se k tomu proti theoriím dra Kramáře, že jsme se osvobodili za pomoci Ruska a svou vlastní silou), i vytyčují se nové směrnice do budoucna. Proslulý článek p. dra Borského o východní Haliči v »Národní Politice« po té stránce jest rázu přímo katastrofálního. Rusové na něj odpověděli p. autorovi již přímo; dal-li si on za rámeček tuto ruskou kritiku českého »hejslovanství«, nevím. Začali jsme rusofilsky, stavěli rusko-slovenský most do Kijeva a Moskvy a končíme stavěním polské hráze před ruským nebezpečím (nikoli bolševickým!). Z hospodářského stanoviska zdůrazňovati užitečnost této politiky bylo by očividným nonsensem; politicky však znamená tato nová orientace poslední možnou hranici na dráze, započaté zprvu tajnými a pak

brutálními kroky západnicky-pražského vedení osvoboditelského proti jasnému původnímu plánu velikého rusko-slovanského bloku státního! — Národ musí ještě mnoho politicky uvažovati o důsledcích tohoto obratu, tak lehce zatím přijatého — v rychlých proměnách vrtkavého osudu národů . . .!

Dodatek. Veřejná schůze sdružení slovanské opposice 13. dubna na Žofíně v Praze po řečech ruského spisovatele Kotomkina, Jihoslovana Popoviče (za odjevšího předs. »Jugoslavie« p Bradiče) a Čechu red. Kasandy, J. Karejse, dra V. Štěpánka a dra J. Červenky přijala požadavky »Všeslovanské Jednoty« po zavedení povinné ruštiny v českosl. školách, po založení národní všeslovanské rady a po úzké spolupráci s Jugoslavií a Karp. Rusí; resolucе doplněna výzvou k v e u k o v u, (budou Budějovice první?) aby pořádal podobné manifestace, i k vládě, aby zakročila ve prospěch patriarchy Tichona nebo vyhostila bolševickou missi z hranic republiky! Dotazy o dalším sdružování rozbitých dosud opositně národních skupin a o zakládání odboček »Všeslov. Jednoty« buď prostřednictvím redakce »Našeho Cíle« nebo přímo spolkovému měsíč. »Všeslovan. Věstníku«, Smíchov 1134.

Naše čtenáře upozorňujeme, aby si »Náš Cíl« i naše knihy schovávali. Budou jistě jednou vzácným historickým dokladem, jak v osvobozené republice jsme se těžce probíjeli a bojovali za ideálně ryzí, poctivý národní český a slovanský stát.

Roškot:

Jak se u nás rozumí socialismu?

Proti staré slovanské idei bratrství postaven židovský a u nás ještě k tomu germánským duchem proniknutý socialismus. Široké vrstvy lidu nic se neohlížejí na tvůrce těchto -ismů a mnohému ani nenapadlo dosud pomysliti, jsou-li hesla a sliby dnešními vůdci socialismu dané, splnitelny. Jen když jest socialistou; vede se mu dobře a má právo plnými ústy nadávati na buržousty, z nichž mnohému vede se tisíckrát hůře.

Socialismus dle našeho ponětí má přinésti do života jakousi možnou rovnost, nastoliti opravdové sblížení všech vrstev obyvatelstva, ubrousiti hroty záští, aby bylo možné dorozumění, aby člověk stal se člověkem v pravém slova smyslu, aby nebylo otroků ani povýšenců, pánů, aby nebylo hýřilů, marnotratníků a chudáků-žebráků, aby nebylo despotismu, ale vše budováno na dorozumění, lásce!

Co vidíme? Jak plní vůdcové velikou myšlenku prvního socialisty, který řekl: »miluj bližního jako sebe sama«?

Bylo by opravdu zbytečno odpovídati na tuto otázku. Každý jví, ak se chovají vůdcové, kam zavedli slepý dav, a kde se následkem toho nezbytně, poněvadž boží mlýny melou pomalu, ale jistě, octnouti musí, aby nastalo vyrovnání, ono hrozné, dějinné vyrovnání, po kterém volá »proletář« i »buržoasie«. Socialismus »pracuje« proti velkokapitálu, křičí se se všech stran. Zakladatelé novodobého socialismu byli Židé (Marx, Lasalle), prodchnuti duchem prušáctví. Velkokapitál, jak praví Ford ve své knize: »Mezinárodní Žid« jest ze 75% v rukou mezinárodního židovstva. Vůdcové socialistu (soc. dem., komun. atd.) jsou Židé ze 30% veřejně, z 65% tajně činní v nejrůznějších organisacích. Tito židovští vůdcové dělnictva, ať veřejní, či tajní, usilují prý o zničení mezinárodního, tedy židovského velkokapitálu. Tomu, že by Žid by pro zničení velkokapitálu, který zuby nehty drží v ruce, který celá tisíciletí dle svých náboženských nařízení shrabával, aby se stal neobmezeným pánem světa, despotu, majitelem gójinů, majitelem jejich života, jejich bytí, může věřiti dnes již jenom člověk duševně chorý, nebo zrádce, jehož každý koupí. Vždyť rozmyslete jenom, splnilo-li se něco z toho, co hlásali socialisté před 50 lety? Splnilo-li se, co slíbili svým stoupencům, když v naší republice nastupovali svou, dnes tolik vychvalovanou, demokratickou vládu? Jenom slepec od narození nevidí kam se řítíme. Aby lidu nesměli býti otevírány oči, vydán »demokratický« zákon a slavená a kdysi nedotknutelná hesla o neomylnosti demokracie, hozena přes palubu a novinářům dodáno nové desatero z čes. Sinaye, z nichž prvních pět počíná slovem »etiti« a druhých pět slovy »klaněti se« a socialismus i demokracie se svou diskusí jsou zachráněny. V uzavíraném území Němci pláčou a naříkají české menšiny na zostřené útoky našich milých sousedů, na které prý v prvé řadě platí ochrana.

Dnes vidíme na př.: ženu státního zaměstnance (slušně placeného) provozovati obchod, hostinec nebo jinou živnost. Nebo: žena živnostníka (dobře si stojícího) pracuje ve státní továrně a přináší sama měsíčně přes 1000 Kč. Jinde vidíme mladou, zdravou ženu, pensistku státní továrny, vdanou za státního zřízence, výborně postaveného. Ptáte se, jak je možno, aby ta mladá, zdravá žena byla v pensi a brala 400—500 Kč měsíčně? Vše jest prý možno; to zřídí neomezený pan doktor státní továrny.

Tisíce lidí jest bez práce, mnoho jich vůbec dnes již nechce pracovat, poněvadž by »prodělali«; dostanou více za lenošení než kdyby pracovali. O to stará se socialistický systém a jeho rada ministerská povolila nových 250 milionů, z kapes ponejvíce zase chudáků, poplatníků. Mnoho lidí by rádo, opravdu rádo pracovalo, ale práce není, hospodářský život umělým našich velemoudrých »odborníků« podvázán nebo nanmoze zničen, ale my se radujeme nad porážkou a rozvratem sousedních států a zapomínáme, že oni s napjetím všech sil s j e d n o c e n é h o národa pracují, aby ze situace vybředli. Mnoho lidí u nás tone v opravdové bídě a není naděje na zlepšení poměrů. Staropensisté už nepláčou, nezbylo jim ani na vyrobení slz. A někteří »proletáři« chodí v hedvábí, vydělávají na lehké živobytí, pracuje otec i matka, jen aby se vydělalo na první modu pro dcerušku a na výborné papáníčko.

Jedni z prací pohrdají, druzí ji doporučují. Jedni uzákonili dobu a nikdo nesmí hnout přes čas. Jedni jsou šťastni bez práce, poněvadž mají podporu, jedni prosí

o práci. Jedni žebrají o chleba, a nad tím trium s brilanty na rukou a v kravatách vůdcové proletariátu a hladí si dobře vymaštěná bříška a jistě v nestřeženém okamžiku myslí, jak nevyčerpatelná je hloupost lidská.

Alois Vondrášek:

Člověk neví, má se smát - nebo zlobit?

Najednou přicházejí stížnosti na strašně vážný tón listu. Prosím Vás, jenom Israel Ben atd. se dnes směje, neboť můžeme, pokud dnes ve svobodné a demokratické zemi ovšem vůbec něco můžeme říci, že v této zemi nemá vlastně arijec a hlavně vlastenec co hledati. O pravdivosti tohoto tvrzení pojednal p. dr. rabín Štern v čís. 5. t. l. Nevládní listy, (máme dnes 6—7 kusů pro 10 miliónů Čechů a všechny žijí z obětavosti několika lidí) pokud ovšem jest něco dovoleno říci, píše dnes o národu českém a slovenském, jako kmeni hostujícím »od Šumavy k Tatrám«. Nic se nedivte, vše vrací se na článek p. rabína Šterna. Proč byste se rozčilovali? Oni si na to dali peníze, mohou tedy s »tím« poroučet, věc samozřejmá. Kdybychom byli na »to« dali my, mohli jsme si poroučet sami. Vždycky přijdeme příliš brzo, nebo zase pozdě; a přijdeme-li vůbec, nemůžeme se do »kšeftu« rozkývat, Oni, ti obchodníci, jako — půjčili do do obchodu a tak — -- dále, už to znáte. Jenom jest naprosto mylným názor, že jsme jim něco dlužni — jak? Co? Když jim patří osoby i věci, nahoru i dolu?

Horší jest, že noviny se zbytečně rozepisují o automobilových závodech našich p. p. p. ministrů. Předháněji prý se v kupování luxusních aut. Tomu nevěřím. U nás přece bylo vydáno heslo: pracovat a šetřit. Proto legační rada I. tř. (má 250,000 Kč ročně mimo byt, dříví a světlo) p. Jan Masaryk se byl vyslán na Sicilii s vlastnoručním bahopřejným listem páně presidentovým k 50. narozeninám pp. min. předsedy Švehly. Velmi důležité. Z tohoto obrázku vidí všichni idealisté jako: bolsevici atd., že se svět, třeba republikánský a hodně demokratický nedá vtěsnat do žádných uniforem. Nedovedu si představit, že by jedna republika jezdila s »vinšema« druhá kopala uhlí. U nás nyní ovšem za éry filosofů rozhodně bude nutno sezvati anketu na jižní točnu, nebo někam ještě dále, aby výdaje byly co možno nejmenší, která by skorodefinitivně naznačila, co vše se slovy: práce a šetrnost, může a smí a má rozuměti. Rozhodně však se již nyní ohražujeme slavnostně, poněvadž v této zemi se slavným ohražením vůbec počíná proti tomu, aby nějaký p. dr. Všudybyl-Meissnerleben, byl zase za všecky vědátory komandírován udělat dogma o řečených právě slovech a předložiti prostě k věření.

Býv. ministr-vyslanec K. Pergler se zcela zbytečně rozohňuje v Newyorských listech a dokládá se Masarykovým: S pravdou ven. Není prý povinen o různých episodách, z nichž jednu uvádí: »byla to pí. Benešová, která v lednu 1921 psala Reichmanovým, aby jí z úředních peněz koupili japonský brokát -- —« více mlčeti. Proč nemluvil již dříve? Před 2 roky byl »veliký« proces, proč se nepřihlásil? Či seděl tehdy ještě příliš dobře? (Kdyby se tak všichni vyslanci jednoho dne rozlobili — nemyslíte, že by jediná, možná pravda konečně vyšla na jevo?) A dnes? Nemyslíte, že zase druhá strana sedí příliš dobře? Vždyť povolila, vzpomínáte, »vláda« kdysi na rozhození »oblajoby«, která zcela mimochodem řečeno, mimo »tlustá« slova neobsahovala nic věcného.

Dnes dostal jsem již 9. číslo »Náš Cíl«. Mám zaplaceno předplatné na půl roku Kč 12·—?

V Kolíně zůstaly asi 4 vagony bromu, který by byl velmi důležitým pro nás se stanoviska vojenského i na výrobu léčiv, ale bude asi vyvezen do Německa. Možná, že si jej potom za »zvlášť výhodných podmínek« koupíme, až nebude tolik k potřebě.

Cukr dražší? Není možno, vždyť »vláda« přece sleduje deflační politiku — už jsem se také »přeobrodil«, užívám vládních slov. Jak by mohl náš proletář, plnící biografy, šantány, pivárny, vinárny atd., platiti drahý cukr? Jak pak by mohl ubohý cukerní baroneček sleviti, vždyť by musel vzíti svůj (zlatý) pinklíček a opustiti — nedej bože — tuto zaslíbenou zemi. Jest nutno, aby zasáhla vláda. Pamatujete se ještě, jak to bylo s uhlím? Zase tak, zcela po Šalamounsku, rozežene se vláda ve prospěch proletariátu i těch ubohých baronků. Cukerníci slevý — vláda to doplatí. Odkud? Zvědavost — ženská ctnost; každý to pozná.

Nebožtík »Čas« vstane z mrtvých. Však se všem pořádným lidem, kteří ani nevěděli, že vůbec nějaký »Čas« existuje, po něm stýskalo. Aby se však zlolajná ústa neoficielních tvrdičů, roztrušujících nesprávné pověsti o hroznem deficitu v »Čase« zavřela, bude oficielně založena na vzkříšení této drahé památky a na vytření národně vidících očí, akciová společnost s reservními fondy jednostodvacetimilonů (to jsou »přebytky« několika bank) a doufá, že bude možno tuto nadpokrokářskou relikvií zacpati onu hroznou trhlinu vzniklou právě — ztrátou »Času«. List ten bude rozdáván zdarma a pro svoji důležitost tištěn bude na nejjemnějším hedvábném papíře.

Srdce člověku radostí zrovna plesá v těle: 1. jaké ohromné potíže podařilo se překonati, 2. jak se o nás starají páni s hora i s dola, a 3. na co vše jsou u nás ještě dnes peníze.

Právě se však dovídám — žerty stranou — že se opravdu počne šetřiti a sice u těch »Velikánů našich dějin« (nápis knihy). Ponévadž paní i páni poslancové nechodí do shromáždění, tedy do práce, nebude prý jim na dále vyplácena podpora v nezaměstnanosti per Kč 5000.- za měsíc — ale budou prý placeni každou sobotu a budou to nít akordem, aby stát něco ušetřil. Jest prý vážný úmysl, dáti všem výpověď (řádnou čtrnáctidenní) a předati věc pětce, nad niž by bděla ještě snad pětadvacítka a dost. Tím by vše bylo vyřízeno. Pětadvacítka prý by slevila — když všecky její životní potřeby, jako: hedvábí a ananasy, brilanty a šampaňské atd. rapidně klesají a spokojila by se také s »pětadvaceti«. No — za víc ta práce nestojí. To myslím že bychom přijali všichni — jednohlasně.

Pořád se u nás hubuje, že malým ubrali — prosím Vás jiným zase přidali — tak se to vyrovnalo. Dnes nemůžeme se takovými maličkostmi zabývati. Máme veliké a vzácné novinky, které nemožno přehlédnoti:

Člen miliardář. rodiny Rothschildů stal se občanem ČSR. Proto se dnes nedivím, že film »5 frankfurthských« vypravující vzácnou historii těchto velikánů peněžních,

kteří točili s císaři i králi, stejně jako s celým míčkem Evropy, začínali a končili války — podle potřeby — jde dnes vítězně touto republikou — jako i příslušníci této věhlasné rodiny. Veliký Rothschild postěhuje se do Prahy, do matičky, zlaté, stověžaté, která bude míti o jeden dvůr mezinárodního peněžníka více, což zajisté přispěje k blahodárné a tolik vytoužené konsolidaci. Za tímto velikánem přibude prý do Prahy 1000 studentů — chudáků, které zcela nehmotní křesť. sociálové vídeňští z university vyhodili, aby prý se jim nezanesla lumpyzem cizopásným.

Jak můžeme býti šťastnými, majíce demokratickou republiku, v níž rozhoduje vůle lidu, která touží, aby se tato země skutečně stala baštou a zaslíbenou zemí těm — které dnes už nikdo nechce. Jenom tak dokážeme, že správně pochopili jsme všecka humanitářská hesla. S radostí konstatujeme, že stěhování domorodců ČSR. do Ameriky jinam vzrůstá, aby se uprázdnilo místo pro skromné, tiché a mírumilovné vyvržence, kterým nikdo nechce poskytnouti přístřeší.

S pýchou oznamujeme svým čtenářům, že slavný rakouský chemik Hofrichter, který svoje preparáty zkoušel na kamarádech z generál. štábu a kteří čirou náhodou potom umřeli — byl přijat do svazku ČS. armády. Ministerstvo Národní Obrany odmítá všechny gratulace, deputace a j. -ace předem, poněvadž tuto samozřejmou trefu oznámilo již bezdrátovou cestou všem vládnímu i ne- tisku.

Poněvadž svého času ze zemí koruny Svatováclavské vyšel projev do Ruska proti hroznému martiriu Bejlisa — pro rituelní vraždu — nebylo možno znovu, po 10 letech obtěžovati novou slovanskou vládu ruskou a zakročiti proti vraždění křesťanských biskupů v této zemi největší možné spokojenosti, v tomto pravém ráji, kde Hilsnerové dělají lidu co mu na očích vidí . . .

Před divisijním soudem v Olomouci konalo se přelíčení s 66 vojáky pro stržení pomníku Josefa II. ve Frývaldově. Deset vojínů bylo odsouzeno na 14 dnů do vězení pro poškození cizího majetku, a pět vojínů bylo osvobozeno. Z Němců, kteří vyprovokovali známé události, nebyl obžalován ani jediný. — Nyní mám strach; já taky strhl, ale prosím Vás, jenom jednoho »vorlíčka« v den 28. října 1918, neříkejte to na mne, oni by mne snad ještě dodatečně zavřeli. —

Jinak věřte, člověk neví, má-li se smát, nebo — plakat.

Různé zprávy.

Český Krumlov, perla českého jihu. »Leta 1591 tuto gest pochowan urozeney wladyka pan Getrzich Slatinskey . . . heytman na Krumlowie czieskem . . .« čteme na jednom náhrobku. Č. Krumlov byl městem českým, ale d n e s vyzývavě němčí. Aby se udržel »Studentenheim« shání se do něho studenti až ze severu Čech (Podmoklí a pod.) V Praze se rozhazují miliony a zde by bylo nejvýše na čase stavěti českou obecnou a měšťanskou školu, které dnes krčí se jako popelky z milosti našich něm. »přátel« v naprosto nevhodných místnostech; a jsme přece v **československé** republice. Či se mýlíme? Jak by vše jinak vypadalo, kdyby se hospodářsky město povzneslo nějakou českou továrnou (odborná škola byla by zde nejvíce na místě) a podob., aby dělnictvo našlo zaměstnání. — K d o zavítá do starodávného Č. Krumlova prohlédnouti krás historických i přírodních (v blízkém okolí) neopomeň navštíviti nově a čistě zřízený hotel »Ruži«, kde hotelier pan Kouřík opravdu s nevšední ochotou přijme každého návštěvníka. Zařídil prvotřídní turistickou noclehárnu. Při vzorné úpravě všeho, co jest v hotelu podáváno, jsou ceny mírné. Doporučujeme tento jediný, poctivě vedený český podnik každému co nejvřeleji.

Maďarie zbrojí. Nedávno chycen vagon kanonů dopravovaný z Bavorska od Maďarie, co zatím druhý dopraven na místo určení. — Tito milí sousedé mají tolik troufalosti — po všem co dělají na hranicích Slovenska: přepadení a zabíjení našich finančních a vojenských hlídek, že žádají dovolení přepravy dvou hydroplánů koupených v Německu územím Čech, podél Labe a Dunaje, aby letadla v případě nuceného přistání mohla klesnout na vodu. —

Zahraniční ministr pověřil mimoř. vyslance a splnomocněného ministra JUDra Cyrila Duška vedením a správou vyslanectví ČSR. v — **Kahýře.** Rádi bychom věděli, kolik v e l m o c í má v Kahýře svá vyslanectví. Inu není nad demokracii, vedenou se zbytečným luxusem . . .

Anarchisté — poněvadž máme málo stran, se organisují — a budou vydávati list »Bezvládí«. Jsou to ti, co nesouhlasí s Vrbenským.

Mezinárodní lupič Měšťan — po němž policie marně pátrala — byl sluhou v hlavní pokladně ministerstva železnic. — Vzorná administrativa.

Radostno jest pozorovati očišťovací hnutí v řadách uvědomělého Sokolstva, čelící proti Židům, kteří jako příslušníci zvláštního, samostatného národního kmene Židovského, naprosto odlišné rasy, nemohou býti členy ryze národního, vlasteneckého českého Sokola! Jen výš a výš! Sokolíci — a získáte každého upřímného Čecha a Slováka, který nepropadl bláznivému heslu »assimilace«. —

Revue »Nové Čechy« píše: Ochrana republiky, čili **Spi Havlíčku v svém hrobečku.** Dr. J. L. Fischer, úředník knihovny universitní, byl po otištění naivního projevu k presidentovi přeložen z Prahy — s platností o k a m ž i t o u, samozřejmě jen z důvodů služebních . . . Demokracie úřednická se nedá tahat za fousy. Spisovatel má mlčet nebo chválit. Kdo neuzná (dle proslulé metody raději mezi čtyřma očima), spasitelnost oficielní církve, tomu bude humánně dovoleno na příkl. odejetí třeba na Aljašku s příkazem konsulátu, aby mu vyplatil 30 stříbrných, odevzdá-li revers pro ministerstvo, že už nikdy nebude psát a veřejně působit. Dýchat mu nebude zakázáno, ale bude prohlášen buď za úplatného vyděrače, nebo za podvodníka — dle okolností. Je to ovšem pokrok proti době renaissance, kdy lidi nepohodlné odpravila prostě dýka nebo jed, či proti Horthymu, který je topí jako kotata. Škoda jen starého T. Heine ze »Simplicissima« . . .

Menšinové pracovníky prosíme o pravidelné zasílání naprosto spolehlivých, křiklavých případů útisku českých, nebo slovenských menšin! Také přehmaty různých úřadů atd., buďtež nám sdělovány.

Výlety z kapes poplatnictva. Dva »odborníci«: pan inspektor Kylar (předák soc. dem. a býv. četař c. a k. armády, dnes zaujímá vlivné místo v MNO a čelné místo ve správní radě brněnské pověstné »Zbrojovky«) s p. předsedou **hospodářské kontroly (!)**, sekčním šefem Kučerou (býval v intendanci Národního divadla) pojedou přes Francii, Italii (teď je tam nejkrásněji) do Afriky, do Alžíru pro — (prosím sedněte si, abyste leknutím nepadli) — ořechové dřevo, jehož ve »Zbrojovce« jest třeba na pažby ručnic. »28. Říjen« dodává: »Aby však náhodou kontrolní orgány nu tento jarní výlet neškrtly, bylo zavčas učiněno opatření, aby byly umlčeny« — pojede totiž předseda »hospodářské kontroly«. Proto ty ohromné přebytky u všech ministerstev. Ale trp kozáče . . . — Nejeli do Afriky ale do Španělska a útraty ponese státní zbrojovka, tedy stát. Pan ředitel tohoto závodu Ružička a zástupce Nigrin se připojí k výletu.

Německé surovosti ve Vrchlabí přesahují mezí. — Před nedávnem bylo zase několik turistů zbyto za asistence místního »strážce bezpečnosti«. A přece máme zákon na ochranu menšin a ras? **Chceme, by se zákona toho s celou silou využilo proti zavilým nepřátelům všeho českého a ne proti těm, kteří upozorňují, že dnes, hůře než dříve vede se našim menšinám. —**

Likvidace »obilňáku«. Státní tento ústav nakupoval mouku v cizině a tak vznikly ohromné dluhy dosud nezaplacené: V Americe skoro 50mil. dolarů (asi 175 mil. Kč), v Anglii 300.000 liber šterlingu (asi 38,600.000 Kč). Při tom byli jsme nuceni odebírati za drahé peníze různé stuchlotiny, nakoupené našimi »zástupci«, mezi jiným 400 vagonů zkažené čínské mouky z průmyslové Anglie atd. — Ihu »vzorná administrativa« . . .

Pokroková realistická »Česká Škola« napsala dne 4. 7. 06.: »My pro svou pravdu se neobětujeme, ale ubíjíme jiného . . . Trochu sebezapření, trochu snášenlivosti k vuli tomu, aby lepší pravda mohla vyniknouti a státi se majetkem společným — to by již bylo jakousi obětí užitečnou, ale ani té my schopni nejsme. **Máme-li moc a prostředky, nařizujeme jiným pravdu svou a ve jménu této »pravdy« je znásilňujeme.** Snášeti pro pravdu příkoří, pronásledování, nenávist a škody — ach, toho my už docela nedovedeme! Máme mnoho ohledů na sebe i jiné, mnoho strachu o pohodlí a blaho své, mnoho strachu o ztrátu přízně lidí vlivných a mocných«! —

Socialistické a realistické listy velebí různé Židy, nepoukazují však dukladně co znamená židovský kapitál pro »rozvoj« národních snah českých nebo slovenských; neosvětlí dukladně, jak hlavně Židé udržují rozpínavost Němců v Praze. Listy tyto se také nikdy neposmívají talmudu, ale každému, kdo věří jinak, než-li starozákonníci . . .

»Rudé Právo« 18. II. 23. »— činy osobního teroru proletářské třídě prospěti nelze: Spása a budoucnost dělnictva jest jen v akcích mass«.

Ze 380 vrchních »lidových« komisařů v Rusku jest jenom 300 Židů. Kolik Němců, Maďarů, Lotyšů, Gružínů atd., nevíme.

Fr. M. Glaesner, továrna čokol. Lovosice je židovská a germánská. Upozorňujeme!

Plukovník Chotovinski v Žatci dovolil brancům velkoněmecké trikolory i při přísaze. — Udělá se jednou

Venkovské zástupce pro kolportáž »Našeho Cíle« (i knih) přijmeme za velmi výhodných podmínek.

Administrace.

---

v nejdůležitějším našem ministerstvu pořádek? — Jak dlouho budeme počínání podobných Chotovinskich — které ostatně máme ve všech posádkách (někde i na místech generálských) — trpěti? Jak dlouho budeme potřebovati k vyčistění toho, co »demokratický« první »náš« vojenský ministr zanesl do armády?

Na Ostravsku pokračuje kapitalistická germanisace a vláda — vydala zákon na ochranu menšin. Jest pouze pro rasu? Že i s »nejvyšších míst« nic se nenařizuje na ochranu českých menšin utisknutých ve »svobodném« státě hůře než za Rakouska?

Lewit Blum způsobil na velký pátek v poslanecké sněmovně francouzské bouři, poněvadž mluvil jako berlínský agent. Rasa tato jest všude stejná.

»Tribuna«, kterou kupuje tolik »uvědomělých našinců«, zdědila po »Času« oficiosnost a v poslední době se stala i hradním ofisiosem Moskvy a Petrohradu. — Potom se tvrdí, že se neopíráme o »mocné Slovanstvo« . .

Mnohokráte byla vláda upozorňována, že německožidovští továrníci propouštějí české dělnictvo a cizí — ze zahraničí — přijímají. Nejnověji má opět býti přijato v koksovně »Terezii« na Ostravsku 30 říšskoněmeckých dělníků, jejichž dětmi má býti udržena německá škola v Hladnově.

V Hodoníně přijat byl z 10 uchazečů o místo školního lékaře Žid a Němec dr. Lechner, a to 19 hlasy proti 10, jež obdrželi čeští uchazeči. Bylo mu svěřeno na 2000 českých dětí.

České Budějovice: městský lékař Žid a Němec, okresní státní lékař Žid, šéf nemocnice Žid — ale správa je v rukou »českých«.

V Praze jest 4½% Němců, ale na ulicích, hlavně ve středu města, slyšeti jenom němčinu. Není to důkazem, že i »čeští« Židé se počítají k Němcům?

Jak to přijde, že Žid Laurin Lustig, známý svým plagiatem z Polgara, kterým vědomě napálil nebožtíka spisovatele Ad. Šubrta, zaujímá v »Prager Presse« tak význačné a znamenitě honorované místo, o němž se starým, v poctivé práci sešedivělým žurnalistům ani nesnilo. Zdá se, že jistým kruhům nevadí ani nekřesťanský pachatel literární krádeže, aby ho za jeho patriotické smýšlení za války znamenitě odměnily z kapes českých poplatníků. —

Co jest platno, že mnohde šéf telegrafního nebo telefonního úřadu jest Čech, když u strojů sedí Židovky a Němkyně? —

Poláci odstraňují němčinu z úřadů.

Naše menšiny trpí jako za Rakouska. V Ervěnicích umístěna byla r. 1912 česká škola, o niž sváděny byly urputné boje, »provisorně« v budově, která již tehdy uznána za nezpůsobilou. A škola je v ní doposud! I v republice trvá toto »provisorium« již pátý rok. Pro německé děti jsou paláce, ubohé děti české krčí se v chatrčích, stodolách, sýpkách a chlévech.

Na co se u nás platí? V Chebu budou pořádati »říšskou« výstavu, které použijí Němci k všeněmeckým a protistátním agitacím. Žádají o subvenci 150.000 Kč a za tu cenu vyvěsí také prapor v zemských barvách — ovšem dají jej ještě obráceně, jak se všude stává.

Politická elita aneb politická páteř radikální politiky (jak je Velikán Velikánovič nazval) chce vydávati deník a proto se usnesla (!) aby každý ruský legionář odvedl 10 proc. z t. zv. sibiřských doplatku na tisk. fond chystaného deníku. Jest otázkou, jak se může někdo cizí usnášeti o mých penězích — o mém vlastnictví. To hraničí s banditstvím?!

Ve Vídni má býti rozpuštěna konsulární akademie, která vychovávala v Rakousku diplomaty. Poněvadž dnes může býti diplomatem i ševcovský učedník, má-li legitimaci strany, jak se v jednom státě stalo, není konsulární akademie třeba.

Křížáckou výpravu proti šíleným bolševikům moskevským! Reuter oznamuje z New-Yorku: **Belgický kardinál Mercier zaslal zdejšímu listu »Columbia« list, v němž vybízí Svaz národů, aby zorganisoval mezinárodní křižáckou výpravu proti sovětskému Rusku na záchranu civilisace a potření barbarství.**

Rudé gardy shromažďují se na hranicích Besarabie.

Rumunsko požádá v případě konfliktu Malou Dohodu o pomoc. (Samo nepomohlo před rokem).

Zdá se, že Rudá armáda přerostla hlavy diktátoru a že tah proti Rumunsku má býti »osvobozovacím« tahem pro — vůdce bolševismu.

Londýnský výbor Zionistů vyjednává s Mar. Lázněmi, aby se tam konal kongres Zionistů.

Zabaveno.

Polsko se odněmčuje — v ČSR. se germanisuje.

Cheb se bouří.

V Praze nemají rákosek.

I v **Českém Krumlově** jsou hackenkreuzleři mezi německým studentstvem (hlavně severoněmci).

V Československé republice jest nepřípustno vyznačovati ulice číslicemi a označování ulic může se díti toliko jmény (slovy) — tak zní rozhodnutí Nejvyššího správního soudu.

Imunitní výbor požádán o vydání jenom 34 poslanců.

Utisknutí Němci. Německou školu v Jaktaři u Opavy navštěvuje celých 6 (slovy: šest) dětí! Škola tato patří ještě do ČSR.

Prvním časopisem v ČSR., který byl konfiskován podle zákona na ochranu byl náš list. Stalo se tak 10. března t. r. při čísle 8.

Vyvolávač drží »Večer« v ruce a křičí: Švehla jako člověk, Švehla tvůrce nového hnutí a největší československ. strany, Švehla vůdcem národa, Švehla budovatel a strážce mladého státu, Švehla šéfem generálního štábu české revoluce, Švehla nepřijímá císařské rozkazy, Švehla proti demagogii a pro státotvornou práci, Švehla tvůrce našeho tisku, Švehlův první pokus o pozemkovou reformu, Švehla pracoval více než všichni, Švehla český, demokratický politik, Švehla sokol — všecko za 20 haléřů. —

Na tiskový fond darovali: P. Š. v D. Kč 3.60, p. To. v M. u Tábora 60 h, p. JUDr. S. Praha I, Kč 4.60, pan ředitel V. V. M v H. L. Kč 12·40, p. prof. J. S. v D. Kč 4·60, horník p. H. J. v L. Kč 1·20, p. V. Kl. v Jes. Kč 7·80, p. R. Ž. v H. 60 h, p. Em. Š. č. s. V., Podk. Rus. Kč 4·60 p. Hano A. L., Slovač Kč 4·60 p. Sm. Rud., Mar. H. M. Kč 9·20, p. F. B. mlynář v H. u B. Kč 5·40, p. Cyril K. v K., Podk. Rus Kč 1·80, p. Fr. Ša. Mik. Morava 60 h., p. J. J v ol. st. dr. v K. u D. Kč 1, p. Vl. D., Plzeň Kč 24·60.

Všem dárcům upřímné díky. Nezapomínej nikdo na tiskový fond časopisu »Náš Cíl«. I ten nejmenší dárek s radostí bude přijat a v listě uveřejněn.

Otiskujeme inserty pouze ryze československých firem arijských doporučení hodných:

Havlínek a synové
továrni výroba dětských vozíků
Praha-Žižkov, Husova 45.
Ceníky zdarma.

Čtěte! Dr. Fl. Eisnera **Židovstvo** knihu, jež vzbudila pochopitelný zájem všech vrstev, jako první česká a původní, vyčerpávající otázky této zvláštní rasy. Pro čtenáře našeho listu za **sníženou cenu Kč 10,** váz. Kč 14. Obnos předem, třeba ve známkách. Kdo pošle Kč 17, obdrží i knihu Jos. Ráze: **Láska** (176 stran). Objednati možno ponze v redakci t. l.

Na mírné měsíční splátky
bez přirážek, tedy jak za hotové obdrží státní úředníci a jiní v jistém postavení stojící. Damašky bílé na povlaky peřin, kanafasy, prostěradla, sypkoviny, delény, etaminy, různé zbytky 3 až 6 m dlouhé i na váhu, dále všechny do tohoto oboru spadající druhy zboží. — Objednejte ceník u firmy
Josef Stolín a spol., Náchod.

Nevyhnutelný v domácnosti, nepostrádatelný na cestách je v plechovkách po 50 a 100 gr. č. v. firmy **J. FROMM-OPAVA.** **čaj s pávem**
Žádejte ve všech obchodech!!

Každý uvědomělý Čech a Slovák požaduje »Náš Cíl« ve všech kavárnách a restauracích! — Čtěte naši lacinou knihovnu: 6 knih = 1000 stran za Kč 45·— v předplacení (i na 3 měsíční splátky po Kč 15·—).

Tiskem knihtiskárny Karla Brandeisa v Třeboni.

Ročník I. V Č. Budějovicích 15. května 1923. 10. číslo

NÁŠ CÍL

Číslo 1·— Kč.
Předpl. na rok Kč 20·40
na půl roku Kč 10·80.
Vychází 1. a 15.
každého měsíce.

Řídí redakční kruh. —
Majitel a vydavatel pro V. S. S. »Odkaz Žižkův«, jakož i zodpovědný redaktor Jan Cibuzar, České Budějovice, Zátkova ulice číslo 8.

List vlasteneckého hnutí Čechů a Slováků.

Silou proti mdlobě, vzdorem proti zlobě, ale láskou k sobě.

MOTTO. »Moje barva červená a bílá,
dědictví mé poctivost a síla«. *Havlíček.*

OBSAH: Rusko a rudá armáda. — »Národní hnutí«, ústředí v Praze. — Humanismus a žvanění. — Jako sa podporuje československý priemysel' na Slovensku. — Pokřtěný žid — vládní žurnalista. — Ze zněmčeného území. — Člověk neví má-li se smát . . . — Ministr Beneš se vzdá min. křesla. — Městská rada v Č. Budějovicích. — Dr. Borský — dříve Bondy. — Internationála nocionálistů. — Kolik je Slovanů.

Výhradní prodej pro Prahu má p. G. Soukup, novinářstv a insertní kancelář Praha III., Chotkova 10.

Fr. Vychodil:

Rusko a rudá armáda.

Rusko! — Nešťastná slovanská říše — nešťastný, ubohý, na kříž přibytý, bodrý ruský národ! Dnešní Rusko jest obrovským problémem, který nutno v zájmu všesvětovém řešiti! Bohužel všecky dosavadní náběhy a pokusy ztroskotaly! Dnes vidíme a poznáváme zcela jasně a dobře, že versaillská smlouva — bez ruského podpisu — není mírovou smlouvou, jest jen bezcenným cárem, kusem papíru a současně nebezpečným — židovskými experty rafinovaně sestaveným — programem nových válek a mezinárodních zápletek! Bez součinnosti Ruska jest podvázán veškerý průmysl a obchod evropský! — Tím více provinili jsme se my na bratrském ruském národě, kteří jsme nynější stav Ruska nepřímo zavinili! — —

Generál Gajda, jeden z nejlepších našich generálů, jenž byl tak odstrčen a na jehož místo přišli lidé méně schopní, mohl včasným zasažením spolu s ruskými vojevůdci a to jedinou svou divisí, zachrániti před hroznou, židovskou revolucí a nynějším vymíráním celou mocnou říši, tuto nejmocnější a nejsilnější větev slovanskou! Prof. Masaryk byl prošen, aby dovolil použíti našeho vojska k záchraně Ruska — ale odmítl! — prý nesmíme se míchati do vnitřních záležitostí Ruska!« . . A tak přišlo a nastalo v Rusku to, co musilo přijíti podle přesně prováděného programu mezinárodního Židovstva: ujařmení, zotročení a zničení ruskeho národa!

Minulá světová válka, jak dokazuje přesně americký velkoprůmyslník Henry Ford, byla vyvolána, vyprovokována a vedena Židy a skončena rovněž jimi a to ve prospěch — jedině jejich! Nynější stav Ruska jest čistě židovským dílem, jak patrno i prostě z toho, že Židé v ruské sovětské nynější lotrovské vládě mají strašlivou většinu! Podle statistických zpráv došlých k nám r. 1921 bylo: ze 703 členů ruské sovětové vlády 604 Židů (t. j. 85%!), 20 Rusů, 34 Lotyšů, 12 Němců, 12 Arménů, několik Poláků a Čechů.

Ze 22 lidových komisařů bylo 18 Židů, ze 42 válečných komisařů 34 Židů, z 64 členů komisariátu pro vnitřní záležitosti 34 Židů, ze 17 členů komisariátu pro zahraniční záležitosti 13 Židů, ze 30 členů komisariátu pro finanční záležitosti 25, **z 19 členů komisariátu pro justici 18 Židů**, z 5 členů komisariátu pro zdravotnictví 5 Židů, z 53 členů komisariátu pro lidové »dobro« 44 Židů, ze 6 členů komisariátu pro sociální pomoc šest Židů, ze 23 členů komisariátu pro gubernie 21 Židů, ze **42 veřejných redaktorů — 41 Židů! atd.**

Židé mají tudíž v každém komisariátu většinu a menšinu musí přehlasovati, to znamená, že nynější Rusko jest obrazem ne ruské — nýbrž čistě židovské hrůzovlády! Nejvíce zaráží že všichni členové komisariátu pro justici, až na jednoho, jediného, jsou Židé. Tudíž, veškeré popravy atd. v Rusku jsou prováděny na židovský rozkaz! Jeden z nejdůležitějších oborů: veřejná žurnalistika (ze 42 redaktorů jen 41 Židů!) je v rukou židovských, aby totiž lid nikdy se nedozvěděl pravdy, naopak, aby byl co nejvíce klamán, podváděn a udržován v předrážděném stavu!

Hlavou nynější ruské vlády jest vlastně Žid Trocký-Bronnštein (vedle Lenina, jenž jest již nepříčetným a umírá!) a nejvyšším velitelem milionové rudé armády — Žid — Kameněv!

Všimněme si nyní trochu zhruba rudé armády! — Abychom si učinili o této pokud možno správný názor, srovnáme nynější armádu částečně s bývalou armádou carskou!

Počet obyvatelstva nynějšího Ruska činí asi 130 milionů, počítáme-li, že 50 milionů lidí bylo buď ve válce zabito, buď bolševiky povražděno, neb pomřelo hladem, nebo z Ruska včas prchlo (mimo Rusko žije asi 2 až 3 miliony emigrantů!). Čítalo-li mírové Rusko 180 milionů obyvatel, mělo armádu 1,300.000 mužů silnou; **dnes obnáší mírový stav rudé armády 1,500.000 mužů.** Rudá armáda jest dnes rozdělena na 37 střeleckých divisí, 20 samostatných střeleckých brigád, 18 jezdeckých divivisí a 5 samostatných jezdeckých brigád. — Mimo tuto tak zvanou pravidenou armádu má sovětská vláda ještě k disposici asi čtvrt milionu vojska čistě komunistického, nejlépe vyzbrojeného (velké procento Číňanů), jež tvoří oddíly známé »črezvyčajky«, to jest »mimořádné komise pro potlačování kontrarevo-

luce« a konečně má vláda k disposici ještě asi 200.000 mužu »vojska pro zvláštní použití«; toto je rovněž složeno výhradně z přesvědčených, spolehlivých a »uvědomělých« komunistů. Oddílů tohoto vojska může býti použito event. pro »vnitřní službu«.

Sovětská vláda horečně stále zbrojí, agituje pro rozmnožení válečného loďstva a vzduchoplavectva, nakupuje děla, kulomety, létadla ve velkém množství v cizině (za zkonfiskované církevní jmění!), ruský válečný průmysl pracuje ve dne v noci, na západní hranici Ruska staví se ohromné hangary pro vzduchoplavectvo, v Moskvě zřízena velká škola vzduchoplavecká atd. atd. a tudíž náklady na vojsko dnešního sovětského Ruska činí již celou třetinu to jest 33% celkových státních rozpočtových výdajů (za carské vlády činily čtvrtinu, to jest 25%!) a při tom vymírají hladem celé gubernie! . . .

A »antimilitaristická« sovětská vláda, která stále ponouká sousední státy k odzbrojení (komunisté, socialisté a pacifická, mírová sdružení, u nás na př. »Společnost Chelčického« atd., tyto zásady a rozkazy sovětské vlády zuřivě propagují), opatřuje si i nejmodernější zbraně — t a n k y! Má jich již asi 100! (U nás, myslím, že mnohý voják ani neví, jak tank vypadá — nejvýše snad z obrázku!)

Ruský (vlastně bolševicko-německý!) generální štáb jest si plně vědom toho, že ruské komunikace (zvláště železnice!) jsou v takovém stavu, že by ohrožovaly pohyblivost armády, proto zařizují nad míru silné jezdecké sbory, které mohou rychle s místa na místo se pohybovati a dopravovati kulomety i lehká děla.

Sovětská vláda rozmnožila nad míru i své těžké dělostřelectvo. V carské armádě připadla na jednu pěší divisi 2 t ě ž k á d ě l a, v nynější již 24 t ě ž k ý c h d ě l. Dála má rudá armáda v každé divisi nyní 12 děl protilétadlových — za cara nebylo tohoto dělostřelectva vůbec! Pro každé dělo: těžké i protilétadlové jest reservováno po 600 nábojích, což je velmi mnoho!

To jsou vesměs zprávy stručné a zaručené, jež proklouzly až k nám! Jinak je Rusko v pravém slova smyslu ohraničeno čínskou zdí — nedozvíme se nikdy přesně, jak to nyní v Rusku vlastně vypadá. Přísná censura, velmi ostré pohraniční prohlídky, bázeň obyvatelstva před event. podezřením z akcí protirevolučních (podezření dostačí, aby byl dotyčný postaven — ke zdi — zastřelen!) a pod. jsou bolševické vládě zárukou, že Rusko je a zůstane pro nás zatím hádankou — tajemstvím!

Mně se tážeme, kdo tak rudou armádu zreorganisoval! Odpověď si každý domyslí anebo snad již o tom četl! Zkrátka: je to dílo ryze německé! Na 20.000 říšsko-německých důstojníků, poddůstojníků, inženýrů atd. jest dnes angažováno ve službách sovětské vlády! Německo, počítající stále s odvetnou válkou proti Francii, nalezlo spojence, jakého si přálo! Krupp zařídil továrny ve středním Rusku o výkonnosti skoro jako bývalé závody v Essenu. Důstojníci vysvičili a zorganisovali ruskou armádu podle svého reglementu, a v případě války bude v zádech ruské armády státi druhá armáda čínských krvavých, surových žoldnéřů s kulomety, aby Němci dokonale mohli uplatniti své »Vorwärts« a pojistiti si vítězství!

Duch rudé armády a její spolehlivost jest nevalná, ale vládcové germano-sionští pojistili si právě těmito čínskými sjednanými katy a črezvyčajkou, jež poženou opět ruského člověka jak dobytče před sebou — na nové jatky!

Nesmíme tudíž jak z této krátké úvahy zřejmo, ruské, resp. bolševické nebezpečí podceňovati i nadceňovati, ale musíme býti na stráži a stále připraveni nejen na schůzích a v parlamentě, nýbrž fatkicky i v armádě! V případném konfliktu musíme vzíti v úvahu nejen črezvyčajku a čínské krvavé otroky, kteří budou rudou armádu popohánětí, nýbrž i způsob, jakým event. bude hladový, zoufalý gardista židovskými vojenskými komisaři veštván do boje. Jak hrozně působilo by na př. heslo: »Vojáci, zde hyneme hladem, co zatím západoevropské, imperialistické, kapitalistické státy: Polsko, Československo, Francie, která zotročuje a znásilňuje Německo — hýří v nadbytku, kde všecko je s dostatek! Státy tyto zavinili nynější náš stav! Jděte tudíž a vezměte si tučné sousto, ukojíte hlad! Všichni proletáři západoevropští očekávají toužebně vašeho příchodu — svého osvobození!« Budou-li naši bláznivi komunisté, kteří jsou s Moskvou v neustálém styku, provádět úlohu svou, jak mají nařízeno — pak . . . !

Tolik jsem chtěl dodati na vysvětlenou k cestě francouzského maršála Focha do Varšavy!

Žádáme všechny oposiční listy o zaslání adres za účelem reklamy o jednom z našich děl.

„Národní Hnutí", ústředí v Praze,

vyslalo k nám svého tajemníka p. Friedla v důsledku navázání bližších vzájemných styků. Po podrobném projednání veškerých článků programů, bylo dosaženo naprosté shody a dorozumění.

Půjdeme však vytčenou cestou ve výchově a informování národa dále — za společným cílem, jenž má na zřeteli lepší budoucnost našeho národa.

S radostí jsme vyslechli, že jakmile bude p. Friedlovi možno, zajede i na Moravu, aby jednotlivé frakce »národních a fašistických hnutí« spojil — při samostatném postupu — nám všem společnou ideou, jedním duchem! Jen tehdy bude moci býti dosaženo našich společných tužeb, budeme-li si vzájemně umožňovati postup v boji na obrodu národa a budeme-li řízeni toliko jednou a společnou vůlí. (Cesty mohou býti rozličné, jenom vůli mějme všickni rovnou!«)

»Národnímu hnutí« v Praze, jež své řady čistí, čímž stane se venkovu čím dále, tím sympatičtějším, přejeme takového ozkvětu, jakého jest třeba k »postavení vysoké hráze«, jak praví náš krajan, mistr Holeček!

Našim čtenářům: T y t o d n y d o v o l í m e s i V á m poslati na ukázku vzácnou knihu. Stanovili jsme pro Vás slevu a knihu budeme Vám čítati za 10 Kč a prosíme, kdo by ji nepodržel, aby ji nerozřezanou, nepoškozenou v témž obalu, ve kterém byla zaslána, vrátil zpět.

Žádáme snažně o vyrovnání nedoplatků, neboť nemůžeme každého zvláště o tak nepatrné obnosy upomínati. Kdo nezaplatil doplatek na ½ oku, končí číslem 10 předplacení.

Mariánské Hory, 19. dubna 1923.

P. T.

redakci »Našeho Cíle«

v Č. Budějovicích.

Jest skutečně bolnou vzpomínkou pro nás válečné invalidy, že vzdali jsme se požitků od našeho malého státu. Přispěli jsme sice ne velikým, ale přece jenom určitým procentem, což jest pro nás ve skutečnosti velikou obětí. Nebylo hodiny, když se ráno dne 28. října r. 1918 v cizině rozkřiklo, že stát náš jest samostatným, abychom se nesháněli po určitějších zprávách a jelikož nám nebylo možno se přímo boje za naší samostatnost súčastniti, byli jsme vždy na svých místech, začež nám bylo trpěti týznění i žalářování.

Přišel památný den odplaty všem těm našim tvranům, kteří nás hnali na jatky, nám, i za dost malou neposlušnost zločečili. A hle, my tak hrdí a neposlušni svých protivníků, stali jsme se lísavými psy a táhneme káru, na níž červeno-bíle maskováni, sedí naši bývalí protivníci a tato stává se pro nás čím dále těžší a nemůžeme se odnikud pomoci dovolati.

Páni tyrani vědí dnes dobře, že mohou na nás, kteří jsme neučinili to, co oni diktovali, prováděti svou tvranii beztrestně dále. Táži se tudíž, jako jeden z těch, který mlčel 3½ roku, který dobrovolně se vzdal požitků a choval celou tu dobu plnou důvěru ve spravedlnost našich předních činitelů, došed plného zklamání: Jak dlouho budete si z nás tropiti šašky? Podal jsme 4. dubna 1922 žádost na zem. úřad do Brna, příslušnou stížnost odeslal jsem 19. října 1922 s doklady na min. soc. péče a až do dnes jsem ponechán jako úplně zmrzačený dělník beze všech prostředků a beze všech dokladů a touto nedbalosti našich úřadů a snad naprostým ignorováním malého člověka znemožňuje se nejen mně, ale i jiným, každý další životní krok!

Dnes doznávám, že není dobře — bohužel — dáti na jevo své cítění vlastenecké ani tehdy, burácejí-li hesla: »stůjte mužně pro záchranu vlasti«, poněvadž si musíme býti vědomi, že i toto heslo může býti jen léčkou, jež by se později i osudnou stala, jako se stalo všem nám, kteří jsme byli ochotni i při našem zmrzačení se ještě hmotně obětovati.

Přicházím k názoru, že jest největší hloupostí a bezhlavostí přispěti i republice čsl. — odsoudí nás za to naše vlastní republikánské úřady k pozvolné smrti umírání hladem; malého člověka si nikdo nevšímne, každý přípis, neb osobní řízení jest marným.

Táži se celé české veřejnosti: jest chudý dělník, 50% válečný invalida, moravský Slovák, jenž daroval i druhou polovinu svých zbývajících schopností republice — hoden surové nevšímavosti úřadů? — Jest zavržení hodným ten, jenž chce i přes své zmrzačení, zůstati věrným své práci a jenž si jest vědom svého prohlášení a zásad?!

Snad usoudíte sami, proč se tak stává; nejsou Vám snad neznámá slova: »die tschechischen Hunde müssen kreppieren« a lidé pronášívající kdysi tato slova k nám, zaujímají dnes v našem čsl. státě přední úřednická místa, aby mohli svá láskyplná slova uplatňovati.

Ach, národe Husův, brzo-li se ze dřímot probereš a poženeš tyto stvůry k zodpovědnosti!

Prosím, možno-li o laskavé uveřejnění, neb se již není možno klidně dívati na celou tu práci našich úřadů! Příště dále!

V dokonalé úctě

Štica František.

Pozn. redakce: Otiskujeme do slova tento bolestný výkřik našeho česky cítícího dělníka ze zapadlého koutu naší Moravy. Pane ministře Stříbrný, Habrmanne, Srbo, pane Klofáči atd. — všichni Vy socialističtí ministři a poslanci atd., kteří ubohému lidu tolik Jste naslibovali a po jehož zádech vyšplhali Jste se až na místa, o nichž se Vám nikdy nesnilo, kteří prý bojujete pro lepší příští nejnižších tříd — slyšíte tento hlas? Cítíte? Myslíte? Nezarostlo Vám ještě Vaše, vždy tak dojemně na řečnických tribunách plačící srdce — docela sádlem?

JUC. V. Mikeš:

Humanismus a žvanění.

Na první pohled se zdá, že jsou to pojmy různé. Ale mýlíš se, příteli. Humanista se bez žvanění neobejde. Poslyš, co ti povím: Otec potomního slavného řečníka francouzské revoluce, šlechtic Rignetti de Mirabeau, studoval a propagoval politickou ekonomii, tedy řeč velmi humanní a při tom denně se pral doma se ženou a šktil svoje vlastní děti. Vydává list »l'Ami des Hommes«, po česku: »Přítel Lidstva« a když mu syn poukázal na to, že by ty zásady, jež tam hlásá. tedy lásku a poctivost, měl uplatnit nejprve na sobě, obvinil vlastní dítě křivou výpovědí a dal syna uvrhnouti do vězení. Když se mladému de Mirabeau podařilo utéci do Holandska, zaplatil jeho šlechetný otec (který vydával vysoce humanní list »Přítel Lidstva«) znovu policejním agentům, kteřížto dopravili mladého »hříšníka« násilím z cizího území do Francie. Šlechetný humanista dal pak své dítě zavříti do věznice ve Vincennes. Myslíš, čtenáři, že ten starý Mirabeau byl démon? Ba ne! On byl humanisticky založený myslitel! Jen porovnej jeho methody s methodami moderních humanistů a uvidíš, že to dělal dobře. Podplatil křivě, nařknul, odstranil — za každou cenu!! Neboť koryto musí být zachráněno. Ale s tím starým de Mirabeau to na konec dopadlo přece špatně.

Jako sa podporuje československý priemysel' na Slovensku.

Riaditel'stvo železnic v Prahe podporuje židov, našich dávnych zlavných nepriatel'ov.

Sliač, dňa 4. mája 1923.

Dnešnim dňom došiel som si pozret naše chývne kúpele Sliač, aby na sviežom Májovom vzduchu som sa osviežil. Zistil som ale hrozné veci. Aby ct. čitatel'stvo malo trochu pochopu o pomeroch na Sliači, dovol'ujem si podat malú imformaciu.

V kúpeloch Sliač, ktoré sú majetkom Republiky, sú dve reštaurácie Jedna je štátna, druhá prívatna,

židovná. Každý rok, do kúpela poslaný železniční zamestnanci, stravujú sa v štátnej reštaurácie, ktorá je v prenajmu jedného Slováka, ktorý po čas maďarskej éri za slovenčinu bol žalárovaný, ubijaný. *Tento rok sa to nestalo. Železničné Riaditeľstvo v Prahe železničnich zamestnancov postalo na stravu do židovskej reštaurácie len za to, lebo tento žídák, »bývalý nagy kír. honvéd föhadnagy« (maď. král. honvédsky nadporučík) majiteľ »Signum laudis« a ešte päť všelijakých vyznamenaní za hrdinstvo fackovanie slovenskích vojakov v Baňskej Bystrici, nabýdal riaditeľstvu železnic v Prahe, že dá stravu o celych* **desať halierov** *lacnejšie než restauratér Slovák.*

Nuž opitujeme sa pána Ministra železnič. či má o lomlo vedomosť? Či móže dovoliť Minister železnic takéto, — odpuste za výraz — svinstvo?

Či má slávna Vláda vedomosť o tom, že štátneho reštauratéra i nemocenská pokladňa bude tohoto roku fumigovať? Či bude čo najskorej náprava? A či tento Slovák restauratér bude môcť zaplatit »šestdesiattisíc korúnčsl« ročného nájemného štátu, keď sama štátna správa a jej medzítka, takpodobne i lázeňská správa podporuje žída?

A v tomto je jeden háček, ktorý žiadná komissia vyslaná na Sliač nebude môcť vyšetriť, *lebo nebude chcieť.*

Ale voda dolu Hronom bude tiecť i naďalej. Červeno-bielý i naďalej musia sa na to pozerať a najviac len v úzkom rodinnom kruhu o tom pohovoriť.

—ix.

Pokřtěný žid — vládní žurnalista.

Orgán české strany lidové »Lidové Listy« přinesl 27. dubna 1923 úvodní článek o nacionalismu. Jako autor se podepsal dr. Alfred Fuchs. Pán ten je vládní žurnalista tisk. odboru jako státní úředník VII. hodnostní třídy. Jeho podobizna přineslo »Právo Lidu« 1. prosince 1922. Zní takto:

Odstraňte takové zjevy z novinářství. V těchto dnech uvažuje se o zvýšení úrovně žurnalistiky. Při tom však není možno opomíjeti zjevy, k jakým bezpáteřnostem svádí řemesná žurnalistika, jejíž jediným podkladem je řádkový honorář. Včerejší »Čas« přinesl článek, nad nímž třeba se zamysliti: »V deníku »Tribuně« objevovaly se poznámky značkované draf. Nyní objevují se v listech českosocialistických, z nichž jeden, »Pondělník Českého Slova«, je drem Alfredem Fuchsem (draf) redigován. Dr. A. Fuchs je redaktorem tiskového odboru presidia ministerského předsednictva. Mimo to však dr. Alfred Fuchs, český socialista, přispívá do »Lidových Listů«, orgánu české strany lidové, kde v poslední době pod značkou Jan Paratus (této šifry dr. Alfred Fuchs užíval před válkou v »Přehledu« a v »České Kultuře«) psal o smyslu českých dějin. V tomto článku užívá se terminologie: »My katolíci« a mluví se ostře proti reformaci. Ví se dobře o stycích dra A. Fuchse s pražským arcibiskupem, dříve s P. Albánem a vatikánskou legací; tedy: je to politika katolické strany, kterou koná redaktor »Pondělníku Českého Slova«. — Dr. A. F. se uplatňoval v českožidovském hnutí, v němž měl poslání v plebiscitu na Těšínsku. Dr. A. F. je tedy v této době oficiálním žurnalistou, píše do listů českosocialistických (»Bezručův Kraj«, »Mladé Proudy«), koná politiku strany katolické (v »Tribuně« psal články »Z kruhů duchovenstva«). Píše kladně o Velenovském (»Tribuna«), stejně jako o Masarykovi (»Pondělník«) a o Švehlovi (devotnost psaní dra A. F. odsoudily »Čs. Noviny«). Resultát: Vládní žurnalista, český socialista, katolík, lidovec, český žid, stoupenec starého a nového režimu v jednom. Takováto činnost časopisecká je beze sporu výnosná«. Odstraněním takovýchto typu z novinářství dosaženo by bylo především lepší úrovně naší žurnalistiky, neboť před podobným eskamotérem není jistý žádný žurnalista, který své povolání chápe řádně a zodpovědně«.

Dr. Fuchs jest pokřtěn. Zůstává v Praze u dámy, která je tetičkou profesora bohosloví dra Šandy.

Současně do »Lidových Listů« píše také dr. Fuchs do židovské »Tribuny«. Jest známo, že »Lidové Listy« požívají pověsti, že berou od vlády podporu tajnou, jinak by nemohly vycházeti.

Pak může vláda i českému duchovenstvu dodávati nepozorovaně své názory. — Nynější odboj »Lidových Listů« proti vládě označují znalci jako odboj maskovaný, strojený na oko ku klamání voličů.

Ze zněmčeného území.

Zněmčené území naší republiky prohlašovali Němci za Rakouska za svuj »lusičstand« a činili vše, aby z tohoto území učiniii kraj čistě německý. Rakouské vlády jim v tom pomáhaly a společnému úsilí těchto obou činitelů podařilo se za 300 roků pohraniční kraje naší vlasti s několika ostrůvky uvnitř země poněmčiti tak, že v nich dnes žijí pouhé české menšiny. Jak si Němci v tom směru počínali, o tom poučují kalendáře. vydávané za Rakouska různými »markami« (Nordmark, Südmark) a »bundy« (Bund der Deutschen Nordmährens), v nichž vždy na prvém místě bylo umístěno poučení, jak si mají Němci počínati, aby zgermanisované kraje chránili před počeštěním a je od Čechů očistili. Úřednictvu měly se odpírati byty, měli se vyloučiti z každé společnosti, nikdo jim neměl v ničem vyhovovati. Živnostník český se měl boykotovati, pro každý přestupek řádně pronásledovati atd. To bylo vždy prohlašováno za svatou povinnost Němců.

Rakouské vlády také těmto snahám německým pilně přisluhovaly. Do zněmčeného území posíláni výhradně úředníci německé národnosti a byla-li vláda nucena někde umístiti úřednika českého, byl to případ výjimečný a velmi ochotně jej zase odstranila, ohradila-li se proti jeho dosazení některá »marka« anebo »bund«.

Dnes měl by se vlastně obrátiti list a celý národ a veškeré složky státní správy měly by si uvědomiti, že jest všech přední povinností, aby odčinili to, co třistaletá germanisace habsburská v naší vlasti napáchala a všemi prostředky mělo by se pracovati k tomu, aby zgermanisované kraje byly zase odgemanisovány. — V první řadě měli by se Rakouskem dosazení úředníci němečtí nahraditi českými. K tomu ovšem nestačí jen vůle vlády, k tomu musí býti také dobré vůle a vědomí národní povinnosti u českého úřednictva samotného. — Bohužel musí se spravedlivě konstatovati, že právě na této dobré vůli a tomto vědomí národní povinnosti u če-

ského úřednictva mnoho schází a jest skorem pravidelným zjevem, že se český úředník všemi prostředky brání, je-li do zněmčeného území přeložen. Je jistě pochopitelné, že jsou dnes potíže s byty, že mnohý má i rodinné poměry, které mu takové přeložení činí velmi obtížným, ale je zase jistě celá řada úředníků, u nichž těchto obtíží není. **A ti měli by se k této pro národ i republiku důležité povinnosti sami hlásiti.** Snad by stál za to jeden takový důvěrný dotaz u českých úředníků, kteří by byli ochotni této povinnosti se podjati.

Konečně věci by se také velmi prospělo a to nejen pokud se týče obsazení úřadů v krajích zněmčených, ale i kvalifikace úřednické, kdyby se stalo jedenkráte pravidlem, **že jen ten úředník bude míti přístup do Prahy a k úřadům centrálním, kdo absolvuje několikaletou praksi v krajích zněmčených.** Prakse taková by byla našemu úřednictvu velmi prospěšnou, poněvadž stejně jako úředníci nedosti kvalifikovaní škodí státní správě ti, jichž rozhled sahá do Chuchle a do Podbaby. Hk.

Kdo v čas nebo vůbec neobdrží »Náš Cíl«, reklamuj v obálce nezalepené a nefrankované. Rovněž dávejte pozor, kdyby čísla scházela. Náš podací úřad poštovní Č. B. 4 z nedostatku lepšího zaměstnání vše rozbaluje a praskne-li páska zalepí volnější a snadno potom delší dopravou se něco ztratí. (Představ si nyní poplatníku ČSR., co musí být na poštách sil, ovšem jen někde, když je nutno každou zásilku otvírati, prohlížeti a eventuelně i čísti. Co ti chudáci se nadřou. Mnohde jsou někteří jenom za to čtení placeni).

Vondrášek Alois:

Člověk neví má-li se smát.

Universitní profesor doktor Vševěd — Rádl Emánek snaží se dokázati pražské veřejnosti, že skorotropické horko, v němž před nedávnem z vlastních pokladen pro blaho vlasti pracoval, nemělo naň vlivu. Proto si zase jednou — po způsobu Velikána Velikánoviče Krvavého Wilhelma den zweiten — na debatním večírku, pořádaném »Mezinárodním výborem socialistického studentstva«, zařečnil. Dojemně a tentokrát k naší radosti, bez nadávek hodných jenom tak učených pánů — doporučoval, aby i na českých školách a v úřadech pěstovala se soustavně národní snášenlivost a zdůraznil nutnost **»aby dnešní socialistické hnutí obnovilo svůj starý boj za ideu a potřebu pěstování smyslu pro mezinárodnost, v jejímž dosahu toliko může** (pan Rádl?!) **nadále existovati . . .«**

Č. T. K.: »Dr. prof. Rádl pozván byl za velevýznamnou svoji řeč, přednesenou v »Mezinárodním výb. soc. stud.« ještě v noci k panu zahraničnímu ministrovi v uznání nesmrtelných zásluh o povznesení humanity a podepření pacifistických zájmů veledíla — na čaj, kdež udělen mu byl na rychlo svolanou ministerskou radou řád rudé hvězdy pěticípé s kladivem v krvavém poli na modré stuze«.

Novinářskou zprávu o přednášce nutno doplniti: Ve škole se tato vzájemnost již dávno — díky určitému druhu učitelstva všeho druhu naprosto realisticky sploštělého »podle předpisu« provádí. Pouze v úřadech této vzájemnosti republikánské není; tam ledajaký ouřada si myslí, že »partaje« jsou k vůli němu a ne on k obsluze »partají«, kterými jest vlastně placen.

»Pražský večerník« (orgán min. Šrámka) z 21. IV. napsal: »Ministrem zahraničním jest u nás český socialista dr. Beneš, intrikán zajisté znamenitý a všech diplomatických pletich dobře znalý! — Ješitnost našeho zahraničního ministra svádí, aby znemožňoval a umlčoval činy a úspěchy, jež v jeho oboru působnosti docílili jiní. Jest-li tato metoda mu posici zesílí, to nevíme. Koalici však může nebezpečně ohroziti. Po volbách by pan dr. Beneš nebyl už nynějším Benešem (pozn.: t. j. nebyl by už ministrem), stejně by nebylo ani zdání o nynější síle strany českých socialistů. — Tedy pana ministře, pozor!«

V »Newyorských listech« čteme v Perglerově článku proti dr. Benešovi: »Páně ministrova (Benešova) neznalost práva jak mezinárodního, tak domácího, je v dipomatických kruzích všeobecně známa a odpůrci našeho státu několikráte ji využitkovali k svému prospěchu, jmenovitě, když byly formulovány mírové smlouvy «.

Nyní k tomu prosím přidejte co napsal agr. »Nový Čas«, že strana sociálně demokratická žije dnes pouze ze své lepší minulosti . . .

Jinde zase nemohou přijíti na jméno našim spolupracovníkům a v Kolíně na př. rozšiřují lidé zvláště k tomu vybraní prý vychovanci »Nového Lidu«, že dr. Eisner jest Židem. Chceme věřiti, že to není »konkurenční« zášť. »Eisner« jest pseudonym poctivého českého člověka, z dobré křesťanské rodiny a pouze z existenčních důvodů nemůže se dnes podepisovati plným jménem. Jaké cíle sledujeme — může se každý dočísti. Karieristi jistě nejsme; nesedíme v deseti organisacích na místech »budoucích« ministrů. Naše hledí jest otevřeno a program jasný: **Za lepší budoucnost Čechů a Slováků.**

Bývalý Žid dr. Stránský na Moravě dělá »rebelii«. Národní demokraté, kdyby se zbavili různých Stránských, Penížků a j., slunících se v přízni Hradu A Spol., byli by také více národními.

V Bukurešti došlo při znovuotevření university ku srážce mezi rumunskými a židovskými studenty. Kdyby ti židovští věděli, s jak otevřenou náručí budou přijati Č. S. R., ani by se těch nehumáních Rumunů neprosili, aby je v Bukurešti nechali studovat.

»Všelidové« scéně vytýkají, že za půlmilionovou státní subvenci — šlo o nový směr, nový pokrok, hledání nových cest atd. a na to nás každý nachytá: jen něco nového a »už dem« — vytvořila s Dvořákovou Oresteiou ostudu. Filharmonie — poněvadž není »socialistická« (jako původně »všelidová«, »všehumánní« scéna), nedostane ničeho.

Máme mnoho humánních institucí, ale potřebuje-li někdo opravdové pomoci, ať zkusí jíti na »Červený Kříž«. Tam pečují o zdraví lidu, zařizují dětem hřiště a rozdávají kartáčky na zuby, tisknou plakáty a brožury se statistikami a sáhodlouhými poklonkami a pochvalami a promítají filmy s vlastnoručními podpisy potentátů o důležitosti »Č. K.«, o důležitosti sportu, o nesmírné důležitosti sbírek na »Č. K.« A není také divu, že ta-

fo instituce potřebuje dnes mnoho peněz, neboť její úředníci nesmějí vůbec vstoupiti do vlaků a teď si vypočtěte, co stojí jezditi všude autem. Z Prahy jede 24-letý úředník »Č. K.« autem na Slovensko. Co v tomto autu zkusí. Mělo by se veřejně protestovati proti týrání úřednictva »Č. K.« automobilovými jízdami a snažně žádati, aby ministerstvo železnic, když vozí čtyři pětiny pasažerů skoro zadarmo, svezlo také tyto ubohé úřadníčky.

Už nás kousek ukrojili — Šalgotarjánské doly nám vzali. Velvyslanecká komise definitivně je přiřkla Maďarům. Co pak asi bude vykládat pan ministr Beneš svým tahacím panákům?

A národ zase volá: **Javoriny se nikdy nevzdámeeé.** V zahraničním výboru poslanecké sněmovny bylo 24. a 25. dubna živo. V debatě řečeno, že v demokratické republice nemá rozhodovati ministr bez výboru a sněmoven (to by tak ještě scházelo, co by tomu řekli Ostatní Osvoboditelé) o věcech územních a zdůrazněno, že nelze činiti stálé ústupky Polákům, kteří přijdou vždy s novým a novým požadavkem. Poslanec Špaček připomenul, že násilím bylo nám vzato 11 slovenských obcí na Spiši, 7 obcí slovenských na Oravě a mnoho obcí na Těšíně, necítících se polskými. Špaček žaloval na ministra Beneše, že zavinil nynější situaci tajnou dohodou se Skirmutem, býv. polským min. zahraničí. Pan Beneš se vysmekl a povídal pánům, že mezitím co my se taháme o Javorinu, uzavřelo Polsko důležité smlouvy se Švýcarskem, s Francií a s Italií, které citelně poškozují náš obchod. (Zde ovšem zapomněl říci, že jako ministru neměly mu tyto smlouvy ujíti, resp. při svých častých cestách za hranice měl ty obchodní smlouvy — při známé prozíravosti — udělati sám a nečekat, až ho jiný předejde. S tím, ovšem dle našeho plebejského rozumu, nemá Javorina nic společného. Ostatně Javorina se drbe jenom v novinách, ale u stolu zeleného už je to přece dávno hotovo.) Na pomoc přispěchal ministrovi politický druh posl. Hrušovský a myslí, (prosím, to ještě ve sněmovně nebylo, to ty páni prodělají) že by bylo pro nás lépe, kdybychom získali 2000 Slováků v Karviné a v Nedece za Javorinu. Upozorňuji p. posl. Hrušovského, že jeden také myslel a potom to nemohl donést domů. Leč nastojte! Starostí zpopelavělá tvář mnistrova oživuje, když i slavný dr. Lodgman, německý nacionál povstává, aby proti hrubým nájezdům Čechů, kteří svému ministru nikdy nerozuměli a už asi nikdy nebudou, aby se ho bratrsky ujal, což se mu skvěle podařilo. A obličej ministrův se rozjásá, drobná očka radostně mrkají, když německý komunista pověstný — slavný Kreibich vstupuje na řečnické kolbiště a plamennými slovy zastává, schvaluje a žehná stanovisku velikého ministra. Inu, těžko je býti ve vlastní domovině prorokem. — A pan Beneš si oddechl, když mu schválili odpověď a vyšel tředem jeviště.

Poněvadž Č. S. R. má po republice San Marino (měří 61 čtverečních km) nejméně zastoupení v širém světě, zřizují se nová vyslanectví v Helsingforsu a konsuláty v Katovicích, Královci a Gdánsku. Dovídáme se před uzávěrkou listu přes Hosín, že s nejbližší polární výpravou na severní točnu odjede sám splnomocněný ministr Bohdánek Pavlů, aby dle nejnovějších instrukcí ujal se tam »bez prošení« (ne jak povídá »Osvobozenská legenda« str. 59-I. »Celé tři dny přemlouvají na posici ruští krajané, zástupci při České Družině pp. Tuček a Rejman tohoto našeho »revolucionáře«, aby se súčastnil boje na straně Ruska a Slovanstva. Tři dny trvalo přemlouvání a umlouvání, jež nemohlo přemoci toužebné vzdechy a pohledy posílané za kamarády — rakouskými dustojníky, odjíždějícími do zajateckých táborů. A když konečně se odhodlává a dává svůj souhlas bojovati, zakládá v Petrohradě svého »Čechoslováka« a bojuje proti — Kijevu) generálního vyslanectví pro země polárních medvědů, kde dosud k veliké lítosti všech kožešníků — poplatníků nemáme zastoupení a přímého spojení. Konečně tedy — vidíte že vláda dělá co umí, nebo co dovede, nebo chcete-li co může, aby tomuto palčivému nedostatku učiněna byla přítrž.

Menšinové pracovníky prosíme o pravidelné zasílání naprosto spolehlivých, křiklavých případů útisku českých, nebo slovenských menšin! Také přehmaty různých úřadů atd., buďtež nám sdělovány.

V Bělé pod Bezdězem na veřejné schůzi mluvil dr. Charvát, poslanec a »člen politické elity aneb politické páteře radikální politiky«, abychom mluvili slovy Písma Hradního —: »My musíme (! na čí rozkaz?!) dělati revoluci, my ji musíme (!!) připravovati a když přijde, pak musíme (!!) přinésti i krvavé oběti, poněvadž žádná revoluce se bez obětí a krve neobejde« — člověk jako kdyby slyšel »soustruha« Muňu nebo Lodgmana.

Palestýna nebude asi zaslíbenou zemí Všežidů (to se snad také dá říci, když v Praze je »vševid« a pod. vymožeností) poněvadž tam »vypukla« nezaměstnanost. Celkem stávkuje 2000 těchto chudáků (snad by jim tam »Červený Kříž« mohl něco poslat, nebo by se mohla udělat pouliční sbírka mezi křesťanstvem, nebo by Legiobanka obstarala zásobení bratří v Jerusalémě) a nově přistěhovalí dělníci Všežidovští nemají chuti (tu by jim mohl dodat generál MUDr. Raše, který tolik se namluvil pro »pomoc rusům«) jíti pracovati na farmu.

»Lidový denník« (agr. list) si pochvaluje jak zákon »na ochranu republiky« se krásně provádí a cituje několik případů, z nichž s velkým gustem: »... konečně zabaven byl v Přerově klerikální ilst »Právo«, pro antisemitský článek, v němž popouzel k zášti proti Židům». Už i příslovečně tvrdohlavý český sedlák stává se takzvaným tvrdohlavcem a za svoje peníze dává si »pány z Prahy« lámati svou bývale poctivou páteř národní.

»Briteania Kohlen-Werke« vesele gemanisuje, neboť »zákon na ochranu« platí pouze proti domorodcům a nikdy ne »proti« Němcům a jiným národům a rasám v Č. S. R. usedlým.

V jednom místě v jižních Čechách povídá pan starosta v důvěrné schůzi městské rady: »Pánové, kdyby ti pánové, co zde byli před námi, byli méně pamatovali na sebe a více na nás, nemusili jsme dnes platiti 375% přirážek.

Nesmíme zamlčeti radostnou zprávu, kterou přineslo již několik listů, že totiž **z Ruska přibude do Prahy čtyři sta židovských studentů.** Ruská národní inteligence nebyla-li pobita, byla rozehnána do světa a mocní

tohoto světa vysílají nyní na západ svůj dorost, aby se vzdělal a nastoupil po ubitých, nebo vyhnaných uprázdněná místa. Tak chce si usurpátor Ruska pojistiti moc. A Vašek? ten z humanity nechá svého studenta mučit hladem — jemu se narodí nový — jenom aby vzácným hostům mohl připlatiti na vzdělání k »diktátorství proletariátu«. Prosil bych, aby to někdo počítal, kolik těch »mandarínků« už tady bude. S panem z Rotschildů jich přibude 1000, nyní zase 400. Z Rumunska sem také něco pošlou a tak to tady pomalu budeme míti krásně zařízeno, že nám jednoho dne mimo »ochranného rámu« dají Veličenstvo vlastní krve. A Vašek? Prosím Vás — dovolte mi ke konci říci kratičkou pohádku, pohádku nebo jmenujte si to jak chcete. V jedné daleké odtud zemi za 3 horami a 3 moři žil stařičký král, který měl veselého syna-prince, jemuž se všeobecně, pro jeho dobromyslnou povahu říkalo Honza. (Musím upozorniti, že s českým Honzou tento cizopásný či cizokrajný Honza nemá naprosto nic společného). Ten rád pil, semhletámhle si pozval veselou pánskou a hlavně dámskou společnost a tu jednou byv upozorněn, že stařičkému králi se snad jeho převeselý život nelíbí, odvětil: »Ale prosím vás; táta potírá alkoholem pérem — to jsou rozdíly, které vy nepochopíte. A vůbec musím koukat něco užít, abych věděl, že mám tátu králem. Beztoho až nás lidi prokouknou, vezmou na nás pos... ý košťata a z »purku« nás vymetou.«

Člověk opravdu neví, má-li se smát, či plakat?

Zprávy organisační.

Národní hnutí v Jižních Čechách bude míti centrum své v Č. Budějovicích, jež jsou sídlem župy. Organisační kancelář Národního hnutí pro župu českobudějovickou, nachází se až do jiného rozhodnutí v **Čes. Budějovicích, Nová ulice č. 6. (I. patro).** Agendu zatím obstarává pan JUC. V. Mikeš. Návštěvy stran přijímá pouze ve všedních dnech večer od 4. do 6. hodin.

Členy N. H. upozorňujeme, aby žárlivě bděli nad tím, aby se do našich odboček nevetkali příslušníci cizí rasy a realisté.

Různé zprávy.

Demokracie na postupu. Pražský metař a čsl. generál mají skoro stejný měsíční plat.

Ministr Beneš se vzdá min. křesla. Poněvadž Javorina »se už dávno postoupila« drahým bratřím Polákům (ten křik dnešní ve sněmovně a různé prohlašování se strany vládní jsou dobře sehranou komedií) proslýchá se v kruzích zasvěcenců, že p. dr. Beneš nepujde ani na universitu učiti, ale odébeře se do Švýcar na odpočinek.

Upozorňujeme naše čtenáře na provolání Národního Hnutí, které jest pro předplatitele našeho listu přiloženo k informaci. Žádáme, aby event. přihlášky (vložte jako tiskopis za 10 hal. do nezalepené obálky) posílány byly redakci t. l.

Městská rada v Českých Budějovicích se usnesla přenechati na 2 měsíce divadlo Němcům přesto, že abonoment není dosud vyšlé. České divadlo mohlo zcela

Venkovské zástupce pro kolportáž »Našeho Cíle« (i knih) přijmeme za velmi výhodných podmínek.

Administrace.

dobře hráti ještě celý květen při zajištěné prosperitě. Jest zajímavo, kdo z městské rady má zájem na tom, aby se podlízalo Němcům. Má to snad býti ústupkem Němci a Židu, městskému divadelnímu doktorovi Sachsovi, který v českém divadle mluví s biletářkami jenom německy a při českých představeních vysedá pravidelně v německém domě, místo na svém služebním místě v divadle?

Novikov ve svém znamenitém díle o socialismu **nazývá přepjaté daně lupičstvím a banditstvím, které ve formě t. zv. zákonů vláda republikánská, monarchistická nebo socialistická z občanů násilně vydírá. Takové daně neslouží k hrazení výloh na pořizování věcí občanům prospěšných, nýbrž na udržování moci vládní, a nebo se veliká část obratnou manipulací rozdělí mezi držitele vlády a jí oddaných pomahačů. Novikov tvrdí, že jest to v podstatě ničemné olupování lidí, jenže se odívá v plášť »povinností občanských«.**

V Liberci konečně byl zrušen magistrát.

Opavští Němci snaží se všemi prostředky udržeti svou nadvládu.

V Hrušově na nádraží jest z 63 zaměstnanců celých 20 Čechů a ředitelství v Olomouci se nemůže rozkývat k nápravě.

Praha jest raněna slepotou a hluchotou vůči nářku hraničářů.

Dr. Borský — dříve Bondy, dělá v jistých českých novinách rozhodčího o našem »osvobození«. V ČSR. se už vůbec ani na stranu bez Žida nebude smět jít.

Dr. Meissner — sídlící nyní skoro výhradně v Lánech — veliký Čech, původu židovského, nestyděl se býti ministrem ČSR., ač svého času prohlásiil, že české státní právo jest staré haraburdí. Nic se ovšem nediví ten, kdo ví, že pán ten byl členem jakési tajné pacif. židovsko-německé společnosti, která v době po převratu měla za úkol, vyvolávati nespokojenost vyháněním cen do výše, způsobiti rozvrat a odvracet český národ od jeho pravého poslání. A jak ideálně pracuje Tvůrce našich zákonů, mohli by se přesvědčiti opět ti, kdož by mu směli nebo mohli zkontrolovati jmění. Tedy přímí nepřátelé českého národa, byli českými ministry . . .

Německý učitel ztýral české děti. Noviny píší o neuvěřitelně surovém chování německého učitele Wiedemana v Zalhoticích u Litoměřic. Ztýrané děti musely vyhledati lékařskou pomoc. — Stížnosti českých rodičů jsou marné.

Dr. Patolíz-Hradecký, poslanec, rozjel se po nivách země kanaanské a bubnuje na poplach proti všem frakcím »Národního Hnutí«, Pozor pane doktore a také leonáři, aby nepraskla khůžička . . .

Internacionála nacionalistů. V r. 1925 bude se konati sjezd nacionalistických organisací celého světa. — Není pochyby, že značně přispěje k odstranění nedorozumění a k vytvoření mírového ovzduší mezi národy.

Kolik je Slovanů (dr. J. Červenka): Rusů 114 mil., Poláků 24,000.000, Čechoslováků 11,500.000, Jihoslovanů 10,800.000, Bulharů 4,400.000, Lužických Srbů 150.000.

Poměry ve Slezsku. »Pozor« sděluje: Zemská vláda zaměstnává 35% Čechů a **65 procent Němců.** Z 12 přednostů je **10 Němců** a 2 Češi. U Zemského soudu je 23% Čechů a **77 procent Němců.** U ředitelství pošt je 33 proc. Čechů a **67 proc. Němců.** U finančního ředitelství, berního a celního úřadu: 29% Čechů, **75 procent Němců.** — Magistrát v Opavě: 3% Čechů a **97 procent Němců.** — U berních úřadů ve Slezsku bylo v roce 1921 37 Čechů a 149 Němců. Z těchto Němců umělo česky 13, částečně 16 a 120 vůbec oficielní jazyk neovládalo. — V obvodu zemského soudu bylo r. 1921 18 českých soudců včetně s oběma státními návladními, kdežto jen v samé Opavě bylo 18 soudců německých. Hrozné poměry. Velká část těchto úředníků složila svého času přísahu »Sudetenbundu«, česky se učiti nechtějí a z kursů češtiny tropí sobě žerty. Zkoušky jazykové jsou pomíjeny, nebo ledabyle prováděny. — I u nás na Šumavě máme dosud úředníky přísahající do Lince, Pasova, na Dajčbémen a pod., jichž srdce táhne jinam a my je zde zcela zbytečně zdržujeme. Kdo chce kam, pomozme mu tam . . .

Na tiskový fond. K. A. T., Praha I., 60 h, R. Tri., Praha II. Kč 10·—, kamnář p. Frt. S. v S. p. H., Morava 1 Kč, p. V. Kl, Jesenice, Kč 8·20, p. Ondrej D. č. s. Cífer n T., 20 h, p. Jar. B., Č. nad O. Kč 1·80, p. Skyva Jos., rolník, Vítošov Kč 14·40, Ant. Šp., č. s. Č. u K. 60 h, p. K. R., a. d. K. v S. p. H. Slezsko Kč 1·20, továrník p. A. V., Kobín Kč 9·—, Žluva F., Plužná Kč 1·—, p. Frt. V., starosta, K. u C. Kč 14·—, p. T., Č. V. Kč 3·—, p. B. V., Ž. Ž. Kč 9·60, p. Kor. J., A. Kč 1·—, sl. Kr. A. vrch. p., Ch. Kč 30·—, p. Bř. F., v P., Slov. 60 h, p. J. W. v Š., Morava 60 h, p. V. Jir. P. M. Kč 7· ·, p. J. K., Z. 20 h, p. V. Pek., H. Kč 6·80, p. P. J., S. u P. 60 h, p. L. P. st. mistr Sl. M. Slovensko Kč 1·80, p. V. H., vrch. revid. st. dr. D. H. Kč 9·60.

Všem dárcům upřímné díky. Nezapomínej nikdo, že jest nám těžce bojovati proti nejrůznějším nepřátelům, kteří pod všemožnými maskami strhují národ do svých tenat a snaží se ho ubiti. **I ten nejmenší dárek s radostí bude přijat a v listě uveřejněn.**

Otiskujeme inserty pouze ryze československých firem arijských doporučení hodných:

Kdo chce na veřejných schůzích mluviti, tomu je třeba, aby si osvojil potřebných znalostí otázek sociálních a světové politiky. Tyto si osvojí četbou spisů, které tu nabízím:

1. Russland u. der Panslavismus, 2 svazky . . 20 Kč
2. Vláda peněz, 2 svazky . . . . . 24 Kč
3. Světové zbrojení . . . . . 8 Kč
4. Válka a náboženství . . . . . 9 Kč
5. Der Kapitalismus im Weltkrieg . . . . . 30 Kč

Všech pět spisů jen celkově za . . . . . 45 Kč

Objednávky vyřídí

RUDOLF VRBA, spisovatel, Praha-VII.-14.,
poštovní schránka.

Nábytek
firmy Josef Frančík,
Kolín-Zálabí-Pardubice
jest nejlevnější a nejsolidněji pracován.
Nábytkové vozy k disposici!

Havlínek a synové
tovární výroba dětských vozíků
Praha-Žižkov, Husova 45.
Ceníky zdarma.

Čtěte! Dr. Fl. Eisnera **Židovstvo** knihu, jež vzbudila pochopitelný zájem všech vrstev, jako první česká a původní, vyčerpávající otázky této zvláštní rasy. Pro čtenáře našeho listu za **sníženou cenu Kč 10,** váz. Kč 14. Obnos předem, třeba ve známkách. Kdo pošle Kč 17, obdrží i knihu Jos. Ráze: **Láska** (176 stran). Objednati možno pouze v redakci t. l.

Na mírné měsíční splátky
bez přirážek, tedy jak za hotové obdrží státní úředníci a jiní v jistém postavení stojící. Damašky bílé na povlaky peřin, kanafasy, prostěradla, sypkoviny, delény, etaminy, různé zbytky 3 až 6 m dlouhé i na váhu, dále všechny do tohoto oboru spadající druhy zboží. — Objednejte ceník u firmy
Josef Stolín a spol., Náchod.

Nevyhnutelný v domácnosti, nepostrádatelný na cestách je v plechovkách po 50 a 100 gr. č. v. firmy **J. FROMM-OPAVA.**
čaj s pávem
Žádejte ve všech obchodech!!

Každý uvědomělý Čech a Slovák požaduje »Náš Cíl« ve všech kavárnách a restauracích! — Čtěte naši lacinou knihovnu: 6 knih = 1000 stran za Kč 45·— v předplacení (i na 3 měsíční splátky po Kč 15·—).

Tiskem knihtiskárny Karla Brandeisa v Třeboni.

Po konfiskaci nové opravené vydání.

Ročník I. V Č. Budějovicích 15. května 1923. 10. číslo

NÁŠ CÍL

Číslo 1·— Kč.

Předpl. na rok Kč 20·40
na půl roku Kč 10·80.
Vychází 1. a 15.
každého měsíce.

Řídí redakční kruh. —
Majitel a vydavatel pro V. S. S. »Odkaz Žižkův«, jakož i zodpovědný redaktor Jan Cibuzar, České Budějovice, Zátkova ulice číslo 8.

List vlasteneckého hnutí Čechů a Slováků.

Silou proti mdlobě, vzdorem proti zlobě, ale láskou k sobě.

MOTTO. »Moje barva červená a bílá,
dědictví mé poctivost a síla«. *Havlíček.*

OBSAH: Rusko a rudá armáda. — »Národní hnutí«, ústředí v Praze. — Humanismus a žvanění. — Jako sa podporuje československý priemysel' na Slovensku. — Pokřtěný žid — vládní žurnalista. — Ze zněmčeného území. — Člověk neví má-li se smát . . . — Ministr Beneš se vzdá min. křesla. — Městská rada v Č. Budějovicích. — Dr. Borský — dříve Bondy. — Internationála nocionálistů. — Kolik je Slovanů.

Fr. Vychodil:

Rusko a rudá armáda.

Rusko! — Nešťastná slovanská říše — nešťastný, ubohý, na kříž přibytý, bodrý ruský národ! Dnešní Rusko jest obrovským problémem, který nutno v zájmu všesvětovém řešiti! Bohužel všecky dosavadní náběhy a pokusy ztroskotaly! Dnes vidíme a poznáváme zcela jasně a dobře, že versaillská smlouva — bez ruského podpisu — není mírovou smlouvou, jest jen bezcenným cárem, kusem papíru a současně nebezpečným — židovskými experty rafinovaně sestaveným — programem nových válek a mezinárodních zápletek! Bez součinnosti Ruska jest podvázán veškerý průmysl a obchod evropský! — Tím více provinili jsme se my na bratrském ruském národě, kteří jsme nynější stav Ruska nepřímo zavinili! — —

Generál Gajda, jeden z nejlepších našich generálů, jenž byl tak odstrčen a na jehož místo přišli lidé méně schopní, mohl včasným zasažením spolu s ruskými vojevůdci a to jedinou svou divisí, zachrániti před hroznou, židovskou revolucí a nynějším vymíráním celou mocnou říši, tuto nejmocnější a nejsilnější větev slovanskou! Prof. Masaryk byl prošen, aby dovolil použíti našeho vojska k záchraně Ruska — ale odmítl! — prý nesmíme se míchati do vnitřních záležitostí Ruska!« . . A tak přišlo a nastalo v Rusku to, co musilo přijíti podle přesně prováděného programu mezinárodního Židovstva: ujařmení, zotročení a zničení ruskeho národa!

Minulá světová válka, jak dokazuje přesně americký velkoprůmyslník Henry Ford, byla vyvolána, vyprovokována a vedena Židy a skončena rovněž jimi a to ve prospěch — jedině jejich! Nynější stav Ruska jest čistě židovským dílem, jak patrno i prostě z toho, že Židé v ruské sovětské nynější lotrovské vládě mají strašlivou většinu! Podle statistických zpráv došlých k nám r. 1921 bylo: ze 703 členů ruské sovětové vlády 604 Židů (t. j. 85%!), 20 Rusů, 34 Lotyšů, 12 Němců, 12 Arménů, několik Poláků a Čechů.

Výhradní prodej pro Prahu má p. G. Soukup, novinářství a insertní kancelář Praha III., Chotkova 10.

Ze 22 lidových komisařů bylo 18 Židů, ze 42 válečných komisařů 34 Židů, z 64 členů komisariátu pro vnitřní záležitosti 34 Židů, ze 17 členů komisariátu pro zahraniční záležitosti 13 Židů, ze 30 členů komisariátu pro finanční záležitosti 25, z **19 členů komisariátu pro justici 18 Židů,** z 5 členů komisariátu pro zdravotnictví 5 Židů, z 53 členů komisariátu pro lidové »dobro« 44 Židů, ze 6 členů komisariátu pro sociální pomoc šest Židů, ze 23 členů komisariátu pro gubernie 21 Židů, ze **42 veřejných redaktorů — 41 Židů! atd.**

Židé mají tudíž v každém komisariátu většinu a menšinu musí přehlasovati, to znamená, že nynější Rusko jest obrazem ne ruské — nýbrž čistě židovské hrůzovlády! Nejvíce zaráží že všichni členové komisariátu pro justici, až na jednoho, jediného, jsou Židé. Tudíž, veškeré popravy atd. v Rusku jsou prováděny na židovský rozkaz! Jeden z nejdůležitějších oborů: veřejná žurnalistika (ze 42 redaktorů jen 41 Židů!) je v rukou židovských, aby totiž lid nikdy se nedozvěděl pravdy, naopak, aby byl co nejvíce klamán, podváděn a udržován v předrážděném stavu!

Hlavou nynější ruské vlády jest vlastně Žid Trocký-Bronnštein (vedle Lenina, jenž jest již nepříčetným a umírá!) a nejvyšším velitelem milionové rudé armády — Žid — Kameněv!

Všimněme si nyní trochu zhruba rudé armády! — Abychom si učinili o této pokud možno správný názor, srovnáme nynější armádu částečně s bývalou armádou carskou!

Počet obyvatelstva nynějšího Ruska činí asi 130 milionů, počítáme-li, že 50 milionů lidí bylo buď ve válce zabito, buď bolševiky povražděno, neb pomřelo hladem, nebo z Ruska včas prchlo (mimo Rusko žije asi 2 až 3 miliony emigrantů!). Čítalo-li mírové Rusko 180 milionů obyvatel, mělo armádu 1,300.000 mužů silnou; **dnes obnáší mírový stav rudé armády 1,500.000 mužů.** Rudá armáda jest dnes rozdělena na 37 střeleckých divisí, 20 samostatných střeleckých brigád, 18 jezdeckých divivisí a 5 samostatných jezdeckých brigád. — Mimo tuto tak zvanou pravidenou armádu má sovětská vláda ještě k disposici asi čtvrt milionu vojska čistě komunistického, nejlépe vyzbrojeného (velké procento Číňanů), jež tvoří oddíly známé »črezvyčajky«, to jest »mimořádné komise pro potlačování kontrarevo-

luce« a konečně má vláda k disposici ještě asi 200.000 mužu »vojska pro zvláštní použití«; toto je rovněž složeno výhradně z přesvědčených, spolehlivých a »uvědomělých« kommunistů. Oddílu tohoto vojska může býti použito event. pro »vnitřní službu«.

Sovětská vláda horečně stále zbrojí, agituje pro rozmnožení válečného loďstva a vzduchoplavectva, nakupuje děla, kulomety, létadla ve velkém množství v cizině (za zkonfiskované církevní jmění!), ruský válečný průmysl pracuje ve dne v noci, na západní hranici Ruska staví se ohromné hangary pro vzduchoplavectvo, v Moskvě zřízena velká škola vzduchoplavecká atd. atd. a tudíž náklady na vojsko dnešního sovětského Ruska činí již celou třetinu to jest 33% celkových státních rozpočtových výdajů (za carské vlády činily čtvrtinu, to jest 25%!) a při tom vymírají hladem celé gubernie! . . .

A »antimilitaristická« sovětská vláda, která stále ponouká sousední státy k odzbrojení (kommunisté, socialisté a pacifická, mírová sdružení, u nás na př. »Společnost Chelčického« atd., tyto zásady a rozkazy sovětské vlády zuřivě propagují), opatřuje si i nejmodernější zbraně — t a n k y! Má jich již asi 100! (U nás, myslím, že mnohý voják ani neví, jak tank vypadá — nejvýše snad z obrázku!)

Ruský (vlastně bolševicko-německý!) generální štáb jest si plně vědom toho, že ruské kommunikace (zvláště železnice!) jsou v takovém stavu, že by ohrožovaly pohyblivost armády, proto zařizují nad míru silné jezdecké sbory, které mohou rychle s místa na místo se pohybovati a dopravovati kulomety i lehká děla.

Sovětská vláda rozmnožila nad míru i své těžké dělostřelectvo. V carské armádě připadla na jednu pěší divisi 2 t ě ž k á d ě l a, v nynější již 24 t ě ž k ý c h d ě l. Dála má rudá armáda v každé divisi nyní 12 děl protilétadlových — za cara nebylo tohoto dělostřelectva vůbec! Pro každé dělo, těžké i protilétadlové jest reservováno po 600 nábojích, což je velmi mnoho!

To jsou vesměs zprávy stručné a zaručené, jež proklouzly až k nám! Jinak je Rusko v pravém slova smyslu ohraničeno čínskou zdí — nedozvíme se nikdy přesně, jak to nyní v Rusku vlastně vypadá. Přísná censura, velmi ostré pohraniční prohlídky, bázeň obyvatelstva před event. podezřením z akcí protirevolučních (podezření dostačí, aby byl dotyčný postaven — ke zdi — zastřelen!) a pod. jsou bolševické vládě zárukou, že Rusko je a zůstane pro nás zatím hádankou — tajemstvím!

Mně se tážeme, kdo tak rudou armádu zreorganisoval! Odpověď si každý domyslí anebo snad již o tom četl! Zkrátka: je to dílo ryze německé! Na 20.000 říšsko-německých důstojníků, poddůstojníků, inženýrů atd. jest dnes angažováno ve službách sovětské vlády! Německo, počítající stále s odvetnou válkou proti Francii, nalezlo spojence, jakého si přálo! Krupp zařídil továrny ve středním Rusku o výkonnosti skoro jako bývalé závody v Essenu. Důstojníci vysvičili a zorganisovali ruskou armádu podle svého reglementu, a v případě války bude v zádech ruské armády státi druhá armáda čínských krvavých, surových žoldnéřů s kulomety, aby Němci dokonale mohli uplatniti své »Vorwärts« a pojistiti si vítězství!

Duch rudé armády a její spolehlivost jest nevalná, ale vládcové germano-sionští pojistili si právě těmito čínskými sjednanými katy a črezvyčajkou, jež poženou opět ruského člověka jak dobytče před sebou — na nové jatky!

Nesmíme tudíž jak z této krátké úvahy zřejmo, ruské, resp. bolševické nebezpečí podceňovati i nadceňovati, ale musíme býti na stráži a stále připraveni nejen na schůzích a v parlamentě, nýbrž fatkicky i v armádě! V případném konfliktu musíme vzíti v úvahu nejen črezvyčajku a čínské krvavé otroky, kteří budou rudou armádu popohánčti, nýbrž i způsob, jakým event. bude hladový, zoufalý gardista židovskými vojenskými komisaři veštván do boje. Jak hrozně působilo by na př. heslo: »Vojáci, zde hyneme hladem, co zatím západoevropské, imperialistické, kapitalistické státy: Polsko, Československo, Francie, která zotročuje a znásilňuje Německo — hýří v nadbytku, kde všecko je s dostatek! Státy tyto zavinili nynější náš stav! Jděte tudíž a vezměte si tučné sousto, ukojíte hlad! Všichni proletáři západoevropští očekávají toužebně vašeho příchodu — svého osvobození!« Budou-li naši bláznivi kommunisté, kteří jsou s Moskvou v neustálém styku, provádět úlohu svou, jak mají nařízeno — pak . . . !

Tolik jsem chtěl dodati na vysvětlenou k cestě francouzského maršála Focha do Varšavy!

Žádáme všechny opoziční listy o zaslání adres za účelem reklamy o jednom z našich děl.

„Národní Hnutí", ústředí v Praze,

vyslalo k nám svého tajemníka p. Friedla v důsledku navázání bližších vzájemných styků. Po podrobném projednání veškerých článků programů, bylo dosaženo naprosté shody a dorozumění.

Půjdeme však vytčenou cestou ve výchově a informování národa dále — za společným cílem, jenž má na zřeteli lepší budoucnost našeho národa.

S radostí jsme vyslechli, že jakmile bude p. Friedlovi možno, zajede i na Moravu, aby jednotlivé frakce »národních a fašistických hnutí« spojil — při samostatném postupu — nám všem společnou ideou, jedním duchem! Jen tehdy bude moci býti dosaženo našich společných tužeb, budeme-li si vzájemně umožňovati postup v boji na obrodu národa a budeme-li řízeni toliko jednou a společnou v ů l í. (Cesty mohou býti rozličné, jenom vůli mějme všichni rovnou!«)

»Národnímu hnutí« v Praze, jež své řady čistí, čímž stane se venkovu čím dále, tím sympatičtějším, přejeme takového ozkvětu, jakého jest třeba k »postavení vysoké hráze«, jak praví náš krajan, mistr Holeček!

Našim čtenářům: T y t o d n y d o v o l í m e s i V á m poslati na ukázku vzácnou knihu. Stanovili jsme pro Vás slevu a knihu budeme Vám čítati za 10 Kč a prosíme, kdo by ji nepodržel, aby ji nerozřezanou, nepoškozenou v témž obalu, ve kterém byla zaslána, vrátil zpět.

Žádáme snažně o vyrovnání nedoplatků, neboť nemůžeme každého zvláště o tak nepatrné obnosy upomínati. Kdo nezaplatil doplatek na ½ roku, končí číslem 10 předplacení.

Mariánské Hory, 19. dubna 1923.

P. T.

redakci »Našeho Cíle«

v Č. Budějovicích.

Jest skutečně bolnou vzpomínkou pro nás válečné invalidy, že vzdali jsme se požitků od našeho malého státu. Přispěli jsme sice ne velikým, ale přece jenom určitým procentem, což jest pro nás ve skutečnosti velikou obětí. Nebylo hodiny, když se ráno dne 28. října r. 1918 v cizině rozkřiklo, že stát náš jest samostatným, abychom se neslánčli po určitějších zprávách a jelikož nám nebylo možno se přímo boje za naší samostatnost súčastniti, byli jsme vždy na svých místech, začež nám bylo trpěti trýznění i žalářování.

Přišel památný den odplaty všem těm našim tvranům, kteří nás hnali na jatky, nám, i za dost malou neposlušnost zločečili. A hle, my tak hrdí a neposlušni svých protivníků, stali jsme se lísavými psy a táhneme káru, na níž červeno-bíle maskováni, sedí naši bývalí protivníci a tato stává se pro nás čím dále těžší a nemůžeme se odnikud pomoci dovolati.

Páni tyrani vědí dnes dobře, že mohou na nás, kteří jsme neučinili to, co oni diktovali, prováděti svou tvranii beztrestně dále. Táži se tudíž, jako jeden z těch, který mléel 3½ roku, který dobrovolně se vzdal požitků a ehoval celou tu dobu plnou důvěru ve spravedlnost našich předních činitelů, došed plného zklamání: Jak dlouho budete si z nás tropiti šašky? Podal jsme 4. dubna 1922 žádost na zem. úřad do Brna. příslušnou stížnost odeslal jsem 19. října 1922 s doklady na min. soc. péče a až do dnes jsem ponechán jako úplně zmrzačený dělník beze všech prostředků a beze všech dokladů

Zabaveno.

znemožňuje se nejen mně, ale i jiným, každý další životní krok!

Dnes doznávám, že není dobře — bohužel — dáti na jevo své cítění vlastenecké ani tehdy, burácejí-li hesla: »stůjte mužně pro záchranu vlasti«, poněvadž si musíme býti vědomi, že i toto heslo může býti jen léčkou, jež by se později i osudnou stala, jako se stalo všem nám, kteří jsme byli ochotni i při našem zmrzačení se ještě hmotně obětovati.

Zabaveno.

Táži se celé české veřejnosti: jest chudý dělník, 50% válečný invalida, moravský Slovák, jenž daroval i druhou polovinu svých zbývajících schopností republice — **Zabaveno.** — Jest zavržení hodným ten, jenž chce i přes své zmrzačení, zůstati věrným své práci a jenž si jest vědom svého prohlášení a zásad?!

Snad usoudíte sami, proč se tak stává; nejsou Vám snad neznámá slova: »die tschechischen Hunde müssen krepieren« a lidé pronášívající kdysi tato slova k nám, zaujímají dnes v našem čsl. státě přední úřednická místa, aby mohli svá láskyplná slova uplatňovati

Ach, národe Husův, brzo-li se ze dřímot probereš a poženeš tyto stvůry k zodpovědnosti!

Prosím, možno-li o laskavé uveřejnění, neb se již není možno klidně dívati na celou tu práci našich úřadu! Příště dále!

V dokonalé úctě

Štica František.

Pozn. redakce: Otiskujeme do slova tento bolestný výkřik našeho česky cítícího dělníka ze zapadlého kouta naší Moravy. Pane ministře Stříbrný, Habrmanne, Srbo, pane Klofáči atd. — všichni Vy socialističtí ministři a poslanci atd., kteří ubohému lidu tolik Jste naslibovali a po jehož zádech vyšplhali Jste se až na místa, o nichž se Vám nikdy nesnilo, kteří prý bojujete pro lepší příští nejnižších tříd — slyšíte tento hlas? Cítíte? Myslíte? Nezarostlo Vám ještě Vaše, vždy tak dojemně na řečnických tribunách plačící srdce — docela sádlem?

JUC. V. Mikeš:

Humanismus a žvanění.

Na první pohled se zdá, že jsou to pojmy různé. Ale mýlíš se, příteli. Humanista se bez žvanění neobejde Poslyš, co ti povím: Otec potomního slavného řečníka francouzské revolnce, šlechtic Rignetti de Mirabeau, studoval a propagoval politickou ekonomii, tedy řeč velmi humanní a při tom denně se pral doma se ženou a šktil svoje vlastní děti. Vydává list »l'Ami des Hommes«, po česku: »Přítel Lidstva« a když mu syn poukázal na to, že by ty zásady, jež tam hlásá. tedy lásku a poctivost, měl uplatnit nejprve na sobě, obvinil vlastní dítě křivou výpovědí a dal syna uvrhnouti do vězení. Když se mladému de Mirabeau podařilo utéci do Holandska, zaplatil jeho šlechetný otec (který vydával vysoce humanní list »Přítel Lidstva«) znovu policejním agentům, kteřížto dopravili mladého »hříšníka« násilím z cizího území do Francie. Šlechetný humanista dal pak své dítě zavříti do věznice ve Vincennes. Myslíš, čtenáři, že ten starý Mirabeau byl démon? Ba ne! On byl humanistieky založený myslitel! Jen porovnej jeho methody s methodami moderních humanistů a uvidíš, že to dělal dobře. Podplatil křivě, nařknul, odstranil — za každou cenu!! Neboť koryto musí být zachráněno. Ale s tím starým de Mirabeau to na konec dopadlo přece špatně.

Jako sa podporuje československý priemysel' na Slovensku.

Riaditel'stvo železnic v Prahe podporuje židov, našich dávnych ziavných nepriatel'ov.

Sliač, dňa 4. mája 1923.

Dnešnim dňom došiel som si pozrel naše chývne kúpele Sliač, aby na sviežom Májovom vzduchu som sa osviežil. Zistil som ale hrozné veci. Aby ct. čitatel'stvo malo trochu pochopu o pomeroch na Sliači, dovol'ujem si podať malú imformaciu.

V kúpeloch Sliač, ktoré sú majetkom Republiky, sú dve reštaurácie Jedna je štátna, druhá privátna,

židovná. Každý rok, do kúpela poslaný železniční zamestnanci, stravujú sa v štátnej reštaurácie, ktorá je v prenajmu jedného Slováka, ktorý po čas maďarskej éri za slovenčinu bol žalárovaný, ubijaný. *Tento rok sa to nestalo. Železničné Riaditeľstvo v Prahe železničnich zamestnancov poslalo na stravu do žídovskej reštaurácie len za to, lebo tento žídák, »bývalý nagy kír. honvéd föhadnagy« (maď. král. honvédsky nadporučík) majiteľ »Signum laudis« a ešte päť všelijakých vyznamenaní za hrdínstvo fackovanie slovenskich vojakov v Baňskej Bystrici, nabýdal riaditeľstvu železníc v Prahe, že dá stravu o celych* **desať halierov** *lacnejšie než restauratér Slovák.*

Než opitujeme sa pána Ministra železníč, či má o tomto vedomosť? Či móže dovoliť Minister železníc takéto, — odpuste za výraz — svinstvo?

Či má slávna Vláda vedomosť o tom, že štátneho reštauratéra i nemocenská pokladňa bude tohoto roku fumigovať? Či bude čo najskorej náprava? A či tento Slovák restauratér bude môcť zaplatit »šestdesiattisíc korúnčsl« ročného nájemného štátu, keď sama štátna správa a jej medzítka, takpodobne i lázeňská správa podporuje žida?

A v tomto je jeden háček, ktorý žiadná komissia vyslaná na Sliač nebude môcť vyšetriť, *lebo nebude chcieť.*

Ale voda dolu Hronom bude tiecť i naďalej. Červeno-bielý i naďalej musia sa na to pozerať a najviac len v úzkom rodinnom kruhu o tom pohovoriť.

—ix.

Pokřtěný žid — vládní žurnalista.

Orgán české strany lidové »Lidové Listy« přinesl 27. dubna 1923 úvodní článek o nacionalismu. Jako autor se podepsal dr. Alfred Fuchs. Pán ten je vládní žurnalista tisk. odboru jako státní úředník VII. hodnostní třídy. Jeho podobiznu přineslo »Právo Lidu« 1. prosince 1922. Zní takto:

Odstraňte takové zjevy z novinářství. V těchto dnech uvažuje se o zvýšení úrovně žurnalistiky. Při tom však není možno opomíjeti zjevy, k jakým bezpáteřnostem svádí řemesná žurnalistika, jejíž jediným podkladem je řádkový honorář. Včerejší »Čas« přinesl článek, nad nímž třeba se zamysliti: »V denníku »Tribuně« objevovaly se poznámky značkované draf. Nyní objevují se v listech českosocialistických, z nichž jeden, »Pondělník Českého Slova«, je drem Alfredem Fuchsem (draf) redigován. Dr. A. Fuchs je redaktorem tiskového odboru presidia ministerského předsednictva. Mimo to však dr. Alfred Fuchs, český socialista, přispívá do »Lidových Listů«, orgánu české strany lidové, kde v poslední době pod značkou Jan Paratus (této šifry dr. Alfred Fuchs užíval před válkou v »Přehledu« a v »České Kultuře«) psal o smyslu českých dějin. V tomto článku užívá se terminologie: »My katolíci« a mluví se ostře proti reformaci. Ví se dobře o stycích dra A. Fuchse s pražským arcibiskupem, dříve s P. Albánem a vatikánskou legací; tedy: je to politika katolické strany, kterou koná redaktor »Pondělníku Českého Slova«. — Dr. A. F. se uplatňoval v českožidovském hnutí, v němž měl poslání v plebiscitu na Těšínsku. Dr. A. F. je tedy v této době oficiálním žurnalistou, píše do listů českosocialistických (»Bezručův Kraj«, »Mladé Proudy«), koná politiku strany katolické (v »Tribuně« psal články »Z kruhů duchovenstva«). Píše kladně o Velenovském (»Tribuna«), stejně jako o Masarykovi (»Pondělník«) a o Švehlovi (devotnost psaní dra A. F. odsoudily »Čs. Noviny«). Resultát: Vládní žurnalista, český socialista, katolík, lidovec, český žid, stoupenec starého a nového režimu v jednom. Takováto činnost časopisecká je beze sporu výnosná«. Odstraněním takovýchto typů z novinářství dosaženo by bylo především lepší úrovně naší žurnalistiky, neboť před podobným eskamotérem není jistý žádný žurnalista, který své povolání chápe řádně a zodpovědně«.

Dr. Fuchs jest pokřtěn. Zůstává v Praze u dámy, která je tetičkou profesora bohosloví dra Šandy.

Současně do »Lidových Listů« píše také dr. Fuchs do židovské »Tribuny«. Jest známo, že »Lidové Listy« požívají pověsti, že berou od vlády podporu tajnou, jinak by nemohly vycházeti.

Pak může vláda i českému duchovenstvu dodávati nepozorovaně své názory. — Nynější odboj »Lidových Listů« proti vládě označují znalci jako odboj maskovaný, strojený na oko ku klamání voličů.

Ze zněmčeného území.

Zněmčené území naší republiky prohlašovali Němci za Rakouska za svůj »lusičstand« a činili vše, aby z tohoto území učinili kraj čistě německý. Rakouské vlády jim v tom pomáhaly a společnému úsilí těchto obou činitelů podařilo se za 300 roků pohraniční kraje naší vlasti s několika ostrůvky uvnitř země poněmčiti tak, že v nich dnes žijí pouhé české menšiny. Jak si Němci v tom směru počínali, o tom poučují kalendáře. vydávané za Rakouska různými »markami« (Nordmark, Südmark) a »bundy« (Bund der Deutschen Nordmährens), v nichž vždy na prvém místě bylo umístěno poučení, jak si mají Němci počínati, aby zgermanisované kraje chránili před počeštěním a je od Čechů očistili. Úřednictvu měly se odpírati byty, měli se vyloučiti z každé společnosti, nikdo jim neměl v ničem vyhovovati. Živnostník český se měl boykotovati, pro každý přestupek řádně pronásledovati atd. To bylo vždy prohlašováno za svatou povinnost Němců.

Rakouské vlády také těmto snahám německým pilně přisluhovaly. Do zněmčeného území posíláni výhradně úředníci německé národnosti a byla-li vláda nucena někde umístiti úředníka českého, byl to případ výjimečný a velmi ochotně jej zase odstranila, ohradila-li se proti jeho dosazení některá »marka« anebo »bund«.

Dnes měl by se vlastně obrátiti list a celý národ a veškeré složky státní správy měly by si uvědomiti, že jest všech přední povinností, aby odčinili to, co třistaletá germanisace habsburská v naší vlasti napáchala a všemi prostředky mělo by se pracovati k tomu, aby zgermanisované kraje byly zase odgemanisovány. — V první řadě měli by se Rakouskem dosazení úředníci němečtí nahraditi českými. K tomu ovšem nestačí jen vůle vlády, k tomu musí býti také dobré vůle a vědomí národní povinnosti u českého úřednictva samotného. — Bohužel musí se spravedlivě konstatovati, že právě na této dobré vůli a tomto vědomí národní povinnosti u če-

ského úřednictva mnoho schází a jest skorem pravidelným zjevem, že se český úředník všemi prostředky brání, je-li do zněmčeného území přeložen. Je jistě pochopitelné, že jsou dnes potíže s byty, že mnohý má i rodinné poměry, které mu takové přeložení činí velmi obtížným, ale je zase jistě celá řada úředníků, u nichž těchto obtíží není. **A ti měli by se k této pro národ i republiku důležité povinnosti sami hlásiti.** Snad by stál za to jeden takový důvěrný dotaz u českých úředníků, kteří by byli ochotni této povinnosti se podjati.

Konečně věci by se také velmi prospělo a to nejen pokud se týče obsazení úřadů v krajích zněmčených, ale i kvalifikace úřednické, kdyby se stalo jedenkráte pravidlem, **že jen ten úředník bude míti přístup do Prahy a k úřadům centrálním, kdo absolvuje několikaletou praksi v krajích zněmčených.** Prakse taková by byla našemu úřednictvu velmi prospěšnou, ponévadž stejně jako úředníci nedosti kvalifikovaní škodí státní správě ti, jichž rozhled sahá do Chuchle a do Podbaby. Hk.

Kdo v čas nebo vůbec neobdrží »Náš Cíl«, reklamuj v obálce nezalepené a nefrankované. Rovněž dávejte pozor, kdyby čísla scházela. Náš podací úřad poštovní Č. B. 4 z nedostatku lepšího zaměstnání vše rozbaluje a praskne-li páska zalepí volnější a snadno **potom delší dopravou se něco ztratí.** (Představ si nyní poplatníku ČSR., co musí být na poštách sil, **ovšem jen někde,** když je nutno každou zásilku otvírati, prohlížeti a eventuelně i čísti. Co ti chudáci se nadřou. Mnohde jsou někteří jenom za to čtení placeni).

Vondrášek Alois:

Člověk neví má-li se smát.

Universitní profesor doktor Vševěd — Rádl Emánek snaží se dokázati pražské veřejnosti, že skorotropické horko, v němž před nedávnem z vlastních pokladen pro blaho vlasti pracoval, nemělo naň vlivu. Proto si zase jednou — po způsobu Velikána Velikánoviče Krvavého Wilhelma den zweiten — na debatním večírku, pořádaném »Mezinárodním výborem socialistického studentstva«, zařečnil. Dojemně a tentokrát k naší radosti, bez nadávek hodných jenom tak učených pánů — doporučoval, aby i na českých školách a v úřadech pěstovala se soustavně národní snášenlivost a zdůraznil nutnost **»aby dnešní socialistické hnutí obnovilo svůj starý boj za ideu a potřebu pěstování smyslu pro mezinárodnost, v jejímž dosahu toliko může** (pan Rádl?!) **nadále existovati . . .«**

Č. T. K.: »Dr. prof. Rádl pozván byl za velevýznamnou svoji řeč, přednesenou v »Mezinárodním výb. soc. stud.« ještě v noci k panu zahraničnímu ministrovi v uznání nesmrtelných zásluh o povznesení humanity a podepření pacifistických zájmů veledíla — na čaj, kdež udělen mu byl na rychlo svolanou ministerskou radou řád rudé hvězdy pěticípé s kladivem v krvavém poli na modré stuze«.

Novinářskou zprávu o přednášce nutno doplniti: Ve škole se tato vzájemnost již dávno — díky určitému druhu učitelstva všeho druhu naprosto realisticky sploštělého »podle předpisu« provádí. Pouze v úřadech této vzájemnosti republikánské není; tam ledajaký ouřada si myslí, že »partaje« jsou k vůli němu a ne on k obsluze »partají«, kterými jest vlastně placen.

»Pražský večerník« (orgán min. Šrámka) z 21. IV. napsal: »Ministrem zahraničním jest u nás český socialista dr. Beneš, intrikán zajisté znamenitý a všech diplomatických pletich dobře znalý! — Ješitnost našeho zahraničního ministra svádí, aby znemožňoval a umlčoval činy a úspěchy, jež v jeho oboru působnosti docílili jiní. Jest-li tato metoda mu posici zesílí, to nevíme. Koalici však může nebezpečně ohroziti. Po volbách by pan dr. Beneš nebyl už nynějším Benešem (pozn.: t. j. nebyl by už ministrem), stejně by nebylo ani zdání o nynější síle strany českých socialistů. — Tedy pana ministře, pozor!«

V »Newyorských listech« čteme v Perglerově článku proti dr. Benešovi: »Páně ministrova (Benešova) neznalost práva jak mezinárodního, tak domácího, je v dipomatických kruzích všeobecně známa a odpůrci našeho státu několikráte ji využitkovali k svému prospěchu, jmenovitě, když byly formulovány mírové smlouvy «.

Nyní k tomu prosím přidejte co napsal agr. »Nový Čas«, že strana sociálně demokratická žije dnes pouze ze své lepší minulosti . . .

Jinde zase nemohou přijíti na jméno našim spolupracovníkům a v Kolíně na př. rozšiřují lidé zvláště k tomu vybraní prý vychovanci »Nového Lidu«, že dr. Eisner jest Židem. Chceme věřiti, že to není »konkurenční« zášť. »Eisner« jest pseudonym poctivého českého člověka, z dobré křesťanské rodiny a pouze z existenčních důvodů nemůže se dnes podepisovati plným jménem. Jaké cíle sledujeme — může se každý dočísti. Katieristi jistě nejsme; nesedíme v deseti organisacích na místech »budoucích« ministrů. Naše hledí jest otevřeno a program jasný: **Za lepší budoucnost Čechů a Slováků.**

Bývalý Žid dr. Stránský na Moravě dělá »rebelii«. Národní demokraté, kdyby se zbavili různých Stránských, Penížků a j., slunících se v přízni Hradu A Spol., byli by také více národními.

V Bukurešti došlo při znovuotevření university ku srážce mezi rumunskými a židovskými studenty. Kdyby ti židovští věděli, s jak otevřenou náručí budou přijati Č. S. R., ani by se těch nehumáních Rumunů neprosili, aby je v Bukurešti nechali studovat.

»Všelidové« scéně vytýkají, že za půlmilionovou státní subvenci — šlo o nový směr, nový pokrok; hledání nových cest atd. a na to nás každý nachytá: jen něco nového a »už dem« — vytvořila s Dvořákovou Oresteiou ostudu. Filharmonie — ponévadž není »socialistická« (jako původně »všelidová«, »všehumánní« scéna), nedostane ničeho.

Máme mnoho humánních institucí, ale potřebuje-li někdo opravdové pomoci, ať zkusí jíti na »Červený Kříž«. Tam pečují o zdraví lidu, zařizují dětem hřiště a rozdávají kartáčky na zuby, tisknou plakáty a brožury se statistikami a sáhodlouhými poklonkami a pochvalami a promítají filmy s vlastnoručními podpisy potentátů o důležitosti »Č. K.«, o důležitosti sportu, o nesmírné důležitosti sbírek na »Č. K.« A není také divu, že ta-

to instituce potřebuje dnes mnoho peněz, neboť její úředníci nesmějí vůbec vstoupiti do vlaků a teď si vypočtěte, co stojí jezditi všude autem. Z Prahy jede 24-letý úředník »Č. K.« autem na Slovensko. Co v tomto autu zkusí. Mělo by se veřejně protestovati proti týrání úřednictva »Č. K.« automobilovými jízdami a snažně žádati, aby ministerstvo železnic, když vozí čtyři pětiny pasažerů skoro zadarmo, svezlo také tyto ubohé úřadníčky.

Už nás kousek ukrojili — Šalgotarjánské doly nám vzali. Velvyslanecká komise definitivně je přiřkla Maďarům. Co pak asi bude vykládat pan ministr Beneš svým tahacím panákům?

A národ zase volá: **Javoriny se nikdy nevzdámeeé.** V zahraničním výboru poslanecké sněmovny bylo 24. a 25. dubna živo. V debatě řečeno, že v demokratické republice nemá rozhodovati ministr bez výboru a sněmoven (to by tak ještě scházelo, co by tomu řekli Ostatní Osvoboditelé) o věcech územních a zdůrazněno, že nelze činiti stálé ústupky Polákům, kteří přijdou vždy s novým a novým požadavkem. Poslanec Špaček připomenul, že násilím bylo nám vzato 11 slovenských obcí na Spiši, 7 obcí slovenských na Oravě a mnoho obcí na Těšíně, necítících se polskými. Špaček žaloval na ministra Beneše, že zavinil nynější situaci tajnou dohodou se Skirmutem, býv. polským min. zahraničí. Pan Beneš se vysmekl a povídal pánům, že mezitím co my se taháme o Javorinu, uzavřelo Polsko důležité smlouvy se Švýcarskem, s Francií a s Italií, které citelně poškozují náš obchod. (Zde ovšem zapomněl říci, že jako ministru neměly mu tyto smlouvy ujíti, resp. při svých častých cestách za hranice měl ty obchodní smlouvy — při známé prozíravosti — udělati sám a nečekat, až ho jiný předejde. S tím, ovšem dle našeho plebejského rozumu, nemá Javorina nic společného. Ostatně Javorina se drbe jenom v novinách, ale u stolu zeleného už je to přece dávno hotovo.) Na pomoc přispěchal ministrovi politický druh posl. Hrušovský a myslí, (prosím, to ještě ve sněmovně nebylo, to ty páni prodělají) že by bylo pro nás lépe, kdybychom získali 2000 Slováků v Karviné a v Nedece za Javorinu. Upozorňuji p. posl. Hrušovského, že jeden také myslel a potom to nemohl donést domů. Leč nastojte! Starostí zpopelavělá tvář ministrova oživuje, když i slavný dr. Lodgman, německý nacionál povstává, aby proti hrubým nájezdům Čechů, kteří svému ministru nikdy nerozuměli a už asi nikdy nebudou, aby se ho bratrsky ujal, což se mu skvěle podařilo. A obličej ministrův se rozjásá, drobná očka radostně mrkají, když německý komunista pověstný — slavný Kreibich vstupuje na řečnické kolbiště a plamennými slovy zastává, schvaluje a žehná stanovisku velikého ministra. Inu, těžko je býti ve vlastní domovině prorokem. — A pan Beneš si oddechl, když mu schválili odpověď a vyšel tředěm jeviště.

Poněvadž Č. S. R. má po republice San Marino (měří 61 čtvereních km) nejméně zastoupení v širém světě, zřizují se nová vyslanectví v Helsingforsu a konsuláty v Katovicích, Královci a Gdánsku. Dovídáme se před uzávěrkou listu přes Hosín, že s nejbližší polární výpravou na severní točnu odjede sám splnomocněný ministr Bohdánek Pavlů, aby dle nejnovějších instrukcí ujal se tam »bez prošení« (ne jak povídá »Osvobozenská legenda« str. 59-I. »Celé tři dny přemlouvají na posici ruští krajané, zástupci při České Družině pp. Tuček a Rejman tohoto našeho »revolucionáře«, aby se súčastnil boje na straně Ruska a Slovanstva. Tři dny trvalo přemlouvání a umlouvání, jež nemohlo přemoci toužebné vzdechy a pohledy posílané za kamarády — rakouskými důstojníky, odjíždějícími do zajateckých táborů. A když konečně se odhodlává a dává svůj souhlas bojovati, zakládá v Petrohradě svého »Čechoslováka« a bojuje proti — Kijevu) generálního vyslanectví pro země polárních medvědů, kde dosud k veliké lítosti všech kožešníků — poplatníků nemáme zastoupení a přímého spojení. Konečně tedy — vidíte, že vláda dělá co umí, nebo co dovede, nebo chcete-li co může, aby tomuto palčivému nedostatku učiněna byla přítrž.

Menšinové pracovníky prosíme o pravidelné zasílání naprosto spolehlivých, křiklavých případů útisku českých, nebo slovenských menšin! Také přehmaty různých úřadů atd., buďtež nám sdělovány.

V Bělé pod Bezdězem na veřejné schůzi mluvil dr. Charvát, poslanec a »člen politické elity aneb politické páteře radikální politiky«, abychom mluvili slovy Písma Hradního —: »My musíme (! na čí rozkaz?!) dělati revoluci, my ji musíme (!!) připravovati a když přijde, pak musíme (!!) přinésti i krvavé oběti, poněvadž žádná revoluce se bez obětí a krve neobejde« — člověk jako kdyby slyšel »soustruha« Muňu nebo Lodgmana.

Palestýna nebude asi zaslíbenou zemí Všežidů (to se snad také dá říci, když v Praze je »všelid« a pod. vymoženosti) poněvadž tam »vypukla« nezaměstnanost. Celkem stávkuje 2000 těchto chudáků (snad by jim tam »Červený Kříž« mohl něco poslat, nebo by se mohla udělat pouliční sbírka mezi křesťanstvem, nebo by Legiobanka obstarala zásobení bratří v Jerusalémě) a nově přistěhovalí dělníci Všežidovští nemají chuti (tu by jim mohl dodat generál MUDr. Raše, který tolik se namluvil pro »pomoc rusům«) jíti praeovati na farmu.

»Lidový denník« (agr. list) si pochvaluje jak zákon »na ochranu republiky« se krásně provádí a cituje několik případů, z nichž s velkým gustem: »... konečně zabaven byl v Přerově klerikální ilst »Právo«, pro antisemitský článek, v němž popouzel k zášti proti Židům». Už i příslovečně tvrdohlavý český sedlák stává se takzvaným tvrdohlavcem a za svoje peníze dává si »pány z Prahy« lámati svou bývale poctivou páteř národní.

»Briteania Kohlen-Werke« vesele germanisuje, neboť »zákon na ochranu« platí pouze proti domorodcům a nikdy ne »proti« Němcům a jiným národům a rasám v Č. S. R. usedlým.

V jednom místě v jižních Čechách povídá pan starosta v důvěrné schůzi městské rady: »Pánové, kdyby ti pánové, co zde byli před námi, byli méně pamatovali na sebe a více na nás, nemusili jsme dnes platiti 375% přirážek.

Nesmíme zamlčeti radostnou zprávu, kterou přineslo již několik listů, že totiž **z Ruska přibude do Prahy čtyři sta židovských studentů.** Ruská národní inteligence nebyla-li pobita, byla rozehnána do světa a mocní

tohoto světa vysílají nyní na západ svůj dorost, aby se vzdělal a nastoupil po ubitých, nebo vyhnaných uprázdněná místa. Tak chce si usurpátor Ruska pojistiti moc. A Vašek? ten z humanity nechá svého studenta mučit hladem — jemu se narodí nový — jenom aby vzácným hostům mohl připlatiti na vzdělání k »diktátorství proletariátu«. Prosil bych, aby to někdo počítal, kolik těch »mandarínků« už tady bude. S panem z Rotschildů jich přibude 1000, nyní zase 400. Z Rumunska sem také něco pošlou a tak to tady pomalu budeme míti krásně zařízeno, že nám jednoho dne mimo »ochranného rámu« dají Veličenstvo vlastní krve. A Vašek? Prosím Vás — dovolte mi ke konci říci kratičkou pohádku, pohádku nebo jmenujte si to jak chcete. V jedné daleké odtud zemi za 3 horami a 3 moři žil stařičký král,

Zabaveno.

Člověk opravdu neví, má-li se smát, či plakat?

Zprávy organisační.

Národní hnutí v Jižních Čechách bude míti centrum své v Č. Budějovicích, jež jsou sídlem župy. Organisační kancelář Národního hnutí pro župu českobudějovickou, nachází se až do jiného rozhodnutí v **Čes. Budějovicích, Nová ulice č. 6. (I. patro).** Agendu zatím obstarává pan JUC. V. Mikeš. Návštěvy stran přijímá pouze ve všedních dnech večer od 4. do 6. hodin.

Členy N. H. upozorňujeme, aby žárlivě bděli nad tím, aby se do našich odboček nevetkali příslušníci cizí rasy a realisté.

Různé zprávy.

Demokracie na postupu. Pražský metař a čsl. generál mají skoro stejný měsíční plat.

Ministr Beneš se vzdá min. křesla. Ponděvadž Javorina »se už dávno postoupila« dražším bratřím Polákům (ten křik dnešní ve sněmovně a různé prohlašování se strany vládní jsou dobře schranou komedii) proslýchá se v kruzích zasvěcených, že p. dr. Beneš nepůjde ani na universitu učiti, ale odébeře se do Švýcar na odpočinek.

Upozorňujeme naše čtenáře na provolání Národního Hnutí, které jest pro předplatitele našeho listu přiloženo k informaci. Žádáme, aby event. přihlášky (vložte jako tiskopis za 10 hal. do nezalepené obálky) posílány byly redakci t. l.

Městská rada v Českých Budějovicích se usnesla přenechati na 2 měsíce divadlo Němcům přesto, že abonoment není dosud vyšlé. České divadlo mohlo zcela dobře hráti ještě celý květen při zajištěné prosperitě. Jest zajímavo, kdo z městské rady má zájem na tom, aby se podlízalo Němcům. Má to snad býti ústupkem Němci a Židu, městskému divadelnímu doktorovi Sachsovi, který v českém divadle mluví s biletářkami jenom německy a při českých představeních vysedá pravidelně v německém domě, místo na svém služebním místě v divadle?

Venkovské zástupce pro kolportáž »Našeho Cíle« (i knih) přijmeme za velmi výhodných podmínek.

Administrace.

Novikov ve svém znamenitém díle o socialismu **nazývá přepjaté daně lupičstvím a banditstvím, které ve formě t. zv. zákonů vláda republikánská, monarchistická nebo socialistická z občanů násilně vydírá. Takové daně neslouží k hrazení výloh na pořizování věcí občanům prospěšných, nýbrž na udržování moci vládní, a nebo se veliká část obratnou manipulací rozdělí mezi držitele vlády a jí oddaných pomahačů. Novikov tvrdí, že jest to v podstatě nicemné olupování lidí, jenže se odívá v plášť »povinností občanských«.**

V Liberci konečně byl zrušen magistrát.

Opavští Němci snaží se všemi prostředky udržeti svou nadvládu.

V Hrušově na nádraží jest z 63 zaměstnanců celých 20 Čechů a ředitelství v Olomouci se nemůže rozkývat k nápravě.

Praha jest raněna slepotou a hluchotou vůči nářku hraničářů.

Dr. Borský — dříve Bondy, dělá v jistých českých novinách rozhodčího o našem »osvobození«. V ČSR. se už vůbec ani na stranu bez Žida nebude smět jít.

Dr. Meissner — sídlící nyní skoro výhradně v Lánech — veliký Čech, původu židovského, nestyděl se býti ministrem ČSR., ač svého času prohlásiil, že české státní právo jest staré haraburdí. Nic se ovšem nediví ten, kdo ví, že pán ten byl členem jakési tajné pacif. židovsko-německé společnosti, která v době po převratu měla za úkol, vyvolávati nespokojenost vyháněním cen do výše, způsobiti rozvrat a odvracet český národ od jeho pravého poslání. A jak ideálně pracuje Tvůrce našich zákonů, mohli by se přesvědčiti opět ti, kdož by mu směli nebo mohli zkontrolovati jmění. Tedy přímí nepřátelé českého národa, byli českými ministry . . .

Německý učitel ztýral české děti. Noviny píší o neuvěřitelně surovém chování německého učitele Wiedemana v Zalhoticích u Litoměřic. Ztýrané děti musely vyhledati lékařskou pomoc. — Stížnosti českých rodičů jsou marné.

Dr. Patolíz-Hradecký, poslanec, rozjel se po nivách země kanaanské a bubnuje na poplach proti všem frakcím »Národního Hnutí«, Pozor pane doktore a také leonáři, aby nepraskla khůžička . . .

Internacionála nacionalistů. V r. 1925 bude se konati sjezd nacionalistických organisací celého světa. — Není pochyby, že značně přispěje k odstranění nedorozumění a k vytvoření mírového ovzduší mezi národy.

Kolik je Slovanů (dr. J. Červenka): Rusů 114 mil., Poláků 24,000.000, Čechoslováků 11,500.000, Jihoslovanů 10,800.000, Bulharů 4,400.000, Lužických Srbů 150.000.

Poměry ve Slezsku. »Pozor« sděluje: Zemská vláda zaměstnává 35% Čechů a **65 procent Němců.** Z 12 přednostů je **10 Němců** a 2 Češi. U Zemského soudu je 23% Čechů a **77 procent Němců.** U ředitelství pošt je 33 proc. Čechů a **67 proc. Němců.** U finančního ředitelství, berního a celního úřadu: 29% Čechů, **75 procent Němců.** — Magistrát v Opavě: 3% Čechů a **97 procent Němců.** — U berních úřadů ve Slezsku bylo v roce 1921 37 Čechů a 149 Němců. Z těchto Němců umělo česky 13, částečně 16 a 120 vůbec oficielní jazyk neovládalo. — V obvodu zemského soudu bylo r. 1921 18 českých soudců včetně s oběma státními návladními, kdežto jen v samé Opavě bylo 18 soudců německých. Hrozné poměry. Velká část těchto úředníků složila svého času přísahu »Sudetenbundu«, česky se učiti nechtějí a z kursů češtiny tropí sobě žerty. Zkoušky jazykové jsou pomíjeny, nebo ledabyle prováděny. — I u nás na Šumavě máme dosud úředníky přísahající do Lince, Pasova, na Dajčbémen a pod., jichž srdce táhne jinam a my je zde zcela zbytečně zdržujeme. Kdo chce kam, pomozme mu tam . . .

Na tiskový fond. K. A. T., Praha I., 60 h, R. Tri., Praha II. Kč 10·—, kamnář p. Frt. S. v S. p. H., Morava 1 Kč, p. V. Kl., Jesenice, Kč 8·20, p. Ondrej D. č. s. Cífer n T., 20 h, p. Jar. B., Č. nad O. Kč 1·80, p. Skyva Jos., rolník, Vítošov Kč 14·40, Ant. Šp., č. s. Č. u K. 60 h, p. K. R., a. d. K. v S. p. II. Slezsko Kč 1·20, továrník p. A. V., Kobín Kč 9·—, Žluva F., Plužná Kč 1·—, p. Frt. V., starosta, K. u C. Kč 14·—, p. T., Č. V. Kč 3·—, p. B. V., Ž. Ž. Kč 9·60, p. Kor. J., A. Kč 1·—, sl. Kr. A. vrch. p., Ch. Kč 30·—, p. Bř. F., v P., Slov. 60 h, p. J. W. v Š., Morava 60 h, p. V. jir. P. M. Kč 7·—, p. J. K., Z. 20 h, p. V. Pek., H. Kč 6·80, p. P. J., S. u P. 60 h, p. L. P. st. mistr Sl. M. Slovensko Kč 1·80, p. V. H., vrch. revid. st. dr. D. H. Kč 9·60.

Všem dárcům upřímné díky. Nezapomínej nikdo, že jest nám těžce bojovati proti nejrůznějším nepřátelům, kteří pod všemožnými maskami strhují národ do svých tenat a snaží se ho ubiti. **I ten nejmenší dárek s radostí bude přijat a v listě uveřejněn.**

Otiskujeme inserty pouze ryze československých firem arijských doporučení hodných:

Kdo chce na veřejných schůzích mluviti, tomu je třeba, aby si osvojil potřebných znalostí otázek sociálních a světové politiky. Tyto si osvojí četbou spisů, které tu nabízím:

1. Russland u. der Panslavismus, 2 svazky . . 20 Kč
2. Vláda peněz, 2 svazky . . . . . 24 Kč
3. Světové zbrojení . . . . . 8 Kč
4. Válka a náboženství . . . . . 9 Kč
5. Der Kapitalismus im Weltkrieg . . . . . 30 Kč

Všech pět spisů jen celkově za . . . . . 45 Kč

Objednávky vyřídí

RUDOLF VRBA, spisovatel, Praha-VII.-14., poštovní schránka.

Nábytek

firmy Josef Frančík, Kolín-Zálabí-Pardubice

jest nejtrvanlivější, nejlevnější a nejsolidněji pracován.

Nábytkové vozy k disposici!

Havlínek a synové

továrni výroba dětských vozíků

Praha-Žižkov, Husova 45.

Ceníky zdarma.

Čtěte! Dr. Fl. Eisnera **Židovstvo** knihu, jež vzbudila pochopitelný zájem všech vrstev, jako první česká a původní, vyčerpávající otázky této zvláštní rasy. Pro čtenáře našeho listu za **sníženou cenu Kč 10,** váz. Kč 14. Obnos předem, třeba ve známkách. Kdo pošle Kč 17, obdrží i knihu Jos. Ráze: **Láska** (176 stran). Objednati možno pouze v redakci t. l.

Na mírné měsíční splátky

bez přirážek, tedy jak za hotové obdrží státní úředníci a jiní v jistém postavení stojící. Damašky bílé na povlaky peřin, kanafasy, prostěradla, sypkoviny, delény, etaminy, různé zbytky 3 až 6 m dlouhé i na váhu, dále všechny do tohoto oboru spadající druhy zboží. — Objednejte ceník u firmy

Josef Stolín a spol., Náchod.

Nevyhnutelný v domácnosti, nepostrádatelný na cestách je v plechovkách po 50 a 100 gr. č. v. firmy **čaj s pávem J. FROMM-OPAVA.**

Žádejte ve všech obchodech!!

Každý uvědomělý Čech a Slovák požaduje »Náš Cíl« ve všech kavárnách a restauracích! — Čtěte naši lacinou knihovnu: 6 knih = 1000 stran za Kč 45·— v předplacení (i na 3 měsíční splátky po Kč 15·—).

Tiskem knihtiskárny Karla Brandeisa v Třeboni.

Ročník I. V Č. Budějovicích 1. června 1923. 11. číslo

NÁŠ CÍL

Číslo 1·— Kč.
Předpl. na rok Kč 20·40
na půl roku Kč 10·80.
Vychází 1. a 15.
každého měsíce.

Řídí redakční kruh. —
Majitel a vydavatel pro V. S. S. »Odkaz Žižkův«, jakož i zodpovědný redaktor Jan Cibuzar, České Budějovice, Zátkova ulice číslo 8.

List vlasteneckého hnutí Čechů a Slováků.

Silou proti mdlobě, vzdorem proti zlobě, ale láskou k sobě.

MOTTO. »Moje barva červená a bílá,
dědictví mé poctivost a síla«. *Havlíček.*

OBSAH: Jakými máme býti. — Ze zněmčeného území. — Rozhovor s Henry Fordem. — Co čeká český jih od Národního Hnutí. — Jak reformuje ministr Bechyně střední školu. — Člověk nevi má se smát či plakat. — Svaz národního Osvobození. — Také poplatek za Osvobození. — Vláda demokracie. — Utlačení Němci. — Slavnost »Pro zdraví lidu«. — Ministerstvo veřejných prací ČSR. ochráncem německých výsad.

Poněvadž se Slovensko přidalo k nám v důvěře v naši bratrskou pomoc a ochranu svých historických hranic, musí nezbytně celý národ státi za nedělitelnosti jeho a odstraniti z vlády každého škůdce, který z nedostatečnosti své připravil by nás nebo Slováky byť i jenom o jediný centimetr historických hranic. — Národ nesmí hýčkati protekčních dětí! (byť by patřili i do druhu t. zv. Osvoboditelů). — Národ nesmí stavěti novou dynastii nedotknutelných.

Sokolstvo.

Z Brna, ze řad Sokolských vyšel koncem dubna upřímný, varovný hlas, který srdečně vítáme.

Praví: »Až do obnovení čs. státu dne 28. října 1918 považována byla imposantní organisace českého a slovanského Sokolstva za organisaci všenárodní, která musí býti bedlivě střežena, aby nebyla stržena do víru nízkých politických štvanic. — Sokolstvo bylo přední stráží našeho národa, národním vojskem a rakouské armády žárlivě sledovaly rozmach a všechny počiny českého Sokolstva doma i za hranicemi. — Jenom nepatrná část českých lidí viděla v předválečném Sokolstvu organisaci povrchních vlastenců, která prý zbytečným drážděním německého a židoněmeckého obyvatelstva, »nejslovančením« a planým radikalismem chce zachraňovati národ. Této hrstce lidí, realisticky odchovaných, byl před válkou Sokol málo pokrokovým a proto se mu vyhýbali na sto honů. Průběhem světové války domácí persekuce všeho Sokolstva, vznik legií v duchu Tyršově a Fügnerově, to vše je jistě nejlepším zadostiučiněním, že Sokolstvo musí i nadále býti vedeno v duchu všenárodního ideálu T. a F., že nemůže býti strženo a zneužito žádnou stranou a frakcí politickou, v otázce náboženské musí organisace sokolská ukázati svou pokrokovost a respektovati každé náboženské přesvědčení jednotlivce, nestojí-li ovšem toto v zřejmém rozporu s národním životem a s národní kulturou československého národa.

Takovým byl Sokol do obnovení čs. státu a takovým musí zůstati v ČSR. Vysoko nade všemi, strážcem mravní bezúhonnosti v každém směru, předbojovníkem národní myšlenky v našem lidu a skutečnou legií v obhajobě národně-slovanského charakteru republiky.

Upozorňujeme proto předem, že jako prostí a poctiví Sokolové, jichž je v ČS. O. S. obrovská většina, nikdy nedopustíme, aby kdekoliv a kdokoliv chtěl naše sokolovny a naši čistou půdu sokolskou zneužít pro propagaci jakýchsi extrapokrokových názorů a pro cíle neznámé a kterážto propaganda měla by za nejbližší úkol zmírniti a uspati národní cítění členstva, rozeštvati bratra proti bratru, sestru proti sestře pro jiné náboženské přesvědčení a čeho se nejvíce lekáme, aby snad v demokratické republice mělo býti rozlišováno Sokolem pokrokovým, poněvadž je náhodou v organisaci »Volné myšlenky«, nebo Sokolem »zpátečníkem«, poněvadž ten nechce si nechati vzíti své přesvědčení náboženské.

Jsme nuceni otevřeně poukázati na tuto věc, poněvadž nechceme déle mlčeti k tomu, co se Sokolstvu pomalu infikuje a co se naší nejsilnější všenárodní organisaci připravuje. Chceme dnes mluviti otevřeně a naše řádky adresovány jsou přímo předsednictvu Č. O. S. — V některých moravských župách sokolských uplatňují se vlivy, které preparují pomalu, ale jistě, naše sokolské organisace k upotřebení pro určitý politický směr a později stranu. Morava je sice zemí nejčeštější, jest však hodně slovansky měkká a tím i národně nepříliš vznětlivá. Výhody této používá jistá skupina lidí, která má blíže k realismu, internacionalismu a Volné Myšlence, než k národním velikánům Tyršovi a Fügnerovi. Důsledkem propagandy této skupiny lidí jsou známé mo-

Výhradní prodej pro Prahu má p. G. Soukup, novinářství a insertní kancelář Praha III., Chotkova 10.

ravské resoluce, odhlasované na sjezdu žup, v nichž se žádá, aby Sokolstvo zaujalo své stanovisko k socialismu, rozuměj k socialistickým stranám, neboť o socialismu má se prý hojně debatovati v Sokole a zaujati stanovisko k němu. Jaké? Není to počátek rozvratu?! — Vždyť v náhodné socialistické většině či menšině vždy se ozve stranický cit socialistický a pak je po souladu a po jednotě. Dále se má hojně debatovati a zaujímati stanovisko v otázce náboženské, vlastně proti náboženství, ponévadž podle rozumu těchto realistických propagátorů není v Sokole místa pro žádného katolíka matrikového, i když tento je přesvědčení svobodomyslného. **Na co se v moravských resolucích zapomnělo, to jest otázka národní. Podle realistických hlasatelů není třeba národní otázky v Sokole oživovati, ponévadž by mohla podrážditi naše německé a židovské spoluobčany a takové reakcionářství nemůže se přec do Sokola zanášeti.**

V důsledku těchto přemoderních směrnic, které se nyní z Brna zanášejí do sokolských organisací na Moravě, zahajuje se nyní v sokolských župách i realistické tažení proti Národnímu hnutí. Byly to nejdříve koaličně-socialistické listy, které volaly po vyloučení ze Sokola všech těch, kteří jsou zároveň členy N. H. a když to nepomohlo, přišlo se s přímými návrhy do schůzí předsednictev jednotlivých žup. Stalo se tak v brněnské župě Rastislavově a my, Sokolové, organisovaní také v N. H., jenom litujeme, že předsednictvo Č. O. S. tak dlouho oddaluje vydati oficielní projev o stanovisku ku Národnímu hnutí. Znovu je třeba upozorniti Č. O. S., že N. H., ačkoliv není politickou stranou dosud ani v nejmenším nezneužilo sokolské organisace, kdežto Svaz Národního osvobození, který sleduje přece cíle politicko-stranické, zneužívá Sokola napořád při zakládání svých organisací a ČOS. také mlčí. Zneužití toto stalo se na schůzích Svazu osvob. v Brně a Král. Poli a důkazy o tom jsou v ofic. časopise »Moravském legionáři«.

Sokol nesmí býti politickou stranou, žádáme proto, aby tato nedotknutelná zásada prováděna byla na všecky strany, než bude pozdě.

(Moravicus v »28. Říjnu« č. 91).

S radostí otiskujeme tento mužný projev a připomínáme Sokolstvu: **Varujte se realistů jako moru. Realismus jest nejhroznější hlíza na národním těle Čechů a Slováků a jeho stoupenci působí rozklad a zničení všude, kam se vetřou. Realisté staví Svaz národního osvobození, jemuž v čele stojí Beneš, náš Osvoboditel od korridoru, Moravského Pole, Těšínska, Šalgotarjanského území, Javoriny a co ještě přijde . . . Sokolíci, nestaňte se tahacími panáky, nebuďte tleskající klakou, ale skutečnou páteří národa, jeho národní svědomí a vědomí a žijíce veliké myšlénce Tyrše a Fügnera vyvrhněte ze svého středu všechny, kdož nakaženi jsou morem rozkladného realismu, aby poznali, že nemají v Českém a Slovenském národě, který na popud Judy snaží se zničiti, vůbec místa a že každý poctivě česky a slovensky myslící člověk se jich štítí jako prašiviny. Vykonáte tak největší kus práce a potomstvo bude Vám žehnati!**

Jaroslav Čenský:

Jakými máme býti?

aneb jakými nás potřebuje míti Amerika?, vypravuje Emánek Rádlů, doktor a profesor, nejučelivější žák školy židomilské t. zv. realismu v »Č. S.« z 15. I. t. r. Praví: »V Americe jsem nejednou slyšel, že od nás Čechoslováků očekává, že my máme býti vůdci do nové reorganisované Evropy, do Evropy pacifické, sociálně spravedlivé, národnostně snášenlivé a spoléhající na vítězství osvěty«.

Honem tedy Čeháčkové, Slováčkové, uposlechněte dobré rady Emánka a hoďte celou svoji historii, všechny boje za státní práva, všechny vzdechy žalářovaných, moře slz matek a dětí, statisíce životů zaniklých v bojích za svobodu přesvědčení i svobodu Čechů a Slováků, přes palubu a zapalte libovonné kadidlo před oltářem, na němž postaven odznak pacifismu. Každý bude co nejdříve na státní útraty — ovšem půjčí-li nám někdo lépe než posledněkráte Anglie, dán do odborné školy »přerozovací«, kde ve zvláštních tříměsíčních kursech bude umělá líheň pacifistů, kosmopolitů a pod. —itů —itů. Profesoři budou vzati z řad »Božích bojovníků«, »Armády Spásy«, »Mírové společnosti Chelčického«, »Nového Jerusaléma«, »Nového Jerusaléma Pittrova« a pod. extremistů, kteří rovněž jako vůdcové komunistů jezdí si pro rozum do ciziny. Bolševici do Moskvy a »míráci« do Židovského Londýna — ústředí hned několika loží svobodných — ovšem židovských, ponévadž ti jedni jsou dnes nejsvobodnějšími — zednářů.

Křičíme, že by bolševickým poslancům nemělo býti dovoleno jezditi za hranice, rovněž jako ne německým, aby obě tyto partaje za peníze z kapes českých a slovenských poplatníku rozsévali zde svár, aby jim byla ze státních peněz placena propaganda proti republice, proti integritě státu, ale nikdo nevolá proti mírovým špásům nejpodivnějších společností. Každý vidí, kam jedni i druzí směřují a poctivý Čech trne hrůzou nad pacifistickými snahami naší vlády nad humanitářským režimem, nad vzornou administrativou atd. Neboť co dnes jest možné u nás, nesměl by si dovoliti poslanec v jiném státě, nerku-li soukromá osoba, člen nějakého spolku »božích« nebo i jiných bojovníků.

Snahy těchto »převychovaných« individuí nesou se čistě směrem židovských protokolů Sionských, jak o nich píše Mousseaux nebo Ford. Nesčetněkráte bylo již připomenuto, že Slovanstvo nejdéle vzdorovalo a dosud statečně snaží se potříti mnohohlavou hydru židovského panství všesvětového a proto poslalo nám sem Rádly, Moudré, Bradáče, Pittri a mnohé jiné známější i méně známé, aby »jdouce do celého světa« učili český a slovenský národ mírumilovnosti právě v okamžicích, kdy milí sousedé ozbrojeni jsouce po zuby, očekávají jen příhodného okamžiku, aby srazili nás tam, kde nás pravděpodobně tito všelidové míti chtěli.

Poukáží na Chelčického, aby se ospravedlnili. Ale Čech a Slovák musí býti nesmiřitelným odpůrcem zásady »neodpírej zlému«, ponévadž tato zásada příčí se nejenom učení křesťanskému vůbec, ale prospěchu a dobru zvláště obecnému, příčí se harmonii naší Země. Jako bráníme tělo své, pokud je to v naší moci, aby do něho neměly přístupu nemoci, jako silou odrážíme útoky vetřelce-lupiče, jako čistíme tělo své od špíny a nečistí, tak chovati se musíme i ke zlu dotírajícímu na duši jednotlivcovu i na celý národ. Boj se zlem, hrozícím záhubou duši i tělu, nebo celému národu, pokládáme za povinnost a druzí by nás opovržením stíhali, kdybychom jí neplnili. Nezbavuje-li nás Bůh zla, máme to pokládati za pokyn, abychom se sami od zlého zbavili. — Bez skutků jest láska mrtva; bez skutků mrtvo jest i každé náboženství lásky.

Jak pěkně ruku v ruce jdou tito noví převychovatelé, do nichž — jak mnohý o sobě tvrdí — vstoupil duch boží — s největšími nepřáteli lidskosti vůbec, jak pracují na opravdovém zničení našeho národa svými dnes opravdu fantastickými myšlenkami, rovněž jako Tolstoj na zkáze Ruska povídá Theodor Roosevelt ve své knize (přeložena r. 1905) »Silný život«, kde na str. 72 čteme: »Je mnoho poctivých lidí, kteří velebí fantastické náboženské doktriny Tolstého a jeho fantastickou apologii míru. Tytéž příčiny, které v degenerovaných rodinách vytvořují po sobě hýřily a pobožnůstkáře, tentýž rozvoj hysterický, jenž v chorobných povahách vede k prudké reakci emoční od zločinu k cnosti, tentýž rozvoj vedl i Tolstého k napsání »Sonaty Kreutzerovy« i k jeho nezdravému mysticismu míru . . . Zdravá a jasná mysl byla by stejně neschopnou i k úpadku morálnímu v neurose i k dekadentské násilnosti filosofické. Kdyby krajané Tolstého byli postupovali podle jeho theorií morálních, tu byli by dnes vymřeli a divocí národové byli by zaujali jejich místa. — Nespravedlivá válka jest strašným hříchem! . . . Ale za našich dnů nevytváří ona nic podobného k neštěstí, jaké vůbec vytváří nespravedlivé jednání s bližním, ve světě sociálním a obchodním . . . Kdyby Rusko postupovalo dle filosofie Tolstého, byl by jeho lid zmizel s povrchu zemského a Rusko celé bylo by dnes osazeno kočovnými národy barbarských Tatarů. Řeže arménské jsou prostými illustracemi v malém toho, co by se dálo ve velkém, kdyby zásady Tolstého staly se povšechnými mezi civilisovanými národy. Není třeba dokazovati, že vychování při takovémto stavu věcí muselo by býti ze základů nemravným«. —

Jedině proto jest možno, že dr. Angelo **Goldstein** vykládá těmto povznešencům, kteří ostatně zapomněli, že žijí na zemi a mátoží v nadsmyslnu, o »Významu židovství a jeho úsilí«. Bylo by zajímavo vyslechnouti, přiznává-li tento židovský učenec, že mezinárodní, ale šovinistické Židovstvo bylo příčinou a důsledkem poslední a všech budoucích válek, které Přemysla Pittra naučily mysliti — jak povídá. Naučily? A logicky? Na jedné stránce rve si vlasy nad zkázou lidstva a na druhé objímá se s divokými šelmami, které chtějí lidstvo zardousiti, nebo aspoň uvésti do bahna a bídy a celou silou jej v bídě udržeti.

Kdo chce důkladně holdovati heslu »neodpírej zlému«, nesmí se čistiti a musí dáti plnou vůli i parasitům žijícím na těle lidském. Nesmí tedy zabíjet blech, štěnic, vší a pod. Každý extrém, tedy i náboženský, jest nezdravým a životu celého lidstva škodlivým.

Ve všech velikých dobách voláno bylo po »novém člověku«; tak i dnes.

Nový člověk český a slovenský musí býti v prvé řadě celým Čechem, nebo celým Slovákem; musí odvážně mluviti pravdu, ať se komu líbí či nikoliv, musí vymésti ze svého domu smeť různých -ismů i s jejich představiteli a hlasateli, musí zakřiknouti různé taškáře a taškářky, hlasatele židovských nauk a musí naučiti se mluviti pravdu hlavně sám k sobě, aby oprostil se veškerého vlivu, aby postavil se co nejpevněji na vlastní nohy. Věřte, že opravdu vyjadřuje mnoho statečnosti říci sobě samému pravdu a jest velmi mnoho odvahy přiznati sobě: »jsem nepatrný«.

Čech a Slovák nesmí se vždycky říditi příslovím: »moudřejší ustoupí«, nebo by otevřel cestu vládě omezených a směl ých násilníků. Čech a Slovák nebude více snílkem, ale pracovníkem dle starých vzorů velikých synů-vlastenců, bude mužem úsilovné práce. Vypěstuje v sobě dobrého odborníka ve svém životním povolání. Nebude pohrdati bohatstvím, bude ho poctivě dobývati, nebude však chtíti bohatnouti na škodu jiných a zbohatne-li, užije svého jmění ne výhradně pro svou rodinu, ale pro blaho celku — národa! Svůj krb, svou rodnou hroudu, drahou vlast bude a musí hájiti plnou silou celým svým já — svou krví — proti všem lupičům a vrahům svých rodin a rodných bratří. . . .

Takový musí býti náš člověk, aby uhájil si vlastní existenci, svůj život a život svého národa a neubíral se za šílenými pacifistickými hesly v nynější době, aby tím polichotil světovládné, národy zotročující a vraždící ožidovštělé Anglii neb Americe!

— — Z našeho stanoviska žádati musíme, aby celá vláda byla zodpovědna celému národu, že tedy každý občan právo míti musí obžalovati každého úředníka, o kterém se domnívá a to jest potom na něm, aby mu to dokázal, že úřad svůj špatně spravoval. Jak tato zodpovědnosť úřednictva nejvyššího se má zříditi, jest otázkou praktických politiků v a nikoliv nás.

(Na zákl. sociologie přednášel prof. dr. T. G. Masaryk).

Prosíme, aby nám bylo vysvětleno, jak mohly tedy vzniknouti některé body zákona na ochranu republiky!

Ze zněmčeného území.

Ke článku tohoto znění v posledním čísle z 15. t. m. dostáváme následující vysvětlení:

Rodáci ze zněmčeného území nejlépe znají ty těžké poměry ve státních i zemských úřadech. Lehce se to vykládá v českých městech na Moravě a v Čechách, ale ve Slezsku jsou poměry ve skutečnosti horší. Po převratu jsme doufali, že se naše úřady vyčistí od nepřátelů našeho státu a stanou se skutečně našimi, ale zklamali jsme se jak v naší vládě, tak v nejvyšších úřednících těchto úřadů. Chtějte nápravu v úřadech, když na příklad sám **zemský president Šrámek, jakož i president zemského finančního ředitelství Hrubec, se všemi vyššími úředníky navštěvují výhradně německé místnosti, jako dajčnacionální restauraci Titzeho** — nebo: **chof zemského presidenta Šrámka podepíše se na zahradnické výstavě: Landes-President-Gattin — nebo když deera tohoto úředníka veřejně na ulici němčí** atd. Když tito vysocí státní úředníci české národnosti i s rodinami nemají ani ponětí o národní cti — žádejte pak nápravu ve státních a zemských úřadech u podřízených sil.

A ostatní čeští úředníci?

Až na nepatrné procento jest jim národnost lhostejnou a nesmíte se opovážiti chtíti na nich trochu národní práce, která nenese nic do kapes. Matice Opavská připravuje Matiční den v Opavě ve velkých rozměrech. — Koho tam uvidíte? Z úřednictva skoro nikoho, poněvadž by musili pracovati a nemohli by při tom posedávati celé dny v kavárnách a v hostincích při kartách. O takové »české« úředníky ve zněmčeném území zajisté žádný upřímný Čech nestojí, neboť jest nám nejen třeba uvědomělých úředníků, ale také zdatných pracovníků

na poli národně-kulturním. Karty, flámy a práce jen pro zisk vlastní kapsy, menšinám ve znečištěném území neponíže z německo-židovské poroby.

Vyčistiti úřady nejen od Němců a Židů, ale i od českých úředníků - povalečů kavárenských, mělo by se státi heslem upřímného občana ČSR. Jest mnoho práce mezi drobným lidem a tu jest zapotřebí opravdové, nezištné práce všech, tedy i úřednictva. Sibiřský.

Rozhovor s Henry Fordem.

V Lipsku vychází na 22. rok týdenník směru antisemitského s názvem »Hammer« (kladivo). Rediguje ho Theodor Fritsch. Jsou to antisemité, kteří na otázku židovskou pohlíží se stanoviska všeněmeckého, raçovního. Názor křesťanský u nich neplatí.

V čísle ze dne 15. března 1923 jest uveřejněn obsah letáku, který se šíří v Sev. Americe, v němž je uveřejněn hovor Henry Forda s redaktorem listu »World«, vycházejícího v New-Yorku. Roku 1917 vypravili Američané zvláštní loď mírovou, která jela do Evropy za tím účelem, aby poselstvo na lodi té, sestávající z vynikajících Američanů, přimělo válčící velmoci k uzavření míru. Na lodi byl též Henry Ford, výrobce automobilů. Ford však z lodi mírové vystoupil a vrátil se ihned domů, jelikož seznal bezúčelnost. Prohlásil, že kdykoliv chtěl se přihlásiti k některé panující hlavě, že se mu postavil do cesty vždy před salonem panovníka žid, který mu přístup zabránil. Ford na svých cestách Evropou seznal, že osudy národů neřídí panovníci, nýbrž zcela jiní lidé, skrytí za kulisami, a jsou to pravidelně židovští bursiáni.

Ford pravil redaktoru »Worldu«, že veškeré války v minulosti podnikaly se pro zisk. Někdo chtěl z války míti užitek. Války tyto vyvolávají židovští finančníci, kteří z každé války hromadí zisky. Židovstvo štve národy na sebe, žene je do války a vytloukává z ní pro židy zisky. Židovští finančníci mají ve spárech svých výrobu střeliva, zbraní, obstarávají peníze na vedení války, zmonopolisují předměty nutné k vedení války, jako měď, cín, ocel, uhlí, petrolej.

Orgán new-yorských židů »Jewish World« hovor Forduv uveřejnil a potvrzuje sám zcela otevřeně, že Ford vystihuje pravdu a skutečnost. Židovský list ten veřejně se chlubil, že židé válku světovou začali a že ji také na povel židovských finančníků ukončili. Redaktor »Worldu« ptal se Henry Forda, zda má za to, že židé vládnou světem dle programu, který jest uveřejněn v »Protokolech mudrce ze Sionu«. Ford poukázal na to, že světovláda židů přesně dle těchto protokolů se uskutečňuje na celém světě. Protokoly tyto vyšly v českém vydání ve spise: »Židé, jich filosofie«, přeložil Zabranský. Knihkupectví Gustav Francl, Praha, palác městské spořitelny. Cena 4 Kč 50 h. Nezkrácený text protokolů těch vyšel německy »Die Protokolle des Weisen von Zion« v Berlíně-Charlottenburgu (»Auf Vorposten-Verlag«). Protokoly ty obstarala z hebrejštiny před 16 lety vláda ruská a doručila jich ruský překlad všem panovníkům evropským.

Henry Ford dokázal ve svém spise »International Jew«, který spis z angličiny byl vydán v Lipsku pod názvem »Der internationale Jude«, že světová válka vedena byla přesně dle plánu židovských světovládců. Je známo, že císař Vilém II. řídil svou politiku dle pokynů, které mu dával žid Ballin. Tento žid to byl, který lhal Viléma II. do války. Ford tuto vinu Německa na válce světové ve svém spise chce jaksi zastínit, ale počínání to není správné. (Viz o tom spis »Der Kapitalismus im Weltkrieg«, který vydal r. 1919 spisovatel Rudolf Vrba). Německo světovou válku vyvolalo, ono ji vypovědělo současně Francii a Rusku a hned druhý den byli již Prušáci v Čenstochové. Nástup pak 5 obrovských armád německých počtem 2 milionů mužů valil se přes Belgii takovou rychlostí, že Němci byli pak nuceni několik dnů odpočívati, což bylo příčinou, že bitvu na Marně prohráli a tím také celou světovou válku. Viníkem prohry na Marně byl pak od Němců všeobecně označován korunní princ německý Vilém, žijící nyní ve vyhnanství v Holandsku. Německo bylo a je válečným nástrojem židovské světovlády.

V. E. Novobystřický:

Co čeká český jih od Národního Hnutí?

Jihočeský lid přemýšlí. Nemůže si všelicos dobře srovnat. Vidí kolem sebe tolik svinstva, že mu vstávají vlasy na hlavě — a pomoci se nedovolá . . .

Ve státních službách jsou lidé, kteří prohlašovali, že by se všichni Slované měli sešrotovat a předhodit prasatům . . .

V českém parlamentě Němec hrdě prohlásí, že velezráda na tomto státě bude pýchou německé mládeže, a česká vláda snaží se o »dorozumění« . . . V českém vojsku jsou důstojníci, kteří prohašují, že se česky nikdy učit nebudou, protože vystačí s němčinou a dodávají: »— — ich scheiss' auf ihre Republik . . .«

Ministr republiky považuje se ve zpupné ješitnosti za oprávněna vyjednávat »jménem státu« o odstoupení národního území. Ví, že to parlament odkývá. Podle these: »Až bude rozvinut vědecký spor o to, je-li země uvnitř plynná neb kapalná, dejte to parlamentu, on to odhlasuje! . . .«

A proč by také páni neměli hlasovat, když mají dobré platy?!? Všem státním zaměstnancům byly redukovány platy, nejvíce těm malým a bezbranným. Proč nebyly zredukovány na polovičku platy presidenta, ministrů a poslanců?? . . . ?? . . . ?? Aha, už víme! Však to někdo zapatíííí . . .

Státní úřady vyvrátily z kořenů zprávu, že Někdo bere od Červeného Kříže plat dvě stě tisíc. My víme — a úřady to dosud nevyvrátily — že ten Někdo nebere »plat« od Červeného Kříže, ale pouze »čestný dar« dvě stě tisíc korun čsl. ročně. Kolik pokladniček se na tuto sumu musí naplniti pětníky a šestáky?? . . .

Vláda hrdě prohlásila, že Němcům Stavovské divadlo dosud zaplaceno nebylo. To je pravda, neboť po názoru vlády bude zaplaceno až za několik let. Vláda zatím dává Němcům za naše Stavovské divadlo tři miliony korun čsl. ročně.

A zatím, co se český lid ptá, proč se takto mrhá státními penězi, zatím co se u nás v jižních Čechách marně čeká na zahájení stavby železnic, zaznívá s Olympu veselí a hudba, a państvo se ještě na rychlo baví a tančí kvapík.

Ano, jihočeští roboti budou také musit zaplatit část na ty orgie a na účet osvobozenských legend . . . A jihoč. roboti si naplivají ruce a čekají, kdy už se začne s čistěním a bílením. Pozor při tom kankánu, pánové!!!

Co tu máme hnoje a vší a cizopasníků z doby staré i zcela nově pučované. A čekáme teď trpělivě, že se najde mocná ruka a mocné koště, jež to všecko svinstvo vypráská a vymete! Bez ohledu na cejchy a na minulost. Zlá minulost se pro dobrou přítomnou vůli může odpustit, ale nikdy nelze dovolit, aby někdo na účet toho, že udělal něco, co konec konců byla jeho povinost, vedl teď národ k líbání židovských zadků . . .

Humanismus , který vychvaluje semitský smrad jako rajskou kulturní vůni, a realismus, který židov. krvelačnost a vyssávání kryje termínem »mezinárod. souručenství«, to obojí hodíme bez rozmyslu na hnojiště a současně všecky jejich hlasatele.

Český jih očekává od Národního hnutí, že bude karabáčem, který bude bez milosti dopadat na hřbety těch, kteří zavinili ztrátu Těšínska, Oravy, Spiše, Šalgotarjánu a kteří přijali už třicet stříbrných i za Javorinu, že bude elementem, který vypudí z těla národa cizopasné vši, patřící do Asie, že bude bouří, která bude skučet a hřmít v uši oklamaného národa: »Probuď se národe Husův, Žižkův, Komenského, Palackého, Havlíčkův, Riegrův . . . Probuď se národe a prohlédni, kým jsi smýkán a jak tě vedou na jatky, aby tě připravili ke svým hodům . . . Probuď se národe Táborů a Sirotků . . .!«

Je nám třeba ve státě velikého energického koštěte, které vyžene za hranice země velezrádce zjevné i tajné, semitské vyžírače lidu a jejich patolízaly a zadkolízaly. Chce-li Národní Hnutí splnit ten úkol očistné práce a podá o tom makavé důkazy, pak postaví se za ním roboti kraje Husova a Žižkova pevně i se svými cepy a sudlicemi. Jen rychle, než bude pozdě!

Jak reformuje ministr Bechyně střední školu.

Na moderního pašu hraje si pan ministr Bechyně při svém postupu v opravě střední školy. Sestavil komisi za účastenství **min. rady Maška a zem. insp. Vojty Beneše, ale z těchto tří reformátorů nevychodil ani jediný střed. školu. Ministr vychodil obec., Vojta Beneš učitel. ústav a min. rada Mašek dostudoval střed. školu privátně.** Pustili se s chutí do opravy, do něčeho, čemu dobře nerozumějí. Min. rada Mašek proto, že pro ustavičné konflikty s profesory nebyl jako inspektor možný a V. Beneš si přivezl z Ameriky »zkušenosti«, které ale než přeplul oceán, už jsou v Americe nepravdou a pokud zůstaly, jsou předmětem ostrých předsudků. **Byv jmenován protizákonně zemským inspektorem, chce zasahovati i do středního školství. Tito jsou** pak ovšem ministrovi, jenž získal vědomostí o střední škole v zámečnictví a žurnalistice, nejvhodnějšími rádci. Upekli tedy návrh na reformu, přirozeně nic nového. Kus z Ameriky, kde je to odbyto, kus z Rakouska z r. 1919, kde to nebylo ale provedeno, kus z návrhu Matematické jednoty. Tento svůj návrh pod pečetí mlčenlivosti doplnili radami všech možných »odborníků«, jen ne těch, kteří stojí střed. škole nejblíže. Doufají, že se jim podaří dítě dostat do parlamentu a provést tak zničení střední školy, jíž budovalo půl století. Proto se k tomu ještě vrátíme a podáme rozbor této osnovy. (28. říjen z 1. V. t. r).

Skutečná událost. Na jedné střední škole recituje Francouz. Profesor potká studenta a ptá se: »Vy nejdete na přednášku?« «Kdyby tam rozdávali pětikoruny, ano«. »Po českých městech konají se z návodu jistého ústředí schůze, odhlasovávající reformu střed. školy. Reformou touto mají vzrůsti státu nová břemena. Řady škol menšinových, středních, zoufale prosí o provedení staveb, shánějí síly, není dostatek učitelů na středních i občanských školách, třídy jsou přeplněny, správcové škol chytají se za hlavu, kde ušetřit nařízených 20% nákladů a veřejnost se vzrušuje nepromyšlenými plány, jež budou vyžadovat miliony.« (Nár. Politika z 20. V. 23. prof. Nikolau).

Čtěte! Dr. Fl. Eisnera **Židovstvo**

knihu, jež vzbudila pochopitelný zájem všech vrstev, jako první česká a původní, vyčerpávající otázky této zvláštní rasy. Pro čtenáře našeho listu za **sníženou cenu Kč 10**, váz. Kč 14. Obnos předem, třeba ve známkách. Kdo pošle Kč 17, obdrží i knihu Jos. Ráze: **Láska** (176 stran). Objednati možno pouze v redakci t. l.

Alois Vondrášek:

Člověk neví má se smát či plakat.

Řádný rozpočet obce českobudějovické vykazuje potřebu Kč 15,883.322.24, úhradu Kč 11,184.520.43, tedy schodek Kč 4,698.711.81. Rozpočet mimořádný vyžaduje vydání Kč 7,500.000 a na úhradu jeho jest k disposici 2 mil. Kč z dřívější, dosud nevyčerpané půjčky, takže schodek činí 6,500.000 Kč, celkem se schodkem rozpočtu řádného činí tedy schodek úhrnem Kč 10,198.711.81. K úhradě schodku v rozpoč. řádném odhlasována 75% přirážka k dani činžovní (Kč 378.528.63) 350% k ostatním daním přímým (Kč 3,777.234.41) a mimo to od zvýšení příjmu v hospodaření obecním očekává se výnos Kč 542.948.77. Schodek rozpočtu mimořádného kryt bude půjčkou, jíž poskytne spořitelna jindřichohradecká v hrubém obnosu Kč 5,744.000 na 6½% úrok. Tím dosáhne dluh obecní Kč 44,429.944.77, na jehož zúrokování padne více než třetina všech příjmů obce. »Lidový denník« povídá, že jest nutno se nad těmito číframi vážně zamysliti. Kde pak a vážně. V tom městě se vůbec nic nebere vážně: hospodářství města jest v nejlepších a nejspolehlivějších rukou, občanstvem vyvolených, tak nač vážně. Obecní tatíci každou chvíli něčím své občanstvo překvapí: tu přestaví dva (město má asi 50.000 obyv.!) záchodky a zvýší o 300% daně, tu zřídí kousek parku a zvýší zase o 300% daně a pak se nikdo nemůže divit, když lidé, jimž pojem slova majetek jest naprosto cizí, aby uměli hospodařit. Proslýchá se však, že vláda až ukončí veliké akce »pro zdraví lidu« (mete se, vozí se popel a pod. vymoženosti právě v době největší frekvence) zřídí prý kurs »v hospodaření s cizím majetkem«. Kursy tyto budou pod patronací osvědčeného profesora národního hospodářství dr. Ed. Beneše, který svými půjčkami zahraničními překonal všechny dosud stávající rekordy.

6. května t. r. zahájen byl ve Vídni světový kongres

Židovek. Zastoupeno bylo 19 státu. Jest jenom litovati, proč nežvolily Karlovy Vary nebo lhned »Nový Jerusalém?«

Hradní panstvo má potíž; staví, kde hejlové sednou na lep — Svaz Národního, rozumčj Židomilého Osvobození.

Za sychravého počasí přednášeli také v Opavě i v jiných městech. Přijede jich vždy několik a jeden pomáhá druhému. Jednou »legionář« dr. Sychrava, poslanci legionáři dr. Davidovi, po druhé zase David Sychravovi. Každý se ptá: Co je to vlastně ten »S. N. O.«? Inu, přátelé drazí: **pokračovací Osvobozené Legendy tak slibně započaté svého času p. Benešem v Paříži.** Účel: **vytření očí — národu** (někde tomu říkají: »vypálit rybník«). Doufám, že definice »SNO.« jest každému jasna. Lep je připraven — hejlové prosím - - rračte vstoupit phánové, phrávě začíná krmení dravé zvěře... máme 100 krokodílů. Vždycky je jeden návrh a ostatní nejsou vidět — ty jsou vespod.

Pan Beneš ještě ani »oficielně« nepředal Polákům Javorinu a tito ohlašují — podle krakovské »Nowa Reforma«, **že zbývá určiti ještě 630 km hranic** československých. Pro »pána Jána« nebo Edáčka — to aby nám pámbu toho p. Beneše ještě aspoň 1000 roků zachovati ráčil, aby ty všecky »výhry« mohl vzíti na svoje bedra. V tomto případě ovšem neplatí, že 100X0 umořilo osla.

Vídeň klidně hanobí našeho Smetanu, ale až bude zase žebrat o naší pomoc — musíme dáti, aby snad neřekla, kdo všechno »pracoval« ruku v ruce s p. Švihou.

»Právo Lidu« prozradilo, že banka Bohemia dostala od státu 80 milionů. Státní obilní ústav končí schodkem 7 miliard 47 milionů Kč, což potvrdil ministr zásobování dr. Frank. Cifra tato není konečnou, poněvadž likvidace není dosud skončena.

V »Maryše« přepracované žijícím spoluautorem Alois Mrštíkem hrála pí. Bechyňová, choť ministra. »Slovan« píše: »Brzy po svém jmenování ministrem osvěty poslal soc. dem. redaktor Bechyně řed. Budilovi do Plzně k jubileu peněžitý dar. Po daru poslal tam pak i svou ženu, která nyní dostala se k vystoupení i v Nár. divadle. Jeden list se tomu sice divil, jak mohla pí. B. u Nár. divadla vystoupiti jako ochotnice, když ochotnici až dosud nebývali na této naší nejvyšší scéně připouštěni. Ale odpovídá si list ten (»Vinohrad. listy«) lhned, že ta laskavost prokázána jest pí. B. jako manželce ministra vyučování, jemuž divadlo podléhá. Opravdu dobře vysvětleno. A dobře osvětleny i naše kocourkovské poměry«.

V parlamentě si »pětka« leží ve vlasech. Jedna státotvorná strana dává druhé ultimatum, ale na konec »se dohodnou, že se dohodnou«, poněvadž si vidí do karet a hra jest výborně režírovaná, aby divák měl dojem skutečnosti.

V Lausanne se stalo ohromné neštěstí: byl zastřelen bolševický delegát Vorovský členem národní ligy švýcar. Conradim, jemuž bolševici zabili otce a strýce.

Jak Vám bylo, když jste četli provolání »pro české dětí pohraniční i zahraniční?« Českým dětem i českým školám hrozí nebezpečí, praví se v provolání, které jest podepsáno »radami« a »obcemi« ČSR. Jak jest možno, když nás tak slavení vlastenci (kteří na svoji obranu staví Svaz národního Osvobození) Osvobodili? **Buď lže tedy provolání a čes. dětem na pomezí vede se výborně a mají dostatek škol, by se cítili i se svými rodiči skutečně doma a bezpečni a ne z cizí milosti trpěnými otroky cizí zvůle, nebo jest lží Osvobození, když české a slovenské menšiny jsou dále ubíjeny. Obé nemůže býti pravdou.** Jest zajímavo, že také hradní kadiči, kteří by měli povinnost upozorniti, »že vláda nevrátila se tedy do rukou tvých, o lide český — jsou na provolání podepsáni. Koncedianti — umělci v přestrojování. Však až se národ probudí a osvobodí se od těch Velkých O.

Živnostenská banka má právním zástupcem dra. Schwarze, poněvadž ve správní radě sedí pp. Pollack, Wedeles a j. Inu, »národní« banka!

Svaz národního Osvobození.

Č. Budějovice nesmějí býti pozadu. I zde hýbá se realisitké, t. j. židomilné profesorstvo s benešovskými legionáři a chvátají na pomoc dusící se Polákce. Něco se však rozhodně musí dělat v době, kdy národ, otrávený plyny nejrůznějších pohádek, legend, humanistických, assimilačních a j. frází, počíná se probouzeti k opravdovému životu a straní se velikých vzorů dneška ověšených pozlátkem a třpítícími se barevnými sklíčky na oklamání důvěřivého lidu a vrací se ke starým, osvědčeným vzorům poctivě česky (ne česnekově česky) a slovansky (ne česnekově internacionalisticky) myslícím. Něco se musí dělat, aby zachráněna byla reputace našeho Osvoboditele od Těšínska, Javoriny atd. Proto v Jeho obci legionářské ten ruch a to veřejné schůzování. Oni — Benešovi legionáři — jak prohlásili, hájiti budou svého Osvoboditele a ne Javorinu. Možno, že proto ji nebudou hájiti, že ví, že už je dávno pryč a před námi odehrává se asi pátá epocha filmu »jak jsme se osvobodili«.

»Národe československý, nedej zahynouti našim dětem pohraničním a zahraničním . . .« a »svaz nár. osvobození« rozhazuje — **či peníze?** — na nákladné cesty svých řečníků-poslanců a jiných, aby mocí udrželi víru v Osvobozenskou legendu, která povážlivě se hroutí a hrozí přikrýti pláštěm zapomění na lži vybudovanou slávu různých Velikánů Velikánovičů.

»Aby odstraněna byla zbytečná nedůvěra«, jak psáno v krajinském tisku, svolala odbočka »sno« informativní veřejnou schůzi na 12. května, 20. hodinu. Sešlí pánové zjišťovali k sobě a k věci nedůvěru, když se nikdo do sálu nehrnul a svedli to na počasí, což bylo hlučně aklamováno a jednomyslně přijato. Jeden z Osvoboditelů (býval záložním lajtnantem a fackoval také staré servisty v zákopech), navrhoval tento způsob agitace:

1. Rozeslati o s o b n í pozvánky (o těch se asi povede přesný záznam a nepřihlášení půjdou na index — pozor státní zaměstnanci — pozn. red.)

2. Cirkuláře po státních a jiných úřadech (dovolujeme si pana státního zástupce upozornit, že existuje zákon proti teroru, který platí snad také pro ty, kdo jej sdělali, pozn. red.)

3. Plakáty a letáky zaplaviti celé město (podle písničky: »nám je to volný — **von to někdo zaplatí**«, pozn. redakce).

4. Osobní agitaci.

Oznámeno také, kdo bude zde přednášeti: p. Sychravý, Markovič, Patejdl, Sám Pan Ministr Beneš, Bořil, Werštadt, Vojta Beneš (bratr ministrův a protizá-

konně jmenovaný zemský školní inspektor) a Kloáč. — Snad jim někdy přijde na pomoc p. David a j.

Realistický referát této schůze:

20 hodin: přítomni celí dva »machři«.

20 hodin 30 minut: přítomno 5 »machrů« a 1 žena.

21 hodin. přítomno i s číšníkem a naším p. Kukačkou 17, slovy i písmem: sedmnáct osob.

21 hodin 15 minut: bez číšníka 16 osob. Hlavy v chumáči. Tiché šuškání. Výsledek: Profesor Husák oznamuje, že pro nepřítomnost širší veřejnosti — pro kterou byla schůze určena — se tato zahajovati vůbec nebude.

A do Prahy — samozřejmě — bude se referovati o ohromném úspěchu, aby »ústředí« poslalo »prašule« na další blahoroditou činnost. — Nazdáááár!

Polsko a ČSR. Z návodu Bismarkova založena byla r. 1866 pruská kolonie kolonisační, která až do r. 1918 vydala 1 miliardu 30 milionu marek na násilné vyvlastnění polské půdy a přidělení jí německým kolonistům. Poláci se dnes snaží odčiniti následky této strašné kolonisace a min. předseda Sikovský řekl, **že se budou musit vrátiti do své německé vlasti.** Není bez zajímavosti, že Sikovský na uvítací řeč německou odpověděl polsky a když delegát Němců řekl, že odpovědi nerozumí, vyslovil Sikovský úžas nad netečností poznaňských Němců, že po čtyřech letech nenaučili se rozuměti státnímu jazyku. — Tak v Polsce. V ČSR. by to bylo veškerým souspřeženeckým (výraz př. Vychodila) tiskem potlačeno a český Sikovský byl by nazván šovénem nejhrubšího zrna. U nás se uměle a násilím poněmčené kraje za přímé či nepřímé pomoci souspřeženectva (koalice), vlády a jejich nejrůznějších frakcí dále v teroru germánstva udržují, germánští úředníci se státními penězi českými platí, povyšují, aby germanisace slibně za Habsburků započatá, mohla i za éry Osvoboditelské vesele pokračovati . . .

Různé zprávy.

Do posledního čísla »Náš Cíl« vloudilo se několik chyb rušících smysl větný. Pro konfiskaci a urychlené vydání nebylo možno je v tiskárně již opraviti (tiskneme v Třeboni) a prosíme naše čtenáře o lask. prominutí.

»Zítřek« (napsal J. Cibuzar). Vydáno v Klatovech, nákladem C. M. Höschla, ve sborníku vybrané, poučné a vzdělávací četby pro český lid: Reformátor. Vydavatelstvo napsalo o jmenované práci: Náš mladý stát nesmí trpěti, aby byl vyssáván a ničen podobným způsobem. Sdílíme proto varovný hlas autora přítomného spisu a doporučujeme jeho proti proudu zdůrazněná slova upřímné a vážné úvaze. Vraťme se k domácím vzorům lásky, domácímu štěstí, domácím velikánům! Národ — neméně však je zodpovědný i za to. aby nepřipustil, by cizí živel ničil a ohrožoval výkvět jeho vlastního přičinění, ducha a práce! Máme dosti vlastní síly ku svému obrození i zkušeností — jen je třeba si je připamatovati, co tedy nám brání k vzestupu? — Tříštění sil, strany a straničky! . . . Sjednoťme se tedy, nechť »Zítřek« ukáže, že si rozumíme alespoň tak, jak touží po tom autor této knihy v uveřejněném předobraze! — Cena knihy Kč 29 buď přímo v Klatovech nebo v redakci t. l.

Také poplatek za Osvobození? Koncem dubna konaly se s priv. rak.-uher. společností stát. drah v Praze porady s vládou ČSR., která podle nich zavazuje se, že poukáže nezaplacené splátky od 1. července 1919 včetně do 1. ledna 1923, jež připadají na ČSR. z velké anuity. Jde o 13,978.840 franků. Částka ta musí býti zaplacena společnosti ve třech lhůtách do 1. února 1924 v původní valutě. — Výdeje s poukázáním spojených nesmí ČSR. účtovati.

Polsko pokračuje v zatýkání komunistů.

O hladovějící ruský lid stará se cizina a sověty vyvážejí obilí.

Městští lékaři a zřízenci (písař) mluví v Českých Budějovicích za české éry ve dnech očkování (14. V. 1923) — německy! Přineseš-li této »očkovací komisi« vysvědčení křesťanského, nebo vůbec arijského lékaře, neuznají jej a nařídí ti (zcela ve smyslu dnešní židovské demokracie, kterou si velkohubí nadpokrokáři, dobře z toho žijící, tolik chválí), přinésti vysvědčení od zdrav. rady. Žid posílá tě k Židovi — městský k státnímu — aby rozhodli o tvém dítěti. — **Po posledním školním očkování roznemohlo se mnoho dětí, některé i otravou krve, následkem nečistoty nástrojů. Přece však demokratický zákon nařizuje nucené očkování, ač monarchistické Rakousko ponechávalo rodičům volnost v tomto směru. — Vřele doporučujeme čísti »Glosy k problému o očkování«, vydané p. C. M. Höschlem v Klatovech. — Cena 3 Kč.**

Schicht — velkofabrikant — Ústí nad Labem — má na svém dole »Jan« u Kvítkova závodního, který přijímá pouze německo-nacionální dělníky, členy turnerů. Řádného českého dělníka vůbec nepřijme. **Kupujte proto Ceres a mýdlo s jelenem ve skoku. aby germán mohl Vás dále utlačovati za Vaše peníze.**

Na Falknovsku propuštěno v poslední době opět 207 českých horníků a tím se z toho obvodu ztrácí přes 120 českých dětí. R. 1910 bylo ve Zvodově na 240 českých dětí, nyní je jich sotva 70. V Litmici bylo před válkou 48 českých rodin s 48 školními dětmi, nyní jest jich sotva 15. **A uhlobaroni na Falknovsku domáhali se státních výhod a podpor a dostali je.**

Stollwerkovy bonbony a **Fürthovu** čokoládu koupíte v Sokolském biografu »Hvězda«. — Svůj k svému.

Vláda demokracie. Dnes ti nejchudší z nejchudších, kteří se živí sbíráním lesních plodů, které s různými bilinkami na trh do města přinášejí, jsou nuceni opatřiti si živnostenský list. U politické správy musí si opatřiti dovolení ke vstupu do lesů a k sbírání. — Inu vzorná administrativa potřebuje na svoje representace atd., atd., atd., každého haléře i od žebráka. Řečníci všech stran však nemilosrdně buší do vlády, kterou zastupují, podporují, která je živí a jim pomáhá — aby lidu sypali písek do očí.

Dr. Lenfeld jmenován presidentem republiky mimořádným profesorem vysoké školy zvěrolékařské pro hygienu potravin.

Der herr Waldbrunn jest šéfem politické správy v Mostě.

Vitello (margarin) jest žido-germánský výrobek!

Utlačení Němci. »Moravskoslezský Deník« sděluje, že knihovna Matice Opavské, fungující zároveň jako obecní knihovna, nedostává od ministerstva národní osvěty **dosud ničeho,** zatím co německá obecní knihovna v Opavě dostala od jmenovaného ministerstva 3000 Kč na zřízení hudebního oddělení.

Hackenkreuzleři — dík ochrannému rámu republiky, se vesele v ČSR roztahují. Pro ně není censura, ani zá-

kony, kdežto na nás jsou hradní páni ostří. V Ústí n. L., Chebu, Mostě, Chomutově, Bohosudově, Lovosicích, Bílině, Litoměřicích, Broumově, Duchcově, Něm. Benešově, Podmoklech, Žacléři, Kadani, Přísečnici a j. konány »májové slavnosti«. Zvláště okázale vedli si »milý sousedé« v Liberci a Jablonci. A politické správy . . ? Mají snad starosti s Národním Hnutím a jeho odbočkami.

Slavnosti »Pro zdraví lidu« už zase začínají. Nezdá se vám, že jsou to slavnosti »pro zdraví něčí kapsy?«

Demokracie. Na paměť návštěvy presidenta Masaryka v Domažlicích a Klatovech vydány a prodávány — ve prospěch Masarykovy ligy a Červ. Kříže zvláštní odznaky.

Vystěhovalectví. Ve III. čtvrtletí 1922 vystěhovalo se 10634 lidí národnosti české a slovenské, 2178 německé, 807 maďarské, 513 ruské, 448 židovské, 49 polské a 5 osob jiné národnosti.

Naléhavá otázka: »Platí se ještě u nás daň z luxusu?« — »To si myslím!« — »Kolik pak platí vláda z ministerstva zásobování . . ?! (Humor. listy).

Římský papež, u vědomí, že čeští katolíci snesou všechno, vyznamenal nyní opata kláštera v Teplé, Helmera, pověstného protičeskými a protistátními štvanicemi a zavilou záští proti všemu českému.

Ministerstvo veřejných prací ČSR. ochráncem německých výsad. Inženýrská komora usnesla se na novém jednacím řádu, v němž jednacím jazykem stává se jazyk státní. M. V. P. nový jednací řád — neschválilo. Předsednictvo inž. komory trvá však na usneseném jednacím řádu a návrh min. veř. prací — odmítá. (Bez poznámky!).

»Český pse« nadává v Loděnicích u Berouna Němec a Žid. ředitel Sobotkovy tkalcovny a přádelny dělnictvu. Trochu mu za to Drahokoupil »srovnal kříž«. — Kdyby se každý se štěnicí vyrovnal hned, když ho kousne — to by byla nejlepší ochrana . . .

Co stála světová válka vypočítává »Depositní a úvěrní banka«: 1,093.601 miliardu švýc. franků, což jest více než 14 bilionů korun, neboli ve zlatě 32 vagony po 10 tunách.

»Den« (orgán P. Beneše ministra), přinesl v č. 273 1920 tuto zprávu: »Čas ujímá se Židů a píše, že bolševictví není projevem židovským, je zjevem čistě ruským, velkoruským, má své hluboké kořeny v politické a sociální historii Ruska. — (A tento »Čas« již zase vychází zatím jako týdeník a v brzku bude přeměněn v deník). Podle toho jsou Chaim Bronstejn, Zinověv-Apfelbaum, Nachamkes, Katz, T. Fleischrei, Cohen, Zederbaum, Helphant, Kopp, Rosenfeld, Waisbrot, Sobelsohn, Berkmann, Frau Godmann, Kohn, největšími vlastenci své země.

»Lid« otiskl tento obrázek: »Do Černého Kostelce přišel nedávno polský žid a ptal se jisté paní, kde jsou ubytováni polští Židé. Nejsou zde žádní, nemají tu co dělat, bylo mu odpovědí. K tomu nahodil se měšťan a mistr pekařský K., který se do Žida pustil, co tam má pohledávat, že se polští Židé v Kostelci dost naroztahovali a lidu nazlobili a naokrádali. »Polský« roztáhl ruce před sebe a jako posměšně mistru K. odsekl: »Hm, nadávejte si nám jak chcete, jen když tatíček Masaryk nad námi drží svoji ochrannou ruku«.

Pan J. Z. v N. D. Kč 4.20, p. V. B, v L, Slov, Kč 29.60.

Všem dárcům upřímné díky. Nezapomínej nikdo, že jest nám těžce bojovati proti nejrůznějším nepřátelům, kteří pod nejrůznějšími hesly strhují národ do svých tenat, aby ho ubili. **I ten nejmenší dárek s radostí bude přijat a v listě uveřejněn.**

Kdo chce na veřejných schůzích mluviti, tomu je třeba, aby si osvojil potřebných znalostí otázek sociálních a světové politiky. Tyto si osvojí četbou spisů, které tu nabízím:

1. Russland u. der Panslavismus, 2 svazky 20 Kč, 2. Vláda peněz, 2 svazky 24 Kč, 3. Světové zbrojení 8 Kč, 4. Válka a náboženství 9 Kč, 5. Der Kapitalismus im Weltkrieg 30 Kč. Všech pět spisů jen celkově za 45 Kč

Objednávky vyřídí

RUDOLF VRBA, spisovatel, Praha-VII.-14., poštovní schránka.

Otiskujeme inserty pouze ryze československých firem arijských doporučení hodných:

Havlínek a synové

továrni výroba dětských vozíků

Praha-Žižkov, Husova 45.

Ceníky zdarma.

Nábytek

firmy Josef Frančík,

Kolín-Zálabí-Pardubice

jest nejtrvanlivější, nejlevnější a nejsolidněji pracován.

Nábytkové vozy k disposici!

Na mírné měsíční splátky

bez přirážek, tedy jak za hotové obdrží státní úředníci a jiní v jistém postavení stojící. Damašky bílé na povlaky peřin, kanafasy, prostěradla, sypkoviny, delény, etaminy, různé zbytky 3 až 6 m dlouhé i na váhu, dále všechny do tohoto oboru spadající druhy zboží. — Objednejte ceník u firmy

Josef Stolín a spol., Náchod.

Nevyhnutelný v domácnosti, nepostrádatelný na cestách je v plechovkách po 50 a 100 gr. č. v. firmy **čaj s pávem J. Fromm-Opava.**

Žádejte ve všech obchodech!!

Každý uvědomělý Čech a Slovák požaduje »Náš Cíl« ve všech kavárnách a restauracích! — Čtěte naši lacinou knihovnu: 6 knih = 1000 stran za Kč 45·— v předplacení (i na 3 měsíční splátky po Kč 15·—).

Tiskem knihtiskárny Karla Brandeisa v Třeboni.

Po konfiskaci nové opravené vydání.

Ročník I. V Č. Budějovicích 1. června 1923. 11. číslo

NÁŠ CÍL

Číslo 1·— Kč.

Předpl. na rok Kč 20·40
na půl roku Kč 10·80.

Vychází 1. a 15.
každého měsíce.

Řídí redakční kruh. —

Majitel a vydavatel pro V. S. S. »Odkaz Žižkův«, jakož i zodpovědný redaktor Jan Cibuzar, České Budějovice, Zátkova ulice číslo 8.

List vlasteneckého hnutí Čechů a Slováků.

Silou proti mdlobě, vzdorem proti zlobě, ale láskou k sobě.

MOTTO. »Moje barva červená a bílá,
dědictví mé poctivost a síla«. *Havlíček.*

OBSAH: Jakými máme býti. — Ze zněmčeného území. — Rozhovor s Henry Fordem. — Co čeká český jih od Národního Hnutí. — Jak reformuje ministr Bechyně střední školu. — Člověk neví má se smát či plakat. — Svaz národního Osvobození. — Také poplatek za Osvobození. — Vláda demokracie. — Utlačení Němci. — Slavnost »Pro zdraví lidu«. — Ministerstvo veřejných prací ČSR. ochráncem německých výsad.

Poněvadž se Slovensko přidalo k nám v důvěře v naši bratrskou pomoc a ochranu svých historických hranic, musí nezbytně celý národ státi za nedělitelnosti jeho a odstraniti z vlády každého škůdce, který z nedostatečnosti své připravil by nás nebo Slováky byť i jenom o jediný centimetr historických hranic. — Národ nesmí hýčkati protekčních dětí! (byť by patřili i do druhu t. zv. Osvoboditelů). — Národ nesmí stavěti novou dynastii nedotknutelných.

Sokolstvo.

Z Brna, ze řad Sokolských vyšel koncem dubna upřímný, varovný hlas, který srdečně vítáme.

Praví: »Až do obnovení čs. státu dne 28. října 1918 považována byla imposantní organisace českého a slovanského Sokolstva za organisaci všenárodní, která musí býti bedlivě střežena, aby nebyla stržena do víru nízkých politických štvanic. — Sokolstvo bylo přední stráží našeho národa, národním vojskem a rakouské armády žárlivě sledovaly rozmach a všechny počiny českého Sokolstva doma i za hranicemi. — Jenom nepatrná část českých lidí viděla v předválečném Sokolstvu organisaci povrchních vlastenců, která prý zbytečným drážděním německého a židoněmeckého obyvatelstva, »nejslovanečním« a planým radikalismem chce zachraňovati národ. Této hrstce lidí, realisticky odchovaných,

Výhradní prodej pro Prahu má p. G. Soukup, novinářství a insertní kancelář Praha III., Chotkova 10.

byl před válkou Sokol málo pokrokovým a proto se mu vyhýbali na sto honů. Průběhem světové války domácí persekuce všeho Sokolstva, vznik legií v duchu Tyršově a Fügnerově, to vše je jistě nejlepším zadostiučiněním, že Sokolstvo musí i nadále býti vedeno v duchu všenárodního ideálu T. a F., že nemůže býti strženo a zneužito žádnou stranou a frakcí politickou, v otázce náboženské musí organisace sokolská ukázati svou pokrokovost a respektovati každé náboženské přesvědčení jednotlivce, nestojí-li ovšem toto v zřejmém rozporu s národním životem a s národní kulturou československého národa.

Takovým byl Sokol do obnovení čs. státu a takovým musí zůstati v ČSR. Vysoko nade všemi, strážcem mravní bezúhonnosti v každém směru, předbojovníkem národní myšlenky v našem lidu a skutečnou legií v obhajobě národně-slovanského charakteru republiky.

Upozorňujeme proto předem, že jako prostí a poctiví Sokolové, jichž je v ČS. O. S. obrovská většina, nikdy nedopustíme, aby kdekoliv a kdokoliv chtěl naše sokolovny a naši čistou půdu sokolskou zneužít pro propagaci jakýchsi extrapokrokových názorů a pro cíle neznámé a kterážto propaganda měla by za nejbližší úkol zmírniti a uspati národní cítění členstva, rozeštvati bratra proti bratru, sestru proti sestře pro jiné náboženské přesvědčení a čeho se nejvíce lekáme, aby snad v demokratické republice mělo býti rozlišováno mezi Sokolem pokrokovým, poněvadž je náhodou v organisaci »Volné myšlenky«, nebo Sokolem »zpátečníkem«, poněvadž ten nechce si nechati vzíti své přesvědčení náboženské.

Jsme nuceni otevřeně poukázati na tuto věc, poněvadž nechceme déle mlčeti k tomu, co se Sokolstvu pomalu infikuje a co se naší nejsilnější všenárodní organisaci připravuje. Chceme dnes mluviti otevřeně a naše řádky adresovány jsou přímo předsednictvu Č. O. S. — V některých moravských župách sokolských uplatňují se vlivy, které preparují pomalu, ale jistě, naše sokolské organisace k upotřebení pro určitý politický směr a později stranu. Morava je sice zemí nejčeštější, jest však hodně slovansky měkká a tím i národně nepříliš vznětlivá. Výhody této používá jistá skupina lidí, která má blíže k realismu, internacionalismu a Volné Myšlence, než k národním velikánům Tyršovi a Fügnerovi. Důsledkem propagandy této skupiny lidí jsou známé mo-

ravské resoluce, odhlasované na sjezdu žup, v nichž se žádá, aby Sokolstvo zaujalo své stanovisko k socialismu, rozuměj k socialistickým stranám, neboť o socialismu má se prý hojně debatovati v Sokole a zaujati stanovisko k němu. Jaké? Není to počátek rozvratu?! — Vždyť v náhodné socialistické většině či menšině vždy se ozve stranický cit socialistický a pak je po souladu a po jednotě. Dále se má hojně debatovati a zaujímati stanovisko v otázce náboženské, vlastně proti náboženství, poněvadž podle rozumu těchto realistických propagátoru není v Sokole místa pro žádného katolíka matrikového, i když tento je přesvědčeným svobodomyslného. Na co se v moravských resolucích zapomnělo, to jest otázka národní. Podle realistických hlasatelů není třeba národní otázky v Sokole oživovati, poněvadž by mohla podraziti naše německé a židovské spoluobčany a takové reakcionářství nemůže se přec do Sokola zanášeti.

V důsledku těchto přemoderních směrnic, které se nyní z Brna zanášejí do sokolských organisací na Moravě, zahajuje se nyní v sokolských župách i realistické tažení proti Národnímu hnutí. Byly to nejdříve koaličně-socialistické listy, které volaly po vyloučení ze Sokola všech těch, kteří jsou zároveň členy N. H. a když to nepomohlo, přišlo se s přímými návrhy do schůzí předsednictev jednotlivých žup. Stalo se tak v brněnské župě Rastislavově a my, Sokolové, organisovaní také v N. H., jenom litujeme, že předsednictvo Č. O. S. tak dlouho odkládá vydati oficielní projev o stanovisku k Národnímu hnutí. Znovu je třeba upozorniti Č. O. S., že N. H., ačkoliv není politickou stranou dosud ani v nejmenším nezneužilo sokolské organisace, kdežto Svaz Národního osvobození, který sleduje přece cíle politicko-stranické, zneužívá Sokola napořád při zakládání svých organisací a ČOS. také mlčí. Zneužití toto stalo se na schůzích Svazu osvob. v Brně a Kral. Poli a důkazy o tom jsou v ofic. časopise »Moravském legionáři«.

Sokol nesmí býti politickou stranou, žádáme proto, aby tato nedotknutelná zásada prováděna byla na všecky strany, než bude pozdě.

(Moravicus v »28. Říjnu« č. 91).

S radostí otiskujeme tento mužný projev a připomínáme Sokolstvu: **Varujte se realistů jako moru. Realismus jest nejhroznější hlíza na národním těle Čechů a Slováků a jeho stoupenci působí rozklad a zničení všude, kam se vetřou. Realisté staví Svaz národního osvobození, jemuž v čele stojí Beneš, náš Osvoboditel od korridoru, Moravského Pole, Těšínska, Salgotarjanského území, Javoriny a co ještě přijde . . . Sokolíci, nestaňte se tahacími panáky, nebuďte tleskající klakou, ale skutečnou páteří národa, jeho národního svědomí a vědomí a žijíce veliké myšlénce Tyrše a Fügnera vyvrhněte ze svého středu všechny, kdož nakaženi jsou morem rozkladného realismu, aby poznali, že nemají v Českém a Slovenském národě, který na popud Judy snaží se zničiti, vůbec místa a že každý poctivě česky a slovensky myslící člověk se jich štítí jako prašiviny. Vykonáte tak největší kus práce a potomstvo bude Vám žehnati!**

Jaroslav Černý:

Jakými máme býti?

aneb jakými nás potřebuje míti Amerika?, vypravuje Emánek Rádlů, doktor a profesor, nejučelivější žák školy židomilské t. zv. realismu v »Č. S.« z 15. I. t. r. Praví: »V Americe jsem nejednou slyšel, že od nás Čechoslováků očekává, že my máme býti vůdci do nové reorganisované Evropy, do Evropy pacifické, sociálně spravedlivé, národnostně snášenlivé a spoléhající na vítězství osvěty«.

Honem tedy Čeháčkové, Slováčkové, uposlechněte dobré rady Emánka a hoďte celou svoji historii, všechny boje za státní práva, všechny vzdechy žalářovaných, moře slz matek a dětí, statisíce životů zaniklých v bojích za svobodu přesvědčení i svobodu Čechu a Slováku, přes palubu a zapalte libovonné kadidlo před oltářem, na němž postaven odznak pacifismu. Každý bude co nejdříve na státní útraty — ovšem pujčí-li nám někdo lépe než posledněkráte Anglie, dán do odborné školy »přerozovací«, kde ve zvláštních tříměsíčních kursech bude umělá líheň pacifistů, kosmopolitu a pod. —itu —istu. Profesoři budou vzati z řad »Božích bojovníku«, »Armády Spásy«, »Mírové společnosti Chelčického«, »Nového Jerusaléma«, »Nového Jerusaléma Pittrova« a pod. extremistů, kteří rovněž jako vůdcové komunistu jezdí si pro rozum do ciziny. Bolševici do Moskvy a »miráci« do Židovského Londýna — ústředí hned několika lóží svobodných — ovšem židovských, poněvadž ti jedni jsou dnes nejsvobodnějšími — zednářů.

Křičíme, že by bolševickým poslancům nemělo býti dovoleno jezditi za hranice, rovněž jako ne německým, aby obě tyto partaje za peníze z kapes českých a slovenských poplatníku rozsévali zde svár, aby jim byla ze státních peněz placena propaganda proti republice, proti integritě státu, ale nikdo nevolá proti mírovým špásům nejpodivnějších společností. Každý vidí, kam jedni i druzí směřují a poctivý Čech trne hrůzou nad pacifistickými snahami naší vlády nad humanitářským režimem, nad vzornou administrativou atd. Neboť co dnes jest možné u nás, nesměl by si dovoliti poslanec v jiném státě, neřku-li soukromá osoba, člen nějakého spolku »božích« nebo i jiných bojovníků.

Snahy těchto »převychovaných« individuí nesou se čistě směrem židovských protokolů Sionských, jak o nich píše Mousseaux nebo Ford. Nesčetněkráte bylo již připomenuto, že Slovanstvo nejdéle vzdorovalo a dosud statečně snaží se potříti mnohohlavou hydru židovského panství všesvětového a proto poslalo nám sem Rádly, Moudré, Bradáče, Pittri a mnohé jiné známější i méně známé, aby »jdouce do celého světa« učili český a slovenský národ mírumilovnosti právě v okamžicích, kdy milí sůsedé ozbrojeni jsouce po zuby, očekávají jen příhodného okamžiku, aby srazili nás tam, kde nás pravděpodobně tito všelidové míti chtěli.

Poukáží na Chelčického, aby se ospravedlnili. Ale Čech a Slovák musí býti nesmiřitelným odpůrcem zásady »neodpírej zlému«, poněvadž tato zásada příčí se nejenom učení křesťanskému vůbec, ale prospěchu a dobru zvláště obecnému, příčí se harmonii naší Země. Jako bráníme tělo své, pokud je to v naší moci, aby do něho neměly přístupu nemoci, jako sílou odrážíme útoky vetřelce-lupiče, jako čistíme tělo své od špíny a nečesti, tak chovati se musíme i ke zlu dotírajícímu na duši jednotlivcovu i na celý národ. Boj se zlem, hrozícím záhubou duši i tělu, nebo celému národu, pokládáme za povinnost a druzí by nás opovržením stíhali, kdybychom jí neplnili. Nezbavuje-li nás Bůh zla, máme to pokládati za pokyn, abychom se sami od zlého zbavili. — Bez skutků jest láska mrtva; bez skutků mrtvo jest i každé náboženství lásky.

Jak pěkně ruku v ruce jdou tito noví převychovatelé, do nichž — jak mnohý o sobě tvrdí — vstoupil duch boží — s největšími nepřáteli lidskosti vůbec, jak pracují na opravdovém zničení našeho národa svými dnes opravdu fantastickými myšlenkami, rovněž jako Tolstoj na zkáze Ruska povídá Theodor Roosevelt ve své knize (přeložena r. 1905) »Silný život«, kde na str. 72 čteme: »Je mnoho poctivých lidí, kteří velebí fantastické náboženské doktriny Tolstého a jeho fantastickou apologii míru. Tytéž příčiny, které v degenerovaných rodinách vytvořují po sobě hýřily a pobožnůstkáře, tentýž rozvoj hysterický, jenž v chorobných povahách vede k prudké reakci emoční od zločinu k ctnosti, tentýž rozvoj vedl i Tolstého k napsání »Sonaty Kreutzerovy« i k jeho nezdravému mysticismu míru . . . Zdravá a jasná mysl byla by stejně neschopnou i k úpadku morálnímu v neurose i k dekadentské násilnosti filosofické. Kdyby krajané Tolstého byli postupovali podle jeho theorií morálních, tu byli by dnes vymřeli a divocí národové byli by zaujali jejich místa. — Nespravedlivá válka jest strašným hříchem! . . . Ale za našich dnů nevytváří ona nic podobného k neštěstí, jaké vůbec vytváří nespravedlivé jednání s bližním, ve světě sociálním a obchodním . . . Kdyby Rusko postupovalo dle filosofie Tolstého, byl by jeho lid zmizel s povrchu zemského a Rusko celé bylo by dnes osazeno kočovnými národy barbarských Tatarů. Řeže arménské jsou prostými illustracemi v malém toho, co by se dálo ve velkém, kdyby zásady Tolstého staly se povšechnými mezi civilisovanými národy. Není třeba dokazovati, že vychování při takovémto stavu věcí muselo by býti ze základů nemravným«. —

Jedině proto jest možno, že dr. Angelo **Goldstein** vykládá těmto povznešencům, kteří ostatně zapoměli, že žijí na zemi a mátoží v nadsmyslnu, o »Významu židovství a jeho úsilí«. Bylo by zajímavo vyslechnouti, přiznává-li tento židovský učenec, že mezinárodní, ale šovinistické Židovstvo bylo příčinou a důsledkem poslední a všech budoucích válek, které Přemysla Pittra naučily mysliti — jak povídá. Naučily? A logicky? Na jedné stránce rve si vlasy nad zkázou lidstva a na druhé objímá se s divokými šelmami, které chtějí lidstvo zardousiti, nebo aspoň uvésti do bahna a bídy a celou silou jej v bídě udržeti.

Kdo chce důkladně holdovati heslu »neodpírej zlému«, nesmí se čistiti a musí dáti plnou vůli i parasitům žijícím na těle lidském. Nesmí tedy zabíjet blech, štěnic, vší a pod. Každý extrém, tedy i náboženský, jest nezdravým a životu celého lidstva škodlivým.

Ve všech velikých dobách voláno bylo po »novém člověku«; tak i dnes.

Nový člověk český a slovenský musí býti v prvé řadě celým Čechem, nebo celým Slovákem; musí odvážně mluviti pravdu, ať se komu líbí či nikoliv, musí vyměsti ze svého domu smeť různých -ismů i s jejich představiteli a hlasateli, musí zakřiknouti různé taškáře a taškářky, hlasatele židovských nauk a musí naučiti se mluviti pravdu hlavně sám k sobě, aby oprostil se veškerého vlivu, aby postavil se co nejpevněji na vlastní nohy. Věřte, že opravdu vyjadřuje mnoho statečnosti říci sobě samému pravdu a jest velmi mnoho odvahy přiznati sobě: »jsem nepatrný«.

Čech a Slovák nesmí se vždycky říditi příslovím: »moudřejší ustoupí«, nebo by otevřel cestu vládě omezených a smělých násilníků. Čech a Slovák nebude více snílkem, ale pracovníkem dle starých vzorů velikých synů-vlastenců, bude mužem úsilovné práce. Vypěstuje v sobě dobrého odborníka ve svém životním povolání. Nebude pohrdati bohatstvím, bude ho poctivě dobývati, nebude však chtíti bohatnouti na škodu jiných a zbohatne-li, užije svého jmění ne výhradně pro svou rodinu, ale pro blaho celku — národa! Svůj krb, svou rodnou hroudu, drahou vlast bude a musí hájiti plnou silou celým svým já — svou krví — proti všem lupičům a vrahům svých rodin a rodných bratří. . . .

Takový musí býti náš člověk, aby uhájil si vlastní existenci, svůj život a život svého národa a neubíral se za šílenými pacifistickými hesly v nynější době, aby tím polichotil světovládné, národy zotročující a vražděcí ožidovštělé Anglii neb Americe!

— — Z našeho stanoviska žádati musíme, aby celá vláda byla zodpovědna celému národu, že tedy každý občan právo míti musí obžalovati každého úředníka, o kterém se domnívá a to jest potom na něm, aby mu to dokázal, že úřad svůj špatně spravoval. Jak tato zodpovědnosť úřednictva nejvyššího se má zříditi, jest otázkou praktických politiků v a nikoliv nás.

(Na zákl. sociologie přednášel prof. dr. T. G. Masaryk).

Prosíme, aby nám bylo vysvětleno, jak mohly tedy vzniknouti některé body zákona na ochranu republiky!

Ze zněmčeného území.

Ke článku tohoto znění v posledním čísle z 15. t. m. dostáváme následující vysvětlení:

Rodáci ze zněmčeného území nejlépe znají ty těžké poměry ve státních i zemských úřadech. Lehce se to vykládá v českých městech na Moravě a v Čechách, ale ve Slezsku jsou poměry ve skutečnosti horší. Po převratu jsme doufali, že se naše úřady vyčistí od nepřátelů našeho státu a stanou se skutečně našimi, ale zklamali jsme se jak v naší vládě, tak v nejvyšších úřednících těchto úřadů. Chtějte nápravu v úřadech, když na příklad sám **zemský president Šrámek, jakož i president zemského finančního ředitelství Hrubec, se všemi vyššími úředníky navštěvují výhradně německé místnosti, jako dajčnacionální restauraci Titzeho** — nebo: **chof zemského presidenta Šrámka podepíše se na zahradnické výstavě: Landes-President-Gattin — nebo když dcera tohoto úředníka veřejně na ulici němčí** atd. Když tito vysocí státní úředníci české národnosti i s rodinami nemají ani ponětí o národní cti — žádejte pak nápravu ve státních a zemských úřadech u podřízených sil.

A ostatní čeští úředníci?

Až na nepatrné procento jest jim národnost lhostejnou a nesmíte se opovážiti chtíti na nich trochu národní práce, která nenese nic do kapes. Matice Opavská připravuje Matiční den v Opavě ve velkých rozměrech. — Koho tam uvidíte? Z úřednictva skoro nikoho, poněvadž by musili pracovati a nemohli by při tom posedávati celé dny v kavárnách a v hostincích při kartách. O takové »české« úředníky ve zněmčeném území zajisté žádný upřímný Čech nestojí, neboť jest nám nejen třeba uvědomělých úředníků, ale také zdatných pracovníků

na poli národně-kulturním. Karty, fláky a práce jen pro zisk vlastní kapsy, menšinám ve zněmčeném území nepomůže z německo-židovské poroby.

Vyčistiti úřady nejen od Němců a Židů, ale i od českých úředníků - povalečů kavárenských, mělo by se státi heslem upřímného občana ČSR. Jest mnoho práce mezi drobným lidem a tu jest zapotřebí opravdové, nezištné práce všech, tedy i úřednictva. Sibiřský.

Rozhovor s Henry Fordem.

V Lipsku vychází na 22. rok týdenník směru antisemitského s názvem »Hammer« (kladivo). Rediguje ho Theodor Fritsch. Jsou to antisemité, kteří na otázku židovskou pohlíží se stanoviska všeněmeckého, raçovního. Názor křesťanský u nich neplatí.

V čísle ze dne 15. března 1923 jest uveřejněn obsah letáku, který se šíří v Sev. Americe, v němž je uveřejněn hovor Henry Forda s redaktorem listu »World«, vycházejícího v New-Yorku. Roku 1917 vypravili Američané zvláštní loď mírovou, která jela do Evropy za tím účelem, aby poselstvo na lodi té, sestávající z vynikajících Američanů, přimělo válčící velmoci k uzavření míru. Na lodi byl též Henry Ford, výrobce automobilů. Ford však z lodi mírové vystoupil a vrátil se ihned domů, jelikož seznal bezúčelnost. Prohlásil, že kdykoliv chtěl se přihlásiti k některé panující hlavě, že se mu postavil do cesty vždy před salonem panovníka žid, který mu přístup zabránil. Ford na svých cestách Evropou seznal, že osudy národů neřídí panovníci, nýbrž zcela jiní lidé, skrytí za kulisami, a jsou to pravidelně židovští bursiáni.

Ford pravil redaktoru »Worldu«, že veškeré války v minulosti podnikaly se pro zisk. Někdo chtěl z války míti užitek. Války tyto vyvolávají židovští finančníci, kteří z každé války hromadí zisky. Židovstvo štve národy na sebe, žene je do války a vytloukává z ní pro židy zisky. Židovští finančníci mají ve spárech svých výrobu střeliva, zbraní, obstarávají peníze na vedení války, zmonopolisují předměty nutné k vedení války, jako měď, cín, ocel, uhlí, petrolej.

Orgán new-yorských židů »Jewish World« hovor Fordův uveřejnil a potvrzuje sám zcela otevřeně, že Ford vystihuje pravdu a skutečnost. Židovský list ten veřejně se chlubil, že židé válku světovou začali a že ji také na povel židovských finančníků ukončili. Redaktor »Worldu« ptal se Henry Forda, zda má za to, že židé vládnou světem dle programu, který jest uveřejněn v »Protokolech mudrce ze Sionu«. Ford poukázal na to, že světovláda židů přesně dle těchto protokolů se uskutečňuje na celém světě. Protokoly tyto vyšly v českém vydání ve spise: »Židé, jich filosofie«, přeložil Zabranský. Knihkupectví Gustav Francl, Praha, palác městské spořitelny. Cena 4 Kč 50 h. Nezkrácený text protokolů těch vyšel německy »Die Protokolle des Weisen von Zion« v Berlíně-Charlottenburgu (»Auf Vorposten-Verlag«). Protokoly ty obstarala z hebrejštiny před 16 lety vláda ruská a doručila jich ruský překlad všem panovníkům evropským.

Henry Ford dokázal ve svém spise »International Jew«, který spis z angličiny byl vydán v Lipsku pod názvem »Der internationale Jude«, že světová válka vedena byla přesně dle plánu židovských světovládců. Je známo, že císař Vilém II. řídil svou politiku dle pokynů, které mu dával žid Ballin. Tento žid to byl, který hnal Viléma II. do války. Ford tuto vinu Německa na válce světové ve svém spise chce jaksi zastínit, ale počínání to není správné. (Viz o tom spis »Der Kapitalismus im Weltkrieg«, který vydal r. 1919 spisovatel Rudolf Vrba). Německo světovou válku vyvolalo, ono ji vypovědělo současně Francii a Rusku a hned druhý den byli již Prušáci v Čenstochové. Nástup pak 5 obrovských armád německých počtem 2 milionů mužů valil se přes Belgii takovou rychlostí, že Němci byli pak nuceni několik dnů odpočívati, což bylo příčinou, že bitvu na Marně prohráli a tím také celou světovou válku. Vinníkem prohry na Marně byl pak od Němců všeobecně označován korunní princ německý Vilém, žijící nyní ve vyhnanství v Holandsku. Německo bylo a je válečným nástrojem židovské světovlády.

V. E. Novobystřický:

Co čeká český jih od Národního Hnutí?

Jihočeský lid přemýšlí. Nemůže si všelicos dobře srovnat. Vidí kolem sebe tolik svinstva, že mu vstávají vlasy na hlavě — a pomoci se nedovolá . . .

Ve státních službách jsou lidé, kteří prohlašovali, že by se všichni Slované měli sešrotovat a předhodit prasatům . . .

V českém parlamentě Němec hrdě prohlásí, že velezráda na tomto státě bude pýchou německé mládeže, a česká vláda snaží se o »dorozumění« . . . V českém vojsku jsou důstojníci, kteří prohašují, že se česky nikdy učit nebudou, protože vystačí s němčinou a dodávají: »— — ich scheiss' auf ihre Republik . . .«

Zabaveno.

Všem státním zaměstnancům byly redukovány platy, nejvíce těm malým a bezbranným. Proč nebyly zredukovány na polovičku platy presidenta, ministrů a poslanců?? . . . ?? . . . ?? Aha, už víme! Však to někdo zapatíííí . . .

Státní úřady vyvrátily z kořenů zprávu, že Někdo bere od Červeného Kříže plat dvě stě tisíc. My víme — a úřady to dosud nevyvrátily — že ten Někdo nebere »plat« od Červeného Kříže, ale pouze »čestný dar« dvě stě tisíc korun čsl. ročně. Kolik pokladniček se na tuto sumu musí naplniti pětníky a šestáky?? . . .

Vláda hrdě prohlásila, že Němcům Stavovské divadlo dosud zaplaceno nebylo. To je pravda, neboť po názoru vlády bude zaplaceno až za několik let. Vláda zatím dává Němcům za naše Stavovské divadlo tři miliony korun čsl. ročně.

A zatím, co se český lid ptá, proč se takto mrhá státními penězi, zatím co se u nás v jižních Čechách marně čeká na zahájení stavby železnic, zaznívá s Olympu veselí a hudba, a panstvo se ještě na rychlo baví a tančí kvapík.

Ano, jihočeští roboti budou také musit zaplatit část na ty orgie a na účet osvobozenských legend . . . A jihoč. roboti si naplivují ruce a čekají, kdy už se začne s čistěním a bílením. Pozor při tom kankánu, pánové!!!

Zabaveno.

že bude bouří, která bude skučet a hřmít v uši oklamaného národa: »Probuď se národe Husův, Žižkův, Komenského, Palackého, Havlíčkův, Riegrův . . . Probuď se národe a prohlédni, kým jsi smýkán a jak tě vedou na jatky, aby tě připravili ke svým hodům . . . Probuď se národe Táborů a Sirotků . . .!«

Je nám třeba ve státě velikého energického koštěte, které vyžene za hranice země velezrádce zjevné i tajné, semitské vyžírače lidu a jejich patolízaly a zadkolízaly. Chce-li Národní Hnutí splnit ten úkol očistné práce a podá o tom makavé důkazy, pak postaví se za ním roboti kraje Husova a Žižkova pevně i se svými cepy a sudlicemi. Jen rychle, než bude pozdě!

Jak reformuje ministr Bechyně střední školu.

Na moderního pašu hraje si pan ministr Bechyně při svém postupu v opravě střední školy. Sestavil komisi za účastenství **min. rady Maška a zem. insp. Vojty Beneše, ale z těchto tří reformátorů nevychodil ani jediný střed. školu. Ministr vychodil obec., Vojta Beneš učitel. ústav a min. rada Mašek dostudoval střed. školu privátně.** Pustili se s chutí do opravy, do něčeho, čemu dobře nerozuměji. Min. rada Mašek proto, že pro ustavičné konflikty s profesory nebyl jako inspektor možný a V. Beneš si přivezl z Ameriky »zkušenosti«, které ale než přeplul oceán, už jsou v Americe nepravdou a pokud zůstaly, jsou předmětem ostrých předsudků. **Byv jmenován protizákonně zemským inspektorem, chce zasahovati i do středního školství. Tito jsou** pak ovšem ministrovi, jenž získal vědomostí o střední škole v zámečnictví a žurnalistice, nejvhodnějšími rádci. Upekli tedy návrh na reformu, přirozeně nic nového. Kus z Ameriky, kde je to odbyto, kus z Rakouska z r. 1919, kde to nebylo ale provedeno, kus z návrhu Matematické jednoty. Tento svůj návrh pod pečetí mlčenlivosti doplnili radami všech možných »odborníků«, jen ne těch, kteří stojí střed. škole nejblíže. Doufají, že se jim podaří dítě dostat do parlamentu a provést tak zničení střední školy, jíž budovalo půl století. Proto se k tomu ještě vrátíme a podáme rozbor této osnovy. (28. říjen z 1. V. t. r).

Skutečná událost. Na jedné střední škole recituje Francouz. Profesor potká studenta a ptá se: »Vy nejdete na přednášku?« «Kdyby tam rozdávali pětikoruny, ano«. »Po českých městech konají se z návodu jistého ústředí schůze, odhlasovávající reformu střed. školy. Reformou touto mají vzrůsti státu nová břemena. Řady škol menšinových, středních, zoufale prosí o provedení staveb, sháněji síly, není dostatek učitelů na středních i občanských školách, třídy jsou přeplněny, správcové škol chytají se za hlavu, kde ušetřit nařízených 20% nákladů a veřejnost se vzrušuje nepromyšlenými plány, jež budou vyžadovat miliony.« (Nár. Politika z 20. V. 23. prof. Nikolau).

Čtěte! Dr. Fl. Eisnera **Židovstvo**

knihu, jež vzbudila pochopitelný zájem všech vrstev, jako první česká a původní, vyčerpávající otázky této zvláštní rasy. Pro čtenáře našeho listu za **sníženou cenu Kč 10,** váz. Kč 14. Obnos předem, třeba ve známkách. Kdo pošle Kč 17, obdrží i knihu Jos. Ráze: **Láska** (176 stran). Objednati možno pouze v redakci t. l.

Alois Vondrášek:

Člověk neví má se smát či plakat.

Řádný rozpočet obce českobudějovické vykazuje potřebu Kč 15,883.322.24, úhradu Kč 11,184.520.43, tedy schodek Kč 4,698.711.81. Rozpočet mimořádný vyžaduje vydání Kč 7,500.000 a na úhradu jeho jest k disposici 2 mil. Kč z dřívější, dosud nevyčerpané půjčky, takže schodek činí 6,500.000 Kč, celkem se schodkem rozpočtu řádného činí tedy schodek úhrnem Kč 10,198.711.81. K úhradě schodku v rozpoč. řádném odhlasována 75% přirážka k dani činžovní (Kč 378.528.63) 350% k ostatním daním přímým (Kč 3,777.234.41) a mimo to od zvýšení příjmu v hospodaření obecním očekává se výnos Kč 542.948.77. Schodek rozpočtu mimořádného kryt bude půjčkou, jíž poskytne spořitelna jindřichohradecká v hrubém obnosu Kč 5,744.000 na 6½% úrok. Tím dosáhne dluh obecní Kč 44,429.944.77, na jehož zúrokování padne více než třetina všech příjmů obce. »Lidový denník« povídá, že jest nutno se nad těmito ciframi vážně zamysliti. Kde pak a vážně. V tom městě se vůbec nic nebere vážně: hospodářství města jest v nejlepších a nejspolehlivějších rukou, občanstvem vyvolených, tak nač vážně. Obecní tatíci každou chvíli něčím své občanstvo překvapí: tu přestaví dva (město má asi 50.000 obyv.!) záchodky a zvýší o 300% daně, tu zřídí kousek parku a zvýší zase o 300% daně a pak se nikdo nemůže divit, když lidé, jimž pojem slova majetek jest naprosto cizí, aby uměli hospodařit. Proslýchá se však, že vláda až ukončí veliké akce »pro zdraví lidu« (mete se, vozí se popel a pod. vymoženosti právě v době největší frekvence) zřídí prý kurs »v hospodaření s cizím majetkem«. Kursy tyto budou pod patronací osvědčeného profesora národního hospodářství dr. Ed. Beneše, který svými půjčkami zahraničními překonal všechny dosud stávající rekordy.

6. května t. r. zahájen byl ve Vídni světový kongres

Židovek. Zastoupeno bylo 19 států. Jest jenom litovati, proč nežvolily Karlovy Vary nebo hned »Nový Jeruzalém?«

Hradní panstvo má potíž; staví, kde hejlové sednou na lep — Svaz Národního, rozuměj Židomilého Osvobození.

Za sychravého počasí přednášeli také v Opavě i v jiných městech. Přijede jich vždy několik a jeden pomáhá druhému. Jednou »legionář« dr. Sychrava, poslanci legionáři dr. Davidovi, po druhé zase David Sychravovi. Každý se ptá: Co je to vlastně ten »S. N. O.«? Inu, přátelé drazí: **pokračovací Osvobozenské Legendy tak slibně započaté svého času p. Benešem v Paříži.** Účel: **vytření očí — národu** (někde tomu říkají: »vypálit rybník«). Doufám, že definice »SNO.« jest každému jasna. Lep je připraven — hejlové prosím - - rračte vstoupit phánové, phrávě začíná krmení dravé zvěře... máme 100 krokodílů. Vždycky je jeden navrch a ostatní nejsou vidět — ty jsou vespod.

Pan Beneš ještě ani »oficielně« nepředal Polákům Javorinu a tito ohlašují — podle krakovské »Nowa Reforma«, **že zbývá určiti ještě 630 km hranic** československých. Pro »pána Jána« nebo Edáčka — to aby nám pámbu toho p. Beneše ještě aspoň 1000 roků zachovati ráčil, aby ty všecky »výhry« mohl vzíti na svoje bedra. V tomto případě ovšem neplatí, že 100×0 umořilo osla.

Vídeň klidně hanobí našeho Smetanu, ale až bude zase žebrat o naší pomoc — musíme dáti, aby snad neřekla, kdo všechno »pracoval« ruku v ruce s p. Švihou.

»Právo Lidu« prozradilo, že banka Bohemia dostala od státu 80 milionů. Státní obilní ústav končí schodkem 7 miliard 47 milionů Kč, což potvrdil ministr zásobování dr. Frank. Cifra tato není konečnou, poněvadž likvidace není dosud skončena.

V »Maryše« přepracované žijícím spoluautorem Aloisem Mrštíkem hrála pí. Bechyňová, choť ministra. »Slovan« píše: »Brzy po svém jmenování ministrem osvěty poslal soc. dem. redaktor Bechyně řed. Budilovi do Plzně k jubileu peněžitý dar. Po daru poslal tam pak i svou ženu, která nyní dostala se k vystoupení i v Nár. divadle. Jeden list se tomu sice divil, jak mohla pí. B. u Nár. divadla vystoupiti jako ochotnice, když ochotnici až dosud nebývali na této naší nejvyšší scéně připouštěni. Ale odpovídá si list ten (»Vinohrad. listy«) hned, že ta laskavost prokázána jest pí. B. jako manželce ministra vyučování, jemuž divadlo podléhá. Opravdu dobře vysvětleno. A dobře osvětleny i naše kocourkovské poměry«.

V parlamentě si »pětka« leží ve vlasech. Jedna státotvorná strana dává druhé ultimatum, ale na konec »se dohodnou, že se dohodnou«, poněvadž si vidí do karet a hra jest výborně režírovaná, aby divák měl dojem skutečnosti.

V Lausanne se stalo ohromné neštěstí: byl zastřelen bolševický delegát Vorovský členem národní ligy švýcar. Conradim, jemuž bolševici zabili otce a strýce.

Jak Vám bylo, když jste četli provolání »pro české dětí pohraniční i zahraniční?« Českým dětem i českým školám hrozí nebezpečí, praví se v provolání, které jest podepsáno »radami« a »obcemi« ČSR. Jak je to možno, když nás tak slavení vlastenci (kteří na svoji obranu staví Svaz národního Osvobození) Osvobodili? **Buď lže tedy provolání a čes. dětem na pomezí vede se výborně a mají dostatek škol, by se cítili i se svými rodiči skutečně doma a bezpečni a ne z cizí milosti trpěnými otroky cizí zvůle, nebo jest lží Osvobození, když české a slovenské menšiny jsou dále ubíjeny. Obé nemůže býti pravdou.** Jest zajímavo, že také hradní kadiči, kteří by měli povinnost upozorniti, »že vláda nevrátila se tedy do rukou tvých, o lide český — jsou na provolání podepsáni. Koncedianti — umělci v přestrojování. Však až se národ probudí a osvobodí se od těch Velkých O.

Živnostenská banka má právním zástupcem dra. Schwarze, poněvadž ve správní radě sedí pp. Pollack, Wedeles a j. Inu, »národní« banka!

Svaz národního Osvobození.

Č. Budějovice nesmějí býti pozadu. I zde hýbá se realisitké, t. j. židomilné profesorstvo s benešovskými legionáři a chvátají na pomoc dusící se Pohádce. Něco se však rozhodně musí dělat v době, kdy národ, otrávený plyny nejrůznějších pohádek, legend, humanistických, assimilačních a j. frází, počíná se probouzeti k opravdovému životu a straní se velikých vzorů dneška ověšených pozlátkem a třpítícími se barevnými sklíčky na oklamání důvěřivého lidu a vrací se ke starým, osvědčeným vzorům poctivě česky (ne česnekově česky) a slovansky (ne česnekově internacionalisticky) myslícím. Něco se musí dělat, aby zachráněna byla reputace našeho Osvoboditele od Těšínska, Javoriny atd. Proto v Jeho obci legionářské ten ruch a to veřejné schůzování. Oni — Benešovi legionáři — jak prohlásili, hájiti budou svého Osvoboditele a ne Javorinu. Možno, že proto ji nebudou hájiti, že ví, že už je dávno pryč a před námi odehrává se asi pátá epocha filmu »jak jsme se osvobodili«.

»Národe československý, nedej zahynouti našim dětem pohraničním a zahraničním , . .« a »svaz nár. osvobození« rozhazuje — **či peníze?** — na nákladné cesty svých řečníků-poslanců a jiných, aby mocí udrželi víru v Osvobozenskou legendu, která povážlivě se hroutí a hrozí přikrýti pláštěm zapomění na lži vybudovanou slávu různých Velikánů Velikánovičů.

»Aby odstraněna byla zbytečná nedůvěra«, jak psáno v krajinském tisku, svolala odbočka »sno« informativní veřejnou schůzi na 12. května, 20. hodinu. Sešlí pánové zjišťovali k sobě a k věci nedůvěru, když se nikdo do sálu nehrnul a svedli to na počasí, což bylo hlučně aklamováno a jednomyslně přijato. Jeden z Osvoboditelů (býval záložním lajtnantem a fackoval také staré reservisty v zákopech), navrhoval tento způsob agitace:

1. Rozeslati o s o b n í pozvánky (o těch se asi povede přesný záznam a nepřihlášení půjdou na index — pozor státní zaměstnanci — pozn. red.)

2. Cirkuláře po státních a jiných úřadech (dovolujeme si pana státního zástupce upozornit, že existuje zákon proti teroru, který platí snad také pro ty, kdo jej sdělali, pozn. red.)

3. Plakáty a letáky zaplaviti celé město (podle písničky: »nám je to volný — **von to někdo zaplatí«**, pozn. redakce).

4. Osobní agitaci.

Oznámeno také, kdo bude zde přednášeti: p. Sychravý, Markovič, Patejdl, Sám Pan Ministr Beneš, Bořil, Werštadt, Vojta Beneš (bratr ministrův a protizá-

konně jmenovaný zemský školní inspektor) a Kloáč. — Snad jim někdy přijde na pomoc p. David a j.

Realistický referát této schůze:

20 hodin: přítomni celí dva »machři«.

20 hodin 30 minut: přítomno 5 »machrů« a 1 žena.

21 hodin. přítomno i s číšníkem a naším p. Kukačkou 17, slovy i písmem: sedmnáct osob.

21 hodin 15 minut: bez číšníka 16 osob. Hlavy v chumáči. Tiché šuškání. Výsledek: Profesor Husák oznamuje, že pro nepřítomnost širší veřejnosti — pro kterou byla schůze určena — se tato zahajovati vůbec nebude.

A do Prahy — samozřejmě — bude se referovati o ohromném úspěchu, aby »ústředí« poslalo »prašule« na další blahorodnou činnost. — Nazdáár!

Polsko a ČSR. Z návodu Bismarkova založena byla r. 1866 pruská kolonie kolonisační, která až do r. 1918 vydala 1 miliardu 30 milionů marek na násilné vyvlastnění polské půdy a přidělení jí německým kolonistům. Poláci se dnes snaží odčiniti následky této strašné kolonisace a min. předseda Sikovský řekl, **že se budou musit vrátiti do své německé vlasti.** Není bez zajímavosti, že Sikovský na uvítací řeč německou odpověděl polsky a když delegát Němců řekl, že odpovědi nerozumí, vyslovil Sikovský úžas nad netečností poznaňských Němců, že po čtyřech letech nenaučili se rozuměti státnímu jazyku. — Tak v Polsce. V ČSR. by to bylo veškerým souspřeženeckým (výraz př. Vychodila) tiskem potlačeno a český Sikovský byl by nazvan sovénem nejhrubšího zrna. U nás se uměle a násilím poněmčené kraje za přímé či neprímé pomoci souspřeženectva (koalice), vlády a jejich nejrůznějších frakcí dále v teroru germánstva udržují, germanšu úřednici se státními penězi českými platí, povyšují, aby germanisace slibně za Habsburku započatá, mohla i za éry Osvoboditelské vesele pokračovati . . .

Různé zprávy.

Do posledního čísla »Náš Cíl« vloudilo se několik chyb rušících smysl větný. Pro konfiskaci a urychlené vydání nebylo možno je v tiskárně již opraviti (tiskneme v Trebони) a prosíme naše čtenáře o laskavé prominutí.

»Zítřek« (napsal J. Cibuzar). Vydáno v Klatovech, nákladem C. M. Hoschla, ve sborníku vybrané, poučné a vzdělavací četby pro český lid: Reformátor. Vydavatelstvo napsalo o jmenované práci: Náš mladý stát nesmí trpěti, aby byl vyssáván a ničen podobným způsobem. Sdílíme proto varovný hlas autora přítomného spisu a doporučujeme jeho proti proudu zdůrazněná slova upřímné a vážné úvaze. Vraťme se k domácím vzorům lásky, domácímu štěstí, domácím velikánům! Národ — neméně však je zodpovědný i za to. aby nepřipustil, by cizí živel ničil a ohrožoval výkvět jeho vlastního přičinění, ducha a práce! Máme dosti vlastní síly ku svému obrození i zkušenosti — jen je třeba si je připamatovati, co tedy nám brání k vzestupu? — Tříštění sil, strany a stranicky! . . . Sjednoťme se tedy, nechť »Zítřek« ukáže, že si rozumíme alespoň tak, jak touží po tom autor této knihy v uveřejněném předobraze! — Cena knihy Kč 20 buď přímo v Klatovech nebo v redakci t. l.

Také poplatek za Osvobození? Koncem dubna konaly se s priv. rak.-uher. společností stát. drah v Praze porady s vládou ČSR., která podle nich zavazuje se, že poukáže nezaplacené splátky od 1. července 1919 včetně do 1. ledna 1923, jež připadají na ČSR. z velké anuity. Jde o 13,978.840 franků. Částka ta musí býti zaplacena společnosti ve třech lhůtách do 1. února 1924 v původní valutě. — Výdejů s poukázáním spojených nesmí ČSR. účtovati.

Polsko pokračuje v zatýkání komunistů.

O hladovějící ruský lid stará se cizina a sověty vyvážejí obilí.

Městští lékaři a zřízenci (písař) mluví v Českých Budějovicích za české éry ve dnech očkování (14. V. 1923) — německy! Přineseš-li této »očkovací komisi« vysvědčení křesťanského, nebo vůbec arijského lékaře, neuznají jej a nařídí ti (zcela ve smyslu dnešní židovské demokracie, kterou si velkohubí nadpokrokáři, dobře z toho žijící, tolik chválí), přinésti vysvědčení od zdrav. rady. Žid posílá tě k Židovi — městský k státnímu — aby rozhodli o tvém dítěti. — **Po posledním školním očkování roznemohlo se mnoho dětí, některé i otravou krve, následkem nečistoty nástrojů. Přece však demokratický zákon nařizuje nucené očkování, ač monarchistické Rakousko ponechávalo rodičům volnost v tomto směru. — Vřele doporučujeme čísti »Glosy k problému o očkování«, vydané p. C. M. Höschlem v Klatovech. — Cena 3 Kč.**

Schicht — velkofabrikant — Ústí nad Labem — má na svém dole »Jan« u Kvítkova závodního, který přijímá pouze německo-nacionální dělníky, členy turneru. Radného českého dělníka vůbec nepřijme. **Kupujte proto Ceres a mýdlo s jelenem ve skoku, aby germán mohl Vás dále utlačovati za Vaše peníze.**

Na Falknovsku propuštěno v poslední době opět 207 českých horníků a tím se z toho obvodu ztrácí přes 120 českých dětí. R. 1910 bylo ve Zvodově na 240 českých dětí, nyní je jich sotva 70. V Litmici bylo před válkou 48 českých rodin s 48 školními dětmi, nyní jest jich sotva 15. **A uhlobaroni na Falknovsku domáhali se státních výhod a podpor a dostali je.**

Stollwerkovy bonbony a **Fürthovu** čokoládu koupíte v Sokolském biografu »Hvězda«. — Svůj k svému.

Vláda demokracie. Dnes ti nejchudší z nejchudších, kteří se živí sbíráním lesních plodů, které s různými bilinkami na trh do města přinášejí, jsou nuceni opatřiti si živnostenský list. U politické správy musí si opatřiti dovolení ke vstupu do lesů a k sbírání. — Inu vzorná administrativa potřebuje na svoje representace atd., atd., atd., každého haléře i od žebráka. Řečníci všech stran však nemilosrdně buší do vlády, kterou zastupují, podporují, která je živí a jim pomáhá — aby lidu sypali písek do očí.

Dr. Lenfeld jmenován presidentem republiky mimořádným profesorem vysoké školy zvěrolékařské pro hygienu potravin.

Der herr Waldbrunn jest šéfem politické správy v Mostě.

Vitello (margarin) jest žido-germánský výrobek!

Utlačení Němci. »Moravskoslezský Deník« sděluje, že knihovna Matice Opavské, fungující zároveň jako obecní knihovna, nedostává od ministerstva národní osvěty **dosud ničeho,** zatím co německá obecní knihovna v Opavě dostala od jmenovaného ministerstva 3000 Kč na zřízení hudebního oddělení.

Hackenkreuzleři — dík ochrannému rámu republiky, se vesele v ČSR roztahují. Pro ně není censura, ani zá-

kony, kdežto na nás jsou hradní páni ostří. V Ústí n. L., Chebu, Mostě, Chomutově, Bohosudově, Lovosicích, Bílině, Litoměřicích, Broumově, Duchcově, Něm. Benešově, Podmoklech, Žacléři, Kadani, Přísečnici a j. konány »májové slavnosti«. Zvláště okázale vedli si »milý sůsedé« v Liberci a Jablonci. A politické správy . . ? Mají snad starosti s Národním Hnutím a jeho odbočkami.

Slavnosti »Pro zdraví lidu« už zase začínají. Nezdá se vám, že jsou to slavnosti »pro zdraví něčí kapsy?«

Demokracie. Na paměť návštěvy presidenta Masaryka v Domažlicích a Klatovech vydány a prodávány — ve prospěch Masarykovy ligy a Červ. Kříže zvláštní odznaky.

Vystěhovalectví. Ve III. čtvrtletí 1922 vystěhovalo se 10634 lidí národnosti české a slovenské, 2178 německé, 807 maďarské, 513 ruské, 448 židovské, 49 polské a 5 osob jiné národnosti.

Naléhavá otázka: »Platí se ještě u nás daň z luxusu?« — »To si myslím!« — »Kolik pak platí vláda z ministerstva zásobování . . ?! (Humor. listy).

Římský papež, u vědomí, že čeští katolíci snesou všechno, vyznamenal nyní opata kláštera v Teplé, Helmera, pověstného protičeskými a protistátními štvanicemi a zavilou záští proti všemu českému.

Ministerstvo veřejných prací ČSR. ochráncem německých výsad. Inženýrská komora usnesla se na novém jednacím řádu, v němž jednacím jazykem stává se jazyk státní. M. V. P. nový jednací řád — neschválilo. Předsednictvo inž. komory trvá však na usneseném jednacím řádu a návrh min. veř. prací — odmítá. (Bez poznámky!).

»Český psc« nadává v Loděnicích u Berouna Němec a Žid. ředitel Sobotkovy tkalcovny a přádelny dělnictvu. Trochu mu za to Drahokoupil »srovnal kříž«. — Kdyby se každý se štěnicí vyrovnal hned, když ho kousne — to by byla nejlepší ochrana . . .

Co stála světová válka vypočítává »Depositní a úvěrní banka«: 1,093.601 miliardu švýc. franků, což jest více než 14 bilionů korun, neboli ve zlatě 32 vagony po 10 tunách.

»Den« (orgán P. Beneše ministra), přinesl v č. 273 1920 tuto zprávu: »Čas ujímá se Židů a píše, že bolševictví není projevem židovským, je zjevem čistě ruským, velkoruským, má své hluboké kořeny v politické a sociální historii Ruska. — (A tento »Čas« již zase vychází zatím jako týdeník a v brzku bude přeměněn v deník). Podle toho jsou Chaim Bronstejn, Zinověv-Apfelbaum, Nachamkes, Katz, T. Fleischrei, Cohen, Zederbaum, Helphant, Kopp, Rosenfeld, Waisbrot, Sobelsohn, Berkmann, Frau Godmann, Kohn, největšími vlastenci své země.

»Lid« otiskl tento obrázek: »Do Černého Kostelce přišel nedávno polský žid a ptal se jisté paní, kde jsou ubytováni polští Židé. Nejsou zde žádní, nemají tu co dělat, bylo mu odpovědí. K tomu nahodil se měšťan a mistr pekařský K., který se do Žida pustil, co tam má pohledávat, že se polští Židé v Kostelci dost naroztahovali a lidu nazlobili a naokrádali. »Polský« roztáhl ruce před sebe a jako posměšně mistru K. odsekl: »Hm, nadávejte si nám jak chcete, jen když tatíček Masaryk nad námi drží svoji ochrannou ruku«.

Pan J. Z. v N. D. Kč 4.20, p. V. B, v L, Slov, Kč 29.60.

Všem dárcům upřímné díky. Nezapomínej nikdo, že jest nám těžce bojovati proti nejrůznějším nepřátelům, kteří pod nejrůznějšími hesly strhují národ do svých tenat, aby ho ubili. **I ten nejmenší dárek s radostí bude přijat a v listě uveřejněn.**

Kdo chce na veřejných schůzích mluviti, tomu je třeba, aby si osvojil potřebných znalostí otázek sociálních a světové politiky. Tyto si osvojí četbou spisů, které tu nabízím:

1. Russland u. der Panslavismus, 2 svazky 20 Kč, 2. Vláda penězi, 2 svazky 24 Kč, 3. Světové zbrojení 8 Kč, 4. Válka a náboženství 9 Kč, 5. Der Kapitalismus im Weltkrieg 30 Kč. Všech pět spisů jen celkově za 45 Kč

Objednávky vyřídí

RUDOLF VRBA, spisovatel, Praha-VII.-14., poštovní schránka.

Otiskujeme inserty pouze ryze československých firem arijských doporučení hodných:

Havlínek a synové
továrni výroba dětských vozíků
Praha-Žižkov, Husova 45.
Ceníky zdarma.

Nábytek
firmy Josef Frančík,
Kolín-Zálabí-Pardubice
jest nejtrvanlivější, nejlevnější a nejsolidněji pracován.
Nábytkové vozy k disposici!

Na mírné měsíční splátky
bez přirážek, tedy jak za hotové obdrží státní úředníci a jiní v jistém postavení stojící. Damašky bílé na povlaky peřin, kanafasy, prostěradla, sypkoviny, delény, etaminy, různé zbytky 3 až 6 m dlouhé i na váhu, dále všechny do tohoto oboru spadající druhy zboží. — Objednejte ceník u firmy
Josef Stolín a spol., Náchod.

Nevyhnutelný v domácnosti, nepostrádatelný na cestách je v plechovkách po 50 a 100 gr. č. v. firmy
čaj s pávem
J. Fromm-Opava.
Žádejte ve všech obchodech!!

Každý uvědomělý Čech a Slovák požaduje »Náš Cíl« ve všech kavárnách a restauracích! — Čtěte naši lacinou knihovnu: 6 knih = 1000 stran za Kč 45·— v předplacení (i na 3 měsíční splátky po Kč 15·—).

Tiskem knihtiskárny Karla Brandeisa v Třeboni.

Ročník I. V Č. Budějovicích 15. června 1923. 12. číslo

NÁŠ CÍL

Číslo 1·— Kč.
Předpl. na rok Kč 20·40
na půl roku Kč 10·80.
Vychází 1. a 15.
každého měsíce.
Řídí redakční kruh. —
Majitel a vydavatel pro V. S. S. »Odkaz Žižkův«, jakož i zodpovědný redaktor Jan Cibuzar, České Budějovice, Zátkova ulice číslo 8.

List vlasteneckého hnutí Čechů a Slováků.

Silou proti mdlobě, vzdorem proti zlobě, ale láskou k sobě.

MOTTO. »Moje barva červená a bílá,
dědictví mé poctivost a síla«. *Havlíček*

OBSAH: Armáda hříčkou politických dobrodruhů. — Hospodarské jarmo Slovenska. — Židobolševická diktatura. — Ministerstvo zásobování a »národní« hospodářství. — Naše armáda. — Voltarie o Židech. — Žijeme v židovském století. — Týden. — Také v Č. Budějovicích. — Zákon na ochranu. — Apfelbaum-Zinověv. — »Sokol« jednota Rychnov nad Kněžnou zase přijal Židovku za členku. — Ministr vnitra Malýpetr . . .

K . . . .

Armáda hříčkou politických dobrodruhů?!

Nedávno vydalo ministerstvo národní obrany nařízení, publikované veškerým tiskem, že osobám civilním (i poslancům a senátorům!) zakázán jest vstup do vojenských objektů, kasáren atd.

V pořádku — vším právem! Nařízení toto, čelící hlavně rozkladné agitační bolševické činnosti v armádě, znamená alespoň dobrou vůli vlády, resp. min. národní obrany, jež snaží se tímto zachovati armádu státu a ne ji vychovávati pro tu, či onu politickou stranu. Přes to, že vojínům opustivším po zaměstnání (ve volném čase) kasárny — po celé večery — mohou být v různých bolševických spolcích (proletkultech), v bolševických rodinách a pod. velmi pohodlně, účelně i účinně vštěpovány doktriny této vzácné sociologické vymoženosti a bolševický útok na armádu může býti prováděn docela nerušeně, přes to zaznamenáváme svrchu učiněný — bohužel ve skutečnosti málo působivý — krok ministerstva s vědomím, že se zde — v tomto ohledu — alespoň něco děje!

Nemohlo býti tudíž ničeho namítáno ani proti tomu, když ministerstvo národní obrany nařídilo i svého času zákaz vstupu příslušníků armády do »Národního Hnutí«, **kteréžto prý sleduje i cíle politické! —**

Dobře, také v pořádku! Když již armádu máme — **nechť tato není náročná! . . .**

Co však se stalo nyní?!

Beneš založil Československou Obec Legionářskou, poněvadž legionáři přišedší do vlasti (hlavně ruští!) zakládali organisace jedni proti druhým. Socialistický a do leva silně orientovaný hradní »Svaz« a národně, česky založená »Družina« stály na př. velmi ostře proti sobě a vzájemné vyčítání započalo! Aby všecko nevyšlo ven, o čem by národ neměl věděti, zahřímal na rozvaděné bratry sám »bratr« legionář Beneš (neměl ale nikdy vintovku v ruce!), dal stanovy a program nové instituci, v níž měli se všichni legionáři spojiti, sloučiti!

Výhradní prodej pro Prahu má p. G. Soukup, novinářství a insertní kancelář Praha III., Chotkova 10.

Tak povstala Benešova »Československá Obec Legionářská« a její členové hrdě o sobě prohlašují, že jsou Benešovými legionáři! Co chtěl Beneš — dokázal! Získal lidi, o něž se může vždy, podle potřeby a konjunktury, opříti! — Vedle »Č. O. L.« — existuje však národní »Družina« dále!

Tolik musel jsem předeslati k tomu, o čem chci nyní pojednati!

Beneš v této době zcela správně a jasně vycítuje, že osvobozenské pohádky a legendy, jež naši Osvoboditelé naučili národ, stávají se nyní pro národ skutečnými pohádkami, že Zumanova »Osvobozenská legenda« poodhrnula alespoň z části cípek z tajemství zahraniční osvobozenské práce a »slávy« a že národ již začíná svým Osvoboditelům nevěřiti! Bylo tudíž spekulováno na hradě, pod hradem, za hradem atd., jak to učiniti, aby víra v osvobozenské povídačky byla tím více utvrzena, aby vzbuzena byla »víra živá, pevná a stálá«. — Všickni »obrrevolucionáři« dali v Praze hlavy dohromady, sestavili program, výborně se smluvili, úlohy řádně rozdělili, napsali a nyní na »vlastní« útraty ze »soukromých« pokladen, rozjeli se po žírných krajích drahé domoviny a vykládají napsané evangelium Osvobození všemu českému stvoření tak, jak nejvyšší synodou bylo nařízeno, sepsáno a schváleno, zkrátka **potírají pravdu, nahou pravdu, která je nejvíce zlobí!**

Na záchranu Osvobozenských pohádek založil pan Beneš tudíž **»Svaz Národního Osvobození«** a aby měl práci snažší, přičlenil tento nový svůj vynález nepřímo na stávající již svou organisaci »Č. O. L.«

»Svaz Národního Osvobození« jest **organisací sledující čistě cíle politické** a jeden z jeho ustavovacích motivů jest: ochránit »osvobozenské« pohádky, obhájit ony lžimelodie, jimiž byl celý národ po převratě ukolébán! —

Organisace tato postavena byla proti všem »vlasteneckým a národním hnutím« — tudíž **proti** národu a zaujala vůči těmto krajně opoziční stanovisko. Co zatím vlastenecká, národní a fašistická hnutí volají po očistě, po pořádku ve státní správě, bojují proti korupci, úplatkářství, proti lžisocialismu — proti všem židovským vymoženostem vypočítaným na ubití národního a vlasteneckého citu a sebevědomí — **přichází pan Beneš se svým »S. N. O.« a bojuje proti těmto očistným snahám!**

Více nezaznamenáváme, každý si domyslí další!

Nyní to hlavní!

V Čes. Budějovicích konala se dne 25. května první přednáška *) předepsaného a normovaného cyklu: »O smyslu čs. revoluce a čs. odboje ve Francii a Anglii«. Plakáty vylepeny po celém městě a z těchto patrno, že přednášky tyto pořádá **»Svaz národního osvobození«** (zase nové »osvobození«, toho dřívějšího Osvobození jest ještě asi málo?!) a **»Jednota čsl. obce legionářské v Čes. Budějovicích«.**

Mimo tyto plakáty rozhazovány byly po městě ještě malé letáky a **agitovalo se i mezi vojskem a důstojnictvem o hojnou účast na těchto politických přednáškách. Máme důkazy po ruce, že tomu ve skutečnosti tak! Dostal se nám totiž jeden takovýto leták, přiložený k služebním aktům od vyššího velitelství k nižšímu, do rukou — byl nám odevzdán! — Pokud jsme dále zjistili, bylo i přímo mezi mužstvem při čtení denního rozkazu agitováno pro hojnou účast na těchto politických přednáškách a tento programový leták byl čten! —**

Tak kde to jsme?! **Platí zákony a nařízení vlády a určitých ministerstev pro určité jen strany** (v první řadě pro vlastenecká a národní hnutí) **anebo pro všecky organisace, sdružení a svazy bez rozdílu?!**

Budou nařízení vydaná respektována všeobecně a bude zákaz vstupu do »Svazu Národního Osvobození« aktivně sloužícím příslušníkům armády ve vlastním zájmu armády a státu rovněž zakázán?!

Žádáme tudíž plným právem, aby, byl-li příslušníkům armády zakázán vstup do »Národního Hnutí«, aby byl zakázán vstup těchto i do Benešova »Svazu N. O.«

Na armádu platí a tuto vydržuje celý národ a ne pan Beneš, a tato má za úkol hájiti stát a ne určitou politickou kliku a nemůžeme připustiti, aby tato stala se nástrojem a hříčkou všelijakých politických dobrodruhů a tlučhubů!

* * *

Pozn. redakce:

Upozorňujeme povolané činitele, že někteří důstojníci-legionáři mají až příliš časté schůzky s bratry »národními Osvoboditeli« a poněvadž »SNO« sleduje výhradně cíle politické nestrpíme, znajíce rozkaz ministerstva Národní Obrany, aby demagogie, prováděná beztrestně několika Osvoboditeli v zahraničí, byla prováděna i dnes v armádě, hlavně mezi aktivně sloužícími. Armáda má patřiti národu a ne straně. MNO. vydalo rozkaz pro celou armádu, tedy i příslušníky-legionáře! Nesmí-li Národní Hnutí a jiné poctivé a spravedlivě o očistu právě Osvoboditeli zkorumpovaných poměrů se snažící organisace prováděti propagandu v kasárnách, smí **tím méně lží prolezlé a na demagogii a macchiavelismu založené S. N. O.** provádět černou svoji agitaci vypočtenou k zatemnění nejširších vrstev. Pohádku o osvobození neudrží dnes už ani celá socialistická a podle »Legionářského Směru« s bolševiky (snad už jenom proto, že jsou to Židé!), koketující Obec Legionářská. Rozumný člověk nejde poslouchat pohádky — které jsou jenom pro děti a starce, zvláště když ví, že ty pohádky podporují hlavně lidé, žijící dobře ze státní pokladny — ale řekne si: Udělejte raději v zemi pořádek! Máte zákon na ochranu, nemazlete se tedy se Židy, neprotěžujte Němce; vyžente bolševickou misi a zdejším bolševikům učiňte po vzoru bulharském. Nerozhazujte obrovské sumy peněz na representaci, když máte plná ústa demokratismu, snažte se však representovati se před cizinou prací, šetrností a přičinlivostí, nikdy ne tlacími panáky, kteří jsou tučnými místy umlčeni, aby snad se jim jazyky nerozvázaly v Něčí neprospěch; vyúčtujte konečně Národu (vláda není Národ, ale Národem do určité doby trpěná instituce!) všechny zahraniční půjčky a dluhy; opřete se energicky žádostem Poláků o nová území a sami je nerozkrádejte. atd. atd. — potom teprve mohli byste nám něco říci o ruském státním zlatě a státních dolech platinových, nebo o dvou židlích jednoho Osvoboditele, který jednal s bolševiky i »kontrarevolucionáři« současně a j. pod., potom, až doma uvedete vše do pořádku — dnes zavádíte chaos a zdá se, že proto, abyste včas mohli zmizeti i s našetřenými dolárky — až živnostnictvo, obchodnictvo, rolnictvo atd. nebude přetíženo daněmi, pod nimiž dnes klesá, až nás naučíte **první** stupeň humanity — (zatím nás učíte padesátý: milovati Židy*) a Němce, největší naše nepřátele, z nichž bychom si nohy i údy polámali; takové skoky se dělají pouze v cirkusech), totiž milovati sami sebe a své rodné bratry na Moravě, ve Slezsku, na Sovensku, v Lužici, v král. Srbů, Chorvátů, Slovinců, v Bulharsku a ve **Vaší vinou** nešťastném Rusku — potom můžete mluvti k Národu. Dnes provádíte demagogii, poněvadž nemáte dosti charakteru, abyste dovedli rozumně vládnout. Dnes si hrajete na despoty a říkáte si socialisté. Ukažte vlastenecké skutky! Řeč a slova plynou a národ je Vaší pomocí ubíjen. Nás těší vědomí, že nic na světě netrvá věčně. I Napoleon spadnul a měl to jinak podepřeno!

*) Pod rouškou přednášek koná se lžiosvoboditelská, politická propaganda!

Žádný Čech ani Slovák nekoupí ničeho u firem inserujících v bolševických listech. Tyto firmy podporují rozšíření morové nákazy a proto před nimi varujeme.

Hospodárské jarmo Slovenska.

Lučenec, dňa 25. mája 1923.

Dávna tužba každého Slováka bola, aby sloboda stala sa nie len v politickom živote, ale aj na poli hospodárstva. Keď zvon slobody zazvonil, cítili sme sa byť slobodnými, ale cítili sme tiež, že naše šije ťaží niečo, niečo ťažkého, ktoré nebudeme môcť tak ľahko odhodiť. Je to hospodárske jarmo, ktoré i dnes nosíme a nevieme ho odhodiť, aby sme mohli povedať, že sme slobodní. Kto hlása, že Slovensko je slobodné, je úplne oslobodené, ten luže, lebo Slovensko ešte i dnes je v otroctve na poli hospodárskom, lebo toto významné pole je v rukách nepriateľských národu Slovenskému a vôbec Slavianstvu. Priemysel' a hospodárstvo na Slovensku je bez maličkej výnimky v rukách židovských a maďarských, tedy v rukách takých majiteľov, ktorí nikdy nedopriali slovenskému ľudu toho každodenného chlebíčka, ktorí holdovali trónu habsburgskému, ktorí boli pijaviciami na našom tele a ssali našu slovenskú krv.

Po prevrate hlásalo sa oslobodenie slovenského ľudu i zpod hospodárskeho jarma, no Slováci sú sklamaní, lebo toto jarmo ešte dnes nosia a až naše úrady od shora nebudú radikálne postupovať, budeme ho nosiť neviem dokedy.

Keby som mal úradné štatistické doklady, venoval by som tomu toľko času, aby som presne vylíčil stav

*) Tyto snad z vděčnosti za moc, kterou nyní máte — pozn. pis.

priemyslu a hospodárstva na Slovensku, vzhľadom k tomu ale, že to mi nestojí k disposícii, musím sa uspokojit len so zkúsenosťou a asi následovne chcem podať obraz priemyslu a hospodárstva na našom okolí, ktorý asi súhlasí, totiž úplne sa ztotožňuje celým Slovenskom.

V bývalej Novohradskej župe máme 10 tovární z ktorých sú v rukách židovských 3, účastinné spoločnosti s vedením židovským 3, účastinné spoločnosti s vedením Maďarov 2 a 2 továrne, ktorých majitelia sú Maďari. K týmto nepočítám parný mlyn v Lučenci, ktorý je majetkom maďarskej uč. spol. s vedením židovským.

V samom Lučenci máme ca 120 obchodov z ktorých je v slovenských a českých rukách 8, v maďarských kresťanských 13, ostatné sú židovské. Nepočítam medzi slovenských a českých obchodníkov jednu veľkú, svetochýrnu českú firmu, ktorá má v Lučenci filiálku a jej vedúcim je Žid.

V Lučenci je spolu 26 hostincov, krčiem, kaviarní, z týchto sú v rukách českých a slovenských 4 a v rukách maďarských křesťanských 4, ostatných 18 je v rukách židovských.

Malopriemysel je snáď jediný, o ktorom smele môžeme povedať, že je skoro čistý od židov. No viem, že pri tomto bode by mi vypočítali koľko židovských malopriemyselníkov máme v Lučenci, ale v pomere k ostatným môžeme povedať, že to nič neznamená. — Je asi 3% malopriemyselnikov Židov.

Čo sa ale robotníctva dotýka, nenajdete ani jedného robotníka Žida.

Na našom okolí je viac (ca 50) veľkostatkov, ktoré sú všetky, vyjmúc jedného, v rukách židovských.

Podal som malý obrázok na ukázku z nášho Slovenska a neni som predpojatý, keď dovolím si tvrdiť, že tento obrázok sa ztotožňuje celým Slovenskom. A tu postavíme si tú myšlienku, či je to možné, aby to i na ďalej takto ostalo? Je to možné, aby sme to trpeli i na ďalej? Veď sme otrokmi židovstva, ktoré využitkuje zlý pomer Slováka k Čechovi, využitkuje národnostné trenice dvoch bratov v svoj prospech, aby vládnul nad nami neohrožene a my aby sme sa korili pred ním. Slovenský ľud, ktorý cíti na svojej šiji toto jarmo volá k vodcom pri zelenom stole, aby sa postavili v jeden šík proti odvekému nepriateľovi, aby pozdvihli prápor Slavianstva do výšky nad všetky prápory národov, by dožili sme sa v krátkom čase spojenia všetkého Slavianstva v jeden nerozdělitelný národ. Kto je verným vlastencom a Slavianom, ten odhodí stranníctvo, náboženskú nesnášanlivosť a stane se Apoštolom slavianskej veľkej myšlienky. Národ slavianský oslobodiť od všetkých nepriateľov politicky i hospodársky, spojiť ho v jeden národ, by dávne krivdy odčinené boly. —

Slováci zpod jarma hospodárskeho len vtedy oslobodia, keď myšlienka všeslavianská presiakne každého Slaviana a Národ slavianský povýši nad národy v jeden národ. —

V tomto Slováci pevne veria. ix.

Tyto dny poslali jsme všem našim přátelům a známým pátý svazek naší knihovny. Fr. Vychodil : »A běda nám i našim dětem....« za sníženou cenu Kč 10.— mimo předplacení a prosíme o zaplacení. Kdo si knihu neponechá, nechť ji ihned, v původním obalu neporušenou, nerozřezanou, kterou zpět nevezmeme, laskavě vrátí. — Kniha tato prodává se vázaná v tuhé, elegantní vazbě, zlacené písmo na hřbetě, za 13 Kč pouze našim čtenářům. Poněvadž byl tištěn pouze určitý počet a na knihkupecký trh kniha vůbec nepřijde, objednejte včas. Kniha sotva vydána, bude již skoro rozebrána.

F. V.:

Židobolševická diktatura.

Zatčení patriarchy Tichona ruskými židobolševiky, střílení a vraždění kněží, inteligence a dělnictva v Rusku a události posledních dnů — zatřásly konečně svědomím celého kulturního, vzdělaného světa! Ze všech snad větších kulturnějších států byly zaslány ruské židobolševické vládě důrazné protesty proti zatčení tohoto poctivého a vysoce mravně založeného muže a představitele ruského pravosloví! — Jen naše vláda, vláda »humanitářská«, netroufala si protestovati a naopak každý podobný protest umlčuje, zakazuje, znemožňuje. Na 22. V. svolána byla dvěmi nejpočetnějšími a nejvýraznějšími emigrantskými ruskými organisacemi a sice organisací studentskou: »Oresso« a spisovatelskou: »Svaz žurnalistů a spisovatelů» velká protestní schůze proti znásilňování svobody svědomí a myšlenky v nynějším, židobolševickými katy uchváceném Rusku. Mimo to schůzi svolávalo na padesát našich domácích, ruských i jihoslovanských spolků, stran a organisací. Schůze však se nekonala. Policejním ředitelstvím a ministerstvem vnitra zakázána nebyla, za to na »vyšší pokyn« — **z ruského oddělení ministerstva zahraničí,** byl některým pořadatelům dán přímo pokyn, aby od konání této schůze bylo »dobrovolně« upuštěno. Nestalo-li by se tak, budou odebrány podpory některým ruským studentům! Takovouto revolverovou politikou byla schůze znemožněna.

Před Žofínem shromáždily se před schůzí veliké zástupy lidu. Bylo tam množství poslanců, literátů ruských i českých, žurnalistů, universitních i středoškolských profesorů, mnoho různých spolků, spousta české i ruské akademické mládeže. Když schůze nekonána, dali tito svému nedvojsmyslnému protestu průchod, jak sdělují »N. L.« — Kdo za to může, že mělo býti protestováno původně jen proti Moskvě, ale že na žofínské lávce a před ní na nábřeží protestovaly valné zástupy nejen **proti Moskvě, nýbrž i — proti místům daleko bližším!**

Nejzajímavější věcí při tom ovšem jest, že tato schůze byla znemožněna **na přímý popud bolševického »Rudého Práva«, které u příležitosti svolání této schůze uveřejnilo neobyčejně štvavý útok proti ruským organisacím, které schůzi svolaly a zaútočilo si rafinovaně na dr. Beneše a dr. Girsu, prý jsou přímo vinni, že tuto provokaci proti sovětské vládě povolují.**

Tato Šmeralova přání, jak píše »N. D.«, byla našemu zahraničnímu ministru — **rozkazem a ministři dr. Beneš a Girsa poslouchají rozkazů »Rudého Práva«.**

Není pak divu, že na př. »Národní Listy«, jež tlumočí zajisté mínění v tomto směru — velké většiny národa, ostře a rozhořčeně odsuzují tento nejnovější demagogický čin našeho zahraničního ministra, čin, který je skutečným evropským skandálem a praví: Zahraniční ministerstvo nesmí mysliti, že jsou podpory, které udílí, prostředkem, který možno měniti v k a r a b á č. Vděční Čechové z Ruska chtěli na př. pořádati oslavný večer ministru Sazanovu, který dlí mezi nimi v Praze, a kterému jsme povinni neskonalou vděčností za to, že první ze spojeneckých vedoucích činitelů vyslovil se pro naši samostatnost a přiměl cara Mikulášek tomu, aby delegaci ruských Čechů slíbil naši a slovenskou svobodu a samostatnost. Ale večer se nepořádal zase z příčin od nás nezávislých. Nezakazuje se ani tenkrát, ani dnes, ale varuje se... **Tak to dál nejde! Ve starém Rakousku mohlo ministerstvo zahraniční dělati svou politiku, s**

kterou národové nesouhlasili, ale my přece jsme v demokratickém státě, ten stát je náš, českého lidu a kabinetní politiku zde nesmí dělati nikdo, ať je to kdokoliv. A ještě méně si dají strany, které stát drží a podporují, líbiti, aby komandovalo zde »Rudé Právo«.

Tolik mužný projev »Národních Listů«.

Nás zajímá jen ta okolnost, proč náš humanitářský režim nemá ve svém humanitářském srdci místa pro ony nešťastné židobolševické krvavé oběti ruského lidu, jež jdou do milionů, naopak, že naše vláda — vlastně dr. Beneš a dr. Girsa — krvavé řemeslo ruských židobolševických lotrů nilčky vlastně schvalují, tolerují, což naprosto se příčí filosoficko-humanitářským zásadám, hlásaným prof. Masarykem. Prof. Masaryk ujímal se přece vždy utlačených, neprávem pronásledovaných, odsuzovaných na př.: Hilsnera, Bejlise!

Dr. Beneš a dr. Girsa jako soukromé osoby mohou míti názor o ruských věcech svůj — zcela libovolný, ale ministr Beneš a ministr Girsa — representují stát a vůli lidu na venek a musí této vůli, jsouce jen dobře placenými úředníky a služebníky národa — státu dáti volný průchod, třeba by tato **křížila jich plány tajné diplomacie. Nesmí to přijíti nikdy tak daleko, aby tisk tyto pány pak mohl označovati za přímé exponenty sovětské vlády a v druhé řadě teprve za placené úředníky čs. státu.**

Ministerstvo zásobování a „národní" hospodářství.

má za úkol pomáhati zkrachovaným socialistickým konsumům. Na př.: před 2 roky zkrachovalo v Náchodě družstvo čes. socialistů »Slavie«. Zůstalo dlužno daně i přirážky — ale nyní k všeobecnému podivu ministerstvo pro zásobování lidu (! nu proto !) poskytlo tomuto družstvo Kč 250.000 subvence. **Dnes, po dvou létech likvidace!** — Družstvo »Slavia« vinou svých vedoucích činitelů zkrátilo státní pokladnu o Kč 60.000 daní a obec a okres o přirážky a nyní z téže státní pokladny poskytuje se mu subvence ve výši 250.000 Kč! — Na jakém podkladě a na jaké bilanci? Upozorňujeme na tento případ poslanecké kruhy a k snazšímu přehledu uvádíme jednací číslo: 3713-23 z 14. IV. 23! (N. D. 6. VI. 23).

R. A.:

Naše armáda.

Ze všech stran hrnou se stesky na bídný žold aktivních příslušníků armády. »Není to k živobytí, ani k umření« — to jsou tak slova, jež často slýcháváte od svobodných důstojníků. Ženatí důstojníci pak, mají-li z čeho, připlácejí kolikrát 2—300 korun měsíčně na to, že jsou důstojníky, jinak tyto rodiny živoří. To jsou poměry většinou u důstojníků »domácích«; důstojníci legionářští v důsledku propočítání legionářských let, mají arci takové příjmy, že si nemohou naříkati!

Tak daleko dospělo snížení platů, že každý dělník, který nestudoval řadu let, jest lépe placen. Tímto skutkem nesjednotila se armáda (možno mluviti přece pouze o akt. sloužících osobách, které tvoří jádro armády — ostatní jdou za vůdci) v duchu národním, ale právě opak se stal. Schází jenom krok do bolševické propasti. Ceny životních potřeb neklesly o tolik, aby nižšímu důstojnictvu mohlo býti náhle ubráno Kč 400 měsíčně. Potřebujeme armádu silnou a v důstojnictvu i poddůstojnictvu pevné páteře, vyhraněné charaktery naprostých poctivců a ne vějičky točící se po větru. Musíme vše nasaditi, abychom uchránili svoji armádu od živlu bolševických a jim příbuzných.

Ovšem druhou velikou chybou jest, že cizinec, Francouz, který nám nerozumí, nás nechápe, ba ani nemůže chápati — snad se ani nesnaží, jest šéfem našeho generálního štábu. »Poněvadž se na »naše« nemůžeme spolehnout«, vysvětloval jeden bodrý venkovan. Nemůžeme-li se na někoho z našich spolehnout, nechť je bezúročně ze svazku armády propuštěn, ale ostatní nechť jsou tak placeni, aby mohli býti jako lidé žít[illegible] na více nemá míti nároku, ani nejpřednější úředník v demokratické republice, pokud tato si netropí s demokratismu šašky. Na »naše« se nemůžeme spolehnout? Smutno je člověku v duši, pozoruje-li, jak židovskočeské noviny všech směrů otrávily mínění českých l/lí a jak se jim věří. Cizák musí nás vésti. Však máme dobře v paměti, jak se nám vedlo pod komandem Taliánů, spojenců na Slovensku a dobře vidíme, jak spojenec-Francouz dovoluje, aby nám byl řezán kousek území po kousku. A nejtroznější obžalobou nesnesitelnosti poměrů v armádě je článek z »Výzvy červenobílých«, kde se praví: skutečnost byla mnohem horší; našim nejvyš[illegible] představeným byl cizinec (na voj. akademii v Hra[illegible]). Nerozuměli jsme mu, právě tak jako on nerozuměl nám. Snad právě proto, že nerozuměl ani naší řeči, ani naší povaze (nač jest tedy zde obrovskými penězi placen?, otáz. red.) byl tak přísný, až neúprosně přísný! S cigaretou v ústech a s cynickým pošklebkem rozdílel tresty. .... Počali jsme jej nenáviděti, jako jej nenáviděla většina našich učitelů, kdežto menšina jich otrocky se mu kořila; ti dostávali pak za to lesklé plíšky... Francouzové jsou pyšní, nerozuměli nám a nechtěli nám rozuměti a byli přímo krutí...«, »proto není divu, že v celém Rakousku na všech voj. učilištích nebylo tolik sebevražd, kolik v jediném roce na hranické akademii ČSR. **Příčina všeho leží především v tom, že není armáda národní.** Tam, kde vrchní velení armády není v rukou domácích lidí, samozřejmě není armáda národní, není vychovávána v duchu starých tradic a není-li armáda národní, prodchnutá láskou k rodné hroudě, klesne dříve či později na úroveň rakouské armády, která pod prvním náporem ztroskotala.

Nač platíme zde těžkými penězy cizince, kteří myslí jenom na sebe? Proč nezaopatříme dobře ty, kteří poctivě, s nasazením všech svých sil chtějí sloužiti? Proč věříme cizákovi spíše než svému? Co nás učí dějiny? Nic... nic... vše se zapomíná pro hladkou tvář, zvuk zlata, povýšení, ozdobu na kabátě, nebo i za úsměv prvního Židofila. Národ — ? Bude se bíti za přátele-Francouze, kteří až na skromné výjimky o něm — pokud jej nepotřebují, nechtějí ani slyšeti; bude zabíjeti své bratry, své děti, na rozkaz, za úsměv, nebo za slib neuskutečněný a docela zapomene, že nejprve opříti se má o své doma, na svém — pro sebe. Co milionů n a š i c h peněz stojí francouzská mise (prý zde bude až do r. 1929). Proto nutno snížiti platy malým, aby zbylo pro velké. Komu není možno věřiti, nechť neujídá trpký chléb těm, kteří plně si jej zaslouží. Nechť armádou naší vane jeden duch:

kázně, mravnosti a lásky k rodné hroudě!

Nejen nižší příslušníci armády, dnes naříkají skoro všichni státní zřízenci. Na jedné straně miliony se rozhazují, demokratický stát se »representuje«, plivá na demokracii a tiskne své zaměstnance ke zdi docela bez diskuse.

F. Pátek:

Několik slov o junáctví.

(Z vlastivědného sborníku Pod Lipany otištěno ve V. s. Od hor Krušnohorských).

»Junáctví (skautství) se mi velmi líbí. Je v něm návrat k přírodě, k zdárnému životu. Vychovává k samostatnosti, zdatnosti, rovnosti, bratrství. Bystří rozum, ušlechtuje city, sílí vůli, snaží se vůbec vychovávati dokonalé lidi, jakých potřebujeme. Líbilo by se mi však naše junáctví ještě více, kdyby se úplně přestalo opičit po cizích vzorech. Kdyby se změnilo tak, aby vypadalo jako původní česká, nikoliv cizí — myšlenka (a kdyby ani »čeští« Židé nebyli tam přijímáni, pozn. red.) V našich junáckých táborech má se víc a více zpívati (cvičiti), přednášeti a dramatisovati básně, výjevy z českých dějin, prožívati nejkrásnější plody české literatury. Naši junáci mají se víc a více účastňovati okrašlování domoviny, krajinného výzkumu, upozorňovati lid na nedostatky jeho života, účinně pomáhati k jeho zdokonalování atd.

Nelíbí se mi v našem junáctví všelijaké »indiánštiny«. Jsme přece vzdělaný národ a nechceme se vraceti k indiánství, nýbrž jíti ku předu a výše v češství (a slovanství, pozn. red.) Jaký význam mají tedy různé ty názvy: »vlci«, »veverky«, »čápi« atd.« (Máme jedinečné jméno »sokol«, velmi šťastně volené). Ne tak! Chceme-li jíti pro názvy do slovanského bájesloví (Jan Máchal: Slov. bájesloví Svět. knih. č. 566—7) do oblastí národních a krajových pohádek, pověstí, dějin! Mohli bychom míti družiny »domovíků« (= ochranní duchové domova) skřítků, diblíků, rarášků, palečků, kavek, majek, víl atd. Mohli bychom si k tomu přibírati názvy nejkrásnějších nebo nejpamátnějších míst svého domova a měli bychom na př. »družinu (oddíl) skřítků jevanských lesů« v...., »oddíl junáků hory Lipské« v..(., »družinu rusalek ladné Sázavy« v..., »družinu víl Černých lesů« v.(.., »družinu víl Krasava (Lesava, Šárka a p.) v..., »junáky družiny Bivoj, (nebo Horymír, Žižka atd. místo všech možných »Old skauti«). Nezdá se vám, že bychom si mohli takto vytvořiti krásné a významné junácké názvosloví a s ním i krásnější junácký život? (Ovšem ani jeden Žid křtěný nebo nekřtěný »český« nebo jiný nesměl by býti do těchto ryze českých družin přijímán, pozn. red.) Svůj, český! **Dokud národ nepřetvoří cizí myšlenky úplně, podle svého, jest stále omezen jeho vývoj tím směrem, k němuž podstata myšlenky ukazuje. Buď připraven! Znamená také: Buď svůj! Ve všem! Tak budeš zároveň opravdu svoboden«.**

Pozn. red. Bylo by dobře. aby dohlédací orgány dbaly nad pořádkem, neboť dnes kde kdo »hlásí« se ke skautům. Následky toho jeví se na př. na Karlově Hrádku, kde v loni »skauti« zničili vše, co okrašlovací spolek z Purkarce udělal.

Voltaire o Židech.

Voltaire nejednou radí poslati Židy do Palestýny. V **»Dictionnaire Philosophique, section I.«** praví: »Shledáváte Židy co nevzdělaný a barbarský národ, soustřeďující v sobě ode dávna nejšpinavější skoupost a nejodpornější povědru, jakož i nepřeknatelnou nenávist k národům, kteří je mezi sebou trpí a obohacují«. V díle **»Dieu et es hommes«** nazývá Židy »nejvíce nenáviděni hodný a nejhanebnější z malých národů«.

Více snad nemusíme požadovati na muži, o jehož jasný úsudek v určité věci se nám jedná. A mínění toto je tím důležitější, ježto právě Voltaire se důkladně obíral židovskými dějinami a to tak důkladně, že ač má pověst »povrchního diletanta«, přece je citován takovou autoritou, jakou jest Wellhausen. Proto zasluhují pozornosti jeho slova v **»Essai sur les moeurs« (kap. 42):** »Židovský národ osměluje se projevovati nesmiřitelnou nenávist vůči všem národům, bouří se proti všem svým pánům. Vždy jsa pověrečný, vždy dychtiv cizího jmění, vždy barbarský, **plazí se v neštěstí a je drzý ve štěstí«.**

I o duševních vlastnostech Židů vyslovuje se Voltaire krátce a jasně; tvrdí: »Les juifs n'ont jamais rien inventé« = Židé nikdy nic nevynalezli (La défens de mon oncle, kap. 7.) — V citovaných již »Essais sur les moeurs« dokazuje v několika kapitolách, že Židé vždy se učili u jiných národů a že sami jiné národy ničemu nenaučili: I jejich hudbu tak velice chválenou, Voltaire nenávidí: (6 ème lettre du Dictionnaire) »Vraťte se co nejrychleji do Judey, tam do libosti ve svém odporném žargonu budete moci provozovati svou odpornou hudbu«. Tuto zvláštní duševní nepohodlnost Židů vysvětluje na jiném místě jejich nezměrnou touhou po penězích: »Peníze byly řídítkem jejich činů po všechny doby«, (Dieu et les hommes XXXIX).

Voltaire nescíslněkráte posmívá se Židům, na př.: v »Zadig«, kap. X., kde Žid modlí se k bohu za poděkování, že se mu povedl podvod. Nejjizlivější satirou na Židy je bez odporu stať »Un chrétien contre six Jusif« = Jeden křesťan proti šesti Židům.

A přece musíme doznati, že **Voltaire byl ještě dosti zdrželivým,** ježto všechno bylo určeno k tisku. Za to v soukromých listech býval Voltaire daleko otevřenější. Tak na př. v dopise k šlechtici de Lisle ze dne 15. prosince 1773 píše: »Počítají-li se tito obřezaní Židé k pokolení Naftalinovu neb Issaharovu, nemá přílišného významu. V každém případu jsou největšími lotry, kteří kdy poskvrňovaly svou existencí zemský povrch«.

Jakkoli byl Voltaire humanním a mírným učencem, přece jen vydal o Židech tak ostrý úsudek, a to je vysoce charakteristické.

Roškot:

Žijeme v židovském století.

napsal kdysi zcela správně Viktor Hehn. Tato bohužel pravdivá věta platí dnes — po čtyřicetileté realistické převýchově našeho národa — více snad než kdy jindy.

»Národ židovský je a zůstane v Evropě národem **cizím, asiatským,** připoutaným neodlučně na onen starý zákon, jenž mu byl dán pod vzdáleným nebem« — napsal o Židech **humanista Herder** před 100 lety a doložil, že »nejvzdělanější národové, bohužel, jsou otroky židovských lichvářů. Dnes však naše vědy (hlavně lékařství a j.). justice, umění, obchod, literatura — vše — vše jest dnes ve vleku Židovstva, jež jest dnešnímu životu železnou galejní koulí u nohy, jak praví Chamberlaine.

Veliký přítel Židů Arnošt Renau praví: »Já první přiznám, že židovská rasa je vysloveně duševně nižší, než indoevropská«.

Proto tedy směšování Židů a křesťanů znamená duševní zakrnění křesťanů. Židé krví křesťanskou budou omlazeni, křesťané krví židovskou degenerováni.

Na židovském sjezdu 29. srpna 1898 pronesl univ. profesor kijevský Mandelstamm mimo jiné: »Židé rozhodně nepřejí si assimilace (směšování) a chtějí zůstati

věrnými své historické naději« (t. j. ve světovou nadvládu). —

Přece však mnohý filosof radil k směšování hlavně našemu národu . . .!

Židovská nomokratie (t. j. vláda zákona) slučuje všechny Židy, byť byli sebe více rozptýleni po světě, činíc z nich jediný, úporný a nesporný politický celek, v němž společná krev svědčí o společné minulosti a je zárukou společné budoucnosti. Židovstvo i nesourodé částice židovského národa nadmíru silně pojí — **neobyčejně houževnatá židovská národní idea.**

To, oč mají Židé všechny národy připraviti pomocí svých Marxů, Lasallů a j. i arijských svých dobře placených náhončích (u nás Rádlů a j.), Židé úzkostlivě drží. Židovská národní idea jest svatou páskou, nejvyšším zákonem Židovstva, které, protože ví co znamená národní idea, snaží se tuto pomocí svých, ve svém duchu a za své peníze vychovaných realistů, t. j. Židomilů, zničiti. U nás částečně se jim to podařilo a tak v celku rozdělen dnes národ náš na dvě veliké části, na ryzí arijce — vlastence a na Židomily-realisty — Židy. **Žádný** z těch, kdož hlásí se k t. zv. realistům — židomilům, nemůže býti považován za upřímného Čecha, nebo Slováka, poněvadž nestaví svůj národ nejvýše, hledí na mateřskou řeč jako na řeč dorozumívací a jde přes mrtvoly rodných českých svých bratří k »humanitářskému« cíli ilusorního všelidství. Realista, židorealista, nemá dnes v našem národě místa, je prašivou ovcí, jež kazí celé zdravé stádo! — Židovský duch, židovský národ jest mu ideálem, za tento se bije a přezírá — úmyslně — potřeby a bídu vlastního národa!

Všimněte si také socialistických stran. Ve všech ať zjevně, či tajně předními »machry« a vůdci jsou Židé, ponejvíce advokáti. Přes to bijí strany socialistické zuřivě do sebe, aby zásady, jako hořlavina hozené mezi lid, na které byl nemyslící dav nachytán, nemohly býti pro nezbytné potírání »odpůrců« splněny. Tak vybíjí se cenná energie mnoha dobrých lidí v uměle udržovaném a tímto mezinárodně národním národem vyštvaném záští, která mohla a měla by býti věnována k záchraně, povznesení a vzdělání t. zv. malého lidu. — **Lid však nesmí býti všeobecně vzdělán, aby neprohlédl nemravnou hru mezinárodního šejdíře,** který všude se stejnou tváří hovoří k masse, hovoří, hovoří . . a zase hovoří, aby ji umluvil, ukolébal a maloval — straku na vrbě. Když dav domáhá se splnění slibů, daných vůdci, hned objeví se v druhé straně socialistické nějaký článek, který nesmí zůstati bez odezvy. Nejprve počne polemika novinářská, potom se přenese na schůze, do parlamentu a rok trvá, než se nepatrná maličkost »diplomatickou« cestou vyřídí. Druhý rok se vysvětluje: »oni nás zdrželi, už dávno vše mohlo býti hotovo« a pod. — A kolo se točí dál a lid znovu v důvěřivosti své nalétne nějakému tlučhubovi, který výborně si žije z mozolů pouze negramotného, omezeného dělnictva. Důkazem — ovšem pranepatrným jest, že »dnes vítězně prošla všemi možnými (skorostátními) biografy ČSR. historie miliardářské rodiny Rothschildů. Naši proletáři bouří se při každém slově »velkokapitál«, hrozí sírou a ohněm zahladiti i toho, kdo dovolí si o velkokapitálu mluviti — zde však — nastojte: nábožně a se zatajeným dechem plnilo místnost, aby zřelo, jak židovský miliardář točil s císaři a králi, měl vliv i na papeže, dělal »všeobecné mínění« i války atd.

Ani ruka ani huba nezvedla se k protestu; všichni se radovali, bezpochyby, že »jejich stoupenec« pomohl si k slušnějšímu majetku. Nezávidí se mu, vždyť on to sám nemůže spotřebovati a zaměstnává několik set neb snad tisíc dělníků. To se závidí pouze arijci . . .

Proč se závidí křesťanu a ne Židovi?

Na tu otázku odpověděl by nejlépe učený pan dr. Rádl, universitní profesor, který za státní peníze učí právě tomuto rozdílu — totiž převychovává mladé muže, aby se naučili milovati mocné více než chudáky a poněvadž jest zkoušený, čili patentovaný, školený (jak On říká) filosof, může se klidně v této své doktrině ohánět — humanismem. A máte převýchovu hotovou . . .

»Jedině Židé jsou lidmi v pravém slova smyslu«, řekl **liberální** filosof Filou. Velký básník a filosof Goethe zavrhuje theorii, že Židé a Indoevropané v pravěku byli jednoho původu: »Nebudeme vyvolenému národu upírati čest původu od Adama. Ale my, druzí národové, zcela beze vší pochyby jsme měli také jiné předky«. (Hovory Goethea s Eckermannem 7. X. 1828). Totéž tvrdil Giordano Bruno, uče, že jedině Židé pocházejí od Adama a Evy. Ostatní lidé prý pocházejí od rasy daleko starší. (»Lo Spacio della bestia trionfante«).

Čtěte! Dr. Fl. Eisnera **Židovstvo**

knihu, jež vzbudila pochopitelný zájem všech vrstev, jako první česká a původní, vyčerpávající otázky této zvláštní rasy. Pro čtenáře našeho listu za **sníženou cenu Kč 10,** váz. Kč 14. Obnos předem, třeba ve známkách. Kdo pošle Kč 17, obdrží i knihu Jos. Ráze: **Láska** (176 stran). Objednati možno pouze v redakci t. l.

Alois:

Týden.

Přišel kamarád návštěvou. Dávno jsme se neviděli. Pohovořili jsme si o všem možném, co se za sedm let stalo a přešli jsme na politiku. Stěžoval jsem si na daně a přítel povídá: »Věř mi, Alois, že dnešní platy nejsou zhola nic proti tomu, co budeme musiti zaplatiti, až bude Rusko zbaveno židogermánského bolševismu a nastoupí národní vláda domácí. Naše neutralita — poněvadž následkem toho nebude možno mluviti o válečné kořisti — bude státi ohromné sumy peněz. Jen si vzpomeň tak namátkou na zlato a doly platinové.... Což pánům zle nebude. Svoje mají za hranicemi, aby až nastane spěch se stěhováním, neměli starost z čeho budou zítra živi«. To budou naše sibiřské poplatky.

Za pych čili za krádež lesní považuje — socialistická většina obecních tatíků města Č. Budějovic — podle vyhlášky městského úřadu — **když by někdo sbíral ovoce lesní, borůvky, jahody a pod.** — Zde nejlépe vidět, jak vedoucí rozumí socialismu. Jest ovšem pravdou, že nějakým způsobem nutno učiniti přítrž divým hordám městského nevychovaného obyvatelstva všech vrstev, které ničí přírodu napořád, ale což ti, kteří potřebují osvěžení a jdou do lesa jako do chrámu . . ? — Proslýchá se, že městští hajní dostanou rozkaz donésti všechny lesní plody obecním tatíkům, aby o nic nepřišli. A chudina? — Jen když tatíci sedí v teplých místech. Až přijdou volby, slíbí se voličům něco jiného a potáhnou tu hnojnou káru za svištění nových bičů dále. Ať žije Demokracie — ať žije Svoboda! Nazdaaár!

Prof. dr. Eman Rádl povýšen — píše už do Rublového práva. Gratulujeme k této cti. **Duševní šlechta** — placená mezinárodním kapitálem vytěženým po většině

z krve Slovanstva — se schází. Čekáme ještě jiné »české« učitele a profesory do tohoto rámečku.

Z Varšavy oznamuje se ostrý postup národních složek proti Židům a komunistům. Všecky listy dostaly výzvu, aby neuveřejňovaly žádné články, které by měly nepříznivý vliv na veřejnost proti započaté akci. — »Začali jsme otevřený boj proti Židům a komunistům a kdo nejde s námi, je proti nám a toho zničíme. Když numerus klausus na vysokých školách (vyloučení židovských posluchačů) do podzimu nebude proveden, započne hrozný boj i mezi školními stěnami!« praví se v letáku. Jinak v Polsku — jinak v ČSR., odkudž bude vysláno prosebné procesí, aby se Židé uchýlili pod vládu modrého trojúhelníku. Pravda vítězí!

Výlet do Hamburku vykonalo několik čes. socialistů marně. Hlas jejich prosebný vyzněl na prázdno a »internacionální« Germáni diktovali, jak si představují novou internacionálu. — Germánští soc. dem. upírali kdysi vášnivě českým sociálním demokratům nárok na autonomii a na poníženou prosbu českých soudruhů za války, aby socialisté v Rakousku prohlásili společný program o úpravě národních poměrů, odpověděli germánští sociální demokraté zpupně, že program ten napsán bude bodáky a stvrzen děly. Dnes mají čeští soc. dem. zase mlčet jako za Rakouska, co jim německým duchem řízená »internacionála« nařizuje. A poslouchati budou. Těm dobrým ovečkám, které vždy dají ze sebe vlnu na lehké živobytí vůdců, se už něco namluví — Vrbenský, slavný exministr se zapřísáhl pro své germánské soudruhy. Vrbenský půjde »pro své přesvědčení« i s čertem, jen když nebude nucen držeti v ruce kleště na zuby. Ručičky nebojte se, dělat nebudete . . .

13. května 1923 bolševici konali protestní schůzi na Žofíně proti rozpuštění jejich Svazu obuvníků. Továryš Hais prohlásil, že komunisté si představují stát tak, jak to vyličoval tatíček Masaryk v přednáškách mezi komunistickým dělnictvem. Naznačil také, že by se prý uskutečnilo komunistické pojetí státu a společnosti, kdyby Masaryk měl volnou ruku — a přítomný policejní úředník, ač více než třikrát napomenul řečníka, nerozpustil schůzi. Proto není divu, že bolševici soustavně a všude tvrdí — možno skoro denně čísti v Rublovém Právu, hl. továryš B. Šelmát a j. — že největší činitelé v našem státě jsou bolševiky. Proto se staví na rychlo čínská zeď: Svaz národního Osvobození, aby tleskající obecenstvo přes zeď nevidělo . . .

Různé zprávy.

Červenobílí (sdružení na obranu práv národa) **vydali provolání, jímž připravují rozbití pout, jimiž svázán celý náš národ v novodobé otroctví, které nám přivedlo na svět nesesaditelné, nekontrolovatelné vůdce a s nimi vládu výkonných výborů stran a několika jedinců. Pouta ta jsou vázané kandidátní listiny. Ve všech městech a městečkách vyloženy budou archy k podpisům. Hlaste se o ně: Král. Vinohrady, Jungmannova 90. Neexistuje jediného upřímně smýšlejícího Čecha a Slováka, který by tuto ozdravnou akci nepodpořil.**

Také v Č. Budějovicích byl pořádán cirkus Osvobozenských přednášek **naše** revoluce. Povídali, vlastně podle předpisu to četli pánové: Patejdl, Sychrava, Markovič a Beneš. Dobře označili tu »revoluci«, když říkají »naše«. Ano, byla jejich: realistická, židomilná. Štafáž těmto »cestujícím s vobrazama« dělá všude socialistická čsl. obec legionářská.

Tyto dny rozeslali jsme všem předplatitelům i přátelům svazek V. naší knihovny a prosíme, v zájmu věci, aby každý, kdo svazek neobdržel, reklamoval, abychom zase mohli zjistiti, kolik knih se na poště ztratilo. Pro naše čtenáře snížená cena 10 Kč.

Zákon na ochranu: Dovolí-li si někdo z nás trpkou a jistě bolestnou poznámku o představitelích státu, vytasí se služebníci § na ochranu. Když však Rudolf Hein, bývalý rakouský oficír prohlásí v Olomouci ve sporu o byt ke členu městského divadla: »My vám odtud pomůžeme všem. To je německá zem, a jen Němci tu mají právo —« nehne tento zákon prstem, rovněž jako proti židovskému teroru. Tak nejlépe jest zříti, koho chrání!

Apfelbaum-Zinověv dal jedné ze svých sekretářek — za věrné služby — perlový kollier za 150.000 zlatých rublů, které »ušetřil« ze svěřeného mu obnosu 3½ mil. zlatých rublů, určeného pro tajné bolševické agenty v Anglii a Francii. Ani ostatní »vládcové«: Sobelsohn, Radek a jiní nemohou vysvětliti, kam dali ohromné spousty peněz. (U nás ani nikoho nenapadne na takové lapálie se zeptat — oč jsme tedy pokrokovější, než nejpokrokovější »Rusko«). Dohromady promrhali představitelé« dnešního režimu na propagandu 27 milionů zlatých rublů. — Inu socialistické hospodářství. Jak jsou však přece šťastni, že aspoň ví kdo a kolik promrhal — jinde nelze ani toto zjistiti . . .

»Sokol« jednota Rychnov nad Kněžnou zase přijal Židovku za členku — tímto jednáním bude se Národ topiti ve vlastní kaši — píše dobrý přítel.

Sionisté, místo v Egyptě, zamýšlí založit »Židovskou zemědělskou kolonii« v Podkarpatské Rusi. Poněvadž jsou to samí chudáci, přidá jim vláda ČSR a »Svaz národního osvobození« dále bude ústy svých troubadůrů hlásati po vlastech českých — za peníze poplatnictva — jak jsme se vlastně osvobodili.

Ministr vnitra Malýpetr neví, že každý slušný člověk smekne před plukovním praporem . . .

Polská armáda nově organisovaná, čítá nyní 17.000 důstojníků a čtvrt milionu mužů. Jest složena z 10 armádních sborů a 30 divisí, 10 jezdeckých brigád a z příslušných speciálních formací. Mírové složení vojska v posádkách jest tak provedeno, že 5 armádních sborů a 5 jezdeckých brigád může býti ihned použito proti Německu, z toho 2 armádní sbory a 3 jezdecké brigády proti východnímu Prusku, 4 armádní sbory a 4 jezdecké brigády proti Rusku, **3 armádní sbory** (t. j. 9 divisí = 27 plukům pěchoty mimo dělostřelectvo, technické formace atd.) **a 3 jezdecké brigády proti Československu,** 1 armádní sbor a 3 jezdecké brigády proti Litvě. Poláci se tudíž zabezpečují i proti nám. Tato organisace a dislokace polské armády jest dílem francouzské vojenské mise! — Zajímavé, není-liž pravda?!

Rada města Amsterodámu nepřipustila Štursův pomník Komenského, jakožto umělecky nevhodnou věc. »Je to velká blamáž s tou koterií našich t. zv. estétů a uměleckých tyránků. Chlapíci jsou samá protekce a samý jiný zájem než umělecký!« píše »Slovan«.

V Rusku pokračuje štěpení v pravoslavné církvi. — V Petrohradě nastalo nové zatýkání a popravy mnoha profesorů, studujících, kněží a úředníků — .

Hajn Alois z tiskového odboru zahraničního ministerstva dělal v nedělním čísle (13.V.) »Prager Presse«, »Tribuny«, »ČSR« náladu pro Němce. Nadbíhání realistů (žido a germanofilů) Němcům jest zřejmou pitomostí, kterou tito nadpokrokáři ve své bohorovné povýšenosti nemohou postřehnouti. Na tyto pokusy jde také část daní.

Poslanec Šmeral byl jmenován členem komise komunistické internacionály, určené pro vedení boje s protibolševickými proudy v Československu.

Dr. Steinherz, rektor německé university pražské, zůstane v úřadě. Ministr Bechyně opírá se o zákon z roku 1873. Zajímavé je sdělení »Tagblattu«, že dva profesoři německé university naléhali u min. Bechyně na rychlé rozhodnutí v této věci. Snad porozumí se nedočkavosti jejich, dodáme-li, že jde o příjem asi Kč 20.000. Nepostrádá pikantnosti, že jeden z těchto čekatelů jest původu židovského a že motiv urgence jeho nebyl nikterak německo-národní, nebo konfesionelní, nebo jinak »morální«, nýbrž výhradně peněžní.

Německo-nacionální biskup dr. Gross, germanisátor na litoměřicku — zůstane. Aby nás to tolik nebolelo, bude jmenován český s v ě t í c í biskup.

Nová polská vláda učiní vše pro národní ráz státu. Volební řád bude tak změněn, aby úloha národnostních menšin byla oslabena.

Francouzové umlčeli komunistický puč, při němž zbytečně tekla krev malých. Vůdcové byli schováni a dnes doporučují — pracovat — nestávkovat.

V »Právu Lidu« ukazuje delegát hamburského sjezdu posl. dr. Winter — Žid, na internacionální smýšlení německé sociální demokracie. Za to, že socialisté dohodových zemí přispěchali na pomoc Německu — rušiteli míru — **»němečtí soc. dem. hamburští,** ač jejich stoupenec jest starostou a zároveň předsedou vlády hamburského svobodného státu, **strpěli,** že ve všech hostincích **i po dobu sjezdu** visely tabule s velikými nápisy, zakazujícími vstup Francouzům a Belgičanům. **Strpěli,** že tito soudruzi měli vykázáno místo v radničním restaurantu **s příkazem, že nesmějí mluvit hlasitě francouzsky.** Není potom divu, že hamburská luza(!) přepadla Vandervelda na ulici . . .« Inu »Deutschland über dales« a »Gott erhalte« se sešli — Winter, Vrbenský a spol. dělali »dekoraci« —

Husovo dědictví, Smíchov, Plzeňská 79, vydalo loni velkolepé epos stařešiny českého básnictva **Josefa Holečka »Sokolovič«** s látkou jihoslovanskou, v níž se tají i obraz našich bojů politických. — Doporučujeme vřele každému tuto překrásnou báseň mistrovu. Nechť neschází v žádné české knihovně. Kniha o 508 stránkách za 36 Kč jest vzácnou výjimkou v dnešní tvorbě literární, neměli jsme dosud podobné knihy, eposu tak širokého a mohutně založeného.

Bolševici v Rusku připravují mobilisaci proti Evropě. U nás mají tajné i zjevné přátele »na špicích« i jinde. **Polsko má proti ČSR. dva armádní sbory.**

Pekelná sázka a jiné veselé povídačky od Jos. Jahody, vyšla v úhledné úpravě v Obecní knihovně vybraných spisů pro knihovny obecní, vojenské a soukromé, nákladem J. Svátka, nakladatele v Praze II., Spálená 38. Na 192 stranách v 18 povídkách vyjádřeno jest motto autorem knize předepsané: »Z chyb bližního se moudrý napravuje«, jimi předvádí nám autor typické hříchy z našeho venkova. — V této knihovně počalo vycházeti: **Z pamětí krevních písařů** od Jos. Brauna, žáka a následovníka Václava Beneše Třebízského. Jest to kniha, která patří ku knižním zvláštnostem. Několikráte po vydání byla rozebrána. Krevní písaři byli opatrovatelé knih tak zv. smolných, do nichž se zapisovaly výpovědi provinilců při mučení v mučírnách středověkých. Každý Čech musí čísti tuto knihu, která vychází v sešitech (bude asi 12 sešitů po Kč 1.90, poštou po 2 Kč), aby mohl si i méně majetný knihu opatřiti. Vychází týdně v Obecní knihovně, jejíž předplatitelé na 25 sešitů neb na 50 sešitů obdrží zdarma knižní prémie. Sešit na ukázku zašle každé knihkupectví i nakladatel J. Svátek, Praha II., Spálená ul. 38. Doporučujeme.

Na tiskový fond.

P. Šv. J., klempíř, Morava, Kč 1.80, p. Pol. Frt., č. s. V. O., Slovensko, 1 Kč, p. Toncar J. v K. 10 Kč, p. J. S. p. vrch. ofic. v D. 8.40 Kč, p. Jos. S., Praha I, Dlouhá, 50 Kč, p. ing. Jos. Ka., Praha II., 8.50 Kč, sleč. A. K. v Ch. 10 Kč.

Všem dárcům upřímné díky. Nezapomínejte, prosíme, že jest nám těžce bojovati proti nejrůznějším nepřátelům, kteří pod všemožnými hesly strhují národ do svých tenat, aby ho ubili. **I ten nejmenší dárek s radostí bude přijat a v listě uveřejněn.**

Otiskujeme inserty pouze ryze československých firem arijských doporučení hodných:

Havlínek a synové
tovární výroba dětských vozíků
Praha-Žižkov, Husova 45.
Ceníky zdarma.

Nábytek
firmy Josef Frančík,
Kolín-Zálabí-Pardubice
jest nejtrvanlivější, nejlevnější a nejsolidněji pracován.
Nábytkové vozy k disposici!

Na mírné měsíční splátky
bez přirážek, tedy jak za hotové obdrží státní úředníci a jiní v jistém postavení stojící. Damašky bílé na povlaky peřin, kanafasy, prostěradla, sypkoviny, delény, etaminy, různé zbytky 3 až 6 m dlouhé i na váhu, dále všechny do tohoto oboru spadající druhy zboží. — Objednejte ceník u firmy
Josef Stolín a spol., Náchod.

Nevyhnutelný v domácnosti, nepostrádatelný na cestách je v plechovkách po 50 a 100 gr. č. v. firmy
čaj s pávem
J. Fromm-Opava.
Žádejte ve všech obchodech!!

Každý uvědomělý Čech a Slovák požaduje »Náš Cíl« ve všech kavárnách a restauracích! — **Čtěte naši lacinou knihovnu: 6 knih = 1000 stran za Kč 45·— v předplacení (i na 3 měsíční splátky po Kč 15·—).**

Tiskem knihtiskárny Karla Brandeisa v Třeboni.

Ročník I. V Č. Budějovicích 1. července 1923. 13. číslo

NÁŠ CÍL

Číslo 1·— Kč.
Předpl. na rok Kč 20·40
na půl roku Kč 10·80.
Vychází 1. a 15.
každého měsíce.

Řídí redakční kruh. —
Majitel a vydavatel pro V S. S. »Odkaz Žižkův«, jakož i zodpovědný redaktor Jan Cibuzar, České Budějovice, Zátkova ulice číslo 8.

List vlasteneckého hnutí Čechů a Slováků.

Silou proti mdlobě, vzdorem proti zlobě, ale láskou k sobě.

MOTTO. »Moje barva červená a bílá,
dědictví mé poctivost a síla«. *Havlíček*

OBSAH: Půl roku — —. — Jménem Republiky! — Přispěli legionáři k utužení vzájemnosti? — »Baron« Steiner. — Generál Kutepov o volbě vového cara. — Z Lučenca. — Ve chmúrném přítmí dědičného hříchu. — Beneš Č Budějovicích. — Týden. — Židovská otázka. — Pokřtěný Žid — vládní žurnalita — Sjezd židovek ve Vídni. — České Bndějovice. — Beneš odsouzen pro zlodějství — podmínečně. — Co se židé pro nás nadřou. — »Demokracie — toť diskuse! — Do Královic a okolí.

Tímto číslem počínáme nové pololetí a prosíme — kdo doposud tak neučinil — o zaslání předplatného Kč 10.80, abychom nemusili zastaviti zasílání listu. Kdo si list více nepřeje, nechť jej lask. nepoškozený vrátí.

Výhradní prodej pro Prahu má p. G. Soukup, novinářství a insertní kancelář Praha III., Chotkova 10.

Půl roku — — —

Skrovné, nepatrné jubileum — pro nás však významné, ba nesmírně významné! Před půl rokem začali jsme vydávati náš list. Měli jsme a máme pouze dobro národa a vlasti na zřeteli, bojujíce proti lžisocialistické korupci, proti Židovstvu a všem zjevům, tvořícím zhoubné vředy na našem národním těle. Vedle »Nezávislých Listů« byli jsme první, kteří svým listem směle a odhodlaně, riskujíce celé své bytí, pustili se do boje se zlem a špatností, jež omotávají naší republiku uvnitř i z venčí! Nejsouce žádnou politickou stranou, ze svých prostředků probíjíme se za vytčeným ideálem — za lepší a šťastnější budoucnost drahé otčiny a tuto obývajícího oslepléhо, otrockého a stále zotročovaného národa. Počátky naše byly těžké — přetěžké! Vše, co bylo — budeme moci veřejnosti sděliti až v budoucnosti a tato jistě ustrne, nebude nám ani snad věřiti!

Překonali jsme mnoho, strašlivé překážky, házené nám v cestu i těmi často »nejnárodnějšími« organisacemi a institucemi a dnes — po nesmírných obětech morálních i fysických a při strašlivém sebezapření můžeme s klidem říci, že naším listem zakotvili jsme snad v každém místě naši republiku, nevyjímaje ani Slovenska a Podkarpatské Rusi.

Stojíme nad stranami, nad církvemi, majíce toliko zájem a prospěch národa a státu na zřeteli a to jest to, co nám získává všude přátel, přízně a sympatií. Nezištně bojujeme, pracujeme všichni se sebezapřením a výsledek práce může nás plně uspokojiti. Stačí snad říci, že náš redaktor a vydavatel listu p. Cibuzar, jenž pro svou otevřenost, upřímnost a naprosto nekompromisní stanovisko vůči každému, kdo své osobní zájmy kryje anebo dokonce staví před zájmy národa, učinil si tolik nepřátel, jemuž však nemůže nikdo ničeho předhoditi a vyčísti — pracuje dny a noci a obstarává i zatím sám se svou rodinou celou administraci i expedici listu (expedice, přes to, že náš list jest čtrnáctidenníkem, vyžaduje již nyní celý den a dvě noci intensivní práce!) — Oceňujeme jeho přímo nadlidskou a poctivou práci, děkujeme současně i všem našim dopisovatelům za nezištnou spolupráci a všem svým příznivcům za jakoukoli mravní i hmotnou podporu a přízeň nám poskytovanou a prokazovanou!

Tímto číslem počínáme druhé půlletí prvního našeho ročníku a prohlašujeme, že nemilosrdně i na dále budeme tepati vše, co nedá se srovnati s poctivým, nežidovským češstvím! Nesmrtelný náš publicista Havlíček jest v tomto ohledu vzorem a programem a jeho program chceme prováděti do všech důsledků přesně dále, třeba nebyli bychom chápáni ani těmi našimi »nejnárodnějšími« činiteli! Doufáme však a pevně věříme, že Pravda a Spravedlnost zvítězí jistě — to jest vzpruhou pro nás pro všecky!

Poněvadž burcujeme svědomí českého lidu a poctivě informujeme naší veřejnost, nejsouce patolízali a ramenáři, kteří by za pochvalu shora, nebo za jidášský groš zradili národ — získáváme sympatií každého, kdo přeje si opravdově, vážně a poctivě ozdravění našich státních a hospodářských poměrů — očisty v národě!

Co chceme a zač bojujeme, řekli jsme zřetelně a jasně v 5. svazku naší knihovny. Knihou touto dokumentovali jsme celé naší veřejnosti, že nejsme odvislí od některé z politických stran ani na žádné církvi, že toliko ze soukromých poctivých prostředků našich spolupracovníků hradíme náklady na naší tiskovou akci a že máme a jako poctiví lidé musíme míti toliko zájem a prospěch národa a státu — jako celku na zřeteli! — Musíme býti i takto chápáni a podporováni naší veřejností! **Každý, kdo s námi souhlasíš, přilož ihned ruku k dílu a starej se všemožně o to, aby tisíce předplatitelů našeho listu i knihovny denně rostly, aby národ byl správně informován a pro všecky eventuality připraven!** Čím více předplatitelů, tím lacinější bude náš tisk, tím spíše bude nám možno vniknouti do nejširších vrstev národa!

Jen tím bude zabráněno event. novému bratrovražednému lipanskému boji, jen vystřízlivěním všech vrstev, zavržením stranické zášti a vytříbením kritičnosti

každého jednotlivce, bude možno uvarovati se ztrát a škod celkových!

O toto Vás snažně prosíme v zájmu šťastnějšího národa a státu!

V Č. Budějovicích, v červnu 1923.

Redakce čtrnáctideníku »Náš Cíl«.
Volné Sdružení Spisovatelů »Odkaz Žižkův«.

Přihlašujte se o podpisovací archy proti zotročení svobody: vázaným kandidátním listinám, které rozesílají »Červenobílí«, Král. Vinohrady, třída marš. Focha 90 a podporujte tuto akci co nejvíce.

Jménem Republiky!

Krajský co tisk. soud v Č. B. odd. V. uznal k návrhu stát. zastup. ze dne 18. VI. 23. č. j. Ss 34/23 takto právem:

Osah neperiodického tiskopisu (knihy) »Židovstvo« od Dr. Fl. Eisnera, vydaná nákladem autorovým v listopadu 1922 »Vol. sdruž. spisov.« »Odkaz Žižkův« v Č. B. zaslané stát. zastup. dne 15. V. 1923 »Svazem Čechů-Židů« v Praze zakládá svými místy:

1. Mezi slovy »Žid . . . aby vydělal« (str. 17), 2. mezi slovy »a současně .. Středo a západoevropský« (str. 21), 3. mezi slovy »mají ostatně... Láska rodičů) (str. 23), 4. od »který nemravným... až přes mrtvoly!« (str. 33.), 5. od »jsou krutými .. až .. a schvaluje« (str. 34), 6. od » jak hrozně až... jimiž jsou Židé« (str. 103), 7. od »vykořisťovati až . . původu nežidovského« (106), 8. od »Židovstvo jest.... až .. a zhoubným« (str. 110), 9. od »toliko radikálním — až — společnosti národů« (str. 111), 10. od »zasílá nenávist ... až .. v organismu lidstva« (114), 11. od »Naprosté .. (str. 118) až .. lidstva — Židovstvu!« (str. 119), 12. mezi slovy »by pojaly .. Mohou to býti« (str. 127), 13. od »aby odstranil .. (str. 130 až .. jejich majetku! (str. 135), 14. od »mající za účel až .. perversity« (str. 136), 15. od »světovou válku . . . (str. 156) až .. a krev Kristovu!« (str. 157 i s poznámkou »Ljutostanskij . . až krve« (str. 157 dole), skutkovou povahu atd. . . **další jeho rozšiřování se zapovídá a nařizuje se zničení zabavených výtisků.**

Žádáme každého, kdo obdržel pátý svazek naší knihovny (Fr. Vychodil: »A běda nám«) aby jej laskavě co nejdříve zaplatil.

Čtěte naší lacinou knihovnu 4 knihy (protože »Židovstvo« a sv. 5. zabaveno) za Kč 30. i s poštovným.

Přispěli legionáři k utužení vzájemnosti?

Úvaha starého člověka.

Když se tak zadívám zpět o několik let . . .

Co jsme se natěšili, co navzpomínali . . . V městském sadě se mezi námi »vrabci« — jak mládež přezvala pensisty — o ničem jiném za slunného dne nehovořilo, než o těch našich chlapcích ze Sibře. Ostatní zde již dávno byli; ale oni měli býti jádrem ostří hoši, hoši činu a ne huby. S domácími poměry nikdo nebyl spokojen a všichni zcela naivně jsme se domnívali, že až ti chlapci přijdou, že za pomoci svých bohů, novinami všech směrů tolik velebených, skutečně udělají pořádek, vyčistí republiku od prašiviny a červotočiny, od cizáckého neřádu a domácích zeměplazů a jiných jedovatin, aby nám tu nekazili vzduch — čekali jsme, že velikou a svatou myšlenkou »České Družiny« sjednotí celý vlastenecky cítící národ a že nebude stran ani církví, že Češi nebudou se rváti jako kohouti na smetišti, ale že povzneseni velikým příkladem chlapců, které zrodila veliká doba, naučí se konečně lásce k sobě, ku vlasti a ke všem členům veliké rodiny Slovanské.

Jak jsme se zklamali, jak zklamán byl celý národ!

Přijeli a nesměli se ani rozhlédnouti; rozkaz nutil je jíti z nádraží na dovolenou. Tisíckráte ptali jsme se jeden druhého, **proč ten chvat s rozpuštěním? Komu záleží na tom, aby se ti hoši nemohli dohovořiti, aby nemohli pomoci? Kdo potřebuje, aby poměry byly právě takými, jakými jsou — nebo aby se zhoršily?** Nikdo neznal odpovědi. Hned po prvých dvou či třech transportech vláda projevila pomocí socialistického, silně do leva natřeného »Svazu legionářů« svou činnost. — Za ohromné peníze hned v Terstu »informovala« drahými novinami, rozdávanými v tisících exemplářích, vracející se hochy. Hned při vstupu do vlasti otráven byl každý legionář, každý, kdo poctivým a čestným mužem zůstal, otráven byl rozkladným jedem realismu, který počal kralovati a jemuž jepice všech tříd a směrů denně obětovaly na oltář. Poctivý hoch, milující svou vlast, dozvěděl se hned při vtsupu do vlasti z vládních, rudou barvou natřených novin, že mimo »mohutnou organisaci, která čítá již 90% všeho legionářstva«, skomírá kdes šovinistická »Družina«, k níž se skoro nikdo nehlásí. — A proč by také? Vždyť když máme svůj vlastní stát — který rozhodně musí býti socialistický, demokratický, komunistický atd. — není nám třeba vlastenčení, které jest přežitkem atd. — vždyť každý zná ty Rádlovské, Nejedlovské říkánky.

Podařilo se, co potřebovala skupina vedoucích činitelů: **Národ vida špatný příklad s hora, odkud čekal mravní a duševní obrodu, klesal pomalu, ale jistě, stržen těmi, v něž věřil, doufal, a od nichž čekal spásu.** Četl bohopusté polemiky novinářské, četl zprávy ze zahraničí četl výkřik rozbolavěné duše ruské: zabili Slavjanstvo, a pomalu odvracel se od těch, v nichž hledal podporu.

Fráze, amerikánský humbuk a obrazy — byly nám dovezeny Osvoboditeli.

Maně tedy starého člověka, který nemá již co by ztratil, napadá myšlenka:

Kdo byl tím démonem, který zničil ideu »České Družiny«, svornost a jednotu myšlenky v zahraničí, kdo zničil ve vojácích bojujících za národní, suverenní stát Čechů a Slováků tuto myšlenku a nahradil ji nadpokrokářskou o socialistickém státě bez práce, kde létají na útraty poctivě pracujících »socialistům« pečení vrabci do úst, o státě, v němž bují úplatkářství a korupce a z nějž největší radost má zase jenom ta skupina lidí, která dříve hřála se okolo vládního rudě natřeného »Svazu legionářského«?

Každého, kdo nemluví podle jejich pohádky, kterou nám do omrzení vrčí všechny pouliční kolovrátky, nazývají Rakušákem. Ale nespornou zůstává okolnost, že všichni bez rozdílu, ti nejrůznější Osvoboditelé byli příliš daleko, když národ doma dělal »revoluci«, sám se osvobozoval a když naši »Rakušáci« pracně dobývali

»uzavíraného« území na českém pohraničí. Ba troufám si klidně říci: nebýti těch »Rakušáků«, kteří dobrovolně a s nadšením — bez nároků na poplatky, doplatky atd., šli proti odvěkým nepřátelům na jihu, jako na severu, kolem celé republiky — a mnohde s velikým sebezapřením konali svoji republikánskou povinnost, kteří přes svoje »rakušácké« ustrojení byli v srdcích upřímní Češi nebo Slováci — kdyby tito nebyli udrželi mnohde s nasazením vlastních životů pořádek, kdo ví, měli-li bychom zde dnes tolik Osvoboditelů.

Družináři odkopáváni vládou nemohou sami vše zmoci a musí bedlivě střežiti své řady, aby nákaza tam nevnikla.

Před převratem bylo v Čechách 5 stran — dnes, počítaje všecky frakce **44.** To jsme kabrňáci. Čím méně obyvatel — tím více stran.

Člověka bolí srdce, jak pošpiněna byla myšlenka sjednocení národa, jak demagogicky zničena byla myšlenka spojení všeho Slovanstva, jak čeští lidé byli jejími hrobaři, poplvali svatou její zář i hroby opravdových dobrovolců na Rusi, v Italii i ve Francii. Třeba si tito lidé ze státní pokladny tisknou vagony obhajob a staví »Svazy«, »obce« atd., přece nutno říci, že žádný strom neroste do nebe a po ovoci se pozná . . .

Žádáme každého, kdo zaplatil předplatné Kč 14.40, aby nám lask. poslal doplatek na celoroční předplatné v obnose Kč 5.40, jinak předplatné končí číslem 17, na což již dnes upozorňujeme.

„Baron" Steiner.

Orgán Žida Adlera přinesl delší zprávu, že na zákrok kriminální policie švýcarské zatčen byl v Paříži t. zv. »baron« Steiner, intendant či po polsku »Hofjude«, dvorní Žid excísaře Karla Habsburka, i se svou manželkou a oba budou dopraveni do Bernu k dalšímu projednání trestnímu. Steiner, povoláním úředník v ministerstvu financí býv. Rakouska, dovedl si získati v posledních okamžicích císařství přízeň Karlovu. Zpráva o tom nic bližšího neudává. Karel jmenoval Steinera vyslancem v Bernu a povýšil ho do stavu baronského. Když pak excísař opustil Rakousko a uchýlil se do Švýcar, svěřil Steinerovi vedení celého domu, učinil ho tedy intendantem a nad to mu svěřil prodej klenotů habsburských, které sebou excísař přivezl do Švýcar. Orgán Žida Adlera tvrdí, že excísař klenoty neprávem uloupil a sobě přivlastnil. Patrně je měl nechat jako válečnou kořist Židu Adlerovi a prvnímu presidentu republiky Rakouské Židu Otto Bauerovi. »Baron« Steiner utvořil za účelem prodání klenotů zvláštní konsorcium a sice: klenotník Sondheimer z Frankfurtu a klenotník Bienenfeld z Paříže. Konsorcium to usadilo se v Bernu, kam Steiner klenoty přinesl, aby je oba jako znalci z povolání ocenili. Steiner pak předložil tento odhad excísaři, který se jak obyčejně o další nestaral. Společnost tato se o kořist nepohodla a tak se oba Židé navzájem žalovali, ale pak si kořist rozdělili. »Baron« Steiner »získal« přes 1 milion švýcarských franků (to by bylo nyní přes půl miliardy Kč) a ze Švýcar uprchl a bydlel posledně u Wiesbadenu, odkudž přesídlil do Paříže. Veškeré klenoty habsburské jsou nyní v evidenci a vláda republiky Rakouské bude nucena zahájiti trestní stíhání těchto židovských podvodníků. — Zajímavo jest, že orgán Žida Adlera »Arbeiterzeitung« ani slovem neoznačuje tyto podvodníky za příslušníky židovského plemene. Případ ten jest opět dokladem, jak panovníci lehkomyslně se dávali v moc rukou židovských podvodníků. Karel nebyl sám. Vilém I. měl svůj soukromý majetek ve správě bankovního domu barona Mořice Cohena. Bismarkův majetek spravoval Žid Gerson Bleichröder. U císaře Bedřicha, který brzy zahynul na krční rakovinu, byl důvěrníkem Žid Rathenau, otec zavražděného Waltera Rathenaua. Dále tu byli stále důvěrníci bankeři James Simon a Max Wartburg. U císaře Viléma II. měl rozhodný vliv Žid Albert Ballin, generální ředitel Hamburg-Amerika linie. Tento Žid to byl, který Viléma II. hnal do války a pak se v r. 1917 zastřelil, když poznal, že Německo prohrává. (Blíže o tom spis. R. Vrba: Kapitalismus im Weltkriege).

Generál Kutepov o volbě nového cara.

Orgán Žida Lipovice »Neues Wr. Journal«, přinesl zprávu, že ruští monarchisté Šebeko, Kaufmann, Gurko a Wranglovi důstojníci konali v paláci ruského vyslanectví na Galipoli u Cařihradu poradu. Generál Kutepov měl tu řeč, ve které projednal situaci Židy zotročeného Ruska a doznal, že touto hrůzovládou Židů dostala povaha ruského lidu velikou mravní pohromu, což jest hlavní příčinou, že ruský lid dosud se nevzchopil k odboji proti židovským tyranům. Generál Kutepov pravil v této řeči, že ruský národ svého iařma se nezbaví jen s pomocí odjinud. Pomoc tuto musí organisovati ruští běženci v cizích zemích roztroušení. Na výpravu proti bolševikům bylo by třeba podpory se strany dohodových velmocí. Proto jest třeba, aby nově zvolený car Cyrill Vladimírovič tuto výpravu sám vedl. — Máme za to, že zpráva ta jest výmyslem jmenovaného listu, který se pachtí za sensacemi všeho druhu. V těchto dnech oznamovala Havasova agentura, že Nikolaj Nikolajevič měl v Paříži poradu s kadetem Kartaševem. Tomu lze těžko věřiti, že by velkokníže Nikolaj Nikolajevič se pouštěl do hovoru se stoupencem kadětů, jichž vůdce Miljukov vydal svého času cara Mikuláše II. na pospas židovským vrahům.

Z Lučenca.

Poslovenčiť všetko na Slovensku malo by znieť heslo pre každého úprimného muža, národovca posobiacého na Slovensku bez rozdielu či je patričný povolania civilného alebo vojenského. — Áno národno-osvetovú prácu čekáme, ba kategoricky si žiadáme aj od našich bratov vojakov, bez rozdielu či je patričný desatník alebo generál. Lebo keď niekde sa má odčiniť hriech spáchaný na našom ľude, odnárodňovacej práce starého režimu, tak je to v prvom rade národne nie ešte prebudené Slovensko. Lenže čo badáme! Na miesto, že by naši páni dostojníci hladali styk s našima popredníma národovcami, oni fumigujúc všetko čo je slavianské, vyhladávajú židovstvo, židovsko-maďarskú buržoásiu, ludí, ktorí nás ešte donedávna opovrhovali, náš pracovitý ľud vyciciavali a ostentativne hladajú priazeň týchto nám i dnes nepriatelských parazit.

Tak urobyl i nedávno pán velitel' X. div. generál divisionár Kadlec, príduc do Lučenca s autom s Baňskej Bystrice na inšpekčnú cestu. Prišiel i s paňou a prvá

jeho návšteva bola do židovskej restaurácie Deutscha, so židom pusipajtášom Löwim, velkoobchodníkom s vlnou a zbožím.

Čo sú títo Löwovci de generace juda za národovci, pochopíte stoho, čo povie jedná učitelka, ktorá sa aktivne súčastnila sbierke a slávnosti Čsl. č. kríža, keď prezradí, že čo dostala od tohoto republikána ináče milionára za podporu na tento ozaj nie politický ciel. Nebolo toho viac, ako vel'kodušných čítaj a píš 10 čsl. halierov«. Nuže, čo má s takýmto maďarským židom pán generál Kadlec dočinenia? Či si pani generálova nevie nájsť jej primeranú společosť z kruhov tu slovenských alebo českých? Aký dojem to budí u prostého nášho pozorovatela, keď vidí, že naší nejpoprednejší ludia vyhl'adávaju kruhy, ktorým je reč slovenská, alebo česká cudzia, vyhladávajú obskurne elementy, ktorý ani halierem neprispejú na naše národné inštitúcie (Červený kríž, Slov. Matica, »Sokol« atd.) ba ich vždy a všude hanobia a fumigujú.

Ináče i bývalý velitel' miestnej posádky p. plukovník Škvára, vždy viac nemec ako čech, bol u Löwovcov pečený, varený.

Chceme, aby naša armáda bola čiro čiste národná a preto si žiadáme pána Ministra Národnej Obrany, aby velitelmi tak významnych miest ako je Bratislava, Komárno, Levice, Lučenec, Košice atď. boli vždy neohrožený národovci buď Slováci alebo Češi, lebo ako možeme očekávať od každého vojaka, aby sa naučil štátny jazik, keď čuje na každom kroku, že jeho predstavený vždy fumiguje a pohlavkuje.

Očistu mosíme previesť najprv v našich radoch, a potom možeme očekávať na inom mieste nápravu.

Žiadáme a čakáme nápravu!

Poválečný pozorovatel'.

Ve chmůrném přítmí dědičného hříchu.

žije podle novodobých reformátorů dosud ten, kdo pěstuje lásku k vlasti. — V jaké asi záři »sluneční« žijí ti dnešní »reformátoři«?

Jest snad všeobecně známo, že »reformátoři« byli nám svého času vídeňskou vládou na »vlastní útraty« národa dodáni a vychovali t. zv. »školu« a mají — poněvadž jsou »školení« — oblíbený výraz jednoho z nich, univers. prof. dr. Emana Rádlů, fenomén »reformátorů« Všudybyla a Všeznalce — patent na rozum. Vyznamenávají se hlavně tim, že neexistuje nic pod sluncem, čemu by nerozuměli, třeba by o tom neměli vůbec pojem. Smějí se neomylnosti papežské, ale snaží se tento nerozum předstihnouti kde se to jen dá a tvoří z každé řeči některého z »reformátorů« — obého (řečí i »reformátorů«) máme nadbytek a bylo by je možno bez zvýšení cla vyvážeti hodně daleko (možno, že by kurs koruny se nápadně pozvedl, kdybychom tuto »naši specialitu« totiž »reformátory« vyváželi ještě s určitým poplatkem a hospodářské krisi by se odpomohlo, pozn. r.) — dogma nebo hned písmo svaté, na které v první řadě přísahá koalice, čili jak říká přítel Vychodil souspřežencctvo, které se dělí . . . o vládu s »reformátory« . . . a nutí zreformovaným tiskem každého příslušníka ČSR přísahati na toto Písmo Hradní bez rozdílu stran, politické příslušnosti a církve.

Pardon! Prosím za prominutí: strana, respektive svatá církev národa vyvoleného, k níž »reformátoři« lnou obzvláštní, přímo opičí láskou, proti níž nikdy neštvou, ale vždy do poslední hlavy staví se na její obranu, která jest pojata i do zákonníku nových republikánů, jest vyňata předem i zadem z této přísahy, poněvadž vlastně ona jest duševním otcem i matkou všech těchto po nás plebejce nepochopitelných výhod, výsad, zákonů, reskriptů, usnesení, provolání, smluv atd. atd. . . .

»Reformátoři« budou i ze žebrání vybírati daň na svoje obrsocialistické, obrdemokratické a obrpokrokářské cíle a snahy. Spokojí se s každým haléřem a nezáleží jim zrovna na tom, od koho jest, jen když jest zde, aby mohl býti »zaset«. Za tím účelem zřízeno množství nejrůznějších komisí, podkomisí, nadkomisí, mezikomisí, organisací, rad, odborových a jiných radů (s »nadpokrokářským« vzděláním, t. j. aspoň dvojtřídkou a legitimací Velké Strany) a jiných majitelů Velkých Hub.

»Reformátoři«, za nimiž stojí většinou již jenom organisovaný zvláštní druh policajtů a jiné podobné »státní« nebo »v městských službách stojící osoby«, zakázali starati se o Javorinu. Sotva Národní rada, o jejíž existenci jsme již pochybovali, ujala se iniciativy, spustila »jednotná fronta socialistická« dojemnou ouverturu, k níž noty napsal Sám Pan Ministr Ze Zahraničí. — Proč se mu pletou do řemesla? On nepotřebuje dohazovačů . . .

Několik akademicky prý vzdělaných studentů odchovanců »reformátorů« prohlásilo se beznárodnostními, ale berou podíl na pohostinství Studentského domu, jenž je vydržován národem. Jiní »akademici« vyplní schodiště tak, aby nikdo nemohl do sálu, v němž koná se protestní schůze proti řádění bolševických bestií, proti barbarskému vraždění ruského národa, pravoslavných i katolických představitelů církví —

»Reformátoři neprotestují — vždyť ubíjí se pouze Slovan. »Reformátoři« snaží se udržeti bestii při síle, protože přísahali na zákon moc starý. »Reformátoři« jdou očividně proti národu a jeho část dále pálí těmto kadidlo . . .

L. M.

Moto: Hasiči jedou
stříkačku vezou
děti na ně pokřikují
hoří Beneš-ov — —

Beneš v Č. Budějovicích.

Co tu bylo křiku, reklamy, shánění a není divu, že každý s nesmírnou dychtivostí očekával příjezd našeho největšího Osvoboditele! — Nadešel konečně večer 15. června a pan Beneš přijel. Až po šesté hodině objevilo se hradní auto (z Prahy, jak známo, nejezdí do Budějovic vlaky!) na Jirsíkově náměstí a s podivem, každý je očekával od Prahy a ono přijelo od Hluboké! . . . Beneš vystoupil očekáván »svými« lidmi i zvědavci; první jeho slova, jež pronesl po tichu ke »svým« — na horké č.-budějovické půdě — byla: »Pokoj Vám . . .« řekl to sice jinak: »Přivezl jsem klid a v klidu chci zase odjeti!« . . .

Beneše vítal starosta města a hlavní machr zdejší »národně«-sociální strany bratr Svoboda — proletář s několikatisícovými měsíčními příjmy; pak »Česká Obec Legionářská« se všemi tu- i cizozemskými řády na prsou vítala svého chlebodárce. Byly zde i různé korporace, úřady, které objevily se na důkaz loyality i z povinosti!

Na přednášku, jež konala se v 8 hodin večer v sále besedním, strojil se kde kdo a není divu, vstupné nebylo

skoro žádné (jen 1.50 Kč, tak šikovně to dělají, aby co nejvíce lidí na to nachytali!), pak kdo si může dáti ujíti, osobně nepoznati pana Beneše a konečně na své vlastní uši, z jeho vlastních úst slyšeti poutavě nadepsanou přednášku: »O diplomatickém zápase za čsl. samostatnost«?! — Sál byl přecpán v pravém slova smyslu. — Svazoví legionáři byli zmobilisováni do jednoho i se svými rodinami, čsl. socialisté pod vedením »bratra« Svobody byli zalarmováni, ano i »osvětový« sbor s p. prof. Husákem v čele se dostavil. Mimo to snad přes polovic návštěvníků byli lidé buď opositčních názorů, nebo lidé indiferentní, nebo konečně zvědavci i zdejší Židé.

Přednášejícího uvítal realista prof. Husák. Beneš pak mluvil, mluvil, mnoho mluvil, poutavě vykládal o svých notách a dopisech, všecko on udělal, do všeho sám zasáhl atd. Byly to tytéž pohádky, s nimiž naši Osvoboditelé přijeli po převratu do vlasti. Myslili jsme, že nám pan Beneš poví něco jiného, hlubšího a zatím ani slovo o své tajné diplomacii! Potvrdil, že vyjednával se židomilem Lloyd Georgem, Balfourtem, se Židem Soninem, že prof. Masaryk zase v Americe vyjednával se skoro-Židem Wilsonem (jedna dcera Wilsonova vdala se za Žida-milionáře!) a se Židem Lansingem.

Ničeho nám však neprozradil o našem Osvoboditeli, Židovi Freund-Déchampovi, neosvětlil nám, jak on prostý, mladý, neznámý Beneš dostal se až ke Clemenceau-ovi a pod., kdo mu tam pomohl, kdo ho dohodil atd., zkrátka, to hlavní, co nás nejvíce zajímá, zůstal nám dlužen; rovněž nám neřekl ničeho o židovských závazcích, jež naši Osvoboditelé převzali od mezinárodního Židovstva a o nichž pravil pan Kauders svého času v Karlových Varech, že jsou splněny . . .

Byli jsme zkrátka úplně zklamáni. Jeho přednáška byla úplně taková, jako jsou a bývají jeho exposé v parlamentě: dlouhá, mnoho mluvil, samý »doklad«, samá nota, všecko řekl a nic neřekl!

Benešova přednáška potvrdila skutečně, že Beneš s ostatními přednášejícími jezdí po republice, poněvadž sláva jeho a všech Osvoboditelů vážně rezaví, ztrácí na lesku a ceně.

Po přednášce ujal se slova prof. Husák (špatný syn otce realismu, jenž bojoval proti alkoholu — obžerství) **a odsoudil ony sýčkovské hlasy, jež zpívají jinak, než-li Osvoboditeli předepsáno** — a bylo po všem! — Beneš rychle, za potlesku odešel s podia a tak znemožněna byla celá řada dotazů, chystaných p. Benešovi k zodpovědění, jako na př.: otázka Javoriny, našeho zakročení proti Maďarsku atd. Po čas přednášky legionáři a čsl. socialisté chopili se každé příležitosti, aby na komando mocně zatleskali. — Celkem Beneš v Č. Budějovicích nepořídil. Rozumní starší lidé řekli: ». . . všecko jsem vlastně již znal, nic nového nepověděl, jen že četl ty své dopisy a noty do slova — v originálu.

V celé republice to pomalu doutná a aby rychle všecka »těžce« vybojovaná osvobozenská sláva neshořela, museli se »hasiči« rozjeti se svými »stříkačkami« na státní útraty po celé republice a hasí nyní zuřivě každou jiskérku i plamínek. — Hlavní však věc, že to již doutná!

Nyní, na konec slovo k p. starostovi města Svobodovi a p. prof. Husákovi!

Pane starosto! Nemáte práva, abyste Vy, přes to, že Jste voleným starostou města, ale zastupujete politickou menšinu, mluvil jménem celého města a dokonce jménem celého českého Jihu, ujišťuje ministra Beneše, ». . . že všecko obyvatelstvo města a český Jih **stojí naprosto za politikou Benešovou!**« — To Vám ani Beneš nevěřil! Jak může kdo souhlasiti (musilo by se mu tak vésti asi jako Vám!) s dosavadními výsledky Benešovy politiky, když i Benešův ministerský kolega Šrámek veřejně — t i s k e m — nedávno Beneše, jako diplomata odsoudil a nazval ho intrikánem!? . . .

Pane profesore! Ti sýčci, o nichž Jste se zmínil, podle pověry našeho lidu houkávají, skuhrají obyčejně za zvláštních okolností! Nezlobte se na ně tak od srdce, až se kurs politický změní, budete a snad nebudete již moci přesedlávati! Realisté budou míti brzy dohráno, jako pan Stambolijski, jenž tak pevně se cítil v sedle! Příští režim nebude znáti podkuřovačů!

A l o i s :

Týden.

To je zase cirkus . . . Kdo pak zde bude »synetikonem« jako u legionářů, když se začali »dohovořovat« a počalo odhadování: **Dr. Vrbenský** ve svém **»Socialistovi«** uveřejnil projev nadepsaný **»Čeští proletáři německému dělnictvu«**, jejž vydala **»socialistická rada«** v níž byli »národní« socialisté a sociální demokraté — **19. října, tedy celých devět dnů před převratem** a z něhož nás nejvíce zajímá tento odstavec: »Žádejte pro sebe právo národního sebeurčení až do nejzazších důsledků samostatného čsl. státu, **uznáváme toto právo sebeurčení též pro Vás**, a jsme toho názoru, že jedině zástupcové českého a německého lidu v této dějinné chvíli jsou povoláni k tomu, by smluvně pro budoucnost rozhodli o vzájemném poměru obou národností«. Podepsáni »socialističtí radové: **Stříbrný, dr. Franke, dr. Šmeral, a j. slibovali tedy 9 dnů před převratem Němcům »Deutschböhmen«** a dnes se v »Čes. Slově« omlouvají, že 12. října, (kdy prohlášení bylo vydáno), nikdo ještě nevěděl, budeme-li míti republiku aneb nějaký samostatný stát vůbec«. Pánové ze samého c. k. vlastenčení zapoměli, že v září 1918 uznán byl stát československý ve svých **historických hranicích se Slovenskem Dohodou, že byl uznán válčící stranou a že národní rada za hranicemi fungovala jako zahraniční vláda.** »Socialističtí radové« zradili národní věc, to jest faktum, přiznali »právo sebeurčení«, dali tedy souhlas k dnešní něm. irredentě a prodávali Němcům, za úsměv bohorovné internacionály naše historické hranice i s menšinami. Proto dnes »socialitsický generál« Klofáč musí na stará kolena »cestovat s vobrazama« a ohřívá Osvoboditelskou legendu, »aby se vůbec něco zahránilo«, půjde-li to ještě. Ovšem ti »socialističtí radové« a jejich klakéři jsou jako dříve c. k. dnes čsl. největšími, nejtěžšími — vlastenci! Gott erhalte — Nasdaaár . . .

Legionářům z Ruska přiznány t. zv. »sibiřské doplatky« ve výši 200 milionů Kč. Socialisticky-benešovská **Čsl. Obec Legionářská žádá nyní na každém legionáři 10% z přiznaných doplatků na nový legion. deník.** Ruský legionář Kučera v »Kraji Král.« píše: . . . **10 až 20 milionů má být obětováno na jeho** (legonář. denník) **umělé, rychlé žití.** Co opravňuje výbor ČOL k vydávání legionářského denníku? Potřeba? Dosavadní passivita legionář. period. časopisů? Citelný nedostatek platících

odběratelů? Jaká minulost zaručuje tuto budoucnost? Je celý plán pouhým pokusem? Nebude drahým za 10 až 20 milionů? Kdo je povolán, kdo je oprávněn lehkomyslně hospodařiti se značným národním jměním, které národ z vděčnosti legionářům věnoval? Lehce jsme nabyli snad těch 200 milionů? **Nebylo by účelnější, vrátiti těch 10 nebo 20 milionů státu, národu?** . . . Učinil by chybu legionář, kdyby za tyto peníze koupil si cenná literární díla trvalé hodnoty? . . . Nemyslíte, že v chudobných rodinách, najmě na Slovensku, bylo by lépe tyto peníze vrátiti na ošacení jejich členů?« — Stačí bez poznámky?

Židovská otázka.

I.

Je pravda, že musíme rozeznávati Židy ušlechtilého původu, ale proto přec je něco, co přesilně slučuje všechny i nesourodé částice židovského národa — jest to **neobyčejně houževnatá židovská idea národní**, která dostihuje svého vrcholu v neochvějné naději, že jednou se uskuteční Jehovou slíbené světové království Židů.

»Naivní křesťané«, praví Auerbach ve své monografii o Spinozovi, »si myslí, že se Židé vzdali této naděje, ale oni se nad míru mýlí; vždyť existence židovstva stojí a padá s neochvějnou věrou v příchod Mesiášův«. V stejném smyslu nedávno psal jeden z umírněných a liberálních Židů.

Celé židovské náboženství spočívá v této víře. Židovská víra v Boha, t. j. to, co můžeme nazvati »náboženstvím« a co skutečně zasluhuje tento název, ježto se to stalo pramenem morálky úctyhodné, tvoří jenom část této národní idee a ne naopak. **Proto tvrzení, že existuje židovské náboženství, že však neexistuje židovský národ, je prostě nesmyslem.** — Na židovském sjezdu 29. srpna 1918 pronesl univ. prof. kijevský Mandelstamm mimo jiné: »Židé rozhodně si nepřejí asimilace a chtějí zůstati věrnými své historické naději« (t. j. naději v světovou nadvládu). (Referát jednoho z účastníků kongresu v paříž. Tempsu ze dne 2. září 1898).

A tak tedy objevení se Židů v historii západněevropských národů beze vší pochyby jest v souvislosti s uvedením do ní určitého, ostře od evropských plemen odlišného elementu, který do dneška v hlavních rysech zůstal nezměněn. Abychom definovali tu v nejvyšší míře svéráznou situaci z evropského stanoviska, musíme opět citovati **Herdera: »Židovský národ jest národem cizím naší světové části a takovým i zůstane«.** S židovského hlediska se tato pravda formuluje jinak. Byla vyslovena **velikým, liberálním filosofem Filonem: »Jedině Židé jsou lidmi v pravém slova smyslu«.** To, co zde Žid vyslovuje tonem rasové nenávisti, to vyjádřil mírněji veliký Goethe, když zavrhuje theorii, že Židé a Indoevropané v pravěku byli jednoho původu. (Příště dále).

Pokřtěný Žid — vládní žurnalista.

Na základě § 19. tisk. zák. a přísl. novel žádáme Vás za uveřejnění opravy článku nadepsaného »Pokřtěný Žid — vládní žurnalista«, vytištěného v periodickém časopise »Náš Cíl«, v čísle 10. ze dne 15. května t. r. a to v nejbližším příštím čísle Vašeho časopisu na témž místě a týmiž literami, jako zpráva původní.

Není pravda, že »Lidové Listy« berou od vlády tajnou podporu a že jinak by nemohly vycházeti, **ale jest pravdou,** že ani Československá akciová tiskárna, jako vydavatelka »Lidových Listů«, ani administrace »Lidových Listů«, ani redakce jejich neobdržely od vlády žádných tajných podpor a že event. ztráty, kdyby vydávání »Lidových Listů« jaké vykazovalo, hradila by podepsaná Československá akciová tiskárna ze zisku svých podniků, které, založeny jsou akciovým kapitálem 3 mil. korun, takže vydávání »Lidových Listů« není nikterak na nějakých podporách, zejména na vládních, závislé.

Za Československou akc. tiskárnu:

Následují podpisy:

Sjezd židovek ve Vídni.

V rytířském sále bývalého hradu císařského ve Vídni konal se sjezd Židovek z celého světa 17. května 1923. Na schůzi dostavil se president republiky rakouské dr. Hainisch. Zda jest příslušníkem synagogy, není nám známo, ale dle jména je dr. Hainisch Žid. S ním zavítali do schůze předseda židovské obce náboženské dr. Pick a vrchní rabín dr. Chajes. Paní Anita Müller-Cohen měla velikou řeč, pak mluvila paní Marianne Hainisch — Bundespraesidentin — píše pilně do »Neue Freie Presse«. Židovky z Ameriky Harrisová a Kehntová pochvalovaly si, jak židovky americké ovládají celou Ameriku. Posmívaly se, že parlamenty všech států nestojí za nic. Rabi Chajes stěžoval si na plakáty antisemitské, nalepené na nárožích vídeňských proti sjezdu a tvrdil, že obsah plakátů nehanobí Židy jako Vídeň samotnou.

Sjezd se usnesl a odhlasoval různé resoluce, ve kterých se na příklad žádá stejné právo pro dítky manželské i nemanželské. Jakoby nějaká židovka šla do porodnice, tam chodí jen služky křesťanské od židů, aby si tam uložily, co jim žid chlebodárce uštědřil. Paní Šnábel z Vídně bouřila proti »numerus clausus« na universitách, to je po česku uzavřené číslo, kterým se nařizuje, že na universitě nesmí býti více židů studentů, než žádá procento židovských obyvatel tohoto státu. V talmudu stojí psáno, že jen žid a židovka uzavírají manželství. Manželství u křesťanů není. Dle talmudu je goj jenom jako zvíře. —

Dne 25. dubna 1923 přinesl orgán žida Lippowitze »Neues Wiener Journal«, že v Meranu se zastřelila paní Dolly Schrott, dcera berlínského bankéře Pinkase. Nejdříve se provdala za advokáta dr. Artura Landsberga a pak i s matkou vlastní si vydržovala p. hraběte Wolff-Metternicha. — Konečně se opět provdala za hoteliera Schrotta.

Tak pohlížejí židé na stav manželský a šíří demoralisaci u všech národů. Onehdy vyskytla se v denním tisku zpráva, že soudruh Tomášek, předseda parlamentu, po 40letém manželství hodlá se oženit s jinou ženou.

V měsíci dubnu 1923 ocitnul se před porotou v Pešti redaktor antisemitského listu »A Nép« Jan Anker, jelikož ve svém listě pobuřoval proti židům, že ničí a vyssávají obyvatelstvo křesťanské a že je nutno, aby maďarský stát byl židů zbaven. Anker byl porotou osvobozen. —

Jest známo, že v mírové smlouvě versaillské jest zvláštní paragraf, který zaručuje židům výsady a privi-

leje tak zvaných národnostních menšin ve všech státech světa. Rumunský ministerský předseda Vajda na schůzi v Galaci vysvětlil svým posluchačům, jak Wilson tento paragraf do mírové smlouvy versailské vsunul. Wilson vynutil si v mírové smlouvě s Rumunskem zvláštní výsady pro židy v Rumunsku. V Paříži tuto smlouvu projednával ministr Bratianu. Když byl po dlouhém čekání připuštěn k Wilsonovi, bylo první, na co se Wilson ptal: Jak je v Rumunsku se židy. Bratianu upozornil Wilsona, že Rumunsko je zaplaveno židy z Ruska a že se musí bránit. Na to Wilson ministra Bratianu hrubým výkřikem od sebe vyhnal. Vládní orgán rumunský »Manitorul offiziul« na rozkaz Wilsona uveřejnil 28. května 1919 výsady a privilegia židů v Rumunsku, v mírové smlouvě versailské jim přisouzená.

Současně se sjezdem židovek ve Vídni konal se v Londýně sjezd Keren-Hajessodu, to jest organisace židů pro Palestýnu v Londýně. — Mluvili na něm lord Rothschild, plukovník Josiah Wedgwood, dále vůdce anglického dělnictva Philip Snowden, ministr Sir Alfred Mond, vůdce a sekretář dělnictva Taylor, vrchní rabín Hertz, poslanec Sir Robert Waley-Cohen. Je známo, že Anglie na základě míru versailského vykonává mandát nad Palestýnou. Poslala tam svého guvernéra Samuela Herberta. Jemu je podřízen generál Allenby, vítěz nad tuereckými vojsky a dobyvatel Palestýny. Tady vidíme několik figur židovských, které ovládají vládu v Anglii a tím i vládu nad celým světem. Židy v Palestýně počtem asi 80.000 musí živit londýnský lord Rothschild.

Různé zprávy.

Č. Budějovice: Všecky noviny píší proti bolševismu, ale nejnárodnější instituce založená dr. Zátkou a dnes vedená posloupně jeho synem: **Českobudějovická záložna inseruje v bolševických listech.** Není-li směšné podlézání našim nepřátelům, **(Živnostenská banka tam inseruje rovněž)** podporou jejich tisku; oni jsou proti soukromému majetku — ovšem pokud jej sami nemají — holdují zásadám »vyvlastňovacím« (Rusko) a naše »české« ústavy peněžní se jim doporučují. Inu, není nad národní hrdost.

V Německu povážlivě roste bolševické hnutí.

V Č. S. R. jsou bolševici tiši, poněvadž je vše v dobrých rukou a předem umluveno. Girsa, Blahuš a Beneš.

Dr. Kramář promluvil na Žofíně při protestní schůzi mladé generace proti hrůzovládů bolševiků sice skvostnou, slavnou řeč — ale přece jenom řeč... Skutečného neštěstí, původu všeho zla — Židovstva — se ani nedotekl, poněvadž, jak se vyjádřil, děkuje vše Židům, že mu jeden z nich zachránil jmění.

Beneš odsouzen pro zlodějství — podmínečně. Před porotou kutnohorskou konal se proces o krádeži uhlí, na kterémžto »obchodě« súčastnil se Ladislav Beneš, bratr ministrův. Odsouzen byl dle § 203. k těžkému žaláři na 9 měsíců s 9 posty podmínečně na 3 roky.

Co se Židé pro nás nadřou — peníze dali na zahraniční »revoluci« čili »akci«. Žid Meissner udělal ústavu, Žid Meissner udělal zákon na ochranu.... a ti hloupí gójim nic nechtějí uznat.

Zase jedno české vítězství, o němž všechny velké i malé listy píší: v Moravské Ostravě b u d e (v pátém roce trvání jejich republiky) zavedeno novým školním rokem vyučování českému jazyku v první třídě židovské školy. V příštích letech (bude-li to třeba) provede se tato změna i v druhých třídách tamní židovské školy, v níž se dosud vyučovalo německy. — To teprve bude vítězství. Inu, jen abychom se neuvítězili, jako — Rakousko.

Z galerie »našich« vůdců — velikánů, socialistických radů: Poslanec Modráček, býv. soc. dem., potom pokrokový socialista a d n e s z a s e soc. dem. napsal o straně soc. dem. (do které se vrátil!) ve spisku »Česká soc. dem. v boji s republikou«: »Strana soc. dem. byla ve válce nebezpečná myšlence českého státu, dnes je svrchovaně nebezpečná státu skutečně existujícími svými naukami, svou taktikou, svými cíly, svým vnitřním rozvratem, svou obvyklou falší a klamáním v otázkách drobných i v otázkách velikých«... Samý charakter.

»Demokracie — toť diskuse!« Předsednictvo zájmové skupiny činně sloužících legionářů při Benešově »České Obci Legionářské« v Č. Budějovicích vyzvalo své členy k slavnostnímu uvítání svého zakladatele obrlegionáře Beneše dne 15. června 1923. Výzva tato končí starorakušáckým upozorněním: »Úbor vycházkový, **se všemi řády a vyznamenáními«...** »O, du mein Österreich«.

Do Kralovic a okolí. Buďte klidní, přátelé! Národ — to není několik zbolševisovaných nebo několik židomilných, humanitářsky založených obrpokrokářských učitelů, kteří za rakouska dělali rekvisice a dnes zase pálí kadidlo pod Hradem — národ až se probudí ze sna, do něhož byl Osvobozenskými pohádkami ukolébán, vykoná svou očistnou práci dobře. A ti lidé, kteří dnes se plazí na břiše před Hradem, nechte mluvit, nevšímejte si jich a vzpomeňte si, že se plazili rovněž také bídně v prachu před císařem. Ti to mají v krvi. Chameleonstvím se vyznačují právě největší nadpokrokáři. Napsali jsme, abyste se stranili hlasatelů nám Čechům a Slovákům nepřátelského židopokrokářství jako prašiviny. Dbejte tedy našich rad a chameleoni brzo obrátí. Národ nepotřebuje lžihumanitářsky vychovaných odborných a jiných učitelů, kteří mu kazí za státní peníze dorost. Jen zachovejte důstojný klid. U těchto lidí to vždy déle trvá než se rozhlédnou.

Tabákové továrny v Budišově a ve Šternberku zaměstnávají: p r v n í 2 české a 15 německých podúředníků, 811 německých a 6 českých dělníků, d r u h á 7 českých a 8 německých úředníků, 25 německých a 4 čes. podúředníky, 1119 německých a českých dělníků **a to jest státní podnik.**

Voličské seznamy byly zase vyloženy, co tu upozorňování, prohlašování atd., atd., bude to jen do obcí a již tolik rámusu a shonu. Rvanice o obecní žlaby a koryta, generální zkouška k volbám do parlamentu! Volby — a u nás — ironie! Svoboda, demokracie, komunismus, socialismus a **vázané kandidátky!** Vše pomalu ztrácí na ceně: pochvalné dekrety, řády, vyznamenání, jež za Rakouska na příklad tolik platily pozbyly úplně ceny, hodnosti v úřadech a v armádě rovněž ztratily svůj »glanc«, dnes jsme demokraty, proto mnohý nedouk i negramota může být u nás sekčním šéfem, v armádě majorem i generálem. S volbami a parlamentem a pod. buče za krátký čas totéž. Ztratí úplně na významu! Stambolinski měl čtyři pětiny svých lidí v parlamentě a dnes — je chladnou mrtvolou. Štěstí lidské, zvláště spatřuje-li je dnes

někdo v řádech, vyznamenáních, v hradní přízni, ve vůdčích hodnostech a funkcích státních, jsou věci nad míru vrtkavé a pochybné! Kolo Osudu se točí, nikdy nestojí: vrch přichází do spodu a spodek kola opět na vrch a tak jest tomu se vším! Dnešní, v květu se nalézající Osvoboditelé a jejich pohádky odkvetou, prázdná hesla a mezinárodní prázdná srdce ustoupí srdcím a duchům národním, českým, ryze českým, neboť dnes každý již nahlíží, že jen nacionalismus má budoucnost!

Nacionalismus rozumně a poctivě pěstovaný — přes to, že zdá se to býti ironií, může spojiti národy a státy pevněji a spíše zabrániti válkám, jak dnešní židovsko-německá internacionála lžisocialistická!

Knihy redakci zaslané.

Čtěte! Stroff: Sakrabonská epopeje nákladem Frant. Slabocha, Praha II., Jungmannova tř. 39 n. nebo prostřednictvím redakce. Cena Kč 12.50 bohatě, illustrovaná, nádherně vypravená satira o sakrabonských státnících. Vřele každému doporučujeme.

Jaky byly souzeny ve středověku čarodějnice, líčí úchvatně Jos. Braun v knize: **Z pamětí krevních písařů** v Obecní knihovně J. Svátka, Praha II., Spálená ul. 38.

Pěšky Evropou - 30.000 km vážně ušel a žertovně vypravuje Filip Balek-Brodský. Cena Kč 11. Nákladem J. Svátka, Praha II.

Svátkův kalendář čs. studentstva na rok 1923—24 právě vyšel.

Svátkův kalendář čs. mládeže na rok 1923—24 právě vyšel.

Hvězda míru (vise budoucnosti) napsal Pavel Dušan. (Illustr.. Cena Kč 14.

Bílá paní. Historické povídky od Ad. Brabce. Cena Kč 12.30.

Z Temných dob. Historické povídky. Napsal J. F. Karas, vychází v šešitech po Kč 2.

Na tiskový fond.

Pan J. H. č. s. Pol. L. p. Něm. L. Slezsko Kč 8·—, p. F. Š. č. s. v. M. Morava Kč 3·—, p. R. K. č. s. v P. u. O., Slezsko 2·80, p. Ph. Mg. K. H. v Ch. Kč 6·—, p. A. A. č. s. v S. u L. Kč 1·59, p. V. Z., obch. kůží v Ch. v. C. Kč 4·—, p. Ig. B. Jos. V., B. Morava —·80 Kč, p. F. J. v H. Kč 2·—, p. T. F. v Č. B. Kč 1·—, p. H. A. Lučenec, Kč 3·—, p. Sm. Rud., Mar. H., Morava Kč 5·—, p. T. J. č. s. v Č. u K. Kč 2·—.

Všem dárcům upřímné díky. Nezapomínejte, prosíme, že jest nám těžce bojovati proti nejrůznějším nepřátelům, kteří pod všemožnými hesly strhují národ do svých tenat, aby ho ubili. **I sebemenší dárek s radostí bude přijat a v listě uveřejněn.**

Otiskujeme inserty pouze ryze československých firem arijských doporučení hodných:

Havlínek a synové
továrni výroba dětských vozíků
Praha-Žižkov, Husova 45.
Ceníky zdarma.

Nábytek
firmy Josef Frančík,
Kolín-Zálabí-Pardubice
jest nejtrvanlivější, nejlevnější a nejsolidněji pracován.
Nábytkové vozy k disposici!

Na mírné měsíční splátky
bez přirážek, tedy jak za hotové obdrží státní úředníci a jiní v jistém postavení stojící. Damašky bílé na povlaky peřin, kanafasy, prostěradla, sypkoviny, delény, etaminy, různé zbytky 3 až 6 m dlouhé i na váhu, dále všechny do tohoto oboru spadající druhy zboží. — Objednejte cenník u firmy
Josef Stolín a spol., Náchod.

Nevyhnutelný v domácnosti, nepostrádatelný na cestách je v plechovkách po 50 a 100 gr. č. v. firmy
čaj s pávem
J. Fromm-Opava.
Žádejte ve všech obchodech!!

Každý uvědomělý Čech a Slovák požaduje »Náš Cíl« ve všech kavárnách a restauracích! — Čtěte naši lacinou knihovnu: 6 knih = 1000 stran za Kč 45·— v předplacení (i na 3 měsíční splátky po Kč 15·—).

Tiskem knihtiskárny Karla Brandeisa v Třeboni.

Ročník I. V Č. Budějovicích 15. července 1923. 14. číslo

NÁŠ CÍL

Číslo 1·— Kč.
Předpl. na rok Kč 20·40
na půl roku Kč 10·80.
Vychází 1. a 15.
každého měsíce.

Řídí redakční kruh. —
Majitel a vydavatel pro V. S. S. »Odkaz Žižkův«, jakož i zodpovědný redaktor Jan Cibuzar, České Budějovice, Zátkova ulice číslo 8.

List vlasteneckého hnutí Čechů a Slováků.

Silou proti mdlobě, vzdorem proti zlobě, ale láskou k sobě.

MOTTO. »Moje barva červená a bílá,
dědictví mé poctivost a síla«. *Havlíček*

OBSAH: »A běda nám i našim dětem«. — Českobudějovický »Republikán«. — Národní hnutí českému lidu k volbám do obcí R. Č. S. — Národ hýčká bolševiky. — Účinky valutové anarchie. — Rudolf Mosse. — Kabinetní kanceláři pana presidenta republiky čsl. Praha - Hrad. — Vrcholem sjezdu socialistů v Hamburku. — Nejvyšší soudce Italie žid. — Světový kongres židů. — Židé založí universitu v Kišiněvě. — Zákaz košerování. — Rodokmen Marxe-Mardomaje — Sana.

Výhradní prodej pro Prahu má p. G. Soukup, novinářství a insertní kancelář Praha III., Chotkova 10.

„A běda nám i našim dětem„.

Vydali jsme tuto knihu, jejíž vyjití avisovali jsme již před rokem, po zralé úvaze, uvážívše předem všecky eventuality. Chtěli jsme jedenkráte říci mužně a hlasitě, co zaprodané a ramenářské duše neustále šuškají a předhazují. Očekávali jsme, že kniha tato bude počátkem v ě c n ý c h, kritických úvah a třeba i různých, ale v ě c n ý c h polemik. Doufali jsme, že v demokratické naší republice, v našem n á r o d n í m státě Čechů a Slováků, jenž jest nám tím nejposvátnějším statkem, za nějž (ovšem ne za socialistický a komunistický!) bojujeme a bojovati nepřestaneme, dokavad nebude uskutečněn program, jenž je na konci knihy naší navržen — doufali jsme, že naše žurnalistika a lid vůbec jest tak vychován, tak politicky vyspělým a zralým, že se dovede svého přesvědčení zastati v ě c n ě, slušně a střízlivě! Presidentovo heslo: »Názor proti názoru« přímo si vynucuje takovýto postup boje!

Co chceme a zač bojujeme, vědí všichni čtenáři našeho listu a my i naše vlastní děti, naše pokolení, příští generace budiž prokleta — míníme-li státu našemu ublížit, míníme-li podkopávati jeho základy! Silný **národní, Havlíčkův stát** s poctivým, pravdymilovným, mravným, pracovitým českým národem, jakožto svrchovaným národem ve státě-republice, jest naším ideálem! Chceme rozděliti národ, jenž ubíjen je skoro ve čtyřiceti politických stranách, ve dva tábory: v národní a pak ten, který jde proti národu!

Mohl-li Lenin s Trockým vystoupiti na veřejnost s programem naprostého utištění a zotročení středních stavů, jichž příslušníci buď po stovkách byli staveni ke zdi, nebo po celých milionech hladem zmírají a šílí na úkor negramotné třídy t. zv. »proletariátu«, u něhož uměle vzkříšeny byly všecky zvířecí pudy : vášně a jenž stejně po provedení konečné bilance užasne nad strašlivým výsledkem pětiletého šílení bolševických rudých vůdců, mohla-li dále tato strašlivá sociologická idea-theorie získati i přívržence u nás, mohou-li i poslanci naší komunistické strany, placení penězi státních občanů n e s d í l í c í c h s nimi jich státoborných a lidskou společnost a národy ničících názorů a praktik, beztrestně prováděti svou propagandu směřující tudíž k ničení většiny národa na úkor jedné třídy, k zničení státu na úkor prospěchu komunistických předáků, příštích lidových komisařů, pod patronací a dohledem bolševické ruské mise pražské — mínili jsme, že my, kteří, jak z našeho programu patrno, sledujeme výhradně a pouze prospěch celku: národa a státu, budeme správně pochopeni, že bude s námi slušně, poctivě, byť i ostře polemisováno a věcně jednáno. **Chtěli jsme a chceme, aby vyšetřením a v ě c n ý m prodebatovávním** (ne štvaním!) **jednotlivých podrobností v knize snešených, zjednáno bylo jednou pro vždy v našem národě úplné jasno, abychom směle a nepokrytě mohli jednou event. vystoupiti před světové forum a hájiti naší ústavy, našeho zřízení, samostatnosti, všech úředníků republiky atd. neohroženě proti strašlivému, bídnému štvaní našich zahraničních nepřátel, hlavně proti vídeňákům a Maďarům, aby náš stát byl de facto cizinou již pouhou svou jsoucností a opravdovou konsolidací politickou, hospodářskou atd. plně respektován, abychom nemusili uměle udržovaný respekt zbytečně draho platiti a vůbec uměle udržovati! To bylo impulsem k vydání a sepsání knihy!**

Co obsahuje tato »strašlivá« kniha?! — Jsou v ní snešeny citáty a výňatky z tisku předválečného i popřevratového a tyto jsou položeny prostě vedle sebe. Kniha jest psána prostě (určena byla pro lidovou knihovnu!) v ě c n ě a nemůže býti — jako celek — lidmi kritickými a rozumnými označena za pamflet-hanopis! Každá její stránka, byť by ostře i drasticky mluvila, přímo vybízí každého věcného, rozumného a kritického opasičníka, aby snažil se hledati protidůvodů, doklad proti dokladu a tímto způsobem v ě c n ě jednotlivé části knihy vyvracel! — Co tu měli a mají příležitosti naši realističtí kritici, kteří mnohdy nepatrným, malicherným zjevům věnují celé folianty! Nikdo však nehnul prstem v tomto směru, ač mohl by zde zachrániti a nesmírně — jednou pro vždy — upevniti náš realismus, jako nikdy před tím!

O v ě c n é kritice naší knihy nemůžeme do dneška, ač minul měsíc od jejího vydání, ničeho říci!

Jak se proti nám bojovalo? — Co jsme očekávali, jak jsme si představovali náš literární event. žurnalistický duel, řekl jsem. Leč co se stalo?! —

Všecky realistické, socialistické i některé **německé** (Pilsner Tagblatt- zajímavé?!) časopisy vylily na nás a knihu naší veškeré své přeplněné reservoiry literárního, redakčního a stranického kalu a bahna! Strašlivé věci o nás napsali, sprostě nám vynadali monarchistů a žádné lži a hanebnosti se neštítili, aby vážnou věc, třeba opoziční, jakou jest naše kniha — zdiskreditovali!

V čele kampaně proti nám stálo (toto vlastně začalo!) a stojí »České Slovo«, Benešův orgán, list čsl. socialistu! Patrně chtělo jednou, mohutnou — bohužel falešnou — ranou sprovoditi nás ze světa! V »Č. S.« objevil se článek: **»Odkud opsala »Staatswehr« své sprostoty«.** »Č. S.« tímto článkem neposloužilo ani p. dr. Benešovi, ani věci, nýbrž nesmírně jí ublížilo a ještě více rozmázlo. Naši čtenáři většinou četli knihu a její obsah znají, proto pro naše čtenáře k informaci a aby posouditi mohli ony »čestné zbraně«, jichž proti nám použito, otiskujeme to, co »Staatswehr« napsala:

»**Masaryk Tomáš**, syn vozky z Hodonína, c. k. universitní profesor,

Zabaveno pražským státním návladnictvím!
73 roku stár.

Alice Masaryková, dcera předešlého, asi 50 roků stara, ošklivá, bezzubá, říká si »česká korunní princezna«, presidentka Českého srdce, ředitelka vyzvědačské kanceláře, která má úkolem denuncovati Němce, Maďary a Slováky, ukradla v jezdeckém skladišti zámku v Konopišti dámské sedlo, bez zaměstnání, blýská se zdarma v zámcích na Hradčanech a v Lánech.

Rašín Alois (vyřízen = erledigt).

Beneš Eduard, c. k. universitní docent, velezrádce, politický makléř, salonní bolševik, absolutistický panovník celé střední Evropy, hadí muž, mazaný všemi mastmi, stále na cestách (k vůli dietám, proloženo), má asi 2 miliardy jmění (počestně? získáno!). Opatrnost při jeho dopadení.

Klofáč Václav, číšník, hotelier, socialista, antimilitarista, ministr zemské obrany, velkokapitalistický těžkodělník (Schwerarbeiter), zvláštní znamení: velká huba.

Kramář Karel, velezrádce, jemuž udělena milost, zakladatel středoevropského Balkánu, manžel ruské milionářky, plivá denně na Vídeň a Pešť, bez zaměstnání, zralý pro šibenici.

Mičura Jan, operatér kuřích ok, splnomocněný ministr pro Slovensko, soudně známý zloděj a lupič, ukradl na zámku Topoľčany jídelní příbor, náčiní, nábytek, vína, likéry atd., má velkokříž českého řádu kruhu (böhmischer Zirkelorden), živí se ústřicemi a šampaňským, trpí tloustnutím.

Šrobár Marko, agent tužkami, splnomocněný ministr pro Slovensko, obdržel od Slováků šlechtický predikát hrobar (hrobař Slovenska), politický náhončí Masarykův, trpí žaludeční chorobou: snese jenom veliká sousta.

Bechyně Antonín, nádeník, židovský soci, neumí ani psáti ani čísti, ministr vyučování. nerozezná houslový klíč od záchodového, jinak velmi vzdělán, v ministerském kollegiu nazýván vždy jen Haderlump.

Tusar Vlastimil, zámečnický pomocník, bývalý statista městského divadla v Brně, ministerský předseda, nyní vyslanec v Berlíně (Tiergartenviertel), pořádá skvělé slavnosti a bankety, na dvéře jídelny pověsí nápis: »Dělníkům, proletářům a podobné chátře vstup zapovězen!«, předseda spolku »Rovnost a bratrství«, má milionové příjmy, bez zaměstnání«.*)

Tyto hnusné věci, tento opravdový pamflet-hanopis, ztotožňuje »Č. S.« s naší knihou a nevědomí a nekritičtí čtenáři »Č. S.« mají býti tudíž tímto referátem správně informováni o nás a naší knize. Samo sebou se rozumí, že »Č. S.« z toho dedukovalo, že naše sdružení jest ve sojení s rakouskými monarchisty. Tímto záludným, hanebným a podlým tvrzením má býti zlámána důvěra naší veřejnosti v naše snahy a cíle!

Všechen tisk vládní a socialistický přímo zuřil a zuří proti nám, volají na nás státní soud a státního návladního, aby konal svou povinnost a všecko marné! — Časopisecký útok aspoň **dnešních našich** politických stran, nemusí se však bráti vážně; víme na př., že redaktoři dvou protivných táborů politických si ve svých listech — před veřejností vynadají, ale večer v kavárně hrají spolu kuželník, nebo v šachy (to nese řemeslo již s sebou!) — ale co říci mluvenému slovu, slovu živému, pronesenému před širší veřejností, lidmi, kteří jsou volenými a placenými zástupci naší veřejnosti, jako na př. senátor Klofáč a legionářský poslanec David, kteří jsou součásti »šlechty ducha?«

Senátor Klofáč ve své »přednášce« v Č. Budějovicích, jež měla jednati o odkazu naší revoluce a jež kulminovala v odsouzení naší knihy prohlásil, že pisatel knihy jest padouch, že jest třeba takové lidi ztrestati na místě (jak známo i pan senátor hlasoval svého času pro zákon proti teroru a nyní sám k teroru vybízel!) — dále řekl, že touto celou akci financuje Schwarzenberg (tento dle soukromých informací chce hnáti Klofáče k zodpovědnosti), obvinil přímo státního návladního v Č. Budějovicích, že nekonal svou povinnost atd. atd. — Klofáč přímo bídně a podle štval, mlátil svým hospodským gestem do stolu a počínal si tak, že to vzbudilo hnus u lidí nestranných, rozumných, inteligentních a aby se postaral o vyvrácení fakt v knize sněšených, ani ho nenapadlo! Lží, nadávkami, terorem, demagogií operoval a myslil, a vím, že to provedl dobře.

Dne 28. VI. odbývala se v čes.-budějovické »Besedě« veřejná schůze lidu, svolaná Benešovou »Českou Obcí Legionářskou«, »Čsl. socialisty«, »Sociálními demokraty« a »pokrokovými stranami« — proti nám! Hlavním řečníkem byl legionářský poslanec David, který svého času na »Staroměstském rynku« v Praze křičel: »Červenobílá reakce zdvihá hlavu«. Ve své řeči zmínil se samozřejmě o naší knize a dokonce přišel s touto na podium. Citoval z ní některé úryvky, dosti nešikovně, tyto ho vlastně nepřímo porážely, ale jiné citoval tak, jak asi citovány byly články Husovy před kostnickým koncilem. Věci, jež David předčítal, byly ze syntaxu knihy úplně vytrženy a dávaly jiný, nebo aspoň čistě jednostranný smysl. Jako příklad uvádím 8. bod našeho programu, z něhož citoval jen toto: »Nemravné uzákonění osmihodinové pracovní doby budiž zrušeno — « chtěl si tím nakloniti přítomné dělníky a úmyslně »zapomněl« na dodatek, kde stojí: .... **a budiž uzákoněno, že každý jest povinen minimálně 8 hodin denně praco-**

*) Citováno z »Výzvy červenobílých« čís. 12. (15. VI. 1923).

vati, kdo však chce pracovati přes čas, nebudiž mu v tom bráněno; v tomto případě budiž zvlášť honorován«.

Tohoto zřejmě falešného jednání a tendenčního překrucování skutečnosti dopustil se člověk, jenž chce býti zván intelligentem! Tak to bylo se všemi citáty! Trapně to působilo na nás, na některé členy našeho sdružení, kteří jsme seděli při přednášce zrovna proti panu přednášejícímu! — Mezi jinými pak mluvil i redaktor »Stráže lidu«, list čsl. socialistu a ten zase tvrdil, že naší akci přímo podporuje »Národní Demokracie«. Při této příležitosti konstatujeme, že **ani jediný člen našeho sdružení není národním demokratem, nýbrž všichni stojí mimo dnešní strany politické!**

Mnozí naši členové chtěli se ujati slova po schůzi, ale předsednictvo se dobře připravilo a nevyzvalo nikoho k debatě — schůzi ukončilo!

Tolik v nejhrubších rysech o tom šumu, víru a rozčilení jež vzbudilo vydání naší knihy! Kniha byla sice konfiskována, ale proti konfiskaci podáno bude námi odvolání. Víme však předem, jak asi dopadne!

Resumé celé této úvahy jest toto:

Buď kniha byla skutečným hanopisem-pamfletem, to by bylo dokumentováno tím, že by byly vyvráceny logicky a věcně všecky věci pádnými a nezměnitelnými protifakty, to se však nestalo! — nebo vykonala naše kniha své poslání úplně a touto bylo fakto do živého, zkorumpovaného, lžisocialistického, smrdutého těla a proto ten skřekot, nářek a šílené nadávání, jímž věc daleko více rozvířena!

Prohlašujeme, že nedáme se terorisovati ani spojenou Žido-socialistickou frontou, že vyhodili jsme toliko první svůj triumf v zápase: Lži s Pravdou a Spravedlností a všecko vsadili jsme na tyto dvě poslední!

V Pravdu a Spravedlnost věříme a tyto nás jistě nezklamou a naopak hrady loupežných rytířů postavené na lži, korupci a demagogii skácejí se časem jako vše, co není budováno mravně, čestně a poctivě.

Obracíme se k naší poctivé, nezaprodané české veřejnosti a žádáme, aby se nedala másti terorem, nýbrž vždy kriticky a věcně vše posuzovala a dále dovoláváme se práva svobodného projevu v demokratické republice, zaručeného každému občanu nejen washingtonskou deklarací, ale i demokratickou ústavou!

Tolik naší veřejnosti i vládě čs. republiky!

Českobudějovický »Republikán«, list strany národ. demokratické, přinesl strašně nejapnou zprávu, kterou z něho otiskla »Nár. Dem.« v Praze v čísle 153. **Žádáme oba zmíněné listy, ne na základě nějakých paragrafů soudních, ale na základě prvního paragrafu o slušnosti a žurnalistické poctivosti, aby v nejbližším příštím čísle odvolaly své ničím odůvodněné tvrzení, »že kolem listu »Náš Cíl« seskupeni jsou bývalí příslušníci české strany socialistické, z nichž někteří jsou ještě členy místní organisace českých socialistů«** — a žádáme — v zájmu poctivosti novinářské, v kterou chceme u obou listů věřiti — aby prohlásili, **že k tomuto tvrzení nemají a nikdy neměly nejmenšího podkladu.** Redakční kruh »Náš Cíl« byl, jest a bude vždy bez stran, bez církví, jeho jedinou autoritou jest národ, ať se to komu líbí či ne a dovoluji si zdvořile upozorniti obě národně demokratické redakce, aby prve vyčistily svou stranu od židovských a židofilských živlů, než budou někomu dávati známky z chování. »Náš Cíl« nemá nic společného ani s »Národním Hnutím« pražským, které rozprodalo však, jak samo při objednávce praví, k podpoře dobré a společné věci a uvědomění národa, mnoho knížek »A běda nám« — ani s »Červenobílými«, ani s morav. fašisty — a tím méně s některou politickou stranou nebo církví. Štít náš je čistý — peníze nemáme ani z karbanu, ani z rozkradených konsumů, nebo z obilňáku či tučňáku, nebo jiných státních, »socialisticky« obhospodařených institucí, ani z okresních, či jiných nemocenských pokladen, kam chudáci snáší své těžce vydřené krejcary, aby v čas nemoci nebylo jim poskytnuto ani tolik, kolik v zájmu svého zdraví potřebují!

Tímto vysvětlením odrážíme jednou pro vždy všechny nejapné útoky hlavně mladých studentů, kteří při své nezralosti zabíjí i sebekrásnější myšlenku. Národ a ne několik placených tlučhubů rozhodne, kdo má pravdu a je-li možno, aby několik židů, nebo židofilů pomocí nezralých studentů vedlo buď národ, neb ty, kteří se snaží národ k jeho svéráznosti probuditi. K probuzení národa jest třeba mužů celých, zralých, kteří **nelekají se ničeho** a soud očekávají klidně, nikoliv od filosemitských na jedné nebo pavlasteneckých mladíčků na druhé straně, ale od historie, která na všech případech má slovo poslední a jíž nutno se bezpodmínečně podrobiti. **A tomuto soudu svědomí všech členů redakce časopisu »Náš Cíl« hledí s naprostým klidem vstříc.**

Žádáme každého, kdo zaplatil předplatné Kč 14.40, aby nám lask. poslal doplatek na celoroční předplacení v obnose Kč 5.40 jinak předpl. končí číslem 17., na což již dnes upozorňujeme.

Chcete, aby Čech byl ve své domovině pánem? Kupujte tedy jen české zboží a u českých lidí, kteří zase posilují náš český průmysl a tím nejlépe budete pracovati vlastenecky pro dobro svého národa a své vlasti.

Turisté podporujte jenom uvědomělé české živnostnictvo; informujte se u našich obranných jednot.

Národní hnutí českému lidu k volbám do obcí R. Č. S.

Stěžejným základem každého státu je jeho samospráva. Je pak nejvlastnějším zájmem občanstva, aby jeho samospráva a celé zřízení obecní bylo co nejdokonalejší. Neboť stejně jako stát sám, v menším ovšem měřítku i obce naše jsou povolány a to ještě i dnes, vykonávati správu nejen sociálních, ale i hospodářských a v neposlední řadě i četných kulturních a národních úkolů. A to zejména tam, kde správa státní nechce, neb nemůže, či opět jen s nepatrnými náklady může zasáhnouti do chodu veřejného života.

Bohužel tato právomoc a význam obce tak žádoucí právě ve státě opravdu demokratickém vinou obecního řádu, ale ještě více nemožným a neudržitelným řádem volebním do obcí, za poslední léta klesla hluboko pod úroveň, na jaké se nalézala i v době, kdy nad národem vládli ještě cizáci. V úpadku tom ocitla se, budiž na to žalováno, i vinou našeho voličstva, které zlákáno jsouc lesklými sliby a svůdnými hesly, vydalo obce naše namnoze do rukou destruktivních jednotlivců, kteří rukou

společnou a nerozdílnou za krátkou poměrně řadu let žel, až příliš názorně dokázali celému světu, že nedovedou spravovati ani hospodářství nejmenší obce, natož pak stát sám. Obé přivedli na prah rozvratu a zkázy.

Příklady toho cítíme všichni, bez rozdílu na svém vlastním těle. Není jistě o tom sporu, že náprava je tu nutna. Ale pronikavá a rychlá. Je v zájmu samého státu, který bez zdravé a silné samosprávy může jen živořiti. Je nutna v zájmu veřejné mravnosti, která volá po odstranění bahna a všech hnusných těch příživníků, kteří v něm loví, připravivše samosprávu naši o základ jejího bytí — důvěru spoluobčanstva!

Než k žádoucí nápravě může dojíti jen tehdá, spojí-li se při nejbližších obecních volbách, všichni činitelé, jimž záleží na prospěchu, dokonalosti a čistotě obecní správy. Spojí-li se proti těm živlům, které volebním řádem dra Meissnera zavedly obecní samosprávu do největšího zmatku a těžkopádnosti, do nevážnosti u úřadů státních a do nesmírného zadlužení, ač lživě slibovali správu nejlacinější a nejnezištnější. Usilujeme proto, aby aby obce byly vyproštěny z úzkých a pro samosprávu nedostatečných formulí politického stranictví. Naopak, aby věnováno bylo nejvíce pozornosti otázkám kulturním i hospodářským tak, aby finanční i kulturní stav obcí opět se pozvedl a zkvetl.

To vše jest možné, ale jen tehdá, když v obcích budou do zastupitelstev a výborů voleni toliko lidé odborně nejzpůsobilejší a neziští a co hlavního, dobří hospodáři. Tudíž dobří lidé a vlastenci v pravém slova smyslu. Což dá se docíliti pouze tím, že bude uskutečněna součinnost všech národně cítících občanů bez ohledu patří-li k nějaké politické straně a k jaké. Utvořte proto ihned v každém městě, v každé, byť i sebe menší obci spojenou národní skupinu z nejvážnějších občanů po slyšení politických stran. Ta nechť jde, jako taková, se svou kandidátkou do blížících se voleb.

Kde nelze jinak, budiž provedeno sdružení všech kandidátních listin, a to za cenu tak, aby ani jediný hlas nepřišel na zmar. Pro kraje národně smíšené je to pak přímo kategorickým příkazem z důvodů státních, národních, sociálních a jiných.

Jest přirozeno, že ke zdaru myšlenky bude potřebí sebezapření některých kandidátů a namnoze i ustoupení jich kandidatur, poněvadž by jinak nebylo lze docíliti imponující jednoty, zvolení nejlepších lidí v místě. A-však tím prospěch, čest a význam obce získá. Neboť z takových voleb vzejdou pak zcela jiné poměry v našem veřejném životě.

Bude i posílena naděje na lepší úpravu volebního řádu do Národního shromáždění.

Bude i mravnější všechen náš život politický.

Zařiďte proto nutné organisační práce ihned a všude tam, kde k tomu příznivá je půda, ustavte »Národní volební výbory« z nejlepších, nejpoctivějších a nejšetrnějších, všeobecné úcty požívajících občanů, bez rozdílu stran, pokud hlásí se k myšlence národní.

Poskytněte na tomto základě, beze všech stranních myšlenek zastoupení všem vrstvám národa, dělnickým, živnostenským, zemědělským i úřednickým.

Ústředí národního hnutí obrátilo se o podporu této myšlenky k vedení všech národních našich stran a obrací se touto cestou i na všechny národně cítící jejich příslušníky.

Jen takto semknutím všech sil, složek upřímně národních, podaří se znovu od základu vybudovati zdravou, hospodářsky silnou, poctivě spravovanou, duchem v pravdě národním oživenou samosprávu, druhdy nejlepší záštitu našeho národa, jež byla naší chloubou, která však stane se opět, bohdá nerozbornou hradbou a pavézou proti všem nepřátelům národního našeho státu.

Ústředí »Národního hnutí«, Praha II., Spálená ul. č. 3.

Žádáme každého, kdo obdržel pátý svazek naší knihovny (Fr. Vychodil: »A běda nám«), aby jej laskavě co nejdříve zaplatil.

Čtěte naši lacinou knihovnu 4 knihy, 440 stran za Kč 30.50 i s pošt.

Národ hýčká bolševiky.

Hanebná resoluce socialistických »legionářů«. — Jejich zráda ideálu zahraniční revoluce. — Chvála katů našich legionářů v Rusku. — Agitace pro uznání bolševického Ruska de jure. — Nacionalismus není ctností . . .

Na konferenci »legionářských pracovníků«, jež se konala v sobotu 23. t. m. na Slovanském ostrově v Praze, utvořili delegáti socialistických legionářů všech směrů jakousi jednotnou frontu a podali společnou resoluci v níž formulují své stanovisko k Rusku a k jiným časovým otázkám. Resoluci podepsala, bohudík, pouze třetina přítomných. Je to ovšem třetina, která si vedla nejhlučněji a ráda by se vydávala za mluvčího všeho legionářstva.

Resoluce, kterou podala tato třetina, sestávající ze socialistů všech směrů, je prostě úžasná. Kdyby jí diktoval Muňa, nebyla by o nic horší. Znamená zradu a desauvování všech idejí a ideálů, které byly hybnými silami našeho zahraničního odboje, znamená rouhavé plivnutí na celou minulost našich sibiřských legií.

V resoluci těchto bolševických legionářů — a plným právem říkáme bolševických — vyslovuje se především zcela zbytečně a bezdůvodně anathema nad starým Ruskem. To přece nechtělo legionáře odzbrojiti a vydati Němcům, to naše hochy nestřílelo a nevěšelo, jako to činili rudí!

Teprve ruská revoluce naplnila prý naděje socialistických legionářů — kteří ovšem do té doby ulévali se v zajateckých táborech. Radostný poměr ten byl prý však zkalen bojem se sovětovou vládou. Vina tím — podle resoluce — nebyla sovětová vláda, která na rozkaz Mirbachův chtěla legionáře odzbrojit a vydat je pro šibenice rakouských katanů — nýbrž dohoda a politické a vojenské vedení čsl. legií!

Co je platno, že celý svět cení čsl. armádu v Rusku jen proto, že tato vítězně bojovala s bolševickou vládou a že jen tento boj byl onou kladnou položkou, kterou naše zahraniční vojsko přispělo k osvobození národa a k dobytí naší samostatnosti — pro socialistické legionáře je to nyní — neblahý omyl. V resoluci čteme:

»Historie sama, která jest nejlepším soudcem činů, jež zaznamenává, odsoudila již, jako vždy odsuzuje, starý svět, který představovalo a dodnes nepokrytě představuje také politické a vojenské vedení čsl. legií na Rusi, svět, který je vystřídáván a nutně bude vystřídán světem novým, založeným na ideálech socialistických. Hlásíce se k těmto ideálům, pokládáme střetnutí se čs.

zahraniční revoluce s revolucí ruského národa za dějinné nedorozumění«.

Tedy boj s Bronštajnovými hordami byl dějinný omyl! Naše legie měly se naopak postaviti do jeho služeb. Potom by ovšem náš národ sdílel týž osud, jako Německo a sovětové Rusko. Neměli bychom samostatného státu, a vznešená dynastie habsburská zůstala by nám zachována. Nad tím, že se tak nestalo, roní teď slzy socialističtí zrádcové ideji našeho zahraničního odboje, kteří kydají svou resolucí hanu na generála Štefanika . . .

Pro tyto Muňovce, kteří poskvrňují čistý štít naší sibiřské armády, je ovšem »nacionalismus jen egoismem národa, ale není ctností«, jak se v resoluci praví. Podle nich je ctností pravý opak: protinárodnost a beznárodnost — bolševictví a socialismus.

Na sobotní konferenci byl přítomen i ministr dr. Beneš. Rádi bychom věděli, zda našel slůvka odsouzení pro toto rouhání se všemu, co pro nás a pro svět znamenaly čsl. legie na Rusi. Rádi bychom také slyšeli, co sám mluvil — o jeho projevu zachovává se totiž hluboké mlčení. Vždyť socialističtí »legionáři« žádali také uznání bolševického Ruska de jure. Co jim pan dr. Beneš řekl? Proč o tom nepíší jeho orgány?

Tolik »N. D.« čís. 148. —

A tak si národ — poněvadž židovskými novinami schvácen na rozumu — připravuje metlu sám na sebe, poněvadž hned včas a rázně nezakřikl ty, kteří hubou Osvobozovali tento stát pro sebe a svoje obrsocialisticko-humanitářsko-internacionalistické touhy (t. j. velkokapsy).

Účinky valutové anarchie.

Akcionáři banky Bohemie usnesli se na likvidaci. Přítomní američtí Čechové žádali důrazně výplatu vkladů filiálky v New-Yorku, jako byly vyplaceny vklady filiálky v Paříži, kde měl maršálek Foch uloženo dva miliony Kč.

Banka Bohemia pouštěla se do valutových obchodů a tím si zlomila vaz.

Roku 1922 měly pražské banky tyto výkazy:

	pokladní obrat. milionů	hrubý zisk. Kč
Živnobanka	4845	374
Eskomptní banka	3404	188
Union	2969	216
Průmyslová	2894	198
Angločeská	1927	124
Obchodní a prům.	1679	112
Pražská úvěrní	1821	146
Komerční	1234	71
Bankovní spolek	1645	89
Legio	726	48
Česká banka	614	30

Z výkazu toho jde na jevo, že obraty i obchody bank r. 1922 nevykazují již takové obnosy jako v době popřevratových spekulací.

Valutová bursa v Curychu stále horečně pracuje. Koruna ve Vídni neklesá. Vídeň platila 18. června 1923 za 1 libru šterlinků 326900 korun rakouských, za jeden dollar 70985 Kr, 1 česká koruna 2125 Kr, 1 frank švýcarský 12740 Kr, maďarská koruna za to silně klesá. — Komisař dr. Zimmermann nemůže zadržeti ve Vídni tisk papírových korun.

Výkaz 31. května 1923 byl oběh korun 4837042 milionů, pokladní poukázky 2550158 milionů, úhrn 7387200 milionů. Za poslední týden vytištěno nových 253751 milionů papírových korun.

Maďaři platili 18. června za 1 libru šterlinků 33785 maďarských korun, za 1 dollar 7325 Km, za 1 českou korunu 220 Km, za 1 švýcarský frank 1315 Km.

Dne 15. června 1923 měli výkaz papírových korun 129090 milionů, pokladní poukázky 52200, úhrn 181290 milionů. Za poslední týden natištěno za 6884 milionů papírových maďarských korun. Maďarská koruna stále klesá. Také hrabě Bethlen dá se na okružní cestu, aby sehnal půjčku pro Maďarsko jako ji sehnal dr. Seipel pro Rakousko. S Maďary to ovšem nepůjde tak snadno.

Bratři Poláci pokračují v inflaci nerušeně dále. — Platilo se ve Varšavě 22. června 1923 za 1 libru šterlinků 466175 polských marek, za 1 dollar 100000 p. m., za 1 českou korunu 3010 p. m., za 1 liru 4560 p. m.

Jak vidíme, pokročili páni ve Varšavě mnohem dále jak panstvo ve Vídni.

Polská banka národní vykazovala 19. května 1923 oběh polských marek 2415652 milionů, pokladní poukázky 2142000 milionů, úhrn 4557652 milionů. Za poslední týden vytištěno za 83255 milionů polských marek papírových. Páni finanční ministři ve Varšavě o překot utíkají z úřadu, nevědí si rady kam s tou polskou markou.

Nejhůře to ovšem dopadá s Berlínem. Zde se platilo 22. června 1923 za 1 libru šterlinků 626430 marek, za 1 dollar 135660 marek, za 1 českou korunu 4084 marek, za 1 švýcarský frank 24339 marek. Od té doby klesá marka říšská neustále dolu.

Za 1 dollar platí se zde již přes 200000 marek. To jsou důsledky okupace rurské pánve.

Říšská marka německá měla 7. června 1923 ve výkaze oběh papírových marek 9309565 milionů, poukázky spořitelen 2194992 milionů, státní poukázky 8448396 milionů, úhrn 199529531 milionů. Mělo tedy toho dne Německo v oběhu za 20 bilionů marek papírových platidel. To jde rychle ku předu. Za poslední týden bylo natištěno za 745816 milionů papírových marek. Jest to obnos, který si týdně vyžaduje výživa 5 milionů obyvatel obsazeného pásma v Porýnsku. Rozechvění Německa se nad touto okupací stupňuje a Cunovi se podařilo získati přízeň kardinála Gaspariho a přiměl ho, by se přimlouval za zrušení této okupace, ovšem marně.

Rudolf Mosse.

V protokolech mudrců ze Sionu, v nichž jest projednán celý plán světovlády židů, je výslovně poukázáno k tomu, že židé musí se zmocnit veškerých novin na celém světě.

Pomocí těchto novin mohou židé úplně ovládati veškeré národy, vlády a státy celého světa. Jak židé plní tyto příkazy protokolů mudrců ze Sionu, o tom podává pádný doklad nakladatelský podnik v Berlíně založený židem Rudolfem Mossem. Žid Rudolf Mosse, majitel a vydavatel »Berliner Tagblattu«, zanechal svým dědicům nádherný palác na lipském náměstí v Berlíně, v něm jest umístěna veliká obrazárna a knihovna. — Rudolf Mosse zanechal majetek oceněný na 100 milionů marek ve zlatě. Jsou to obrovské závody tiskařské a tři velkostatky mimo jmenovaného paláce v Berlíně.

Začal před 53 lety a měl do začátku 300 pruských tolarů, které si vypůjčil od příbuzného. Rudolf Mosse si zařídil r. 1866 v Berlíně sběrnu na inserty. Bylo mu tehdy 23 let. Začal jako konkurent insertní firmy židovské »Hasenstein a Vogler«. Připadnul záhy na myšlenku, založiti orgán vlastní, kde by soustředil inserní obchod vlastní. Jeho list »Berliner Tagblatt« měl ráz čistě kšeftařský. Jen hlavní redaktor Theodor Wolff, který je spolumajitelem listu, píše články rázu politického do listu toho.

Mimo tohoto listu založil Rudolf Mosse »Berliner Morgenpost« a »Berliner Volkszeitung«. Byly to konkurenční podniky proti židu Ullsteinovi, majiteli listu »Berliner Lokalanzeiger«, který nyní také zakoupil v Praze závod »Prager Tagblattu« a s ním list ten. — Ve válce světové hrál »Berliner Tagblatt« a jeho majitel žid Rudolf Mosse všeliké barvy. Přinášel vítězné zprávy a současně zastával se pacifismu.

Obrovské tiskařské podniky firmy Mosse jsou výhradním majetkem této židovské rodiny milionářské, nyní ovšem miliardářské. Nynější chéf je Hanuš Lachsmann Mosse, další podílníci jsou židé dr. Cartre a Theodor Wolff.

Rudolf Mosse má sběrny insertní na celém světě, ve všech hlavních městech. V Praze je insertní sběrna na Příkopě ve vlastním domě, hned vedle »Koruny«. Rudolf Mosse zemřel 8. září 1920 na panství Schenkendorfu v západním prusku. Zde máme doklad, jak židé v krátké době zbohatnou, kteréžto umění nesvede žádný křesťan. Rudolf Mosse pronajímal si totiž určité stránky hlavních listů Německa za laciný roční paušál a na tyto jím najmuté stránky posílal si pak inserty čili štočky, které sám ve vlastní tiskárně dal vysázeti. Rafinovaným tímto způsobem vydělával ohromné obnosy do roka. Veliké listy německé, jako židovský list »Frankfurter Zeitung« zásoboval Mosse sám vlastními inserty. Židé ovládají dnes Německo svými žurnály dokonale. Dosazují a sesazují ministry, vyhnali Viléma II. a celý rod Hohenzollernů i ostatní dynastie Německa. České listy z těchto židovských novin německých čerpají své zprávy a píší z nich své úvodníky a politické přehledy. Vtipkovalo se často, že »Národní Listy« jsou vlastně českými vydáním »Berliner Tagblattu«.

Německo-židovské listy ovládají nejen Německo, nýbrž zotročili si i naše »sudetské« Němce, komandují je a ovládají Vídeň i celou republiku Rakouska. Svým tiskem židé diktují svou vůli parlamentům jak v Berlíně tak ve Vídni. Naše »Pilsner Tagblatty« a »Brünner Tagblatty«, ve kterých se spílá české republice, mají pevně ve svých spárech židovští jich majitelé.

Kabinetní kanceláři pana presidenta republiky čsl. Praha — Hrad.

Pane presidente!

Na členské schůzi »Národního hnutí« v Turnově, konané dne 1. června t. r. v Sokolovně, bylo projeveno jednomyslné přání, aby »Naučný slovník«, vydávaný pod Vaším protektorátem a Vaším jménem označený, nebyl redigován universitním profesorem Em. Rádlem, neboť činnost p. profesora Rádla zejména mezi studentstvem je toho druhu, že musí vzbuzovati již vážné obavy nejen o naši budoucí národní generaci, ale i o vážnost republiky v cizině, v té cizině, která nám přese všechny naše chyby v zahraniční politice zůstala ještě přátelskou.

Jako upřímní vlastenci a republikáni, věrní přátelé Francie a nejvděčnější ctitelé maršála Foche trpce neseme, že profesor Rádl pozýval naše studentstvo proti vrchnímu veliteli francouzských i našich zahraničních vojsk. Poněvadž pak jméno tohoto profesora vedle Vašeho, pane presidente, mohlo by poškoditi náš národ i stát, doma i za hranicemi, prosíme, abyste ráčil učiniti opatření, aby »Naučný slovník«, jenž nese Vaše jméno, nebyl profesorem Rádlem redigován. Kdybyste snad pane presidente toho neučinil, račte odmítnouti protektorát nad slovníkem, redigovaným škůdcem našeho národa. —

Jsme přesvědčeni, že s naším projevem souhlasí převážná většina československého lidu, která nadšeně vítala maršála Foche, jako našeho spoluosvoboditele.

S projevem hluboké úcty

Národní hnutí, odbočka v Turnově.

V Turnově, dne 8. června 1923.

Různé zprávy.

Vrcholem sjezdu socialistů v Hamburku. Časopis »Jüdische Rundschau« si pochvaluje, že vrcholem sjezdu socialistů v Hamburku 25. května 1923 byla veliká řeč francouzského socialisty, žida Leona Bluma. Celá jeho řeč byla prudkým útokem na Francii a ministr. předsedu Poincaréa. Leon Blum je zároveň předsedou Keren-Hajessodu pro celou Francii.

Nejvyšší soudce Italie žid. Nejvyšší kasační soudní dvůr v Římě má nového předsedu a sice je to senátor Ludovico Mortara — žid.

Numerus clausus v Polsku. Polský sejm přijal zákon o obmezeném počtu, latinsky numerus clausus, na všech školách Polska pro žáky židy. Počet židů nesmí překročiti na školách určité procento. Farčiš Lutostanski na sejmu předlohu tu obhajoval. Proti němu mluvil rabín Dr. Thon.

Světový kongres židů. Dle příprav, které koná rabín Dr. Stephen Wose, tajemník Wilsonův a bankéř Natan Strauss konati se bude světový kongres židů ve Washingtonu ještě během r. 1923. Sekretářem jeho je Dr. Leo Motykin.

Židé založí universitu v Kišiněvě. Alliana Israelite zřídí v Kišiněvě židovskou universitu. Přípravy k tomu jsou v plném proudu.

Kongres Zionistů v Užhorodě. Židé měli sjezd z celé republiky 17. června v Užhorodě. Předsedou sjezdu byl Moritz Gutmann. Sjezd odhlasoval sáhodlouhou resoluci, ve které resolutně žádá českou vládu, aby přidělila parcely a pozemky židům v Podkarpatské Rusi.

Zákaz košerování. Poslanci Dymowski a Wierembowski podali v sejmu návrh zákazu košerování, kteréžto zvyk židé mají z Babylonu a z Egypta. Rabíni Polska jsou nad tímto návrhem velmi rozčileni.

Rodokmen Marxe- Mardomaje. Vídeňský rabín Dr. Wachstein sestavil rodokmen Karla Marxe. Jeho praděd

byl rabi Jehuda ben Kliger Halevy Münz, narozen 1408 v Mohuči. Týž opustil Německo a byl r. 1450 profesorem na universitě v Padově. Dosáhl 100 let. Syn jeho Maharam byl knihovníkem v Padově. Roku 1798 zemřel v Trevisu rabín Marx. Tento byl praděd Marxe. Matka Marxe pocházela z Haliče a byla dcerou rabína Mosesa ve Lvově.

Zloději v železničním konsumu v Košicích okradli stát o 8% milionů korun. **Český a slovenský lid musí konečně prohlédnouti šalebnou hru některých socialistických vůdců a nebude jim více platiti ani haléře na jejich lehkomyslné živobytí, nebude podporovat další rozkrádání socialistických konsumů a tím ochuzování státní pokladny, ale odpoví na zvýšený teror rudě — židomezinárodně-socialistických »nadšenců« u volebního osudí a nedá jim ani hlásku.**

Z knihkupeckého trhu se oznamuje, že Beneš vydá státním nákladem **»Novou Nůši pohádek o tom, jak to vlastně tenkrát bylo...«** pro nedospělé i dospělé. Chtivým budou rozdávány zdarma k vánocům, podaří-li se mu bez hlomozu pověsiti paní Polsce Javoří na vánoční stromeček....

Ninčič (židomil), min. zahraničí SHS. upozornoval, že není vhodno srovnávati zakročení francouzské v Porúří nebo Malé dohody v Maďarsku. Francie rozhodla se pro okupaci, když seznala, že Německo nechce vyhověti závazkům uloženým mírovou smlouvou. Malá Dohoda zakročila v Maďarsku, až když excísař Karel porušil ustanovení smlouvy trianonské. **V Rusku však nedošlo k intervenci, poněvadž k vměšování se do vnitřních záležitostí Ruska** (to už řekl jiný kabrňák před židomilem Ninčičem) **nebylo právního důvodu.**

President Masaryk až se vrátí z Afriky, pojede na Slovensko, kde se pro něho připravuje zámek Topoľčany. Podle ústavy (zákonodárcem byl zde de her Meissnerleben, osobní přítel) jest trvalým sídlem presidentovým hrad pražský; kromě toho památováno na to, aby jedno z letních sídel (!) presidentových bylo na Slovensku. Topoľčany jsou prozatímním sídlem letním. Za pravidelné letní sídlo na Slovensku vyhlédnut jest jiný zámek.

Na spousty dotazů ze všech stran sdělujeme, že kniha »Židovstvo« byla skonfiskována na udání Svazu Čechů-Židů v Praze, což ostatně bylo již v rozsudku v min. čísle otištěno.

Pan Sobelsohn na sjezdu rozšířené exekutivy komunistické internacionály v Moskvě mluvil o otázkách náboženských a národnostních takto: »Tak myslí o náboženských otázkách staré dámy, jež mají za sebou veselý život, ale ne mladé dámy, kterým dáváme přednost. (Veselost). **Otázka náboženská jest obrovského významu. Odstraníme-li buržoasii, odstraněn bude i Bůh.**« (Tak se smí beztrestně mluvit o náboženství křesťanů; řekne-li se však cosi proti Židům, již »Svaz (t. zv.) Českých-Židu« zakročí a konfiskace jest provedena). Mluvě o národnostní otázce, pochválil továryš Šnobelsohn německý komunistický nacionalismus, že je úplně v pořádku, když **komunismus** — tak jako socialismus vůbec při akcích II. a ½III. Internacionály — **pracuje ve prospěch německého nacionalismu.** »Nacionální bolševictví v r. 1920 bylo spolkem k záchraně generálů, kteří by tak jako tak hned po vítězství dali komunistické straně vyhazov. Dnes **ale nacionální bolševictví znamená, že vše jest proniknuto myšlenkou, že spása může přijíti jedině od komunistů. My dnes jsme jediným východiskem. Silné zdůraznění národnosti v Německu jest činem revolučním, právě tak, jako zdůraznění národnosti v koloniích.**

U Košického železničářského družstva byla odhalena zpronevěra 8,500.000 Kč.

Socialističtí legionáři konali 23. a 24. června porady v Praze. Bylo jednáno opoměru k Rusku a do debaty zasáhl československý min. Beneš. »Č. S.« ani »Trib.« ba ani »Č. T. K.« nereferují o jeho řeči, která by jistě českou veřejnost zajímala. Socialističtí legionáři, jak sděluje »Rudé Právo«, žádají uznání bolševického Ruska de jure.... To se jistě obrací ve svých hrobech bratři legionáři, kteří byli bolševiky ubiti a popraveni. Na sjezdu socialistických legionářů, mezi nimiž jest ovšem velká většina »upocenýcr«, bylo štváno též proti nacionalismu. Žido-kapitalistická »Tribuna« si velmi pochvaluje pana dra. Sychravu. Inu, koho chleba jíš, toho píseň zpívej.

»Našinec« píše: Min. Beneš prohlásil k francouzskému žurnalistovi L. Nandeau provázejícímu maršála Focha: »... **Javořina nemá žádného významu ani pro Čechy (!?) ani pro** Poláky. Jest zločinem, že dva bratrští národové bojují od dvou let o vklad tak málo důležitý.« »Našinec« poznamenává: Pan Beneš nesmí zapomínat, že on není ještě celý národ. Vojenští a geografičtí odborníci mluví docela jinak.« Doufáme, že Javorina bude posledním husarským kouskem Osvobozenských hasičů a že potom půjde za panem Nepostrádatelným opona dolů, aby se nikdy více nezvedla.

Rakouské vyslanectví a konsulát v Praze germanisuje; má na svých tiskopisech »Krakauergasse«.

Na budově čsl. vyslanectví v Berlíně není umístěn náš státní znak!

Vůdcové socialistických legionářů usvědčeni svým stoupencem ze spoluviny na smrti dra. Rašína. Rus. leg. rotm. J. H. v Josefově byl divis. soudem odsouzen pro zločin veř. násilí vydíráním. Zaslal 29. XII. 22. dru. Rašínovi anonym. dopis, v němž m. j. hrozil, že legionářstvo sáhne k represáliim, neodvolá-li R. svého výroku a **smrt prvního pols. presidenta budiž mu výstrahou....** Po dokončení líčení vrátil se obžalovaný s pláčem do soudní síně, doznal, že dopis napsal a sice pod dojmem prudkých útoků v legionářských listech proti Rašínovi, jakož i vlivem jiných rotmistrů, kteří mu radili, aby dopis napsal. Když došlo k Šoupalovu atentátu, litoval činu a styděl se zaň.

Dr. Patejdl byl nedávno vyznamenán řádem Sokola a musil slyšeti u soudu (spor Dr. Patejdl contra Dr. Červinka) trpkou pravdu, že nejen nebyl na frontě, ale ani nezná život bratří v těpluškách a to jest také legionář, ale poslanec.

Sjezd sionistů ČSR. zahájen v pátek 29. června v Mor. Ostravě za předsednictví dra. L. Singera z Prahy. Jedná se o politických a organisačních otázkách světové organisace sionistické, jimiž se bude zabývati příští světový kongres sion. organisací v srpnu t. r. v Karlových Varech. P. presidentovi poslán pozdravný telegram.

Čtěte! Strofi: Sakrabonská epopeje, nákladem Fr. Slabocha, Praha II., Jungmannova tř. 39 n. nebo prostřednictvím redakce. Cena Kč 12.50 bohatě ilustrovaná, nádherně vypravená satira o sakrabonských státnících. Vřele každému doporučujeme.

Proletář-továryš Vorowski, zastřelený v Lausanne, zanechal po sobě maličkost v bance lausanneské jenom 600.000 liber šterl., t. j. 100 milionů čsl. korun. To jest tedy ta bolševiky do nebe vychvalovaná rovnost majetku. Proč tedy posílali jsme jim do Ruska potraviny a j., na což většinou naši chudí lidé přispěli, když tam každý továryš jest stonásobným milionářem. Proto ti naši obrproletáři, Girsa, Blahuš, Beneš, Šmeral a j. snaží honem získali 100 milionů Kč, aby se svým »soustruhům« v ideji vyrovnali.

Baron Rothschild Čechoslovákem. Ve Vídni r. 1884 narozený baron Evžen Rothschild přihlásil v Londýně své nároky na veškeré jeho statky v Anglii a odvolává se na to, že roku 1920 získal státní občanství české republiky. Tímto způsobem se stal Evžen Rothschild způsobilým, že na něho neplatí trestní paragrafy versaillského míru, určené pro občany centrálních mocností.

Světový kongres Zionistů v Karlových Varech. — V nejbližších dnech odbývati se bude v Karlových Varech světový kongres Zionistů-židů. — Středisko jest Carlsbad Imperial-Hotel, First Class-Splendid vicro. Má 300 Rooms and Apartements a 100 Bathrooms. Tak hlásají anglické veliké plakáty, vyvěšené v Karlových Varech.

Na tiskový fond. P. M. H. č. s. v H. Kč 10, pí. H. F., v P. u K. Kč 10, p. V. V. ve V. p. Ž. Kč 3.20, p. J. V. v U. p. H. M., Morava Kč 4.60, p. V. D., Plzeň Kč 150, p. Frt. K. u p. J. K., J. n. Jiz. Kč 1.20.

Všem dárcům upřímné díky. Nezapomínejte, prosíme, že jest nám těžce bojovati proti nejrůznějším nepřátelům, kteří pod všemožnými hesly strhují národ do svých tenat, aby ho ubili. **I sebemenší dárek s radostí bude přijat a v listě uveřejněn.**

Sana.

Pouze čajový margarin »Sana« chutná jako nejjemnější máslo.

V Moravské Ostravě na mezinárodní (u nás za vlády realistů to bez »mezinárodní« vůbec nejde) výstavě průmyslové rozdávali hloupým Čecháčkům »Veselé verše pro naše nejmladší příznivce »Sana«, továrna na margarín, Hloubětín. Kanceláře Praha II., půjčovna«, kde mezi jinou slátaninou jest i tento »verš«:

Nová doba, nová hesla,
cena erbů značně klesla.
Třeba s duchem času jít,
staré znaky opravit:
Tím, čím Židům v poušti mana,
pánům z Nemanic dnes Sana.

Proto chudý lide kupuj tuto Sanu! Fabrikant si z z tebe dělá šašky — za svoje peníze. Na to však nesmíš hleděti. První věcí jsou stranické štvanice, aby nebylo zříti, kdo v ČSR. »snadno a rychle bohatne«. Židé ti Sany prodají co chceš — oni mají svoji starou manhu, na kterou ty se jim dřeš. Štvi dále, proletáři, pomáhej k výrobě manhy, ubíjejí českého člověka, Čechu — bratři se ze zrádci a upíry, ale nezapomeň v čas zatleskat, zavolat: nazdar! a kupovat u Židů a Němců.

Otiskujeme inserty pouze ryze československých firem arijských doporučení hodných:

Havlínek a synové
tovární výroba dětských vozíků
Praha-Žižkov, Husova 45.
Ceníky zdarma.

Nábytek
firmy Josef Frančík,
Kolín-Zálabí-Pardubice
jest nejtrvanlivější, nejlevnější a nejsolidněji pracován.
Nábytkové vozy k disposici!

Na mírné měsíční splátky
bez přirážek, tedy jak za hotové obdrží státní úředníci a jiní v jistém postavení stojící. Damašky bílé na povlaky peřin, kanafasy, prostěradla, sypkoviny, delény, etaminy, různé zbytky 3 až 6 m dlouhé i na váhu, dále všechny do tohoto oboru spadající druhy zboží. — Objednejte cenník u firmy
Josef Stolín a spol., Náchod.

Nevyhnutelný v domácnosti, nepostrádatelný na cestách je v plechovkách po 50 a 100 gr. č. v. firmy
čaj s pávem
J. Fromm-Opava.
Žádejte ve všech obchodech!!

Každý uvědomělý Čech a Slovák požaduje »Náš Cíl« ve všech kavárnách a restauracích! — Čtěte naši lacinou knihovnu: 6 knih = 1000 stran za Kč 45·— v předplacení (i na 3 měsíční splátky po Kč 15·—).

Tiskem knihtiskárny Karla Brandeisa v Třeboni.

Po konfiskaci nové opravené vydání.

Ročník I. V Č. Budějovicích 15. července 1923. 14. číslo

NÁŠ CÍL

Číslo 1·— Kč.

Předpl. na rok Kč 20·40
na půl roku Kč 10·80.
Vychází 1. a 15.
každého měsíce.

Řídí redakční kruh. —
Majitel a vydavatel pro V. S. S. »Odkaz Žižkův«, jakož i zodpovědný redaktor Jan Cibuzar, České Budějovice, Zátkova ulice číslo 8.

List vlasteneckého hnutí Čechů a Slováků.

Silou proti mdlobě, vzdorem proti zlobě, ale láskou k sobě.

MOTTO. »Moje barva červená a bílá,
dědictví mé poctivost a síla«. *Havlíček*

OBSAH: »A běda nám i našim dětem«. — Českobudějovický »Republikán«. — Národní hnutí českému lidu k volbám do obcí R. Č. S. — Národ hýčká bolševiky. — Účinky valutové anarchie. — Rudolf Mosse. — Kabinetní kanceláři pana presidenta republiky čsl. Praha - Hrad. — Vrcholem sjezdu socialistů v Hamburku. — Nejvyšší soudce Italie žid. — Světový kongres židů. — Židé založí universitu v Kišiněvě. — Zákaz košerování. — Rodokmen Marxe-Mardomaje — Sana.

„A běda nám i našim dětem“.

Vydali jsme tuto knihu, jejíž vyjití avisovali jsme již před rokem, po zralé úvaze, uvážívše předem všecky eventuality. Chtěli jsme jedenkráte říci mužně a hlasitě, co zaprodané a ramenářské duše neustále šuškají a předhazují. Očekávali jsme, že kniha tato bude počátkem v ě c n ý c h, kritických úvah a třeba i řízných, ale v ě c n ý c h polemik. Doufali jsme, že v demokratické naší republice, v našem n á r o d n í m státě Čechů a Slováků, jenž jest nám tím nejposvátnějším statkem, za nějž (ovšem ne za socialistický a komunistický!) bojujeme a bojovati nepřestaneme, dokavad nebude uskutečněn program, jenž je na konci knihy naší navržen — doufali jsme, že naše žurnalistika a lid vůbec jest tak vychován, tak politicky vyspělým a zralým, že se dovede svého přesvědčení zastati v ě c n ě, slušně a střízlivě! Presidentovo heslo: »Názor proti názoru« přímo si vynucuje takovýto postup boje!

Co chceme a zač bojujeme, vědí všichni čtenáři našeho listu a my i naše vlastní děti, naše pokolení, příští generace budiž prokleta — míníme-li státu našemu ublížit, míníme-li podkopávati jeho základy! Silný **národní, Havlíčkův stát** s poctivým, pravdymilovným, mravným, pracovitým českým národem, jakožto svrchovaným národem ve státě-republice, jest naším ideálem! Chceme rozděliti národ, jenž ubíjen je skoro ve čtyřiceti politických stranách, ve dva tábory: v národní a pak ten, který jde proti národu!

Mohl-li Lenin s Trockým vystoupiti na veřejnost s programem naprostého utištění a zotročení středních stavů, jichž příslušníci buď po stovkách byli staveni ke zdi, nebo po celých milionech hladem zmírají a šílí na úkor negramotné třídy t. zv. »proletariátu«, u něhož uměle vzkříšeny byly všecky zvířecí pudy z vášně a jenž stejně po provedení konečné bilance užasne nad strašlivým výsledkem pětiletého šílení bolševických rudých vůdců, mohla-li dále tato strašlivá sociologická

Výhradní prodej pro Prahu má p. G. Soukup, novinářství a insertní kancelář Praha III., Chotkova 10.

idea-theorie získati i přívržence u nás, mohou-li i poslanci naší komunistické strany, placení penězi státních občanů n e s d í l í c í c h s nimi jich statoborných a lidskou společnost a národy nicících názorů a praktik, beztrestně prováděti svou propagandu směřující tudíž k ničení většiny národa na úkor jedné třídy, k zničení státu na úkor prospěchu komunistických předáků, příštích lidových komisařů, pod patronací a dohledem bolševické ruské mise pražské — mínili jsme, že my, kteří, jak z našeho programu patrno, sledujeme výhradně a pouze prospěch celku: národa a státu, budeme správně pochopeni, že bude s námi slušně, poctivě, byť i ostře polemisováno a věcně jednáno. **Chtěli jsme a chceme, aby vyšetřením a v ě c n ý m prodebatováním** (ne štvaním!) **jednotlivých podrobností v knize snešených, zjednáno bylo jednou pro vždy v našem národě úplné jasno, abychom směle a nepokrytě mohli jednou event. vystoupiti před světové forum a hájiti naší ústavy, našeho zřízení, samostatnosti, všech úředníků republiky atd. neohrožene proti strašlivému, bídnému štvaní našich zahraničních nepřátel, hlavně proti vídeňákům a Maďarům, aby náš stát byl de facto cizinou již pouhou svou jsoucností a opravdovou konsolidací politickou, hospodářskou atd. plně respektován, abychom nemusili uměle udržovaný respekt zbytečně draho platiti a vůbec uměle udržovati! To bylo impulsem k vydání a sepsání knihy!**

Co obsahuje tato »strašlivá« kniha?! — Jsou v ní snešeny citáty a výňatky z tisku předválečného i popřevratového a tyto jsou položeny prostě vedle sebe. Kniha jest psána prostě (určena byla pro lidovou knihovnu!) v ě c n ě a nemůže býti — jako celek — lidmi kritickými a rozumnými označena za pamflet-hanopis! Každá její stránka, byť by ostře i drasticky mluvila, přímo vybízí každého věcného, rozumného a kritického oponenta, aby snažil se hledati protidůvodů, doklad proti dokladu a tímto způsobem v ě c n ě jednotlivé části knihy vyvracel! — Co tu měli a mají příležitosti naši realističtí kritici, kteří mnohdy nepatrným, malicherným zjevům věnují celé folianty! Nikdo však nehnul prstem v tomto směru, ač mohl by zde zachrániti a nesmírně — jednou pro vždy — upevniti náš realismus, jako nikdy před tím!

O v ě c n é kritice naší knihy nemůžeme do dneška, ač minul měsíc od jejího vydání, ničeho říci!

Jak se proti nám bojovalo? — Co jsme očekávali, jak jsme si představovali náš literární event. žurnalistický duel, řekl jsem. Leč co se stalo?! —

Všecky realistické, socialistické i některé **německé** (Pilsner Tagblatt- zajímavé?!) časopisy vylily na nás a knihu naší veškeré své přeplněné reservoiry literárního, redakčního a stranického kalu a bahna! Strašlivé věci o nás napsali, sprostě nám vynadali monarchistů a žádné lži a hanebnosti se neštítili, aby vážnou věc, třeba opoziční, jakou jest naše kniha — zdiskreditovali!

V čele kampaně proti nám stálo (toto vlastně začalo!) a stojí »České Slovo«, Benešův orgán, list čsl. socialistů! Patrně chtělo jednou, mohutnou — bohužel falešnou — ranou sprovoditi nás ze světa! V »Č. S.« objevil se článek: **»Odkud opsala »Staatswehr« své sprostoty«.** »Č. S.« tímto článkem neposloužilo ani p. dr. Benešovi, ani věci, nýbrž nesmírně jí ublížilo a ještě více rozmázlo. Naši čtenáři většinou četli knihu a její obsah znají, proto pro naše čtenáře k informaci a aby posouditi mohli ony »čestné zbraně«. jichž proti nám použito, otiskujeme to, co »Staatswehr« napsala:

»**Masaryk Tomáš**, syn vozky z Hodonína, c. k. universitní profesor,

Zabaveno pražským státním návladnictvím!

73 roku stár.

Zabaveno.

Rašín Alois (vyřízen = erledigt).

Zabaveno.

Zabaveno.

Tyto hnusné věci, tento opravdový pamflet-hanopis, ztotožňuje »Č. S.« s naší knihou a nevědomí a nekritičtí čtenáři »Č. S.« mají býti tudíž tímto referátem správně informováni o nás a naší knize. Samo sebou se rozumí, že »Č. S.« z toho dedukovalo, že naše sdružení jest ve sojení s rakouskými monarchisty. Tímto záludným, hanebným a podlým tvrzením má býti zlámána důvěra naší veřejnosti v naše snahy a cíle!

Všechen tisk vládní a socialistický přímo zuřil a zuří proti nám, volají na nás státní soud a státního návladního, aby konal svou povinnost a všecko marné! Časopisecký útok aspoň **dnešních našich** politických stran, nemusí se však bráti vážně; víme na př., že redaktoři dvou protivných táborů politických si ve svých listech — před veřejností vynadají, ale večer v kavárně hrají spolu kuželník, nebo v šachy (to nese řemeslo již s sebou!) — ale co říci mluvenému slovu, slovu živému, pronesenému před širší veřejností, lidmi, kteří jsou volenými a placenými zástupci naší veřejnosti, jako na př. senátor Klofáč a legionářský poslanec David, kteří jsou součástí »šlechty ducha?«

Senátor Klofáč ve své »přednášce« v Č. Budějovicích, jež měla jednati o odkazu naší revoluce a jež kulminovala v odsouzení naší knihy prohlásil, že pisatel knihy jest padouch, že jest třeba takové lidi ztrestati na místě (jak známo i pan senátor hlasoval svého času pro zákon proti teroru a nyní sám k teroru vybízel!) — dále řekl, že touto celou akci financuje Schwarzenberg (tento dle soukromých informací chce hnáti Klofáče k zodpovědnosti), obvinil přímo státního návladního v Č. Budějovicích, že nekonal svou povinnost atd. atd. — Klofáč přímo bídně a podle štval, mlátil svým hospodským gestem do stolu a počínal si tak, že to vzbudilo hnus u lidí nestranných, rozumných, inteligentních a aby se postaral o vyvrácení fakt v knize snešených, ani ho nenapadlo! Lží, nadávkami, terorem, demagogií operoval a myslil, a vím, že to provedl dobře.

Dne 28. VI. odbývala se v čes.-budějovické »Besedě« veřejná schůze lidu, svolaná Benešovou »Českou Obcí Legionářskou«, »Čsl. socialisty«, »Sociálními demokraty« a »pokrokovými stranami« — proti nám! Hlavním řečníkem byl legionářský poslanec David, který svého času na »Staroměstském rynku« v Praze křičel: »Červenobílá reakce zdvihá hlavu«. Ve své řeči zmínil se samozřejmě o naší knize a dokonce přišel s touto na podium. Citoval z ní některé úryvky dosti nešikovně, tyto ho vlastně nepřímo porážely, ale jiné citoval tak, jak asi citovány byly články Husovy před kostnickým koncilem. Věci, jež David předčítal, byly ze syntaxu knihy úplně vytrženy a dávaly jiný, nebo aspoň čistě jednostranný smysl. Jako příklad uvádím 8. bod našeho programu, z něhož citoval jen toto: »Nemravné uzákonění osmihodinové pracovní doby budiž zrušeno — « chtěl si tím nakloniti přítomné dělníky a úmyslně »zapomněl« na dodatek, kde stojí: .... **a budiž uzákoněno, že každý jest povinen minimálně 8 hodin denně praco-**

*(Citováno z »Výzvy červenobílých« čís. 12. (15. VI. 1923).

vati, kdo však chce pracovati přes čas, nebudiž mu v tom bráněno; v tomto případě budiž zvlášť honorován«.

Tohoto zřejmě falešného jednání a tendenčního překrucování skutečnosti dopustil se člověk, jenž chce býti uváděn inteligentem! Tak to bylo se všemi citáty! Trapně to působilo na nás, na některé členy našeho sdružení, kteří jsme seděli při přednášce zrovna proti panu přednášejícímu! — Mezi jinými pak mluvil i redaktor »Stráže lidu«, listu čsl. socialistů a ten zase tvrdil, že naší akci přímo podporuje »Národní Demokracie«. Při této příležitosti konstatujeme, že **ani jediný člen našeho sdružení není národním demokratem, nýbrž všichni stojí mimo dnešní strany politické!**

Mnozí naši členové chtěli se ujati slova po schůzi, ale předsednictvo se dobře připravilo a nevyzvalo nikoho k debatě — schůzi ukončilo!

Tolik v nejhrubších rysech o tom šumu, víru a rozčilení jež vzbudilo vydání naší knihy! Kniha byla sice konfiskována, ale proti konfiskaci podáno bude námi odvolání. Víme však předem, jak asi dopadne!

Resumé celé této úvahy jest toto:

Buď kniha byla skutečným hanopisem-pamfletem, to by bylo dokumentováno tím, že by byly vyvráceny logicky a věcně všecky věci pádnými a nezměnitelnými protifakty, to se však nestalo! — nebo vykonala naše kniha své poslání úplně a touto bylo fakto do živého, zkorumpovaného, lžisocialistického, smrdutého těla a proto ten skřekot, nářek a šílené nadávání, jímž věc daleko více rozvířena!

Prohlašujeme, že nedáme se terorisovati ani spojenou Žido-socialistickou frontou, že vyhodili jsme toliko první svůj triumf v zápase: Lži s Pravdou a Spravedlností a všecko vsadili jsme na tyto dvě poslední!

V Pravdu a Spravedlnost věříme a tyto nás jistě nezklamou a naopak hrady loupežných rytířů postavené na lži, korupci a demagogii skácejí se časem jako vše, co není budováno mravně, čestně a poctivě.

Obracíme se k naší poctivé, nezaprodané české veřejnosti a žádáme, aby se nedala másti terorem, nýbrž vždy kriticky a věcně vše posuzovala a dále dovoláváme se práva svobodného projevu v demokratické republice, zaručeného každému občanu nejen washingtonskou deklarací, ale i demokratickou ústavou!

Tolik naší veřejnosti i vládě čs. republiky!

Českobudějovický »Republikán«, list strany národ. demokratické, přinesl strašně nejapnou zprávu, kterou z něho otiskla »Nár. Dem.«v Praze v čísle 153. **Žádáme oba zmíněné listy, ne na základě nějakých paragrafů soudních, ale na základě prvního paragrafu o slušnosti a žurnalistické poctivosti, aby v nejbližším příštím čísle odvolaly své ničím odůvodněné tvrzení, »že kolem listu »Náš Cíl« seskupeni jsou bývalí příslušníci české strany socialistické, z nichž někteří jsou ještě členy místní organisace českých socialistů«** — a žádáme — v zájmu poctivosti novinářské, v kterou chceme u obou listů věřiti — aby prohlásili, **že k tomuto tvrzení nemají a nikdy neměly nejmenšího podkladu.** Redakční kruh »Náš Cíl« byl, jest a bude vždy bez stran, bez církví, jeho jedinou autoritou jest národ, ať se to komu líbí či ne a dovoluji si zdvořile upozorniti obě národně demokratické redakce, aby prve vyčistily svou stranu od židovských a židofilských živlů, než budou někomu dávati známky z chování. »Náš Cíl« nemá nic společného ani s »Národním Hnutím« pražským, které rozprodalo však, jak samo při objednávce praví, k podpoře dobré a společné věci a uvědomění národa, mnoho knížek »A běda nám« — ani s »Červenobílými«, ani s morav. fašisty — a tím méně s některou politickou stranou nebo církví. Štít náš je čistý — peníze nemáme ani z karbanu, ani z rozkradených konsumů, nebo z obilňáku či tučňáku, nebo jinakých státních, »socialisticky« obhospodařených institucí, ani z okresních, či jiných uemocenských pokladen, kam chudáci snáší své těžce vydřené krejcary, aby v čas nemoci nebylo jim poskytnuto ani tolik, kolik v zájmu svého zdraví potřebují!

Tímto vysvětlením odrážíme jednou pro vždy všechny nejapné útoky hlavně mladých studentů, kteří při své nezralosti zabíjí i sebekrásnější myšlenku. Národ a ne několik placených tlučhubů rozhodne, kdo má pravdu a je-li možno, aby několik židů, nebo židofilů pomocí nezralých studentů vedlo buď národ, neb ty, kteří se snaží národ k jeho svéráznosti probuditi. K probuzení národa jest třeba mužů celých, zralých, kteří **nelekají se ničeho** a soud očekávají klidně, nikoliv od filosemitských na jedné nebo pavlasteneckých mladíčků na druhé straně, ale od historie, která na všech případech má slovo poslední a jíž nutno se bezpodmínečně podrobiti. **A tomuto soudu svědomí všech členů redakce časopisu »Náš Cíl« hledí s naprostým klidem vstříc.**

Žádáme každého, kdo zaplatil předplatné Kč 14.40, aby nám lask. poslal doplatek na celoroční předplacení v obnose Kč 5.40 jinak předpl. končí číslem 17., na což již dnes upozorňujeme.

Chcete, aby Čech byl ve své domovině pánem? Kupujte tedy jen české zboží a u českých lidí, kteří zase posilují náš český průmysl a tím nejlépe budete pracovati vlastenecky pro dobro svého národa a své vlasti.

Turisté podporujte jenom uvědomělé české živnostnictvo; informujte se u našich obranných jednot.

Národní hnutí českému lidu k volbám do obcí R. Č. S.

Stěžejným základem každého státu je jeho samospráva. Je pak nejvlastnějším zájmem občanstva, aby jeho samospráva a celé zřízení obecní bylo co nejdokonalejší. Neboť stejně jako stát sám, v menším ovšem měřítku i obce naše jsou povolány a to ještě i dnes, vykonávati správu nejen sociálních, ale i hospodářských a v neposlední řadě i četných kulturních a národních úkolů. A to zejména tam, kde správa státní nechce, neb nemůže, či opět jen s nepatrnými náklady může zasáhnouti do chodu veřejného života.

Bohužel tato právomoc a význam obce tak žádoucí právě ve státě opravdu demokratickém vinou obecního řádu, ale ještě více nemožným a neudržitelným řádem volebním do obcí, za poslední léta klesla hluboko pod úroveň, na jaké se nalézala i v době, kdy nad národem vládli ještě cizáci. V úpadku tom ocitla se, budiž na to žalováno, i vinou našeho voličstva, které zlákáno jsouc lesklými sliby a svůdnými hesly, vydalo obce naše namnoze do rukou destruktivních jednotlivců, kteří rukou

společnou a nerozdílnou za krátkou poměrně řadu let žel, až příliš názorně dokázali celému světu, že nedovedou spravovati ani hospodářství nejmenší obce, natož pak stát sám. Obé přivedli na prah rozvratu a zkázy.

Příklady toho cítíme všichni, bez rozdílu na svém vlastním těle. Není jistě o tom sporu, že náprava je tu nutna. Ale pronikavá a rychlá. Je v zájmu samého státu, který bez zdravé a silné samosprávy může jen živořiti. Je nutna v zájmu veřejné mravnosti, která volá po odstranění balna a všech hnusných těch příživníků, kteří v něm loví, připravivše samosprávu naši o základ jejího bytí — důvěru spoluobčanstva!

Než k žádoucí nápravě může dojíti jen tehdá, spojí-li se při nejbližších obecních volbách, všichni činitelé, jimž záleží na prospěchu, dokonalosti a čistotě obecní správy. Spojí-li se proti těm živlům, které volebním řádem dra Meissnera zavedly obecní samosprávu do největšího zmatku a těžkopádnosti, do nevážnosti u úřadů státních a do nesmírného zadlužení, ač lživě slibovali správu nejlacinější a nejnezištnější. Usilujeme proto, aby aby obce byly vyproštěny z úzkých a pro samosprávu nedostatečných formulí politického stranictví. Naopak, aby věnováno bylo nejvíce pozornosti otázkám kulturním i hospodářským tak, aby finanční i kulturní stav obcí opět se pozvedl a zkvetl.

To vše jest možné, ale jen tehdá, když v obcích budou do zastupitelstev a výborů voleni toliko lidé odborně nejzpůsobilejší a nezištní a co hlavního, dobří hospodáři. Tudíž dobří lidé a vlastenci v pravém slova smyslu. Což dá se docíliti pouze tím, že bude uskutečněna součinnost všech národně cítících občanů bez ohledu patří-li k nějaké politické straně a k jaké. Utvořte proto ihned v každém městě, v každé, byť i sebe menší obci spojenou národní skupinu z nejvážnějších občanů po slyšení politických stran. Ta nechť jde, jako taková, se svou kandidátkou do blížících se voleb.

Kde nelze jinak, budiž provedeno sdružení všech kandidátních listin, a to za cenu tak, aby ani jediný hlas nepřišel na zmar. Pro kraje národně smíšené je to pak přímo kategorickým příkazem z důvodů státních, národních, sociálních a jiných.

Jest přirozeno, že ke zdaru myšlenky bude potřebí sebezapření některých kandidátů a namnoze i ustoupení jich kandidatur, poněvadž by jinak nebylo lze docíliti imponující jednoty, zvolení nejlepších lidí v místě. A-však tím prospěch, čest a význam obce získá. Neboť z takových voleb vzejdou pak zcela jiné poměry v našem veřejném životě.

Bude i posílena naděje na lepší úpravu volebního řádu do Národního shromáždění.

Bude i mravnější všechen náš život politický.

Zařiďte proto nutné organisační práce ihned a všude tam, kde k tomu příznivá je půda, ustavte »Národní volební výbory« z nejlepších, nejpoctivějších a nejšetrnějších, všeobecné úcty požívajících občanů, bez rozdílu stran, pokud hlásí se k myšlence národní.

Poskytněte na tomto základě, beze všech stranních myšlenek zastoupení všem vrstvám národa, dělnickým, živnostenským, zemědělským i úřednickým.

Ústředí národního hnutí obrátilo se o podporu této myšlenky k vedení všech národních našich stran a obrací se touto cestou i na všechny národně cítící jejich příslušníky.

Jen takto semknutím všech sil, složek upřímně národních, podaří se znovu od základu vybudovati zdravou, hospodářsky silnou, poctivě spravovanou, duchem v pravdě národním oživenou samosprávu, druhdy nejlepší záštitu našeho národa, jež byla naší chloubou, která však stane se opět, bohdá nerozbornou hradbou a pavézou proti všem nepřátelům národního našeho státu.

Ústředí »Národního hnutí«, Praha II., Spálená ul. č. 3.

Žádáme každého, kdo obdržel pátý svazek naší knihovny (Fr. Vychodil: »A běda nám«), aby jej laskavě co nejdříve zaplatil.

Čtěte naši lacinou knihovnu 4 knihy, 440 stran za Kč 30.50 i s pošt.

Národ hýčká bolševiky.

Hanebná resoluce socialistických »legionářů«. — Jejich zrada ideálu zahraniční revoluce. — Chvála katů našich legionářů v Rusku. — Agitace pro uznání bolševického Ruska de jure. — Nacionalismus není ctností . . .

Na konferenci »legionářských pracovníků«, jež se konala v sobotu 23. t. m. na Slovanském ostrově v Praze, utvořili delegáti socialistických legionářů všech směrů jakousi jednotnou frontu a podali společnou resoluci v níž formulují své stanovisko k Rusku a k jiným časovým otázkám. Resoluci podepsala, bohudík, pouze třetina přítomných. Je to ovšem třetina, která si vedla nejhlučněji a ráda by se vydávala za mluvčího všeho legionářstva.

Resoluce, kterou podala tato třetina, sestávající ze socialistů všech směrů, je prostě úžasná. Kdyby ji diktoval Muňa, nebyla by o nic horší. Znamená zradu a desauvování všech idei a ideálů, které byly hybnými silami našeho zahraničního odboje, znamená rouhavé plivnutí na celou minulost našich sibiřských legií.

V resoluci těchto bolševických legionářů — a plným právem říkáme bolševických — vyslovuje se především zcela zbytečně a bezdůvodně anathema nad starým Ruskem. To přece nechtělo legionáře odzbrojiti a vydati Němcům, to naše hochy nestřílelo a nevěšelo, jako to činili rudí!

Teprve ruská revoluce naplnila prý naděje socialistických legionářů — kteří ovšem do té doby ulévali se v zajateckých táborech. Radostný poměr ten byl prý však zkalen bojem se sovětovou vládou. Vina tím — podle resoluce — nebyla sovětová vláda, která na rozkaz Mirbachův chtěla legionáře odzbrojit a vydat je pro šibenice rakouských katanů — nýbrž dohoda a politické a vojenské vedení čsl. legií!

Co je platno, že celý svět cení čsl. armádu v Rusku jen proto, že tato vítězně bojovala s bolševickou vládou a že jen tento boj byl onou kladnou položkou, kterou naše zahraniční vojsko přispělo k osvobození národa a k dobytí naší samostatnosti — pro socialistické legionáře je to nyní — neblahý omyl. V resoluci čteme:

»Historie sama, která jest nejlepším soudcem činů, jež zaznamenává, odsoudila již, jako vždy odsuzuje, starý svět, který představovalo a dodnes nepokrytě představuje také politické a vojenské vedení čsl. legií na Rusi, svět, který je vystřídáván a nutně bude vystřídán světem novým, založeným na ideálech socialistických. Hlásíce se k těmto ideálům, pokládáme střetnutí se čs.

zahraniční revoluce s revolucí ruského národa za dějinné nedorozumění«.

Tedy boj s Bronštajnovými hordami byl dějinný omyl! Naše legie měly se naopak postaviti do jeho služeb. Potom by ovšem náš národ sdílel týž osud, jako Německo a sovětové Rusko. Neměli bychom samostatného státu, a vznešená dynastie habsburská zůstala by nám zachována. Nad tím, že se tak nestalo, roní teď slzy socialističtí zrádcové idejí našeho zahraničního odboje, kteří kydají svou resolucí hanu na generála Štefanika . . .

Pro tyto Muňovce, kteří poskvrňují čistý štít naší sibiřské armády, je ovšem »nacionalismus jen egoismem národa, ale není ctností«, jak se v resoluci praví. Podle nich je ctností pravý opak: protinárodnost a bezbárodnost — bolševictví a socialismus.

Na sobotní konferenci byl přítomen i ministr dr. Beneš. Rádi bychom věděli, zda našel slůvka odsouzení pro toto rouhání se všemu, co pro nás a pro svět znamenaly čsl. legie na Rusi. Rádi bychom také slyšeli, co sám mluvil — o jeho projevu zachovává se totiž hluboké mlčení. Vždyť socialističtí »legionáři« žádali také uznání bolševického Ruska de jure. Co jim pan dr. Beneš řekl? Proč o tom nepíší jeho orgány?

Tolik »N. D.« čís. 148. —

A tak si národ — poněvadž židovskými novinami sehvácen na rozumu — připravuje metlu sám na sebe, poněvadž hned včas a rázně nezakřikl ty, kteří hubou Osvobozovali tento stát pro sebe a svoje obrsocialisticko-humanitářsko-internacionalistické touhy (t. j. velkokapsy).

Účinky valutové anarchie.

Akcionáři banky Bohemie usnesli se na likvidaci. Přítomní američtí Čechové žádali důrazně výplatu vkladů filiálky v New-Yorku, jako byly vyplaceny vklady filiálky v Paříži, kde měl maršálek Foch uloženo dva miliony Kč.

Banka Bohemia pouštěla se do valutových obchodů a tím si zlomila vaz.

Roku 1922 měly pražské banky tyto výkazy:

	pokladní obrat. milionů Kč	hrubý zisk.
Živnobanka	4845	374
Eskomptní banka	3404	188
Union	2969	216
Průmyslová	2894	198
Angločeská	1927	124
Obchodní a prům.	1679	112
Pražská úvěrní	1821	146
Komerční	1234	71
Bankovní spolek	1645	89
Legio	726	48
Česká banka	614	30

Z výkazu toho jde na jevo, že obraty i obchody bank r. 1922 nevykazují již takové obnosy jako v době popřevratových spekulací.

Valutová bursa v Curychu stále horečně pracuje. Koruna ve Vídni neklesá. Vídeň platila 18. června 1923 za 1 libru šterlinků 326900 korun rakouských, za jeden dollar 70985 Kr, 1 česká koruna 2125 Kr, 1 frank švýcarský 12740 Kr, maďarská koruna za to silně klesá. — Komisař dr. Zimmermann nemůže zadržeti ve Vídni tisk papírových korun.

Výkaz 31. května 1923 byl oběh korun 4837042 milionů, pokladní poukázky 2550158 milionů, úhrn 7387200 milionů. Za poslední týden vytištěno nových 253751 milionů papírových korun.

Maďaři platili 18. června za 1 libru šterlinků 33785 maďarských korun, za 1 dollar 7325 Km, za 1 českou korunu 220 Km, za 1 švýcarský frank 1315 Km.

Dne 15. června 1923 měli výkaz papírových korun 129090 milionů, pokladní poukázky 52200, úhrn 181290 milionů. Za poslední týden natištěno za 6884 milionů papírových maďarských korun. Maďarská koruna stále klesá. Také hrabě Bethlen dá se na okružní cestu, aby sehnal půjčku pro Maďarsko jako ji sehnal dr. Seipel pro Rakousko. S Maďary to ovšem nepůjde tak snadno.

Bratři Poláci pokračují v inflaci nerušeně dále. — Platilo se ve Varšavě 22. června 1923 za 1 libru šterlinků 466175 polských marek, za 1 dollar 100000 p. m., za 1 českou korunu 3010 p. m., za 1 liru 4560 p. m.

Jak vidíme, pokročili páni ve Varšavě mnohem dále jak panstvo ve Vídni.

Polská banka národní vykazovala 19. května 1923 oběh polských marek 2415652 milionů, pokladní poukázky 2142000 milionů, úhrn 4557652 milionů. Za poslední týden vytištěno za 83255 milionů polských marek papírových. Páni finanční ministři ve Varšavě o překot utíkají z úřadu, nevědí si rady kam s tou polskou markou.

Nejhůře to ovšem dopadá s Berlínem. Zde se platilo 22. června 1923 za 1 libru šterlinků 626430 marek, za 1 dollar 135660 marek, za 1 českou korunu 4084 marek, za 1 švýcarský frank 24339 marek. Od té doby klesá marka říšská neustále dolu.

Za 1 dollar platí se zde již přes 200000 marek. To jsou důsledky okupace rurské pánve.

Říšská marka německá měla 7. června 1923 ve výkaze oběh papírových marek 9309565 milionů, poukázky spořitelen 2194992 milionů, státní poukázky 8448396 milionů, úhrn 199529531 milionů. Mělo tedy toho dne Německo v oběhu za 20 bilionů marek papírových platidel. To jde rychle ku předu. Za poslední týden bylo natištěno za 745816 milionů papírových marek. Jest to obnos, který si týdně vyžaduje výživa 5 milionů obyvatel obsazeného pásma v Porýnsku. Rozechvění Německa se nad touto okupací stupňuje a Cunovi se podařilo získati přízeň kardinála Gaspariho a přiměl ho, by se přimlouval za zrušení této okupace, ovšem marně.

Rudolf Mosse.

V protokolech mudrců ze Sionu, v nichž jest projednán celý plán světovlády židů, je výslovně poukázáno k tomu, že židé musí se zmocnit veškerých novin na celém světě.

Pomocí těchto novin mohou židé úplně ovládati veškeré národy, vlády a státy celého světa. Jak židé plní tyto příkazy protokolů mudrců ze Sionu, o tom podává pádný doklad nakladatelský podnik v Berlíně založený židem Rudolfem Mossem. Žid Rudolf Mosse, majitel a vydavatel »Berliner Tagblattu«, zanechal svým dědicům nádherný palác na lipském náměstí v Berlíně, v něm jest umístěna veliká obrazárna a knihovna. — Rudolf Mosse zanechal majetek oceněný na 100 milionů marek ve zlatě. Jsou to obrovské závody tiskařské a tři velkostatky mimo jmenovaného paláce v Berlíně.

Začal před 53 lety a měl do začátku 300 pruských tolarů, které si vypůjčil od příbuzného. Rudolf Mosse si zařídil r. 1866 v Berlíně sběrnu na inserty. Bylo mu tehdy 23 let. Začal jako konkurent insertní firmy židovské »Hasenstein a Vogler«. Připadnul záhy na myšlenku, založiti orgán vlastní, kde by soustředil inserní obchod vlastní. Jeho list »Berliner Tagblatt« měl ráz čistě kšeftařský. Jen hlavní redaktor Theodor Wolff, který je spolumajitelem listu, píše články rázu politického do listu toho.

Mimo tohoto listu založil Rudolf Mosse »Berliner Morgenpost« a »Berliner Volkszeitung«. Byly to konkurenční podniky proti židu Ullsteinovi, majiteli listu »Berliner Lokalanzeiger«, který nyní také zakoupil v Praze závod »Prager Tagblattu« a s ním list ten. — Ve válce světové hrál »Berliner Tagblatt« a jeho majitel žid Rudolf Mosse všeliké barvy. Přinášel vítězné zprávy a současně zastával se pacifismu.

Obrovské tiskařské podniky firmy Mosse jsou výhradním majetkem této židovské rodiny miliónářské, nyní ovšem miliardářské. Nynější chéf je Hanuš Lachsmann Mosse, další podílníci jsou židé dr. Cartre a Theodor Wolff.

Rudolf Mosse má sběrny insertní na celém světě, ve všech hlavních městech. V Praze je insertní sběrna na Příkopě ve vlastním domě, hned vedle »Koruny«. Rudolf Mosse zemřel 8. září 1920 na panství Schenkendorfu v západním prusku. Zde máme doklad, jak židé v krátké době zbohatnou, kteréžto umění nesvede žádný křesťan. Rudolf Mosse pronajímal si totiž určité stránky hlavních listů Německa za laciný roční paušál a na tyto jím najmuté stránky posílal si pak inserty čili štočky, které sám ve vlastní tiskárně dal vysázeti. Rafinovaným tímto způsobem vydělával ohromné obnosy do roka. Veliké listy německé, jako židovský list »Frankfurter Zeitung« zásoboval Mosse sám vlastními inserty. Židé ovládají dnes Německo svými žurnály dokonale. Dosazují a sesazují ministry, vyhnali Viléma II. a celý rod Hohenzollernů i ostatní dynastie Německa. České listy z těchto židovských novin německých čerpají své zprávy a píší z nich své úvodníky a politické přehledy. Vtípkovalo se často, že »Národní Listy« jsou vlastně českým vydáním »Berliner Tagblattu«.

Německo-židovské listy ovládají nejen Německo, nýbrž zotročili si i naše »sudetské« Němce, komandují je a ovládají Vídeň i celou republiku Rakouska. Svým tiskem židé diktují svou vůli parlamentům jak v Berlíně tak ve Vídni. Naše »Pilsner Tagblatty« a »Brünner Tagblatty«, ve kterých se spílá české republice, mají pevně ve svých spárech židovští jich majitelé.

Kabinetní kanceláři pana presidenta republiky čsl. Praha — Hrad.

Pane presidente!

Na členské schůzi »Národního hnutí« v Turnově, konané dne 1. června t. r. v Sokolovně, bylo projeveno jednomyslné přání, aby »Naučný slovník«, vydávaný pod Vaším protektorátem a Vaším jménem označený, nebyl redigován universitním profesorem Em. Rádlem, neboť činnost p. profesora Rádla zejména mezi studentstvem je toho druhu, že musí vzbuzovati již vážné obavy nejen o naši budoucí národní generaci, ale i o vážnost republiky v cizině, v té cizině, která nám přese všechny naše chyby v zahraniční politice zůstala ještě přátelskou.

Jako upřímní vlastenci a republikáni, věrní přátelé Francie a nejvděčnější ctitelé maršála Foche trpce neseme, že profesor Rádl pozýval naše studentstvo proti vrchnímu veliteli francouzských i našich zahraničních vojsk. Poněvadž pak jméno tohoto profesora vedle Vašeho, pane presidente, mohlo by poškoditi náš národ i stát, doma i za hranicemi, prosíme, abyste ráčil učiniti opatření, aby »Naučný slovník«, jenž nese Vaše jméno, nebyl profesorem Rádlem redigován. Kdybyste snad pane presidente toho neučinil, račte odmítnouti protektorát nad slovníkem, redigovaným škůdcem našeho národa.

Jsme přesvědčeni, že s naším projevem souhlasí převážná většina československého lidu, která nadšeně vítala maršála Foche, jako našeho spolusvoboditele.

S projevem hluboké úcty

Národní hnutí, odbočka v Turnově.

V Turnově, dne 8. června 1923.

Různé zprávy.

Vrcholem sjezdu socialistů v Hamburku. Časopis »Jüdische Rundschau« si pochvaluje, že vrcholem sjezdu socialistů v Hamburku 25. května 1923 byla veliká řeč francouzského socialisty, žida Leona Bluma. Celá jeho řeč byla prudkým útokem na Francii a ministr. předsedu Poincaréa. Leon Blum je zároveň předsedou Keren-Hajessodu pro celou Francii.

Nejvyšší soudce Italie žid. Nejvyšší kasační soudní dvůr v Římě má nového předsedu a sice je to senátor Ludovico Martara — žid.

Numerus clausus v Polsku. Polský sejm přijal zákon o obmezeném počtu, latinsky numerus clausus, na všech školách Polska pro žáky židy. Počet židů nesmí překročiti na školách určité procento. Farčiš Lutostanski na sejmu předlohu tu obhajoval. Proti němu mluvil rabín Dr. Thon.

Světový kongres židů. Dle příprav, které koná rabín Dr. Stephen Wose, tajemník Wilsonův a bankéř Natan Strauss konati se bude světový kongres židů ve Washingtonu ještě během r. 1923. Sekretářem jeho je Dr. Leo Motykin.

Židé založí universitu v Kišiněvě. Alliana Israelite zřídí v Kišiněvě židovskou universitu. Přípravy k tomu jsou v plném proudu.

Kongres Zionistů v Užhorodě. Židé měli sjezd z celé republiky 17. června v Užhorodě. Předsedou sjezdu byl Moritz Gutmann. Sjezd odhlasoval sáhodlouhou resoluci, ve které resolutně žádá českou vládu, aby přidělila parcely a pozemky židům v Podkarpatské Rusi.

Zákaz košerování. Poslanci Dymowski a Wierembowski podali v sejmu návrh zákazu košerování, kteréžto zvyk židé mají z Babylonu a z Egypta. Rabíni Polska jsou nad tímto návrhem velmi rozčileni.

Rodokmen Marxe- Mardomaje. Vídeňský rabín Dr. Wachstein sestavil rodokmen Karla Marxe. Jeho praděd

byl rabi Jehuda ben Kliger Halevy Münz, narozen 1408 v Mohuči. Týž opustil Německo a byl r. 1450 profesorem na universitě v Padově. Dosáhl 100 let. Syn jeho Maharam byl knihovníkem v Padově. Roku 1798 zemřel v Trevisu rabín Marx. Tento byl praděd Marxe. Matka Marxe pocházela z Haliče a byla dcerou rabína Mosesa ve Lvově.

Zloději v železničním konsumu v Košicích okradli stát o 8% milionů korun. **Český a slovenský lid musí konečně prohlédnouti šalebnou hru některých socialistických vůdců a nebude jim více platiti ani haléře na jejich lehkomyslné živobytí, nebude podporovat další rozkrádání socialistických konsumů a tím ochuzování státní pokladny, ale odpoví na zvýšený teror rudě — židomezinárodně-socialistických »nadšenců« u volebního osudí a nedá jim ani hlásku.**

Z knihkupeckého trhu se oznamuje, že Beneš vydá státním nákladem **»Novou Nisi pohádek o tom, jak to vlastně tenkrat bylo...«** pro nedospělé i dospělé. Chtivým budou rozdávány zdarma k vánocům, podaří-li se mu bez hlomozu pověsiti paní Polsce Javoří na vánoční stromeček....

Ninčič (židomil), min. zahraničí SHS. upozornoval, že není vhodno srovnávati zakročení francouzské v Porúří nebo Malé dohody v Maďarsku. Francie rozhodla se pro okupaci, když seznala, že Německo nechce vyhověti závazkum uloženým mírovou smlouvou. Malá Dohoda zakročila v Maďarsku, až když excísař Karel porušil ustanovení smlouvy trianonské. **V Rusku však nedošlo k intervenci, poněvadž k vměšování se do vnitřních záležitostí Ruska** (to už řekl jiný kabrňák před židomilem Ninčičem) **nebylo právního důvodu.**

President Masaryk až se vrátí z Afriky, pojede na Slovensko, kde se pro něho připravuje zámek Topoľčany. Podle ústavy (zákonodárcem byl zde de her Meissnerieben, osobní přítel) jest trvalým sídlem presidentovým hrad pražský; kromě toho památováno na to, aby jedno z letních sídel (!) presidentových bylo na Slovensku. Topoľčany jsou prozatímním sídlem letním. Za pravidelné letní sídlo na Slovensku vyhlédnut jest jiný zámek.

Na spousty dotazů ze všech stran sdělujeme, že kniha »Židovstvo« byla skonfiskována na udání Svazu Čechů-Židů v Praze, což ostatně bylo již v rozsudku v min. čísle otištěno.

Pan Sobelsohn na sjezdu rozšířené exekutivy komunistické internacionály v Moskvě mluvil o otázkách náboženských a národnostních takto: »Tak myslí o náboženských otázkách staré dámy, jež mají za sebou veselý život, ale ne mladé dámy, kterým dáváme přednost. (Veselost). **Otázka náboženská jest obrovského významu. Odstraníme-li buržoasii, odstraněn bude i Bůh.**« (Tak se smí beztrestně mluvit o náboženství křesťanů; řekne-li se však cosi proti Židům, již »Svaz (t. zv.) Českých-Židů« zakročí a konfiskace jest provedena). Mluvě o národnostní otázce, pochválil továryš Šnobelsohn německý komunistický nacionalismus, že je úplně v pořádku, když **komunismus** — tak jako socialismus vůbec při akcích II. a ½III. Internacionály — **pracuje ve prospěch německého nacionalismu.** »Nacionální bolševictví v r. 1920 bylo spolkem k záchraně generálů, kteří by tak jako tak hned po vítězství dali komunistické straně vyhazov. Dnes ale **nacionální bolševictví znamená, že vše jest proniknuto myšlenkou, že spása může přijíti jedině od komunistů. My dnes jsme jediným východiskem. Silné zdůraznění národnosti v Německu jest činem revolučním, právě tak, jako zdůraznění národnosti v kolonií.**

U Košického železničářského družstva byla odhalena zpronevěra 8,500.000 Kč.

Socialističtí legionáři konali 23. a 24. června porady v Praze. Bylo jednáno opoměru k Rusku a do debaty zasáhl československý min. Beneš. »Č. S.« ani »Trib.« ba ani »Č. T. K.« nereferuji o jeho řeči, která by jistě českou veřejnost zajímala. Socialističtí legionáři, jak sděluje »Rudé Právo«, zadají uznání bolševického Ruska de jure.... To se jistě obrací ve svých hrobech bratří legionáři, kteří byli bolševiky ubiti a popraveni. Na sjezdu socialistických legionářů, mezi nimiž jest ovšem velká většina »upocenýcr«, bylo štváno též proti nacionalismu. Žido-kapitalistická »Tribuna« si velmi pochvaluje pana dra. Sychravu. Inu, koho chleba jíš, toho píseň zpívej.

»Našinec« píše: Min. Beneš prohlásil k francouzskému žurnalistovi L. Nandeau provázejícímu maršála Focha: »... **Javořina nemá žádného významu ani pro Čechy (!?) ani pro** Poláky. Jest zločinem, že dva bratrští národové bojují od dvou let o vklad tak málo důležitý.« »Našinec« poznamenává: Pan Beneš nesmí zapomínat, že on není ještě celý národ. Vojenští a geografičtí odborníci mluví docela jinak.« Doufáme, že Javorina bude posledním husarským kouskem Osvobozenských hasičů a že potom půjde za panem Nepostrádatelným opona dolů, aby se nikdy více nezvedla.

Rakouské vyslanectví a konsulát v Praze germanisuje; má na svých tiskopisech »Krakauergasse«.

Na budově čsl. vyslanectví v Berlíně není umístěn náš státní znak!

Vůdcové socialistických legionářů usvědčeni svým stoupencem ze spoluviny na smrti dra. Rašína. Rus. leg. rotm. J. H. v Josefově byl divis. soudem odsouzen pro zločin veř. násilí vydíráním. Zaslal 29. XII. 22. dru. Rašínovi a n o n y m. dopis, v němž m. j. hrozil, že legionářstvo sáhne k represáliím, neodvolá-li R. svého výroku a **smrt prvního pois. presidenta budiž mu výstrahou....** Po dokončení líčení vrátil se obžalovaný s pláčem do soudní síně, doznal, že dopis napsal a sice pod dojmem prudkých útoků v legionářských listech proti Rašínovi, jakož i vlivem jiných rotmistrů, kteří mu radili, aby dopis napsal. Když došlo k Soupalovu atentátu, litoval činu a styděl se zaň.

Dr. Patejdl byl nedávno vyznamenán řádem Sokola a musil slyšeti u soudu (spor Dr. Patejdl contra Dr. Červinka) trpkou pravdu, že nejen nebyl na frontě, ale ani nezná život bratří v těpluškách a to jest také legionář, ale poslanec.

Sjezd sionistů ČSR. zahájen v pátek 29. června v Mor. Ostravě za předsednictví dra. L. Singera z Prahy. Jedná se o politických a organisačních otázkách světové organisace sionistické, jimiž se bude zabývati příští světový kongres sion. organisací v srpnu t. r. v Karlových Varech. P. presidentovi poslán pozdravný telegram.

Čtěte! Stroff: Sakrabonská epopeje, nákladem Fr. Slabocha, Praha II., Jungmannova tř. 39 n. nebo prostřednictvím redakce. Cena Kč 12.50 bohatě ilustrovaná, nádherně vypravená satira o sakrabonských státnících. Vřele každému doporučujeme.

Proletář-továryš Vorowski, zastřelený v Lausanne, zanechal po sobě maličkost v bance lausanneské jenom 600.000 liber šterl., t. j. 100 milionů čsl. korun. To jest tedy ta bolševiky do nebe vychvalovaná rovnost majetku. Proč tedy posílali jsme jim do Ruska potraviny a j., na což většinou naši chudí lidé přispěli, když tam každý továryš jest stonásobným milionářem. Proto ti naši obrproletáři, Girsa, Blahuš, Beneš, Šmeral a j. snaží honem získali 100 milonu Kč, aby se svým »soustruhům« v i d e i vyrovnali.

Baron Rothschild Čechoslovákem. Ve Vídni r. 1884 narozený baron Evžen Rothschild přihlásil v Londýně své nároky na veškeré jeho statky v Anglii a odvolává se na to, že roku 1920 získal státní občanství české republiky. Tímto zpusobem se stal Evžen Rothschild způsobilým, že na něho neplatí trestní paragrafy versaillského míru, určené pro občany centrálních mocností.

Světový kongres Zionistů v Karlových Varech. — V nejbližších dnech odbývati se bude v Karlových Varech světový kongres Zionistů-židů. — Středisko jest Carlsbad Imperial-Hotel, First Class-Splendid vicro. Má 300 Rooms and Apartements a 100 Bathrooms. Tak hlásají anglické veliké plakáty, vyvěšené v Karlových Varech.

Na tiskový fond. P. M. H. č. s. v H. Kč 10, pí. H. F., v P. u K. Kč 10, p. V. V. ve V. p. Ž. Kč 3.20, p. J. V. v U. p. H. M., Morava Kč 4.60, p. V. D., Plzeň Kč 150, p. Frt. K. u p. J. K., J. n. Jiz. Kč 1.20.

Všem dárcům upřímné díky. Nezapomínejte, prosíme, že jest nám těžce bojovati proti nejrůznějším nepřátelům, kteří pod všemožnými hesly strhují národ do svých tenat, aby ho ubili. **I sebemenší dárek s radostí bude přijat a v listě uveřejněn.**

Sana.

Pouze čajový margarin »Sana« chutná jako nejjemnější máslo.

V Moravské Ostravě na mezinárodní (u nás za vlády realistů to bez »mezinárodní« vůbec nejde) výstavě průmyslové rozdávali hloupým Čecháčkům »Veselé verše pro naše nejmladší příznivce »Sana«, továrna na margarin, Hloubětín. Kanceláře Praha II., půjčovna«, kde mezi jinou slátaninou jest i tento »verš«:

Nová doba, nová hesla,
cena erbů značně klesla.
Třeba s duchem času jít,
staré znaky opravit:
Tím, čím Židům v poušti mana,
pánům z Nemanic dnes Sana.

Proto chudý lide kupuj tuto Sanu! Fabrikant si z z tebe dělá šašky — za svoje peníze. Na to však nesmíš hleděti. První věcí jsou stranické štvanice, aby nebylo zříti, kdo v ČSR. »snadno a rychle bohatne«. Židé ti Sany prodají co chceš — oni mají svoji starou manhu, na kterou ty se jim dřeš. Štvi dále, proletáři, pomáhej k výrobě manhy, ubíjejí českého člověka, Čechu — bratři se ze zrádci a upíry, ale nezapomeň v čas zatleskat, zavolat: nazdar! a kupovat u Židů a Němců.

Otiskujeme inserty pouze ryze československých firem arijských doporučení hodných:

Havlínek a synové
tovární výroba dětských vozíků
Praha-Žižkov, Husova 45.
Ceníky zdarma.

Nábytek
firmy Josef Frančík,
Kolín-Zálabí-Pardubice
jest nejtrvanlivější, nejlevnější a nejsolidněji pracován.
Nábytkové vozy k disposici!

Na mírné měsíční splátky
bez přirážek, tedy jak za hotové obdrží státní úředníci a jiní v jistém postavení stojící. Damašky bílé na povlaky peřin, kanafasy, prostěradla, sypkoviny, delény, etaminy, různé zbytky 3 až 6 m dlouhé i na váhu, dále všechny do tohoto oboru spadající druhy zboží. — Objednejte cenník u firmy
Josef Stolín a spol., Náchod.

Nevyhnutelný v domácnosti, nepostrádatelný na cestách je v plechovkách po 50 a 100 gr. č. v. firmy
čaj s pávem
J. Fromm-Opava.
Žádejte ve všech obchodech!!

Každý uvědomělý Čech a Slovák požaduje »Náš Cíl« ve všech kavárnách a restauracích! — Čtěte naši lacinou knihovnu: 6 knih = 1000 stran za Kč 45·— v předplacení (i na 3 měsíční splátky po Kč 15·—).

Tiskem knihtiskárny Karla Brandeisa v Třeboni.

Ročník I. V Č. Budějovicích 1. srpna 1923. 15. číslo

NÁŠ CÍL

Číslo 1·— Kč.
Předpl. na rok Kč 20·40
na půl roku Kč 10·80.
Vychází 1. a 15.
každého měsíce.
Řídí redakční kruh. —
Majitel a vydavatel, jakož i zodpovědný redaktor Jan Cibuzar, České Budějovice, Zátkova ulice číslo 8.

List vlasteneckého hnutí Čechů a Slováků.

Silou proti mdlobě, vzdorem proti zlobě, ale láskou k sobě.

MOTTO. »Moje barva červená a bílá,
dědictví mé poctivost a síla«. *Havlíček*

OBSAH: Licencie na Slovensku. — »Jménem republiky«. — Zrušené rozhodnutí o usnesené změně Živnostenské banky. — Novinářský monopol Stinnesův. — Židovská otázka. — Co píši noviny. — Česky psaný list »Tribuna«. — Okresní nenemocenská pokladna v Karlových Varech úřaduje jenom německy . . . — Zase denunciační aféra čsl. socialistů. — Práce »státníků«, kteří do poslední chvíle jezdili za Karlem Habsburkem a Němcům slibovali »deutschböhmen«.

Výhradní prodej pro Prahu má p. G. Soukup, novinářství a insertní kancelář Praha III., Chotkova 10.

Licencie na Slovensku.

Odalkoholisovať znelo po prevrate heslo po celom Slovensku. A bol faktične jeden čas, keď sa toto heslo prakticky aj prevádzalo. Jestvovali ideálne, nežistne smyšlajúci činitelia, ktorý nahliadli, že židovsko-maďarským tyranizmom hmotne i duševne ubitý národ, len tak se dá povzniesť na úroveň kultúrneho človeka, keď ho vymaníme s tej biedy kam ho džentricko feudálna mizerná maďarska rassa bola vrhla. Ozaj čertovský sa s tým našim holubičím národom zachádzalo. Židia po našich dedinách, najvernejšie opori maďarských slúžnovcov a notárov najprv buď ochmelili, do temnosti uviedli no a potom na celej čiare vykoristili. Že v takovomto národe bol žial Bohu málo národneho povedomia, málo národnej pišnosti, je vec samozrejmá.

Mohol človek prejsť hodiny, preputovať rad našich úhladných dediniek, zvlášť v župe trenčianskej, spišskej, šarišskej až po samu Karpatskú Rus, nenašiel si tam ani jednoho krestanskeho krčmára, obchodníka, alebo trafikanta. Bol to ozaj zjav nadmieru smutný, žalostný. — Národ trpel, hynul a nebolo nikde žiadneho východiska.

Po všetko ničiacej válke konečne prišla velká doba, prišiel túžebne očekávaný prevrat a s nim i vykúpenie celeho národa, ktorý vydýchnul, lebo ak by boli židovsko-maďarskí kolompoši s beťarskýma exponenti ešťe asi za 20—30 rokov prevádzali svoje diablovske dielo, nie som pessimista, ale neviem, či by sme boli vzlášť vo východnej čiastke Slovenska našli jednoho slovenský hovoriaceho človeka . . .

Áno prevrat mnoho toho na Slovensku v prospech národa premenil. Školy, ako huby po dáždi, tak sa nám po našich krajoch množily, a slovenčina sa zas dostala o úradov, do škol, okiad drakonickým spôsobom bola už načisto vyhnaná. Človeku národne smyšlajícemu od radosti len tak srdce plesalo. Starodávna krivda sa na celej čiare odčinovala.

L'udia reálnejšieho smyšlania hned nahliadli, že popri škole a úradov treba sa nám i hmotne odemancipovať, slovom na vlastne nohy sa postaviť. Veď i náš nebohy slavny L. Rieger bol nám odkázal: Slováci hľaďte zbohatnut, lebo veď i celkom chudobneho učenca nikdo si spravidla nevšima.

A takto poznenáhla, pred očami majúc hor spomenuty odkaz, na neliehanie našich národovcov na celej čiare prevádzať sa započala revisia výčapov, trafik, licencii, aby sa tieto konečne do tych ruk dostali, komu oni d'la práva, počtu obyvatelstva a d'la spravedlnosti patria. Mali sa tieto konečne dostať z rúk parasitov a vykorisťovatelov slovenského l'udu do rúk našich zaslúžilích vojínov, legionárov, invalidov a vdov po padlích za slobodu národa odumretich hrdinov.

Čúj ale svetu, čo sa nestalo!

Len čo bola táto zainteresovaná háveď úradnou cestou vyzvaná, aby staré licencie cielom srevidovania a pripadne novo povolenia na patrične miesto predostiela, už sa začal shon, nárek, krik a usiluje sa silou mocou presadit to, aby všetko po starom ostalo. K pekelnej tejto práce privolala si podle duše grošom zapredané, sú to naši pravotári, ktori za drahe peniaze idú vymáhať späť licencie, aby oni ostali i na ďalej v rukách tych, ktori nás za cele desatročia vykoristovali a katovali.

Úfali sme sa ozaj radikálnej premeni a žial Bohu na celej čiare sme sa sklamali, lebo dnes sme už tam dospeli, že i tam, kde krčmi nejestvovaly, dnes už zas rozpustila alcoholism a tuberculosa siet po svoich obetiach a číhá ako pavúk po muchách.

Ano, po prevrate znelo heslo odalkoholisovať a dnes máme dedinky, mestečka, kde boli jedna, dvě krmičky a dnes sú tam už štyri. Licencie sa plnou rukou rozdávajú a v Bratislave máme niektorých slovanských pravotárov, ktorí sa výlučne s týmto výnosným odvetvím jurisprudencie zapodievaju. Všetko za groš, všetko za mamonu i proti najsvätejšieho presvedčenia, to je heslo, ktore na Slovensku panuje.

Lenže kam takto zaveslujeme?

Snemové volby za aeri ideálne smýšlajúcího filantropa ministra Šrobára boli prevedené v znameni bez alkoholu. — L'ud ostal triezvy a i takto išlo všetko hladko. Lud' počinal čítat, čahal po knížke, po novinách a bárs aj pomali, započala sa tychá kulturna práca. — A dnes! . . Krčmy sú zase plné (aby židom niesli rabatt, poznámka korektora). Šnapsu po obchodoch, v krčme dost a hýri sa zas lepšie ako voľakedy. — Židia

sa zase smejú. Podplatené vplivné duše slovenske vymohli im spät licencie, tak že sú oni dnes zase pánmi situácie. Žid podujme všetko, a pójde s apelcitou až na tretie forum, len aby nu výčap alcoholu nevzali. A grošom dosiahne všetko, a tak my Slováci si sami pleteme bič na svoj vlastný národ. Lebo žid, ostane vždy len židom a utlačovatelom nášho ludu. Ba ich drzost pre našú lahostajnost, pre našú slabost ide tak ďaleko, že si ani za povinost nekladu, že by ich dorost na slovenske školy vysielali. (Na čo? Veď slovenčina je d'la nich kočiščina, pozn. kor.). Viem určite, že na bratislavskej slovenskej a pražskej českej universite není ani 10 poslucháčov zo Slovenska. Všetko sa Vám to hlási za Maďara alebo za Nemca a naši inteligenti za mizerný groš budú sa za ich licencie exponvat. A takto na celej čiare klesáme.

Volám o velku nápravu, lebo ak sa pomeri nenapravia, nezaslúžíme si života.

Musi prist náprava, ale radikálna. Nechciem len kritizovat ale chciem aj praktickou radou poslúžit, lebo hrozná kliatba našich potomkov prischne na nešej generácie. —

K rychlemu a radikálnemu odčineniu alcoholového moru, ktorý len mysel ubijá a majetok podríva, odporúčal bych založit senat slovenskich národovcov bezvadnej minulosti najčistejšieho charakteru, ktoreho členmi by boli ludia bezuhonni, pri ktorom vybere by nemal zástoj hrat stav, ani postavenie a ani cirkevné, ani politické vierovnanie.

Táto morálna korporácia by mala kontrolovat činnost našich machlerov, židovských pusipajtášov a kancelárskych keťasov, a ak by pri jednom druhom pobadala i že sa ide za mizerný groš v prospech židovskej veci angažovat, bolo by ho treba na pranier postavit. (To ich ale potom bude! pozn. kor.). Ubezpečujem verejnost, že by mala na pr. v Bratislave v advokatských kancelariách bohatú augiašovú maštal na čistenia.

Druhá velmi smutna kapitola nášho verejného slovenskeho života je otázka pozemkovej reformy. Otázka parcellácie magnátsko-maďarských a židovských velkostatkov. — No čo sa tu robi, presahuje hranice ludskej fantázie. Na tomto poli sa tiež už naši niektori slov. poslanci, na čele s turčiansko sv.-martinským senátorom preslavili.

Ponévač je toto jedna smutná a nad mieru čierná kapitola pre seba, zaoberať sa budem s onou až pozdejšie.

Torpedo.

Pr. 44/23-I.

Jménem Republiky!

Krajský co tiskový soud v Č. Budějovicích, odd. V., uznal k návrhu st. zast. z 21. VI. 23 č. jed. Ss 35/23/1 takto právem:

Obsah knihy sepsané Frt. Vychodilem pod názvem »A běda nám i našim dětem«, vydané nákl. aut. v roce 1923 VSS «Odkaz Žižkův« Č. B. pro násl. místa a sice: 1. »Tím méně« (str. 29) . . . »zástupci lidu« (str. 30). 2. »Podle úřední« (str. 31) . . . »české university« (str. 32). 3. »Pražský arcibiskup« (str. 32) . . . »do kožichu« (str. 33). 4. »Připustíme-li znovu« . . . »naopak chránil« (str. 36). 5. »Vidíme tudíž« (str. 36) . . . »nejvyšších učilišť« (str. 37). 6. »na prof. Masaryka« . . . »rodiče zavražděné« (str. 38). 7. »židovský a« (str. 38) . . »vrah Hilsner« (str. 39). 8. »poprvé prof. Masaryk« . . »tím větší« (str. 39). 9. »ať člověk« (str. 40) . . . »zjevného vraha!« (str. 43). 10. »že Masaryk« (str. 44) . . . »Havlíčkovi a pod.« (str. 46). 11. »Takovýto tudíž« . . . »našeho češství« (str. 46). 12. »Masarykově byli« . . . »tisku napovidají« i s poznámkou »Patrně . . . . cítění« (str. 47). 13. »zase oslavný« . . »— jako dnes« (str. 48). 14. »i prof. Masaryk« . . . »třicet tisíc korun« (str. 48). 15. »židomilé a« . . »našeho realismu« (str. 49). 16. »jak Židé byli« (str. 49) . . . »státního občana« (str. 51). 17. »Co měl národ« . . . »jest faktem« (str. 55). 18. »Vy rozdělili« (str. 55) . . . »židovským směrem« (str. 56) i s poznámkou »Viz« . . . »otázka« na str. 55. 19. »bez tak již« . . . »jedním stolem!« (str. 57). 20. »Rouháme se« (str. 61) . . . »Bachovy vlády!« (str. 63 i s poznámkou »V demokratické« . . . »práce« na str. 62. 21. »a panstvo nyní« (str. 64) . . . »to potřebovali!« (str. 65). 22. »Tusar, bývalý« (str. 65) . . . »nastoupila nezaměstnanost« (str. 67) i s pozn. »Jak snad« . . . »maturitu!« (na str. 66). 23. »a překazíme« . . . »člověk bestie« (str. 68). 24. »Tak tedy Machar« (str. 68) . . . »nyní zastává!« (str. 72). 25. »vášnivá propagátorka« . . . »veliký vliv« (str. 73). 26. »stížnost, že« (str. 73) . . . »Hilersohnem!« (str. 74). 27. »uchází, že« . . . »celá vesnice!« (str. 75). 28. »vydal prof. Masaryk« . . . »slovanské Rusko!« v poznámce na str. 75. 29. »rozuměj dvou« . . . »obce Legionářské« (str. 76). 30. »Jakými lidmi« (str. 77) . . . »bitvu za druhou« (str. 87) i s pozn. »K čemu« . . . »říčet národa!« (str. 82). 31. »Zde jasně« (str. 93) . . . »naše republika« (str. 94). 32. »I samotná osoba« (str. 94-95) . . . »upozorňuje předem« (str. 100) i s pozn. »Vztahuje se« . . . »na jatky!« (str. 96). 33. »vzali mezi sebe« . . . »rakouské — dále!« (str. 106). 34. »že jsme« . . . »ornátě« (v pozn. na str. 106). 35. »Vláda nevrátila se« (str. 107) . . »reptá, naříká« (str. 108). 36. »Jen my —« (str. 117) . . . »reakcionář!« (str. 120). 37. »a pod maskou« . . »čachrují a pod.!« (str. 121). 38. »Mámti důkazy« . . . »členu vlády!« (str. 127). 39. »zaručující v první« . . . »Židovstva proti« (str. 128). 40. »Ti odkývají« (str. 128) . . . »vladaření toleruje« (str. 129). 41. »Jmenování profesorů« . . . »pokornou poklonu!« (str. 137). 42. »Prof. Masaryk« (str. 149) . . . »rituelní vraždě!« (str. 152) zabaven a zakázáno další rozšiřování a zničení zabavených výtisků jak shora uvedeno.

Zrušené rozhodnutí o usnesené změně stanov Živnostenské banky.

Dne 7. května 1921 konala se valná hromada Živnostenské banky, na které k návrhu správní rady usnesena byla změna stanov, proti kterémužto usnesení podali tenkráte Dr. Hugo Ottruba a společníci protest jednak k obchodnímu soudu a jednak k ministerstvu vnitra.

Obchodní soud rozhodnutím z 30. prosince 1921 vyhověl tenkráte protestu stěžovatelů, prohlásiv usnesení valné hromady ve příčině schválené změny stanov neplatným, leč k odvolání banky i vrchní zemský soud i nejvyšší soud v Brně zaujali vůči protestu Dra. Ottruby a soudr. stanovisko zamítavé z toho formálního důvo-

du, že soudy nemohou se zabývati zkoumáním stanov, jichž schválení přísluší jinému státnímu úřadu, **ano musí zaregistřikovati řádně státem schválené stanovy, i když by jinak ustanovení obch. zákona nevyhovovaly** a že akcionáři jsou oprávněni odporovati usnesení valné hromady pouze ve sporu, byl-li usnesením porušen zákon nebo stanovy ku škodě stěžujícího si akcionáře, kdežto v jiných případech nelze soudům řízení proti usnesením valných hromad zahájiti.

Ministerstvo vnitra o protestu Dra. Hugo Ottruby a spol. výnosem z 2. ledna 1922 rozhodlo zamítavě z toho důvodu, že dozorčí právo státní správy vykonává se pouze v zájmu veřejném a že nepřísluší súčastněným stranám nárok na takovéto zakročení, k němuž prý ostatně v přítomném případě není důvodu.

Proti tomuto rozhodnutí podal Dr. Hugo Ottruba a soudr. právním zástupcem Drem. Oldřichem Součkem, advokátem v Praze, stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu, které tento soud v sezení 30. června t. r. v plném obsahu vyhověl, rozhodnutí min. vnitra zrušil a vydal tento rozsudek:

11.576/23.

Jménem republiky Československé!

Nejvyšší správní soud za předsednictví druhého presidenta Dra. Háchy, za přítomnosti radů nejvyššího správního soudu Dra. Fraňka, Dra. Diviška, Ehlicha, Dra. Brendlera a zapisovatele vrchního tajemníka Dra. Zeyera, po veřejném ústním líčení, konaném dne 30. června 1923 o stížnosti Dra. Hugona Ottruby a soudr. v Praze do rozhodnutí ministerstva vnitra v Praze ze dne 2. ledna 1922 č. 99.206 pcto schválení změny stanov Živnostenské banky, vyslechnuv zprávu referentovu, nalezl právem:

Naříkané rozhodnutí zrušuje se pro nezákonost.

Důvody.

V řádné valné hromadě akcionářů Živnostenské banky v Praze ze dne 7. května 1921 usnesena byla změna některých §§ stanov.

Proti způsobu svolání valné hromady a proti způsobu hlasování a usnesení této valné hromady podali Dr. Hugo Ottruba a společníci protest k ministerstvu vnitra.

Výnosem z 2. ledna 1922 čís. 99.206/1921 toto ministerstvo Dru. Ottrubovi a společníkům sdělilo, že dozorčí právo státní správy vykonává se nad akciovými společnostmi a ostatními dle spolkového zákona ze dne 26. listopadu 1852 čís. 233 ř. z. zřízenými spolky pouze v zájmu veřejném (§ 22. cit. zák.) a nepřísluší tudíž súčastněným stranám nárok na takovéto zakročení, k němuž ostatně v přítomném případě není důvodu.

Výnosem ze 7. února 1922 čís. 8329 jmenované ministerstvo usnesené změny stanov schválilo.

Do výnosu z 2. ledna 1922 podali stížnost akcionáři Dr. Hugo Ottruba, Dr. Jaroslav Hausmann a Václav Sochor.

Nejvyšší správní soud shledal stížnost tu důvodnou:

Žalovaný úřad, vyřizuje naříkaným rozhodnutím protest stěžovatelů, obsahující námitku, že změna stanov, jejíhožto schválení se správní rada Živnostenské banky domáhá, neopírá se o platné usnesení valné hromady, vyslovil, že stěžovatelům nepřísluší nárok na výkon dozorčí moci.

Jest tedy v naříkaném rozhodnutí spatřovati výrok, odpírající meritorní vyřízení námitky právě uvedené.

Nejvyšší správní soud nemohl právní názor, na němž rozhodnutí to jest založeno, uznati za správný.

Protest, jejž stěžovatelé v řízení správním vznesli na žalované ministerstvo, odporovali tomu, aby tento úřad, jenž je povolán ke schvalování stanov akciové společnosti Živnostenské banky a jejich změn, schválil změnu stanov, jež byla předmětem jednání valné hromady společnosti ze 7. května 1921.

Kompetenci, přikázanou úřadům co do schvalování spolkových stanov, nelze klásti na roveň výkonu dozorčí moci.

Akty dozorčí moci ve vlastním slova toho významu směřují k odklizení výsledku nějaké činnosti, právnímu řádu se příčící, nebo v některých případech k nahrazení povinné činnosti, spolkem opomenuté.

Schválení stanov jest konstitutivní správní akt, jímž úřad stanovám přiznává charakter normy také vůči členům v jejich vztazích ke spolku účinné.

Podmínky, za jakých stanovy mohou býti změněny, jsou vytčeny jednak zákonem, jednak platnými stanovami.

Pro Živnostenskou banku jako akciovou společnost, provozující obchody bankovní, platí mimo stanovy předpisy spolkového zákona z 26. listopadu 1852 a zákona obchodního.

Podle těchto předpisů jest změna stanov podmíněna usnesením valného shromáždění: §§ 21., 14., 8., 10., 11. a 13. zákona z r. 1852, čl. 214 a předcházející obchodního zákona § 17. stanov.

Jest tedy usnesení valné hromady, vyhovující příslušným normám a tudíž platné, nezbytným předpokladem, aby úřad k tomu povolaný změněné stanovy mohl schváliti a tím jim závaznost pro akcionáře propůjčiti.

Jen v takovémto usnesení je možno spatřovati projev vůle společnosti, způsobilý, aby, budou-li splněny také ostatní zákonné předpoklady, upravoval stanovami v mezích autonomie, spolkům příslušející, poměry spolkové způsobem pro členy závazným.

Řídě se těmito úvahami, dospěl nejvyšší správní soud k názoru, že odpor, jejž vznesl člen spolku, akcionář, k ministerstvu proti schválení změny stanov z důvodu, že změna ta nebyla valným shromážděním způsobem náležitým usnesena, nelze pokládati za pouhé domáhání se výkonu státního dozoru, nýbrž jest to námitka, vznesená v řízení schvalovacím, opírající se o zákon, k jejímuž uplatnění nelze jednotlivému členu upírati legitimaci se zřetelem ku právním důsledkům, pro členy ze schválení stanov vyplývajícím.

Odepřel-li žalovaný úřad v daném případě o takovéto námitce stěžovatelů věcně rozhodnouti, musil v tom soud shledati nezákonnost a zrušil proto naříkané rozhodnutí podle § 7. zákona o správním soudě.

V Praze, dne 30. června 1923.

Druhý president: Hácha v. r.

Jak známo, Dr. Hugo Ottruba, uštván svými odpůrci, dne 29. června t. r., tedy den před vynesením tohoto rozhodnutí, jež v úporném boji jeho s Drem. Preissem a spol. mu dává plnou moc morální satisfikaci, podlehl a nedočkal se tedy tohoto příznivého výsledku své stížnosti.

Novinářský monopol Stinnesův.

V orgánu Schöpse ve »Wiener Neues Tagblattu« rozepsal se Arnold Rechberg z Berlina o stále rostoucím novinářském monopolu Stinnesově v Německu. Bylo již často oznámeno, že Hugo Stines a jeho společníci německého velkoprůmyslu ovládají veliký počet vlivných denníku v Německu a sice jsou to vesměs denníky vládnoucích národních stran německých. Tím ovšem požívá Hugo Stinnes a jeho stoupenci ze skupiny velkoprůmyslu neobmezený vliv na vedení politiky celého Německa, a tim vlastně Hugo Stinnes ovládá celý stát sám. —

Svým ohromným tlakem finančním proniká Hugo Stinnes do německého parlamentu, kde je vrchním pánem hlavně skupiny německé strany lidové.

Arnold Rechberg proto soudí, že tato rostoucí moc Stinnesova stává se nebezpečnou samotné republice Německa. Rechberg odvolává se zvláště na minulost Stinnesovu a tvrdí, že tato minulost je rázu velice choulostivého.

Rechberg tvrdí, že Německo bylo do války r. 1914 přinuceno svými nepřátely. Poněvadž odpůrci Německa byli početnější, dalo se předem očekávati, že Německo v zápase tom podlehne. Hugo Sinnes pilně shromáždil zisky z obsazené Belgie a sev. Francie. Stinnes dovedl svým vlivem odsunouti kancléře Bethmanna-Hollwega a tím r. 1915 dosáhnul Stinnes, že vyjednávání německé diplomacie s diplomaty dohodových velmocí bylo znemožněno. Maršálek Haessler varoval po bitvě na Marně Viléma II. a celý německý generální štáb, aby nečekali na to, že by se Německu podařilo Dohodu zdolati.

Stinnesovi se podařilo namluviti lidu německému, že válka světová je válkou ochrannou pro Německo. — Z tohoto důvodu snášel německý lid všechny válečné útrapy až do krajnosti. — Veškerá vítězství německých armád byla vydobyta vlastně na zmar. Německo bylo donuceno ke kapitulaci.

Stinnes a jeho společníci z velkoprůmyslu během války nahromadili nesčetné miliardy zisku. Veškeré válečné půjčky Německa, které německý národ platil, plynuly do kapes Stinnesa a jeho společníků. Pokles marky umožnil Stinnesovi a veškerému velkoprůmyslu Německa výnosný vývoz železa i ocele z Německa. Hugo Stinnes nyní soustavně skupoval továrny, lodní podniky, pozemky, velkostatky, lesy, vše to za levný peníz znehodnocené marky. Stinnes a jeho společníci soustřeďovali a hromadili ve svých rukou reality a podniky všeho druhu. Rechberg v této úvaze snaží se dokázati, že Hugo Stinnes znamená pro německý národ značné nebezpečí a že by bylo záhodno zavčas učiniti ho neškodným. Podivno nám jest jen to, že tuto výstrahu uveřejňuje v orgánu žida Schoepse, tedy souvěrce Stinnesova. Německo-nacionální tisk pak odsuzuje Stinnesa jako původce poklesu říšské marky. Ať se tedy má na pozoru, aby neskončil jak Žid Rathenau. Orgán Korfantyho »Oberschlesische-Grenz-Zeitung« rozepsal se též o Stinnesovi a obviňuje ho, že on vlastně způsobil svými spekulacemi pokles marky. Parlament ustavil komisi a vyzval Stinnesa i jeho ředitele, aby se zodpovídali ze svých spekulací. Stinnes nepřišel, jen jeho generální ředitel žid Fröhlich se objevil a doznal, že od 1. ledna 1923 do 30. května nakoupil Stinnes 2,200.000 liber šterlinků. Tyto nakoupené devisy Stinnes opět vládě v Berlíně draho prodával. Bismark se přiznal svému synu: Milý synu, ani nevíš, jakou dávkou hlupství bývá Německo ovládnuto. Korfantyho orgán se proto Němcům posmívá, jak je žid Stinnes škube.

Židovská otázka.

II.

Stačí jen poukázati na jediný rys, abychom pochopili onu strašnou propast, jaká se rozevírá mezi námi a Židy: osoba Ježíše Krista pro Židy neznamená pranic! Rozhodně nemluvím o orthodoxní úctě. Přečtěte si na př. krásná slova rozhodného svobodomyslného Diderota, jenž napsal o ukřižovaném Kristu: pohleďte, jak žalem skličený člověk obrací se k velikému Trpiteli, jak přiznává jedině křesťanské víře světový význam: »Jaká hluboká moudrost skrývá se v tom, co zaslepená filosofie nazývá šílenstvím kříže. Co byla by mně platnou představa šťastného a slávou zahrnutého zákonodárce v stavu, v jakém jsem byl? Viděl jsem nevinného, s probodeným bokem, s trnovou korunou, s nohama i rukama hřeby probodnutýma a říkal jsem si: »Hle, zde můj Bůh a já se odvažuji si stěžovati!«

V celé židovské knihovně nenajdete podobná slova, ne ovšem zbožné víry, ale prostě slova lidského citu nad významem utrpení Spasitelova.

Ve spise španělského Žida Mojžíše Leona nově vydaném roku 1880, nazýván jest Kristus tak pohrdavými slovy, jakými dovedla jen židovská chátra spílati, když Ho viděla na kříži.

Nebudeme k Židům nespravedlivi, řekneme-li, že osoba Kristova jest jim zcela nepochopitelna a že ům je příčinou zmatků. Nehledě k tomu, že Kristus vyšel z jejich středu, třeba že **ne z jejich plemene, jest přece jen ztělesněním negace veškerého jejich duševního »já«.**

Židé v tom ohledu mají daleko jemněji vyvinutý cit, než my. Akcentuje, jak hlubokou jest propast mezi námi Evropany a mezi Židy, jsem dalek toho, chtíti, aby těžiště židovské otázky bylo přeneseno na pole náboženských předsudků. Zdá se mi však, že pozorujeme-li tyto dva diametrální duševní materiály, tím více vidíme skutečnou existenci této propasti; je dobře do ní jednou nahlednouti, abychom nepustili ji se zřetele, ve chvílích, kdy se nám zdá, že existuje nějaké sblížení.

Ale z různosti námi pozorvané plyne ještě jiný důsledek. Žid nám nerozumí — to jest nesporno. Jest však otázka, můžeme-li my pochopiti Žida a býti k němu spravedlivými? To jest možno, je-li pravdou, že jsme v duševním ohledu výše než Židé, jak tvrdí i Židofil Renan a jiní positivnější učenci. — Jest nutno připomenouti si hlavně znamenité místo ve spisu Lassenově »Jüdische Altertumskunde«, kde slavný orientalista dotvrzuje své mínění, že indoevropská rasa je »vyšší a bohatší schopnostmi«, než rasy jiné a že se v ní jedině zpracovávala rovnováha všech duševních sil« (I., 414, vyd. z r. 1847). — My však musíme o Židech souditi, s výše naší dokonalosti a nejméně máme se opírati o blátivou půdu nedorozumění, kde tonou naši theologové už celých 2000 let.

Judofilský učenec Laibe dosvědčuje ve spise »Jesus

Christus im Talmud« str. 3.: »Nenávist Krista se strany Židů jest dokázaným faktem. Židé však se snaží dle možnosti nenávist tuto zatajiti«. Na str. 86. »Nenávist tato je národním rysem Židů«.

Jest zřejmo, že jest nespravedlivo připisovati židovskému národu ideje, jichž nikdy neměl a slaviti ho jako nositele obdivuhodných institucí, jež jsou mu cizejšími, než kterémukoliv jinému národu a jež se u něho objevují jenom tu a tam u jednotlivců.

My předpisujeme Židům příliš vysoké požadavky, vyšší, než nám samým, potomkům pohanů. Židovská svědectví jsou v tomto ohledu daleko pravdivějšími. — Ona slibují tak málo, že jsme pak rádi, najdeme-li přece ten jeden nebo dva rysy ušlechtilejší, nebo objasnění vad Židům vrozených. Jehova na př. praví nejednou: »Viděl jsem tento lid a aj, lid jest tvrdé šije« (Exodus XXXII., 9) a prorok Jeremiáš podává nám charakteristiku mravních vlastností Židů. Charakteristika tato pestrostí barev mohla by uspokojiti i Edouarda Drumonta: »Každý klame svého bližního a pravdy nemluví: přivykli jazyk svůj ke lžím«. (Jeremiáš, IX., 5). Jaký div tedy, že Jeremiáš nazývá svůj lid »davem věrolomných« a že vzdychá neustále: »O, kéž bych měl útulek v poušti! Opustil bych národ svůj a odešel bych od nich«.

A tak neuvěřitelnou nevědomostí, pokud se tkne osobních vlastností Židů, jsme vinni sami; žádný národ neposkytoval o sobě tak jasné a přesné zprávy, jako židovský v bibli. Obraz tento v bibli načrtnutý, je doplněn ještě Talmudem.

Žádáme každého, kdo održel pátý svazek naší knihovny (Fr. Vychodil: »A běda nám«), **aby jej laskavě co nejdříve zaplatil.**

Čtěte naši lacinou knihovnu, 4 knihy, 440 stran za Kč. 30.50 i s pošt. Právě vyšel VI. svazek: Hilferding: »Hus a jeho poměr k pravoslaví«. Cena Kč 10.—.

Co píší noviny.

»Výzva červenobílých« č. 12: (K zájezdu dr. Beneše do Slezska) ». . . zkrátka, že naše osvobození musí se vykoupiti krví« — (pravil dr. Beneš). Ozval se potlesk v sále. Tu jsem se důkladně zadíval do tváří »legionářů«, kteří na jevišti jako kruh panošů obklopovali pana ministra s poslancem Davidem v čele, jest-li se z nich některý začervená. Nezačervenal se žádný z nich. — A přece jsem viděl, že je na jevišti převážná většina »legionářů«, kterým při slovech p. min. muselo býti hodně úzko, aby se jich tak někdo nezeptal, kde oni prolili pro vlast krev, na kterém bojišti bojovali a měli-li vůbec legionářskou pušku v ruce. A na jevišti seděla přece representace našich legionářů s poslancem Jožou Davidem z Kylešovic v čele . . . Velmi jsem pana min. litoval, když na konci své řeči zmínil se také krátce, že nejen on, ale také jiní mají zásluhu o tu naši samostatnost a při tom namáhal se vyjmenovati všechny toho příčiny, až se několikráte důkladně zakoktal, ač se to dalo říci všechno prostě a krátce, že to bylo **národní vědomí a národní nadšení celého národa,** které v první řadě přispělo k jeho osvobození... A není odvážnějšího tvrzení, než slova min. Beneše, že celá osvobozovací akce byla provedena dle určitého, předem stanoveného plánu profesora Masaryka. Vždyť Beneš v roce 1914 sám ještě nevěděl, že půjde za hranice... Není nebezpečnějšího sebeklamu, než přesvědčení o tom, že někdo dělá historii národů. Ten pravidelně bývá za svoji domýšlivost krutě potrestán a pravidelně ho historie sama velmi srozumitelně poučí, že dovede žíti i bez něho a že i bez něho jde svou cestou dále.

Národní Republika č. 26: jsou dva druhy legionářů. Jeden tábor hrdinů, skutečných bojovníků a vlastenců v pravém slova smyslu, před nimiž nutno sníknout. Nemáme však v úctě takové Patejdly, kteří jsou parádními legionáři. Čím méně bojovali, tím více mluví. Fašismus jest prý negací demokracie, pravil dr. Sychrava. Ne, hrdino; fašismus jest víc, je nepřítelem pseudodemokracie a jiné zboží na českém trhu nemáme. Je to demokracie, když skuteční legionáři jsou bez práce a hladoví a na všech místech vedoucích jsou většinou legionáři parádní?

Slovan č. 6: Národnost je něco v základě svém **mravního, vedoucího člověka na vyšší úroveň životní, nad sobectví osobní, lokální, třídní, stavovské atd....** Internacionála měla vždy snahy politické. Ale při řešení těchto otázek brala se směrem velmi pochybným. Předně pokládala socialismus za opak národnosti a tím se vzdálila přirozené půdě, na níž tuto otázku mohla řešiti. A poněvadž člověku, chce-li zůstati na půdě skutečnosti, národnosti nelze se zříci, proniklo vždy v internacionálách sociálně demokratických hlavně stanovisko národa německého. Internacionála se postavila na mocenské stanovisko německého národa a z tohoto stanoviska určovala světovou politiku. Tak také jednání posled. hamburského sjezdu zklamalo, neboť jak rozdělením hlasů, tak i všemi resolucemi ukázalo, že stojí na stanovisku německém. Německá soc. dem., která se neštítila ani nejsprostších lží, ukázala nejlépe, jak vzdáleny jsou sny našich »idealistů«, kteří myslí, že spojením německé soc. dem. s čes. soc. stranami lze provésti internacionální politiku. Bylo by to možné, kdyby soc. strany zahodily úplně svůj národnostní vzrůst (to už skoro činí, jim brání venkovští členové, pozn. red.) a přejaly německé soc. dem. vedení, jako to učinila skupina Brodeckého a Vrbenského, která z vděčnosti, že byla připuštěna na sjezd, postavila se za naprosto nepřijatelné a podloudné cíle šovénů a násilníků v rouše německé soc. dem.

Žádáme každého, kdo zaplatil předplatné Kč 14.40, aby nám laskavě poslal doplatek na celoroční předplatné v obnose Kč 5.40, jinak předplatné končí číslem 17, na což již dnes upozorňujeme.

Různé zprávy.

Ministr Beneš až se vrátí z cesty Evropou, vzdá prý se křesla a jako známý a v praksi osvědčený »národo-hospodář« bude prý přednášeti na universitě: »o chovu dobytka v ČSR«, »o politických stranách v ČSR«, »o obchodu s cukrem« a »o umění«.

Čtěte! Stroff: Sakrabonská epopeje, nákladem Fr. Slabocha, Praha II., Jungmannova tř. 39 u. nebo prostřednictvím redakce. Cena Kč 12.50 bohatě ilustrována, nádherně vypravená satira o sakrabonských státnících. Vřele každému doporučujeme.

Česky psaný list »Thriblinna« — deník vycházející v Praze — nemá ještě dost v provokování české veřejnosti. Nyní napadají tito »Čechoslovakhen« olomouckou operu, protože se opovážila vystupovati v Karlových Varech a napovídají tamnějším Němcům, jak mají proti české opeře štváti. — Jak dlouho budeme trpěti roztahování se parasitů na úkor domorodců, jak dlouho budeme trpěti »vzornou administrativu«, přisluhující výhradně »den herren Čechoslovakhen«? —

Okresní nemocenská pokladna v Karlových Varech úřaduje jenom německy, má výhradně německé tiskopisy a hrozí každému tresty, kdo si dovolí německý tiskopis vrátiti. Humanitářská vláda nepodniká zde ničeho, ale se vší přísností se obrací se proti těm, kdo dovolí si o rozkrádačích a mezinárodních podvodnících v ČSR říci pravdu.

Večerník »Práva Lidu« poznamenává ku oficielní zprávě z výk. výb. čsl. soc. o »dovolené« p. Laubeho: »Je věcí vkusu a svědomí vůči dobrému jménu strany, pak-li p. posl. R. Laube nechápe, že »dovolená« jest velmi málo, co dnes má učiniti. P. R. L. se velice mýlí má-li za to, že po tak kompromitujících svědeckých výpovědích při prvním líčení jest ještě možno jakýmkoliv novým soudním výrokem něco změniti na jednomyslném úsudku celé politické veřejnosti o jeho počínání a charakteru«.

Ze stavebního ruchu. Dostavuje se vedle řady vil pánů soudců, vůdců a ministrů Habrmana, Tomáška atd. na Vořechovce vila p. posl. Astra a vedle něho na svahu pod Vořechovkou v Libni bude vila p. K. Brožíka, známého z posledních hornických stávek. V užší správní komisi pražské bylo vyhověno žádosti dr. Alice Masarykové a legačního rady Jana Masaryka za odprodej pozemku ve Střešovicích u Vořechovky v rozměru 2110 sáhů. Cena za sáh jest 60 Kč, investiční příspěvek 140 Kč. Stojí tedy celý pozemek Kč 420.000.

Zase denunciační aféra čsl. socialistů. Není téměř měsíce, aby se v našem veřejném životě neprovalila nějaká ošklivá aféra. Strana čsl. socialistů má velikou většinu těchto skandálů vyhraženu pro své členy. Jest to prostě úžasné, co všechno již o této »státotvorné« straně, či správně o jejích činovnících přišlo na jevo. (A přece tito příživníci na těle dělníkově nejvíce se rozkřikují na »ochranu republiky«, čímž ovšem mají na mysli jenom koryta — pozn. red.). V poslední době, ponecháme-li stranou výtečníky Hrizbila i Svozila, byli to dr. Vrbenský a spol., nepočítáme-li k tomu politické mřínky Kozáka, Hanzlíka a j. Nyní dochází na poslance Laubeho, místopředsedu poslaneckého klubu čsl. soc. Na veřejné schůzi byl poslanec Laube označen svým bývalým spolupracovníkem redaktorem Kozákem za člověka, který za války udával české lidi vojenskému rakouskému úřadům, (dnes zase jeho strana stojí na špici této blahodárné činnosti, pozn. red.), obvinění to bylo otisknuto také v časopise »Socialista«. Poslanec Laube **byl donucen k obhajobě** a Kozáka zažaloval. — Přelíčení konalo se v úterý 3. července u okresního soudu v Praze a výsledek soudního líčení byl překvapující. Redaktoru Kozákovi podařilo se provésti důkaz pravdy o tom, **že posl. Laube za války psal anonymní udání vojenskému velitelství na nár. soc. Anděla**, schovav se za cizí jméno Mühlvert a pomocí svědků dokázal posl. Laubemu, že mimo jiné udal pražskému magistrátu i Frant. Zástěru, předsedu družstva krejčovských dělníků, chtěje tak dosáhnouti jeho povolání na vojnu. — V důsledku toho soud osvobodil red. Kozáka a Laube, který se z rozsudku odvolal, bude se nyní zodpovídati své straně. (Ml. L.-51/23). — Z podobných asi důvodů musíme všechno dáti Vídni co žádá, aby nám nepověděla o našich Velikánech více, než by jim všem bylo milo.

Práce »státníků«, kteří do poslední chvíle jezdili za Karlem Habsburkem a Němcům slibovali »deutschböhmen« — aneb kolik zaplatíme za převzaté dráhy: Celková stavební cena všech býv. rak. st. drah (i těch, jež připadly republice rakouské) odhadnuta okrouhle na 5.307.3 milionů zlatých korun. Z toho připadá na ČSR. 2.081.9 mil., na Polsko 1.022.7 mil., na Rakousko 1.743.7 mil. a zbytek cca 460 mil. na Italii, Jugoslavii a Rumunsko. Připočte-li se cena obozu, zjištěná odděleně, jakož i cena jiného majetku (hmoty), lze odhadnouti úhrnnou cenu býv. rak. st. drah na 7.431.7 mil. zl. korun, z čehož připadá celkem na Rakousko 2.296.7 mil., na Č. S. R. 3.065.7 mil., na Polsko 1.459.1 mil. zlatých korun a zbytek na Rumunsko, Jugoslavii a Italii. Částky tyto mají nástupnické státy (s výjimkou Rakouska) podle výpočtů rak. železn. správy zaplatiti do reparačního fondu.

Chcete, aby Čech byl ve své domovině pánem? Kupujte tedy jen české zboží a u českých lidí, kteří zase posilují náš český průmysl a tím nejlépe budete pracovati vlastenecky pro dobro svého národa a své vlasti.

Turisté, podporujte jenom uvědomělé české živnostnictvo; informujte se u našich obranných jednot.

Bankovnictví v sev. Americe. Sev. Amerika čítá 30.000 národních bank. Mají zásob zlata 6.000 milionů dollarů. Henry Harvey, bankéř v Mone v Arkansasu vydal spis o těchto bankách: Common Sanse ar the Clot on the Brain of the Body Politic. Zdravý lidský rozum aneb poruchy mozku sociálního organismu. Harvey tu dokazuje, jak lid sev. Ameriky byl poškozen zuchodnocením stříbra na rozkaz židů New-Yorské bursy.

Dreyfusiada v sev. Americe. Roku 1918 zastřelil zákeřně kapitán žid Rosenbliith ve vojenském táboře v Camp Lewis u Washingtonu svého velitele plukovníka

Cronkhite, který mu překážel ve vojenské karičře. Zločin ten zkoumá soud, ale bankéř Max Warburg a celé židovstvo sev. Ameriky stojí za Rosenblüthem, na jehož osobu soud nesmí sáhnouti zcela dle vzoru aféry Dreyfusovy.

Čeho chystají Němci. Vzájemnou úmluvou mezi německými státy bylo stanoveno, že každý cizinec musí po příchodu do Německa dáti doplniti své visum udělené mu německým konsulátem v zahraničí, ještě t. zv. »Povolení pobytu«. Za toto povolení vybírá policie značné poplatky a sice na první 3 dny 3 zlaté marky denně, za následujících 11 dnů 2 marky denně, za každý další den 1 zlatou marku denně. — Za 1 zlatou marku platí se v těchto dnech 30.000 Mk papírových. Výjimky mohou býti učiněny jen v nutných případech, je-li nevyhnutelnost cesty a nemajetnost strany prokázána. Upozorňují se proto oni čsl. příslušníci, kteří tyto poplatky platiti nemohou neb nechtějí, aby se na cestu raději nevydávali. Vydíráním cestujících chtí Němci podpořiti svou valutu. Soukromé zprávy líčí poměry v Německu mnohem ponureji, než se dočítáme v denním tisku.

Vzala si žida. V Americe stala se divadelní hvězdou paní »Jeritza«. The Czechoslovak Review píše: »Marie Jeritza, manželka vídeňského borona Poppera, narodila se z českých rodičů na Moravě. Před mnoha léty vystoupila Marie Jeřicová pohostinsky v úloze Mařenky v Prodané nevěstě na Národním divadle v Praze. Po sňatku svém s baronem Popperem zřekla se své národnosti«. Zprávičkou touto jest potvrzeno, že Češky tohoto druhu jsou nám cizejší, nežli kterákoliv cizinka. — Mohlo by se ale správněji říci, že před takovou Češkou dlužno si jen odplivnout. Je zřejmo, že tento »baron« vytloukává z Jeřicové ohromné kapitály. Tak židé dovedou žít z těch hloupých gojů.

Dr. Moses Winternitz, profesor indických řečí na německé universitě v Praze, který nyní má přednášky na Vishva-Bharati universitě v Delhi v Indii, kamž byl vyzván básníkem Rabindranatem Tagurou, byl jmenován čestným členem American Aricostal Society ve Washingtonu. Židé se rozlézají po všech možných universitách po celém světě zcela přesně dle plánu protokolu mudrců ze Sionu na ovládání světa židy ve všech oborech.

Israelita universitním profesorem vychovatelství. V nejbližší době bude ministerstvem vyučování schválen návrh profesorského sboru Komenského university v Bratislavě na jmenování Phil. dra Karla Veleminského profesorem vychovatelství na této universitě. Dr. Karel Velemínský podnikl svého času studijní cestu po školách amerických, přeložil některé spisy Lva N. Tolstého a přičinil se o zřízení českého ústavu bibliografického.

Tisk papírových peněz pokračuje. Státní banka republiky rakouské měla 23. června 1923 v oběhu papírových korun 51,200.633 milionů, stát. poukázky 2,547.211, úhrn 7,524.844 milionů. Měla republika rakouská dle toho dne tohoto 7½ bilionů papírových platidel. Za poslední týden bylo natištěno nových korun 3.478 milionů. Vídeň platila za 1 Kč 2.121 rakouských korun. Maďarské państvo v Pešti mělo 23. června v oběhu maďarských korun 138.661 milionů, státních poukázek 55.200, úhrn 193.861 milionů. Za poslední týden bylo vytištěno za 9.661 milonů maďarských korun. Za 1 Kč platí Pešť 248½ maďarských korun. V Berlíně finanční poprask se stupňuje. Říšská banka měla 23. června 1923 v oběhu papírových marek 13,091.738 milionů, poukázky spořitelní 2,385.872, pokladní poukázky 12,898.148, úhrnem 28,375.758 milionů. Mělo toho dne Německo papírových platidel za 28 bilionů v oběhu. Za poslední týden bylo vytištěno za 2,186.646 milonů papírových marek. Německu nestačí na jeden týden již miliardy, tiskne týdně biliony papírových marek. Za 1 Kč platil toho dne Berlín 4.538 marek. Český státní bankovní úřad měl výkaz 30. června 1923 oběh papírových korun 9,„375,991.000, za poslední týden přibylo 581,776.000 papírových Kč. Celková passiva 15,„561,516.000 Kč. Česká republika měla toho dne 20 bilionů korun rakouských v oběhu, kdežto Rakousko za 7½. Česká republika trpí tedy ve skutečnosti větší inflací jak republika rakouská.

Hledá se finanční minstr pro českou republiku. — Orgán senátora žida Kaiky pražská »Bohemia« přinesla na první stránce listu 6. července 1923 zprávu s nadpisem: »Ein deutscher Finanzminister gesucht«, hledá se finanční ministr z řad Němců pro úřad finančního ministerstva české republiky. Nabídku tu učinil prý Němcům vynikající politik český. To by snad mohl učiniti asi jen ministerský předseda Švehla. Následky rudozelené koalice ministerstva Tusarovo se nyní dostavují. Stát hýří peněžitými výdaji na státní aparát, na obrovskou armádu činovníků a nemá na to. »Shánějí« pomoc a to má býti nějaký Němec. A pak se nemají Němci nám Čechům posmívat.

Američtí židé se vrhají na Rusko. Podle zprávy ruské telegrafní agentury přijeli do Moskvy američtí senátoři a národohospodáři, mezi nimi Sinclair, ředitel »Sinclair Oil Compagny«, Fall, býv. ministr vnitra v kabinetu Hardingově, Law Mason a Day, zástupce »Barnsdell Oil Compagny«. Sinclair vyslovil překvapení nad výsledky ruských bankovních ústavů při stabilisování valuty. — Židovští lupiči v Kremlu vládnoucí nad Ruskem, lákají do Ruska své souvěrce, aby loupili tu poklady přírody obrovské říše ruské.

Židovští farmáři v Sev. Americe. Židovská agentura rozšiřuje v denních listech tuto zprávu: »Kdežto r. 1900 veškerá plocha obdělávaná židy činila 12.000 akrů, vzdělávají dnešního dne američtí židé více než 1 milion akrů, jejichž hodnota páčí se na 100 milonů dolarů. Zemědělců židovských počítá se nyní ve Spojených Státech kol 75.000, kdežto před 20 lety toliko 216 židovských rodin živilo se polní prací. K šíření záliby v práci hospodářské mezi městskými židy ustavila se zvláštní Židovská Zemědělská společnost, jejíž kočovní odborníci šíří mezi příslušníky svého kmene zemědělské vědomosti. Loňského roku odborníci ti navštívili 1607 farmářů a konali 134 přednáškových schůzí a hospodářských kursů. Kromě toho udělila ústředna té společnosti rad a výpomocí ve 1450 případech. V téže době uděleno synům a dceráin židovských hospodářů 17 stipendií ku návštěvě zimních hospodářských škol. Společnost vydržuje taktéž zemědělskou nákupnu a vydává časopis »Židovský Hospodář«, jediný to zemědělský časopis světa, vydávaný v židovském žargonu. Od svého založení r. 1908 umístila společnost 14.446 židovských mladíků v práci zemědělské a výsledky výchovné jejich činnosti nasvědují tomu, že láska k práci polní se mezi americkým židovstvem utěšeně šíří«. Je přece známo, že v Sev. Americe je nyní 4 miliony židů, z toho jediný New-York má 2 miliony. Že by židé hledali živobytí na

farmách v Sev. Americe, tomu nikdo nevěří. Zde uvedené číslice dosvědčí jen tolik, jak rychle dovedou židé v Sev. Americe přisvojovati si pozemkový majetek. — Farmy si židé uchvacují vždy jen poblíže velikých měst.

Knihy redakci zaslané.

Knihy redakci zaslané. Upozorňujme znovu na velkolepé epos stařešiny českého básníka **Josefa Holečka »Sokolovič«** s látkou jihoslovanskou, v níž se tají i obraz našich bojů politických. Kniha o 508 str. Kč 36.—. Vřele doporučujeme. — Kdo se chce zasmáti, nechť si přečte **Bř. Jedličky-Brodského. »Momentky z pražské elektriky«** s 21 obr. od R. Adámka. II. vydání Kč 5.—. Nákladem Jana Svátka, Praha II., Spálená 38. Právě vyšel 7. a 8. sešit četby **Jos. Brauma: Z paměti krevních písařů.** Nákl. J. Svátka, Praha II., Spálená 30. Z téhož nakladatelství došel sešit 6. a 7. pěkně illustrovaného díla **J. F. Karase: »Z temných dob«. Doporučujeme vřele. A. V. Šmilovského,** miláčka lidu **»Spisy výpravné«** vycházi v levných sešitech u nakład. fy. Šole a Šimáček, Praha. Právě vyšel sešit 3. Předplácí se na 10 seš. poštou Kč 15.50. Doporučujeme vřele.

Na tiskový fond.

Tiskový fond. Ing. K. H., techn. fin. r., J., Kč 9.20, p. Em. M., vrch. of. st. dr. v J., Mor. Kč 4.60, p. V. R., p. vrch. ř. P., Kč 15, p. V. J., Újezd p. H. M. Mor. Kč 10, p. JUDr., Ing. O. Č., v P. Kč 4.60, p. V. T., c. as., Č. V., Kč 6.60, p. F. A., úř. opr. stav. H. v Č. Kč 4.60, p. Š. K. doz. s. v H. u P. Slezsko Kč 1, p. MUDr. V. R. v Č. T., Slezsko Kč 20, p. č. n. T. K. v P. u Ch. Kč 5.40, p. F. T. v B. p. M. Kč 5.40, p. č. s. M. F. v H., Morava Kč 6.60, p. inž. A. R., Č. T., Slezsko Kč 15, p. F. P. stavitel, V., Kč 20, p. Z. Z., V. p Z. Kč 5.40, p. J. N., K. p. J. Kč [illegible].60, p. MUDr. V. Z. v M. B. 10.20.

□□□

Všem dárcům upřímné díky. Nezapomínejte, prosíme, že jest nám těžce bojovati proti nejrůznějším nepřátelům, kteří pod všemožnými hesly strhují národ do svých tenat, aby ho ubili. **I sebemenší dárek s radostí bude přijat a v listě uveřejněn.**

Inserování v časopise „Náš Cíl" jest výhodné a velice účelné.

Nábytek
firmy Josef Frančík,
Kolín-Zálabí-Pardubice
jest nejtrvanlivější, nejlevnější a nejsolidněji pracován.
Nábytkové vozy k disposici!

Otiskujeme inserty pouze ryze československých firem arijských doporučení hodných:

Žádný švindl — spokojenost zaručena!
5 m delénu moderního na elegantní šaty, 5 m modrotisku moderního na domácí šaty, 6 m oxfordu domác. na 2 košile, 4 m molinu na prádlo, čistě mandlované. **20 m pouze Kč 108·—** zasílá pošt. dobírkou bez přirážky poštovného
Josef Stolín a spol., Náchod, Čechy.
Jsi-li se zásilkou spokojen, doporuč nás známým, nejsi-li spokojen, vrať zboží.

Nevyhnutelný v domácnosti, nepostrádatelný na cestách je v plechovkách po 50 a 100 gr. č. v. firmy **čaj s pávem J. Fromm-Opava.**
Žádejte ve všech obchodech!!

Každý uvědomělý Čech a Slovák požaduje »Náš Cíl« ve všech kavárnách a restauracích! — Čtěte naši lacinou knihovnu: 6 knih = 1000 stran za Kč 45·— v předplacení (i na 3 měsíční splátky po Kč 15·—).

Tiskem knihtiskárny Karla Brandeisa v Třeboni.

Ročník I. V Č. Budějovicích 15. srpna 1923. 16. číslo

NÁŠ CÍL

Číslo 1·— Kč.
Předpl. na rok Kč 20·40
na půl roku Kč 10·80.
Vychází 1. a 15.
každého měsíce.

Řídí redakční kruh. —
Majitel a vydavatel, jakož i zodpovědný redaktor Jan Cibuzar, České Budějovice, Zátkova ulice číslo 8.

List vlasteneckého hnutí Čechů a Slováků.

Silou proti mdlobě, vzdorem proti zlobě, ale láskou k sobě.

MOTTO. »Moje barva červená a bílá,
dědictví mé poctivost a síla«. *Havlíček*

OBSAH: Pozemková »reforma« — realistická! — Spory mezi Židy v Rusku. — Události na devisovém trhu. — Pro vlasteneckou jednotu. — Člověk neví má se smát? — Co píší noviny. — Židovská otázka. — Boj o kost. — Kolik jsme dlužni v cizině. — Policejní archiv v Praze — zmizel. — Povinnosti státu. — Bez Žida to nejde. — Vyslanec Holandska náhle odvolán z Prahy.

Výhradní prodej pro Prahu má p. G. Soukup, novinářství a insertní kancelář Praha III., Chotkova 10.

Pozemková „reforma" - realistická!

Nejkrásnější širé lány české půdy místo, aby byly odevzdány opět do rukou **českého** lidu venkovského, trvale se vydávají v majetek Židům. Nejkřiklavější jest ráz pozemkové reformy na českobrodsku.

1. Velký statek Hřiby s rozsáhlými pozemky již před válkou koupil od Liechtenšteina pan Israelita Otto Heller.

2. Panu Otto Hellerovi přidělí čs. státní úřad pozemkový do vlastnictví dvůr Balešany.

3. Dvůr Dobříchov bude přidělen do vlastnictví dosavadnímu nájemci Israelitovi Josefu Polakovi.

4. O dvůr Mochov uchází se u čs. státního pozemkového úřadu Israelita pan Kummermann a dostane ho.

5. Pokřtěný Israelita Košerák měl od Liechtenšteina v nájmu dvůr Tlustovousy, které mu čs. státní úřad pozemkový přidělí do vlastnictví.

6. Artur Klinger dostane do vlastnictví dvůr Klučov.

7. Dvůr Liblice s nejúrodnější půdou, kde z podnětu místopředsedy zemského výboru Bohumila Nováka měla býti zřízena pokusná stanice české techniky pražské, dostane Israelita Hugo Klinger.

8. Dvůr Voděrady přidělí pozemkový úřad do vlastnictví Israelitovi Josefu Klingerovi.

9. Gustavu Klingerovi přidělí čs. státní úřad pozemkový do vlastnictví dvůr Velké Nehvizdy.

10. Otto Klinger dostane lichtenšteinský dvůr v Pečkách.

Tak tedy český sedláku podle »republikánské strany pracujícího lidu českého venkova« přistupuješ — ne ty, který jsi ve své organisaci dobrým pouze k placení pohodlného bydla svých vůdců-tlučhubů a k odevzdání hlasu pro tyto své polobohy — ale tvoji zástupcové Židomilci, **k »velikému dílu pozemkové reformy«, — jak se křičí v novinách, »k odčinění křivdy bělohorské«, »k navrácení české půdy z majetku Liechtenštejnů do rukou českého lidu«.**

Pozemková reforma v tomto světle jeví se nám jako hrozná rána vedená největšími nepřáteli všeho Slovanstva přímo k našemu srdci. Bude-li tak pozemkový úřad ve prospěch »českého lidu« pracovati, přiveden bude brzy tento lid na žebráckou hůl a ti, kteří za války z války »snadno a rychle« zbohatli, budou míti své jmění pevně investované — pomocí — div se ještě někdo, je-li to vůbec možno — zákonů — v zemi, jejíž obyvatelstvo nenávidí a snaží se uvésti pod své poručenství. Myslíme, že tak si Komenský — podle Židomilců zakladatel »svobodných zednářů« — nepředstavoval vrácení se vlády do rukou Tvých, ó lide český. K čemu tedy bylo úporné bránění se starých, poctivých českých vlastenců za Rakouska, vydání české půdy, byť sebemenšího kousku, Židům nebo Němcům?

Jak čs. státní úřad pozemkový postupuje, vidno z toho, že uchazečům drobným, kteří žádají po nějakém tom hektárku půdy se po hektaru utrhává, jen aby u zbytkového statku zbylo pro nového majitele, kterého tam čs. státní úřad pozemkový usadí, půdy co nejvíce; židovští uchazeči dostanou zbytkové dvory se 120 a 130 hektary prima půdy a sázíme se, že na konec jim »zbude« u zbytkového statku až i přes 150 hektarů půdy, tedy nový israelský majitel dostane od čs. státního úřadu pozemkového do vlastnictví dvůr o větší rozloze, než jakou záborový zákon vůbec připouští a než jakou nechává dnes nezabranou!

Národní ostudou jest a zůstane přechod nejlepší půdy v samotném srdci Čech do rukou židovských.

Kde jest koalice? Či pracuje celá ve prospěch Židů? Kde jest strana agrární, prý **»věrná (?)** strážkyně zájmů pracujícího lidu českého venkova«. Proč mlčí? Proto snad, že její representant na českobrodsku, velkostatkář Lonský dostane pro své dva syny pěkné dvory: Přistoupím a Tuchoraz? Proč by tedy ostatních jedenáct dvorů nemohli dostati Hellerové, Klingerové, Polákové, Kummermannové, Košerákové a j.?

Proč zákon o záboru velkého majetku pozemkového má vedle **národohospodářského** účele též úkol navrácení zkonfiskované po bitvě na Bílé Hoře české půdy do rukou **českých**, rádi bychom věděli: **oč přišli na českobrodsku za Ferdinanda II. po bělohorské bitvě předci Klingerů, Polaků, Hellerů atd.** a proč a zač státní pozemkový úřad — jsoucí úplně v rukou agrárníků — nepřidělí nejlepší zbytkové statky do vlastnictví českým lidem? Jest snad v zájmu pozemkové »reformy« nucen přidělovati je do vlastnictví nájemcům Židům?

Potom pořádají vůdcové »venkova« manifestační pouť k mohyle lipanské, svolávají hromy a blesky na ty, kdož svého času zavinili rozkradení a zašantročení českého statku — a co dělají dnes sami? — — Bude český člověk konečně slyšeti? (»Č.« 204. 27. VII.).

Ve »Výzvě červenobílých« píše p. L. B. (snad ne bývalý Žid Lev Borský-Bondy): Kdežto s otázkou reformy agrární měla nejprve býti spojena otázka kolonisace zněmčeného území, bylo s reformou započato právě ve středu Čech, kde národnostního nebezpečí není a dokonce, jak bylo již poukázáno, v přídělu půdy bylo pamatováno většinou na Němce (rozumí se tím i Židé? pozn. red.), nikoli na Čechy. Bilance pozemkové reformy jest velmi smutná. Bude-li takto v ní pokračováno, století nenapraví chyb několika prvních let republiky, kdy partajoví korejtkáři representovali stát a vládu.

Nikomu se nesmí překážeti, kdo má jiné a opačné mínění. — Demokratismus není jen soustava politická, ale také mravní a především mravní. Masaryk.

Spory mezi Židy v Rusku.

Pan Elias Hurvicz rozepsal se v orgánu pražských Zionistů v »Selbstwehr« o veliké události, která se stala v Moskvě.

Židovští tovaryši v Kremlu místo cara vládnoucí ustanovili v ministerské radě zvláštní sekci tak zvanou »Jewsekcia«, to jest komisi pro Židy. Sekce tato na tak samotných Židů přestala v ministerské radě úřadovati. Elias Hurvicz tvrdí, že co židovský národ od počátku světa existuje, ještě nikdy Židé na vlastních lidech svých nevykonali takovou zkázonosnou zradu, jako židovští členové jmenované »Jewsekcie«. Členové této sekce Židé dle příkazu ruských komunistů prohlásili náboženství Mojžíšovo za škodlivé komunistickým snahám bolševické vlády a proto je třeba i židovskou konfesi odstraniti jako byla odstraněna a zničena pravoslavná církev. Hurvicz se nyní dušuje, že je to klam, že právě Žid, když vejde do synagogy, odhodí toho člověka hříšného a stává se z něho zcela jiný člověk, který v synagoze hledá jen spojení s Bohem. Přednostové Jewsekcie Altšules a Litwakow nejdříve se vrhali na židovské organisace Chedarim a Ješiboth, zpozavírali jejich synagogy a přeměnili je v dětské útulny a nemocnice. Tímto způsobem Jewsekcie zničila nejstarší židovské organisace v Rusku.

Ale páni Altšules a Litwakow se přepočítali. Když Židům zavřeli synagogy, šli tito do soukromých místností a konali zde bohoslužebné schůze místo v synagoze. Všichni Židé v Rusku světili sjednoceně a nerušeně šabes a konali modlitby v talmudu a šulchanu. — Jewsekcie připadla proto na myšlenku, posílat židovské komunisty na agitace a lákání Židů ke komunismu. — První pokus toho druhu byl učiněn ve Vitebsku.

Roku 1920 na dlouhý den či »jôm Kippur« přišli do Vitebska židovští komunisté a pokoušeli v tomto svátečním dnu Židy a lákali je do schůze. Ale Židé vitebští do jednoho zůstali shromážděni v synagoze a nehnuli se odtud. Totéž opakovala Jewsekcie roku 1922 ve více městech o dlouhém dnu, ale marně. Také protižidovský list vláda vydává »Bezbrežnik«. Nakladatelství »Krasnaja Novi« vydává protižidovské letáky, které píše Židovka Esther Frumkinová.

Jeden leták má nápis: »Pryč s rabíny«. Je zřejmo, že to, co zde Hurvicz uvádí, jako by Židé tropili v Rusku proti Židům, je pouhý švindl a židovský klam. Jak Židé z celého světa pracují pro zájmy bolševiků, toho dokladem je zpráva ze Lvova.

Zde zatkla policie syna místního arcimiliardáře Feuerštejna, mající ho delší dobu již v podezření z komunistických rejdů. Otec Feuerštein je snad nejbohatší Žid v celém Polsku, čili jak praví lvovský »Przeglad«, nejbohatší polský Žid na celém světě. Podezření policie ukázalo se být správným a mladý Feuerštejn usvědčen z horlivých styků s kommunisty moskevskými i ukrajinskými. Ke své matce dal si mladý Feuerštejn schovat 150 milionů, které byly mu prý svěřeny sověty na podkopnou práci v Polsku.

Organisace Zionistů z celého Německa měli sjezd v Drážďanech. Sjezdu předsedal berlínský advokát dr. Felix Rosenblüh. Současně konal se sjezd židovských organisací z celého Polska ve Varšavě v »Theatru Nowy«. Sjezd řídil polský poslanec Grünbaum.

Světový kongres Židů je svolán zase do Karlových Varů. Budou jej řídit vůdcové Židovstva dr. Weizmann a Nathan Sokolov. Zde bude uspořádána veliká oslava zionistického vůdce Ussischkina z Berlína!

Ministr dr. Beneš dal v pasovém oddělení pokyny, aby Židům z Rumunska a z Polska, kteří se přes českou republiku ubírají do Ameriky, nečinily pasové obtíže.

Stará-li se ministr Beneš o své vlastní lidi, aby jim nebyla činěna příkoří jen na příklad na hranicích Německa? A pak mají hradní páni zlost, když se řekne, že ta ČSR. je více židovská než česká.

Prosíme, aby každý v čas sdělil změnu adresy.

Události na devisovém trhu.

Česká koruna začala klesati. Dne 24. července znamenala 16.86 franků švýcarských za 100 Kč. Jen aby to nešlo s námi tak dolu, jako v prosinci 1921.

Ve Vídni si libují. Koruna rakouská pomocí cizího kapitálu se ustálila.

Vídeň platila 24. července 1923 za 1 dollar 70.935 korun, za 1 Kč 2.131 korun.

V Berlíně to nebere konce. Zde se platilo téhož dne za 1 dollar 283.292 marek, za 1 Kč 8.478 marek. A to není ještě u konce. Ve směnárnách v Německu se ale tolik marek za 1 Kč neplatí.

Panstvo ve Varšavě platilo toho dne za 1 dollar 128.000 polských marek a za 1 Kč 3.860 polských marek. Klesli Poláci valutárně hlouběji jak ve Vídni.

Maďaři platili toho dne za 1 dollar 9.240 maďarských korun, za 1 Kč 277 maďarských korun. Jsou tedy Maďaři mezi deflačními státy poměrně nejlépe opatřeni. Maďarská koruna klesá sice ale velmi zvolna.

V Curychu platili 20. července 1923: za 1000 říšských marek 1½ centimu, 100 Kč 16 franků 95 centimů, 100 korun maďarských 6 centimů. 1000 polských marek 4 centimy, 1000 vídeňských korun 8 centimů, za 100 franků francouzských 33½ franků, 100 lir 24½ franků švýcarských.

Jak vidíme i frank francouzský a lira valně poklesly.

Menšiny.

Za monarchistického, despotického a germanisujícího nebo maďarisujícího Rakousko-Uherska směly naše české a slovenské menšiny pořádati protestní schůze proti útokům germánské vlády a jejího úřednictva, směly své protesty v parlamentě aspoň přednésti. — Pravda, vyhověno bylo zřídka kdy...

Dnes jsme prý však volnými, prý osvobozenými »Čechoslováky«, nepodléháme prý více terroru Vídně (až na ten tajný archiv, pozn. red.), ani diktátu Berlína a co se děje? Realisticko-židovskou převýchovou, praktikovanou od let sedmdesátých minulého století, vychovávána jest naše intelligence v samých -ismech, vytvořena »škola«, kde se všechno české nebo slovanské zcela po řeznicku rozsekalo, aniž by někdo z těch velkokrečzníků dal dohromady něco celistvého a hlavně národně českého nebo slovanského: opisovali pilně cizí vzory, kde to šlo nastrčiti na české kopýtko a epochální realisticko-židomilné dogma rostlo podle honorářů strany mezinárodního, všeovládajícího velkokapitálu. Aby nebylo Čechů a Slováků, aby ztratila se spojitost se staroslavným královstvím, aby zašlapáno bylo státní právo — pro něž Havlíček a Palacký bojovali — aby mohly se nám vypravovati osvobozenské legendy, abychom jasně zřeli, že nevděčíme za své znovuzrození a osvobození sami sobě (viz čl. v našem listě č. 5, »Židé u kolébky ČSR.«), ztratil se v cizině národ Čechů a Slováků nebo byl »zhandlován« za cosi beztvarého, neživého, ba za nedochůdče, realistického zmetka »Čechoslováka« — nejkrásnější náběh k »všečlověkovi«. — Jenom divným zůstává, že příroda jest reakcionářskou (běžné dnes slovo v ústech židovských zaprodanců, třeba byli koalovaní a státotvorní) a nepočala honem tvořiti všerostliny, všezvířata, všenerosty atd., ale zůstává věrna své tradici a neznásilňuje individualitu, naopak ji živí. — To jenom člověk, a z těch zase jenom obrpokrokář-židomil chtěl by, aby lidstvo proměnilo se konečně v otroky Židovstva, vždy a všude germánsky smýšlejícího — ostatní, morem vyžíračství neb velikášství nedegenerované člověčenstvo smýšlí jinak.

Prvním »dílem« Osvoboditelc bylo tehdy vytvoření nového druhu lidí, žijících t. č. v srdci Evropy, zvaných »Čechoslováků«. Druhou velikou vymožeností těchto Osvícených Osvoboditelů bylo, že nazvali naše české menšiny kverulanty.

Hraničáři, jste kverulatny za to, že věříte, že »vláda vrátila se do rukou Tvých, ó lide český«, že věříte ve vydání zákona na ochranu nám všem jistě drahého státu Čechů a Slováků, na ochranu českých nebo slovenských menšin; jste kverulanty za to, že nedlouho po 28. říjnu přivedli jste k pomníku sv. Václava z Chebu zbité české děti, jichž oči strašlivě žalovaly a že se utíkáte k žido- a germanofilské vládě o pomoc.

Nemůžeme přece tento Váš těžký stav prostě konstatovati a ponechati teprve dějinám, aby tyto plody zlého srdce, šíleného rozumu, a tupé nesvědomitosti odsoudily. **Nesmíme** dnes ve světě, dokud v něm nežijí sami andělé, přirovnávati tak tragicky neosvědčenou Tolstojovu zásadu »neprotiviti se zlu«; naopak nutno dnes pravdu a dobro milovati, lež a zlo potírati. — **Bez této zásady není dnes pokroku a štěstí lidstva ani národa.** Nesmíme zavírati oči a žíti ve světě vysněném, jaký existuje pouze u odkojenců realismu = Židofilství a germanofilství, ale jaký neexistuje ve skutečnosti. — V dnešní žurnalistice jest málo charakterních lidí a najde-li se, je bezcharakterní sebrankou napaden proto, že si dovolil dnes v době největšího rozvoje náboženství kaditelnic — míti charakter. A »české« noviny se předhánějí ve chvále t. zv. »nového režimu«, který ve skutečnosti znamená hospodářskou nadvládu Židů ve státě a nové, horší utištění českých a slovenských menšin v osvobozené domovině.

Čtěte naši lacinou knihovnu: **4 knihy = 600 stran.** — Jos. Ráz: **Láska.** J. Cibuzar: **Lze-li paklíčem otevříti bránu nebeskou.** J. Roškot: **Neznaboh.** Hilferding: **Hus a jeho poměr k pravoslaví; brožované za Kč 32.—, vázané za Kč 40.—** i s poštov., pokud zásoba stačí.

Dobroslav Havlík, Turnov:

Pro vlasteneckou jednotu.

Není pochyby o tom, že v našem národě probouzí se silný vlastenecký duch. Toto vlastenectví probudilo by se u nás i tenkráte, kdyby ani nebylo zahraničních příkladů. Není to móda ani napodobování něčeho, nebo někoho. Naše vlastenectví roste **z všeobecného, živého pocitu potřeby, ba, dnes už z naprosté nutnosti.**

Jak živě, spontánně roste u nás vlastenecké hnutí, toho nejlepším důkazem právě jeho organisační nejednotnost, jež arci způsobuje v některých částech národa určitou zdrženlivost, ne-li dokonce i nedůvěru. Ale není-li naše vlastenectví jednotné organisačně, je jistě jednotné ideově. Hlavní příčinu organisační nejednotnosti vidím v tom, že není u nás dosud jednotného náhledu o taktice a o rozsahu činnosti vlasteneckého hnutí. Ale řeknu-li, že jsou to příčiny hlavní, nemyslím tím jistě, že jsou to příčiny jediné. Je totiž pochopitelné, že když už vzniklo několik vlasteneckých organisací, které vznikly z uvedených příčin, že se časem pak dostavovaly a dostavují i příčiny další, způsobované samostatným organisačním vývojem a postupem. Tyto další příčiny počaly se letošního jara kupiti v některých případech tak povážlivou měrou, že opravdoví a upřímní naši vlastenci byli již v úzkostech **o budoucnost celého vlasteneckého hnutí** a zejména pak ovšem **i o budoucnost našeho národa!**

A nyní přicházím k hlavní věci, o níž bych si přál, aby uvažovali **všichni,** kteří to s naším hnutím i s naším národem dobře myslí.

Především jest si třeba ujasniti, že má-li naše vlastenecké hnutí skutečně a vážně splniti svoje veliké úkoly, že se musí státi živelným a rozhodným. Přes všechny velké neúspěchy našeho vlasteneckého hnutí, nasvědčují dosavádní zkušenosti zasvěcených jeho činovníků, že by další jeho vývoj neděl se pravděpodobně tak, jak toho žádá **svrchovaný zájem národa!**

A byly to právě tyto věci, jež nás přivedly dne 17. června na fašistický sjezd do Holešova! Naše turnovská odbočka Národního hnutí, která je jistě jednou z nejagilnějších a jež dnes, díky veliké obětavosti a nadšení svých členů, ve stálém styku se všemi organisacemi vlasteneckého hnutí, správně pochopila velikou vážnost nastalé situace a rozhodla se tehdy čistě spontánně, že vyšle na fašistický sjezd do Holešova dva delegáty, aby bylo ještě v poslední chvíli odvráceno již již hrozící nebezpečí, že místo společně, půjdeme proti sobě! Dostalo se mi tehdy té cti, že jsme byl vybrán k prove-

dení tohoto krásného, ale dosti nesnadného úkolu. Mohu tedy jen potvrditi, že to snad bylo přímo štěstím, že jsme učinili to, co jsme učinili!

A tenkráte, v Holešově jsem plně teprve pochopil, co by to znamenalo, kdybychom se tak všichni **spojili v jednu velikou, mohutnou organisaci!**

Tam jsem plně pochopil, jaký ohromný morální účinek by mělo v zápětí takové sloučení celého vlasteneckého hnutí! — Tam jsme si to také upřímně a poctivě řekli, že to naše krásné vlastenecké hnutí se stane opravdu lidovým, **národním hnutím ien tenkráte, jestliže se všechny jeho dnešní složky slouči v jedno!**

Tam jsme si věrně slíbili, že učiníme vše, aby se tento **nutný předpoklad** zdárného výsledku naší národní práce a občtavosti brzy **stal skutkem!**

Pokud vím, naši bratři Moravané a Slováci se na ten velký národní čin připravují. Učiňme tedy i my zadost tomuto vznešenému národnímu **příkazu!**

Pozn. red. Naši čtenáři četli tuto výzvu **z naší strany již mnohokráte.** S radostí však znovu jí dopřáváme místa. Znovu a důrazně připomínáme všem stávajícím organisacím vlasteneckým, že musí býti v prvé řadě antisemitskými a naprosto nekompromisními.

Žádáme každého, kdo održel pátý svazek naší knihovny (Fr. Vychodil: »A běda nám«), **aby jej laskavě co nejdříve zaplatil.**

Alois:

Člověk neví má se smát?

V Lausanne podepsali zástupci západních velmocí a balkánských států mír s Tureckem. Od 8. října 1912 se na Balkáně bojovalo. Tehdy král Černé Hory vypověděl válku Turecku. A Turek přece zůstává v Thracii, poněvadž Židofilové Lloyd George s Venizelem v Turecku v poslední době a Rakousko-Uhersko v dřívější době »drželi palec«. S pomocí těchto výtečníků udrželi se Turci v Evropě a jakmile se páni mír smlouvající (již od 15. listopadu 1922 — to už samo to smlouvání přijde pro státy draho) vrátí do svých zemí, počne se nové haštěření na Balkáně, o panství Turků v Evropě vzejde nový spor a Balkán znovu zdvihne krvavou pochodeň války — — jen aby nebyla zase světovou — když dnes tolika »přátelům a spojencům« i »našim nejlepším« lidem, jedná se o zničení Slovanstva. Důkazů snad bližších netřeba. Slepému nemluv o barvách.

»Výzva červenobílých« v č. 12. přinesla o našem evangeliu pravdy — jak nazývá jeden poctivý hraničář knihu Vychodilovu — lichotný posudek, z něhož citujeme: »Snaživé vydavatelstvo jihoč. spis. zaslouží si zajisté vřelé díky české veřejnosti za vydání této opravdu cenné knihy — — shrnuta tu ohromná spousta nanejvýš zajímavého materiálu a dokladů historických, zvláště z novějších našich dějin politických. Pod tímto historickým dokumentárním osvětlením stane se tak mnohým, **kteří dosud nechápali, patrno, kde jsou příčiny naší současné politické a národní bídy.**« V čísle 16. téhož listu v úvodníku nazývá profesor dr. V. Štěpánek náš způsob boje »kusákovským«, zapomínaje, že jeho list »Štít Republiky« byl svého času několikrát vydán jako příloha dr. Kusákova »Staroslovana« — praví, že poškozuje nacionalismus a Slovanství a varuje: »A to by bylo první poučení pro nás i »Nár. Hnutí« při spojování s různými »divokými proudy«. — Poněvadž jsme byli z několika stran dotazováni co tento způsob psaní znamená, odpovídáme: Buď byl pan redaktor na dovolené a jeho zástupce nečetl úvodníku — a nebo není sdružení tím, čím býti má. Prof. dr. Štěpánek jako Slovan a antisemita nikdy nepřipustil, aby se ostrým, nebojácným způsobem řekla pravda o českých vůdcích Židorealismu, a aby se tak lidem otevřely oči. Máme v živé paměti, jak svým listem, právě přílohou »Staroslovana« postavil se svého času proti »Štítu národa«. Nejsme ve spojení ani s vydavatelstvem zaniklého »Staroslovana«, ani »Štítu národa«. jest nám však divno, proč pan prof. Š. staví se, jakoby zásadně proti všem projevům pravdy, které energicky a bez rukaviček bijí Židofily a Židorealisty. — Či nese to již zaměstnání profesora samo sebou? Pak by ovšem našel odpověď na svůj prapodivně započatý úvodník v čísle 12. téhož listu, »že dosud nechápe, kde jsou příčiny naší současné politické a národní bídy«.

Poněvadž musíme zůstati naprosto důslednými a nekompromisními v otázce národnosti, vracíme se ku českobudějovické přednášce univers. prof. dr. Mareše, který v řeči jinak vzorné řekl: »Jest mně daleko, abych proti Židům vystupoval, naopak, varoval bych před tím. Jsou mezi nimi také dobří čeští vlastenci.« Divíme se jenom, jak možno vědátorovi tak zvučného jména — když mimo to citoval z Nerudy (pro strach Židovstva), některé ostré věty a doložil, že »už tenkráte stavěli se Židé nepřátelsky proti českému národu« — tvrditi na veřejné přednášce, že mezi Židy jsou také dobří čeští vlastenci. To jest zřejmé sypání písku do oči lidu, který jest nucen následkem toho položiti si otázku: »Jsou tedy červenobílí skutečně upřímnými, naprosto nekompromisními vlastenci (poněvadž p. prof. dr. Mareš podepsal jejich prohlášení a ve »Výzvě« čteme ostré články protižidovské), nebo připouští, že může býti člověk **jiné národnosti** (zde na př. Židovské, **nemluvě o náboženství**), **jiné rasy** také dobrým českým vlastencem? Židům byla v republice přiznána práva samostatné národnosti, tak zv. menšin a oni nyní vytvoříce zákon na ochranu republiky, jednají jako kdyby už jim zcela patřila a **každý, kdo prohlašuje, že Žid může býti také dobrým českým vlastencem, kopá hrob národu Čechů a Slováků.** Jako Sokolstvo bude vlastenčícími Židy zničeno, tak všechno ostatní České či Slovenské v tom okamžiku, kdy jediný Žid se tam vetře. Proč tedy p. profesor na jedné straně ostře odsuzoval realisty = »naše obrpokrokáře« = židomilce, když uznává, že mezi Židy mohou býti i čeští vlastenci a když »bylo by velmi dobře, kdyby s námi chtěli pracovati věrně a nebylo by dobře, kdybychom je odháněli«. Můj ty smutku — to přece už židomilní realisté všude provádějí a dávno hlásali — k tomu není třeba nových organisací ani Národní Demokracie, to se provádí ve vládě a jest škoda tedy platiti do organisace, kde se hlásají tyto »novinky«. Proti tomuto zločinu na národu Čechů a Slováků ostře a nebojácně vystupujeme a proto se nedivíme, že i t. zv. Národní demokracie postavila se po bok socialistickožidomilným stranám a pustila ze svých listů do nás ostrou palbu. Jen střílejte plánové, dělá-li vám to dobře — však on národ přece jednou prohlédne.

Podle novinářských zpráv profesor Prokop Maxa, vyslanec ČSR v Polsku, sešílel. Jest to již druhý politisující profesor obchodní akademie v Praze, jejž stihl tento osud. (Prvním byl Jirák, kterého bývalý kolega a kamarád Beneš nechal uvěznit.) Při povaze pana Maxy

jest ovšem záhodno zprávu o jeho sešílení přijmouti s náležitou reservou. Pan Maxa jest totiž rozený komediant, při tom však bezohledný cynik a egoista, stejně domýšlivý, jako všeho schopný: intrikán, praštěný slavomamem. Proslul v Přemyšlu jako rakušák nejčistší ráže a pak jako »organisátor« v Turkestaně a Taganrogu. Další jeho činnost na Rusi není ještě dostatečně objasněna, stejně ne, jako úloha, již do posledního okamžiku hrál »v otázce« Javoriny. (Nár. Rep.)

Věru divně se to u nás točí a dnes zase »národní« demokracie nemůže spát pro Vychodilovu knížku. Napřed »státotvorní« socialisti si mohli pusy roztrhnout a péra upsat a dnes zase »státotvorní« »národní« — inu koalice = souspřeženectvo.

Edáček, který to doma nemůže dáti dohromady, jezdí nyní po Francii a Anglii a »ze svého« — jako začal již Osvobození — uděluje nyní v diplomacii sešedivělým státníkům západu milostivě výklady. Všude — kde to bylo předem honorováno — čekají na Edáčka, jako na boží smilování. Jest-li On to nevytrhne, pak už nikdo. On, Edáček, Sindetikon »klebt, leimt, kittet alles« — až na tu svou domovinu, kde se mu to čím dále tím více rozkližuje. — I tu reklamu v cizině platí Edáček »ze svého« — božc, bože, ten musí mít »prachů« — to ty »dva« domy ve Vršovicích tolik stouply v ceně — po zaplacení dluhů — nebo ta teta »z Ameriky« co dala těch »80 až 90 nebo možná 120 až 130 tisíc?« — Potom se nesmějte, není-li vám do pláče.

Dovolujeme si naše čtenáře upozorniti, že v naší knihovně právě vyšel VI. svazek: Hilferding: »Hus a jeho poměr k pravosla ví«. Cena i s pošt. Kč 10.— i v poštovních známkách.

Co píší noviny.

»Slovan« čís. 7/1923 píše: Starý a surový nemrav, kdy si strany rozbíjely schůze a znemožňovaly řečníkům mluviti, již zase začíná. Jenže tentokráte neničí již schůze soc. dem. čs. socialistům nebo komunistům či naopak, nýbrž činí tak čs. socialisté — Nár. Hnutí. Beneš a Klofáč jezdí po Čechách a všude horlivě agitují proti N. H., stoupenci jejich pak konají otrockou službu. (Při poslední schůzi »voněli« kořalkou). Pálí si však prsty pro věc nespravedlivou. Neboť N. H. chce silný stát, řečená politická organisace chce zachování koryt, bez ohledu na to, co se děje ve státě. N. H. chce zredukování poslaneckých a ministerských platů, poslanci ale a ministři béřou veliké platy i po zlepšení valuty a po značném zredukování služného státnímu úřednictvu. — N. H. jest proti hromadění prebend v jedněch rukou, poslanečtí předáci hromadí však výnosné funkce na několik osob a ještě k tomu nejnezpůsobilejších atd. atd. Odtud ten šílený vztek, rozbíjení schůzí, rvačky a pod. Když svého času prof. Masarykovi rozbili v Benešově (tehdy) n á r o d n í socialisté jeho schůzi, řekl: »to by volové také dovedli.« — Myslíme, že ten výrok platí dosud, i když to nyní dělá v l á d n í strana. — — Než mýlil by se každý, kdo by myslil, že realisté přijdou k rozumu definitivně! Kde pak by oni navazovali na platné, i Franz Josefem I. uznané státní právo české, platící i za Habsburků **proti Habsburkům!** Raději zůstanou lpěti na své fikci, kterou zastupovali za Rakouska **pro Rakousko,** říkajíce, že český stát přestal existovati, ztratil kontinuitu atd., atd. — Český stát, jemuž nyní říkáme ČSR., byl dle nich zřízen teprve jimi, začal existovati teprve r. 1918 a žádné řeči se již nepovedou!

»Nezávislé Listy« čís. 28/1923: ... falešná humanita zvrhla se v praobyčejný hnus a v násilnictví, bohužel chráněného paragrafy, jakoby se jednalo vskutku snad o něco celostátního a čestně vedeného. — Z nemocenských pokladen neudělali si socialisté jen politické pašalíky, ale i přímo obchodní — jak by také mohli skutečně všem nemocným a potřebným pořádně platiti, i když poplatky jsou nestydatě obrovské, když správní náklady těchto socialistických medáren jsou tak úžasně vysoké. Pokladny zaměstnávají na zcela šimlovitou práci zbytečný počet úřednictva, někde nedostatečně kvalifikovaného, které pomocí nemyslících mas pomohlo si lehce k válečným žlabům, ale masy z toho nemají nic. Platy takových úředníků jsou horentní: ve velkých městech u předních úředníků 40—100 tisíc Kč, ba i u menších pokladen jsou obrovské.

»Nár. Republika« čís. 28./1923· Prazvláštní kastou v našem národě jsou čeští středoškolští učitelé. Ti jako by byli zmizeli z našeho života a buď neúčastní se vůbec ničeho, nebo stojí v čele lžihumanistických a pseudopokrokářských šiků, zatím co v táboře německém profesoři a studenti jdou v čele vlasteneckých hnutí. Vypadá to nejinak, že zvláště od doby, kdy jeden středoškolský učitel stal se zahraničním ministrem, druhý vyslancem, třetí ceremoniářem atd.. atd., pánové mají za to, že podobně jako infanteristé Radeckého ve své patrontašce měli každý maršálskou hůl, i oni všichni jsou zrozeni k čemusi »vyššímu«, než učiti jen nedospělou mládež... Samý bezbarvý »humanista«, stížený duševní tuberkulosou lžipokrokovosti. —

»Výzva červenobílých« č. 14./1923: — — Lidé však, kteří zbraň v ruce neměli, jsou u nás »legionáři« vzbuzujícími jen útrpný úsměv. Stejně ti, jimž přiznán legionářský »charakter« (když nemají jiného) za to, že dne 28. října 1918 byli náhodou za hranicemi. — Legionáři, kteří klidně akceptují legionářství Benešů, Patejdlů, Girsů, Sychravů a pod., dávají si vysvědčení, že jejich legionářství jest dílem náhody a ne dílem vůle, jinak by v mravním rozhořčení museli zakázat takovým pseudolegionářům mluviti za sebe. Dokud tak legionářstvo neučiní, nenabude ztracené důvěry a vážnosti v české veřejnosti. Legionář.

— — Je smutné, že tak málo váhy má všecko toto slovanství v koalici! Jaká to koalice, když Dr. Beneš pozve si Miljukova (profesor a vůdce stejnorodé strany jako naši čs. soc.; vydal rudým katanům cara a pomohl zničiti slovanské Rusko) k agitaci proti panslavismu, zatím co slavjanofilští Rusové musí mlčeti — za dlouhého, tichého souhlasu i nár. slovanské části koalice! Jak možno, že v Karpatské Rusi vládne Němec a provozuje se tam proti ruskému jazyku vládní agitace — když nejen nár. demokracie, ale i Klofáč(!) a nejen on, nýbrž i soc. dem. jediný zástupce ruský v senátě Lažo, jsou přece proti ukrajinství a pro ruštinu, stejně jako většina ruských učitelů a ruského lidu? Kdo tu po straně vládne a vede naši slovanskou politiku v tomto pravláštním duchu, známém nám již z akce zahraniční?! Zde jest povinností nacionalistů postaviti svůj — starý slovanský program a vésti o něj boj až do plného rozhodnutí. Kompromisy odmítáme. Plané protesty nám nepostačí — my chceme z m ě n u slovanského vládního programu!

Židovská otázka.

III.

Ve II. století tvoří Židé většinu obyvatelstva ostrova Cypru. Rozhodnuvše se založiti tam samostatný židovský stát, používají prostředku, jenž už známe ze Starého Zákona: za jediný den pobíjejí ostatní obyvatelstvo ostrova, počtem asi 240.000 lidí, a aby mořský stát židovský nebyl bez opory i na souši, oni současně vylidňují i nežidovské obyvatelstvo města Kyreny, počtem 220.000 duší (Mommsen: Römische Geschichte V. 543).

Ve Španělsku sledují tentýž cíl s velikou opatrností a s podivuhodnou vytrvalostí. Oni přivolávají si z Afriky plemenně příznačné Araby a to právě za panování onoho visigotského krále, jenž je zasypával přízní. **Beze vší nenávisti, jen proto, že v tom vidí svou výhodu, zrazují svého velkodušného ochránce.** Za kalifů pak získávají větší a větší moc ve státní správě. »Oni zcela soustřeďují ve svých rukou duševní i materielní moc země«, píše nesporně judofilský historik Heman. Jest pravda, že maurský stát při tom hynul jak duševně, tak i hmotně, což však Židy zanechalo chladnými. »Všecko movité jmění země bylo zcela v jejich rukou. Pozemkový majetek pak rovněž začal přecházeti do jejich moci a to lichvou a koupí zadlužených statků šlechtických«, píše dále Heman. Začínaje státním sekretářem a ministrem financí zastávali Židé všechny úřady berní a peněžní operace. Skoro celá Aragonie byla zastavena židovským lichvářům. V městech tvořili Židé většinu zámožného obyvatelstva. Židé použili své moci, aby si zabezpečili různá privilegia. Tak na př. svědectví jednoho Žida stačilo, aby dluhy křesťana byly uznány právoplatnými (totéž bylo i ve vévodství rakouském a v jiných státech), kdežto svědectví jediného křesťana proti Židu nestačilo. Židé tak zneužívali těchto výsad, že se až lid bouřil.«

Totéž bylo by se stalo i v Německu, kdyby tomu nebyla v čas zabránila církev a proziraví státníci. — Karel Veliký k správě svých financí pozval z Italie Židy. Tito v brzku zabezpečili sobě a svým souvěrcům značné jmění a výhody. Najímali státní berně, získávali trhová privilegia — přeložení trhů ze soboty (šábes!) na neděli atd. — Za té doby považováno bylo za znamení dobrého tonu choditi do synagogy!

V tomto ohledu už babenberští knížata XIII. století dali svým nástupcům příklad, svěřivše vedení státních financí Židům a odměnivše tyto správce pokladu tituly. Veliký papež Inocenc svěřoval Židům důležité dvorní úkony. Francouzští rytíři byli nuceni zastaviti své statky Židům, aby zajistili si možnost účastenství v křižáckých výpravách. Rudolf Habsburský podporoval Židy v každém ohledu. Oni byli činni u jeho dvora a on všemožně ztěžoval veškery žaloby podávané proti Židům, jež vyňal z právomoci obyčejných soudů.

Tak bychom mohli stopovati příliv a odliv Židů a jejich vlivu až po naše dny. Všechny vojny XIX. století jsou v těsném svazku s židovskými finančními operacemi. Už za Napoleona byl Nathan Rothschild interessovaným divákem při bitvě u Waterloo; roku 1871 súčastnil se za Německo Bleichröder a za Francii Alfons Rothschild mírového jednání. I pařížská komuna byla jen židovskou machinací — a jak známo, palác Rothschildův v Paříži byl za revoluce střežen národní gardou.

Žádáme každého, kdo zaplatil předplatné Kč 14.40, aby nám lask. poslal doplatek na celoroční předplatné v obnose Kč 5.40, jinak předplatné končí číslem 17, na což již dnes upozorňujeme.

Různé zprávy.

Boj o kost. V Č. Budějovicích leží si »státotvorné« strany ve vlasech. Blíží se obecní volby, proto ten shon, křik, nadávky a vyčítání. **Socialistickým hospodářstvím na radnici, za asistence ostatních stran dospělo město 45 milonů Kč dluhů.** — Ale i o kost se perou...

Kolik jsme dlužni v cizině (N. R. 29./23). 1. Spoj. Státům 92 mil. dolarů. 2. Anglii 10,445.564 liber šterl. 3. Francii 140 mil. franků. 4. Italii 180 mil. lir. 5. Revoluční půjčka na Rusi 500.000 franků = dle dnešního kursu cca. 6.120 milonů Kčs. Úroky z těchto dluhů, resp. i dluhy samy se platí dle jich dospělosti, po případě dohody s věřitelským státem a jest účelům těmto určeno v rozpočtu na rok 1923 celkem Kč 414,440.371 z toho **na úroky 274,560.371 Kč a na splátky kapitálové Kč 139,880.000.** Kromě těchto dluhů jest ještě závazek, plynoucí z mírové smlouvy v obnosu 750 milionů zlatých franků, na kterýžto účel vloženo jest do rozpočtu na rok 1923 obnos Kč 450 milionů.

Dědictví. ČSR. převzala podle »Našince« ze starého Rakouska 4076 pensionovaných důstojníků, z čehož 352 generálů, 520 plukovníků, 638 podpluk., 528 majorů, 899 kapitánů, 679 nadporučíků a 469 poručíků a podpor. Z těchto 1032 vůbec nebydlí v ČSR. Ve Vídni jest jich 701, ve Še. Hradci 242, v Polsku, SHS., Německu, Italii a Rumunsku 89. Bez poznámky.

Policejní archiv v Praze — zmizel? (píší »Nezáv. Listy«). Každopádně z něho něco zbylo, něco bylo asi zničeno a něco uschováno. Proč? Inu, aby lecjací bezcharakterní, české věci zrádní mizerové nebyli v celé nahotě odkryti a nynější jejich okrádání republiky beze slávy neskončilo. Mějte jen důvěru v čestnou Prahu, ona vše čestně vede pod velením řemeslných politiků a proto také každé chvíle tolik hnusu, bahna a svinstva se provalí — aby za měsíc bylo mezi bezcharakterní sebránkou ututláno.

Povinností státu, který chce slouti státem demokratickým a sociálně spravedlivým, jest pracovati k zvýšení průměrné míry životní všeho obyvatelstva, což arcif nemůže se státi ve formě vyplácení podpor v nezaměstnanosti, nýbrž stát takový musí se starati o zaopatření práce všem, kdož pracovati chtějí a donutí k práci všechny ostatní, kteří se práce štítí. (Dr. inž. Zástěra ve »Výzva červenobílých«.)

Dr. J. Herben — světec temna. Dr. H. je dosud, zdá se, senátorem Nár. demokracie (zaujav místo, patřící bezesporně paní Vikové-Kunětické). Ale po svém odejití z »Nár. Listů«, protože byly své doby odmítnuty jeho útoky na profesora Pekaře k vůli Dürichovi — pracuje v druhém táboře a sedí ďál jako senátor v prvém. (»V. Čb.«) . . . ale není sinekurista podle theologie realistů.

Šefredaktor »Práva Lidu«, poslanec Stivín řekl na schůzi v Hradci Králové: »Nám není tato koalice po vůli, šíří reakci. Tím dnem, **kdy německá soc. demokracie přihlásí se do vlády, půjdou z ní klerikálové a přihlásí-li se komunisti, půjdou z vlády národní demokrati.«** Zajisté skvělý obraz »státotvornosti« dnešních státotvorných stran.

Kdo pořádal demonstrační průvody na oslavu německých vítězství, kdo při převratu první přebarvil se pokrytecky z Rakušáka na Slovana a českého vlastence, aby obratem zase zrazoval naše bratry na Slovensku? — Žid!

Vyslanec ČSR. »Celé romány, hodně sensační daly by se napsati z dob rodící se čs. diplomacie, uznají konečně ve vedoucích místech, že už toho má národ dost? Nebo musíme čekati, až se ti neschopní a domýšlíví hladovci všichni vystřídají a zbankrotují? Varšavský vyslanec Maxa nebyl normálním, když ho poslali na exponované místo do Polska. Polské spodničky rozbily Maxův nervový systém a otřásaly lavorinou« píše M. R. a končí: »Jsou lidé, kteří jezdí »smiřovat« celý svět a ve svém úřadě pořádek udělat nedovedou. Či jaký pán, takový krám?«

Vítáme Vás. V Plzni počal vycházeti týdeník N. H. »Na Stráž«! Přejeme ze srdce mnoho zdaru!

»Svůj k svému«?! »Výzva Čb.« píše: »Podporujme svůj český obchod« se stále volá — a při tom se odepře jakákoliv státní pomoc českým bankám, které se octnou v nesnázích, byť i bez své viny (Pozemková). To by se konečně dalo omluvit tím, že stát nemá prováděti žádnou ingerenci na soukromé podnikání. Ale jak se to rýmuje s tím, že podle zpráv byla bankovní firmě Fischl & Bondy (rein »christliches« geschäft — pozn. red.) prodloužena lhůta pro věřitele k přijetí vyrovnání! To tedy znamená, že české podniky, na nichž jsou tisíce našich drobných střádalů interesovány, nechají se padnouti a tím nastává ožebračení tisíců malých českých lidí, kdežto na druhé straně . . . ?!

Castiglioni. »Některé listy oznamovaly, že president Masaryk přijal v delším slyšení pana Castaglioniho, vracejícího se z delšího pobytu v Karl. Varech. Tato audience není bez zajímavosti, uváží-li se, že president Castiglioni má četné mezinárodní styky nejen finanční, nýbrž i politické, přes to, že tyto poslední pravidelně zapírá. Dlužno připomenouti, že to byl právě pan Castiglioni, který v létě 1920 svedl tehdejšího ministrpres. Tusara, dlícího v Portorose, s italským ministrem zahraničních věcí hrabětem Sforsou ke konferenci v Benátkách. Tenkráte doznal sice pan Castiglioni italským žurnalistům v benátském hotelu Danieli své přátelství s Tusarem i Sforsou, ale o obsahu rozmluvy obou ministrů, která trvala tři hodiny a které mimo ně byli přítomni jen náš terstský konsul tehdejší Šeba a Castiglioni, sprostředkovatel neřekl ničeho. Později ovšem se ukázalo, že Castiglioni radil hr. Sforzovi, aby v tehdejší dost napjaté situaci mezi Jugoslávií hledal sblížení s ministerským předsedou Tusarem. V oné konferenci došlo skutečně k výměně názorů, která dobré styky naší republiky s Italií na dlouhou dobu zaistila, čímž se už zachmuřující obloha na jihu mohla opět vyjasniti. Castiglioni těší se zvláštní přízni nynějšího chefa vlády římské Mussoliniho.« Zprávu tuto přinesla »Tribuna« 20. července 1923. Z tohoto orgánu rabínů a hradu přinesly zprávu veškeré listy ve Vídni. Castiglione a jeho druh Basel jsou nyní na burse ve Vídni rozhodující finančníci. Basel je Žid z Haliče, Castiglioni je syn rabína z Terstu.

Antal Stašek. Tyto dny slavil semilský notář Zeman své 85 narozeniny. Zajisté vzácný to věk. Oženil se se Židovkou ze semilského pivovaru. Syn pana semilského notáře je v redakci »Rudého Práva«, kde píše pod jménem Ivan Olbracht. Také slavný Jirásek se spříznil se Židy — provdal dceru za Žida Pragera. Vodňanský lékárník-spisov. Herites provdal dceru za pivovarníka Kolma.

Bez Žida to nejde. Ve starém Rakousku byl chefem vládní tiskové kanceláře ve Vídni maďarský Žid Halban, k němuž chodili do školy naši redaktoři »Národních Listů« Eisn a Žid Penížek-Münz. Chefem telegrafů tiskové kanceláře české Čtk. je Žid Dr. Hammerschlag. Šéfem polského tiskového odboru v ministerstvu zahraničních záležitostí jmenován bývalý místoředitel polské tiskové agentury v Lausanne za světové války a dlouholetý úředník ministerstva zahraničních záležitostí Nathanson.

Osvoboditel českého národa Dr. Maxa prý zešílel. Vyslanec české republiky Dr. Maxa byl převezen do sanatoria ve Veleslavíně u Prahy.

Vyslanec Holandska náhle odvolán z Prahy. Vyslanec holandský Jans na rozkaz své vlády náhle opustil Prahu pro spory obchodně-politické. Jak vidno, bratr dr. Beneš vládne šikovně.

Národní Kozákov. »Národní Politika« dne 15. července 1923 přinesla tuto zprávu: V nejnovější době dostal Hitler nového spojence: Bylo založeno Ukrajinské nacionální kozácké tovaryšstvo, s kanceláří v Mnichově. Nová organisace má ve svém odznaku veliký zahnutý kříž, také z jejích stanov a programu možno vidět, že jest to organisace napodobící ve všem německé hakenkreuzlery. Především jest založena silně proti židům. Státním občanem Ukrajiny může býti toliko kozák a kozákem toliko Ukrajinec! Žid jakožto cizozemec nemůže býti občanem ukrajinského státu. Židovský majetek musí prý býti vyvlastněn. Třeba provésti revisi zákonů a založiti ukrajinské zákonodárství na slavných tradicích ukrajinských a ne na římském právu, které prý podporuje zájmy světové židovské internacionály. Vlivy židovské musí býti vůbec vymýceny: Jest třeba vyvořit národní ukrajinský tisk, který by byl redigován a financován toliko Ukrajinci — také literatura musí býti očištěna. Založení národní církve, vytvoření svazu černomořských států, nacionalisace bank a průmyslových podniků, pozemková reforma, která by dala půdu všem kozákům a veteránům ukrajinské armády, trest smrti pro lichváře — to jsou další cíle ukrajinských hakenkreuzlerů. Taktika nacionálních kozáků je velmi jednoduchá. Kdo jest proti jejich nepřátelům, jest jejich spojencem. Všichni nacionalisté jsou jejich spojenci (!). Měla by prý býti vytvořena jednotná fronta nacionálních skupin všech světových států. Parlamentarism přirozeně nacionální kozáci neuznávají, jsou pro diktaturu. Nyní jde jen o to, aby získali stoupence pro tyto své myšlenky. Slibují členům organisace půdu, přednost při obsazování úřadů a jiná privilegia. Členové mají také právo nositi odznak s velikým »hakenkreuzem«, který stává se tak stále ve větší míře odznakem nacionálních výstředníků.

»Nár. Politiku«, jak známo řídí býv. Žid dr. Lev Borský-Bondy.

»Čech« píše: »Z tajů minulosti. Kdo byl Parvus-Helphand v Německu a jakou roli hrál za války i po ní, bylo již sděleno. Teď hraběnka Treubergová, takto velká filosemitka, v knize »Mezi politikou a diplomacií« zajímavé podrobnosti sděluje o generálu Hoffmannovi, který v Brestu Litevském s Trockým-Bronsteinem uzavíral mír. Tento Hoffmann měl za ženu dceru bankéře a makléře Sterna, zvaného obyčejně »Bankštern«. Treubergová ještě také sděluje, že známé provolání Německa k Polákům psal jistý podřízený polský židáček. Ballinové, Dernburgové, Rathenauové zase radili a pomáhali

těm vyšším a teď si všichni mnou ruce, i když to všichni prohráli — oni to neprohráli. Juda vládne národům«.

»Rozvoj«, časopis svazu »Čechů«-Židů oznamuje: Kancelář presidenta republiky.

Čís. D. 3768/23.

V Praze, dne 26. července 1923.

Akademickému spolku »Kapper«

v Praze I., Štupartská ul. 14.

Podepsaná kancelář dovoluje si Vás žádati za laskavé sdělení, jaký výsledek měla anketa o českožidovském problému, kterou váš spolek uspořádal, a jaké odpovědi došly na otázky Vámi formulované.

Kancelář presidenta republiky.

Podpis nečitelný.

Jak vidno, zajímá se sám p. president o výsledek ankety, která soudě podle došlých odpovědí, bude míti zdárný výsledek.

Vzrůst zednářů. Organisace zednářů Židů úžasně rostou. Sev. Amerika čítá 15.000 loží, 2 miliony členů, Anglie 5000 loží, 350.000 členů, Kanada 1.000 loží a 120.000 členů, Australie 1.000 loží a 75.000 členů, Francie a Italie čítají přes 4.000 loží a 150.000 členů. Tyto organisace zednářů-Židů ovládají bursy, parlamenty, vlády a tím celý svět. Nejvyšší velmistr zednářů je nepřístupný v tajnosti jako Dalou Lama.

Knihy redakci zaslané.

Právě vyšel dvojsešit 4. a 5., uzavírající svazek **A. V. Šmilovského spisů výpravných v nakl. Šolc a Šimáček, Praha** a zároveň sešit 6., 7. a 8., druhého svazku 1. a 2. těchto výborných spisů. Doporučujeme.

Horymír, prvý vůdce selského povstání českého, jest jednou z hlavních postav nového románu »Zlato« známého spisovatele Jana Morávka. Kniha vychází v sešitech po Kč 2, poštou Kč 2.10 v Knihovně illustrovaných spisů historických nákladem J. Svátka v Praze II., Spálená ul. č. 38. Kniha jest vytištěna na pěkném papíře, ozdobena celostrannými obrázky od akad. malíře V. Čuty. Vyžádejte si sešit na ukázku u nakladatele neb kteréhokoliv knihkupce. Z téhož nakl. vyšel svazek II., sešit 9. a 10. (15. a 16) J. Braun: **Z paměti krevních písařů.**

Na tiskový fond.

Pan Fr. Jos., str. v Č. u K., Kč 9.20, pan K. A. T. sen., P. l. Kč 10, pan dr. K. P. Kč 19.60, pan J. Š., mistr cihl., v M. p. V. Kč 1, pan A. Z., č. s., H., Podk. Rus Kč 8, pan K. H. č. s. M. u J. ve Slezsku Kč 5, pan L. K. v K. p. D. B. Kč 145, pan G. J., důlní. D. J. Kč 2.60.

— ———

Všem dárcům upřímné díky. Nezapomínejte, prosíme, že jest nám těžce bojovati proti nejrůznějším nepřátelům, kteří pod všemožnými hesly strhují národ do svých tenat, aby ho ubili. **I sebemenší dárek s radostí bude přijat a v listě uveřejněn.**

Nábytek
firmy Josef Frančík,
Kolín-Zálabí-Pardubice
jest nejtrvanlivější, nejlevnější a nejsolidněji pracován.
Nábytkové vozy k disposici!

Otiskujeme inserty pouze ryze československých firem arijských doporučení hodných:

Žádný švindl — spokojenost zaručena!
5 m delénu moderního na elegantní šaty, 5 m modrotisku moderního na domácí šaty, 6 m oxfordu domác. na 2 košile, 4 m molinu na prádlo, čistě mandlované. **20 m pouze Kč 108·—** zasílá pošt. dobírkou bez přirážky poštovného
Josef Stolín a spol., Náchod, Čechy.
Jsi-li se zásilkou spokojen, doporuč nás známým, nejsi-li spokojen, vrať zboží.

Nevyhnutelný v domácnosti, nepostrádatelný na cestách je v plechovkách po 50 a 100 gr. č. v. firmy **čaj s pávem**
J. Fromm-Opava.
Žádejte ve všech obchodech!!

Každý uvědomělý Čech a Slovák požaduje »Náš Cíl« ve všech kavárnách a restauracích! — Čtěte naši lacinou knihovnu: 6 knih = 1000 stran za Kč 45·— v předplacení (i na 3 měsíční splátky po Kč 15·—).

Tiskem knihtiskárny »Družstvotisk« v Třeboni.

Po konfiskaci nové opravené vydání.

Ročník I. V Č. Budějovicích 15. srpna 1923. 16. číslo

NÁŠ CÍL

Číslo 1·— Kč.

Předpl. na rok Kč 20·40
na půl roku Kč 10·80.
Vychází 1. a 15.
každého měsíce.

Řídí redakční kruh. —
Majitel a vydavatel, jakož i zodpovědný redaktor Jan Cibuzar, České Budějovice, Zátkova ulice číslo 8.

List vlasteneckého hnutí Čechů a Slováků.

Silou proti mdlobě, vzdorem proti zlobě, ale láskou k sobě.

MOTTO. »Moje barva červená a bílá,
dědictví mé poctivost a síla«. *Havlíček*

OBSAH: Pozemková »reforma« — realistická! — Spory mezi Židy v Rusku. — Události na devisovém trhu. — Pro vlasteneckou jednotu. — Člověk neví má-li se smát? — Co píší noviny. — Židovská otázka. — Boj o kost. — Kolik jsme dlužni v cizině. — Policejní archiv v Praze — zmizel. — Povinnosti státu. — Bez Žida to nejde. — Vyslanec Holandska náhle odvolán z Prahy.

Výhradní prodej pro Prahu má p. G. Soukup, novinářství a insertní kancelář Praha III., Chotkova 10.

Pozemková „reforma" - realistická!

Zabaveno.

1. Velký statek Hřiby s rozsáhlými pozemky již před válkou koupil od Liechtenšteina pan Israelita Otto Heller.

2. Panu Otto Hellerovi přidělí čs. státní úřad pozemkový do vlastnictví dvůr Balešany.

3. Dvůr Dobříchov bude přidělen do vlastnictví dosavadnímu nájemci Israelitovi Josefu Polakovi.

4. O dvur Mochov uchází se u čs. státního pozemkového úřadu Israelita pan Kummermann a dostane ho.

5. Pokřtěný Israelita Košerák měl od Liechtenšteina v nájmu dvůr Tlustovousy, které mu čs. státní úřad pozemkový přidělí do vlastnictví.

6. Artur Klinger dostane do vlastnictví dvůr Klučov.

7. Dvůr Liblice s nejúrodnější půdou, kde z podnětu místopředsedy zemského výboru Bohumila Nováka měla býti zřízena pokusná stanice české techniky pražské, dostane Israelita Hugo Klinger.

8. Dvůr Voděrady přidělí pozemkový úřad do vlastnictví Israelitovi Josefu Klingerovi.

9. Gustavu Klingerovi přidělí čs. státní úřad pozemkový do vlastnictví dvůr Velké Nehvizdy.

10. Otto Klinger dostane lichtenšteinský dvůr v Pečkách.

Zabaveno.

Zabaveno.

Proč zákon o záboru velkého majetku pozemkového má vedle **národohospodářského** účele též úkol navrácení zkonfiskované po bitvě na Bílé Hoře české půdy do rukou **českých**, rádi bychom věděli: oč **přišli na českobrodsku za Ferdinanda II. po bělohorské bitvě předci Klingerů, Pollaků, Hellerů atd.** a proč a zač státní pozemkový úřad — jsoucí úplně v rukou agrárníků — nepřidělí nejlepší zbytkové statky do vlastnictví českým lidem? Jest snad v zájmu pozemkové »reformy« nucen přidělovati je do vlastnictví nájemcům Židům?

Potom pořádají vůdcové »venkova« manifestační pouť k mohyle lipanské, svolávají hromy a blesky na ty, kdož svého času zavinili rozkradení a zašantročení českého statku — a co dělají dnes sami? — — Bude český člověk konečně slyšeti? (»Č.« 204. 27. VII.).

Ve »Výzvě červenobílých« píše p. L. B. (snad ne bývalý Žid Lev Borský-Bondy): Kdežto s otázkou reformy agrární měla nejprve býti spojena otázka kolonisace zněmčeného území, bylo s reformou započato právě ve středu Čech, kde národnostního nebezpečí není a dokonce, jak bylo již poukázáno, v přídělu půdy bylo pamatováno většinou na Němce (rozumí se tím i Židé? pozn. red.), nikoli na Čechy. Bilance pozemkové reformy jest velmi smutná. Bude-li takto v ní pokračováno, století nenapraví chyb několika prvních let republiky, kdy partajoví korejtkáři representovali stát a vládu.

Nikomu se nesmí překážeti, kdo má jiné a opačné mínění. — Demokratismus není jen soustava politická, ale také mravní a především mravní. Masaryk.

Spory mezi Židy v Rusku.

Pan Elias Hurvicz rozepsal se v orgánu pražských Zionistů v »Selbstwehr« o veliké události, která se stala v Moskvě.

Židovští tovaryši v Kremlu místo cara vládnoucí ustanovili v ministerské radě zvláštní sekci tak zvanou »Jewsekcia«, to jest komisi pro Židy. Sekce tato na tlak samotných Židů přestala v ministerské radě úřadovati. Elias Hurvicz tvrdí, že co židovský národ od počátku světa existuje, ještě nikdy Židé na vlastních nidech svých nevykonali takovou zkázonosnou zradu, jako židovští členové jmenované »Jewsekcie«. Členové této sekce Židé dle příkazu ruských komunistů prohlásili náboženství Možíšovo za škodlivé komunistickým snahám bolševické vlády a proto je třeba i židovskou konfesi odstraniti jako byla odstraněna a zničena pravoslavná církev. Hurvicz se nyní dušuje, že je to klam, že právě Žid, když vejde do synagogy, odhodí toho člověka hříšného a stává se z něho zcela jiný člověk, který v synagoze hledá jen spojení s Bohem. Přednostové Jewsekcie Altšules a Litwakow nejdříve se vrhali na židovské organisace Chedarim a Ješiboth, zpozavírali jejich synagogy a přeměnili je v dětské útulny a nemocnice. Tímto způsobem Jewsekcie zničila nejstarší židovské organisace v Rusku.

Ale páni Altšules a Litwakow se přepočítali. Když Židům zavřeli synagogy, šli tito do soukromých místností a konali zde bohoslužebné schůze místo v synagoze. Všichni Židé v Rusku světili sjednoceně a nerušeně šabes a konali modlitby v talmudu a šulchanu. — Jewsekcie připadla proto na myšlenku, posílat židovské komunisty na agitace a lákání Židů ke komunismu. — První pokus toho druhu byl učiněn ve Vitebsku.

Roku 1920 na dlouhý den či »jóm Kippur« přišli do Vitebska židovští komunisté a pokoušeli v tomto svátečním dnu Židy a lákali je do schůze. Ale Židé vitebští do jednoho zůstali shromážděni v synagoze a nehnuli se odtud. Totéž opakovala Jewsekcie roku 1922 ve více městech o dlouhém dnu, ale marně. Také protižidovský list vláda vydává »Bezbrežnik«. Nakladatelství »Krasnaja Novi« vydává protižidovské letáky, které píše Židovka Esther Frumkinová.

Jeden leták má nápis: »Pryč s rabíny«. Je zřejmo, že to, co zde Hurvicz uvádí, jako by Židé tropili v Rusku proti Židům, je pouhý švindl a židovský klam. Jak Židé z celého světa pracují pro zájmy bolševiku, toho dokladem je zpráva ze Lvova.

Zde zatkla policie syna místního arcimiliardáře Feuerštejna, mající ho delší dobu již v podezření z komunistických rejdů. Otec Feuerštein je snad nejbohatší Žid v celém Polsku, čili jak praví lvovský »Przeglad«, nejbohatší polský Žid na celém světě. Podezření policie ukázalo se být správným a mladý Feuerštejn usvědčen z horlivých styků s komunisty moskevskými i ukrajinskými. Ke své matce dal si mladý Feuerštejn schovat 150 milionů, které byly mu prý svěřeny sověty na podkopnou práci v Polsku.

Organisace Zionistů z celého Německa měli sjezd v Drážďanech. Sjezdu předsedal berlínský advokát dr. Felix Rosenblüh. Současně konal se sjezd židovských organisací z celého Polska ve Varšavě v »Theatru Novy«. Sjezd řídil polský poslanec Grünbaum.

Světový kongres Židů je svolán zase do Karlových Varů. Budou jej řídit vůdcové Židovstva dr. Weizmann a Nathan Sokolov. Zde bude uspořádána veliká oslava zionistického vůdce Ussischkina z Berlína!

Ministr dr. Beneš dal v pasovém oddělení pokyny, aby Židům z Rumunska a z Polska, kteří se přes českou republiku ubírají do Ameriky, nečinily pasové obtíže.

Stará-li se ministr Beneš o své vlastní lidi, aby jim nebyla činěna příkoří jen na příklad na hranicích Německa? A pak mají hradní páni zlost, když se řekne, že ta ČSR. je více židovská než česká.

Prosíme, aby každý v čas sdělil změnu adresy.

Události na devisovém trhu.

Česká koruna začala klesati. Dne 24. července znamenala 16.80 franku švýcarských za 100 Kč. Jen aby to nešlo s námi tak dolu, jako v prosinci 1921.

Ve Vídni si libují. Koruna rakouská pomocí cizího kapitálu se ustálila.

Vídeň platila 24. července 1923 za 1 dollar 70.935 korun, za 1 Kč 2.131 korun.

V Berlíně to nebere konce. Zde se platilo téhož dne za 1 dollar 283.292 marek, za 1 Kč 8.478 marek. A to není ještě u konce. Ve směnárnách v Německu se ale tolik marek za 1 Kč neplatí.

Panstvo ve Varšavě platilo toho dne za 1 dollar 128.000 polských marek a za 1 Kč 3.860 polských marek. Klesli Poláci valutárně hlouběji jak ve Vídni.

Maďaři platili toho dne za 1 dollar 9.240 maďarských korun, za 1 Kč 277 maďarských korun. Jsou tedy Maďaři mezi deflačními státy poměrně nejlépe opatřeni. Maďarská koruna klesá sice ale velmi zvolna.

V Curychu platili 20. července 1923: za 1000 říšských marek 1½ centimu, 100 Kč 16 franků 95 centimů, 100 korun maďarských 6 centimů. 1000 polských marek 4 centimy, 1000 vídeňských korun 8 centimů, za 100 franků francouzských 33½ franků, 100 lir 24½ franků. švýcarských.

Jak vidíme i frank francouzský a lira valně poklesly.

Menšiny.

Za monarchistického, despotického a germanisujícího nebo maďarisujícího Rakousko-Uherska směly naše české a slovenské menšiny pořádati protestní schůze proti útokům germánské vlády a jejího úřednictva, směly své protesty v parlamentě aspoň přednésti. — Pravda, vyhověno bylo zřídka kdy ...

Dnes jsme prý však volnými, prý osvobozenými »Čechoslováky«, nepodléháme prý více tlaku Vídně (až na ten tajný archiv, pozn. red.), ani diktátu Berlína a co se děje? Realisticko-židovskou převýchovou, praktikovanou od let sedmdesátých minulého století, vychovávána jest naše intelligence v samých -ismech, vytvořena »škola«, kde se všechno české nebo slovanské zcela po řeznicku rozsekalo, aniž by někdo z těch velkořezníků dal dohromady něco celistvého a hlavně národně českého nebo slovanského: opisovali pilně cizí vzory, kde to šlo nastrčiti na české kopýtko a epochální realisticko-židomilné dogma rostlo podle honorářů strany mezinárodního, všeovládajícího velkokapitálu. Aby nebylo Čechů a Slováků, aby ztratila se spojitost se staroslavným královstvím, aby zašlapáno bylo státní právo — pro něž Havlíček a Palacký bojovali — aby mohly se nám vypravovati osvobozenské legendy, abychom jasně zřeli, že nevděčíme za své znovuzrození a osvobození sami sobě (viz čl. v našem listě č. 5, »Židé u kolébky ČSR.«), ztratil se v cizině národ Čechů a Slováků nebo byl »zhandlován« za cosi beztvarého, neživého, ba za nedochudče, realistického zmetka »Čechoslováka« — nejkrásnější náběh k »všečlověkovi«. — Jenom divným zůstává, že příroda jest reakcionářskou (běžné dnes slovo v ústech židovských zaprodanců, třeba byli koalovaní a státotvorní) a nepočala honem tvořiti všerostliny, všezvířata, všenerosty atd., ale zůstává věrna své tradici a neznásilňuje individualitu, naopak ji živí. — To jenom člověk, a z těch zase jenom obrpokrokář-židomil chtěl by, aby lidstvo proměnilo se konečně v otroky Židovstva, vždy a všude germánsky smýšlejícího — ostatní, morem vyžíračství neb velikášství nedegenerované člověčenstvo smýšlí jinak.

Prvním »dílem« Osvoboditelc bylo tehdy vytvoření nového druhu lidí, žijících t. č. v srdci Evropy, zvaných »Čechoslováků«. Druhou velikou vymožeností těchto Osvícených Osvoboditelů bylo, že nazvali naše české menšiny kverulanty.

Hraničáři, jste kverulatny za to, že věříte, že »vláda vrátila se do rukou Tvých, ó lide český«, že věříte ve vydání zákona na ochranu nám všem jistě drahého státu Čechů a Slováků, na ochranu českých nebo slovenských menšin; jste kverulanty za to, že nedlouho po 28. říjnu přivedli jste k pomníku sv. Václava z Chebu zbité české děti, jichž oči strašlivě žalovaly a že se utíkáte k žido- a germanofilské vládě o pomoc.

Nemůžeme přece tento Váš těžký stav prostě konstatovati a ponechati teprve dějinám, aby tyto plody zlého srdce, šílného rozumu, a tupé nesvědomitosti odsoudily. **Nesmíme** dnes ve světě, dokud v něm nežijí sami andělé, přirovnávati tak tragicky neosvědčenou Tolstojovu zásadu »neprotiviti se zlu«; naopak nutno dnes pravdu a dobro milovati, lež a zlo potírati. — **Bez této zásady není dnes pokroku a štěstí lidstva ani národa.** Nesmíme zavírati oči a žíti ve světě vysněném, jaký existuje pouze u odkojenců realismu = Židofilství a germanofilství, ale jaký neexistuje ve skutečnosti. — V dnešní žurnalistice jest málo charakterních lidí a najde-li se, je bezcharakterní sebrankou napaden proto, že si dovolil dnes v době největšího rozvoje náboženství kaditelnic — míti charakter. A »české« noviny se předhánějí ve chvále t. zv. »nového režimu«, který ve skutečnosti znamená hospodářskou nadvládu Židů ve státě a nové, horší utištění českých a slovenských menšin v osvobozené domovině.

Čtěte naši lacinou knihovnu: **4 knihy = 600 stran.** — Jos. Ráz: **Láska.** J. Cibuzar: **Lze-li paklíčem otevříti bránu nebeskou.** J. Roškot: **Neznaboh.** Hilferding: **Hus a jeho poměr k pravoslaví; brožované za Kč 32.—, vázané za Kč 40.—** i s poštov., pokud zásoba stačí.

Dobroslav Havlík, Turnov:

Pro vlasteneckou jednotu.

Není pochyby o tom, že v našem národě probouzí se silný vlastenecký duch. Toto vlastenectví probudilo by se u nás i tenkráte, kdyby ani nebylo zahraničních příkladů. Není to móda ani napodobování něčeho, nebo někoho. Naše vlastenectví roste **z všeobecného, živého pocitu potřeby, ba, dnes už z naprosté nutnosti.**

Jak živě, spontánně roste u nás vlastenecké hnutí, toho nejlepším důkazem právě jeho organisační nejednotnost, jež arci způsobuje v některých částech národa určitou zdrženlivost, ne-li dokonce i nedůvěru. Ale není-li naše vlastenectví jednotné organisačně, je jistě jednotné ideově. Hlavní příčinu organisační nejednotnosti vidím v tom, že není u nás dosud jednotného náhledu o taktice a o rozsahu činnosti vlasteneckého hnutí. Ale řeknu-li, že jsou to příčiny hlavní, nemyslím tím jistě, že jsou to příčiny jediné. Je totiž pochopitelné, že když už vzniklo několik vlasteneckých organisací, které vznikly z uvedených příčin, že se časem pak dostavovaly a dostavují i příčiny další, způsobované samostatným organisačním vývojem a postupem. Tyto další příčiny počaly se letošního jara kupiti v některých případech tak povážlivou měrou, že opravdoví a upřímní naši vlastenci byli již v úzkostech **o budoucnost celého vlasteneckého hnutí** a zejména pak ovšem **i o budoucnost našeho národa!**

A nyní přicházím k hlavní věci, o níž bych si přál, aby uvažovali **všichni,** kteří to s naším hnutím i s naším národem dobře myslí.

Především jest si třeba ujasniti, že má-li naše vlastenecké hnutí skutečně a vážně splniti svoje veliké úkoly, že se musí státi živelným a rozhodným. Přes všechny velké neúspěchy našeho vlasteneckého hnutí, nasvědčují dosavádní zkušenosti zasvěcených jeho činovníků, že by další jeho vývoj neděl se pravděpodobně tak, jak toho žádá **svrchovaný zájem národa!**

A byly to právě tyto věci, jež nás přivedly dne 17. června na fašistický sjezd do Holešova! Naše turnovská odbočka Národního hnutí, která je jistě jednou z nejagilnějších a jež dnes, díky veliké obětavosti a nadšení svých členů, ve stálém styku se všemi organisacemi vlasteneckého hnutí, správně pochopila velikou vážnost nastalé situace a rozhodla se tehdy čistě spontánně, že vyšle na fašistický sjezd do Holešova dva delegáty, aby bylo ještě v poslední chvíli odvráceno již již hrozící nebezpečí, že místo společně, půjdeme proti sobě! Dostalo se mi tehdy té cti, že jsme byl vybrán k prove-

dení tohoto krásného, ale dosti nesnadného úkolu. Mohu tedy jen potvrditi, že to snad bylo přímo štěstím, že jsme učinili to, co jsme učinili!

A tenkráte, v Holešově jsem plně teprve pochopil, co by to znamenalo, kdybychom se tak všichni **spojili v jednu velikou, mohutnou organisaci!**

Tam jsem plně pochopil, jaký ohromný morální účinek by mělo v zápětí takové sloučení celého vlasteneckého hnutí! — Tam jsme si to také upřímně a poctivě řekli, že to naše krásné vlastenecké hnutí se stane opravdu lidovým, **národním hnutím jen tenkráte, jestliže se všechny jeho dnešní složky slučí v jedno!**

Tam jsme si věrně slíbili, že učiníme vše, aby se tento nutný **předpoklad** zdárného výsledku naší národní práce a občtavosti brzy **stal skutkem!**

Pokud vím, naši bratři Moravané a Slováci se na ten velký národní čin připravují. Učiňme tedy i my zadost tomuto vznešenému národnímu **příkazu!**

Pozn. red. Naši čtenáři četli tuto výzvu **z naší strany již mnohokráte.** S radostí však znovu jí dopřáváme místa. Znovu a důrazně připomínáme všem stávajícím organisacím vlasteneckým, že musí býti v prvé řadě antisemitskými a naprosto nekompromisními.

Žádáme každého, kdo održel pátý svazek naší knihovny (Fr. Vychodil: »A běda nám«), **aby jej laskavě co nejdříve zaplatil.**

Alois:

Člověk neví má se smát?

V Lausanne podepsali zástupci západních velmocí a balkánských států mír s Tureckem. Od 8. října 1912 se na Balkáně bojovalo. Tehdy král Černé Hory vypověděl válku Turecku. A Turek přece zůstává v Thracii, poněvadž Židofilové Lloyd George s Venizelem v Turecku v poslední době a Rakousko-Uhersko v dřívější době »drželi palec«. S pomocí těchto výtečníků udrželi se Turci v Evropě a jakmile se páni mír smlouvající (již od 15. listopadu 1922 — to už samo to smlouvání přijde pro státy draho) vrátí do svých zemí, počne se nové hašteření na Balkáně, o panství Turků v Evropě vzejde nový spor a Balkán znovu zdvihne krvavou pochodeň války — — jen aby nebyla zase světovou — když dnes tolika »přátelům a spojencům« i »našim nejlepším« lidem, jedná se o zničení Slovanstva. Důkazů snad bližších netřeba. Slepému nemluv o barvách.

»Výzva červenobílých« v č. 12. přinesla o našem evangeliu pravdy — jak nazývá jeden poctivý hraničář knihu Vychodilovu — lichotný posudek, z něhož citujeme: »Snaživé vydavatelstvo jihoč. spis. zaslouží si zajisté vřelé díky české veřejnosti za vydání této opravdu cenné knihy — — shrnuta tu ohromná spousta nanejvýš zajímavého materiálu a dokladů historických, zvláště z novějších našich dějin politických. Pod tímto historickým dokumentárním osvětlením stane se tak mnohým, **kteří dosud nechápali, patrno, kde jsou příčiny naší současné politické a národní bídy.**« V čísle 16. téhož listu v úvodníku nazývá profesor dr. V. Štěpánek náš způsob boje »kusákovským«, zapomínaje, že jeho list »Štít Republiky« byl svého času několikrát vydán jako příloha dr. Kusákova »Staroslovana« — praví, že poškozuje nacionalismus a Slovanství a varuje: »A to by bylo první poučení pro nás i »Nár. Hnutí« při spojování s různými »divokými proudy«. — Poněvadž jsme byli z několika stran dotazováni co tento způsob psaní znamená, odpovídáme: Buď byl pan redaktor na dovolené a jeho zástupce nečetl úvodníku — a nebo není sdružení tím, čím býti má. Prof. dr. Štěpánek jako Slovan a antisemita nikdy nepřipustil, aby se ostrým, nebojácným způsobem řekla pravda o českých vůdcích Židorealismu, a aby se tak lidem otevřely oči. Máme v živé paměti, jak svým listem, právě přílohou »Staroslovana« postavil se svého času proti »Štítu národa«. Nejsme ve spojení ani s vydavatelstvem zaniklého »Staroslovana«, ani »Štítu národa«, jest nám však divno, proč pan prof. Š. staví se, jakoby zásadně proti všem projevům pravdy, které energicky a bez rukaviček bijí Židofily a Židorealisty. — Či nese to již zaměstnání profesora samo sebou? Pak by ovšem našel odpověď na svůj prapodivně započatý úvodník v čísle 12. téhož listu, »že dosud nechápe, kde jsou příčiny naší současné politické a národní bídy«.

Poněvadž musíme zůstati naprosto důslednými a nekompromisními v otázce národnosti, vracíme se ku českobudějovické přednášce univers. prof. dr. Mareše, který v řeči jinak vzorné řekl: »Jest mně daleko, abych proti Židům vystupoval, naopak, varoval bych před tím. Jsou mezi nimi také dobří čeští vlastenci.« Divíme se jenom, jak možno vědátorovi tak zvučného jména — když mimo to citoval z Nerudy (pro strach Židovstva), některé ostré věty a doložil, že »už tenkráte stavěli se Židé nepřátelsky proti českému národu« — tvrditi na veřejné přednášce, že mezi Židy jsou také dobří čeští vlastenci. To jest zřejmé sypání písku do očí lidu, který jest nucen následkem toho položiti si otázku: »Jsou tedy červenobílí skutečně upřímnými, naprosto nekompromisními vlastenci (poněvadž p. prof. dr. Mareš podepsal jejich prohlášení a ve »Výzvě« čteme ostré články protižidovské), nebo připouští, že může býti člověk **jiné národnosti** (zde na př. Židovské, **nemluvě o náboženství**), **jiné rasy** také dobrým českým vlastencem? Židům byla v republice přiznána práva samostatné národnosti, tak zv. menšin a oni nyní vytvořice zákon na ochranu republiky, jednají jako kdyby už jim zcela patřila a **každý, kdo prohlašuje, že Žid může býti také dobrým českým vlastencem, kopá hrob národu Čechů a Slováků.** Jako Sokolstvo bude vlastenčícími Židy zničeno, tak všechno ostatní České či Slovenské v tom okamžiku, kdy jediný Žid se tam vetře. Proč tedy p. profesor na jedné straně ostře odsuzoval realisty = »naše obrpokrokáře« = židomilce, když uznává, že mezi Židy mohou býti i čeští vlastenci a když »bylo by velmi dobře, kdyby s námi chtěli pracovati věrně a nebylo by dobře, kdybychom je odháněli«. Můj ty smutku — to přece už židomilní realisté všude provádějí a dávno hlásali — k tomu není třeba nových organisací ani Národní Demokracie, to se provádí ve vládě a jest škoda tedy platiti do organisace, kde se hlásají tyto »novinky«. Proti tomuto zločinu na národu Čechů a Slováků ostře a nebojácně vystupujeme a proto se nedivíme, že i t. zv. Národní demokracie postavila se po bok socialistickožidomilným stranám a pustila ze svých listů do nás ostrou palbu. Jen střílejte plánové, dělá-li vám to dobře — však on národ přece jednou prohlédne.

Podle novinářských zpráv profesor Prokop Maxa, vyslanec ČSR v Polsku, sešílel. Jest to již druhý politisující profesor obchodní akademie v Praze, jejž stihl tento osud. (Prvním byl Jirák, kterého bývalý kolega a kamarád Beneš nechal uvěznit.) Při povaze pana Maxy

jest ovšem záhodno zprávu o jeho sešílení přijmouti s náležitou reservou. Pan Maxa jest totiž rozený komediant, při tom však bezohledný cynik a egoista, stejně domýšlivý, jako všeho schopný: intrikán, praštěný slavomanem. Proslul v Přemyšlu jako rakušák nejčistší ráže a pak jako »organisátor« v Turkestaně a Taganrogu. Další jeho činnost na Rusi není ještě dostatečně objasněna, stejně ne, jako úloha, již do posledního okamžiku hrál »v otázce« Javoriny. (Nár. Rep.)

Věru divně se to u nás točí a dnes zase »národní« demokracie nemůže spát pro Vychodilovu knížku. Napřed »státotvorní« socialisti si mohli pusy roztrhnout a péra upsat a dnes zase »státotvorní« »národní« — inu koalice = souspřežencctvo.

Zabaveno.

Dovolujeme si naše čtenáře upozorniti, že v naší knihovně právě vyšel VI. svazek: Hilferding: »Hus a jeho poměr k pravoslaví«. Cena i s pošt. Kč 10.— i v poštovních známkách.

Co píší noviny.

»**Slovan**« čís. 7/1923 píše: Starý a surový nemrav, kdy si strany rozbíjely schůze a znemožňovaly řečníkům mluviti, již zase začíná. Jenže tentokráte neničí již schuze soc. dem. čs. socialistům nebo komunistům či naopak, nýbrž činí tak čs. socialisté — Nár. Hnutí. Beneš a Klofáč jezdí po Čechách a všude horlivě agitují proti N. H., stoupenci jejich pak konají otrockou službu. (Při poslední schůzi »vončli« kořalkou). Pálí si však prsty pro věc nespravedlivou. Neboť N. H. chce silný stát, řečená politická organisace chce zachování koryt, bez ohledu na to, co se děje ve státě. N. H. chce zredukování poslaneckých a ministerských platů, poslanci ale a ministři béřou veliké platy i po zlepšení valuty a po značném zredukování služného státnímu úřednictvu. — N. H. jest proti hromadění prebend v jedněch rukou, poslanečtí předáci hromadí však výnosné funkce na několik osob a ještě k tomu nejnezpůsobilejších atd. atd. Odtud ten šílený vztek, rozbíjení schůzí, rvačky a pod. Když svého času prof. Masarykovi rozbili v Benešově (tehdy) n á r o d n í socialisté jeho schůzi, řekl: »to by volové také dovedli.« — Myslíme, že ten výrok platí dosud, i když to nyní dělá v l á d n í strana. — — Než mýlil by se každý, kdo by myslil, že realisté přijdou k rozumu definitivně! Kde pak by oni navazovali na platné, i Franz Josefem I. uznané státní právo české, platící i za Habsburků **proti Habsburkům!** Raději zůstanou lpěti na své fikci, kterou zastupovali za Rakouska **pro Rakousko,** říkajíce, že český stát přestal existovati, ztratil kontinuitu atd., atd. — Český stát, jemuž nyní říkáme ČSR., byl dle nich zřízen teprve jimi, začal existovati teprve r. 1918 a žádné řeči se již nepovedou!

»**Nezávislé Listy**« čís. 28/1923: ... falešná humanita zvrhla se v praobyčejný hnus a v násilnictví, bohužel chráněného paragrafy, jakoby se jednalo vskutku snad o něco celostátního a čestně vedeného. — Z nemocenských pokladen neudělali si socialisté jen politické pašalíky, ale i přímo obchodní — jak by také mohli skutečně všem nemocným a potřebným pořádně platiti, i když poplatky jsou nestydatě obrovské, když správní náklady těchto socialistických medáren jsou tak úžasně vysoké. Pokladny zaměstnávají na vzdla šimlovitou práci zbytečný počet úřednictva, někde nedostatečně kvalifikovaného, které pomocí nemyslících mas pomohlo si lehce k válečným žlabům, ale masy z toho nemají nic. Platy takových úředníků jsou horentní: ve velkých městech u předních úředníků 40—100 tisíc Kč, ba i u menších pokladen jsou obrovské.

»**Nár. Republika**« čís. 28./1923· Prazvláštní kastou v našem národě jsou čeští středoškolští učitelé. Ti jako by byli zmizeli z našeho života a buď neúčastní se vubec ničeho, nebo stojí v čele lžihumanistických a pseudopokrokářských šiků, zatím co v táboře německém profesoři a studenti jdou v čele vlasteneckých hnutí. Vypadá to nejinak, že zvláště od doby, kdy jeden středoškolský učitel stal se zahraničním ministrem, druhý vyslancem, třetí ceremoniářem atd., atd., pánové mají za to, že podobně jako infanteristé Radeckého ve své patrontašce měli každý maršálskou hůl, i oni všichni jsou zrozeni k čemusi »vyššímu«, než učiti jen nedospělou mládež ... Samý bezbarvý »humanista«, stížený duševní tuberkulosou lžipokrokovosti. —

»**Výzva červenobílých**« č. 14./1923: — — Lidé však, kteří zbraň v ruce neměli, jsou u nás »legionáři« vzbuzujícími jen útrpný úsměv. Stejně ti, jimž přiznán legionářský »charakter« (když nemají jiného) za to, že dne 28. října 1918 byli náhodou za hranicemi. — Legionáři, kteří klidně akceptují legionářství Benešů, Patejdlů, Girsů, Sychravů a pod., dávají si vysvědčení, že jejich legionářství jest dílem náhody a ne dílem vůle, jinak by v mravním rozhořčení museli zakázat takovým pseudolegionářům mluviti za sebe. Dokud tak legionářstvo neučiní, nenabude ztracené důvěry a vážnosti v české veřejnosti. Legionář.

— — Je smutné, že tak málo váhy má všecko toto slovanství v koalici! Jaká to koalice, když Dr. Beneš pozve si Miljukova (profesor a vůdce stejnorodé strany jako naši čs. soc.; vydal rudým katanům cara a pomohl zničiti **slovanské** Rusko) k agitaci proti panslavismu, zatím co slavjanofilští Rusové musí mlčeti — za dlouhého, tichého souhlasu i nár. slovanské části koalice! Jak možno, že v Karpatské Rusi vládne Němec a provozuje se tam proti ruskému jazyku vládní agitace — když nejen nár. demokracie, ale i Klofáč(!) a nejen on, nýbrž i soc. dem. jediný zástupce ruský v senátě Lažo, jsou přece proti ukrajinství a pro ruštinu, stejně jako většina ruských učitelů a ruského lidu? **Kdo** tu po straně vládne a vede naši slovanskou politiku v tomto prazvláštním duchu, známém nám již z akce zahraniční?! **Zde** jest povinností nacionalistů postaviti svůj — starý slovanský program a vésti o něj boj až do plného rozhodnutí. Kompromisy odmítáme. Plané protesty nám nepostačí — my chceme z m ě n u slovanského vládního programu!

Židovská otázka.

III.

Ve II. století tvoří Židé většinu obyvatelstva ostrova Cypru. Rozhodnuvše se založiti tam samostatný Židovský stát, používají prostředku, jenž už známe ze Starého Zákona: za jediný den pobíjejí ostatní obyvatelstvo ostrova, počtem asi 240.000 lidí, a aby mořský stát židovský nebyl bez opory i na souši, oni současně vyhubují i nežidovské obyvatelstvo města Kyreny, počtem 220.000 duší (Mommsen: Römische Geschichte V. 543).

Ve Španělsku sledují tentýž cíl s velikou opatrností a s podivuhodnou vytrvalostí. Oni přivolávají si z Afriky plemenně spřízněné Araby a to právě za panování onoho visigotského krále, jenž je zasypával přízní. **Beze vší nenávisti, jen proto, že v tom vidí svou výhodu, zrazují svého velkodušného ochránce.** Za kalifů pak získávají větší a větší moc ve státní správě. »Oni zcela soustřeďují ve svých rukou duševní i materielní moc země«, píše nesporně judofilský historik Heman. Jest pravda, že maurský stát při tom hynul jak duševně, tak i hmotně, což však Židy zanechalo chladnými. »Všecko movité jmění země bylo zcela v jejich rukou. Pozemkový majetek pak rovněž začal přecházeti do jejich moci a to lichvou a koupí zadlužených statků šlechtických«, píše dále Heman. Začínaje státním sekretářem a ministrem financí zastávali Židé všechny úřady berní a peněžní operace. Skoro celá Aragonie byla zastavena židovským lichvářům. V městech tvořili Židé většinu zámožného obyvatelstva. Židé použili své moci, aby si zabezpečili různá privilegia. Tak na př. svědectví jednoho Žida stačilo, aby dluhy křesťana byly uznány právoplatnými (totéž bylo i ve vévodství rakouském a v jiných státech), kdežto svědectví jediného křesťana proti Židu nestačilo. Židé tak zneužívali těchto výsad, že se až lid bouřil.«

Totéž bylo by se stalo i v Německu, kdyby tomu nebyla v čas zabránila církev a prozíraví státníci. — Karel Veliký k správě svých financí pozval z Italie Židy. Tito v brzku zabezpečili sobě a svým souvěrcům značné jmění a výhody. Najímali státní berně, získávali trhová privilegia — přeložení trhů ze soboty (šábes!) na neděli atd. — Za té doby považováno bylo za znamení dobrého tonu choditi do synagogy!

V tomto ohledu už babenberští knížata XIII. století dali svým nástupcům příklad, svěřivše vedení státních financí Židům a odměnivše tyto správce pokladu tituly. Veliký papež Inocenc svěřoval Židům důležité dvorní úkony. Francouzští rytíři byli nuceni zastaviti své statky Židům, aby zajistili si možnost účastenství v křižáckých výpravách. Rudolf Habsburský podporoval Židy v každém ohledu. Oni byli činni u jeho dvora a on všemožně ztěžoval veškery žaloby podávané proti Židům, jež vyňal z právomoci obyčejných soudů.

Tak bychom mohli stopovati příliv a odliv Židů a jejich vlivu až po naše dny. Všechny vojny XIX. století jsou v těsném svazku s židovskými finančními operacemi. Už za Napoleona byl Nathan Rothschild interessovaným divákem při bitvě u Waterloo; roku 1871 súčastnil se za Německo Bleichröder a za Francii Alfons Rothschild mírového jednání. I pařížská komuna byla jen židovskou machinací — a jak známo, palác Rothschildův v Paříži byl za revoluce střežen národní gardou.

Žádáme každého, kdo zaplatil předplatné Kč 14.40, aby nám laskavě poslal doplatek na celoroční předplatné v obnose Kč 5.40, jinak předplatné končí číslem 17, na což již dnes upozorňujeme.

Různé zprávy.

Boj o kost. V Č. Budějovicích leží si »státotvorné« strany ve vlasech. Blíží se obecní volby, proto ten shon, křik, nadávky a vyčítání. **Socialistickým hospodářstvím na radnici, za asistence ostatních stran dospělo město 45 milonů Kč dluhů.** — Ale i o kost se perou...

Kolik jsme dlužni v cizině (N. Ř. 29./23). 1. Spoj. Státům 92 mil. dolarů. 2. Anglii 10,445.564 liber šterl. 3. Francii 140 mil. franků. 4. Italii 180 mil. lir. 5. Revoluční půjčka na Rusi 500.000 franků = dle dnešního kursu cca. 6.120 milonu Kčs. Úroky z těchto dluhů, resp. i dluhy samy se platí dle jich dospělosti, po případě dohody s věřitelským státem a jest účelům těmto určeno v rozpočtu na rok 1923 celkem Kč 414,440.371 z toho **na úroky 274,560.371 Kč a na splátky kapitálové Kč 139,880.000.** Kromě těchto dluhů jest ještě závazek, plynoucí z mírové smlouvy v obnosu 750 milionů zlatých franků, na kterýžto účel vloženo jest do rozpočtu na rok 1923 obnos Kč 450 milionů.

Dědictví. ČSR. převzala podle »Našince« ze starého Rakouska 4076 pensionovaných důstojníků, z čehož 352 generálů, 520 plukovníků, 638 podpluk., 528 majorů, 899 kapitánů, 679 nadporučíků a 469 poručíků a podpor. Z těchto 1032 vůbec nebydlí v ČSR. Ve Vídni jest jich 701, ve Še. Hradci 242, v Polsku, SHS., Německu, Italii a Rumunsku 89. Bez poznámky.

Policejní archiv v Praze — zmizel? (píší »Nezáv. Listy«). Každopádně z něho něco zbylo, něco bylo asi zničeno a něco uschováno. Proč? Inu, aby lecjací bezcharakterní, české věci zrádní mizerové nebyli v celé nahotě odkryti a nynější jejich okrádání republiky beze slávy neskončilo. Mějte jen důvěru v čestnou Prahu, ona vše čestně vede pod velením řemeslných politiků a proto také každé chvíle tolik hnusu, bahna a svinstva se provalí — aby za měsíc bylo mezi bezcharakterní sebránkou ututláno.

Povinností státu, který chce slouti státem demokratickým a sociálně spravedlivým, jest pracovati k zvýšení průměrné míry životní všeho obyvatelstva, což arciť nemůže se státi ve formě vyplácení podpor v nezaměstnanosti, nýbrž stát takový musí se starati o zaopatření práce všem, kdož pracovati chtějí a donutí k práci všechny ostatní, kteří se práce štítí. (Dr. inž. Zástěra ve »Výzva červenobílých«.)

Dr. J. Herben — světec temna. Dr. H. je dosud, zdá se, senátorem Nár. demokracie (zaujav místo, patřící bezesporně paní Vikové-Kunětické). Ale po svém odejití z »Nár. Listů«, protože byly své doby odmítnuty jeho útoky na profesora Pekaře k vůli Dürichovi — pracuje v druhém táboře a sedí dál jako senátor v prvém. (»V. Čb.«) . . . ale není sinekurista podle theologie realistů.

Šefredaktor »Práva Lidu«, poslanec Stivín řekl na schůzi v Hradci Králové: »Nám není tato koalice po vůli, šíří reakci. Tím dnem, **kdy německá soc. demokracie přihlásí se do vlády, půjdou z ní klerikálové a přihlásí-li se komunisti, půjdou z vlády národní demokrati.«** Zajisté skvělý obraz »státotvornosti« dnešních státotvorných stran.

Kdo pořádal demonstrační průvody na oslavu německých vítězství, kdo při převratu první přebarvil se pokrytecky z Rakušáka na Slovana a českého vlastence, aby obratem zase zrazoval naše bratry na Slovensku? — Žid!

Vyslanec ČSR. »Celé romány, hodně sensační daly by se napsati z dob rodící se čs. diplomacie, uznají konečně va vedoucích místech, že už toho má národ dost? Nebo musíme čekati, až se ti neschopní a domýšliví hladovci všichni vystřídají a zbankrotují? Varšavský vyslanec Maxa nebyl normálním, když ho poslali na exponované místo do Polska. Polské spodničky rozbily Maxův nervový systém a otřásaly »avorinou« píše M. R. a končí: »Jsou lidé, kteří jezdí »smiřovat« celý svět a ve svém úřadě pořadek udělat nedovedou. Či jaký pán, takový krám?«

Vítáme Vás. V Plzni počal vycházeti týdenník N. H. »Na Stráž«! Přejeme ze srdce mnoho zdaru!

»Svůj k svému«?! »Výzva Cb.« píše: »Podporujme svůj český obchod« se stále volá — a při tom se odepře jakákoliv státní pomoc českým bankám, které se octnou v nesnázích, byť i bez své viny (Pozemková). To by se konečně dalo omluvit tím, že stát nemá prováděti žádnou ingerenci na soukromé podnikání. Ale jak se to rýmuje s tím, že podle zpráv byla bankovní firmě Fischl & Bondy (rein »christliches« geschäft — pozn. red.) prodloužena lhůta pro věřitele k přijetí vyrovnání! To tedy znamená, že české podniky, na nichž jsou tisíce našich drobných střádalů interesovány, nechají se padnouti a tím nastává ožebračení tisíců malých českých lidí, kdežto na druhé straně . . . ?!

Castiglioni. »Některé listy oznamovaly, že president Masaryk přijal v delším slyšení pana Castaglioniho, vracejícího se z delšího pobytu v Karl. Varech. Tato audience není bez zajímavosti, uváží-li se, že president Castiglioni má četné mezinárodní styky nejen finanční, nýbrž i politické, přes to, že tyto poslední pravidelně zapírá. Dlužno připomenouti, že to byl právě pan Castiglioni, který v létě 1920 svedl tehdejšího ministrpres. Tusara, dlícího v Portorose, s italským ministrem zahraničních věcí hrabětem Sforsou ke konferenci v Benátkách. Tenkráte doznal sice pan Castiglioni italským žurnalistum v benátském hotelu Danieli své přátelství s Tusarem i Sforsou, ale o obsahu rozmluvy obou ministrů, která trvala tři hodiny a které mimo ně byli přítomni jen náš terstský konsul tehdejší Seba a Castiglioni, sprostředkovatel neřekl ničeho. Později ovšem se ukázalo, že Castiglioni radil hr. Sforzovi, aby v tehdejší dost napjaté situaci mezi Jugoslávií hledal sblížení s ministerským předsedou Tusarem. V oné konferenci došlo skutečně k výměně názoru, která dobré styky naší republiky s Italií na dlouhou dobu zaistila, čímž se už zachmurující obloha na jihu mohla opět vyjasniti. Castiglioni těší se zvláštní přízni nynějšího chefa vlády římské Mussoliniho.« Zprávu tuto přinesla »Tribuna« 20. července 1923. Z tohoto orgánu rabínů a hradu přinesly zprávu veškeré listy ve Vídni. Castiglione a jeho druh Basel jsou nyní na burse ve Vídni rozhodující finančníci. Basel je Žid z Haliče, Castiglioni je syn rabína z Terstu.

Antal Stašek. Tyto dny slavil semilský notář Zeman své 85 narozeniny. Zajisté vzácný to věk. Oženil se se Židovkou ze semilského pivovaru. Syn pana semilského notáře je v redakci »Rudého Práva«, kde píše pod jménem Ivan Olbracht. Také slavný Jirásek se spříznil se Židy — provdal dceru za Žida Pragera. Vodňanský lékárník-spisov. Herites provdal dceru za pivovarníka Kohna.

Bez Žida to nejde. Ve starém Rakousku byl chefem vládní tiskové kanceláře ve Vídni maďarský Žid Halban, k němuž chodili do školy naši redaktoři »Národních Listů« Eisn a Žid Penížek-Münz. Chefem telegrafu tiskové kanceláře české Čtk. je Žid Dr. Hammerschlag. Šéfem polského tiskového odboru v ministerstvu zahraničních záležitostí jmenován bývalý místoředitel polské tiskové agentury v Lausanne za světové války a dlouholetý úředník ministerstva zahraničních záležitostí Nathanson.

Osvoboditel českého národa Dr. Maxa prý zešílel. Vyslanec české republiky Dr. Maxa byl převezen do sanatoria ve Veleslavíně u Prahy.

Vyslanec Holandska náhle odvolán z Prahy. Vyslanec holandský Jans na rozkaz své vlády náhle opustil Prahu pro spory obchodně-politické. Jak vidno, bratr dr. Beneš vládne šikovně.

Národní Kozákov. »Národní Politika« dne 15. července 1923 přinesla tuto zprávu: V nejnovější době dostal Hitler nového spojence: Bylo založeno Ukrajinské nacionální kozácké tovaryšstvo, s kanceláří v Mnichově. Nová organisace má ve svém odznaku veliký zahnutý kříž, také z jejích stanov a programu možno vidět, že jest to organisace napodobící ve všem německé hakenkreuzlery. Především jest založena silně proti židům. Státním občanem Ukrajiny může býti toliko kozák a kozákem toliko Ukrajinec! Žid jakožto cizozemec nemůže býti občanem ukrajinského státu. Židovský majetek musí prý býti vyvlastněn. Třeba provésti revisi zákonu a založiti ukrajinské zákonodárství na slavných tradicích ukrajinských a ne na římském právu, které prý podporuje zájmy světové židovské internacionály. Vlivy židovské musí býti vůbec vymýceny: Jest třeba vyvořit národní ukrajinský tisk, který by byl redigován a financován toliko Ukrajinci — také literatura musí býti očištěna. Založení národní církve, vytvoření svazu černomořských států, nacionalisace bank a průmyslových podniků, pozemková reforma, která by dala půdu všem kozákům a veteránům ukrajinské armády, trest smrti pro lichváře — to jsou další cíle ukrajinských hakenkreuzlerů. Taktika nacionálních kozáků je velmi jednoduchá. Kdo jest proti jejich nepřátelům, jest jejich spojencem. Všichni nacionalisté jsou jejich spojenci (!). Měla by prý býti vytvořena jednotná fronta nacionálních skupin všech světových států. Parlamentarism přirozeně nacionální kozáci neuznávají, jsou pro diktaturu. Nyní jde jen o to, aby získali stoupence pro tyto své myšlenky. Slibují členům organisace půdu, přednost při obsazování úřadů a jiná privilegia. Členové mají také právo nositi odznak s velikým »hakenkreuzem«, který stává se tak stále ve větší míře odznakem nacionálních výstředníků.

»Nár. Politiku«, jak známo řídí býv. Žid dr. Lev Borský-Bondy.

»Čech« píše: »Z tajů minulosti. Kdo byl Parvus-Helphand v Německu a jakou roli hrál za války i po ní, bylo již sděleno. Teď hraběnka Treubergová, takto velká filosemitka, v knize »Mezi politikou a diplomacií« zajímavé podrobnosti sděluje o generálu Hoffmannovi, který v Brestu Litevském s Trockým-Bronsteinem uzavíral mír. Tento Hoffmann měl za ženu dceru bankéře a makléře Sterna, zvaného obyčejně »Bankštern«. Treubergová ještě také sděluje, že známé provolání Německa k Polákům psal jistý podřízený polský židáček. Ballinové, Dernburgové, Rathenauové zase radili a pomáhali

těm vyšším a teď si všichni mnou ruce, i když to všichni prohráli — oni to neprohráli. Juda vládne národům«.

»Rozvoj«, časopis svazu »Čechů«-Židů oznamuje: Kancelář presidenta republiky.

Čís. D. 3768/23.

V Praze, dne 26. července 1923.

Akademickému spolku »Kapper«

v Praze I., Štupartská ul. 14.

Podepsaná kancelář dovoluje si Vás žádati za laskavé sdělení, jaký výsledek měla anketa o českožidovském problému, kterou váš spolek uspořádal, a jaké odpovědi došly na otázky Vámi formulované.

Kancelář presidenta republiky.

Podpis nečitelný.

Jak vidno, zajímá se sám p. president o výsledek ankety, která soudě podle došlých odpovědí, bude míti zdárný výsledek.

Vzrůst zednářů. Organisace zednářů Židů úžasně rostou. Sev. Amerika čítá 15.000 loží. 2 miliony členů, Anglie 5000 loží, 350.000 členů, Kanada 1.000 loží a 120.000 členů, Australie 1.000 loží a 75.000 členů, Francie a Italie čítají přes 4.000 loží a 150.000 členů. Tyto organisace zednářů-Židů ovládají bursy, parlamenty, vlády a tím celý svět. Nejvyšší velmistr zednářů je nepřístupný v tajnosti jako Dalou Lama.

Knihy redakci zaslané.

Právě vyšel dvojsešit 4. a 5., ukončující svazek **A. V. Šmilovského spisů výpravných v nakl. Šolc a Šimáček, Praha** a zároveň sešit 6., 7. a 8., druhého svazku 1. a 2. těchto výborných spisů. Doporučujeme.

Horymír, prvý vůdce selského povstání českého, jest jednou z hlavních postav nového románu »Zlato« známého spisovatele Jana Morávka. Kniha vychází v sešitech po Kč 2, pošton Kč 2.10 v Knihovně illustrovaných spisů historických nákladem J. Svátka v Praze II., Spálená ul. č. 38. Kniha jest vytištěna na pěkném papíře, ozdobena celostrannými obrázky od akad. malíře V. Čuty. Vyžádejte si sešit na ukázku u nakladatele neb kteréhokoliv knihkupce. Z téhož nakl. vyšel svazek II., sešit 9. a 10. (15. a 16) J. Braun: **Z paměti krevních písařů.**

Na tiskový fond.

Pan Fr. Jos., str. v Č. u K., Kč 9.20, pan K. A. T. sen., P. I. Kč 10, pan dr. K. P. Kč 19.60, pan J. Š., mistr cihl., v M. p. V. Kč 1, pan A. Z., č. s., H., Podk. Rus Kč 8, pan K. H. č. s. M. u J. ve Slezsku Kč 5, pan L. K. v K. p. D. B. Kč 145, pan G. J., důlní. D. J. Kč 2.60.

Všem dárcům upřímné díky. Nezapomínejte, prosíme, že jest nám těžce bojovati proti nejrůznějším nepřátelům, kteří pod všemožnými hesly strhují národ do svých tenat, aby ho ubili. **I sebemenší dárek s radostí bude přijat a v listě uveřejněn.**

Nábytek

firmy Josef Frančík,

Kolín-Zálabí-Pardubice

jest nejtrvanlivější, nejlevnější a nejsolidněji pracován.

Nábytkové vozy k disposici!

Otiskujeme inserty pouze ryze československých firem arijských doporučení hodných:

Žádný švindl — spokojenost zaručena!

5 m delénu moderního na elegantní šaty, 5 m modrotisku moderního na domácí šaty, 6 m oxfordu domác. na 2 košile, 4 m molinu na prádlo, čistě mandlované. **20 m pouze Kč 108·—** zasílá pošt. dobírkou bez přirážky poštovného

Josef Stolín a spol., Náchod, Čechy.

Jsi-li se zásilkou spokojen, doporuč nás známým, nejsi-li spokojen, vrať zboží.

Nevyhnutelný v domácnosti, nepostrádatelný na cestách je v plechovkách po 50 a 100 gr. č. v. firmy **čaj s pávem J. Fromm-Opava.**

Žádejte ve všech obchodech!!

Každý uvědomělý Čech a Slovák požaduje »Náš Cíl« ve všech kavárnách a restauracích! — Čtěte naši lacinou knihovnu: 6 knih = 1000 stran za Kč 45·— v předplacení (i na 3 měsíční splátky po Kč 15·—).

Tiskem knihtiskárny »Družstvotisk« v Třeboni.

Ročník I. V Č. Budějovicích 1. září 1923. 17. číslo

NÁŠ CÍL

Číslo 1·— Kč.
Předpl. na rok Kč 20·40
na půl roku Kč 10·80.
Vychází 1. a 15.
každého měsíce.

Řídí redakční kruh. —
Majitel a vydavatel, jakož i zodpovědný redaktor Jan Cibuzar, České Budějovice, Zátkova ulice číslo 8.

List vlasteneckého hnutí Čechů a Slováků.

Silou proti mdlobě, vzdorem proti zlobě, ale láskou k sobě.

MOTTO. »Moje barva červená a bílá, dědictví mé poctivost a síla«. *Havlíček*

»— — Naše, nás Slováků jest Javorina, my máme právo o ní rozhodovati a ne čeští páni z Prahy. My nemáme práva rváti jim území z českého těla, a oni nesmějí toho tedy činiti nám. Oni vzali si nás pod ochranu, říkají nám bratři, nuže ať nás brání jako bratry a nevydávají na pospas Polsku.« —

Na jednu věc se Vás táži, pánové, držitelé moci: Kde jsou podpisy slovácképo obyvatelstva, prosící Vás, abyste nám Javoriny uchovali, že jsme o nich v Čechách nikdy neslyšeli a o nichž se nám s pláčem zmiňují naši nešťastní bratří? Jest možno takto si zahrávati lás kou slováckého lidu k jeho vlasti? (»Výzva Čb.« 20/23)

OBSAH: Vzhůru do boje! — Pane ministře spravedlnosti. — Za nového režinu. — Socialisté pomáhají Židovstvu. — Řecko-římská výchova — úpadek bílého plemene?! — Kdo jest darebákem? — Kolonisace jako za Přemyslovců. — Upozornění uvědomělým obchodníkům i obecenstvu. — O světovládu. — Nová Evropa. — Radič. — Kdo dnes křičí.

Vzhůru do boje!

Ukončili jsme první ročník naší knihovny a při té příležitosti děkujeme všem našim příznivcům za dosavadní podporu nám věnovanou jakož i za všestranné porozumění a pochopení našich očistných, poctivých snah a cílů.

Naše práce a oběti, jež přinesli jsme s láskou a nezištně pro dobro národa, nemůže nikdo dnes správně pochopiti ani oceniti. Poněvadž jest nám třeba překonávati obrovské překážky v každém ohledu, spoléháme na Vás, jako na uvědomělého a poctivého Čecha nebo Slováka, že zůstanete i na dále našim příznivcem a budete takto spolupůsobiti k ozdravění poměrů a k lepšímu příští naší milé domoviny. Z našich dosud vydaných knih jest naprosto jasně zříti, **že nepodléháme žádné straně, ani církvi, ani vlivu vlády, nebo některé organisace, ani Židovstvu, ale bijeme se poctivě za Pravdu, kterou velicí Janové s celým národem svorně — proti všem — hlásali a obhájili. Pravda potřebuje ctností obou Janů, aby vítězně mohla zazářiti jednou nad opravdu šťastným, v duchu a pravdě spokojeným národem Čechů a Slováků!** —

Všechny knihy druhého ročníku budou tištěny na dobrém papíře, velkého formátu, vzorné úpravy a cena **jest pro předplatitele snížena na Kč 40.— i s poštovným na celý ročník = 6 knih = skoro 1000 stran. Aby každý mohl si naše knihy koupiti, poskytujeme výhodu zaplatiti předplatné ve třech po sobě jdoucích měsíčních splátkách a sice: dvě první splátky po Kč 15.— a třetí, kterou nutno zaplatiti do 31. prosince 1923, Kč 10.—. Cena jedné knihy mimo předplacení bude Kč 10.—, váz. Kč 13.—. Podle přání budeme zasílati knihy vřízané v tuhých deskách, pevné vazbě, s originální obálkou, se zlaceným nápisem na hřbetě knihy za Kč 60.— všech šest knih — možno splatiti rovněž na třikrát po Kč 20.—**

Výhradní prodej pro Prahu má p. G. Soukup, novinářstv a insertní kancelář Praha III., Chotkova 10.

Doufáme, že se takto celé naší čtenářské obci vskutku zavděčíme a tato pochopí dobré naše snahy, směřující k dobru celku. **Žádáme, aby každý jednotlivec získal nejméně jednoho předplatitele,** bychom snáze mohli vykonati vytčený úkol. **Kdo získá šest předplatitelů, obdrží celý ročník zdarma.**

Po poctivé přípravě a úvaze předkládáme Vám rozvrh příštího ročníku, v němž budujeme přesně dále na našem programu z července r. 1922, který byl přiložen 1. svazku prvého ročníku naší knihovny a který novým předplatitelům na požádání zašleme.

Budeme se dotýkati politiky, církví i socialismu, všeho, co nás bolí, co nás zklamalo a co bychom — majíce jedině dobro a štěstí národa Čechů a Slováků na zřeteli — chtěli míti po česku, nebo po slovensku poctivě. —

Svazek I. Cihláři. — Vypravování o lásce a utrpení — jest obrazem ze života dělníkova a ukázáno v ní, proč dělnictvo otročí.

V knize II. rozhovoříme se o národním státě Čechů a Slováků, o možnosti vyvésti národ na lepší cesty, než po jakých dnes kráčí.

V třetí knize bude luštěna otázka náboženská — náš poměr k Bohu — se stanoviska českého a slovanského člověka.

Čtvrtá kniha bude řešiti otázky sociální, národnostní a politické způsobem objektivním a načrtnuty budou směrnice vedoucí k dorozumění kapitálu s prací, na kterézto souliře spočívá budoucnost celé lidské společnosti.

Pátá kniha bude informovati čtenáře nedoktrinářsky o všech vymoženostech moderních věd přírodních formou nejpřístupnější. Bude poukázáno na přírodní vědy, jakožto na jednu z hlavních opor směřujících k mravnému obrození a ne židovskému zmaterialisování lidské společnosti.

Šestá kniha přinese řešení nejdůležitějších otázek, které se v nejbližším půl roce vyvinou.

Doufáme, že tyto cenné a opravdu v naší literatuře ojedinělé knihy získají nám řadu nových příznivců.

Prostou, jednoduchou, nejvýš přístupnou formou a střízlivě vylíčiti nejširší veřejnosti neudržitelnost nynějších poměrů politických, sociálních a náboženských — to naším prvním úkolem. Až zviklána bude ve veřejnosti víra ve falešné opravné snahy dneška, v puncované falešné autority, různé organisace a v neudržitelnost dosavadních řádů, pak přikročíme ponenáhlu k stavbě solidní, jednoduché a pevné budovy společenských a jiných řádů dnešní společnosti a to od nejprimitivnějších základů, v duchu opravdově čistém, národním a demokratickém. Letos činíme první krok v tomto směru.

Kdo chceš zúčastnit se obrodné této práce a leží-li ti prospěch Tvůj i národa na srdci, přilož ihned obětavě ruku k dílu a propaguj náš tisk — naše knihy; čím dříve získáme důvěru nejširších vrstev*), tím lépe pro náš celý národ! Čas spěchá! Zamysli se a pomoz každý — kdo nám rozumíš — dříve, nežli národ náš bude úplně otráven, v úplné agonii a v horším hmotném i morálním postavení, nežli v dobách konfiskací a persekucí pobělohorských!

Nezačínáme nic nového.

Veliký publicista český, Karel Havlíček Borovský jest nám vzorem poctivosti a bezmezné lásky k vlasti. V jeho duchu a jeho duchem snažíme se říditi všechno naše konání a máme stále před očima, že Havlíček nebál se ani Brixenu, aby mohl cizácké, nepřátelské a despotické vládě říci pravdu. A dnešní vláda Čechů a Slováků mnoho-li má v sobě poctivých prvků národních a demokratických? Vidoucímu netřeba zvláštních výkladů. Nepřirovnáváme se nijak nesmrtelnému vzoru našich nových dějin K. Havlíčkovi, nýbrž chceme toliko — pokud to bude v našich silách — pokračovati tam, kde On přestal.

Přes to, že dnes znemožňován jest každý pravdivý projev ukazující národu, jak hanebně byl ošizen a jak podvodně jest klamán, budeme v duchu Havlíčkově, poctivě česky snažiti se vychovávati své čtenářstvo vlastenecky a nábožensky — mravně, nehledíce je-li to komu vhod, či ne.

Nebojíme se nepřátelského tisku, který stojí v žoldu cizáckém a nadává nám reakcionářů, černosotněnců, monarchistů atd., poněvadž věříme ve Spravedlnost, podle níž není možno, aby někdo věčně hýřil za krvavé mozoly svých voličů . . .

Prosíme, abyste se v brzku rozhodl, stanete-li se předplatitelem nového ročníku naší knihovny, jejíž první svazek v brzku vyjde.

V případě, že stanete se předplatitelem, použijte lask. přiložené složenky pošt. spoř. Na rubu složenky račte napsati přesné adresy předplatitelů, které se Vám podařilo získati, abychom jim v čas mohli zaslati první svazek II. ročníku.

Kdybyste nemínil knihovnu odebírati, prosíme o lask. vrácení složenky

Doufáme, že v době nynějšího děsného chaosu nebude nikoho, kdo by odpíral podati nám pomocné ruky, své k záchraně národa — který — jak dějiny nás učí — tolik již vytrpěl. Čím dříve celý národ prohlédne ošemetnou komedii, jež několik lidiček s ním provádí, tím lépe. Záchrana jest možna pouze v pevných charakterech. **Nechceme míti bezhlavou masu — proletáře — hanbu lidské společnosti, ale skutečně vzdělaného člověka,** který rozumuje, o všem co čte a slyší, a pouze nejlepší z nejlepšího podrží. Jest třeba, abychom se všichni tak vychovali, aby v nás všech, bez rozdílu všech, vznikla opravdová touha po Dobru a Pravdě.

Stojíme zásadně na nedělitelnosti zemí koruny svatováclavské a nedělitelnosti sesterské Slovače a národní stát Čechů a Slováků, spravovaný lidmi čistých rukou a srdcí, jest naším ideálem.

Proto všichni vzhůru do boje za národní, ke všem složkám národa spravedlivý a poctivý stát Čechů a Slováků.

Zároveň oznamujeme našim čtenářům, že naše volné sdružení spisovatelů »Odkaz Žižkův«, se dobrovolně, oficielně rozchází a p. Jan Cibuzar převzal všechny závazky i právní nároky volného sdružení a povede nadále sám celou agendu, aby za naší duševní pomoci pokračoval na společně započaté dráze. V důsledku toho ponese celý příští ročník jako autora, nakladatele i vydavatele jméno p. J. Cibuzara, redaktora a spisovatele v Čes. Budějovicích čp. 744.

Č. Budějovice, v srpnu 1923.

Za Volné sdružení spisovatelů »Odkaz Žižkův«
Jan Cibuzar.

Pane ministře spravedlnosti

žádáme Vás, abyste nařídil, aby pro »Náš Cíl« bylo v konfiskační praksi užito stejného měřítka, jako vůči jiným listům. V čís. 14. a 16. užili jsme citátů, které prošly několika listy pražskými, ale u nás byly konfiskovány. Tážeme se Vás, pane ministře, stvořil-li někdo pro náš list zvláštní zákon, nebo nařídil-li jste, abychom byli postaveni mimo zákon, který snad je pro veškero občanstvo bez rozdílu stran a církví, stejný.

Karel Pergler:

Za nového režinu.

(New-Yorské Listy. Neděle 25. března 1923).

Bývalý vyslanec v Tokiu vydal brožuru pod tímto názvem a zaslal ji členům M. S. s otevřeným listem. Přineseme obojí v našem listě

Eduard Beneš byl konečně donucen promluvit o mé věci. Učinil to svým způsobem: zneužitím parlamentní tribuny, kde já nemohu se brániti, tedy způsobem zbabělým a nečestným a v každém právním státě nemožným. Nezbývá nic jiného, než vylíčiti celou záležitost tiskem a ponechati úsudek veřejnosti. Tato veřejnost jest dnes druhem poroty. Obžalovaným je Eduard Beneš z vysílání agentů provokatérů na tokijskou legaci, lidí, o nichž věděl, že jsou zločinci.

Jako před každou porotou vzniká i zde otázka pravdomluvnosti. Vedu tedy v prvé řadě ihned důkaz, že Eduard Beneš jest člověk, jemuž nelze věřiti, ani když mluví s parlamentární tribuny a na doklad uvedu fakta, která se mne netýkají:

1. Beneš klamal národ, když líčil záležitost těšínskou tak, jako kdyby nám arbitráž byla nadiktována. Mám před sebou anglický výtisk mírového memoiru číslo čtvrté, věnovaný těšínské otázce a tištěný, než se mírová konference sešla a v memoiru tom na stránce třináctě shledáváme v anglickém znění následující větu:

»Předkládají (Čechoslováci) tento problém spojen-

čím a Spojeným Státům **a je-li nutno, jejich tribunálu arbitračnímu.«**

2. V zahraničním výboru Národního shromáždění Beneš kdysi řekl, že jedná se o smlouvě s Čínou. Na tento výrok byl upozorněn čínský vice-ministr zahraničních záležitostí a prostě jej popřel a zjednal si také na pařížské čínské legaci jistotu, že tam se nejedná.

3. Pražský »Čech« ze dne 23. srpna 1922 napsal: Pan ministr zahraničních věcí dr. Beneš žádal nás prostřednictvím svého tajemníka o vysvětlení slov našeho článku, ve kterém bylo uvedeno, že byl usvědčen z nepravdy. Milerádi vyhovujeme. Věc týká se zadání petrolejových zřídel na Slovensku. Min. předseda dr. Beneš tvrdil před výborem k tomuto cíli zvoleným, že smlouvu ohledně zadání oněch zřídel nepodepsal. Na to byl v senátě na návrh posl. Lisého zvolen vyetřující výbor a v jeho schůzi citoval řed. Hucl ze zahran. listů zprávu, že smlouva faktický jest podepsána. Teprve potom přiznal min. předs. dr. Beneš, že smlouva skutečně je podepsána. Byli jsme o věci informováni členy dotyčného výboru a na základě těch informací jsme zprávu, o níž běží, napsali. — Ostatně k potvrzení našeho tvrzení stačila by i jiná okolnost. V jedné schůzi českých členů zahraničního výboru zmínil se poslanec V. Myslivec o záležitosti obsazení místa vyslance naší republiky u Vatikánu. Min. předs. dr. Beneš ho přerušil slovy: »O té záležitosti jsem dnes s pány kolegy jednal, ta jest vyřízena.« — Posl. Myslivec telefonickým dotazem u jednoho z lidových ministrů ještě týž den — a to před četnými svědky zjistil, že tvrzení p. min. předsedy Beneše neodpovídá pravdě, čili, že min. předs. dr. Beneš s ostatními ministry o obsazení legace u Vatikánu vůbec nemluvil. To snad na vysvětlení stačí. Bude-li třeba, podáme bližší vysvětlení i na jiném místě.

T. G. Masarykovi jistě muselo býti smutno, když viděl, jak jeho zahraniční ministr je usvědčován z nepravdy katolickým listem.

Potud o pravdomluvnosti Eduarda Beneše jako svědka a přijatelnosti jakéhokoliv jeho svědectví.

Ostatně Beneš jako svědek se sám diskvalifikoval doznáním činu trestného, jak je viděti i z krátkého radiogramu »Svornosti«. Podle jeho tvrzení měl jsem ve Washingtonu obdržeti jistou sumu peněz po písemném potvrzení resignace. Já, jak ukáži, nezavázal jsem se resignovati, ale i kdyby tomu tak bylo, nesmí se zapomínat, že je povědomým právním principem, že i resignace může býti odvolána ještě po podání, ale před jejím přijmutím.

Daleko důležitější však je, co o těch penězích praví Beneš. Na tyto peníze jsem buď měl legální nárok, nebo jsem ho neměl. Jest-li jsem na ně legál. nároku neměl, za co měly býti vyplaceny? Jako úplatek? A v každém případě by se pak jednalo o zneužití státních peněz Benešem a jich neoprávněné vyplacení. Anebo jsem na ně nárok měl a jednalo se o to, aby mi byly vyplaceny jenom proti resignaci. Ale to je upírání legálně mi patřícího majetku, to je nezákonný nátlak, to jest zneužití úřední moci, to jest, čemu v Americe trestní zákoník říká »blackmail«, což, volně přeloženo, česky znamená vyděračství, jakékoliv jednání, vynucované nezákonnými hrozbami. Pan Eduard Beneš má na vybranou!

(Příště dále).

Socialisté pomáhají Židovstvu —

jsou tedy živlem státotvorným. Jejich skřeku o státotvornosti věří už jenom ti, kteří z ubohosti svedeného lidu výborně jsou živeni ať již mandáty, nebo konsumy, nebo městskou pokladnou socialisticky »obhospodařenou«, nebo státním úřadem dosaženým na legitimaci.

»Nár. Republ.« 31./23 píše: Proto má býti rozbita národní koalice, poněvadž socialisté mocně žádají od ministerstva financí 250 milionů korun na zachránění svých vyloupených konsumů, (v nichž političtí dobrodruzi, zneužívajíce ochrany svých politických stran, opali si kapsy těžce vydělanými penězi slepých a hluchých strannků. A tyto zpronevěřené miliony má nyní zaplatiti stát z kapes daněmi přetížených poplatníků, 250,000.000 má uspořiti na platech svých úředníků a zřízenců a jiných veřejných potřebách, aby bylo zachráněno vyloupené, stranické družstevnictví.

Jak to pod touto rouškou stranictví vyhlíží a jakým lidem do rukou dostalo se stranické družstevnictví, odhalil poněkud spor, který se projednával před obchodním soudem kraj. soudu v M. Ostravě. V r. 1921 došlo **k dohodě mezi uhelnými závody a soc. demokratickou Velkonákupnou v Karlíně,** jejíž odbočkou na Ostravsku je »Budoucnost«, **že uhelné doly přispějí Velkonákupně měsíční částkou 5 milionů Kč** na zlevnění zboží a zabránění kolísání cen v případě poklesu naší valuty. Dohoda byla uzavřena na jeden rok. Tedy 60,000.000 Kč přijala Velkonákupna od ostravských uhelných závodů. Když smluvená doba uplynula, nerada se samozřejmě vzdávala správa Velkonákupny tak tučného příspěvku a proto prohlásila, že musí se stanoviti doba přechodná. Po novém vyjednávání dokonce za asistence ministerstva pro soc. péči bylo smluveno, že závody dají do konce roku 1922 dalších 10 milionů Kč. **Tedy 70 milionů Kč dala si vyplatiti Velkonákupna od velkokapitalistických uhelných závodů na Ostravsku za 1½ roku.**

Co na tom, že uhlí jest drahé, že jeho cena jest jednou z hlavních příčin průmyslové stagnace, soc. demokratický konsum přijímá od německého velkokapitálu dar 70 milionů korun, od téhož velkokapitálu, proti němuž prý bojuje.

Neprohlédne-li lid brzy a nevypráská-li z veřejného života všechny ty dobrodruhy, bude jimi prodán a vyloupen stejně, jako všechny ty stranické družstevní podniky, které mají nyní stát zachrániti.« —

Nám se nejedná o udržení t. zv. »národní« koalice, neboť ona je hlavní příčinou všech zvráceností, protiprávností, korupce, všeho co stát ubíjí proto, že trpí ve »svobodné« republice teror socialisticko-bolševický, roztahování Židů a Němců, nemrav vázaných kandidátek (jehož pomocí byla zvolena), rozkrádání státních ústavů, konsumů atd., atd. — **Nechceme, aby uměle a s nasazením všech sil jedněch proti druhým, za cenu vlastní cti, udržována byla naprosto různorodá a neudržitelná koalice, která ve skutečnosti o národní poctivosti nemá pravého pojmu, poněvadž v e v š e c h koalovaných stranách vedou přímo či nepřímo politiku Židé. Nechceme umělé prodlužování zkorumpovaného Dnešku! Přijde-li po rozloučení koalice něco horšího, bude zajisté nejvyšší čas, neboť takto nikdy by větší část národa neprohlédla kde se nalézáme a jak jsme »osvobozeni«. Teprve až někteří dostanou ránu mezi oči od těch, kterým do poslední chvíle věřili — vzpamatují se. Proto: čím dříve skončí uměle slepené souspřeženectvo, které si »oči zatím nevyškrabe«, tím dříve národ prohlédne. Ránu musí národ dostati, to vidí každý, kdo má oči otevřeny — my jsme na ni připraveni — ať tedy přijde, dokud národ není zcela otráven. Koalice uměle oddaluje chvíli soudu!**

Řecko-římská výchova — úpadek bílého plemene?!

»Žijeme v židovském století« — napsal jeden myslitel; jiný zase napsal: »Současné století jest a bude dobou největších sociálních a hospodářských převratů!« atd., atd. — Myšlenky a názory o současné naší době jsou různé i pestré, poněvadž dnešní náš život můžeme a vlastně musíme pozorovati současně z několika hledisek! —

Všimněme si dnešní výchovy řecko-římské a návratu k velebenému klasicismu!

Latina a řečtina jest zavedena až do dneška na našich gymnasiích. Útlá duše dítěte jest otravována celá studijní léta vyučováním těmto mrtvým jazykům. — Student, skončivší studia gymnasijní, dovede latinsky skloňovat, časovat, dovede i překládati z klasické latiny a řečtiny, ale nedovede ani jedinou účetní položku zaknihovati, nerozezná látek vlněných od bavlněných atd., atd. Učí se ne pro život, pro praktický život, nýbrž proto, aby vyhověl předpisům školským a aby získal nároku na jméno »vzdělanec!« — Dnes jest více jak kdy jindy jasno, že latina a řečtina jsou překážkami zevšeobecnění věd, jsou příčinami, že tak pomalu a těžko se zvedá kulturní úroveň nejširších mass, jsou vysokými hrázemi, dělícími moře »nevzdělanců« od lidí »školených«, jsou příčinami, že lidé »vzdělaní« nechápou lidi »nevzdělané« a naopak! Nepoměr tento dříve dodával respektu třídám »vzdělaným«, dnes však jsou tyto třídy přímo »nevzdělanci« opovrhovány a vyvstalo tak z tohoto nepoměru lži- a židosocialistickými stranami výborně využité tendenční označení »pán« a »proletář«. Není to kabát, jenž by tyto třídy od sebe tak mocně lišil, ale příčina tkví hlouběji! — Náš »vzdělanec« nedovede s naším člověkem promluviti tak, aby tento nevystihl z jeho řeči chlad a povýšenost atd. A to jest částečným výsledkem ne rodinné, nýbrž většinou školské výchovy! — Žijeme sice v době zázraků technických, ale kloníme se k výchově více jak 2000 let staré! — To jsou fakta, jež nemožno sloučiti! Nehledě k tomu, že Řekové a Římané žili v prostředí docela jiném, jak my, jest to smutným svědectvím současné generace, že tato nedovedla se ještě odpoutati (snad z pohodlí a ze spekulace!) od těchto antických vzorů, obzvláště víme-li, že kultura Řeků a Římanů nebyla a není originelní! — U nich se konečně tato zvrhla ve hry, zápasy, závody, krvežižnivou demoralisaci a výsledkem toho všeho byl pak i zánik tak mocných, »kulturních« dvou říší i částečně zánik národů tyto obývajících.

Dnes některými současníky byl a jest propagován návrat ke klasicismu řecko-římskému: když ne přímý návrat, tedy antika nad míru velebena — což má účinek a výsledek tentýž!

Můžeme již dnes konstatovati, že naši vzdělanci vybrali z antiky hlavně tělovýchovu, hry, závody a sport. To ostatní, event. výtečné i pro nás (způsob odívání se a pod.) — zůstává na mnoze zcela ignorováno!

Dnes nesmyslnou propagací sportu, závodů, zápasů atd. dospěli jsme tak daleko, že jak z denního tisku známo, konají se závody v tanci, závody s dětskými kočárky a nemluvňaty, zaváděn barbarský box (kdy poražený musí býti umlácen až do bezvědomí!) atd. a konečně, jak poslední zprávy novinářské rozhlásily, budou konány také po větších městech Evropy pravé býčí zápasy jistou kočující společností! . . .

Tudíž jsme dnes skoro tam, kde starý Řím byl! — »**Chléb a hry**« bylo heslem Římanů za vlády římských císařů. O nic více se nikdo nestral — a dnes, u nás?! — Máme skoro totéž! Zábavy, hry, závody, zápasy, sport, nesmyslně přeháněná tělovýchova, stávají se čím dále tím větším požadavkem mas a propagace těchto mocně zasáhla i do vrstev dělnických! — Nemůžeme se pak diviti, zaznamenávají-li sportovní časopisy návštěvu diváků na př. při »jemných« footbalových zápasech číslicí 50 až 100.000!

Nejsem »reakcionářem« v tomto směru, naopak jsem plně a s přesvědčením pro intensivní tělovýchovu, rozumnou arcit, ne jak dnes vidíme, krajně jednostrannou, ale nemohu jíti tak daleko, aby tato zabrala a pohltila u většiny lidstva poměrně více času a hmotných obětí, jako akutní otázky hospodářského, praktického života a pod.

Proč jsem napsal tuto »reakcionářskou« úvahu?! — Proto, abych varoval před extrémy sportu, závodů a zápasů, neboť, jak dnešní poměry ukazují, mám obavy, že lidstvo jest touto řecko-římskou (v novém vydání americkou) požitkářskou a hmotařskou výchovou zaváděno na scestí, jež může končiti i propastí — zkázou bílého plemene!

Bude-li se vydražďování mas sportem, závody a zápasy díti tak rychlým tempem, jako doposud, jest nebezpečí, že i tyto, dnes snad »nevinné« věci zvrhnou se ve starořímskou krvežíznivou perversitu!

Cituji dále stručně kus historie starého Říma a porovnejte tuto s dnešními našimi poměry!

»**Chléb a divadlo**« (t. j. pravidelné rozdávání mouky, másla a vína a volný přístup k zápasům gladiatorským a k jiným veřejným hrám atd.), byly prostředky, jimiž římští císařové hleděli si nakloniti lenivou a svévolnou lůzu sídelního města Říma. Běda císaři, jenž by se byl odvážil zakázati milionové chátře římské volnou návštěvu divadel! Byl by jistě pozbyl trůnu, byť by byl nejlepším člověkem své doby!

Avšak nejen pro městskou lůzu bylo třeba divadel, ony byly i nejlepším prostředkem k ukrocení vyšších tříd obyvatelstva. Čím více her, tím méně rozumné politiky! Říman z doby úpadku císařství, jak vznešený, tak sprostý, stavěl hry výše, jak veškeré otázky vnitřní a zahraniční politiky. Dostihy a jízdy o závod v cirku již za dob republiky, přestaly uspokojovati nesmírnou náruživost Římanů; zároveň s nimi se objevily a téměř je vypudily hry jiného druhu — zápasy gladiatorů a štvanice dravé zvěře. Jakých nerozumných rozměrů dostoupily zápasy gladiatorů, lze posouditi třeba jen z toho, že císař Trajan, jeden nejlidumilnějších císařů římských, vrátiv se z válečné výpravy na Dunaj, uspořádal pro lid slavnosti, trvající 123 dní (více jak třetinu roku!), při nichž zápasilo t. j. pro obveselení římské lůzy se vraždilo 12.000 gladiatorů.

Vstupné do divadel, kde se provozovaly hry, se neplatilo. Lid se mohl baviti zdarma po několik neděl. Římští vladaři zaplatili veškerá vydání a jejich jména se proslavila tím více, čím většího vydání požadovaly hry. —

»Ještě strašlivější byly štvanice zvířat. Na jeviště k zápasu s dravými zvířaty vehnali celé zástupy válečných zajatců, neb zločinců odsouzených k smrti. Z počátku tyto štvanice představovaly pravidelný zápas dobře ozbrojených a dovedných bojovníků s několika ochočenými dravými zvířaty; ale to se brzy změnilo a

divoká zvířata byla pouštěna na nedokonale ozbrojené, aneb docela na bezbranné lidi.

Nebylo-li dostatek lidí, trhala se hladová a bodáním rozžhavenými dráty rozzuřená zvířata navzájem. A tato divadla byla vypravena s bezpříkladnou nádherou.

Nejvzácnější zvířata dodávala se ohromným nákladem ze vzdálených krajů. Dějepis ručí za věrohodnost čísel, jinak by počet zvířat, rvoucích se v areně nezřídka současně v jediný den, zdál se býti nepodobným. Pompejus uspořádal zápas 600 lvů, 18 slonů a 140 jiných afrických zvířat. Za Augusta bylo v areně v jediný den 36 krokodilů; za Kaliguly kochal se lid divadlem mezi sebou zápasících 400 medvědů.

Pro rozmanitost vkládala se příležitostná malá divadelní představení. Strašlivá byla skutečnost těchto představení! K smrti odsouzení, aneb váleční zajatci musili představovati Herkula na hořící hranici, nebo Orfea rozsápaného lvy. Slovem, dělalo se vše, aby se klesající a proto surový, krvežíznivý lid zachoval ve stálém opojení, aby se nemohl vzpamatovati!

Výsledek toho všeho — zničení římské říše! Chápete nyní, vážení, co svou úvahou míním? . . .

Proto dále od antiky v tomto směru, pryč s nesmyslně, přepiatě pěstovaným sportem, závody a zápasy a raději místo rakety či míče do ruky — po dobu prázdnin — hrábě, kosu, pluh! Takovýto prázdninový sport by více prospěl nejen tělesně naší mládeži, ale i našemu národohospodářství!

Kdo jest darebákem?

Poslanec Roudnický prohlásil na veřejné schůzi lidové strany v Kolíně, že na význačném místě v republice stojí osobnost, která za války dojížděla za prof. Masarykem za hranice, dovážejíc mu zprávy a domů přinášela opět zvěsti od něho — které dávala rakouské vládě. Záležitost tato v nejbližší době stane se předmětem veřejné diskuse. (»Nár. Rep.« č. 31.)

O světovládu.

V nakladatelství Ferdinanda Schreibera v Hartensteinu v Rudohoří vyšel spis »Die siegreiche Weltanschauung und wir Juden«, vítězný názor světový a my Židé. Spis sepsal Žid dr. Siegfried Pentha-Tull. Spis ten zmizel z trhu knihkupeckého. Co je v protokolech mudrců ze Sionu jako projekt neboli úkol židovstva popsáno, to vylíčil Žid dr. Siegfried Pontha jako hotovou událost světovlády Židů dosažené během války světové a získané právě touto válkou. Celý spis byl ve vídeňském orgánu křesťanských sociálů v »Reichspostu« uveřejněn. Závěrečná stať spisu toho má následující obsah: My Židé nikdy se nezabýváme tím, co bude, nýbrž jen tím, co jest. Proto jsme se rychle zmocnili všech vynálezů techniky a stali se během posledních 60 let naprostými pány veškerého průmyslu, obchodu, peněžnictví, denního tisku, politiky a divadel na celém světě.

Na celém světě se nesmí dnes nic státi bez vůle a souhlasu Židů. My jsme celý svět obetkali neviditelným hrůzným tkanivem a zatáhli jsme celé lidstvo tam, kam jsme chtěli. My Židé jsme se postavili na vrchol vedení vlády v Německu a odtud se nám podaří zmocniti se vlády i v ostatních všech státech celého světa. Dokud panovníci tu ještě byli, skrývali jsme se, nyní když padli, není třeba skrývaček. My jsme vsadili do hry naše peníze, získali jsme socialisty a komunisty a otrávili jsme celý národ suggescí, to jest namluvili jsme mu, že militarism je hrobařem státu a národa. To jsme vše provedli na základě pevné raçovní organisace všech Židů. Nyní, když každý Žid z Haliče i židovský bankéř v Londýně se stali pány světa jest třeba, abychom rozvášněné národy utišili a národní nenávist odstranili.

My Židé chceme nad národy vládnouti po aristokraticku, jako lord Beaconsfield, velkodušně jako Isack Moses Montefiore, a chytře jako Marx Mardochaj a Lasalle. Nesmíme však dáti na jevo svou moc a prováděti nátlak na našich odpůrcích, jak to učinil Mardochal z Purimu.

Pak-li že jsme ovládli svět a nyní vládní moc nad veškerými státy světa v rukou máme, jest naším úkolem, abychom tuto moc sobě udrželi a dosáhli toho, by nám všichni národové dobrovolně tuto vládní moc přiznali. Náš duch pak ovládne celý svět v jednotné říši dle přípovědi Mojžíše.

My Židé vyhráli jsme celý svět. Tak se stále tato vítězná fanfára ozývá ve spise Žida Siegfrieda Penthа-Tulla. Jest prokázáno, že zednářské lože to jsou, v kterých Židé soustřeďují svou moc a odkud z lóží zednářských řídí osudy všech států. Kdo se těmto zednářům postaví na odpor, toho prostě odstřelí. Jest jisto, že dr. Ottruba dostal doručený ortel smrti od zednářů. Dále jest jisto, že dr. Rašín propadnul ortelu smrti zaslanému ze zednářské lože. Počet zednářských lóží během války se úžasně rozmnožil. Že se Židé chlubí, že nyní vládnou Německu a odtud i ostatnímu světu, není nic nového. — Vždyť sám president republiky Francie pan Millerand je původu židovského a dlouholetý ministerský předseda ve válce Briand jest Žid.

A sám Clemenceau má tajemníka Žida. V mírové komisi versaillské, která rozdělovala Evropu, dělal hranice nových států Žid Tardieu a proto nám tu českou republiku oklestil, nedostali jsme ani Kladsko, ani koridor, ale vzali nám polovinu Těšínska. Židovská to práce.

Nová Evropa.

Na základě provedených sčítání lidu ve všech státech evropských, jest statistika nové Evropy po míru versailském velice odlišná od Evropy před válkou světovou.

	rozloha čtv. km	počet obyvatel	na 1 čtv. km
Rusko	4,131.600	93,135.000	23
Německo	470.200	59,183.000	126
Anglie	244.100	44,318.000	182
Francie	551.000	39,402.000	72
Italie	312.600	38,836.000	124
Polsko	385.300	27,160.000	70
Španělsko	506.700	21,303.000	40
Rumunsko	294.200	16,262.000	52
Český stát	140.500	12,602.000	97
Jugoslavie	249.000	12,017.000	48
Maďarsko	92.700	7,946.000	86
Belgie	30.400	7,462.000	245
Holandsko	43.200	6,869.000	205
Rakousko	84.000	6,428.000	77
Portugaly	91.900	6,399.000	70
Švédsko	448.300	5,954.000	13
Řecko	128.700	5,152.000	40
Bulharsko	103.200	4,861.000	47
Švýcarsko	41.300	3,880.000	93
Finsko	387.600	3,403.000	9

Dánsko	44.400	3,209.000	46
Řecko	128.700	5,152.000	40
Norvéžsko	323.800	2,650.000	8
Litva	58.700	2,546.000	43
Lotyšsko	65.800	1,864.000	28
Turecko	24.000	1,500.000	62
Estonsko	47.600	1,189.000	23
Albanie	30.800	8,900.000	29
Luxemburk	2.600	264.000	162
Island	162.846	95.000	1

Mimo toho jsou pod správou svazu národů Gdánsko, Rjeka, dále republiky Monaco, San Marino a knížectví Lichtensteinské a republika Andora. Celá Evropa čítá nyní přibližně 442 milionů obyvatel.

Při vypuknutí války čítala 468 milionů, je tu ztráta 20 milionů. To je vykrvácení ze světové války. Ale i tyto zde uvedené statistiky nejsou přesně spolehlivé co se týká počtu obyvatel. Zvláště o Rusku nelze dnes nic bezpečného zjistiti. Vždyť nevíme, kolik milionů lidí vyvraždila črezvyčajka a kolik milionů lidí zahynulo hladem a zmírá jím dosud.

Statistika tato jest proto nadmíru důležitá, poněvadž nám ukazuje jasně budoucí osudy Evropy. Střediskem jest vzrůstající a sílící Německo a vedle něho odumírající a vymírající Francie. A z toho si můžeme učiniti závěry na osud československé republiky.

Kolonisace jako za Přemyslovců.

Naše dějiny ponučují nás, jaké nenapravitelné chyby dopustili se Přemyslovci volajíce sem německé kolonisty, jimž připravili půdu »mezinárodní« židovští obchodníci. A co děje se dnes? V míře daleko větší než tenkráte totéž Přemyslovcům snad mohlo by býti omluvou, že ještě neznali tak Němců, (ač osud Slovanů Polabských a Pobaltických byl již tehdy rozhodnut), ale čím omluví se naši »vědci«, historikové (ti internacionální?). Nedělí se přísného rozsudku příštích historiků, kterým nebude již hroztit zákon na »ochranu (?!) republiky?« Či snad jim je příští osud našeho národa tak lhostejným, že jim nezáleží na tom, přijde-li po nich potopa, jen když oni se dobře mají?

Čech v Německu nenalezne zaměstnání, není-li zjevno, že se chce poněmčiti.

Naše hospodářská situace a bohatství přírodní lákají k nám cizince, kteří zde ubírají chleba našim nezaměstnaným.

Polští Židé hrnou se sem, snažíce se ještě více požídovštiti »naši« republiku. A najdou se čeští orgánové, kteří žádosti podobné doporučují.

Ve Zvykově u Něm. Jablonné je na př. Bavorák Niedermayer, jemuž slíbeno (kým asi?) místo správce tamního zemského ústavu léčebného. Dokud byl správcem p. Pilloti, v. ú. rada, uvědomělý Čech, nelíbil se Germanofilum v Praze a musil z té horké půdy, kterou tak vydatně hájil, aby učinil místo osobě indiferentní a ta má ustoupiti cizákovi, který již dnes germanisuje. Příčiny, pro které je přivandrovalý Bavorák favorisován, jsou hraničářům známy. Pana Niedermayera znají i naši pošumavští hraničáři. Býval tam správcem u Hohenzollernů.

Do továren dosazují německořišské úředníky, do bank rovněž, do práce berou němečtí (à la Kinský) »schlechtici« celé kolonie německých dělníků.

A naši vedoucí »státníci« (?!) k tomu mlčí a napomínají nás, české hraničáře, abychom prý Němců neburcovali. A nám se podobá, že spíše pánové v Praze zaspali, čemu učí nás dějiny anebo že jsou posud tak rozespalí, že nevědí, co se v pohraničí děje a nebo že jsou hypnotisováni zlými duchy národa českého, kteří snaží se připraviti národ náš, aby byl stravitelnějším nenasytnému žaludku Germanie. Český Vašku, probuď se! Což nevidíš, že pohraničí obsazuje Ti odvěký nepřítel a vrah Slovanů?

»Kongresse Zeitung«, orgán XIII. kongresu Židů v Karlových Varech (musí býti psán německy, poněvadž to jest oficielní řeč Židů) v č. 1. má tento insert: »Der einzige koschere Butterersatz erzeugt aus dem feinsten Pflanzenfett unter Aufsicht Sr. Ehrwürden des Herrn Oberrabiners unter dr. Brody, Alleinige Erzeugung: »Sana«, G. m. b. H. Prag II., Pujčovní (früher Karl Werfel). Jediná košer. náhražka másla vyrobená z nejjemnějšího rostlinného tuku pod dozorem jeho ctihodnosti pana vrchního rabína dra. Brody, Praha. Jediná výroba: »Sana«, spol. s. r. o., Praha II., Pujčovní (dříve Carl Werfel). **České hospodyňky, už víte koho podporujete, kupujete-li Sanu?**

Upozornění uvědomělým obchodníkům i obecenstvu.

Nedávno se octla v několika českých novinách v úžas uvádějící zpráva, že velký **podnik Schichtův**, jehož výrobky (mýdlo s jelenem, Elida, Ceres, Visar, lihuprosté nápoje atd. atd.) mezi svými 3.000 dělníky nezaměstnává ani jediného českého a mezi spoustami úřednictva toliko jediného Čecha, ačkoliv v Ústí nad Labem jest přece velice silná česká menšina a již ohled na to, že velkou část výrobku tohoto podniku skonsumuje české obyvatelstvo, by vyžadoval, aby z obchodní a občanské slušnosti byla engažována velká část českého dělnictva i úřednictva. Bohužel není to zjev ojedinělý; takových případů je více, než si myslíme, avšak není jim věnována z české strany pozornost, jaké zasluhují. Podobně se to má s **drážďanskou firmou »Teekanne«** čili jak se česky říká **»Čajová konvice«**, která si zřídila sklad v Podmoklech a odtamtud zásobuje české kraje svým baleným čajem. I tato firma nejen že v »české« filiálce zaměstnává jen Němce, nýbrž posílá k českým obchodníkům dokonce německého zástupce, který takřka ani slůvka českého neumí a přece čeští obchodníci a české obecenstvo (mezi nimi i mnoho vlastenců) bezmyšlenkovitě tuto známku v obchodech výslovně požadují, ačkoliv přece vědí, že tím posilují hospodářsky beztoho již nebezpečně silné řady národních nepřátel našich. Což snad nevědí, že máme v naší republice staré, osvědčené a reelní čajařské firmy české, jejichž známky se v jakosti čaje úplně vyrovnají kterékoliv cizí a zahraniční známce a v ceně často levnější, ne-li stejnocenné. Jen mimochodem se o nejstarších dvou českých firmách J. From a J. Čeleda, jež zajisté zasluhují podpory obecenstva i obchodnictva, neboť stávající téměř již půl století **ve zněmčené Opavě**, jsou odkázány jen **na český konsum** na Moravě a v Čechách. Dokud peníze vydělané rukou českého dělníka a hlavou českého inteligenta poplynou za německé výrobky do kapes německých podniků a tak budou posilovati bez-

toho již příliš silnou posici německou, dotud naše politická moc ve státě zůstane paralysována a bez skutečné síly a váhy.

Různé zprávy.

Radič, smutně proslavený »Slovan-Chorvat« utekl do Maďarie. Chorvatům, zdá se, líbilo se více pod vládou maďarskou, než pod sesterskou vládou srbskou.

Jinak v Turnově, jinak v Č. Budějovicích. »V blízské době hodlá místní odbor N. H. sezvati zástupce všech státotvorných politických stran ke společné poradě, na níž se zřejmě ukáže, mnoho-li kdo bude míti dobré vůle k takovému ušlechtilému činu a lásky k občanstvu, aby mu usnadnil volbu. — Rozumný člověk jistě nebude proti tomu, aby se na radnici dostali poctiví, schopní a pracovití lidé.« — V Č. B. podobná schůzka není možna, ponévadž vedoucím činitelům soc., kteří radnici ozdobili v památný den Husův a oslavovali **národního** hrdinu — pravdy každému přejte — a druhého dne tloukli a pošKrtili stoupence N. H. na schůzi v »Besedě«, **nikdy se nejednalo o poctivou práci ve prospěch občanstva ale pouze o to, aby z těch, kdo trochu něco právě tou poctivostí a pracovitostí si za celý život našetřili, dostali. Poněvadž tito pánové vidí již nyní zcela** jasně, že vláda jejich končí, vybírají za rok 1922—23 **honem dávku »z upotřebení městského vzduchu«**, t. j. kdo vystavěl dům, jehož zdi tvoří výstupek do ulice řekněme 10 cm, zaplatí do městské pokladny 10 až 100 Kčs za rok. Jest pozorovati v Českých Budějovicích ohromné zlepšení od doby, kdy obec přešla do rukou »českých«. Prve bylo zle po stránce národnostní a každý naříkal, a docela po právu, že německá správa města podporuje pouze německé ústavy. — A dnes? Kdo jest **dnes** podporován? Co vystavělo město, že má skoro 50 milionů dluhů? . . . Inu vše se řídí heslem Velikého Bratra: »Po nás potopa«.

V Čes. Krumlově byla lidová slavnost katolíků na zámku. **Jediný stánek prodavačský měl Žid** a katolíci o překot kupovali.

Kdo dnes křičí, že je Čechem a Slovákem a hospodářsky podporuje Židy a Němce, jest zrádcem české věci. Činy dokazujte svou národnost a nedávejte haléře na nic, co není české a od českého člověka. Neboť, nebudeme-li silni hospodářsky, utoneme v moři cizího kapitálu a potom ztratíme i politickou samostatnost. Ovšem i naše živnostnictvo musí býti schopno konkurrence: musí dáti dobrou a levnou věc. Za stejnou cenu stejné zboží, jako Žid a ne spolehati na své češství a dříti bez nože, jak často právě ve zněmčeném území vidíme. Potom těžko jest nabádati naše státní zřízenectvo, aby konalo svou povinnost. Páni snížili platy svým »podřízeným«, sobě však ne — a státní zřízenec, který si za války nebo po převratu nezakefasil at již se božím, či se svou hodností, musí dnes počítati. **Proto v první řadě jest na našich obchodnících a živnostnících, aby cenou a hodnotou zboží snažili se dostihnouti** (neříkáme předstihnouti) **odchodníků Židovských a Německých a potom bude rozřešena tato bolavá otázka.** Naši hraničáři nejsou takovými boháči, aby mohli platiti »vlastenectví« některých patentovaných Čechů a Slováků.

Epísoda z inspekční cesty p. Machara. Koncem července byl dle pražských listů generální inspektor čsl. vojsk dr. Machar na inspekci v Komárně, kde si též prohlížel tamnější státní vězení. K četaři, který jej doprovázel, pravil: »Kdyby bylo Německo válku vyhrálo, snad bych v těchto kasematách trávil svůj život.« — Bůh ví, nač četař myslil, když na to Macharovi odpověděl: »Však se to, pane generální inspektore, může ještě stát.« . . . (»Den« č. 201 z 26. VII. 23).

Náš generální inspektor armády systemisoval si novou uniformu. Úřední listy přinášejí její podrobný popis! P. Macharovi se už nechce choditi asi v civilu.

— — **A dnes pomalu se tvoří** zárodky nových válek, snad ještě urputnějších a hroznějších války světové. Jak budou stát v budoucí válce figury na evropské šachovnici? Kde bude účinkovati naše republika? Proč se ta válka povede? Jaký bude průběh a jak skončí? Jaké budou příčiny skutečné této srážky a jaké oficielní, určené pro každý národ jinak? (Nár. R.)

V »**Baltimore Sun**« A. H. Putney charakterisoval čs. ústavu: »V ČSR. nevládne lid, nýbrž strany. V Americe, pozná-li lid darebáka, dovede se ho zbavit; v ČSR darebák dosazený v úřad stranou, sedí pevně i když lid si ho nepřeje. Nucené hlasování jest paskvil svobody a republikánského demokratismu. Proto čs. volební zákon musí býti reformován.« (Výzva čb.).

»**Fliegende Blätter**« zahrnují ČSR. nejnemožnějšími sprostotami, ale slavná vláda dopravu k nám trpí. Za to zakázala k nám dopravovati ruský list »Novoja Vremja«, slovanský, nám přátelský, vycházející nerušeně v Jugoslavii, ovšem monarchistický, — »**NÁM**« vůbec nic tak nemůže škoditi jako monarchismus.

Jest opět důkazem českého charakteru »převychovanců«, že může se najíti t. zv. český člověk a ne Žid, který redaktoruje nebo vůbec píše do židovské »Tribuny«, listu Čechům a Slovákům krajně nepřátelského. Jest jen důkazem židovské chytrosti, která dovede nalézti spolupracovníky právě z řad národa, proti kterému bojuje. »Tribuna« pracuje pomocí českých odrodilců a bojuje nehlučně, ale účinnější a Židovstvu vlastní zbraní, totiž matením pojmů a tvořením myšlenkového chaosu.

Ministerstvo »Národní« obrany zadalo podle »Čes. Slova« **dodávku 75.000 přikrývek německé firmě Elger v Liberci.** Česká továrna suken a lodenů Fr. Kadrmana v Kerharticích, která podala stejnou nabídku, nedostala ničeho a pro nedostatek práce bude patrně nucena omeziti výrobu.

Skvosty z vykradených chrámů a klášterů v Rusku. V Paříži zatkla policie ruského Žida, který roprodával klenoty z ruských kostelů nakradené. Ve schránce bankovní měl uloženo za 2 miliony franků skvostů. Složil kauci 100.000 franků a prodává lup nerušeně dále. — Obchod tento je soustředěn v Rize, odkud Židé s lupem chodí do hlavních měst v celé Evropě.

Židovský podloudník. Žid Hahn, obchod se zbožím hedvábným v Asicku v Chorvatsku, dovážel hedvábné látky beze cla. Finanční orgány zboží zabavily a prodaly v dražbě a diktovaly Židovi 7 milionů dinarů pokuty. To by se ovšem v Československé republice Židovi nepřihodilo.

Z jakých členů se rekrutuje Svaz národů. Rada svazu národů, do které také kandiduje náš nesmrtelný dr. Beneš, ustanovila jako zástupce do Ameriky pro potírání obchodu s děvčaty Žida Abrahama Flexnera. To již větší komedie na světě ani býti nemůže.

Mezinárodní turnaj šachový, o němž jsme tolik dostávali zpráv v novinách, měl tyto Židy: dr. Lasker, Tartakower, Rubinstein a Réti.

Židovský list ve Švédsku. Rabín dr. Ehrenhreis hodlá v Kristianii vydávati židovský týdeník, aby jím zachránil asimilaci Židů norvéžských, to jest aby Židé

v Kristianii obchodující nezapomínali tolik na něho rabína a jeho synagogu.

Bohatneme. Koncem června 1923 bylo uloženo ve spořitelnách českých 5515 milionů Kč, ve spořitelnách německých 4225 milionů. Úhrnem bylo vkladů 9740 milionů Kč ve všech spořitelnách. Vklady českých spořitelen za měsíc červen vzrostly o 181 milionů Kč. Jen jest-li to bohatství také udržíme.

V Debrníku na Šumavě patří lesy dosud Hohenzollernům, kteří je přímo přišerně pustoší. Vláda Č. S. R. však nic — Zde platí zásada: nevměšovati se do »vnitřních« záležitostí.

Zemské finanční ředitelství prodává svému úřednictvu věci zabavené pohraniční finanční stráží. V poslední době prodávalo po 20 h špendlíky (nápodobeninu chvoje) **s velkoněmeckou trikolorou a letopočtem 1916** — To se »někomu« těžko zapomíná na doby »slávy« —

Na pohraničních poštách všude nové, pěkné tabulky hlásají prve v řeči oficielní a potom »druhé« zemské, že jest zde pošta, ale zkuste si někde koupit známky po česku....

Hotelier Reif v Kunžvartě na Šumavě, bývalý poštmistr (měl i své deery zaměstnány na poště — jednu do nedávna), zarytý Germán, do jehož hospody »české« noviny i různé turist. pomůcky odporučují české obecenstvo, má ke svému obchodu stát. pensi (jako býv. vrchní poštmistr asi 2.400 Kč měsíčně) asi za to, že sotva svého času byla u nás vyhlášena mobilisace telefonoval tuto zprávu do Bavor.

Konstantin Jujeněv — diplomatický zástupce bolševické vlády — hovořící (jako diplomat) pouze rusky, usadil se s chotí v přepychově zařízené vile »Marienberg« v Mar. Lázních. **Pro svého psa měl najatý zvláštpokoj za Kč 45 denně.** Pokojská s údivem vyprávěla, že má cestovní tašku, naplněnou čsl. tisícovkami, povalovati otevřenou. Nová šlechta — psy, pušky, koně, karty, děvky....a zatím miliony ruských lidí hyne hladem....

K celému nákladu tohoto čísla přiložen leták Národního hnutí. Podporujme vše dobré.

Knihy redakci zaslané.

Nakladatelství Šolc & Šimáček, Praha, zaslalo 9. a 10. sešit výborných: **A. V. Šmilovský: Spisy výpravné.** (Setník Dřevnický-Obraz. Za ranních červánků-román.)

Husovo dědictví — nakladatelství na Smíchově, Plzeňská tř. 19., vydalo **»Jihočeské pohlednice«.** Tato vlastivědná sbírka z min. i přítomnosti jižních Čech obsahuje zatím čtyry řady po 10 pohlednicích vzorně provedených (Husinec, Kostnice, Památky z prvých století a Hus v umění) **a doporučujeme tuto cennou věc domácí.** Cena řady (10 pohlednic Kč 7.—).

Knihkupecké besedy B. Havlíčka jsou zajímavy pro každého. Zachovávají neodvislé stanovisko, čímž rozní se i práce tohoto nakladatele, že nechce znenžívati čtenářů, ale jejich potřebám vyhovovati. I proto zásluhuje doporučení.

Obrazy starého českého válečnictví. Vojenský historik, Hanuš Kuffner, v nové knize »Záboj a Čestmír« propracovaně a přece pochopitelně líčí nám, jak staří Čechové válčili. Knížku tuto, zajímavou nejen pro vojsko a tělocvičné spolky, ale pro všechny, kdož čerpají z naší národní minulosti, zasílá za 10 Kč Všeslovanská Expedice B. Havlíček v Praze.

Na tiskový fond.

Pan J. K., vrch. č. s. v O. Kč 6.—, pan O. D. č. s. v C. u T. (Slovensko) Kč 10.—, pan V. D., prokurista, P., Kč 20.—, pan J. Ch. č. s. v B., Podk. Rus, Kč 6.—, pí. M. Š., J. Hr. Kč 3.—.

Všem dárcům upřímné díky. Prosíme, nezapomínejte, že jest nám těžce bojovati proti nejrůzněším nepřátelům, kteří pod všemožnými hesly strhují národ do svých tenat, aby ho ubili. I sebemenší dárek s radostí bude přijat a v listě uveřejněn.

Nábytek
firmy Josef Frančík,
Kolín-Zálabí-Pardubice
jest nejtrvanlivější, nejlevnější a nejsolidněji pracován.
Nábytkové vozy k disposici!

Otiskujeme inserty jen ryze českých neb slovanských firem arijských doporučení hodných:

Žádný švindl — spokojenost zaručena!
5 m delénu moderního na elegantní šaty, 5 m modrotisku moderního na domácí šaty, 6 m oxfordu domác. na 2 košile, 4 m molinu na prádlo, čistě mandlované. **20 m pouze Kč 108·—** zasílá pošt. dobírkou bez přirážky poštovného
Josef Stolín a spol., Náchod, Čechy.
Jsi-li se zásilkou spokojen, doporuč nás známým, nejsi-li spokojen, vrať zboží.

Nevyhnutelný v domácnosti, nepostrádatelný na cestách je v plechovkách po 50 a 100 gr. č. v. firmy **čaj s pávem J. Fromm-Opava.**
Žádejte ve všech obchodech!!

Každý uvědomělý Čech a Slovák požaduje »Náš Cíl« ve všech kavárnách a restauracích! — Čtěte naši lacinou knihovnu: 6 knih = 1000 stran za Kč 45·— v předplacení (i na 3 měsíční splátky po Kč 15·—).

Tiskem knihtiskárny »Družstvotisk« v Třeboni.

Po konfiskaci nové opravené vydání.

Ročník I. V Č. Budějovicích 1. září 1923. 17. číslo

NÁŠ CÍL

Číslo 1·— Kč.

Předpl. na rok Kč 20·40
na půl roku Kč 10·80.
Vychází 1. a 15.
každého měsíce.

Řídí redakční kruh. —
Majitel a vydavatel, jakož i zodpovědný redaktor Jan Cibuzar, České Budějovice, Zátkova ulice číslo 8.

List vlasteneckého hnutí Čechů a Slováků.

Silou proti mdlobě, vzdorem proti zlobě, ale láskou k sobě.

MOTTO. »Moje barva červená a bílá,
dědictví mé poctivost a síla«. *Havlíček*

»— — **Naše, nás Slováků jest Javorina, my máme právo o ní rozhodovati a ne čeští páni z Prahy. My nemáme práva rváti jim území z českého těla, a oni nesmějí toho tedy činiti nám. Oni vzali si nás pod ochranu, říkají nám bratři, nuže ať nás brání jako bratry a nevydávají na pospas Polsku.« —**

Na jednu věc se Vás táži, pánové, držitelé moci: Kde jsou podpisy slovácképo obyvatelstva, prosící Vás, abyste nám Javoriny uchovali, že jsme o nich v Čechách nikdy neslyšeli a o nichž se nám s pláčem zmiňují naši nešťastní bratří? Jest možno takto si zahrávati láskou slováckého lidu k jeho vlasti? (»Výzva Čb.« 20/23)

OBSAH: Vzhůru do boje! — Pane ministře spravedlnosti. — Za nového režimu. — Socialisté pomáhají Židovstvu. — Řecko-římská výchova — úpadek bílého plemene?! — Kdo jest darebákem? — Kolonisace jako za Přemyslovců. — Upozornění uvědomělým obchodníkům i obecenstvu. — O světovládu. — Nová Evropa. — Radič. — Kdo dnes křičí.

Vzhůru do boje!

Ukončili jsme první ročník naší knihovny a při té příležitosti děkujeme všem našim příznivcům za dosavadní podporu nám věnovanou jakož i za všestranné porozumění a pochopení našich očistných, poctivých snah a cílů.

Naše práce a oběti, jež přinesli jsme s láskou a nezištně pro dobro národa, nemůže nikdo dnes správně pochopiti ani oceniti. Poněvadž jest nám třeba překonávati obrovské překážky v každém ohledu, spoléháme na Vás, jako na uvědomělého a poctivého Čecha nebo Slováka, že zůstanete i na dále naším příznivcem a budete takto spolupůsobiti k ozdravění poměrů a k lepšímu příští naší milé domoviny. Z našich dosud vydaných knih jest naprosto jasně zříti, **že nepočítáme žádné straně, ani církvi, ani vlivu vlády, nebo některé organisace, ani Židovstvu, ale bijeme se poctivě za Pravdu, kterou velicí Janové s celým národem svorně — proti všem — hlásali a obhájili. Pravda potřebuje ctností obou Janů, aby vítězně mohla zazářiti jednou nad opravdu šťastným, v duchu a pravdě spokojeným národem Čechů a Slováků! —**

Všechny knihy druhého ročníku budou tištěny na dobrém papíře, velkého formátu, vzorné úpravy a cena **jest pro předplatitele snížena na Kč 40.— i s poštovným na celý ročník = 6 knih = skoro 1000 stran. Aby každý mohl si naše knihy koupiti, poskytujeme výhodu zaplatiti předplatné ve třech po sobě jdoucích měsíčních splátkách a sice: dvě první splátky po Kč 15.— a třetí, kterou nutno zaplatiti do 31. prosince 1923, Kč 10.—. Cena jedné knihy mimo předplacení bude Kč 10.—, váz. Kč 13.—. Podle přání budeme zasílati knihy vázané v tuhých deskách, pevné vazbě, s originální obálkou, se zlaceným nápisem na hřbetě knihy za Kč 60.—**

Výhradní prodej pro Prahu má p. G. Soukup, novinářství a insertní kancelář Praha III., Chotkova 10.

všech šest knih — možno splatiti rovněž na třikrát po Kč 20.—

Doufáme, že se takto celé naší čtenářské obci skutku zavděčíme a tato pochopí dobré naše snahy, směřující k dobru celku. **Žádáme, aby každý jednotlivec získal nejméně jednoho předplatitele,** bychom snáze mohli vykonati vytčený úkol. **Kdo získá šest předplatitelů, obdrží celý ročník zdarma.**

Po poctivé přípravě a úvaze předkládáme Vám rozvrh příštího ročníku, v němž budujeme přesně dále na našem programu z července r. 1922, který byl přiložen I. svazku prvého ročníku naší knihovny a který novým předplatitelům na požádání zašleme.

Budeme se dotýkati politiky, církví i socialismu, všeho, co nás bolí, co nás zklamalo a co bychom — majíce jedině dobro a štěstí národa Čechů a Slováků na zřeteli — chtěli míti po česku, nebo po slovensku poctivě. —

Svazek I. Cihláři. — Vypravování o lásce a utrpení — jest obrazem ze života dělníkova a ukázáno v ní, proč dělnictvo otročí.

V knize II. rozhovoříme se o národním státě Čechů a Slováků, o možnosti vyvésti národ na lepší cesty, než po jakých dnes kráčí.

V třetí knize bude luštěna otázka náboženská — náš poměr k Bohu — se stanoviska českého a slovanského člověka.

Čtvrtá kniha bude řešiti otázky sociální, národnostní a politické způsobem objektivním a načrtnuty budou směrnice vedoucí k dorozumění kapitálu s prací, na kterézto souhře spočívá budoucnost celé lidské společnosti.

Pátá kniha bude informovati čtenáře nedoktrinářsky o všech vymoženostech moderních věd přírodních formou nejpřístupnější. Bude poukázáno na přírodní vědy, jakožto na jednu z hlavních opor směřujících k mravnému obrození a ne židovskému zmaterialisování lidské společnosti.

Šestá kniha přinese řešení nejdůležitějších otázek, které se v nebližším půl roce vyvinou.

Doufáme, že tyto cenné a opravdu v naši literatuře ojedinělé knihy získají nám řadu nových příznivců.

Prostou, jednoduchou, nejvýš přístupnou formou a střízlivě vylíčiti nejširší veřejnosti neudržitelnost nynějších poměrů politických, sociálních a náboženských — **toť naším prvním úkolem.** Až zviklána bude ve veřejnosti víra ve falešné opravné snahy dneška, v pumcované falešné autority, různé organisace a v neudržitelnost dosavadních řádů, pak přikročíme ponenáhlu k stavbě solidní, jednoduché a pevné budovy společenských a jiných řádů dnešní společnosti a to od nejprimitivnějších základů, v duchu opravdově českém, národním a **demokratickém.** Letos činíme první krok v tomto směru.

Kdo chceš zúčastnit se obrodné této práce a leží-li ti prospěch Tvůj i národa na srdci, přilož ihned občtavě ruku k dílu a propaguj náš tisk — naše knihy; čím dříve získáme důvěru nejširších vrstev*), tím lépe pro náš celý národ! Čas spěchá! Zamysli se a pomoz každý — kdo nám rozumíš — dříve, nežli národ náš bude úplně otráven, v úplné agonii a v horším hmotném i morálním postavení, nežli v dobách konfiskací a persekucí pobělohorských!

Nezačínáme nic nového.

Veliký publicista český, Karel Havlíček Borovský jest nám vzorem poctivosti a bezmezné lásky k vlasti. V jeho duchu a jeho duchem snažíme se říditi všechno naše konání a máme stále před očima, že Havlíček nebál se ani Brixenu, aby mohl cizácké, nepřátelské a despotické vládě říci pravdu. A dnešní vláda Čechů a Slováků mnoho-li má v sobě poctivých prvků národních a demokratických? Vidoucímu netřeba zvláštních výkladu. Nepřirovnáváme se nijak nesmrtelnému vzoru našich nových dějin K. Havlíčkovi, nýbrž chceme toliko — pokud to bude v našich silách — pokračovati tam, kde On přestal.

Přes to, že dnes znemožňován jest každý pravdivý projev ukazující národu, jak hanebně byl ošizen a jak podvodně jest klamán, budeme v duchu Havlíčkově, poctivě česky snažiti se vychovávati své čtenářstvo vlastenecky a nábožensky — mravně, nehledíce je-li to komu vhod, či ne.

Nebojíme se nepřátelského tisku, který stojí v žoldu cizáckém a nadává nám reakcionářu, černosotněnců, monarchistů atd., poněvadž věříme ve Spravedlnost, podle níž není možno, aby někdo věčně hýřil za krvavé mozoly svých voličů . . .

Prosíme, abyste se v brzku rozhodl, stanete-li se předplatitelem nového ročníku naší knihovny, jejíž první svazek v brzku vyjde.

V případě, že stanete se předplatitelem, použijte lask. přiložené složenky pošt. spoř. Na rubu složenky račte napsati přesné adresy předplatitelů, které se Vám podařilo získati, abychom jim v čas mohli zaslati první svazek II. ročníku.

Kdybyste nemínil knihovnu odebírati, prosíme o lask. vrácení složenky.

Doufáme, že v době nynějšího děsného chaosu nebude nikoho, kdo by odpíral podati nám pomocné ruky, své k záchraně národa — který — jak dějiny nás učí — tolik již vytrpěl. Čím dříve celý národ prohlédne ošemetnou komedii, jež několik lidiček s ním provádí, tím lépe. Záchrana jest možna pouze v pevných charakterech. **Nechceme míti bezhlavou masu — proletáře — hanbu lidské společnosti, ale skutečně vzdělaného člověka,** který rozumuje, o všem co čte a slyší, a pouze nejlepší z nejlepšího podrží. Jest třeba, abychom se všichni tak vychovali, aby v nás všech, bez rozdílu všech, vznikla opravdová touha po Dobru a Pravdě.

Stojíme zásadně na nedělitelnosti zemí koruny svatováclavské a nedělitelnosti sesterské Slovače a národní stát Čechů a Slováků, spravovaný lidmi čistých rukou a srdcí, jest naším ideálem.

Proto všichni vzhůru do boje za národní, ke všem složkám národa spravedlivý a poctivý stát Čechů a Slováků.

Zároveň oznamujeme naším čtenářům, že naše volné sdružení spisovatelů »Odkaz Žižkův«, se dobrovolně, oficielně rozchází a p. Jan Cibuzar převzal všechny závazky i právní nároky volného sdružení a povede nadále sám celou agendu, aby za naší duševní pomoci pokračoval na společně započaté dráze. V důsledku toho ponese celý příští ročník jako autora, nakladatele i vydavatele jméno p. J. Cibuzara, redaktora a spisovatele v Čes. Budějovicích čp. 744.

Č. Budějovice, v srpnu 1923.

Za Volné sdružení spisovatelů »Odkaz Žižkův«
Jan Cibuzar.

*) S realisty naprosto nepočítáme a jejich kritiku — jako příslušníku organisace židomilné, národu i státu krajně nepřátelské, všechno domácí hanobící a cizácké schvalující — předem odmítáme.

Pane ministře spravedlnosti

žádáme Vás, abyste nařídil, aby pro »Náš Cíl« bylo v konfiskační praksi užito stejného měřítka, jako vůči jiným listům. V čís. 14. a 16. užili jsme citátů, které prošly několika listy pražskými, ale u nás byly konfiskovány. Tážeme se Vás, pane ministře, stvořil-li někdo pro náš list zvláštní zákon, nebo nařídil-li jste, abychom byli postaveni mimo zákon, který snad je pro veškero občanstvo bez rozdílu stran a církví, stejný.

Karel Pergler:

Za nového režinu.

(New-Yorské Listy. Neděle 25. března 1923).

Bývalý vyslanec v Tokiu vydal brožuru pod tímto názvem a zaslal ji členům N. S. s otevřeným listem. Přineseme obojí v našem listě.

Eduard Beneš byl konečně donucen promluvit o mé věci. Učinil to svým způsobem:

Zabaveno.

Nezbývá nic jiného, než vylíčiti celou záležitost tiskem a ponechati úsudek veřejnosti. Tato veřejnost jest dnes druhem poroty.

Zabaveno.

1. když líčil záležitost těšínskou tak, jako kdyby nám arbitráž byla nadiktována. Mám před sebou anglický výtisk mírového memoiru číslo čtvrté, věnovaný těšínské otázce a tištěný, než se mírová konference sešla a v memoiru tom na stránce třínácté shledáváme v anglickém znění následující větu:

»Předkládají (Čechoslováci) tento problém spojen-

cům a Spojeným Státům **a je-li nutno, jejich tribunálu arbitračnímu.«**

2. V zahraničním výboru Národního shromáždění Beneš kdysi řekl, že jedná se o smlouvě s Čínou. Na tento výrok byl upozorněn čínský vice-ministr zahraničních záležitostí a prostě jej popřel a zjednal si také na pařížské čínské legaci jistotu, že tam se nejedná.

3. Pražský »Čech« ze dne 23. srpna 1922 napsal: Pan ministr zahraničních věcí dr. Beneš žádal nás prostřednictvím svého tajemníka o vysvětlení slov našeho článku, ve kterém bylo uvedeno, že byl usvědčen z nepravdy. Milerádi vyhovujeme. Věc týká se zadání petrolejových zřídel na Slovensku. Min. předseda dr. Beneš tvrdil před výborem k tomuto cíli zvoleným, že smlouvu ohledně zadání oněch zřídel nepodepsal. Na to byl v senátě na návrh posl. Lisého zvolen vyetřující výbor a v jeho schůzi citoval řed. Hucl ze zahran. listů zprávu, že smlouva fakticky jest podepsána. Teprve potom přiznal min. předs. dr. Beneš, že smlouva skutečně je podepsána. Byli jsme o věci informováni členy dotyčného výboru a na základě těch informací jsme zprávu, o níž běží, napsali. — Ostatně k potvrzení našeho tvrzení stačila by i jiná okolnost. V jedné schůzi českých členů zahraničního výboru zmínil se poslanec V. Myslivec o záležitosti obsazení místa vyslance naší republiky u Vatikánu. Min. předs. dr. Beneš ho přerušil slovy: »O té záležitosti jsem dnes s pány kolegy jednal, ta jest vyřízena.« — Posl. Myslivec telefonickým dotazem u jednoho z lidových ministrů ještě týž den — a to před četnými svědky zjistil, že tvrzení p. min. předsedy Beneše neodpovídá pravdě, čili, že min. předs. dr. Beneš s ostatními ministry o obsazení legace u Vatikánu vůbec nemluvil. To snad na vysvětlení stačí. Bude-li třeba, podáme bližší vysvětlení i na jiném místě.

T. G. Masarykovi jistě muselo býti smutno, když viděl, jak jeho zahraniční ministr je usvědčován z nepravdy katolickým listem.

Zabaveno.

jak je viděti i z krátkého radiogramu »Svornosti«. Podle jeho tvrzení měl jsem ve Washingtonu obdržeti jistou sumu peněz po písemném potvrzení resignace. Já, jak ukáži, nezavázal jsem se resignovati, ale i kdyby tomu tak bylo, nesmí se zapomínat, že je povědomým právním principem, že i resignace může býti odvolána ještě po podání, ale před jejím přijmutím.

Daleko důležitější však je, co o těch penězích praví Beneš. Na tyto peníze jsem buď měl legální nárok, nebo jsem ho neměl. Jest-li jsem na ně legál. nároku neměl, za co měly býti vyplaceny? Jako úplatek? A v každém případě by se pak jednalo

a jich neoprávněné vyplacení. Anebo jsem na ně nárok měl a jednalo se o to, aby mi byly vyplaceny jenom proti resignaci. Ale to je upírání legálně mi patřícího majetku, to je

Zabaveno.

(Příště dále).

Socialisté pomáhají Židovstvu —

jsou tedy živlem státobornými. Jejich skřeku o státotvornosti věří už jenom ti, kteří z ubohosti svedeného lidu výborně jsou živeni ať již mandáty, nebo konsumy, nebo městskou pokladnou socialisticky »oblhospodařenou«, nebo státním úřadem dosaženým na legitimaci.

»Nár. Republ.« 31./23 píše: Proto má býti rozbita národní koalice, poněvadž socialisté mocně žádají od ministerstva financí 250 milionů korun na zachránění svých vyloupených konsumů, (v nichž političtí dobrodruzi, zneužívajíce ochrany svých politických stran, epali si kapsy těžce vydělanými penězi slepých a hluchých strannků. A tyto zpronevěřené miliony má nyní zaplatiti stát z kapes daněmi přetížených poplatníků, 250,000.000 má uspořiti na platech svých úředníků a zřízenců a jiných veřejných potřebách, aby bylo zachráněno vyloupené, stranické družstevnictví.

Jak to pod touto rouškou stranictví vyhlíží a jakým lidem do rukou dostalo se stranické družstevnictví, odhalil poněkud spor, který se projednával před obchodním soudem kraj. soudu v M. Ostravě. V r. 1921 došlo **k dohodě mezi uhelnými závody a soc. demokratickou Velkonákupnou v Karlíně,** jejíž odbočkou na Ostravsku je »Budoucnost«, **že uhelné doly přispějí Velkonákupně měsíční částkou 5 milionů Kč** na zlevnění zboží a zabránění kolísání cen v případě poklesu naší valuty. Dohoda byla uzavřena na jeden rok. Tedy 60,000.000 Kč přijala Velkonákupna od ostravských uhelných závodů. Když smluvená doba uplynula, nerada se samozřejmě vzdávala správa Velkonákupny tak tučného příspěvku a proto prohlásila, že musí se stanoviti doba přechodná. Po novém vyjednávání dokonce za asistence ministerstva pro soc. péči bylo smluveno, že závody dají do konce roku 1922 dalších 10 milionů Kč. **Tedy 70 milionů Kč dala si vyplatiti Velkonákupna od velkokapitalistických uhelných závodů na Ostravsku za 1½ roku.**

Co na tom, že uhlí jest drahé, že jeho cena jest jednou z hlavních příčin průmyslové stagnace, soc. demokratický konsum přijímá od německého velkokapitálu dar 70 milionů korun, od téhož velkokapitálu, proti němuž prý bojuje.

Neprohlédne-li lid brzy a nevypráská-li z veřejného života všechny ty dobrodruhy, bude jimi prodán a vyloupen stejně, jako všechny ty stranické družstevní podniky, které mají nyní stát zachrániti.« —

Nám se nejedná o udržení t. zv. »národní« koalice, neboť ona je hlavní příčinou všech zvráceností, protiprávností, korupce, všeho co stát ubíjí proto, že trpí ve »svobodné« republice teror socialisticko-bolševický, roztahování Židů a Němců, nemrav vázaných kandidátek (jehož pomocí byla zvolena), rozkrádání státních ústavů, konsumů atd., atd. — **Nechceme, aby uměle a s nasazením všech sil jedněch proti druhým, za cenu vlastní cti, udržována byla naprosto různorodá a neudržitelná koalice, která ve skutečnosti o národní poctivosti nemá pravého pojmu, poněvadž ve všech koalovaných stranách vedou přímo či nepřímo politiku Židé. Nechceme umělé prodlužování zkorumpovaného Dnešku! Přijde-li po rozloučení koalice něco horšího, bude zajisté nejvyšší čas, neboť takto nikdy by větší část národa neprohlédla kde se nalézáme a jak jsme »osvobozeni«. Teprve až někteří dostanou ránu mezi oči od těch, kterým do poslední chvíle věřili — vzpamatují se. Proto: čím dříve skončí uměle slepené souspřeženectvo, které si »oči zatím nevyškrabe«, tím dříve národ prohlédne. Ránu musí národ dostati, to vidí každý, kdo má oči otevřeny — my jsme na ni připraveni — ať tedy přijde, dokud národ není zcela otráven. Koalice uměle oddaluje chvíli soudu!**

Řecko-římská výchova - úpadek bílého plemene?!

»Žijeme v židovském století« — napsal jeden myslitel; jiný zase napsal: »Současné století jest a bude dobou největších sociálních a hospodářských převratů!« atd., atd. — Myšlenky a názory o současné naší době jsou různé i pestré, poněvadž dnešní náš život můžeme a vlastně musíme pozorovati současně z několika hledisek! —

Všimněme si dnešní výchovy řecko-římské a návratu k velebenému klasicismu!

Latina a řečtina jest zavedena až do dneška na našich gymnasiích. Útlá duše dítěte jest otravována celá studijní léta vyučováním těmto mrtvým jazykům. — Student, skončivší studia gymnasijní, dovede latinsky skloňovat, časovat, dovede i překládati z klasické latiny a řečtiny, ale nedovede ani jedinou účetní položku zaknihovati, nerozezná látek vlněných od bavlněných atd., atd. Učí se ne pro život, pro praktický život, nýbrž proto, aby vyhověl předpisům školským a aby získal nároku na jméno »vzdělanec!« — Dnes jest více jak kdy jindy jasno, že latina a řečtina jsou překážkami zevšeobecnění věd, jsou příčinami, že tak pomalu a těžko se zvedá kulturní úroveň nejširších mass, jsou vysokými hrázemi, dělícími moře »nevzdělanců« od lidí »školených«, jsou příčinami, že lidé »vzdělaní« nechápou lidi »nevzdělané« a naopak! Nepoměr tento dříve dodával respektu třídám »vzdělaným«, dnes však jsou tyto třídy přímo »nevzdělanci« opovrhovány a vyvstalo tak z tohoto nepoměru lži- a židosocialistickými stranami výborně využité tendenční označení »pán« a »proletář«. Není to kabát, jenž by tyto třídy od sebe tak mocně lišil, ale příčina tkví hlouběji! — Náš »vzdělanec« nedovede s naším člověkem promluviti tak, aby tento nevystihl z jeho řeči chlad a povýšenost atd. A to jest částečným výsledkem ne rodinné, nýbrž většinou školské výchovy! — Žijeme sice v době zázraků technických, ale kloníme se k výchově více jak 2000 let staré! — To jsou fakta, jež nemožno sloučiti! Nehledě k tomu, že Řekové a Římané žili v prostředí docela jiném, jak my, jest to smutným svědectvím současné generace, že tato nedovedla se ještě odpoutati (snad z pohodlí a ze spekulace!) od těchto antických vzorů, obzvláště víme-li, že kultura Řeků a Římanů nebyla a není originelní! — U nich se konečně tato zvrhla ve hry, zápasy, závody, krvežížnivou demoralisaci a výsledkem toho všeho byl pak i zánik tak mocných, »kulturních« dvou říší i částečně zánik národů tyto obývajících.

Dnes některými současníky byl a jest propagován návrat ke klasicismu řecko-římskému: když ne přímý návrat, tedy antika nad míru velebena — což má účinek a výsledek tentýž!

Můžeme již dnes konstatovati, že naši vzdělanci vybrali z antiky hlavně tělovýchovu, hry, závody a sport. To ostatní, event. výtečné i pro nás (způsob odívání se a pod.) — zůstává na mnoze zcela ignorováno!

Dnes nesmyslnou propagací sportu, závodů, zápasů atd. dospěli jsme tak daleko, že jak z denního tisku známo, konají se závody v tanci, závody s dětskými kočárky a nemluvňaty, zaváděn barbarský box (kdy poražený musí býti umlácen až do bezvědomí!) atd. a konečně, jak poslední zprávy novinářské rozhlásily, budou konány také po větších městech Evropy pravé býčí zápasy jistou kočující společností! . . .

Tudíž jsme dnes skoro tam, kde starý Řím byl! — **»Chléb a hry«** bylo heslem Římanů za vlády římských císařů. O nic více se nikdo nestral — a dnes, u nás?! — Máme skoro totéž! Zábavy, hry, závody, zápasy, sport, nesmyslně přeháněná tělovýchova, stávají se čím dále tím větším požadavkem mas a propagace těchto mocně zasáhla i do vrstev dělnických! — Nemůžeme se pak diviti, zaznamenávají-li sportovní časopisy návštěvu diváků na př. při »jemných« footbalových zápasech číslicí 50 až 100.000!

Nejsem »reakcionářem« v tomto směru, naopak jsem plně a s přesvědčením pro intensivní tělovýchovu, rozumnou arci, ne jak dnes vidíme, krajně jednostrannou, ale nemohu jíti tak daleko, aby tato zabrala a pohltila u většiny lidstva poměrně více času a hmotných obětí, jako akutní otázky hospodářského, praktického života a pod.

Proč jsem napsal tuto »reakcionářskou« úvahu?! — Proto, abych varoval před extrémy sportu, závodů a zápasů, neboť, jak dnešní poměry ukazují, mám obavy, že lidstvo jest touto řecko-římskou (v novém vydání americkou) požitkářskou a hmotařskou výchovou zaváděno na scestí, jež může končiti i propastí — zkázou bílého plemene!

Bude-li se vydražďování mas sportem, závody a zápasy díti tak rychlým tempem, jako doposud, jest nebezpečí, že i tyto, dnes snad »nevinné« věci zvrhnou se ve starořímskou krvežíznivou perversitu!

Cituji dále stručně kus historie starého Říma a porovnejte tuto s dnešními našimi poměry!

»Chléb a divadlo« (t. j. pravidelné rozdávání mouky, másla a vína a volný přístup k zápasům gladiatorským a k jiným veřejným hrám atd.), byly prostředky, jimiž římští císařové hleděli si nakloniti lenivou a svévolnou lůzu sídelního města Říma. Běda císaři, jenž by se byl odvážil zakázati milionové chátře římské volnou návštěvu divadel! Byl by jistě pozbyl trůnu, byť by byl nejlepším člověkem své doby!

Avšak nejen pro městskou lůzu bylo třeba divadel, ony byly i nejlepším prostředkem k ukrocení vyšších tříd obyvatelstva. Čím více her, tím méně rozumné politiky! Říman z doby úpadku císařství, jak vznešený, tak prostý, stavěl hry výše, jak veškeré otázky vnitřní a zahraniční politiky. Dostihy a jízdy o závod v cirku již za dob republiky, přestaly uspokojovati nesmírnou náruživost Římanů; zároveň s nimi se objevily a téměř je vypudily hry jiného druhu — zápasy gladiatorů a štvanice dravé zvěře. Jakých nerozumných rozměrů dostoupily zápasy gladiatorů, lze posouditi třeba jen z toho, že císař Trajan, jeden nejlidumilnějších císařů římských, vrátiv se z válečné výpravy na Dunaj, uspořádal pro lid slavnosti, trvající 123 dní (více jak třetinu roku!), při nichž zápasilo t. j. pro obveselení římské lůzy se vraždilo 12.000 gladiatorů.

Vstupné do divadel, kde se provozovaly hry, se neplatilo. Lid se mohl baviti zdarma po několik neděl. Římští vladaři zaplatili veškerá vydání a jejich jména se proslavila tím více, čím většího vydání požadovaly hry. —

»Ještě strašlivější byly štvanice zvířat. Na jeviště k zápasu s dravými zvířaty vehnali celé zástupy válečných zajatců, neb zločinců odsouzených k smrti. Z počátku tyto štvanice představovaly pravidelný zápas dobře ozbrojených a dovedných bojovníků s několika ochočenými dravými zvířaty; ale to se brzy změnilo a

divoká zvířata byla pouštěna na nedokonale ozbrojené, aneb docela na bezbranné lidi.

Nebylo-li dostatek lidí, trhala se hladová a bodáním rozžhavenými dráty rozzuřená zvířata navzájem. A tato divadla byla vypravena s bezpříkladnou nádherou.

Nejvzácnější zvířata dodávala se ohromným nákladem ze vzdálených krajů. Dějepis ručí za věrohodnost čísel, jinak by počet zvířat, rvoucích se v areně nezřídka současně v jediný den, zdál se býti nepodobným. Pompejus uspořádal zápas 600 lvů, 18 slonů a 140 jiných afrických zvířat. Za Augusta bylo v areně v jediný den 36 krokodilů; za Kaliguly kochal se lid divadlem mezi sebou zápasících 400 medvědů.

Pro rozmanitost vkládala se příležitostná malá divadelní představení. Strašlivá byla skutečnost těchto představení! K smrti odsouzení, aneb váleční zajatci musili představovati Herkula na hořící hranici, nebo Orfea rozsápaného lvy. Slovem, dělalo se vše, aby se klesající a proto surový, krvežíznivý lid zachoval ve stálém opojení, aby se nemohl vzpamatovati!

Výsledek toho všeho — zničení římské říše! Chápete nyní, vážení, co svou úvahou míním? . . .

Proto dále od antiky v tomto směru, pryč s nesmyslně, přepjatě pěstovaným sportem, závody a zápasy a raději místo rakety či míče do ruky — po dobu prázdnin — hrábě, kosu, pluh! Takovýto prázdninový sport by více prospěl nejen tělesně naší mládeži, ale i našemu národohospodářství!

Kdo jest darebákem?

Poslanec Roudnický prohlásil na veřejné schůzi lidové strany v Kolíně, že na význačném místě v republice stojí osobnost, která za války dojížděla za prof. Masarykem za hranice, dovážejíc mu zprávy a domů přinášela opět zvěsti od něho — které dávala rakouské vládě. Záležitost tato v nejbližší době stane se předmětem veřejné diskuse. (»Nár. Rep.« č. 31.)

O světovládu.

V nakladatelství Ferdinanda Schreibera v Hartensteinu v Rudohoří vyšel spis »Die siegreiche Weltanschauung und wir Juden«, vítězný názor světový a my Židé. Spis sepsal Žid dr. Siegfried Pentha-Tull. Spis ten zmizel z trhu knihkupeckého. Co je v protokolech mudrců ze Sionu jako projekt neboli úkol židovstva popsáno, to vylíčil Žid dr. Siegfried Pontha jako hotovou událost světovlády Židů dosažené během války světové a získané právě touto válkou. Celý spis byl ve vídeňském orgánu křesťanských sociálů v »Reichspostu« uveřejněn. Závěrečná stať spisu toho má následující obsah: My Židé nikdy se nezabýváme tím, co bude, nýbrž jen tím, co jest. Proto jsme se rychle zmocnili všech vynálezů techniky a stali se během posledních 60 let naprostými pány veškerého průmyslu, obchodu, peněžnictví, denního tisku, politiky a divadel na celém světě.

Na celém světě se nesmí dnes nic státi bez vule a souhlasu Židů. My jsme celý svět obetkali neviditelným hrůznými tkanivem a zatáhli jsme celé lidstvo tam, kam jsme chtěli. My Židé jsme se postavili na vrchol vedení vlády v Německu a odtud se nám podaří zmocniti se vlády i v ostatních všech státech celého světa. Dokud panovníci tu ještě byli, skrývali jsme se, nyní když padli, není třeba skrýváček. My jsme vsadili do hry naše peníze, získali jsme socialisty a komunisty a otrávili jsme celý národ suggesci, to jest namluvili jsme mu, že militarism je hrobařem státu a národa. To jsme vše provedli na základě pevné ráçovní organisace všech Židů. Nyní, když každý Žid z Haliče i židovský bankéř v Londýně se stali pány světa jest třeba, abychom rozvášněné národy utišili a národní nenávist odstranili.

My Židé chceme nad národy vládnouti po aristokratícku, jako lord Beaconsfield, velkodušně jako Isack Moses Montefiore, a chytře jako Marx-Mardochaj a Lasalle. Nesmíme však dáti na jevo svou moc a prováděti mstu na našich odpůrcích, jak to učinil Mardochaj a Purimu.

Pak-li že jsme ovládli svět a nyní vládní moc nad veškerými státy světa v rukou máme, jest naším úkolem, abychom tuto moc sobě udrželi a dosáhli toho, by nám všichni národové dobrovolně tuto vládní moc přiznali. Náš duch pak ovládne celý svět v jednotné říši dle přípovědi Mojžíše.

My Židé vyhráli jsme celý svět. Tak se stále tato vítězná fanfára ozývá ve spise Žida Siegfrieda Penthа-Tulla. Jest prokázáno, že zednářské lože to jsou, v kterých Židé soustřeďují svou moc a odkud z lóží zednářských řídí osudy všech států. Kdo se těmto zednářům postaví na odpor, toho prostě odstřelí. Jest jisto, že dr. Ottruba dostal doručený ortel smrti od zednářů. Dále jest jisto, že dr. Rašín propadnul ortelu smrti zaslanému ze zednářské lože. Počet zednářských lóží během války se úžasně rozmnožil. Že se Židé chlubí, že nyní vládnou Německu a odtud i ostatnímu světu, není nic nového. — Vždyť sám president republiky Francie pan Millerand je původu židovského a dlouholetý ministerský předseda ve válce Briand jest Žid.

A sám Clemenceau má tajemníka Žida. V mírové komisi versaillské, která rozdělovala Evropu, dělal hranice nových států Žid Tardieu a proto nám tu českou republiku oklestil, nedostali jsme ani Kladsko, ani koridor, ale vzali nám polovinu Těšínska. Židovská to práce.

Nová Evropa.

Na základě provedených sčítání lidu ve všech státech evropských, jest statistika nové Evropy po míru versailském velice odlišná od Evropy před válkou světovou.

	rozloha čtv. km	počet obyvatel	na 1 čtv. km
Rusko	4,131.600	93,135.000	23
Německo	470.200	59,183.000	126
Anglie	244.100	44,318.000	182
Francie	551.000	39,402.000	72
Italie	312.600	38,836.000	124
Polsko	385.300	27,160.000	70
Španělsko	506.700	21,303.000	40
Rumunsko	294.200	16,262.000	52
Český stát	140.500	12,602.000	97
Jugoslavie	249.000	12,017.000	48
Maďarsko	92.700	7,946.000	86
Belgie	30.400	7,462.000	245
Holandsko	43.200	6,869.000	205
Rakousko	84.000	6,428.000	77
Portugaly	91.900	6,399.000	70
Švédsko	448.300	5,954.000	13
Řecko	128.700	5,152.000	40
Bulharsko	103.200	4,861.000	47
Švýcarsko	41.300	3,880.000	93
Finsko	387.600	3,403.000	9

	rozloha čtv. km	počet obyvatel	na 1 čtv. km
Dánsko	44.400	3,209.000	46
Řecko	128.700	5,152.000	40
Norvéžsko	323.800	2,650.000	8
Litva	58.700	2,546.000	43
Lotyšsko	65.800	1,864.000	28
Turecko	24.000	1,500.000	62
Estonsko	47.600	1,189.000	23
Albanie	30.800	8,900.000	29
Luxemburk	2.600	264.000	162
Island	162.846	95.000	1

Mimo toho jsou pod správou svazu národů Gdánsko, Rjeka, dále republiky Monaco, San Marino a knížectví Lichtensteinské a republika Andora. Celá Evropa čítá nyní přibližně 442 milionů obyvatel.

Při vypuknutí války čítala 468 milionů, je tu ztráta 20 milionů. To je vykrvácení ze světové války. Ale i tyto zde uvedené statistiky nejsou přesně spolehlivé co se týká počtu obyvatel. Zvláště o Rusku nelze dnes nic bezpečného zjistiti. Vždyť nevíme, kolik milionů lidí vyvraždila črezvyčajka a kolik milionů lidí zahynulo hladem a zmírá jím dosud.

Statistika tato jest proto nadmíru důležitá, poněvadž nám ukazuje jasně budoucí osudy Evropy. Střediskem jest vzrůstající a sílící Německo a vedle něho odumírající a vymírající Francie. A z toho si můžeme učiniti závěry na osud československé republiky.

Kolonisace jako za Přemyslovců.

Naše dějiny poučují nás, jaké nenapravitelné chyby dopustili se Přemyslovci volajíce sem německé kolonisty, jimž připravili půdu »mezinárodní« židovští obchodníci. A co děje se dnes? V míře daleko větší než tenkráte totéž. Přemyslovcům snad mohlo by býti omluvou, že ještě neznali tak Němců, (ač osud Slovanů Polabských a Pobaltických byl již tehdy rozhodnut), ale čím omluví se naši »vědci«, historikové (ti internacionální?). Nedělí se přísného rozsudku příštích historiků, kterým nebude již hrozit zákon na »ochranu (?!) republiky?« Či snad jim je příští osud našeho národa tak lhostejným, že jim nezáleží na tom, přijde-li po nich potopa, jen když oni se dobře mají?

Čech v Německu nenalezne zaměstnání, není-li zjevno, že se chce poněmčiti.

Naše hospodářská situace a bohatství přírodní lákají k nám cizince, kteří zde ubírají chleba našim nezaměstnaným.

Polští Židé hrnou se sem, snažíce se ještě více požídovštiti »naši« republiku. A najdou se čeští orgánové, kteří žádosti podobné doporučují.

Ve Zvykově u Něm. Jablonné je na př. Bavorák Niedermayer, jemuž slíbeno (kým asi?) místo správce tamního zemského ústavu léčebného. Dokud byl správcem p. Pilloti, v. úč. rada, uvědomělý Čech, nelíbil se Germanofilům v Praze a musil z té horké půdy, kterou tak vydatně hájil, aby učinil místo osobě indiferentní a ta má ustoupiti cizákovi, který již dnes germanisuje. Příčiny, pro které je přivandrovalý Bavorák favorisován, jsou hraničářům známy. Pana Niedermayera znají i naši pošumavští hraničáři. Býval tam správcem u Hohenzollernů.

Do továren dosazují německořišské úředníky, do bank rovněž, do práce berou němečtí (à la Kinský) »schlechtici« celé kolonie německých dělníků.

A naši vedoucí »státníci« (?!) k tomu mlčí a napomínají nás, české hraničáře, abychom prý Němců neburcovali. A nám se podobá, že spíše pánové v Praze zaspali, čemu učí nás dějiny anebo že jsou posud tak rozespalí, že nevědí, co se v pohraničí děje a nebo že jsou hypnotisováni zlými duchy národa českého, kteří snaží se připraviti národ náš, aby byl stravitelnějším nenasytnému žaludku Germanie. Český Vašku, probuď se! Což nevidíš, že pohraničí obsazuje Ti odvěký nepřítel a vrah Slovanů?

»Kongresse Zeitung«, orgán XIII. kongresu Židů v Karlových Varech (musí býti psán německy, poněvadž to jest oficielní řeč Židů) v č. 1. má tento insert: »Der einzige koschere Butterersatz erzeugt aus dem feinsten Pflanzenfet unter Aufsicht Sr. Ehrwürden des Herrn Oberrabiners dr. Brody, Alleinige Erzeugung: »Sana«, G. m. b. H. Prag II., Půjčovní (früher Karl Werfel). Jediná košer. náhražka másla vyrobená z nejjemnějšího rostlinného tuku pod dozorem jeho ctihodnosti pana vrchního rabína dra. Brody, Praha. Jediná výroba: »Sana«, spol. s. r o., Praha II., Půjčovní (dříve Carl Werfel). **České hospodyňky, už víte koho podporujete, kupujete-li Sanu?**

Upozornění uvědomělým obchodníkům i obecenstvu.

Nedávno se octla v několika českých novinách v úžas uvádějící zpráva, že velký **podnik Schichtův**, jehož výrobky (mýdlo s jelenem, Ellida, Ceres, Visan, lihuprosté nápoje atd. atd.) mezi svými 3.000 dělníky nezaměstnává ani jediného českého a mezi spoustami úřednictva toliko jediného Čecha, ačkoliv v Ústí nad Labem jest přece velice silná česká menšina a již ohled na to, že velkou část výrobku tohoto podniku skonsumuje. české obyvatelstvo, by vyžadoval, aby z obchodní a občanské slušnosti byla engažována velká část českého dělnictva i úřednictva. Bohužel není to zjev ojedinělý; takových případů je více, než si myslíme, avšak není jim věnována z české strany pozornost, jaké zasluhují. Podobně se to má s **drážďanskou firmou »Teekanne«** čili jak se česky říká **»Čajová konvice«**, která si zřídila sklad v Podmoklech a odtamtud zásobuje české kraje svým baleným čajem. I tato firma nejen že v »české« filiálce zaměstnává jen Němce, nýbrž posílá k českým obchodníkům dokonce německého zástupce, který takřka ani slůvka českého neumí a přece čeští obchodníci a české obecenstvo (mezi nimi i mnoho vlastenců) bezmyšlenkovitě tuto známku v obchodech výslovně požadují, ačkoliv přece vědí, že tím posilují hospodářsky beztoho již nebezpečně silné řady národních nepřátel našich. Což snad nevědí, že máme v naší republice staré, osvědčené a reelní čajařské firmy české, jejichž známky se v jakosti čaje úplně vyrovnají kterékoliv cizí a zahraniční známce a v ceně často levnější, ne-li stejnocenné. Zmiňujeme se o nejstarších dvou českých firmách J. Froma J. Čeleda, jež zajisté zasluhují podpory obecenstva i obchodnictva, neboť stávající téměř již půl století **ve zněmčené Opavě**, jsou odkázány jen **na český konsum** na Moravě a v Čechách. Dokud peníze vydělané rukou českého dělníka a hlavou českého inteligenta poplynou za německé výrobky do kapes německých podniků a tak budou posilovati bez-

toho již příliš silnou posici německou, dotud naše politická moc ve státě zůstane paralysována a bez skutečné síly a váhy.

Různé zprávy.

Radič, smutně proslavený »Slovan-Chorvat« utekl do Maďárie. Chorvatům, zdá se, líbilo se více pod vládou maďarskou, než pod sesterskou vládou srbskou.

Jinak v Turnově, jinak v Č. Budějovicích. »V blízské době hodlá místní odbor N. H. sezvati zástupce všech státotvorných politických stran ke společné poradě, na níž se zřejmě ukáže, mnoho-li kdo bude míti dobré vůle k takovému ušlechtilému činu a lásky k občanstvu, aby mu usnadni volbu. — Rozumný člověk jistě nebude proti tomu, aby se na radnici dostali poctiví, schopní a pracovití lidé.« — V Č. B. podobná schůzka není možna, poněvadž vedoucím činitelum soc., kteří radnici ozdobili v památný den Husův a oslavovali **národního** hrdinu — pravdy každému přejte — a druhého dne tloukli a poškrtili stoupence N. H. na schůzi v »Besedě«, **nikdy se nejednalo o poctivou práci ve prospěch občanstva ale pouze o to, aby z těch, kdo trochu něco právě tou poctivostí a pracovitostí si za celý život našetřili, dostali. Poněvadž tito pánové vidí již nyní zcela** jasně, že vláda jejich končí, vybírají za rok 1922—23 **honem dávku »z upotřebení městského vzduchu«,** t. j. kdo vystavěl dům, jehož zdi tvoří výstupek do ulice řekněme 10 cm, zaplatí do městské pokladny 10 až 100 Kčs za rok. Jest pozorovati v Českých Budějovicích ohromné zlepšení od doby, kdy obec přešla do rukou »českých«. Prve bylo zle po stránce národnostní a každý naříkal, a docela po právu, že německá správa města podporuje pouze německé ústavy. — A dnes? Kdo jest **dnes** podporován? Co vystavělo město, že má skoro 50 milionu dluhů? . . . Inu vše se řídí heslem Velikého Bratra: »Po nás potopa«.

V Čes. Krumlově byla lidová slavnost katolíků na zámku. **Jediný stánek prodavačský měl Žid** a katolíci o překot kupovali.

Kdo dnes křičí, že je Čechem a Slovákem a hospodářsky podporuje Židy a Němce, jest zrádcem české věci. Činy dokazujte svou národnost a nedávejte haléře na nic, co není české a od českého člověka. Neboť, nebudeme-li silni hospodářsky, utoneme v moři cizího kapitálu a potom ztratíme i politickou samostatnost. Ovšem i naše živnostnictvo musí býti schopno konkurrence: musí dáti dobrou a levnou věc. Za stejnou cenu stejné zboží, jako Žid a ne spolehati na své češství a dříti bez nože, jak často právě ve zněmčeném území vidíme. Potom těžko jest nabádati naše státní zřízenectvo, aby konalo svou povinnost. Páni snížili platy svým »podřízeným«, sobě však ne — a státní zřízenec, který si za války nebo po převratu nezakefasil at již se božím, či se svou hodností, musí dnes počítati. **Proto v první řadě jest na našich obchodnících a živnostnících, aby cenou a hodnotou zboží snažili se dostihnouti** (neříkáme předstihnouti) **odchodníků Židovských a Německých a potom bude rozřešena tato bolavá otázka.** Naši hraničáři nejsou takovými boháči, aby mohli platiti »vlastenectví« některých patentovaných Čechů a Slováků.

Episoda z inspekční cesty p. Machara. Koncem července byl dle pražských listů generální inspektor čsl. vojsk dr. Machar na inspekci v Komárně, kde si též prohlížel tamnější státní vězení. K četaři, který jej doprovázel, pravil: »Kdyby bylo Německo válku vyhrálo, snad bych v těchto kasematách trávil svůj život.« — Bůh ví, nač četař myslil, když na to Macharovi odpověděl: »Však se to, pane generální inspektore, může ještě stát.« . . . (»Den« č. 201 z 26. VII. 23).

Náš generální inspektor armády systemisoval si novou uniformu. Úřední listy přinášejí její podrobný popis! P. Macharovi se už nechce choditi asi v civilu.

— — **A dnes pomalu se tvoří** zárodky nových válek, snad ještě urputnějších a hroznějších války světové. Jak budou stát v budoucí válce figury na evropské šachovnici? Kde bude účinkovati naše republika? Proč se ta válka povede? Jaký bude průběh a jak skončí? Jaké budou příčiny skutečné této srážky a jaké oficielní, určené pro každý národ jinak? (Nár. R.)

V »Baltimore Sun« A. H. Putney charakterisoval čs. ústavu: »V ČSR. nevládne lid, nýbrž strany. V Americe, pozná-li lid darebáka, dovede se ho zbavit; v ČSR darebák dosazený v úřad stranou, sedí pevně i když lid si ho nepřeje. Nucené hlasování jest paskvil svobody a republikánského demokratismu. Proto čs. volební zákon musí býti reformován.« (Výzva čb.).

»Fliegende Blätter« zahrnují ČSR. nejnemožnějšími sprostotami, ale slavná vláda dopravu k nám trpí. Za to zakázala k nám dopravovati ruský list »Novoja Vremja«, slovanský, nám přátelský, vycházející nerušeně v Jugoslavii, ovšem monarchistický, — **»NÁM«** vůbec nic tak nemůže škoditi jako monarchismus.

Jest opět důkazem českého charakteru »převychovanců«, že může se najíti t. zv. český člověk a ne Žid, který redaktoruje nebo vůbec píše do židovské »Tribuny«, listu Čechům a Slovákům krajně nepřátelského. Jest jen důkazem židovské chytrosti, která dovede naléztí spolupracovníky právě z řad národa, proti kterému bojuje. »Tribuna« pracuje pomocí českých odrodilců a bojuje nehlučně, ale účinnější a Židovstvu vlastní zbraní, totiž matením pojmů a tvořením myšlenkového chaosu.

Ministerstvo »Národní« obrany zadalo podle »Čes. Slova« **dodávku 75.000 přikrývek německé firmě Elger v Liberci.** Česká továrna suken a lodenů Fr. Kadrmana v Kerharticích, která podala stejnou nabídku, nedostala ničeho a pro nedostatek práce bude patrně nucena omeziti výrobu.

Skvosty z vykradených chrámů a klášterů v Rusku. V Paříži zatkla policie ruského Žida, který roprodával klenoty z ruských kostelů nakradené. Ve schránce bankovní měl uloženo za 2 miliony franků skvostů. Složil kauci 100.000 franků a prodává lup nerušeně dále. — Obchod tento je soustředěn v Rize, odkud Židé s lupem chodí do hlavních měst v celé Evropě.

Židovský podloudník. Žid Hahn, obchod se zbožím hedvábným v Asicku v Chorvatsku, dovážel hedvábné látky beze cla. Finanční orgány zboží zabavily a prodaly v dražbě a diktovaly Židovi 7 milionů dinarů pokuty. To by se ovšem v Československé republice Židovi nepřihodilo.

Z jakých členů se rekrutuje Svaz národů. Rada svazu národů, do které také kandiduje náš nesmrtelný dr. Beneš, ustanovila jako zástupce do Ameriky pro potírání obchodu s děvčaty Žida Abrahama Flexnera. To již větší komedie na světě ani býti nemůže.

Mezinárodní turnaj šachový, o němž jsme tolik dostávali zpráv v novinách, měl tyto Židy: dr. Lasker, Tartakower, Rubinstein a Réti.

Židovský list ve Švédsku. Rabín dr. Ehrenhreis hodlá v Kristianii vydávati židovský týdeník, aby jím zachránil asimilaci Židů norvéžských, to jest aby Židé

v Kristianii obchodující nezapomínali tolik na něho rabína a jeho synagogu.

Bohatneme. Koncem června 1923 bylo uloženo ve spořitelnách českých 5515 milionů Kč, ve spořitelnách německých 4225 milionů. Úhrnem bylo vkladů 9740 milionů Kč ve všech spořitelnách. Vklady českých spořitelen za měsíc červen vzrostly o 181 milionů Kč. Jen jest-li to bohatství také udržíme.

V Debrníku na Šumavě patří lesy dosud Hohenzolernům, kteří je přímo přišerně pustoší. Vláda Č. S. R. však nic — Zde platí zásada: nevměšovati se do »vnitřních« záležitostí.

Zemské finanční ředitelství prodává svému úřednictvu věci zabavené pohraniční finanční stráží. V poslední době prodávalo po 20 h špendlíky (nápodobeninu chvoje) s **velkoněmeckou trikolorou a letopočtem 1916** — To se »někomu« těžko zapomíná na doby »slávy« —

Na pohraničních poštách všude nové, pěkné tabulky hlásají prve v řeči oficielní a potom »druhé« zemské, že jest zde pošta, ale zkuste si někde koupit známky po česku....

Hotelier Reif v Kunžvartě na Šumavě, bývalý poštmistr (měl i své dcery zaměstnány na poště — jednu do nedávna), zarytý Germán, do jehož hospody »české« noviny i různé turist. pomůcky odporučují české obecenstvo, má ke svému obchodu stát. pensi (jako býv. vrchní poštmistr asi 2.400 Kč měsíčně) asi za to, že sotva svého času byla u nás vyhlášena mobilisace telefonoval tuto zprávu do Bavor.

Konstantin Jujeněv — diplomatický zástupce bolševické vlády — hovořící (jako diplomat) pouze rusky, usadil se s chotí v přepychově zařízené vile »Marienberg« v Mar. Lázních. **Pro svého psa měl najatý zvláštpokoj za Kč 45 denně.** Pokojská s údivem vyprávěla, že má cestovní tašku, naplněnou čsl. tisícovkami, povalovati otevřenou. Nová šlechta — psy, pušky, koně, karty, děvky....a zatím miliony ruských lidí hyne hladem....

K celému nákladu tohoto čísla přiložen leták Národního hnutí. Podporujme vše dobré.

Knihy redakci zaslané.

Nakladatelství Šolc & Šimáček, Praha, zaslalo 9. a 10. sešit výborných: **A. V. Šmilovský: Spisy výpravné.** (Setník Dřevnický-Obraz. Za ranních červánků-román.)

Husovo dědictví — nakladatelství na Smíchově, Plzeňská tř. 19., vydalo **»Jihočeské pohlednice«.** Tato vlastivědná sbírka z min. i přítomnosti jižních Čech obsahuje zatím čtyry řady po 10 pohlednicích vzorně provedených (Husinec, Kostnice, Památky z prvých století a Hus v umění) **a doporučujeme tuto cennou věc domácí.** Cena řady (10 pohlednic Kč 7.—).

Knihkupecké besedy B. Havlíčka jsou zajímavy pro každého. Zachovávají neodvislé stanovisko, čímž různí se i práce tohoto nakladatele, že nechce znenužívati čtenářů, ale jejich potřebám vyhovovati. I proto zásluhuje doporučení.

Obrazy starého českého válečnictví. Vojenský historik, Hanuš Kuffner, v nové knize »Záboj a Čestmír« propracovaně a přece pochopitelně líčí nám, jak staří Čechové válčili. Knížku tuto, zajímavou nejen pro vojsko a tělocvičné spolky, ale pro všechny, kdož čerpají z naší národní minulosti, zasílá za 10 Kč Všeslovanská Expedice B. Havlíček v Praze.

Na tiskový fond.

Pan J. K., vrch. č. s. v O. Kč 6.—, pan O. D. č. s. v C. u T. (Slovensko) Kč 10.—, pan V. D., prokurista, P., Kč 20.—, pan J. Ch. č. s. v B., Podk. Rus, Kč 6.—, pí. M. Š., J. Hr. Kč 3.—.

Všem dárcům upřímné díky. Prosíme, nezapomínejte, že je nám těžce bojovati proti nejrůznějším nepřátelům, kteří pod všemožnými hesly strhují národ do svých tenat, aby ho ubili. I sebemenší dárek s radostí bude přijat a v listě uveřejněn.

Nábytek
firmy Josef Frančík,
Kolín-Zálabí-Pardubice
jest nejtrvanlivější, nejlevnější a nejsolidněji pracován.
Nábytkové vozy k disposici!

Otiskujeme inserty jen ryze českých neb slovanských firem arijských doporučení hodných:

Žádný švindl — spokojenost zaručena!
5 m delénu moderního na elegantní šaty, 5 m modrotisku moderního na domácí šaty, 6 m oxfordu domác. na 2 košile, 4 m molinu na prádlo, čistě mandlované. **20 m pouze Kč 108·—** zasílá pošt. dobírkou bez přirážky poštovného
Josef Stolín a spol., Náchod, Čechy.
Jsi-li se zásilkou spokojen, doporuč nás známým, nejsi-li spokojen, vrať zboží.

Nevyhnutelný v domácnosti, nepostrádatelný na cestách je v plechovkách po 50 a 100 gr. č. v. firmy **čaj s pávem**
J. Fromm-Opava.
Žádejte ve všech obchodech!!

Každý uvědomělý Čech a Slovák požaduje »Náš Cíl« ve všech kavárnách a restauracích! — Čtěte naši lacinou knihovnu: 6 knih = 1000 stran za Kč 45·— v předplacení (i na 3 měsíční splátky po Kč 15·—).

Tiskem knihtiskárny »Družstvotisk« v Třeboni.

Ročník I. V Č. Budějovicích 15. září 1923. 18. číslo

NÁŠ CÍL

Číslo 1·— Kč.
Předpl. na rok Kč 20·40
na půl roku Kč 10·80.
Vychází 1. a 15.
každého měsíce.

Řídí redakční kruh. —
Majitel a vydavatel, jakož i zodpovědný redaktor Jan Cibuzar, České Budějovice, Zátkova ulice číslo 8.

List vlasteneckého hnutí Čechů a Slováků.

Silou proti mdlobě, vzdorem proti zlobě, ale láskou k sobě.

MOTTO: »Moje barva červená a bílá,
dědictví mé poctivost a síla«. *Havlíček*

K obecním volbám!

Našim čtenářům radíme, aby nevolili do obecního zastupitelstva nikoho, kdo není živnostníkem, obchodníkem a hlavně kdo není majitelem sebemenšího domečku v místě, v němž má býti zvolen, neboť lehko háže poplatnictvu na bedra břemena obecních přirážek ten, kdo jich nebude platiti.

Socialisty — jak se ukázalo za uplynulou dobu — může voliti jenom ten, kdo chce hospodářské zničení obcí. V Českých Budějovicích spojenými silami **vzrosti obecní dluh z 10 na 45 milionů Kč.** Náprava nebude získána, dokud nebude zrušen nemrav vázaných kandidátních listin, toto znásilnění občanských práv a svobody. **Proto podepisujte protestní archy proti vázaným kandidátním listinám, které na požádání zašle redakce.**

OBSAH: Německý antisemitismus. — Úřednické platy. — Věrni. — David Lloyd Geoge. — Za nového režinu. — XIII. světový židovský khongres v Karlových Varech. — O Javorinu. — Oběh papírových peněz v Jugoslavii. — Rumuni zatkli rabína. — Židovský patolízal. — Němci a Židé. — Ničení Lesů. — Sjezd Zionistů v Karlových Varech. — Socialističtí hospodáři. — V Borovicích. — Hvězda volnomyšlenkářů. — Lupič.

Křížek:

Německý antisemitismus.

Již němečtí filosofové Fichte, Herder, Goethe, Arndt a Kant vyslovili ve svých dílech odůvodněný, zdrcující názor o Židech. Doba nejnovější pak — v Německu — zabývá se židovskou otázkou nesmírně. — Němci svalují nyní na př. vinu za zničení Německa na Židy a proto není divu, že spousta tajných i veřejných ozbrojených i neozbrojených organisací chystá se snad k rozhodnému boji proti Židovstvu. Problém německý stává se pak problémem tím spetilejším. Z denních zpráv tisku snad známo, že Žid a miliardář Stinnes jest majitelem skoro veškerého denního německého tisku, který tvoří veřejné mínění Německa a vláda sama v poslední době přiznala, že nemá již tolik moci a prostředků, aby zdolala vliv židovského Stinnesova tiskového konsorcia.

Antisemitismus německý není úzkoprsý, nizký a snad šovinistický; Židé nejsou nenáviděni snad pro svou víru a náboženství, jak tito svým světovým tiskem roztrubují do světa, aby rafinovaně vzbudili útrpnost a soucit jinověrců, nýbrž antisemitismus německý má hlubší a věcnější pozadí a vyrostl přímo z děl německých filosofů. Snad jednu z hlavních opor nalézá ve

Čí je Republika? Je naše a musí býti naše! Ale budeme-li při nákupech lhostejni k českému a slovenskému zboží a k českému či slovenskému člověku, pak tu celou naši republiku koupí jednou Žid. D. H.

Fichteovi. Díla veškerých německých myslitelů jsou znovu v Německu studována, jednotlivé protižidovské myšlenky pečlivě rozebírány, diskutuje se o nich a tak povstává v Německu v poslední době nová, mocná a pestrá literatura i žurnalistická (která není arciť tak censurou pronásledována, jako u nás! pozn. red.) protižidovská, která obírá se již těmi nejnepatrnějšími detaily židovské otázky. Mnichov a Lipsko jsou snad nejdůležitějšími intelektuálními ohnisky protižidovského tažení. Propaganda protižidovská jest stále mocnější, nalézá půdy a ohlasu i za hranicemi Německa, zvláště v Rakousku, Maďarsku a Poslku. U nás jest tato propaganda, můžeme-li vůbec o ni mluviti, v plenkách, jest neorganisována a pak arciť zákonem na ochranu menšin a republiky skoro úplně znemožněna a přes to jest to pouze obrana proti násilí páchanému na Arijcích. Arijci jest tudíž u nás vzata veškerá snad možnost účelné obrany proti Židovstvu.

Německý myslitel Fichte, již více jako před 100 léty vystihl situaci způsobenou mezinárodním Židovstvem a napsal:

»....Snad ve všech státech Evropy rozšířil se mocný, nepřátelský a skoro neviditelný stát, jenž s ostatními státy jest v neustálé válce a v některých strašlivě těžce tlačí a utiskuje jeho občany: jest to Židovstvo. Nevěřím, že by byl tento stát tak strašlivý tím, že utvořil zvláštní, pevně sevřenou organisaci, nýbrž tím, že tento stát jest vybudován na nenávisti proti veškerému lidskému pokolení....« Fichte pak obrací se přímo k Židům, k německým realistům (židomilům) a humanitářům a praví dále: »... Mluvíte k nám slovy tolerance, práva lidství a občanství, zatím co nám prvních (zásadních) lidských práv odpíráte!... Nevzpomínáte zde onoho státu ve státě? Nenapadá vás pak pochopitelná myšlenka, že dáte-li Židům, kteří bez vašich občanů jsou vlastně státem, který jest pevnějším a mocnějším, jako všecky státy vaše, také ještě ve Vašem státě plných občanských práv, že vaši ostatní občané budou pak bezohledně šlapáni?...«

Dále praví Fichte na jiném místě: »... Od té doby, co Židům dostalo se plných občanských práv mezi námi, jsou dvojnásobnými občany a my pouze jednoduchými; oni jsou současně občany dvou rozličných států a mohou jeden stát druhému prodati nebo zraditi. O tento obchod starají se Židé nesmírně. Židé posadili a vyzdvihli Židovstvo do sedla na útraty německého státu (upozorňuji znovu, že toto jest výrok Fichteův, pronesenč více jak před 100 léty!) Jejich zrádcování jeví se současně ve všech ostatních státech země, vyjímaje Anglie, kde učiněn kompromis mezi anglickými firmami a Židovským státem. **Světové panství Anglie znamená tudíž současně i světové panství Židovstva!«...**

Profesor Adolf Wahrmund opíraje se již o Tacita, praví: »... Již Tacitus rozpoznal, že podkladem Židovstva jest nesmírná nenávist proti veškerému lidskému pokolení (odium generis humani) a z této nenávisti k lidstvu vyplývá vyloučení židovského národa ze společnosti lidstva. Stesky Židů do neustálého ponižování a pronásledování jinými národy jsou toliko jedním z obyčejných opatření, jimiž jest židovská dialektika tak bohatou! Židé nejsou lidmi pronásledováni, nýbrž Žid jest již sám rozeným nepřítelem a pronásledovatelem čestně a poctivě pracujícího člověka.

Žid jest naplněn nesmírnou a nesmiřitelnou nenávistí proti všemu nežidovskému. Staré židovské spisy potvrzují nám toto více jak dostatečně; svými dnešními rabíny jest však národ židovský stále napomínán, že všichni národové jsou Židovstvu dáni k vykořistění, podmanění a vyhubení.

V tomto pojetí svého postavení vzhlíží se Židé až do dnes. Národové nežidovští jsou jim nejen předmětem vykořistění, nýbrž Židé pracují — vědomě, nebo nevědomě — na jejich hospodářském, mravním a raçovém zničení . . .« — Konečně prof. Wahrmund praví:

». . . Ona cesta Židů po zemi jest válečným tažením po jejím ovládnutí a podmanění. Židé táboří — pod falešnou vlajkou ukryti, schováni — uprostřed svých nepřátel a jsou připraveni neustále k útoku a k přepadení. Židé jsou onou ostruhou, jíž vráží Osud do krvácejících slabin národů, aby tyto popohánčla k nejkrajnějšímu napjetí a ztrátě sil. . .«

Nemohu citovati všechny ony základní myšlenky, prýštící z děl starších i novějších myslitelů německých a které jsou podkladem dnešnímu německému antisemitismu! —

Pozorujeme-li a studujeme-li tudíž důkladně současný německý antisemitismus, jest tento zcela něčím jiným, než-li tím, co rozkřikují o něm světové žurnály mezinárodního Židovstva! Jest tudíž nad míru povrchním a mylným pojetí, že nepřátelství proti Židovstvu jest motivováno náboženskou a raçovou nenávistí a nesnášenlivostí!

Ve skutečnosti a v pravdě jeví se nám německý antisemitismus (a jest také tak samotnými Němci vždy definován!) **»jako spontanní, nejvyššími ideály nadaná obrana proti nepříteli lidství, mravnosti a kultury, jež svými základy spočívá v hlubocе vědecky založených dílech starých i nových myslitelů Německa!«** —

Jest nyní na nás, jsouce tak blízkými sousedy, abychom toto hnutí sledovali se zvýšeným zájmem a byli vždy věcně, kriticky a správně informováni o každé okolnosti, která by mohla býti jiskrou, jež podnítí snad brzy požár u našeho bezprostředního souseda!

Konečně upozorňuji na to, že vlasteneské a národní organisace a instituce německé jsou čistě protižidovskými, neboť Němci správně, podle Fichte-ho vystihli, že ochrana Židů arijskými zákony jest vlastně provedení harakiri na Arijcích samých a že Židé jsou mezi námi elementem naprosto cizím, nespolehlivým atd. (Jen u nás se nemohou někteří výtečníci spřáteliti s myšlenkou, že určité národní instituce i vlastenecká hnutí by měly ze svého středu vyhnati t. zv. »české Židy« — největší to ironii a parodii, jakou mluva lidská zná! Pozn. red.) — Národní a protižidovské organisace německé opojeny jsou myšlenkami velkoněmeckými a poněvadž republikánskému, židomilnému zřízení nevěří a poněvadž vidi největší uplatnění se velkoněmeckého nacionalismu v čistokrevné, arijské, velkoněmecké a protižidovské monarchii — jsou monarchisty.

Zápas v Německu, jenž tam snad vzplane, bude bojován na několika frontách. Jedna z nejmocnějších front bude fronta velkoněmecká, národní, protižidovská, monarchistická — jež stojí již dnes v krajní opposici se židomilnou, realistickou vládou berlínskou . . .

Úřednické platy.

Potají se uvažuje v ministerstvech **o opětném snížení** úřednických platů o všechny přídavky! Bezohlednost státu k zaměstnancům je u nás, bohužel, již dávno zná-

ma a úřednictvo snáší vše mlčky, ač sjednocení stávka by přinutila vládu okamžitě dáti mu alespoň tolik, kolik pro sebe vymohlo dělnictvo. Úřednictvo věří svým vůdcům v odborových organisacích, kteří je zaprodávají a ze zoufalství jde do bolševického náručí »Čsl. Novin«. Mělo by vytvořiti jednotnou odborovou skupinu, nacionálně orientovanou a vymoci si snesitelné existence. — Stav tento, kdy mlčky snáší všechny kopance, je prostě nedůstojný. »Výzva čb.«

Věrni

svému programu ze srpna minulého roku, ukázali jsme v prvním ročníku naší knihovny a ukážeme i v dalších nejširší veřejnosti neudržitelnost nynějších poměrů politických, sociálních a náboženských. V letošním ročníku děláme první krok ke stavbě jednoduché, ale pevné budovy společenských a jiných řádů dnešní společnosti a to od nejprimitivnějších základů, v duchu opravdu českém, národním a demokratickém.

Kdo chceš zúčastniti se obrodné naší práce, rozšiřuj naše knihy v nejširších vrstvách lidu, abychom spojenými silami léčili bolest milovaného národa! Naše knihy jsou svou lácí přístupny i nejméně majetným, neboť šest knih, skoro 1000 stran za Kč 40.— brožované dostanou na měsíční splátky po Kč 15.— a za Kč 60.— vázané, rovněž na splátky po Kč 20.—.

Již v prvním ročníku jsme dokázali, že nepodléháme žádné straně, ani církvi, ani vlivu vlády, ani Židovstvu, ale bijeme se poctivě za pravdu a spravedlnost.

Nezůstávej nikdo netečným k našemu volání, ale přilož ruku k dílu, cítíš-li česky, nebo slovensky.

David Lloyd George.

V poslední době často čteme v židovských listech články podepsané jménem bývalého ministerského předsedy anglického Lloyda Georgeho. Zdá se, že se tento muž zapsal Židovstvu svou krví. Židé používají takových kapacit, by je hájily, jelikož soudí, že černoch sám sebe omývati nemůže, nýbrž že tak musí učiniti někdo jiný. —

Lloyd George napsal do listu »Daily Chronicle, článek proti antisemitům a tento článek pak koloval ve všech denních listech židovských na celém světě. — Lloyd Gorge nepřináší v tomto svém článku nic nového a používá starých zbraní. Lloyd George tu ohřívá známou povídačku židovskou, dle níž co antisemita, to blbec. — Antisemitism je předsudek nerozumný, který nemá žádné opory ani vědecké, ani rozumové. Jest to bejlí, které bují v ovzduší národnostních vášní. Antisemité vytýkají Židům bohatství, že toto bohatství zločinným způsobem nahromadili a když Židé jsou v chudobě, zase jim vytýkají, že jsou nebezpečnými cizopasníky. Lloyd George tu upozorňuje, že antismitism jest pouze u křesťanů. Štvaní proti Židům obstarávají lidé pochybného karakteru.

Lloyd George pojednává pak o stěhování Židů do Palestýny a soudí, že postupem času nabude větších rozměrů než dosud. První náběh ku stěhování Židů do Palestýny byl učiněn na podnět Mosesa Montefieriho roku 1854. Tehdy bylo v celé Palestýně asi 10 tisíc Židů. Nyní byl vystěhovalecký proud do Palestýny světovou válkou zadržen. Na to pojednává Lloyd George o kulturní práci, která čeká Židy v Palestýně po tolik století zpustošené. Řeka Jordan vydá tolik elektrické energie, že by stačila v dohledné době přeměniti celou Palestýnu v rozkošný ráj. Také je dosti dešťů do roka a jest jen třeba vystavěti nádrže pro tuto vodu. Lloyd George podotýká, že melioraci Palestýny si musí obstarati Židé sami z vlastních prostředků. To by byla celá chytrost bývalého ministerského předsedy anglického o tom antisemitismu. Jak vidíme, mnoho toho nepověděl, ale stačilo jeho jméno, aby mohly židovské listy psáti, že Loyd George napsal sensační článek do »Daily Chronicle«, aby koloval celým světem. Právě ukončený sjezd Zionistů v Karlových Varech nasvědčuje, že Zionism jest pouhá zástěrka, aby se mohli Židé z celého světa nerušeně sjíždět a rokovat, jak dlouho jim libo pod ochranou státní moci československé republiky.

Kdo ví, o čem Židé vlastně v Karlových Varech jednali? Kdo překáží Židům odstěhovat se do Palestýny? Jak by všichni národové si oddechli, kdyby Židé do posledního muže opustili na příklad jenom českou republiku? Zionism je obyčejný pustý švindl židovský, za kterým se skrývá světovláda Židů, která může nerušeně pod firmou zionismu prováděti své dalekosáhlé plány.

Právě nyní prožíváme poválečné potíže, které nejsou o nic menší jak válka samotná. Existence nově založených států visí jen na nitce. Němci dokonce veřejně mluví o nezbynosti války mezi Anglií a Francií. Chápeme, že Němci se toho nemohou dočkati, až tato válka vypukne. Právě proto není nám tak volno, jak by se na venek zdálo.

Na válku anglo-francouzskou Němci čekají jako na svou spásu. Až uvidí, na které straně by se ukázalo vítězství, na tu stranu by se Němci přidali, ať by to byli Angličané nebo Francouzi. Němci by šli tam, kde by byla větší kořist pro ně.

Karel Pergler:

Za nového režinu.

(Pokračování.) Prozatím ponecháváme slovo některým dokumentům, jež veřejnost musí míti co nejdříve. Proč jsem loni v létě jel do Ameriky? O této věci mluví oficielní dekret, datovaný v Praze dne 3. května 1922, nesoucí číslo 68.363-V. 3-1922 a znějící takto.

Panu Karlu Perglerovi,
splnomocněnému ministru a mimořádnému vyslanci v Praze.

Min. zahr. věcí přiděluje Vás službou do ústředí s účinností ode dne 11. února 1922 a současně uděluje Vám dovolenou až do konečné úpravy Vašeho služebního poměru.

Služební Vaše požitky pro Tokio vyměřené Vám výnosem min. zahran. věcí č. j. 29.090-20 ze dne 20. XI. 1920 zastavují se dnem 10. února 1922. Od 11. února 1922 náležejí Vám požiky čtvrté hodnostní třídy státních úředníků se všemi zákonitými přídavky dle páté třídy rodiné a současně od tohoto dne až do Vašeho odjezdu z Prahy s dietami z titulu vedení dvojí domácnosti. Diety tyto obnášejí dle platných předpisů pro prvých 14 dnů Kč 55., pro zbývající dobu polovinu této sumy.

Veškeré tyto Vaše požitky budou Vám, pane vyslanče, po celkovém vyčtování všech záloh na plat a cestu, jež dosud v Tokiu a ve Washingtonu Vám byly poskytnuty, vyplaceny pokladnou vyslanectví republi-

ky československé ve Washingtoně na základě vystaveného celkového poukazu po Vašem služebním ohlášení tamnímu vyslanci republiky československé.

Min. zahran. věcí konečně svoluje, abyste **za účelem vyřízení svých osobních a rodinných záležitostí odebral se do Ameriky** a povoluje Vám na tuto cestu sčítovatelnou zálohu 1500 dolarů, kterou Vám vyplatí současně proti potvrzení pokladna min. zahr. věcí v Praze.

Za ministra: Bačkovský.

Takové bylo tedy poslední úřední slovo!

Proč takový dekret, **o který jsem nota bene nežádal**, jestli jsem se zavázal resignovati? Listina mluví o konečné úpravě služebního poměru. Ale resignace není úpravou služebního poměru, ta jest jeho přerušením. Tak by se nemluvilo, kdybych se byl zavázal k resignaci. A proč to svolení jeti do Ameriky, urovnat osobní a rodinné záležitosti, jestli jsem měl odtud resignovat? Odpověď je jasná. Závazku resignovat nebylo, ač i kdyby jej bylo, ještě bych měl právo svůj úmysl změniti, jak americké soudy nesčetněkráte rozhodly.

Dekretem vlastního ministerstva jest Beneš tedy usvědčen z další nepravdy.

Dekret má ještě jiný význam, legální i morální. Do Ameriky mi Beneš své doby kabeloval, že jsem v disponibilitě až po rozhodnutí disciplinární komise. K této se věc nikdy nedostala, ale dekret jest přece jenom rozhodnutí, neboť mne přiděluje k centrále; disponibilita tím přestala. Ale to znamená, legálně i morálně, že nedalo se mi nic vytýkati, v žádném ohledu, a k takovému úsudku musí dospěti nejen právník, ale i každý laik. Za jiných okolností by takový dekret nemohl býti vydán.

Na čem zakládá Beneš své tvrzení o závazku resignovati? Na dokumentu, **který předcházel dekretu**, takže nehledě na jiné okolnosti, dekret jest zase z toho hlediska dokladem, že jsem se nezavázal resignovati, jinak by nebyl dán.

Tokijský plat byl mi dán do 11. února. Z Tokia jsem de fakto odejel v květnu 1921, takže ministerstvo přiznává, že nebyl jsem nikdy řádně odvolán. Měl jsem nárok na plat na delší ještě dobu jako tokijský vyslanec, ale šlo mi jen o hražení výloh mého pobytu úředního v Praze a mé rodiny v Americe. Přistoupil jsem tedy na kompromis a spokojil se platem tokijským do února a od té doby mi byl vyměřen plat pražský.

Ministerstvo potřebovalo písemný doklad, že jsem spokojen s finančním řešením své věci. **V Praze mi však všechno nechtělo vyplatiti, protože se bálo, aby ministerstvo financí nepřišlo na fakt, že jsem nebyl dlouho z Tokia odvolán a že pro Tokio byli vlastně dva vyslanci, alespoň co se týče platu.** Z toho důvodu naléhalo, abych přijal výplatu v Americe, na vyslanectví, neboť jsem chtěl peníze v Praze. Nechtěl jsem dělati obtíže a přistoupil na toto finanční řešení. **Ministerstvem bylo nastylisováno prohlášení o této věci** a v tomto prohlášení jest zmínka o rozhodnutí o resignaci.

Prohlášení nese číslo 59.484 V./3.-1922 a zní: »Na základě ústního vysvětlení mně dnešního dne daného podepsaným referentem min. zahr. věcí, souhlasím s navrhovaným mi řešením finančním a služebním a své rozhodnutí o resignaci podám min. ihned po svém ohlášení se ve Washingtoně a sice přímo do rukou vyslanci rep. českoslov. tamtéž k dalšímu doručení do Prahy. Žádám však, aby cestovní záloha do Ameriky zvýšena byla na 1500 dol. a zbytek sumy v řešení uvedené vyplacen byl ihned ve Washingtoně po odevzdání shora řečeného mého rozhodnutí. Zálohu cestovní v řešení vytčenou pro sebe a svoji rodinu do svého trvalého bydliště pak ihned vyúčtuji.«

Prohlášení je datováno dne 29. dubna 1922, tedy několik dní před dekretem, o němž jest výše řeč. Souhlasil jsem s finančním řešením, souhlasil jsem se služebním řešením, **kterým bylo přidělení k centrále a udělení dovolené, abych mohl uspořádati své záležitosti v Americe. Neměl jsem námitek proti poznámce o rozhodnutí o resignaci, neboť takové rozhodnutí může býti kladné nebo záporné.**

Jestli jsem se zavázal resignovat, proč tak nebyl projev ministerstvem stylisován? Přece to bylo zcela lehké říci, že podám resignaci, ne rozhodnutí o resignaci. Nebylo to tak řečeno, protože jsem s k něčemu takovému nezavázal.

Pánové si prohlášení stylisovali sami. Beneš má zase na vybranou: Buď stylisovati chybně a pak se ukazuje naprostá neschopnost i k jiným, daleko důležitějším státním věcem ,anebo v parlamentě o věci nemluvil pravdu. Já vím, že pravdu nemluvil. Ale Beneš ať si vybere z těchto věcí, co chce.

A ostatně zase: Proč ten dekret o několik dní později?

Na této stránce je otištěno vyúčtování (kopie originálu — v níž dokázáno, že ministerstvo nejen nemohlo Perglerovi strhnout ani haléře, ale jak dokonce na konec bylo donuceno k doplacení značné sumy, representující neoprávněně zadržený plat. Za správnost opisu i vyúčtování čís. 81.137 dne 30. V. 22. Dr. Novák — podpis). Ani tam není jediného slova závazku resignovat a jinak kopie ta potvrzuje vše, co říkám. **Toto vyúčtování bylo vyhotoveno až 27. května, téměř měsíc po prohlášení.** Kdybych se byl zavázal resignovat, jinak by to vypadalo a bylo by to i tam řečeno.

Dnes, aby věc nemohla býti projednána v Praze, ministerstvo mi odpírá dodatečné peníze na cestu rodiny do Čech. Z toho důvodu jsem dosud do Čech nejel. Jakmile potřebné fondy obdržím, jedu do Čech s rodinou, jak jsem i původně zamýšlel a věc půjde před soud, ač-li ovšem Beneš si před něj bude troufat, když si netroufal před disciplinární komisi vlastních úředníků. Ministerstvo jest ovšem povinno náhradou výloh zbytečného pobytu mého, i mé rodiny v Americe. Páně Benešovy kousky stojí republiku věru hodně peněz.

(Příště dále).

Podáváme čtenářům ještě přesný opis souhrné(ho) vyúčtování

nevyplacených požitků vyslance Karla Perglera a povolených jemu záloh cestovních.

I. V Praze bude vyplaceno prostřednictvím pošt. spoř. na Živnobanku plat IV. h. tř. od 10. II. do 31. V. 1922, t. j. celkem (včetně diet) Kč 15.195.17.

II. Poukazem na pokladnu ve Washingtoně bude vyplaceno v dollarech!

a) nevyplacený plat vyslanců od 1. X. 1921 do 10. II. 1922 á 1.250 dol. měs., t. j. celkem 6.666.66.

b) za dodatečně mimořádné schválené recepce v Tokiu a zbytek cestovního účtu k dobru vyslancovu (cesta Tokio-Praha) dělá úhrnem Y 2.048.39, přepočteno na dollary, rovná se 988.03 dol.

c) Pražský plat za červen Kč 4.095.28 převedeno na dollary středním kursem 81.91 dol.

d) zálohu 1.000 dollarů na cestu jeho rodiny v Americe 1.000 dol., úhrnem 8.736.60 dol., od toho odečítá se nevyúčtovaná záloha 5.517.5. dol., zbývá k poukazu ve Washingtonu celkem 3.219.10 dol.

Při tom zálohu 1.000 dollarů v Americe a 1.500 dollarů v Praze vyplacenou nutno vyúčtovati dodatečným účtem ministerstvu zahraničních věcí.

V Praze, dne 27. května 1922.

Za správnost opisu i vyúčtování čís 81137 dne 30. V. 22 Dr. Novák. Otisk razítka.

XIII. světový židovský khongres v Karlových Varech.

XIII. světový židovský kongres v Karlových Varech zahájen byl dne 6. srpna 1923 drem. Chaimem Weizmannem, jakožto židovský Parlament. Podle »Khongresszeitung« č. 1. ze dne 7. srpna t. r. zaslali židovskému Parlamentu svoje pozdravy pp. president Masaryk, ministr vnitra Malypetr, vedle obšírného dopisu čs. min. zahr. záležitostí dra. Ed. Beneše, milému presidentu kongresu p. Sokolovu, s přáním nejlepších výsledků, vysoké úcty a oddanosti. Jinak netěší se kongres ten valné pozornosti ostatních států, neboť vedle pozdravů našich státníků zaznamenává »Khongresszeitung« jen poselství sira Herberta Samuela a několika rabínů. Na kongresu došlo již k velmi bouřlivým scénám, jak je zaznamenává »Khongresszeitung«. Z 51 států světových, kde jsou všude zionistické organisace **»Keren-Hajessodu«**, je Č. S. R. co do výše příspěvků na 7. místě. Jinak podle jednání khongresu byla až dosud kolébka mravní a hmotné podpory »K. H.« ve Spoj. Státech amer. a v Anglii. Nejvíce žehrá khongres na býv. carské Rusko, avšak nijak se nepozastavuje nad vývojem poměrů v Rusku dnešním. Pochvaluje si, že »uvědomělé« massy stávají se Židovstvu přátelskými.

(»Na Stráž«).

Dobroslav Havlík:

O Javorinu.

O Javorině se u nás delší dobu už píše a mluví, ale velmi málo je těch, kteří se šli podívati na ten krásný kout naší domoviny, na nějž si Poláci dělají takové nároky. Ale kdo Javorinu viděl, prostě nechápe, jak si vůbec mohou Poláci dělati nároků na území, o němž se takořka na prvý pohled může každý přesvědčiti, že je to zkrátka území n á š e!

Je-li dnes již u nás mnoho lidí, kteří jsou politickým našim životem tak otráveni, že už ani nechápou, co to je hrdé národní uvědomění, co to znamená býti členem samostatného národa se všemi jeho právy na přirozený rozvoj a kteří tedy ani nechápou, co to jest boj o Javorinu, pak by jistě stačilo, aby se šli podívati tam na ten skvost naší domoviny a jsem přesvědčen, že by od základu změnili macešské svoje nazírání na tuto věc!

Především je třeba podotknouti, že se i na Slovensku počíná probouzeti silné národní uvědomění a to místy tak, že to našince, naučeného dívati se na Slovensko jako na zemi národně velmi zaostalou, někdy až překvapuje! Na Javorině, i v jejím okolí, kde jsou tamnější lidé takřka odříznuti od ostatního světa, mají Slováci živý zájem o to, co se stane s Javorinou. A mají-li kde Slováci ještě jakou víru v nás Čechy, očekávají, že je nevydáme, že je n e z a p r o d á m e, jak říkají. Tak zvané »sporné« území javorinské má rozlohu 110 čtverečných kilometrů, je velmi významné turisticky a zeměna vojensky, obec Javorina pak čítá asi tisíc obyvatelů, samých Slováků! Jak jest možno o takovéto území vésti spor, to nedovede pochopiti žádný střízlivý člověk! Pan ministr věcí zahraničních, kdyby chtěl vážně hájiti Javorinu, měl by příležitost dokonce vznésti požadavek na Polsko po připojení asi třinácti polských obcí k našemu státu. V těchto třinácti obcích, jak jsem se na Javorině dověděl, je obyvatelstvo krajně nespokojeno s Poláky, kteří je utiskují a pouze násilím i strojními puškami udržují v poslušnosti! Tyto obce s velkou většinou našich lidí rozhodly by se jistě pro nás, kdyby měli k tomu možnost. — Kdyby se na tyto obce vznesl náš nárok třeba jen z důvodů demonstračních, rozmyslili by si to Poláci s Javorinou! Vydáme-li Javorinu, nezískáme Poláků, ale znepřátelíme si Slováky. —

Vždyť ta příčina slovenské zaujatosti vůči nám tkví hodně v tom, že v nás necítějí tu oporu, na jakou by měli nároku. Na Javorině jsem slyšel z úst úřední osoby, že se pro případ, kdyby byla Javorina přece vydána obává, že dojde ke k r v e p r o l i t í, neboť obyvatelstvo je odhodláno postaviti se na odpor polským okupačním vojskům. A proto je třeba říci otevřeně těm našim pražským ředitelům naší zahraniční politiky a celé vládě, že v tom případě, kdyby měla býti Javorina skutečně Polákům vydána, že to bude signálem všech poctivých Čechů a Slováků k zahájení velikého a bezohledného boje proti všem dnešním správcům našeho státu, kteří budou po případě i donuceni odstoupiti a udělati místo jiným, kteří budou věci našeho národa spravovati tak, jak si toho národ přeje a jak jest třeba, by byla naše samostatnost a neodvislost náležitě zaručena a aby zejména naše území, historicky i národně nám patřící, nestalo se každé chvíle sporným, jakmile se ho někomu zachce! To je prostě nesnesitelné, abychom měli žíti ve stálém strachu, že to, nebo ono území bude nám vzato, jakmile na ně dostane soused chuť! Máme-li už takové nestydaté sousedy, pak jim musíme konečně říci, že i ta velká naše trpělivost má meze a že nemáme svou armádu jen pro parádu a že si svoje státní území dovedem obhájiti i proti nejchamtivějším a nejbojovnějším sousedům, zejména proti polským pangrotářům!

Naši hrdinští legionáři-mučedníci neobětovali svých drahých životů za naše osvobození a za naši vlast, bychom si ji nechávali stále přikrajovati a rozkrádati od sousedů! Není ani třeba býti militaristou, aby čestný občan věděl, že sahá-li mu někdo po jeho majetku, zděděném po otcích, že má právo i **povinnost** se brániti, poněvadž jinak **pozbývá práva na svou samostatnost!**

Poznámka redakce: V nynějším boji o Javorinu, vyvolaném jistě cizím vlivem, bylo by záhodno zjistiti přesně, kdo byl tím zaprodancem, který přišel Polákům nabízeti Javorinu. **Budou-li Poláci trvati na svém zcela neoprávněném požadavku, musí povstati celý národ, židovskými -ismy dosud neotrávených Čechů a Slováků a žádati naopak zcela vážně a kategoricky do těla naší republiky zabíhající pruh země, ostrý zářez do Tater, jímž polské území do našeho zabíhá, aby tak**

byla urovnána hranice a přesunuta přes Zakopané výše a zářez aby byl Polsku odňat a nám přičten.

Jest nutno tento požadavek přednésti, pokud jest ještě snad čas, aby působil jako protitlak. Ovšem musí býti pronášen všemi česky a slovensky cítícími listy, nesmí býti zapomínán, ale zdůrazňován a snad vzpamatuje Poláky.

Různé zprávy.

Oběh papírových peněz v Jugoslavii. Koncem července 1923 bylo v Jugoslavii v oběhu 5579 milionů dinarů z papíru. Týdně se tiskne 30 milionů. Je to tichá inflace a Jugoslavii dosti nebezpečná. Ve spořitelnách jugoslávských bylo toho dne 2762 milionů dinarů úspor.

Záhadná smrť rabína v San Francisku. Americké listy oznámily, že v San Francisku nalezen byl tamnější rabín dr. Martin Mayer sedě u psacího stolku mrtvý. Otrávil prý se cyanem. Rabín praeparoval cyanem velikého motýla a má se za to, že v roztržitosti dotknul se jazykem prstů cyanem tím znečistěných.

Rumuni zatkli rabína. Rumunská vláda dala zatknouti rabína dr. Leopolda Kecskemetiho v Nagyvaradu, poněvadž v synagoze stále štval proti státu rumunskému.

Organisace Židů žurnalistů v Berlíně. Dne 14. července 1923 slavila 25leté výročí organisace Židů žurnalistů Baal-Machschoves v Berlíně.

Lord Artur Balfour, na jehož výzvu vláda Anglie převzala mandát nad Palestýnou, je neochvějným židomilem a vždy ve sněmovně lordů ujímá se zájmů Židovstva. Světovláda Židů je pravděpodobně soustředěna v Londýně.

Židovský patolízal. Na universitě v Hedlburgu mají Němci profesora, jmenuje se dr. Bedřich Muckle, jest filosof. Sepsal knihu »Der Geist der jüdischen Kultur und das Abendland«. Význam židovské kultury a západní svět. Dr. Muckle dokazuje, že všechnu kulturu, kterou se chlubí Němci, mají od Židů. — Muckle patří k těm, kteří doufají, že jim židovská reklama pomůže k milionům.

Němci a Židé. V Praze zemřel před měsícem Jan Hladík, obchodník ruským čajem, který žil dlouhá léta v Kyjevě a dokonale ovládal ruštinu. Týž vyprávoval následující případ: V Moskvě potřeboval na rychlo německý vyslanec oblek. Poslali pro krejčího a přišel Žid. Vyslanec se ptá, zda mluví německy. Na to slyší odpověď: Jaký pak bych to byl Žid, abych neuměl německy. Nesčíslněkráte tvrdí do roka židovský list »Frankfurter Zeitung«, že němectví a židovství je totéž. Vládní »Československá republika« otiskla 24. srpna 1923 z německého vládního listu tuto zprávu: Nestranný německý list, jak zní podtitulek, »Brünner Morgenpost«, přináší ve čtvrtečním čísle **přiznání německého Žida,** které jest lidsky i politicky důležito. Týž píše: »Svá dětská léta prožil jsem v ryze českém městysi západních Čech. První německé slovo slyšel jsem v synagoze, kde učitel v sobotu přednášel německy »modlitbu za nejjasnější panovnický dům«. To vzbudilo ve mně mínění, že němčina patří k židovské bohoslužbě jako latina ke katolické mši. V sedmém roce přišel jsem do jednotřídní židovské soukromé školy v místě, ač jsem neznal ani slova německého jako většina spolužáků. — Pouze návštěvníci vyšších oddílů rozuměli německy. Poněvadž v celé třídě bylo jen málo přes dvacet žáků, mohl učitel věnovati jednotlivcům dostatečnou péči tím, že každou větu převedl do češtiny, což však trvalo tak dlouho, až jsme rozuměli dosti německy a mohli sledovati vyučování. U mnohých žáků bylo to již ve druhém roce zvláště pomocí soukromých hodin učitele. Když mi bylo deset let, rozhodla rodinná rada, že mám choditi do německého gymnasia v městě několik mil vzdáleném, jak to činila většina synků židovských rodin z místa a okolí. Při přijímací zkoušce to trochu vázlo, přes to však stal jsem se primanem. Až dosud neměl jsem žádného vysloveně nacionálního vědomí. Mluvil jsem lépe česky než německy, byl bych však na rozpacích, kdyby se mne někdo tázal, jsem-li Čech neb Němec. To mně mělo býti vysvětleno teprve na gymnasiu, **neboť zde bylo nám plánovitě vštěpováno nacionální německé smýšlení.** V tom závodili ředitelé, profesoři, učitelé náboženství nevyjímaje. Jejich jednomyslnou snahou bylo **vychovati z nás Němce, národně uvědomělé Němce,** jak se tehdy říkalo, ze všech, ať to byli křesťané nebo Židé. Netrvalo to dlouho a všichni smýšleli jsme **přísně německy. My, žáci »mojžíšského vyznání« jsme docela utonuli v němectví a nemohli jsme si ani představiti, že bychom neměli býti považováni všude za Němce.** A přece jsme v této víře zakolísali. V nižších třídách neuplatňoval se ještě žádný rozdíl; avšak ve vyšších třídách měli zvláště septimáni a oktaváni styky s vysokoškoláky, kteří jim vštěpovali »arijské sebevědomí«. Tak se stalo, že se nám židovským žákům začali brzy vyhýbati, a my jsme se při každé příležitosti dovídali, že nejsme rovni »kmenovým Němcům«, ale že nás mají jen za poloněmce, jen za »německy mluvící Židy«. K abiturientskému večírku se Židům také vskutku nedostalo ani pozvání. Rovněž po čas universitních studií v Praze Židé byli z mnoha spolků vylučováni. »Praha měla,« píše dále, »silnou německo-židovskou společnost a hojně židovských studentů, kteří žili mezi sebou. Teprve v praktickém životě pocítili znovu, že nejsou plnokrevnými Němci. Po studiích usadili se v různých městech jako v Praze, Plzni, Budějovicích, Brně, Olomouci a byli vítaným přírůstkem německé menšiny. Kdo však neměl opory v nějakém továrníku, pocítil brzy, že je považován za vetřelce, což mu bylo dáváno najevo nejen společensky, ale také hospodářsky a politicky. Němci měli možnost voliti politickou stranu, Žid našel však útulek jen u německo-demokratické svobodomyslné strany. Ale i tam zakusil ústrky, takže, kdo dostatečně neotrnul, tázal se často sebe sama, proč byli vychováváni k němectví, když nejsou pokládáni za rovnocenné. A dále: **proč právě židovští rodiče z českých krajů posílají syny do německých škol?** Zdánlivě proto, že židovský jinoch by se nemohl bez znalosti němčiny uplatniti a že němčině se naučí jen na německé škole. Přešlo 30 let a mnoho se změnilo. Většina soukromých německo-židovských škol byla zrušena a změněna v české, když na českých středních školách přibylo židovských žáků. Také většina Židů na německých školách netouží po německé adoptaci, nýbrž hlásí se otevřeně k židovské národnosti. Ze starých lpí na němectví vzdorovitě mnozí, kteří nemohou ven ze svého němectví. Není řídkým zjevem, že volí sociální demokraty, ač nejsou stranicky organisováni. Jak to bude ve dvaceti letech vypadati s němectvím mezi Židy v sudetských zemích, není těžko uhodnouti tomu, kdo má vývoj posledních let před

očima,« končí autor úvahy v »Brünner Morgenpostu«, která, mimochodem řečeno, není věnována dru Bachrovi z pražského »Montagsblattu«. — K této zprávě »Čsl. Rep.« dlužno připojiti, že nyní československ. republika má půl milionu Židů. To znamená půl milionu fanatických Židoněmců, kteří jsou českému národu daleko nebezpečnější, jak 3 miliony Němců arijských. I po převratu Židé v Praze všude ostentativně němčí. — V tom se nic nezměnilo a také nezmění.

Ničení lesů. Stále docházejí zprávy o ničení lesů v československ. republice. Tak přineslo »Právo Lidu« tuto zprávu: Ze řad návštěvníků Šumavy, zejména její severní části, jsme upozorňováni na hromadné pustošení šumavských lesů. Děje se tak zejména v lesích panství Trhanov a Kouty u Domažlic, kde z dříve krásných a jedinečných lesů jsou ustavičným kácením a »probírkami« nadělány řídké lesíky, až žalno pohledět. Ti, kdo znali trhanovské a koutecké lesy dříve, nemohou nyní tuto krásu Šumavy ani poznat. Mohutný, vysoký les na svahu hory Čerchova, činící dříve dojem jediné tmavozelené slitiny, vypadá nyní jako plešatá hlava. Kácí se napořád a dříví, jak nám bylo sděleno, se s největším urychlením vyváží za hranice. A tak zatím co Bavorsko své pohraniční lesy ochraňuje jako oko v hlavě, my necháváme je ničiti zbůhdarma. Bylo by zajímavo zvěděti, vědí-li o tomto plundrování Šumavy úřady, a nevědí-li, jak proti tomuto zločinu zakročí. — Hubení lesů nabývá na celém světě ohromných rozměrů. Evropa nemá již tolik lesů, aby mohla z vlastních zásob kryti spotřebu dříví. Asie také je chudá na lesy. Jsou sice v Sibiři dosud veliké lesy, ale i tu se provozuje loupeživé hospodaření. Turecko, Persie, Turkestan, Arabie, Afganistan jsou úplně vykáceny. Střed Asie jest samá poušť. Čína a Japonsko musí dříví dovážeti. Afrika má dosud zachovalé lesy na horním Nilu a v Kongu, ostatní celá Afrika je úplně holou. Jižní Afrika dováží dříví ze Švédska, Australie má jen nepatrné lesy. Zbývá tu jen Amerika a sice Kanada, kde jsou ještě rozsáhlé lesy, které však rychle mizí obrovským vývozem dříví. Totéž platí o Brasilii, odkud se spousty dříví vyváží. Náš zahraniční obchod bude tak dlouho aktivní, dokud se bude z československ. republiky vyvážeti dříví, až to přestane, pak i my začneme tisknouti papírové koruny.

Pokles říšské marky. Na jaký stupeň dospěje pokles říš. marky, nelze dnes odhadnouti. V Berlíně platilo se 21. srpna 1923 za 1 libru šterlinku 5,486.250 marek, za 1 českou korunu 164.410 marek. Ovšem nevíme, zda bychom také ve směnárně skutečně tolik marek za 1 korunu obdrželi. Klesání marky pokračuje dále. Dostati lze za 1 Kč jeden milion marek.

Socialističtí hospodáři. JUDr. Němec, advokát v Č. Budějovicích a okresní starosta, »český« socialista vozí se na své »přednášky« v **okresním** autu; starosta města Svoboda chtěl také na obci auto, které mu však zatím bylo slíbeno, vyhraje-li při nových volbách. **Pan Svoboda, proletář, má jako ředitel okresní nemocenské pokladny byt o 10 = deseti, přepychově zařízených pokojích zdarma a k tomu pakatýlek, jenom šedesát tisíc Kč ročně, mimo ročních Kč třicetitisíc jako starosta. — Proletáři spojte se!** Okres koupil pro své, nad míru potřebné auto pro p. starostu Němce, pozemek za židovskou synagogou za 150.000 Kč. Socialističtí hospodáři převzali radnici s dluhem deset milionů a za 3 roky nahospodařili nových 35 = třicet pět milionů, ale — dluhů.

V Borovicích dne 19. srpna 1923. Dnes konalo se zde slavnostní odhalení pamětní desky na rodném domku Josefa Düricha. Obec Borovice v okrese mnichovohradišťském provedla krásný čin zřízením pamětní desky velikému a slavnému svému občanu, jednomu z nejzasloužilejších našich zahraničních bojovníků, jímž tragický osud nedopřál onoho uznání a popularity, jaké se dostalo jiným. Již od samého rána se scházeli zástupy se všech stran, a kolem 11. hodiny vzrostly ve velikou důstojnou manifestaci, jež vyzněla v mohutný hold stařičkému našemu bojovníku v Rusku, kde byl původně jediným českým představitelem a vůdcem našeho zahraničního odboje v Rusku. Ke slovu se přihlásilo více jak deset řečníků, kteří všichni zdůrazňovali ohromné zásluhy Dürichovy a naprostou jeho poctivost a čestnost. Byla přečtena veliká řada pozdravných telegramů a dopisů i z Ameriky, od nejrůznějších našich předních a vlasteneckých korporací, i vážených osobních přátel Dürichových. Detailem vskutku charakteristickým je skutečnost, že nedošly žádné pozdravné depeše od pražské vlády, ani z kabinetní kanceláře, od níž přece, jak známo, jinak ochotně bývají podobné pozdravné depeše zasílány, jako na př. Sionistickému sjezdu v Karlových Varech a m. j. Mezi řečníky byli též jeden ruský plukovník a jeden srbský šlechtic, který znamenitě vystihl situaci a prohlásil konečně, že kdo kopal hrob Dürichovi, kopal ho sobě, českému národu, ruskému národu a konečně všemu Slovanstvu! Toto neohrožené prohlášení, na něž by si byli naši lidé netroufali, vyvolalo pochopitelně bouři spuhlasu. Vůbec celá tato manifestace ukázala jasně, že se u nás počíná rozednívati z těch původních osvobozených mrákot, a že náš lid počíná chápati věci, které až dosud přehlížel. Ať se za to nikdo na nás nehněvá, že tu řekneme přímo, že tato manifestace ukázala nám znovu, že u nás vždycky někdo musí napřed probojovati velkou věc, aby pak někdo docela jiný se za ní postavil, jako za vlastní, při čemž se vynikající člověk bezohledně odstrčí a na konec odbude čestnou pensí! Ale historie provede jistě spravedlivý soud, jak bylo několikráte řečníky prohlášeno a pak se ukáže, co bylo pravdou a co klamem.

Hvězda volnomyšlenkářů, slavný Voska, jehož společnost neslavně zkrachovala a řadu lidí připravila o peníze, vystupuje znovu z propadliště. Bylo prý vládou uděleno jeho společnosti na dobu 30 let povolení k využití lesního hospodářství v Podk. Rusi za 400 milionů Kč. Inu, dokud žijem, ať se máme dobře, po nás pouť a potopa.

Vzor šetrnosti. Následování hodno!: Za 3 roky našetřil si pan berlínský vyslanec Vlastimil Tusar na velkostatek Bilnici -Broumov, ležící na vlárské trati. Velkostatkář Tusar koupil velkostatek ten od Drehera.

Hebrejský list, tištěný hebrejskými písmeny, ale německy psaný, bude vycházeti v Beregsase, jako orgán židovské politiky v Podkarpatské Rusi. Jak viděti, jsme samý pokrok a jdeme ku předu.

»Národní demokracie« doporučuje v čísle 198 t. r. při koupi peří obrafte se tudíž na uznanou a solidní firmu S. Beniš, Vinohrady, Čechy«. Pan Beniš bude asi »český« Žid a podporovatel »české« a »slovenské« politiky »národně« demokratické.

»Čeští« soc. dem. ve Vídni půjdou do voleb do rakouské nár. rady a do měst. rady vídeňské **společně s německou soc. dem. stranou.** Co tomu říká jeden z její vůdců, český spisovatel, jinak pacifista, spiritista, František Dvořák, redaktor a býv. poslanec za českou Vídeň, jehož mladší děti neumějí česky, ač i ženu měl Češku?

Č. S. R. je dojnou krávou pro »vyvolené« — zatím dojí bez omezení, pod ochranou, čili patentem.

Dr. Löwi-ho, městského lékaře v »Českých« Budějovicích, syn, sedí v presidiální kanceláři na Hradě a jmenuje se dr. Robert Rheinhardt; asi aby dokumentoval své vlastenecké cítění: Hardt am Rheine halten!

Na tiskový fond.

Pan J. F., K., Kč 10.—, p. E. V., N. K., Kč 1.60, p. stav. P. ve V., Kč 10.—, p. Vlad. Ko., Brezová na S. Kč 5.—, p. V. N. č. s., P., Kč 4.20, sl. A. K., vr, p., Ch., Kč 10.—, p. J. S. prof. D., Kč 15.—, p. A. P., v M. O. Kč 9.60.

Všem dárcům upřímné díky. Prosíme, nezapomínejte, že jest nám těžce bojovati proti nejrůznějším nepřátelům, kteří pod všemožnými hesly strhují národ do svých tenat, aby ho ubili. I sebemenší dárek s radostí bude přijat a v listě uveřejněn.

Knihy redakci zaslané.

Čtěte: A. V. Šmilovský, Spisy výpravné; nakladatelé Solc a Šimáček, Praha. Právě vyšel sešit 11, 12, 13 a 14. Vyházeji týdně v sešitech o 64 stranách a předpláci se na 10 sešitů Kč 15.—, pošton Kč 15.50.

Levné vydání cyklu Herlošových románů »Husité«. Herlošovy romány, snažící se zlidověti poznatky o veliké epoše doby husitské, požívají veliké popularity, neboť nezastírají pravdy o stavu kněžském. Romantické, pružné a půvabné vyprávění jest příčinou ohromného rozšíření těchto románů po celé české vlasti. V románě »Jan Hus«, prvním to díle celé epochy, do rámce trag. života Velikána vplétá obratně a mistrně autor celou řadu figur, zápolících nejen s ideou, ale i lidi intrikánů a zločinců, typických to představitelů černého středověku — ovládaného římskou církví. — Život středověku, autorem vykreslený, podává nám obraz historicky věrný a pestrý a přibližuje nám mravně jakož i hmotně celé tehdejší Čechy. Kniha, ač je to román, má i cenu historickou. — Pěkné a hojné illustrace činí knihu milejší a hezčí. Román vychází v sešitech o 32 stranách velké osmerky a prodává se u všech knihkupců po Kč 1.80. Nemá-li knihkupec, obraťte se přímo na vydavatele Josefa Šrámka, Praha-Vinohrady, Slezská 59, který milerád zašle Vám první číslo zdarma a úplně nezávazně na ukázku.

Svátkova knihovna illustrovaných spisů historických. Svazek III. Jan Morávek: »Zlato«. Horymír — Luba. — Obraz prvé selské rebelie z českého dávnověku. Právě vyšel sešit 2. — Cena Kč 2.— (2.10).

Československý svéráz — rodinný list pro svéráznou modu, původní výšivky, umělecký průmysl, vychází měsíčně. Předplatné na čtvrt roku 10 Kč, na půl roku 19 Kč. Vydává nakladatel Jan Svátek Praha II., Spálená 38. — Přináší podzimní modu a původní, přesné střihy.

Národnímu zápasu Jihočechů let šedesátých a sedmdesátých věnována jest kniha »Na úsvitě« Jana Šulisty, rodáka opatovického a vydaná nakladatelem J. Svátkem v Praze II., Spálená ul. 38. Kniha ozdobena jest reprodukcí pomníku biskupa Jana Valeriána Jirsíka od mistra J. V. Myslbeka, který bude postaven v Č. Budějovicích. — Kniha, vyzdobená 8 vyobrazeními z kraje jihočeského, Opatovic, Hosína, z Blat, základního kamene českému gymnasiu z r. 1786, vlasteneckého učitele opatovického J. Lakmajera, vytištěna na pěkném papíře pietně, jak toho obsah, psaný s láskou k rodné hroudě, plně zasluhuje. — Kniha Šulistova jest obrazem ze života jihočes. lidu. Jako Rais ve svých zapadlých vlastencích, líčí autor vlastenecký život kusu jihočeského kraje, vlasteneckou práci učitele, Taráře hosínského, ono národní uvědomění českého rolníka, jeho žal a soucit s útiskem, pod kterým se rodilo v Čes. Budějovicích uvědomění a radost, když mohl tento rolník účastniti se založení českého gymnasia a účastniti se slavnosti uložení základního kamene k Národnímu divadlu. Mnohého bude zajímati popsání jihočeské svatby se všemi úvody, řečmi, popisuje život studenta, který pak vstupuje do semináře, odvrhuje svoji mladou lásku, aby užívil svoji matku a osleplého bratra. Doporučujeme knihu vřele.

»Naše zahraničí«. V právě vydaném 2. sv. IV. ročníku líčí vrchní bibliotékář Národ. musea dr. J. Volf dále utrpení českých emigrantů v 17. stol. Emil Tůma podává návrhy součinnosti naší s čs. Amerikou, další stati týkají se Čechoslováků v S. H. S., ve Spoj. Státech Amer., Kanadě a jinde. Svazek obsahuje mimo to množství zajímavých zpráv ze života našich zahraničních krajanů. Předplatné ročně Kč 20.—, do ciziny Kč 21.—, přijímá Národní rada československá, Praha, Masarykovo nábřeží 10.

Nábytek
firmy Josef Frančík,
Kolín-Zálabí-Pardubice
jest nejtrvanlivější, nejlevnější a nejsolidněji pracován
Nábytkové vozy k disposici!

Otiskujeme inserty jen ryze českých neb slovanských firem arijských doporučení hodných:

Žádný švindl — spokojenost zaručena!
5 m delénu moderního na elegantní šaty, 5 m modrotisku moderního na domáci šaty, 6 m oxfordu domác. na 2 košile, 4 m molinu na prádlo, čistě mandlované. **20 m pouze Kč 108·—** zasilá pošt. dobírkou bez přirážky poštovného
Josef Stolín a spol., Náchod, Čechy.
Jsi-li se zásilkou spokojen, doporuč nás známým, nejsi-li spokojen, vrať zboží.

Nevyhnutelný v domácnosti, nepostrádatelný na cestách je v plechovkách po 50 a 100 gr. č. v. firmy **čaj s pávem J. Fromm-Opava.**
Žádejte ve všech obchodech!!

Každý uvědomělý Čech a Slovák požaduje »Náš Cíl« ve všech kavárnách a restauracích. — Čtěte naši lacinou knihovnu: 6 knih = 1000 stran za Kč 40, v předplacení i na 3 měsíční splátky po Kč 15.— a poslední splátka Kč 10.

Tiskem knihtiskárny »Družstvotisk« v Třeboni.

Ročník I. V Č. Budějovicích 1. října 1923. 19. číslo

NÁŠ CÍL

Číslo 1·— Kč.
Předpl. na rok Kč 20·40
na půl roku Kč 10·80.
Vychází 1. a 15.
každého měsíce.

Řídí redakční kruh. —
Majitel a vydavatel, jakož i zodpovědný redaktor Jan Cibuzar, České Budějovice, Zátkova ulice číslo 8.

List vlasteneckého hnutí Čechů a Slováků.

Silou proti mdlobě, vzdorem proti zlobě, ale láskou k sobě.

MOTTO. »Moje barva červená a bílá,
dědictví mé poctivost a síla«. *Havlíček*

OBSAH: Zinověv Apfelbaum vydal proklamaci k proletariátu celého světa. — Žid žaluje Forda. — Cihláři. — Jak Žid-socialista ostouzí v cizině československou republiku? — Za nového režinu. — Jak státní úřady postupovat nemají. — Jaké poměry jsou dnes specielně u čsl. státních drah pro podporu stavebního ruchu. — »Naš Cíl«. — Utlačovaní Němci v pohraničí. — Člověk neví má se smát nebo plakat?

Jest svatou povinností národa Čechů, aby do posledního muže postavil se za Javorinu a proti požadavku Poláků postavil náš požadavek na Zakopané, kde území polské hlubokým klínem vniká do těla sesterské Slovače, kterou — jak jsme slíbili — chceme chrániti.

Č. S. vládě!

Vláda jest tu proto, aby v mezích zákona a ne nečinně přihlížela, jak stát rukám jejím svěřený jest poškozován. Právě panujícími poměry na dolech uhelných byl a jest náš stát velmi těžce poškozován. Tíku těchto poměrů počíná pociťovati i nejširší obyvatelstvo.

Proto žádáme vládu Č. S., aby svým rozhodnutím stávající poměry spravedlivě rozřešila, aby práce v dolech mohla býti obnovena a průmysl uveden v činnost. Vláda nesmí nadále přihlížeti k tomu, jak pro spor dvou složek výrobních trpí ostatní obyvatelstvo a i celý stát.

Ústředí »Národního hnutí«.

Zinověv Apfelbaum vydal proklamaci k proletariátu celého světa.

Předseda moskevské revoluční internacionály a současně předseda propagačního oddělení bolševické vlády továryš Žid Zinověv-Apfelbaum vydal ve všech řečích proklamaci k proletariátu celého světa dne 27. srpna 1923. V této proklamaci praví dělnictvu následující: V Německu opouští dělnictvo hromadně řady sociální demokracie a vstupuje do řad komunistů. Není o tom sporu, že v Německu se kvapem blíží revoluce. Komunistické dělnictvo Německa utká se v boji s buržoasií Německa. Stává tu nebezpečí, že buržoasie dohodových velmocí přikvapí na pomoc buržoasii Německa. Vyzýváme proto dělnictvo celého světa, aby chránilo dělnictvo německé před tímto útokem. Pořádejte všude demonstrace ve prospěch německého dělnictva, aby nikdo se neodvážil napadnouti dělnictvo německé. Nechť žije mezinárodní solidarita veškerého dělnictva celého světa. Nechť žije vláda dělníku a sedláků v Německu! —

Provolání to bylo uveřejněno v orgánu strany komunistické »Rote Fahne«, vycházejícím v Berlíně. — Současně uveřejnil v témže listu Radek-Sobelsohn výklad k proklamaci Apfelbaumově, v kterém výkladě tvrdí, že Francie, Polsko a ČSR. mohou společně vojensky obsaditi Německo, aby tu zdeptali dělnictvo strany komunistické a vydali Německo do rukou buržoasie. — Také vůdce Všeněmců hrabě Rewentlov rozepsal se v komunistickém listě »Rote Fahne«, že němečtí vlastenci s povděkem by vitali pomoc sovětského Ruska, aby Německo bylo osvobozeno od vojenské okupace Essenu. Z těchto projevů jde na jevo, že komunisté a Všeněmci hodlají utvořiti společnou frontu proti dohodovým velmocím. —

Věc tato zdá se býti na oko neuvěřitelnou, ale nesmíme zapomenouti, že Berlín má stálé spojení s Moskvou a že tu delší dobu meškají němečtí státníci jako bývalý kancléř dr. Wirth a především vyslanec hrabě Brockdorf Ranzau. Spojení mezi Berlínem a Moskvou je nepřetržité a velice důvěrné. Z toho jde na jevo, že židovští vládcové v Kremlu spoléhají na podporu Němců a tito zase spoléhají na pomoc bolševiků. Jsou však v Německu hlasy, které radí, aby Němci hleděli získati přízeň mužíků a dopomohli jim svrhnouti vládu židovských továryšů a uzavříti s tak osvobozeným Ruskem mužickým přátelskou smlouvu na odboj proti Francii. Z toho seznáváme, jak si Němci odporují a opačných prostředků se chápají, aby mohli zahájiti odvetné tažení proti Francii. Netřeba připomenouti, že by v tom případě byla nejvíce ohrožena existence Č. S. R.

(Pozn. red.: Jen si dobře všimněte, že i v »komunistických« organisacích Č. S. R. jest všude Žid na vedoucím místě).

Žid žaluje Forda.

V St. Louisu vycházející »Hlas« oznamuje, že Žid Bernstein žaluje Forda a žádá náhradu 200.000 dolarů. To by bylo skorem 7 milionů Kč. To by si Žid pak mohl zařídit bankovní dům v New-Yorku.

Zpráva »Hlasu« zní takto:

Či je Republika? Je naše a musí býti naše! Ale budeme-li při nákupech lhostejní k českému a slovenskému zboží a k českému či slovenskému člověku, pak tu celou naši republiku koupí jednou Žid. D. H.

Herm. Bernstein, židovský publicista v New-Yorku, podal dne 18. t. m. žalobu na továrníka Henry Forda v Detroit, Mich. Požaduje 200.000 dolarů náhrady za to, že prý jej Ford ve svém časopisu »The Dearborn Independant« očernil. Bernsteina budou zastupovati známí židovští právníci Guggenheimer, Untermeyer a Marshall.

Bernstein tvrdí, že Ford neoprávněně obvinil Židy z těchto věcí:

1. Že vynikající osoby židovské uspíšily světovou válku.

2. Že napřed byli s Němci a když si uvědomili, že Němci prohrají, že se přidali ku spojencům. Že za peníze vyzískané z války byla Palestýna vrácena židovskému lidu.

3. Že zavraždili nebo dali zavraždit ruského cara a jeho rodinu.

4. Že většina nebezpečných vládních theorií v Evropě zrodila se u Židů.

5. Že zlehčili stavy, znemravnili umění, degradovaly sporty a korruptovali obchod.

6. Že kontrolují tisk, finance, zdroje příjmu, ústavy a politiku ve Spoj. Státech a že všecko toto znemravňují a ku svým účelům toho používají.

7. Že jejich domnělé bohatství a moc jako plemene je lidstvu nebezpečnou.

Bernstein také tvrdí, že tak zvané »Protokoly«, z nichž Ford čerpal látku pro svoje články, byly podvrženy. Bernstein byl jedním z Fordovy družiny, která s tímto jela za války do Evropy ujednávat mír.

Cihláři

jest název prvního svazku naší knihovny druhého ročníku, v němž ukázáno, **proč dělnictvo otročí.** Děj jest vzat ze skutečného života, mnozí z účastníků dosud žijí. Kniha bude rozesílána předplatitelům v prvé polovici měsíce. Cena brožované Kč 10, vázaná Kč 13. V předplacení jsou na měsíční splátky naše knihy přístupny i nejširším vrstvám, neboť všech šest knih, skoro tisíc stran, stojí pouze Kč 40, brožované (na tři měs. splátky, první dvě po Kč 15 a třetí splátka Kč 10), a vázané Kč 20). Předplacení přijímá redakce.

Že hájíme pravdu a stojíme nezvratně na českém a slovanském stanovisku naprosto nekompromisním, dokázali jsme již v prvém ročníku naší knihovny, kde na udání zeměplazných stvůr zkonfiskovány nám byly dvě knihy. Nebojíme se však teroru, ani demagogie, pamětlivi slov Masarykových: »Jen si dobře představme, jaká sociální a politická síla spočívá v tom, že každý z nás smí osoby a poměry veřejně kritisovati.«

Jak Žid-socialista ostouzí v cizině československou republiku?

Po ukončení války světové a podepsáním versalského míru, zařídili si Němci obrovskou propagandu, aby znemožnili uskutečnění mírových podmínek jim uložených. Němci dobře věděli, že koalice, která se utvořila ve válce proti nim, ta že se hned rozuteče, jakmile bude mír podepsán. A stalo se tak. Žid Lansing, státní sekretář Sev. Ameriky jal se s úžasnou rychlostí expedovat 3 miliony amerických vojáků zpět do Ameriky a vojsko anglické přímo uprchlo z bojiště zpět do Anglie. Nyní stála tu Francie sama. V Londýně si řekli, že je po válce a že Anglie se o vývoj další starati nebude. A tak se také celý ten poválečný děj odehrává. Němci prostě podmínky míru versailského neplní, odškodnění neplatí a při tom spoléhají, že z bývalých přátel ve válce, kteří společně bojovali proti Němcům, stanou se v dohledné době nepřátelé. Němci čekají na okamžik, kdy Francie vyhlásí válku Anglii a to proto, poněvadž v Londýně nechtí za žádnou cenu strpět, aby francouzské vojsko se usadilo v Essenu anebo někde jinde na Rýně. V Londýně se rozhodlo, že Francie musí z Porýnska pryč. Z toho uznáváme, že v Londýně je ústředí tajné vlády Žid nad celým světem, kterážto tajná světovláda židovská vidí nyní osudy všech států na celém světě. Tato tajná světovláda židovská rozhodla, že Německo nesmí býti ztrestáno proto, že podniklo 1. srpna 1914 válku světovou a že tedy mír versailský pro Německo neplatí. Vláda londýnská toto rozhodnutí židovského světového vládce provádí a Francii zřejmě vyhrožuje za to, že si Francie vzala v Porýnsku zástavu, aby donutila, by Německo zaplatilo škody v obnosu 132 miliard franků ve zlatě. Jak známo, prohlásil Poincaré, že Francie nutně potřebuje alespoň 50 miliard marek ve zlatě, by zaplatila dluh Anglii a Sev. Americe v obnosu 310 miliard franků v zlatě. Němci to vše znají, vědí, že se jim nic nestane a proto neplatí a zařídili si obrovskou propagandu, aby mír versailský nadobro zničili. Za tím účelem založili tak zvanou meziparlamentní unii pro ochranu národnostních menšin. Unie tato, jejíž hlavní agenti jsou němečtí předáci a Židé z československé republiky, která každé chvíle okřeje, na které se stále ostouzí československá republika. Nedávno tak učinil Dr. Medinger v Budapešti a nyní Žid socialista Dr. Heller na schůzi této unie v Kodani.

Žid Dr. Heller spočítal dle posledního sčítání, že je v československé republice 8,700.000 Čechoslovanů, 3,100.000 Němců, 758.000 Maďarů, 500.000 Rusínů, 180.000 Židů, 75.000 Poláků. Žid Dr. Heller na základě těchto čísel zvolal na schůzi té, že 65% Čechoslovanů chce panovati a ovládati druhou polovinu obyvatelstva jinonárodního, která je pouze o 15% slabší. Při tom Žid socialista Dr. Heller vypočítal všechny výtky, které jako na mlýnku mají naučené politické řeči na štvaní v cizině vypočítané štváči Knirch, Jung, Lodgmann a všichni poslanci-němečtí, kterýmžto česká republika za toto štvaní platí měsíčně 5000 Kč poslaneckých diet. Žid Heller hlásal v Kodani, že Němci v české republice neustanou, dokud jim nebude přiznána národní samospráva, to jest doud nebude česká republika roztržena na dvě části.

Vládní orgán »Československá Republika« se též o řeči Žida senátora Dr. Hellera rozepsala v čísle 23. srpna 1923. Uvádí toto:

Bylo to nějak rok před válkou světovou. U okresního soudu v Chabařovicích konalo se přelíčení. Na jedné straně stál chudý český člověk, na druhé straně dobře situovaný Němec. Chudý český člověk neměl advokáta, Němce zastupoval teplický advokát dr. Karl Heller, již tehdy zaujímající vlivné funkce ve straně německých sociálních demokratů. Český člověk neo-

Výhradní prodej pro Prahu má p. G. Soukup, novinářství a insertní kancelář Praha III., Chotkova 10.

vládal dobře němčinu a hájil se česky. A tu povstal zástupce Němce, teplický sociálně demokratický advokát dr. Heller a vyzval soudce dra. Rajského, aby nepřipustil české obhajoby, protože čeština ve smyslu nařízení ministerstva jest v obvodu okresního soudu chabařovického neobvyklou!

Dr. Heller mluvil o odnárodňování německých dětí. Vyzýváme ho veřejně, aby uvedl aspoň jediné dítě německé, které bylo v uzavřeném území německém českými školami počeštěno. Nabízíme mu oplátkou, že z kterékoliv obce »německé« v okresu chabařovickém vypočítáme více jmen Čechů poněmčených, než bude moci uvésti počeštěných dětí německých z obvodu celé republiky.

Proti lžím o útisku německé menšiny v Československu pomůže jediný prostředek: informování ciziny o skutečných poměrech. Bude nutno napsati a asi ve dvou řečích světových vydati spis, jak se žilo v Rakousku slovanským menšinám pod patronancí německé sociální demokracie. Spis ten, fakty a číslicemi doložený, musil by působiti přímo drtivě. Bohatý materiál k tomu poskytnou spisy Šubertovy, Zachovy, Cajthamlovy a jiných pracovníků menšinových. Kulturní tisk Němců patří k pohádkám. Útok německý spočívá v tom rozměru, jako to činili za Rakouska.

Jak to přijde, že vládní orgán ani slůvkem se nezmíní, že ostouzeč ČSR. Dr. Heller bere jako senátor 3000 Kč měsíčně a jako Žid obstarává rozkazy židovské světovlády.

Karel Pergler:

Za nového režinu.

(III. pokračování).

Rozhodnutí o mé resignaci. O té jsem se rozhodl přirozeně záporně a oznámil jsem to ministerstvu dopisem datovaným dne 1. června, znějícím takto:

»Praha dne 1. června 1922. Ministerstvu zahraničních věcí R. Č. S. Praha.

Rozhodnutí o mé resignaci a jeho zdůvodnění.

Vzhledem k tomu, že různými manipulacemi byla mi úžasně stížena čs. diplomatická služba a poněvadž v této službě úředníky zahran. min. po stránce morální byl na mne podniknut přímo vražedný atentát, zanášel jsem se úmyslem resignovati a při urovnání mých finančních nároků slíbil jsem ministerstvu, že z Washingtonu oznámím po této stránce své rozhodnutí o resignaci. Viz prohlášení z 29. dubna 1922.

Osobní důvody by mne vedly ovšem k resignaci. Bylo by to pro mne nejpohodlnější. Přemýšlel jsem však o věci velmi vážně a dospěl jsem k nezvratnému přesvědčení, že moje resignace by musela být doprovázena uveřejněním všech důvodů k ní vedoucích a dokumentů a faktů je podpírajících, neboť takovým uveřejněním byl bych povinován svému dobrému jménu a nucen nejen svým poměrem k veřejnosti české, ale i vůči čs. Americe a amer. veřejnosti vůbec. Jsem ochotén státu přinésti všecky oběti — také jsem je přinesl — ne však na své cti, a situace jest taková, že v případě své resignace by tato nejen musila býti publikována v trvalé formě, ale je dokonce pravděpodobno, kdyby ve věci znmocnily anglické a amer. časopisy, že těmto bych musil dáti přesné informace, aby se předešlo možnému překrucování. Rozhodně bych pak musil informovati řadu svých politických a diplomatických přátel, jakož i všechny politické činitele v národě.

Stačí připomenouti, že při disciplinárním řízení s Reichmannem vyšlo na jevo, že dokonce byly falsifikovány i nějaké mé domnělé dopisy p. vyslanci Tusarovi, pokud byl min. předsedou, že Reichmann podle svého doznání při svém návratu do Prahy konferoval důvěrně s p. min. Benešem a i před těmito falsifikáty paradoval a že p. Tusar na základě těchto falsifikátů informoval samotného p. presidenta. Už to je situace nemožná a má-li dojíti k jejímu uveřejnění, zodpovědnost je taková, že nechci, aby na mně spočívala iniciativa.

Spojí-li se tato fakta s dalším faktem, že Reichmannova zločinnost před válkou byla rozhodujícím činitelům známa a přece že mi byl na legaci poslán, že tam působil jako provokatér a spoluvinník zločince Nováka a že na zvláštní příkaz p. min. Beneše mu zvýšen plat, zatím co ostatním úředníkům byl snížen, jest situace ještě vážnější. To jest při nejmenším osudná shoda okolností, jejíž vážnost je tím větší, že bezprostředně po svém příjezdu do Tokia obdržel Reichmann důvěrný list p. ministra, jak také vyšlo na jevo při disciplinárním řízení proti němu.

Padá také velmi na váhu, že podvody Novákovy a Reichmannovy byly tak spjaty s určitými fakty, že jejich uveřejněním by byla kompromitována, doma i mezinárodně, řada vynikajících členů naší diplomatické služby, jak ostatně vysvítá z mých dřívějších dopisů ministerstvu.

Působilo by jistě i úžasným dojmem, že, když selhaly proti mně všecky výtky, založené na manipulacích kliky zločinců mně poslaných, sáhlo se k poslednímu a nejposlednějšímu argumentu, totiž k výtkám rázu finančního a že i od těch na konec muselo býti upuštěno a že každý můj krok musil býti sankciován.

Jen stručně jsem nadhodil, proč moje resignace jest neslučitelna se zájmem státu a nehledě na fakt, že nelze přec odstřelovati lidi, ktrým politicky a diplomaticky se nedá nic vytknouti.

Moje rozhodnutí o resignaci jest kategoricky a rozhodně záporné. V dalším ovšem není věc v mých rukou. V každém případě, ať přihodí se cokoliv, bude-li odhalen bezmezný a bezpříkladný skandál, k dalšímu znepokojení doma a všeobecnému podrytí důvěry, jakož i k veliké mezinárodní ostudě, nebude zodpovědnost spočívati na mně.

Poněvadž dospěl jsem k tomuto rozhodnutí bezprostředně před dočasným odjezdem do Ameriky, odevzdávám tento dopis ve Washingtonu, ale kopie bude dána ministerstvu před dojitím originálu z Ameriky, aby moje stanovisko bylo co nejdříve ministerstvu jasno. Karel Pergler.

Současně byl ministerstvu poslán dopis tohoto znění: »Praha, dne 1. června 1922. Ministerstvu věcí zahraničních R. Č. S., Praha.

Žádost o služební rozkazy.

Dekretem ze dne 3. května t. r. čj. 68363-V/3 1922 byl jsem přidělen službou ústředí, udělena mi dovolená až do konečné úpravy mého služebního poměru a ministerstvo současně svolilo, bych odejel do Ameriky za účelem vyřízení svých osobních a rodinných záležitostí.

Poněvadž své věci v Americe budu míti vyřízeny nejdéle do 1. července 1922, žádám, aby do té doby mi

byly uděleny služební rozkazy, abych odjezd svůj i rodiny z Ameriky mohl podle toho zařídit.

V každém případě, nebude-li mi přidělen nový zahraniční úkol a zůstane-li na dále v platnosti moje přidělení ústředí, stálým bydlištěm mým i rodiny bude Praha a pro tuto eventualitu žádám povolení cestovní vyúčtovatelné zálohy pro svoji ženu, 3 děti a 2 sluhy na cestu z New-Yorku do Prahy, minus ovšem 1.500.— dolarů zálohy povolené mně na cestu do Ameriky.

Prosím, aby washingtonskému vyslanectví bylo nařízeno vyplacení této zálohy.

Nedostane-li se mně jiných rozkazů do 1. července 1922, samozřejmě i se svou rodinou pojedu do Prahy ve smyslu svého přidělení i z důvodů na snadě ležících.

Karel Pergler.

(Příště dále).

Jak státní úřady postupovat nemají.

Vojenské stavební ředitelství Praha III. vypsalo soutěž na dodání 130 registračních skříní. Oferentů súčastnilo se 23 a mezi firmami nejlevnějšími, které jsou solidní a požívají dobré pověsti, byly: Josef Frančík, Kolín, J. Jíra, Debř n. Jiz., Kouchař a Tříska, Roudnice.

O těch ještě levnějších není nám známo, jaké pověsti požívají, ač firma Frančík jest známá jako firma solidní, jejíž výrobky jsou prvotřídní. Z vypsané práce přece ničeho nedostala a mimo firmy Továreň nábytku ú. s., Hlohovec na Slovensku, která byla levnější, zadána část skříní firmě Kouchař a Tříska z Roudnice, ač byla dražší o 10 Kč na kuse a největší část, t. j. 54 kusy zadány firmě německo-židovské D. Drucker v Praze, ač tato byla na kuse o 125 Kč dražší než firma Frančík.

Ptáme se povolaných činitelu jak je to možné, aby byly podporovány firmy židovsko-německé, které za války vydělávaly ohromné miliony vzdor tomu, že jsou o mnoho dražší než firmy české, které měly za války své závody zavřeny, jichž majitelé byli i se svými dělníky na vojně a rodiny jejich umíraly hlady? Takoví Druckerové, Lustigové, Pickové a jiní -ickové zatím vydělávali miliony a národ český vydírali.

Nechť nám stavební správa vysvětlí tuto záhadu, neb není myslitelno, aby se takové případy opakovaly ku škodě loyálních živnostníků a poplatníků česko-slovenských. —

Jaké poměry jsou dnes specielně u čsl. státních drah pro podporu stavebního ruchu, toho násl. příklad:

V Kolíně jest 7 cihelen, přirozeně, že jest zde nadvýroba a následkem toho nezaměstnanost, jelikož není tolik staveb, aby cihelny byly všechny zaměstnány.

Byla vyslána deputace k ministerstvu železnic, aby cihelnám byla poskytnuta sleva na dopravě z Kolína do Prahy, aby se staly schopnými konkurence a své výrobky aby v Praze mohly uplatnit. Šlo o dodávky několika milionů cihel, ale slavné ministerstvo tuto žádost zamítlo a dodávky na základě toho nemohly býti uskutečněny. —

Jiný obrázek: Zaslal jsem 1 vagon beden z Kolína do Rosic. Bedny měly váhy 35 q a zaplatil jsem od nich 830 Kč (v roce 1914 22 Kč). Ostatní zásilku předal jsem povozníkovi, kterýž po nápravě totéž množství odvezl až na místo určení, t. j. do Rosic za 500 Kč. Za nábytkový vůz plný a prázdný zpět dráha čítá 420 Kč, doprava z dráhy a na dráhu ve dvou stanicích (Kolín a Pardubice) 200 Kč, jelikož jest to od dráhy 25 minut, celkem mne stojí tato doprava nábytkového vozu 620 Kč. Předám-li vůz povozníkovi, stojí mne doprava se vším všudy a za vše do Pardubic a zpět 400 Kč.

Pak není divu, že dráha jest pasivní,, poněvadž se jí každý vyhýbá a svěří dopravu raději povozníkovi, poněvadž dnes dráha a její orgány budou postrachem občanstvu, průmyslu, obchodu a živnosti. Proto jest na nejlepší cestě k úplnému zastavení provozu při dvoj- až trojnásobném počtu zaměstnanců proti době předválečné. Občanstvo bude se vraceti do doby před 80 lety, kdy provoznictví bylo nejhlavnějším dopravním prostředkem.

Nenastane-li v tomto směru obrat k lepšímu, bude úplně zbytečné stavět nové dráhy a účelnější bude stavěti a rozmnožovati silnice pro dopravu nákladů koňmo a autodopravou, poněvadž toto přijde, jak shora vylíčeno, daleko levněji.

Doprava dráhou propadne do minulosti blahé paměti a dlouho bude obecenstvo pamatovati jak železniční orgány reklamovaly svobodu pro sebe, že oni jsou jen proto, aby poroučely a ostatní občanstvo má jen právo poslouchat i hrubé urážky. If. Kolín.

P. T.

„Náš Cíl,“

České Budějovice.

Byl jsem Vám povděčen, když jste v posledním čísle přibili na pranýř firmu »Sana,, jejíž inserci, bohužel, jiné časopisy přijímají beze všeho. Potom mnozí předáci stran křičí, že se kupuje stále u Židů a Němců, ale že jejich vlastní časopisy nesou na tom velikou vinu přijímáním cizácké inserce a doporučováním cizáckého zboží, o tom ovšem předáci ani muk. Co byste tomu řekli, že **»Národohospodářská jednota v Praze« doporučuje tuto firmu jako českou** — ovšem doporučuje též jiné podobné povedené »české« firmy. Důkaz toho její adresář str. 138, příručka pro české obchodníky. — Firma »Sana« jest vlastně Žid a veliký Germán Carl Werfel, známý z účtovací aféry, za jejíž zatušování nabízel panu Vlasákovi při státní revisi veliké úplatky. Zlo tedy vůči státu největší pášou zkorumpované vládní orgány a potom žurnalistika, která jest dnes prolezlá Židovstvem a na třetím místě obchodnictvo, holedbající se svou národní uvědomělostí, ale nahlédnete-li do jeho obchodů, poznáte odkud kupují. Zkuste jim něco vytknouti, dostanete svůj díl. A mnohý z nich nemá ani tolik národní hrdosti, aby za své peníze žádal českou korespondenci. Potom se ovšem nemůžeme diviti nadutosti a aroganci Židů a Němců, když vidí, koho mají před sebou.

Mojí ženě se stalo na příklad, že jí byl nabízen židovský výrobek. Nekoupila a šla k českému obchodníkovi. Jaké však bylo její překvapení, když doma rozbalila zboží a našla právě tu židovskou značku, kterou prve nechtěla.

Ptám se: **Jen občanstvo má plniti odkaz Palackého »Svůj k svému« a obchodnictvo nikoliv?** Jest nejvyšší

čas na tomto poli společně pracovati, abychom co nejdříve docílili výsledku. — **»Povídáním« nepřátelé naši rostou.**

Zde jest velkoobchodník A. E., který za války nadělal si jmění do několika milionů jdoucí, inseruje ve všech novinách, ale když přijde se k němu o insert v adresáři jen českých a křesťanských firem, odbude a přijde-li se znovu, vytkne, že jest stále obtěžován. — Všechno podporuje desetitisíci, ale pro národní účely nemá nic, nebo jen zcela nepatrnou částku. Jf. Kolín.

Pozn. red.: S podobnými boháči se netrudte; známe je až příliš dobře. Staré přísloví praví: »Boží mlýny melou pomalu, ale jistě!«

Utlačovaní Němci v pohraničí.

Výkup půdy v okolí Prachatic:

Německé obce:				
Haberles	— ha	32 a	44	m²
Zaborsh	41 »	99 »	38	»
Stadlern	17 »	37 »	66	»
Sablat	2 »	14 »	03	»
	6 »	09 »	35	»
Frantoly	1 »	13 »	48	»
	— »	59 »	83	»
Müllerschlag	78 »	13 »	54	»
Schurenschlag	33 »	62 »	34	»
Oberschlag	43 »	47 »	50	»
Zuderschlag	85 »	13 »	41	»
Schreinetschlag	36 »	20 »	36	»
Benntenschlag	83 »	05 »	63	»
Wilhořen	2 »	59 »	99	»
Chrobold	3 »	— »	06	»
Repeschin	— »	50 »	34	»
Christelschlag	2 »	09 »	81	»
Zbiting	220 »	30 »	78	»
Celkem	607 ha	88 a	98	m²
České obce:				
Vlachovo Březí	13 ha	46 a	09	m²
	7 »	84 »	46	»
Lipovice	25 »	16 »	14	»
Bčleč	51 »	70 »	99	»
Nebahov	4 »	47 »	25	»
Dáchov	— »	57 »	55	»
Chumena	1 »	83 »	06	»
	1 »	42 »	07	»
Mičovice	13 »	61 »	08	»
Zahrdí	6 »	83 »	69	»
Kratusín	8 »	20 »	22	»
Mejkov	1 »	37 »	72	»
Švihov	129 »	83 »	87	»
Celkem	265 ha	74 a	19	m²

A potom Němcům pořád něco schází. Němci v Pošumaví získali tolik, že se jim o tom nikdy ani nezdálo. Ovšem — éra humanitářů — na úkor domácího obyvatelstva! Podporujme pohraniční interesenty Němců! (»Rep.«)

Člověk neví má se smát?

V Lázních Poděbradech sešlo se několik odložených cizozemských, mezinárodně-germánsky šovinistických babských rozumů, soustředěných v t. zv. »Lize žen«. Při jednání o menšinách předložena stížnost Němců v Čechách. České zástupkyně poukázaly na lichost německých žalob, která zjištěna byla delegáty Svazu národů. Předsedkyně Ligy miss Marshallová však tento poukaz odmítla tvrzením, že oba delegáti Svazu národů nemohli v Č. S. R. zjistiti objektivní pravdu, ponévadž jednali jen se zástupci vlády. Podle názoru Marshallové nutno však vyslechnouti zástupce něm. menšiny. Studijní komisi předloženy pak k přijetí dvě resoluce, navržené předsedkyní Ligy. Jedna žádá, aby u Svazu národů byla zřízena stálá komise pro menšinové věci, druhá navrhuje, aby všechny menšiny uvtřořily jednotný svaz. Paní Hertzková z Vídně v doslovu své řeči zdůrazňovala, že nejen cit, ale i čistě věcná úvaha nutká k tomu, aby se přispělo na pomoc těžce zkoušeným menšinám. Na konec bylo Ligou konstatováno, podle referátů z cizích států, že s tamními menšinami nakládá se mnohem hůře než s menšinami v Č. S. R. Paní Hertzková má pravdu: jest nejvyšší čas, »aby se přispělo těžce zkoušeným menšinám«, hlavně v Č. S. R., kde jsou to Židé v první řadě, které dělíme na Židy »české« židovské, Židy »německé« a židovské a Židy docela židovské; vnitřně, t. j. kvalitativně rozdílu mezi těmito třemi »sortami« není; vnější znamení společné: »skoba« a společnou dorozumívací řečí jest němčina — a v druhé řadě Němci. Bylo by opravdu na čase, aby se těchto ubožáků vláda ČSR. ujala a ministr Beneš, aby nesmrtelné už »tak jako tak« své zásluhy rozšířil ještě dokonaleji i v tomto směru. Namáhá se chudák s těmi bolševiky, jak může, jako kdyby byl za to ruským zlatem placen, proč by z lásky — humanity, nemohl svrhnouti dnešní, k menšinám Žido-germánským, despotickou vládu a nastoliti nám všem milou vládu těch, kteří do dneška byli ušlápnuti, těmi nenáviděnými Čechy a Slováky? České menšiny, ty kverulanty, kterým se nikdy tak nevedlo jako dnes, za dnů svobody, demokracie, bratrství, kdy myšlenka socialismu vítězně jde světem a boří — pokladny dědin, obcí, okresů i států, naučíme se poslouchati. Vydá se doplněk k »ochrannému rámu«, všude se do čela strčí komisní hejtmani, pokud možno z rodiny univ. prof. doktora Rádla & Khompagnie, který tu českou pakáž beztoho moc nemiluje a dle možnosti plivne po velikých mrtvých tohoto národa, kteří se již brániti nemohou, a to bude tanec. K návrhu germanofilské Ligy žen se připojuji — všemi podpisy — a rozšiřuji o násl.: Vláda Č. S. R. orientovaná »na levo«, toužící bolševické menšině i za cenu »valstního« života dopomoci k moci, nechť se ihned a všemi prostředky tajnými i zjevnými postará, aby se ihned přispělo na pomoc těžce zkoušeným menšinám na nově nalezeném ostrově blízko země Františka Josefa, na 80 stupni 40 minutách zeměpisné šířky.

Vytýkají nám židomilné, česky i německy psané noviny, že prý nám žádná dnešní autorita není dosti svatou, bychom si netroufali proti ní psáti. — Nejsme dešní, aby dnešní jepice Židovským tiskem za Velikány Velikánoviče prohlášené byly nám autoritou, před níž by bylo nutno se v prach skloniti. Jest jisto, že dnes pouze a výhradně realisté, čili obrpokrokáři — strana, kteron před válkou nikdo vážně nepočítal a která byla nenáviděna i národními tehdy ještě socialisty, která byla skvrnou na českém a slovenském jménu, která nepřála nikdy spojení všeho Slovanstva a šla vždycky proti vlasteneckým a slovanským cílům, která v Ži-

dech, rasově jinému kmeni, viděla spíše soukmenovce a nabádala k lásce k nim, než k Slovanstvu, stali se stranou Velkopapulánů a ovládá dnes všecky veřejné složky našeho života. Tajné ovládá Židovstvo. Velkopapuláni vychovali nám dnešní demagogy, světoběžníky s dlouhými prsty, bez cti a charakteru, zničili národní cit i myšlenku a nastolili vládu zlatého telete, jemuž se Oni v prvé řadě poklonili. Proto se dnešním autoritám, židomilným tiskem do nebe vynášeným neklonímě, že dovolují utiskování t. zv. českých nebo slovenských menšin, že trpí územní i hospodářské rozkrádání Č. S. R., že trpí svinstva a korupci v úřadech, vykrádání bank a konsumů, že dovolují, aby se rozkradené ústavy za peníze poplatníků znovu zřizovaly, aby event. znovu mohly býti rozkradeny, že trpí přepychovou representací, svým členům, příslušníkům strany Velkopapulánů dnes zubožence národa, že trpí systematické ožebračování střední třídy až k jejímu skoro zničení atd. atd. My jsme nevychovali Velkopapulány, nejsme tedy za dnešní korupci, čemuž ústa Velkopapulánů říkají pokrok, zodpovědni. Velkopapuláni vznikli před 40 léty ve Vídni a byli pomocí Žido-germánského séra internacionalistického, dříve za pomoci c. k. vlády rakousko-uherské, dnes podle ochranného zákona, roztříknuti všude tam, kde bylo třeba zničiti poctivou myšlenku národní. Proto jsou i v Sokole. A zajímavo zůstane, že Česká Obec Sokolská vrátila jednotě Vinohradské letos podané stanovy a škrtla v nich odstavec, v němž se praví, že členem jednoty nemůže se státi příslušník jiné rasy. Ryba páchne od hlavy, praví se a proto Sokolstvo, dokud nevyčistí své ústředí od Velkopapulánů, bude zničeno, jako konsumy a j. spolky. Sokol měl býti páteří národa a ne jeho stokou — Sokol měl mimo tělo cvičiti ducha v lásce k vlasti a utužovati ideu slovanskou a ne státi se janičárem Velkopapulánů. Ještě štěstí, že tímto morem nejsou nakaženy všecky jednoty.

Nastává otázka: proč se Český a Slovenský národ nemůže vzchopiti a znovu úpí pod knutou? Poněvadž si tuto knutu sám urobil, poněvadž platí nebývalou spoustu denunciantů, zrádců, Švihů a pod., kteří v prachu plazí se před žido-obrpokrokářským Zmetkem.

Před uzávěrkou dostali jsme násl. insert:

Laky všech barev a každého množství dodá — nyní po volbách firma: Césec, Socdem a Komunjud, spol., bez ručení. — Za trvanlivost se (ne)ručí.

Člověk opravdu neví, má se smát, či plakat!

Co píší noviny.

»Družina« ve článku »Po 30 letech«:».... Žasnul nad úpadkem opravdového vlasteneectví u mnoha inteligence, žasnul nad úspěchem otupování nár. cítění politických vůdců u dělného lidu. Národní vlažnost, lid bez ideálů, bezcharakternost, požívačnost, politická lhostejnost, hospodářský primitivism českých vrstev, duševní pohodlnost, dekadence v umění a literatuře, řemeslnictví v žurnalistice a výchově mládeže, to vše jej zaráželo a připomínalo Rusko za doby Kerenského. — Jak jinak mohla dopadnouti světová válka nebýti slabocha Kerenského, jak jinak dopadl i osud ruského národa, nebýti zlenivělé a ruskými spisovateli zdegenerované inteligence ruské. .... I u nás vidíme tytéž vlastnosti lidu, totéž systematické otravování mentality českého národa, touže slabost vůdců, totéž nebezpečné koketování s lidmi charakterově spustlými, uplacenými, s živly destruktivními. Pro tyto »Rusy« je naše hranice dokořán otevřena, pro tyto »Slovany« všude plno ochoty, zatím co poctivým Čechům vyhrožováno jest terorem a persekucí a poctivým Slovanům znemožněn vstup. Prožíváme dobu Kerenského, dobu ruských frází a demagogie; všude zříti úpadek: v literatuře, žurnalistice, umění, politice. Parlament doplňuje kvantitativní prací, co mu schází v kvalitě a ztrácí pomalu na svém velikém významu a úctě. Komuny vládnou nehospodářsky a diletantsky. Všude schází pravá jiskra nadšení, protože není té pravé lásky k vlasti, k republice, k rodné obci . . . Proč nedopřál nám osud svobody před 30 lety, kdy vůdcové národa byli energičtí, charakterní a nadaní a kdy lid byl ještě nezkažen falešnými frázemi?

»Nár. Republika« č. 30./23 ve článku »Prine z Gumberlandu«: »V redakcích soc. časopisů všech odstínů straší . . . Ten prine z G. by nás stál mnoho peněz. Náš pan president nevyrostl v paláci, naopak poznal těžký život a různé nedostatky. Jako president musí míti tři zámky, aby nás representoval: Hradčany, kde sídleli čeští králové, Lány pro přijímání ministrů a na Slovensku v Malých Topoľčanech zřízen je zámek třetí v orientálním přepychu za několik milionů Kč; tam bude pan president přijímati korunované hlavy. Nyní uvažte, co by vyváděl takový prine z G. Ten by musel míti zámků deset, když uvážíme, že nikdy drsný život obyčejného smrtelníka neprožil. — Můžete se sice dočísti, že anglický královský dvůr je velmi šetrný a kromě paláce v Londýně není zmínky o jiných sídelních místech. Ale věřte Angličanům, když to nejsou demokrati, revolucionáři a pokrokáři. Takový prine z G. může míti náhodou syna hlupáka, pijana a karbaníka a hodil by ho státu na bedra. Musil by dostati při nejmenším výnosné státní místo, jemuž by třeba za mák nerozuměl. V republice máme pokoj. Takový anglický princ může míti několik decrušek sufražetek. Představte si takovou vyzáblou hysterickou starou pannu z Gumberlandu, která by se v republice roztáčela jako korunní princezna. To bychom tak potřebovali. Jak pozorujete, republika jest laciнější a proto nechte prince z G., ať straší ulekané nové šlechtice dál. Koruna svatého Václava není pro Angličana . . .

Limón:

Dva dopisy.

Alfred Morgenstern (generál. zastoupení »Express«, hnací řemeny a transmise, po době prmyslové stagnace také psací stroje a plnící pera, světové reference, k mluvení denně od 13. do 19. hodiny v kavárně »Arco«, třetí okno) dostal dopis. Ano, dopis bez firmy odesílatele, dokonce řádně frankovaný, adresa psána strojem konkurenční značky a titul: »Blahorodý Pán, pan«.

Tohle se mu již dávno nestalo. »Blahorodý Pán!«

— — — — —

Alfréd Morgenstern vytáhl z kapsy nožík a frkaje pohnutím, což dělá vždycky, když táhne v jedenadvaceti druhý lupen k esu, pomaloučku rozřízl zajímavou obálku a vytáhl obsah. Byl to přípis a lístek. Už oslovení zarazilo: »Vážený pane! Bratře!« Bože, snad mu nepíše Waldstein, aby zaplatil svůj sionistický obolus za dva roky?

Ne. Byla to výzva, aby vstoupil do — Svazu národního osvobození. Plamenná výzva, krásná výzva, republika v nebezpečí reakce, fašismus nahoře i dole,

na stranách i vzadu, pokrok, ještě jednou pokrok, demokracie, socialismus, vědecké prohlubování veřejného života, upevnění těžce dobytých základů atd.

Alfred Morgenstern se zarazil. Bylo toho trochu mnoho najednou. Sedl si v »Arco« a protože protiva Eisner, který mu už týden slibuje báječný obchod s glycerinem, zase nepřišel, četl si při kávě třikráte po sobě zajímavý dopis. Četl a přemýšlel. Výzva měla účinek skutečně pronikavý — Alfred Morgenstern přemýšlel! Podivuhodné, ne?

Potom, když mizera Eisner stále nešel, odšoural se do zadu k psacímu stolu, požádal vrchního o dopisní papír a psal:

»Blahorodí Pánové! Moc mne těší, že jste mne poctili svou ctěnou důvěrou. To jste jistě opsali adresu z Chytilova adresáře. Už je opravdu moc neřádu v naší dralé republice. Souhlasím s Vámi úplně a byl bych ochoten převzíti zastoupení Vaší ctěné společnosti pro severní Moravu, mám tam velké konexe a samé solidní firmy, žádné smetí, na fix nebo na provisi, jak si přejete. Prvotřídní reference k disposici. Do detailu vůbec nedělám, všechno jenom en gros. Napište mi, kdy Vás mám laskavě navštívit.

S veškerou úctou, k službám ochotný

Alfred Morgenstern.

P. S. Kdyby se Vám hlásil pro severní Moravu nějaký Kurz Edmund, můj švakr, tak ho neberte. Ono se mu sice nedá nic dokázat, ale všechno projede.«

Napsal adresu, zavolal pikolu, dal mu dvacet haléřů a poslal ho s dopisem k poštovní schránce. Sám šel pomaloučku do Obecního domu na večeři, když tu pojednou »U modré hvězdy« vrazí do něho mizera Eisner: »Tak co, pane Morgenstern?«

»Už si ho nechaj', pane Eisner. Už mám něco jiného, moc fajn artikl. To bude šňůra, panečku. A aby věděli« — přitáhl užaslého Eisnera k sobě za límec kabátu a mžouraje očima, zašeptal mu do ucha: »Je v tom samej ministeriálrát-« (Večer. Nár. L. 10. 8. 23).

Upozorňujeme čtenáře, že pod firmou »chvalně známá obuv chrudimská« jest schován Žid Popper. Obuv nese značku F. L. P.

Různé zprávy.

V Čechách jest nyní celkem 6 lóží svobodných zednářů různého ritu: lože »J. A.. Komenský« v Praze, v níž se sympatií, pres. Masarykem projevených pracuje na př. Dr. Baštýř, Dr. Mašlán a j., a proti nim pracuje škotský ritus, založený u nás Italem Ugem Dadonem a J. S. Macharem; lože »Sinceritas u čtyř řek« v Plzni; mystické lože »Republika«, »Bohemia«, »ZYZ«, lože »Svatováclavské«, které pracuje společně s fascismem a »Stříbrný kruh«, lože národovců. Židé mají své sídlo v Praze II., Růžová ulice, kde se schází t. zv. vedoucí kruhy.

Ve slavnostní síni, kde byla oslava generála Mittelhausera, shromáždila se skvělá společnost; vchází oslavenec, uvítán potleskem a hudba hraje »Marselaisu«. Další host ministr Národní obrany Fr. Udržal byl hlučně uvítán za zvuků hymny »Kde domov můj«? Pojednou společnost umlkla a udiveně pohlíží ke vchodu, kde se objevil právě generální inspektor armády Mave své parádní uniformě a hudba spustila: »Co pak je to za vojáka....?« (»Výzva čb.«)

— **A my přece** nepotřebujeme dělati politiku národní, neboť podle logiky našich lžirealistů a vší té sebránky s porouchanou národní páteří netvoří národy státy, nýbrž státy národy. Příklad dává se nám na nově utvořené Palestině — Erez-Israel. Svaz národů utvořil napřed stát a nyní bude tam posílati teprve národ, t. j. Židy, sežene-li e a budou-li tam Židé chtíti jíti, anebo pustíme-li e tam, neboť jim jsou státní nezbytností u nás... (»Na Stráž.«)

Čeští lidé se žalují a dají se zastupovat židovským advokátem, (dle možnosti bolševikem), aby »jistěji« vyhráli. —

Láce, aneb kolik stojí »Svaz národů« v Ženevě. — Tato instituce zřízená roku 1920 s úkolem starati se o dohodu národů a vyrovnávat jejich spory, vyžaduje veliké peníze, které musí patiti členové Svazu, t. j. jednotlivé státy, pokud byly do Svazu přijaty. Původně měl Svaz zaměstnávati jen jediného sekretáře, dva náměstky a 11 sekčních šéfů s příslušným pomocným personálem. Dnes zaměstnává »Svaz Národů« 480 osob a jeho vydržování stojí maličkost: 25 milionů zlatých franků ročně. Z toho potřebuje generální sekretariát 15 milionů, mezinárodní kancelář víc než 8 milionů a mezinárodní soudní dvůr 1,800.000 zlatých franků. Generální sekretář »Svazu« má 180.000 zlatých franků ročně a nejmladší písařka na stroji 9.200 zl. franků. K tomu však dostávají všichni zaměstnanci ještě zvláštní příplatky representační, cestovné, ošacovací, na dovolenou atd., čímž zajisté dokonale jest vysvětlen obrovský výdej na »Svaz Národů«.

Hledají hrob Davidův. Židovská archeologická mise v Palestině dostala povolení od vlády k pátrání po hrobě Davidově, který prý jest asi na hoře Sion.

»Naše« pohraničí. Vypravují lidé, kteří byli letos v létě v cizině, že nikde (Rakousko, S. H. S., Italie, Švýcary atd.) nemusili se podrobiti tak přísné prohlídce, jako když přejížděli české hranice. Odehrály se výjevy, vrhající divné světlo na výkonné orgány **v Č. Velenicích a v Hor. Dvořišti.** Jistý profesor vezl svému tchánovi půl litru rakije a 2 kg hroznů. Nikde nebylo pozastávky, když označené množství kontrolnímu orgánu hlásil. Teprve v Horním Dvořišti bylo užaslému profesorovi diktováno 16 Kč daně z půl litru rakije a 24 Kč ze dvou kg vinných hroznů. Když profesor dovolil si poznámku, že daň jest vysoká, bylo mu kontrolním orgánem řečeno doslovně: **»Tak to tady nechte a nemusíte platit nic.«** Jest to ovšem naprosto nepřístojné jednání a upozorňujeme naň příslušné orgány.

Býv. vyslanec K. Pergler vydal v Novém Yorku brožuru, jež jest přímo úžasnou obžalobou ministra dra. Beneše, jako člověka a jako ministra čs. republiky. — V otevřeném listě, adresovaném Národnímu shromáždění, na 30 stranách žádá s veškerou rozhodností a s udáním určitých případů, by byl dr. Beneš volán k zodpovědnosti a aby byl souzen jako rovný mezi rovnými, bez ohledu na jakékoli okolnosti. Pergler sliboval, že se proti dru Benešovi a jeho známé parlamentní řeči bude hájiti vylíčením všech svých zkušeností s ním. To nyní učinil způsobem jedině mu možným a účinným. Žalující i žalovaná osoba jsou tak významní činitelé v našem osvobozeneckém hnutí a veřejném životě vůbec, že je **nutno, aby ministr Beneš neprodleně vyvodil z těžké**

obžaloby důsledky a vystříhal se jakéhokoli poškození státu tím, že by se nechtěl co nejdříve postarati o zjednání jasna v této věci. Zatím vyšla kniha jen česky, nebude-li však míti žádoucího účinku u nás, bude přeložena do všech čelných jazyků světových, což by vzhledem k osobě žalobcově mohlo náš stát velmi poškoditi a cti ministra Beneše by to také neprospělo. — Snad v žádném jiném státě není zahraniční služba přeplněna tolika nechutnými aférami jako u nás.

(»Volné Slovo«).

Hanbou Národního shromáždění zůstane, že se nenašlo 20 poslanců, kteří by interpelovali ve sporu mezi ministerským předsedou Benešem a bývalým vyslancem v Tokiu Perglerem a žádali vysvětlení.

Upozorňujeme naše čtenáře, že majitelem firmy »chrudimská obuv« jest Žid F. L. Popper!

Konstatujeme dodatečně k č. 16., že přílohu »Štít Republ.« ve »Staroslovanu« vedl prof. Radouš, kdežto prof. Štěpánek, spoluzakladatel Dürichovského »Staroslovana« (1919) z něho odešel, jakmile dr. Kusák převzal v něm vedení.

Malý Oznamovatel.

Hnůj a nespotřebované ve volbách odpadky prodá na vagony Bénisch & Comp., Prag — Europe.

Dobré mýdlo k mytí mouřením se koupí. Nabídky pod značkou »Vládní systém« do adm. »Tribuny«.

Na tiskový fond.

P. stavitel P. ve V. Kč 20, p. K. K. obch. zást., Ml. B. Kč 1.20.

Všem dárcům upřímné díky. Prosíme, nezapomínejte, že jest nám těžce bojovati proti nejrůznějším nepřátelům, kteří pod všemožnými hesly strhují národ do svých tenat, aby ho ubili. I sebemenší dárek s radostí bude přijat a v listě uveřejněn.

Literatura.

»Český Lid«, sborník věnovaný studiu lidu československého, po 23 letech byl zastaven světovou válkou. Dne 1. října vyjde opět 1. číslo se stejným programem. Podepsaný doufá, že do řady věrných přispívatelů a odběratelů přihlásí se každý, komu jde o zachování svérázného obrazu o životě lidu československého (obyčeje, pověry, přísloví, kroje, lidové umění, písně, slavnosti). Příspěvky literární, původní na adresu redakce: Dr. Č. Zíbrt, Praha II., Ostrovní ul. č. 23 a přihlášky odběratelů do nakladatelství J. Svátek, Praha II., Spálená ul. č. 38.

Nákladem J. Šrámka, Praha—Kr. Vinohrady, Slezská 59, vyšel 2. a 3. sešit K. Herloše: Jan Hus. (Cena 1.80 Kč).

Nákladem Šolc a Šimáček Praha, A. V. Šmilovský: Spisy výpravné, seš. 15. (Cena 1.50 Kč).

Nakladem J. Svátka Praha, vyšlo v Obecní knihovně »Devět povídek« Rud. Rich. Hofmeistera, z nichž jedna jest napínavější druhé. Kniha je ozdobena případnými ilustracemi Vl. Hřímského a lze ji odebírati po sešitech za Kč 1.90, pošton Kč 2.—.

Socha biskupa Jana Valeriána Jirsíka, která má býti postavena v Č. Budějovicích, mistrné to dílo J. V. Myslbeka, dostává se jihočeskému obyvatelstvu v reprodukci v knize »Na úsvitě« od Jana Šulisty. Krásná reprodukce, vytištěná na křídovém papíře, dává jihočeské veřejnosti obraz nové ozdoby města, jedné z nejkrásnějších. Kniha jest věnována národnímu životu jihočeského lidu, jehož vůdcem byl vlastenecký biskup Jirsík. Nezapomíná hosínského učitele Lakmajera, představitele oněch učitelů, kteří vypravovali svým dětem o slavných dějinách čes. národa, pohrdajíce nepřízní dozorčích orgánů rakouské vlády. Kniha zaslouhuje plně, aby byla v rukou každého Jihočecha a v každé knihovně. Knihu vydalo nakladatelství J. Svátka v Praze, Spálená 38 a lze ji obdržeti u každého řádného knihkupce.

Nábytek
firmy Josef Frančík,
Kolín-Zálabí-Pardubice
jest nejtrvanlivější, nejlevnější a nejsolidněji pracován
Nábytkové vozy k disposici!

Otiskujeme inserty jen ryze českých neb slovanských firem arijských doporučení hodných:

Žádný švindl — spokojenost zaručena!
5 m delénu moderního na elegantní šaty, 5 m modrotisku moderního na domácí šaty, 6 m oxfordu domác. na 2 košile, 4 m molinu na prádlo, čistě mandlované. **20 m pouze Kč 108·—** zasílá pošt. dobírkou bez přirážky poštovného
Josef Stolín a spol., Náchod, Čechy.
Jsi-li se zásilkou spokojen, doporuč nás známým, nejsi-li spokojen, vrať zboží.

Nevyhnutelný v domácnosti, nepostrádatelný na cestách je v plechovkách po 50 a 100 gr. č. v. firmy **čaj s pávem**
J. Fromm-Opava.
Žádejte ve všech obchodech!!

Každý uvědomělý Čech a Slovák požaduje »Náš Cíl« ve všech kavárnách a restauracích. — Čtěte naši lacinou knihovnu: 6 knih = 1000 stran za Kč 40, v předplacení i na 3 měsíční splátky po Kč 15.— a poslední splátka Kč 10.

Tiskem knihtiskárny »Družstvotisk« v Třeboni.

Po konfiskaci nově opravené vydání.

Ročník I. V Č. Budějovicích 1. října 1923. 19. číslo

NÁŠ CÍL

Číslo 1·— Kč.
Předpl. na rok Kč 20·40
na půl roku Kč 10·80.
Vychází 1. a 15.
každého měsíce.

Řídí redakční kruh. —
Majitel a vydavatel, jakož i zodpovědný redaktor Jan Cibuzar, České Budějovice, Zátkova ulice číslo 8.

List vlasteneckého hnutí Čechů a Slováků.

Silou proti mdlobě, vzdorem proti zlobě, ale láskou k sobě.

MOTTO. »Moje barva červená a bílá,
dědictví mé poctivost a síla«. *Havlíček*

OBSAH: Zinověv Apfelbaum vydal proklamaci k proletariátu celého světa. — Žid žaluje Forda. — Cihláři. — Jak Žid-socialista ostouzí v cizině československou republiku? — Za nového režinu. — Jak státní úřady postupovat nemají. — Jaké poměry jsou dnes specielně u čsl. státních drah pro podporu stavebního ruchu. — »Naš Cíl«. — Utlačovaní Němci v pohraničí. — Člověk neví má se smát nebo plakat?

Jest svatou povinností národa Čechů, aby do posledního muže postavil se za Javorinu a proti požadavku Poláků postavil náš požadavek na Zakopané, kde území polské hlubokým klínem vniká do těla sesterské Slovače, kterou — jak jsme slíbili — chceme chrániti.

Č. S. vládě!

Vláda jest tu proto, aby v mezích zákona a ne nečinně přihlížela, jak stát rukám jejím svěřený jest poškozován. Právě panujícími poměry na dolech uhelných byl a jest náš stát velmi těžce poškozován. Tíhu těchto poměrů počíná pociťovati i nejširší obyvatelstvo.

Proto žádáme vládu Č. S., aby svým rozhodnutím stávající poměry spravedlivě rozřešila, aby práce v dolech mohla býti obnovena a průmysl uveden v činnost. Vláda nesmí nadále přihlížeti k tomu, jak pro spor dvou složek výrobních trpí ostatní obyvatelstvo a i celý stát.

Ústředí »Národního hnutí«.

Zinověv Apfelbaum vydal proklamaci k proletariátu celého světa.

Předseda moskevské revoluční internacionály a současně předseda propagačního oddělení bolševické vlády továryš Žid Zinověv-Apfelbaum vydal ve všech řečích proklamaci k proletariátu celého světa dne 27. srpna 1923. V této proklamaci praví dělnictvu následující: V Německu opouští dělnictvo hromadně řady socialní demokracie a vstupuje do řad komunistu. Není o tom sporu, že v Německu se kvapem blíží revoluce. Komunistické dělnictvo Německa utká se v boji s buržoasií Německa. Stává tu nebezpečí, že buržoasie dohodových velmocí přikvapí na pomoc buržoasii Německa. Vyzýváme proto dělnictvo celého světa, aby chránilo dělnictvo německé před tímto útokem. Pořádejte všude demonstrace ve prospěch německého dělnictva, aby nikdo se neodvážil napadnouti dělnictvo německé. Nechť žije mezinárodní solidarita veškerého dělnictva celého světa. Nechť žije vláda dělníku a sedláku v Německu! —

Provolání to bylo uveřejněno v orgánu strany komunistické »Rote Fahne«, vycházejícím v Berlíně. — Současně uveřejnil v témže listu Radek-Sobelsohn výklad k proklamaci Apfelbaumově, v kterém výkladě tvrdí, že Francie, Polsko a ČSR. mohou společně vojensky obsaditi Německo, aby tu zdeptali dělnictvo strany komunistické a vydali Německo do rukou buržoasie. — Také vudce Všeněmců hrabě Rewentlov rozepsal se v komunistickém listě »Rote Fahne«, že němečtí vlastenci s povděkem by vítali pomoc sovětského Ruska, aby Německo bylo osvobozeno od vojenské okupace Essenu. Z těchto projevů jde na jevo, že komunisté a Všeněmci hodlají utvořiti společnou frontu proti dohodovým velmocím. —

Věc tato zdá se býti na oko nevěřitelnou, ale nesmíme zapomenouti, že Berlín má stálé spojení s Moskvou a že tu delší dobu meškají němečtí státníci jako bývalý kancléř dr. Wirth a především vyslanec hrabě Brockdorf Ranzau. Spojení mezi Berlínem a Moskvou je nepřetržité a velice důvěrné. Z toho jde na jevo, že židovští vládcové v Kremlu spoléhají na podporu Němců a tito zase spoléhají na pomoc bolševiků. Jsou však v Německu hlasy, které radí, aby Němci hleděli získati přízeň mužíků a dopomohli jim svrhnouti vládu židovských továryšů a uzavříti s tak osvobozeným Ruskem mužickým přátelskou smlouvu na odboj proti Francii. Z toho seznáváme, jak si Němci odporují a opačných prostředků se chápají, aby mohli zahájiti odvetné tažení proti Francii. Netřeba připomenouti, že by v tom případě byla nejvíce ohrožena existence Č. S. R.

(Pozn. red.: Jen si dobře všimněte, že i v »komunistických« organisacích Č. S. R. jest všude Žid na vedoucím místě).

Žid žaluje Forda.

V St. Louisu vycházející »Hlas« oznamuje, že Žid Bernstein žaluje Forda a žádá náhradu 200.000 dolarů. To by bylo skorem 7 milionů Kč. To by si Žid pak mohl zařídit bankovní dům v New-Yorku.

Zpráva »Hlasu« zní takto:

Či je Republika? Je naše a musí býti naše! Ale budeme-li při nákupech lhostejni k českému a slovenskému zboží a k českému či slovenskému člověku, pak tu celou naši republiku koupí jednou Žid. D. H.

Herm. Bernstein, židovský publicista v New-Yorku, podal dne 18. t. m. žalobu na továrníka Henry Forda v Detroit, Mich. Požaduje 200.000 dolarů náhrady za to, že prý jej Ford ve svém časopisu »The Dearborn Independant« očernil. Bernsteina budou zastupovati známí židovští právníci Guggenheimer, Untermeyer a Marshall.

Bernstein tvrdí, že Ford neoprávněně obvinil Židy z těchto věcí:

1. Že vynikající osoby židovské uspíšily světovou válku.

2. Že napřed byli s Němci a když si uvědomili, že Němci prohrají, že se přidali ku spojencům. Že za peníze vyzískané z války byla Palestýna vrácena židovskému lidu.

3. Že zavraždili nebo dali zavraždit ruského cara a jeho rodinu.

4. Že většina nebezpečných vládních theorií v Evropě zrodila se u Židů.

5. Že zlehčili stavy, znemravnili umění, degradovaly sporty a korruptovali obchod.

6. Že kontrolují tisk, finance, zdroje příjmů, ústavy a politiku ve Spoj. Státech a že všecko toto znemravňují a ku svým účelům toho používají.

7. Že jejich domnělé bohatství a moc jako plemene je lidstvu nebezpečnou.

Bernstein také tvrdí, že tak zvané »Protokoly«, z nichž Ford čerpal látku pro svoje články, byly podvrženy. Bernstein byl jedním z Fordovy družiny, která s tímto jela za války do Evropy ujednávat mír.

Cihláři

jest název prvního svazku naší knihovny druhého ročníku, v němž ukázáno, **proč děložtvo otročí.** Děj jest vzat ze skutečného života, mnozí z účastníků dosud žijí. Kniha bude rozesílána předplatitelům v prvé polovici měsíce. Cena brožované Kč 10, vázaná Kč 13. V předplacení jsou na měsíční splátky naše knihy přístupny i nejširším vrstvám, neboť všech šest knih, skoro tisíc stran, stojí pouze Kč 40, brožované (na tři měs. splátky, první dvě po Kč 15 a třetí splátka Kč 10), a vázané Kč 20). Předplacení přijímá redakce.

Že hájíme pravdu a stojíme nezvratně na českém a slovanském stanovisku naprosto nekompromisním, dokázali jsme již v prvém ročníku naší knihovny, kde na udání zeměplazných stvůr zkonfiskovány nám byly dvě knihy. Nebojíme se však teroru, ani demagogie, pamětlivi slov Masarykových: »Jen si dobře představme, jaká sociální a politická síla spočívá v tom, že každý z nás smí osoby a poměry veřejně kritisovati.«

Jak Žid-socialista ostouzí v cizině československou republiku?

Po ukončení války světové a podepsáním versalského míru, zařídili si Němci obrovskou propagandu, aby znemožnili uskutečnění mírových podmínek jim uložených. Němci dobře věděli, že koalice, která se utvořila ve válce proti nim, ta že se hned rozuteče, jakmile bude mír podepsán. A stalo se tak. Žid Lansing, státní sekretář Sev. Ameriky jal se s úžasnou rychlostí expedovat 3 miliony amerických vojáků zpět do Ameriky a vojsko anglické přímo uprchlo z bojiště zpět do Anglie. Nyní stála tu Francie sama. V Londýně si řekli, že je po válce a že Anglie se o vývoj další starati nebude. A tak se také celý ten poválečný děj odehrává. Němci prostě podmínky míru versailského neplní, odškodnění neplatí a při tom spoléhají, že z bývalých přátel ve válce, kteří společně bojovali proti Němcům, stanou se v dohledné době nepřátelé. Němci čekají na okamžik, kdy Francie vyhlásí válku Anglii a to proto, poněvadž v Londýně nechtí za žádnou cenu strpět, aby francouzské vojsko se usadilo v Essenu anebo někde jinde na Rýně. V Londýně se rozhodlo, že Francie musí z Porýnska pryč. Z toho uznáváme, že v Londýně je ústředí tajné vlády Žid nad celým světem, kterážto tajná světovláda židovská vidí nyní osudy všech států na celém světě. Tato tajná světovláda židovská rozhodla, že Německo nesmí býti ztrestáno proto, že podniklo 1. srpna 1914 válku světovou a že tedy mír versailský pro Německo neplatí. Vláda londýnská toto rozhodnutí židovského světového vládce provádí a Francii zřejmě vyhrožuje za to, že si Francie vzala v Porýnsku zástavu, aby donutila, by Německo zaplatilo škody v obnosu 132 miliard franků ve zlatě. Jak známo, prohlásil Poincaré, že Francie nutně potřebuje alespoň 50 miliard marek ve zlatě, by zaplatila dluh Anglii a Sev. Americe v obnosu 310 miliard franků v zlatě. Němci to vše znají, vědí, že se jim nic nestane a proto neplatí a zařídili si obrovskou propagandu, aby mír versailský nadobro zničili. Za tím účelem založili tak zvanou meziparlamentní unii pro ochranu národnostních menšin. Unie tato, jejíž hlavní agenti jsou němečtí předáci a Židé z československé republiky, která každé chvíle okřeje, na které se stále ostouzí československá republika. Nedávno tak učinil Dr. Medinger v Budapešti a nyní Žid socialista Dr. Heller na schůzi této unie v Kodani.

Žid Dr. Heller spočítal dle posledního sčítání, že je v československé republice 8,700.000 Čechoslovanů, 3,100.000 Němců, 758.000 Maďarů, 500.000 Rusínů, 180.000 Židů, 75.000 Poláků. Žid Dr. Heller na základě těchto čísel zvolal na schůzi té, že 65% Čechoslovanů chce panovati a ovládati druhou polovinu obyvatelstva jinonárodního, která je pouze o 15% slabší. Při tom Žid socialista Dr. Heller vypočítal všechny výtky, které jako na mlýnku mají naučené politické řeči na štvaní v cizině vypočítané štváči Knirch, Jung, Lodgmann a všichni poslanci němečtí, kterýmžto česká republika za toto štvaní platí měsíčně 5000 Kč poslaneckých diet. Žid Heller hlásal v Kodani, že Němci v české republice neustanou, dokud jim nebude přiznána národní samospráva, to jest doud nebude česká republika roztržena na dvě části.

Vládní orgán »Československá Republika« se též o řeči Žida senátora Dr. Hellera rozepsala v čísle 23. srpna 1923. Uvádí toto:

Bylo to nějak rok před válkou světovou. U okresního soudu v Chabařovicích konalo se přelíčení. Na jedné straně stál chudý český člověk, na druhé straně dobře situovaný Němec. Chudý český člověk neměl advokáta, Němce zastupoval teplický advokát dr. Karl Heller, již tehdy zaujímající vlivné funkce ve straně německých sociálních demokratů. Český člověk neo-

Výhradní prodej pro Prahu má p. G. Soukup, novinářství a insertní kancelář Praha III., Chotkova 10.

vládal dobře němčinu a hájil se česky. A tu povstal zástupce Němce, teplický sociálně demokratický advokát dr. Heller a vyzval soudce dra. Rajského. aby nepřipustil české obhajoby, protože čeština ve smyslu nařízení ministerstva jest v obvodu okresního soudu chabařovického neobvyklou!

Dr. Heller mluvil o odnárodňování německých dětí. Vyzýváme ho veřejně, aby uvedl aspoň jediné dítě německé, které bylo v uzavřeném území německém českými školami počeštěno. Nabízíme mu oplátkou, že z kterékoliv obce »německé« v okresu chabařovickém vypočítáme více jmen Čechů poněmčených, než bude moci uvésti počeštěných dětí německých z obvodu celé republiky.

Proti lžím o útisku německé menšiny v Československu pomůže jediný prostředek: informování ciziny o skutečných poměrech. Bude nutno napsati a asi ve dvou řečích světových vydati spis, jak se žilo v Rakousku slovanským menšinám pod patronancí německé sociální demokracie. Spis ten, fakty a číslicemi doložený, musil by působiti přímo drtivě. Bohatý materiál k tomu poskytnou spisy Šubertovy, Zachovy. Cajthamlovy a jiných pracovníků menšinových. Kulturní tisk Němců patří k pohádkám. Útok německý spočívá v tom rozměru, jako to činili za Rakouska.

Jak to přijde, že vládní orgán ani slůvkem se nezmíní, že ostouzeč ČSR. Dr. Heller bere jako senátor 3000 Kč měsíčně a jako Žid obstarává rozkazy židovské světovlády.

Karel Pergler:

Za nového režinu.

(III. pokračování).

Rozhodnutí o mé resignaci. O té jsem se rozhodl přirozeně záporně a oznámil jsem to ministerstvu dopisem datovaným dne 1. června, znějícím takto:

»Praha dne 1. června 1922. Ministerstvu zahraničních věcí R. Č. S. Praha.

Rozhodnutí o mé resignaci a jeho zdůvodnění.

Vzhledem k tomu, že různými manipulacemi byla mi úžasně stížena čs. diplomatická služba a poněvadž v této službě úředníky zahran. min. po stránce morální byl na mne podniknut přímo vražedný atentát, zanášel jsem se úmyslem resignovati a při urovnání mých finančních nároků slíbil jsem ministerstvu, že z Washingtonu oznámím po této stránce své rozhodnutí o resignaci. Viz prohlášení z 29. dubna 1922.

Osobní důvody by mne vedly ovšem k resignaci. Bylo by to pro mne nejpohodlnější. Přemýšlel jsem však o věci velmi vážně a dospěl jsem k nezvratnému přesvědčení, že moje resignace by musela být doprovázena uveřejněním všech důvodů k ní vedoucích a dokumentů a faktů je podpírajících. neboť takovým uveřejněním byl bych povinován svému dobrému jménu a nucen nejen svým poměrem k veřejnosti české, ale i vůči čs. Americe a amer. veřejnosti vůbec. Jsem ochotén státu přinésti všecky oběti — také jsem je přinesl — ne však na své cti, a situace jest taková, že v případě své resignace by tato nejen musila býti publikována v trvalé formě, ale je dokonce pravděpodobno, kdyby ve věci zmocnily anglické a amer. časopisy, že těmto bych musil dáti přesné informace, aby se předešlo možnému překrucování. Rozhodně bych pak musil informovati řadu svých politických a diplomatických přátel, jakož i všechny politické činitele v národě.

Stačí připomenouti, že při disciplinárním řízení s Reichmannem vyšlo na jevo, že dokonce byly falsifikovány i nějaké mé domnělé dopisy p. vyslanci Tusarovi, pokud byl min. předsedou, že Reichmann podle svého doznání při svém návratu do Prahy konferoval důvěrně s p. min. Benešem a i před těmito falsifikáty paradoval a že p. Tusar na základě těchto falsifikátů informoval samotného p. presidenta. Už to je situace nemožná a má-li dojíti k jejímu uveřejnění, zodpovědnost je taková, že nechci, aby na mně spočívala iniciativa.

Spojí-li se tato fakta s dalším faktem, že Reichmannova zločinnost před válkou byla rozhodujícím činitelům známa a přece že mi byl na legaci poslán, že tam působil jako provokatér a spoluvinník zločince Nováka a že na zvláštní příkaz p. min. Beneše mu zvýšen plat, zatím co ostatním úředníkům byl snížen, jest situace ještě vážnější. To jest při nejmenším osudná shoda okolností, jejíž vážnost je tím větší, že bezprostředně po svém příjezdu do Tokia obdržel Reichmann důvěrný list p. ministra, jak také vyšlo na jevo při disciplinárním řízení proti němu.

Padá také velmi na váhu, že podvody Novákovy a Reichmannovy byly tak spjaty s určitými fakty, že jejich uveřejněním by byla kompromitována, doma i mezinárodně, řada vynikajících členů naší diplomatické služby, jak ostatně vysvítá z mých dřívějších dopisů ministerstvu.

Působilo by jistě i úžasným dojmem, že, když selhaly proti mně všecky výtky, založené na manipulacích kliky zločinců mně poslaných, sáhlo se k poslednímu a nejposlednějšímu argumentu, totiž k výtkám rázu finančního a že i od těch na konec muselo býti upuštěno a že každý můj krok musil býti sankciován.

Jen stručně jsem nadhodil, proč moje resignace jest neslučitelna se zájmem státu a nehledě na fakt, že nelze přec odstřelovati lidi, kterým politicky a diplomaticky se nedá nic vytknouti.

Moje rozhodnutí o resignaci jest kategoricky a rozhodně záporné. V dalším ovšem není věc v mých rukou. V každém případě, ať přihodí se cokoliv, bude-li odhalen bezmezný a bezpříkladný skandál, k dalšímu znepokojení doma a všeobecnému podrytí důvěry, jakož i k veliké mezinárodní ostudě, nebude zodpovědnost spočívati na mně.

Poněvadž dospěl jsem k tomuto rozhodnutí bezprostředně před dočasným odjezdem do Ameriky, odevzdávám tento dopis ve Washingtonu, ale kopie bude dána ministerstvu před dojitím originálu z Ameriky, aby moje stanovisko bylo co nejdříve ministerstvu jasno. Karel Pergler.

Současně byl ministerstvu poslán dopis tohoto znění: »Praha, dne 1. června 1922. Ministerstvu věcí zahraničních R. Č. S., Praha.

Žádost o služební rozkazy.

Dekretem ze dne 3. května t. r. čj. 68363-V/3 1922 byl jsem přidělen službou ústředí, udělena mi dovolená až do konečné úpravy mého služebního poměru a ministerstvo současně svolilo, bych odejel do Ameriky za účelem vyřízení svých osobních a rodinných záležitostí.

Poněvadž své věci v Americe budu míti vyřízeny nejdéle do 1. července 1922, žádám, aby do té doby mi

byly uděleny služební rozkazy, abych odjezd svuj i rodiny z Ameriky mohl podle toho zařídíti.

V každém případě, nebude-li mi přidělen nový zahraniční úkol a zůstane-li na dále v platnosti moje přidělení ústředí, stálým bydlištěm mým i rodiny bude Praha a pro tuto eventualitu žádám povolení cestovní vyúčtovatelné zálohy pro svoji ženu, 3 děti a 2 sluhy na cestu z New-Yorku do Prahy, minus ovšem 1.500.— dolarů zálohy povolené mně na cestu do Ameriky.

Prosím, aby washingtonskému vyslanectví bylo nařízeno vyplacení této zálohy.

Nedostane-li se mně jiných rozkazů do 1. července 1922, samozřejmě i se svou rodinou pojedu do Prahy ve smyslu svého přidělení i z důvodů na snadě ležících.

Karel Pergler.

(Příště dále).

Jak státní úřady postupovat nemají.

Vojenské stavební ředitelství Praha III., vypsalo soutěž na dodání 130 registračních skříní. Oferentů súčastnilo se 23 a mezi firmami nejlevnějšími, které jsou solidní a požívají dobré pověsti, byly: Josef Frančík, Kolín, J. Jíra, Debř n. Jiz., Kouchař a Tříska, Roudnice.

O těch ještě levnějších není nám známo, jaké pověsti požívají, ač firma Frančík jest známá jako firma solidní, jejíž výrobky jsou prvotřídní. Z vypsané práce přece ničeho nedostala a mimo firmy Továreň nábytku ú. s., Hlohovec na Slovensku, která byla levnější, zadána část skříní firmě Kouchař a Tříska z Roudnice, ač byla dražší o 10 Kč na kuse a největší část, t. j. 54 kusy zadány firmě německo-židovské D. Drucker v Praze, ač tato byla na kuse o 125 Kč dražší než firma Frančík.

Ptáme se povolaných činitelů jak je to možné, aby byly podporovány firmy židovsko-německé, které za války vydělávaly ohromné miliony vzdor tomu, že jsou o mnoho dražší než firmy české, které měly za války své závody zavřeny, jichž majitelé byli i se svými dělníky na vojně a rodiny jejich umíraly hlady? Takoví Druckerové, Lustigové, Pickové a jiní -ickové zatím vydělávali miliony a národ český vydírali.

Nechť nám stavební správa vysvětlí tuto záhadu, neb není myslitelno, aby se takové případy opakovaly ku škodě loyálních živnostníků a poplatníků česko-slovenských. —

Jaké poměry jsou dnes specielně u čsl. státních drah pro podporu stavebního ruchu, toho násl. příklad:

V Kolíně jest 7 cihelen, přirozeně, že jest zde nadvýroba a následkem toho nezaměstnanost, jelikož není tolik staveb, aby cihelny byly všechny zaměstnány.

Byla vyslána deputace k ministerstvu železnic, aby cihelnám byla poskytnuta sleva na dopravě z Kolína do Prahy, aby se staly schopnými konkurence a své výrobky aby v Praze mohly uplatnit. Šlo o dodávky několika milionů cihel, ale slavné ministerstvo tuto žádost zamítlo a dodávky na základě toho nemohly býti uskutečněny. —

Jiný obrázek: Zaslal jsem 1 vagon beden z Kolína do Rosic. Bedny měly váhy 35 q a zaplatil jsem od nich 830 Kč (v roce 1914 22 Kč). Ostatní zásilku předal jsem povozníkovi, kterýž po nápravě totéž množství odvezl až na místo určení, t. j. do Rosic za 500 Kč. Za nábytkový vůz plný a prázdný zpět dráha čítá 420 Kč, doprava z dráhy a na dráhu ve dvou stanicích (Kolín a Pardubice) 200 Kč, jelikož jest to od dráhy 25 minut, celkem mne stojí tato doprava nábytkového vozu 620 Kč. Předám-li vůz povozníkovi, stojí mne doprava se vším všudy a za vše do Pardubic a zpět 100 Kč.

Pak není divu, že dráha jest pasivní,, poněvadž se jí každý vyhýbá a svěří dopravu raději povozníkovi, poněvadž dnes dráha a její orgány budou postrachem občanstvu, průmyslu, obchodu a živnosti. Proto jest na nejlepší cestě k úplnému zastavení provozu při dvoj- až trojnásobném počtu zaměstnanců proti době předválečné. Občanstvo bude se vraceti do doby před 80 lety, kdy provoznictví bylo nejhlavnějším dopravním prostředkem.

Nenastane-li v tomto směru obrat k lepšímu, bude úplně zbytečné stavět nové dráhy a účelnější bude stavěti a rozmnožovati silnice pro dopravu nákladů koňmo a autodopravou, poněvadž toto přijde, jak shora vylíčeno, daleko levněji.

Doprava dráhou propadne do minulosti blahé paměti a dlouho bude obecenstvo pamatovati jak železniční orgány reklamovaly svobodu pro sebe, že oni jsou jen proto, aby poroučely a ostatní občanstvo má jen právo poslouchat i hrubé urážky. Ií. Kolín.

P. T.

„Náš Cíl,“

České Budějovice.

Byl jsem Vám povděčen, když jste v posledním čísle přibili na pranýř firmu »Sana„ jejíž inserci, bohužel, jiné časopisy přijímají beze všeho. Potom mnozí předáci stran křičí, že se kupuje stále u Židů a Němců, ale že jejich vlastní časopisy nesou na tom velikou vinu přijímáním cizácké inserce a doporučováním cizáckého zboží, o tom ovšem předáci ani mik. Co byste tomu řekli, že **»Národohospodářská jednota v Praze« doporučuje tuto firmu jako českou** — ovšem doporučuje též jiné podobné povedené »české« firmy. Důkaz toho její adresář str. 138, příručka pro české obchodníky. — Firma »Sana« jest vlastně Žid a veliký Germán Carl Werfel, známý z účtovací aféry, za jejíž zatušování nabízel panu Vlasákovi při státní revisi veliké úplatky.

Zabaveno.

a potom žurnalistika, která jest dnes prolezlá Židovstvem a na třetím místě obchodnictvo, holedbající se svou národní uvědoměloství, ale nahlédnete-li do jeho obchodů, poznáte odkud kupují. Zkuste jim něco vytknouti, dostanete svůj díl. A mnohý z nich nemá ani tolik národní hrdosti, aby za své peníze žádal českou korespondenci. Potom se ovšem nemůžeme diviti nadutosti a aroganci Židů a Němců, když vidí, koho mají před sebou.

Mojí ženě se stalo na příklad, že jí byl nabízen židovský výrobek. Nekoupila a šla k českému obchodníkovi. Jaké však bylo její překvapení, když doma rozbalila zboží a našla právě tu židovskou značku, kterou prve nechtěla.

Ptám se: **Jen občanstvo má pluiti odkaz Palackého »Svůj k svému« a obchodnictvo nikoliv?** Jest nejvyšší

čas na tomto poli společně pracovati, abychom co nejdříve docílili výsledku. — **»Povídáním« nepřátelé naši rostou.**

Zde jest velkoobchodník A. E., který za války nadělal si jmění do několika milionů jdoucí, inseruje ve všech novinách, ale když přijde se k němu o insert v adresáři jen českých a křesťanských firem, odbude a přijde-li se znovu, vytkne, že jest stále obtěžován. — Všechno podporuje destitisíci, ale pro národní účely mná nic, nebo jen zcela nepatrnou částku. Jf. Kolín.

Pozn. red.: S podobnými boháči se netrudte; známe je až příliš dobře. Staré přísloví praví: »Boží mlýny melou pomalu, ale jistě!«

Utlačovaní Němci v pohraničí.

Výkup půdy v okolí Prachatic:

Německé obce:

Haberles	— ha	32 a	44	m²
Zaborsh	41 »	99 »	38	»
Stadlern	17 »	37 »	66	»
Sablat	2 »	14 »	03	»
	6 »	09 »	35	»
Frantoly	1 »	13 »	48	»
	— »	59 »	83	»
Müllerschlag	78 »	13 »	34	»
Schurenschlag	33 »	62 »	34	»
Oberschlag	43 »	47 »	50	»
Zuderschlag	85 »	13 »	41	»
Schreinetschlag	36 »	20 »	36	»
Benntenschlag	83 »	05 »	63	»
Wihořen	2 »	59 »	99	»
Chrobold	3 »	— »	06	»
Repeschin	— »	50 »	34	»
Christelschlag	2 »	09 »	81	»
Zbiting	220 »	30 »	78	»
Celkem	607 ha	88 a	98	m²

České obce:

Vlachovo Březí	13 ha	46 a	09	m²
	7 »	84 »	46	»
Lipoviec	25 »	16 »	14	»
Bčleč	51 »	70 »	99	»
Nebahov	4 »	47 »	25	»
Dáchov	— »	57 »	55	»
Chumena	1 »	83 »	06	»
	1 »	42 »	07	»
Mičovice	13 »	61 »	08	»
Zabrdí	6 »	83 »	69	»
Kratusín	8 »	20 »	22	»
Mejkov	1 »	37 »	72	»
Švihov	129 »	83 »	87	»
Celkem	265 ha	74 a	19	m²

A potom Němcům pořád něco schází. Němci v Posumaví získali tolik, že se jim o tom nikdy ani nezdálo. Ovšem — éra humanitářů — na úkor domácího obyvatelstva. Podporujme pohraniční integritu Němců!

(»Rep.«)

Člověk neví má se smát?

V Lázních Poděbradech sešlo se několik odložených cizozemských, mezinárodně-germánsky šovinistických babských rozumů, soustředěných v t. zv. »Lize žen«. Při jednání o menšinách předložena stížnost Němců v Čechách. České zástupkyně poukázaly na lichost německých žalob, která zjištěna byla delegáty Svazu národů. Předsedkyně Ligy miss Marshallová však tento poukaz odmítla tvrzením, že oba delegáti Svazu národů nemohli v Č. S. R. zjistiti objektivní pravdu, ponévadž jednali jen se zástupci vlády. Podle názoru Marshallové nutno však vyslechnouti zástupce něm. menšiny. Studijní komisi předloženy pak k přijetí dvě resoluce, navržené předsedkyní Ligy. Jedna žádá, aby u Svazu národů byla zřízena stálá komise pro menšinové věci, druhá navrhuje, aby všechny menšiny utvořily jednotný svaz. Paní Hertzková z Vídně v doslovu své řeči zdůrazňovala, že nejen cit, ale i čistě věcná úvaha nutká k tomu, aby se přispělo na pomoc těžce zkoušeným menšinám. Na konec bylo Ligou konstatováno, podle referátu z cizích států, že s tamními menšinami nakládá se mnohem hůře než s menšinami v Č. S. R. Paní Hertzková má pravdu: jest nejvyšší čas, »aby se přispělo těžce zkoušeným menšinám«, hlavně v Č. S. R., kde jsou to Židé v první řadě, které dělíme na Židy »české« židovské, Židy »německé« a židovské a Židy docela židovské; vnitřně, t. j. kvalitativně rozdílu mezi těmito třemi »sortami« není; vnější znamení společné: »skoba« a společnou dorozumívací řečí jest němčina — a v druhé řadě Němci. Bylo by opravdu na čase, aby se těchto ubožáků vláda ČSR. ujala

Zabaveno.

proč by z lásky — humanity, nemohl svrhnouti dnešní, k menšinám Žido-germánským, despotickou vládu a nastoliti nám všem milou vládu těch, kteří do dneška byli ušlápnuti, těmi nenáviděnými Čechy a Slováky? České menšiny, ty kverulanty, kterým se nikdy tak nevedlo jako dnes, za dnů svobody, demokracie, bratrství, kdy myšlenka socialismu vítězně jde světem a boří — pokladny dědin, obcí, okresů i států, naučíme se poslouchati. Vydá se doplněk k »ochrannému rámu«, všude se do čela strčí komisní hejtmaní, pokud možno z rodiny univ. prof. doktora Rádla & Khompagnie, který tu českou pakáž beztoho moc nemiluje a dle možnosti plivne po velikých mrtvých tohoto národa, kteří se již brániti nemohou, a to bude tanec. K návrhu germanofilské Ligy žen se připojuji — všemi podpisy — a rožšiřuji o násl.: Vláda Č. S. R. orientovaná »na levo«, toužící bolševické menšině i za cenu »valstního« života dopomoci k moci, nechť se ihned a všemi prostředky tajnými i zjevnými postará, aby se ihned přispělo na pomoc těžce zkoušeným menšinám na nově nalezeném ostrově blízko země Františka Josefa, na 80 stupni 40 minutách zeměpisné šířky.

Vytýkají nám židomilné, česky i německy psané noviny, že prý nám žádná dnešní autorita není dosti svatou, bychom si netroufali proti ní psáti. — Nejsme dešní, aby dnešní jepice Židovským tiskem za Velikány Velikánoviče prohlášené byly nám autoritou, před níž by bylo nutno se v prach skloniti. Jest jisto, že dnes pouze a výhradně realisté, čili obrpokrokáři — strana, kterou před válkou nikdo vážně nepočítal a která byla nenáviděna i národními tehdy ještě socialisty, která byla skvrnou na českém a slovenském jménu, která nepřála nikdy spojení všeho Slovanstva a šla vždycky proti vlasteneckým a slovanským cílům, která v Ži-

dech, rasově jinému kmeni, viděla spíše soukmenovce a nabádala k lásce k němu, než k Slovanstvu, stali se stranou Velkopapulánů a ovládá dnes všecky veřejné složky našeho života. Tajné ovládá Židovstvo. Velkopapuláni vychovali nám dnešní demagogy, světoběžníky s dlouhými prsty, bez cti a charakteru, zničili národní cit i myšlenku a nastolili vládu zlatého telete, jemuž se Oni v prvé řadě poklonili.

Zabaveno.

atd. atd. My jsme nevychovali Velkopapulány, nejsme tedy za dnešní korupci, čemuž ústa Velkopapulánů říkají pokrok, zodpovědni. Velkopapuláni vznikli před 40 léty ve Vídni a byli pomocí Žido-germánského séra internacionalistického, dříve za pomoci c. k. vlády rakousko-uherské, dnes podle ochranného zákona, roztříknuti všude tam, kde bylo třeba zničiti poctivou myšlenku národní. Proto jsou i v Sokole. A zajímavo zůstane, že Česká Obec Sokolská vrátila jednotě Vinohradské letos podané stanovy a škrtla v nich odstavec, v němž se praví, že členem jednoty nemůže se státi příslušník jiné rasy. Ryba páchne od hlavy, praví se a proto Sokolstvo, dokud nevyčistí své ústředí od Velkopapulánů, bude zničeno, jako konsumy a j. spolky. Sokol měl býti páteří národa a ne jeho stokou — Sokol měl mimo tělo cvičiti ducha v lásce k vlasti a utužovati ideu slovanskou a ne státi se janičárem Velkopapulánů. Ještě štěstí, že tímto morem nejsou nakaženy všecky jednoty.

Nastává otázka: proč se Český a Slovenský národ nemůže vzchopiti a znovu úpí pod knutou? Poněvadž si tuto knutu sám urobil, poněvadž platí nebývalou spoustu denunciantů, zrádců, Švihů a pod., kteří v prachu plazí se před žido-obrpokrokářským Zmetkem.

Před uzávěrkou dostali jsme násl. insert:

Laky všech barev a každého množství dodá — nyní po volbách firma: Česoc, Socdem a Komunjud, spol., bez ručení. — Za trvanlivost se (ne)ručí.

Člověk opravdu neví, má se smát, či plakat!

Co píší noviny.

»Družina« ve článku »Po 30 letech«:».... Žasnul nad úpadkem opravdového vlastenectví u mnoha inteligence, žasnul nad úspěchem otupování nár. cítění politických vůdců u dělného lidu. Národní vlažnost, lid bez ideálů, bezcharakternost, požívačnost, politická lhostejnost, hospodářský primitivism, českých vrstev, duševní pohodlnost, dekadence v umění a literatuře, řemeslnictví v žurnalistice a výchově mládeže, to vše jej zaráželo a připomínalo Rusko za doby Kerenského. — Jak jinak mohla dopadnouti světová válka nebýti slabocha Kerenského, jak jinak dopadl i osud ruského národa, nebýti zlenivělé a ruskými spisovateli zdegenerované inteligence ruské. .... I u nás vidíme tytéž vlastnosti lidu, totéž systematické otravování mentality českého národa, touže slabost vůdců, totéž nebezpečné koketování s lidmi charakterově spustlými, uplacenými, s živly destruktivními. Pro tyto »Rusy« je naše hranice dokořán otevřena, pro tyto »Slovany« všude plno ochoty, zatím co poctivým Čechům vyhrožováno jest terorem a persekucí a poctivým Slovanům znemožněn vstup. Prožíváme dobu Kerenského, dobu ruských frází a demagogie; všude zříti úpadek: v literatuře, žurnalistice, umění, politice. Parlament doplňuje kvantitativní prací, co mu schází v kvalitě a ztrácí pomalu na svém velikém významu a úctě. Komuny vládnou nehospodářsky a diletantsky. Všude schází pravá jiskra nadšení, protože není té pravé lásky k vlasti, k republice, k rodné obci . . . Proč nedopřál nám osud svobody před 30 lety, kdy vůdcové národa byli energičtí, charakterní a nadaní a kdy lid byl ještě nezkažen falešnými frázemi?

»Nár. Republika« č. 30./23 ve článku »Princ z Gumberlandu«: »V redakcích soc. časopisů všech odstínů straší . . . Ten princ z G. by nás stál mnoho peněz. Náš pan president nevyrostl v paláci, naopak poznal těžký život a různé nedostatky. Jako president musí míti tři zámky, aby nás representoval: Hradčany, kde sídleli čeští králové, Lány pro přijímání ministrů a na Slovensku v Malých Topoľčanech zřízen je zámek třetí v orientálním přepychu za několik milionů Kč; tam bude pan president přijímati korunované hlavy. Nyní uvažte, co by vyváděl takový princ z G. Ten by musel míti zámků deset, když uvážíme, že nikdy drsný život obyčejného smrtelníka neprožil. — Můžete se sice dočísti, že anglický královský dvůr je velmi šetrný a kromě paláce v Londýně není zmínky o jiných sídelních místech. Ale věřte Angličanům, když to nejsou demokrati, revolucionáři a pokrokáři. Takový princ z G. může míti náhodou

Zabaveno.

To bychom tak potřebovali. Jak pozorujete, republika jest lacinější a proto nechte princ z G., ať straší ulekané nové šlechtice dál. Koruna svatého Václava není pro Angličana . . .

Limón:

Dva dopisy.

Alfred Morgenstern (generál. zastoupení »Express«, hnací řemeny a transmise, po době prmyslové stagnace také psací stroje a plnící pera, světové reference, k mluvení denně od 13. do 19. hodiny v kavárně »Arco«, třetí okno) dostal dopis. Ano, dopis bez firmy odesílatele, dokonce řádně frankovaný, adresa psána strojem konkurenční značky a titul: »Blahorodý Pán, pan«.

Tohle se mu již dávno nestalo. »Blahorodý Pán!«

— — — — —

Alfréd Morgenstern vytáhl z kapsy nožík a frkaje polmutím, což dělá vždycky, když táhne v jedenadvacetí druhý lupen k esu, pomaloučku rozřízl zajímavou obálku a vytáhl obsah. Byl to přípis a lístek. Už oslovení zarazilo: »Vážený pane! Bratře!« Bože, snad mu nepíše Waldstein, aby zaplatil svůj sionistický obolus za dva roky?

Ne. Byla to výzva, aby vstoupil do — Svazu národního osvobození. Plamenná výzva, krásná výzva, republika v nebezpečí reakce, fašismus nahoře i dole,

na stranách i vzadu, pokrok, ještě jednou pokrok, demokracie, socialismus, vědecké prohloubení veřejného života, upevnění těžce dobytých základů atd.

Alfred Morgenstern se zarazil. Bylo toho trochu mnoho najednou. Sedl si v »Arco« a protože protiva Eisner, který mu už týden slibuje báječný obchod s glycerinem, zase nepřišel, četl si při kávě třikráte po sobě zajímavý dopis. Četl a přemýšlel. Výzva měla účinek skutečně pronikavý — Alfred Morgenstern přemýšlel! Podivuhodné, ne?

Potom, když mizera Eisner stále nešel, odšoural se do zadu k psacímu stolu, požádal vrchního o dopisní papír a psal:

»Blahorodí Pánové! Moc mně těší, že jste mne poctili svou ctěnou důvěrou. To jste jistě opsali adresu z Chytilova adresáře. Už je opravdu moc nepořádku v naší drahé republice. Souhlasím s Vámi úplně a byl bych ochoten převzíti zastoupení Vaší ctěné společnosti pro severní Moravu, mám tam velké konexe a samé solidní firmy, žádné smetí, na fix nebo na provisi, jak si přejete. Prvotřídní reference k disposici. Do detailu vůbec nedělám, všechno jenom en gros. Napište mi, kdy Vás mám laskavě navštívit.

S veškerou úctou, k službám ochotný

Alfred Morgenstern.

P. S. Kdyby se Vám hlásil pro severní Moravu nějaký Kurz Edmund, můj švakr, tak ho neberte. Ono se mu sice nedá nic dokázat, ale všechno projede.«

Napsal adresu, zavolal pikolu, dal mu dvacet haléřů a poslal ho s dopisem k poštovní schránce. Sám šel pomaloučku do Obecního domu na večeři, když tu pojednou »U modré hvězdy« vrazí do něho mizera Eisner: »Tak co, pane Morgenstern?«

»Už si ho nechaj', pane Eisner. Už mám něco jiného, moc fajn artikl. To bude šňůra, panečku. A aby věděli« — přitáhl užaslého Eisnera k sobě za límec kabátu a mžouraje očima, zašeptal mu do ucha: »Je v tom samej ministeriálrát-« (Večer. Nár. L. 10. 8. 23).

Upozorňujeme čtenáře, že pod firmou »chvalně známá obuv chrudimská« jest schován Žid Popper. Obuv nese značku F. L. P.

Různé zprávy.

V Čechách jest nyní celkem 6 lóží svobodných zednářu ruzného ritu: lože »J. A.. Komenský« v Praze, v níž se sympatií, pres. Masarykem projevených pracuje na př. Dr. Baštýř, Dr. Mašlán a j., a proti nim pracuje skotský ritus, založený u nas Italem Ugem Dadonem a J. S. Macharem; lože »Sinceritas u čtyř řek« v Plzni; mystické lože »Republika«, »Bohemia«, »ZYZ«, lože »Svatováclavské«, které pracuje společně s fascismem a »Stříbrný kruh«, lože národovců. Židé mají své sídlo v Praze II., Růžová ulice, kde se schází t. zv. vedoucí kruhy.

Ve slavnostní síni, kde byla oslava generála Mittelhausera, shromáždila se skvělá společnost; vchází oslavenec, uvítán potleskem a hudba hraje »Marselaisu«. Další host ministr Národní obrany Fr. Udržal byl hlučně uvítán za zvuků hymny »Kde domov můj«? Pojednou společnost umlkla a udiveně pohlíží ke vchodu, kde se objevil právě generální inspektor armády Mave své parádní uniformě a hudba spustila: »Co pak je to za vojáka....?« (»Výzva čb.«)

— **A my přece** nepotřebujeme dělati politiku národní, neboť podle logiky našich lžirealistů a vší té sebránky s porouchanou národní páteří netvoří národy státy, nýbrž státy národy. Příklad dává se nám na nově utvořené Palestině — Erez-Israel. Svaz národů utvořil napřed stát a nyní bude tam posílati teprve národ, t. j. Židy, sežene-li e a budou-li tam Židé chtíti jíti, anebo pustíme-li e tam, neboť jim jsou státní nezbytností u nás... (»Na Stráž.«)

Čeští lidé se žalují a dají se zastupovat židovským advokátem, (dle možnosti bolševikem), aby »jistěji« vyhráli. —

Lâce, aneb kolik stojí »Svaz národů« v Ženevě. — Tato instituce zřízená roku 1920 s úkolem starati se o dohodu národů a vyrovnávat jejich spory, vyžaduje veliké penize, které musí patiti členové Svazu, t. j. jednotlivé státy, pokud byly do Svazu přijaty. Původně měl Svaz zaměstnávati jen jediného sekretáře, dva náměstky a 11 sekčních šéfů s příslušným pomocným personálem. Dnes zaměstnává »Svaz Národů« 480 osob a jeho vydržování stojí maličkost: 25 milionů zlatých franků ročně. Z toho potřebuje generální sekretariát 15 milionů, mezinárodní kancelář víc než 8 milionů a mezinárodní soudní dvůr 1,800.000 zlatých franku. Generální sekretář »Svazu« má 180.000 zlatých franků ročně a nejmladší písařka na stroji 9.200 zl. franků. K tomu však dostávají všichni zaměstnanci ještě zvláštní příplatky representační, cestovné, ošacovací, na dovolenou atd., čímž zajisté dokonale jest vysvětlen obrovský výdej na »Svaz Národů«.

Hledají hrob Davidův. Židovská archeologická mise v Palestině dostala povolení od vlády k pátrání po hrobě Davidově, který prý jest asi na hoře Sion.

»Naše« pohraničí. Vypravují lidé, kteří byli letos v letě v cizině, že nikde (Rakousko, S. H. S., Italie, Švýcary atd.) nemusili se podrobiti tak přísné prohlídce, jako když přejížděli české hranice. Odehrály se výjevy, vrhající divné světlo na výkonné orgány v **C. Velenicích a v Hor. Dvořišti.** Jistý profesor vezl svému tchánovi půl litru rakije a 2 kg hroznů. Nikde nebylo pozastávky, když označené množství kontrolnímu orgánu hlásil. Teprve v Horním Dvořišti bylo užaslému profesorovi diktováno 16 Kč daně z půl litru rakije a 24 Kč ze dvou kg vinných hroznů. Když profesor dovolil si poznámku, že daň jest vysoká, bylo mu kontrolním orgánem řečeno doslovně: **»Tak to tady nechte a nemusíte platit nic.«** Jest to ovšem naprosto nepřístojné jednání a upozorňujeme naň příslušné orgány.

Býv. vyslanec K. Pergler vydal v Novém Yorku brožuru, jež jest přímo úžasnou obžalobou ministra dra. Beneše, jako člověka a jako ministra čs. republiky. — V otevřeném listě, adresovaném Národnímu shromáždění, na 30 stranách žádá s veškerou rozhodností a s udáním určitých případů, by byl dr. Beneš volán k zodpovědnosti a aby byl souzen jako rovný mezi rovnými, bez ohledu na jakékoli okolnosti. Pergler sliboval, že se proti dru Benešovi a jeho známé parlamentní řeči bude hájiti vylíčením všech svých zkušeností s ním. To nyní učinil způsobem jediné mu možným a účinným. Žalující i žalovaná osoba jsou tak významní činitelé v našem osvobozeneckém hnutí a veřejném životě vůbec, že je **nutno, aby ministr Beneš neprodleně vyvodil z těžké**

obžaloby důsledky a vystříhal se jakéhokoli poškození státu tím, že by se nechtěl co nejdříve postarati o zjednání jasna v této věci. Zatím vyšla kniha jen česky, nebude-li však míti žádoucího účinku u nás, bude přeložena do všech čelných jazyků světových, což by vzhledem k osobě žalobcově mohlo náš stát velmi poškoditi a cti ministra Beneše by to také neprospělo. — Snad v žádném jiném státě není zahraniční služba přeplněna tolika nechutnými aférami jako u nás.

(»Volné Slovo«).

Hanbou Národního shromáždění zůstane, že se nenašlo 20 poslanců, kteří by interpelovali ve sporu mezi ministerským předsedou Benešem a bývalým vyslancem v Tokiu Perglerem a žádali vysvětlení.

Upozorňujeme naše čtenáře, že majitelem firmy »chrudimská obuv« jest Žid F. L. Popper!

Konstatujeme dodatečně k č. 16., že přílohu »Štít Republ.« ve »Staroslovanu« vedl prof. Radouš, kdežto prof. Štěpánek, spoluzakladatel Dürichovského »Staroslovana« (1919) z něho odešel, jakmile Jr. Kusák převzal v něm vedení.

Malý Oznamovatel.

Hnůj a nespotřebované ve volbách odpadky prodá na vagony Bénisch & Comp., Prag — Europe.

Dobré mýdlo k mytí mouřeninu se koupí. Nabídky pod značkou »Vládní systém« do adm. »Tribuny«.

Na tiskový fond.

P. stavitel P. ve V. Kč 20, p. K. K. obch. zást., Ml. B. Kč 1.20.

Všem dárcům upřímné díky. Prosíme, nezapomínejte, že jest nám těžce bojovati proti nejrůznějším nepřátelům, kteří pod všmožnými hesly strhují národ do svých tenat, aby ho ubili. I sebemenší dárek s radostí bude přijat a v listě uveřejněn.

Literatura.

»Český Lid«, sborník věnovaný studiu lidu československého, po 23 letech byl zastaven světovou válkou. Dne 1. října vyjde opět 1. číslo se stejným programem. Podepsaný doufá, že do řady věrných přispívatelů a odběratelů přihlásí se každý, komu jde o zachování svérázného obrazu o životě lidu československého (obyčeje, pověry, přísloví, kroje, lidové umění, písně, slavnosti). Příspěvky literární, původní na adresu redakce: Dr. Č. Zíbrt, Praha II., Ostrovní ul. č. 23 a přihlášky odběratelů do nakladatelství J. Svátek, Praha II., Spálená ul. č. 38.

Nákladem **J. Šrámka**, Praha—Kr. Vinohrady, Slezská 59, vyšel 2. a 3. sešit K. Herleše: **Jan Hus.** (Cena 1.50 Kč).

Nákladem **Šolc a Šimáček Praha**, A. V. Šmilovský: **Spisy výpravné**, seš. 15. (Cena 1.50 Kč).

Nákladem **J. Svátka Praha**, vyšlo v Obecní knihovně »Devět povídek« Rud. Rich. Hofmeistera, z nichž jedna jest napínavější druhé. Kniha je ozdobena případnými ilustracemi Vl. Hřímského a lze ji odebírati po sešitech za Kč 1.90, poštou Kč 2.—.

Socha biskupa Jana Valeriána Jirsíka, která má býti postavena v Č. Budějovicích, mistrné to dílo J. V. Myslbeka, dostává se jihočeskému obyvatelstvu v reprodukci v knize **»Na úsvitě«** od Jana Šulisty. Krásná reprodukce, vytištěná na křídovém papíře, dává jihočeské veřejnosti obraz nové ozdoby města, jedné z nejkrásnějších. Kniha jest věnována národnímu životu jihočeského lidu, jehož vůdcem byl vlastenecký biskup Jirsík. Nezapomíná hosínského učitele Lakmajera, představitele oněch učitelů, kteří vypravovali svým dětem o slavných dějinách čes. národa, pohrdajíce nepřízní dozorčích orgánů rakouské vlády. Kniha zasluhuje plně, aby byla v rukou každého Jihočecha a v každé knihovně. Knihu vydalo nakladatelství J. Svátka v Praze, Spálená 38 a lze ji obdržeti u každého řádného knihkupce.

Nábytek
firmy Josef Frančík,
Kolín-Zálabí-Pardubice
jest nejtrvanlivější, nejlevnější a nejsolidněji pracován
Nábytkové vozy k disposici!

Otiskujeme inserty jen ryze českých neb slovanských firem arijských, doporučení hodných:

Žádný švindl — spokojenost zaručena!
5 m delénu moderního na elegantní šaty, 5 m modrotisku moderního na domácí šaty, 6 m oxfordu domác. na 2 košile, 4 m molinu na prádlo, čistě mandlované. **20 m pouze Kč 108·—** zasílá pošt. dobírkou bez přirážky poštovného
Josef Stolín a spol., Náchod, Čechy.
Jsi-li se zásilkou spokojen, doporuč nás známým, nejsi-li spokojen, vrať zboží.

Nevyhnutelný v domácnosti, nepostrádatelný na cestách je v plechovkách po 50 a 100 gr. č. v. firmy **čaj s pávem**
J. Fromm-Opava.
Žádejte ve všech obchodech!!

Každý uvědomělý Čech a Slovák požaduje »Náš Cíl« ve všech kavárnách a restauracích. — Čtěte naši lacinou knihovnu: 6 knih = 1000 stran za Kč 40, v předplacení i na 3 měsíční splátky po Kč 15.— a poslední splátka Kč 10.

Tiskem knihtiskárny »Družstvotisk« v Třeboni.

Ročník I. V Č. Budějovicích 15. října 1923. 20. číslo

NÁŠ CÍL

Číslo 1·— Kč.
Předpl. na rok Kč 20·40
na půl roku Kč 10·80.
Vychází 1. a 15.
každého měsíce.
Řídí redakční kruh. —
Majitel a vydavatel, jakož i zodpovědný redaktor Jan Cibuzar, České Budějovice, Zátkova ulice číslo 8.

List vlasteneckého hnutí Čechů a Slováků.

Silou proti mdlobě, vzdorem proti zlobě, ale láskou k sobě.

MOTTO: »Moje barva červená a bílá, dědictví mé poctivost a síla«. *Havlíček*

OBSAH: Bratom Čechom. — Pane presidente. — Pět kníh. — Výnos přímých daní. — Ukrajinští »hakenkreuzleři«. — Upozorňujeme. — Generál Gajda. — Národohospodářská jednota v Praze. — Dr. Engliš přednášel Židům v Berlíně. — Srdce bolí. — Za nového režinu. — Sebevražda presidenta české banky Rosekrance. — Soudní tlumočníci.

Okresní správa politická v Čes. Budějovicích.

Čís. 88.858 ai 1923. Dne 27. září 1923.

Státní zastupitelství v Čes. Budějovicích zabavilo brožuru »C i h l á ř i« (vypravování o lásce a utrpení) na základě § 14. č. 3, vzt. i § 11. č. 2 zák., sb. č. 50/23 pro následující místa:

Str. 21, 22: »Vidíte že není« . . . »a proto se propadne«, — str. 24: »zamotá se v sítě« . . . »tatíci národa«, — str. 31: »Pokud však lidstvo« . . . »Zlatého telete«, — str. 65: »A falešnými proroky« . . . »stal jeho pánem«, — str. 68: »Dělnictvo jen tehdy« . . . »lepší v člověku«, — str. 68—69: »Židovstvu jde o to« . . . »stoku odpadkovou« . . .

Bratom Čechom!

Slovenské noviny už veľmi mnoho písaly o pomeroch na Slovensku, o pomere, panujúcom medzi Slovákmi a Čechmi na Slovensku a nie raz adresovaly svoje riadky na vládu Č. S. R. Ale výsledku nebolo nijakého. A keď i bolo výsledku, tento výsledok bol zlý a pomer medzi Slovákmi a Čechmi sa stále horšil. A prečo? Lebo nebolo porozumenia pre dobré snahy, lebo pred svorným a úprimným bratrským životom dávali prednosť stranickej zášti a na nijaký pád nechceli ustúpiť od idei Čechoslovákismu, od tohoto jedovatého vredu, ničiaceho spoločný život na Slovensku.

Nechcem politizovať, ale chcem ukázať na nesprávnosť cesty, po ktorej kráčame a chcem upozorniť na smer, ktorého by sme sa mali pridržiavať.

V Európe, v tomto starom kotle rozličných snáh, vynoruje sa víťazne na povrch v každom štáte nacionalismus a ani naša republika nezostáva v pozadí. Máme i my, chvalabohu, svojich ideálnych pracovníkov, ktorí obetujú osobné dobro za dobro národa a pracujú tak, ako im to káže ich dobré a čisté svedomie. Takovýchto ľudí je menovitě tam, kde nacionalismus má dobrú pôdu. Súdiac podľa tohoto, myslím, že sa nemýlim, keď predpokladám, že týchto idealistov národných bude dosť tak na Morave, ako i v Čechách. My Slováci veľmi dobre vieme, že český národ nesmieme súdiť podľa tých jednotlivcov, ktorých naša ctená pražská vláda vynala na Slovensko. Nie, národ Žižkov, potomci Husitov, sú národom dobrým, národom veľkým. A toto naše presvedčenie je to, čo nás núti odvrátiť sa od vlády a bezprostredne na českú verejnosť adresovať naše slová. —

Bratia, na Slovensku, je to úžas, žijeme v stredoveku, v ktorom je silnejšiemu všetko možné a slabšiemu dovolené je len bedákať a plakať. Čo sa deje dnes na Slovensku, o tom nemáte ani tušenia! **Na Slovensku sa vraždí, krv prelieva, brat brata zabíja, a to všetko pre jednu nešťastnú, násilnícku ideu.** Ako tento pomer zostane na Slovensku ešte len za krátky čas, všeobecné vraždenie bude nevyhnuteľné. Musíme nájsť novú cestu a rýchle opustiť starú. Smer, vedúci na túto novú cestu, už máme. Je to všeobecné národné hnutie, v ktorom sa opravdu môžeme spojiť a bojovať proti spoločnému nepriateľovi: židovsko-maďarsko-nemeckému fantomu, ktorý máme zničiť a zničiť musíme.

My sme národ malý, ale patríme do veľkej rodiny Slovanov. Slovan je však slabý a nesvorný, ale keď

Pane presidente

na druhý týden — 18. října — bude tomu pět let, co jste v Paříži prohlásil a svým podpisem stvrdil: Čsl. stát bude republikou. — V stálém snažení o pokrok zaručí úplnou svobodu přesvědčení,... svobodu slova a tisku. Také jste řekl: Jen si dobře představme, jaká sociální a politická síla spočívá v tom, že každý z nás smí osoby a poměry veřejně kritisovati. — Vydal jste heslo: Názor proti názoru. Proto Vás, pane presidente, prosíme, abyste i dnes, 5 let po vydání proklamace Č. S. R. dovolil, aby se lidu směla říci pravda.

V Čes. Budějovicích zavládla poslední dobou konfiskační prakse zvláštního druhu a vše, kde se mluví proti Židovstvu, věcně a kriticky, spadá pod zákon na »ochranu republiky« a jest šmahem konfiskováno. Letos nám byla zabavena již p á t á kniha. Kdyby tato konfiskační prakse měla zevšeobecněti, neposlouží ani státu a ještě méně Židům, pane presidente. Myslíme, že konfiskace nepomohou, jako nepomohly jiným státům, kde ani v takové míře, pane presidente, nejsou a nebyly prováděny jako ve svobodném, prý, Č. S. — U nás pomůže jedině poctivost — ve všech směrech a na všech místech — úcta k pravdě a vzájemná upřímná láska všech lidí, v nichž realistickou rozkladnou lučavkou nebyla dosud ubita láska k vlasti a rodnému jazyku.

Redakce.

Výhradní prodej pro Prahu má p. G. Soukup, novinářství a inserční kancelář Praha III., Chotkova 10.

túto nesvornosť odhodíme, budeme sa môcť smele pozerať do očí našich nepriateľov. Načo sú nám Židia, prečo im dovoľujeme roztahovať sa medzi nami, prečo im pomáhame hromadiť vo svojich kapsách naše peniaze? Prečo necháme Nemcom a Maďarom nemčiť a maďarčiť naše deti, prečo sa rujeme medzi sebou, keď na naše zoslabnutie toľko nepriateľov čaká?

Bratia, na Slovensku je žalostný stav a náprava musí prísť, a to vašou pomocou. **Neverte informáciam tak zvaných českým novinám, lebo tie podporujú vládu, ktorá sama nechce dať nápravu. Podajme si bezprostredne ruky, zastaňme do šíku a žiadajme spoločne a pevne nápravu, ktorá je už veľmi potrebná, ak nechceme, aby na Slovensku vypuklа bratrovražda, ktorá by potupovala nás samých!**

Na Slovensku sa utvorila Jednota Slovenských Junákov (J. S. J.), ktorá si vzala za cieľ, získať ľud pre pozitívnu prácu a oddialiť ho od neplodnej politiky. — J. S. J. sa vzmáha veľmi pekne a chce viesť národ v nacionalistickom duchu a to preto, lebo jedine čistý nacionalizmus by vedel odstrániť nenávisť, ktorá sa rozosieva na Slovensku medzi Čechmi a Slovákmi. Ale na dosiahnutie nie je dostatočná len dobrá vôľa, než porozumenie a bratrská pomoc so strany českého národného hnutia, ktorú pomoc čakáme od povedomých národovcov, soskupených okolo časopisu »Náš Cíl.«

Dúfam, drahí bratia, že mi úplne uznávate, aká je potrebná náprava na Slovensku, ktorá môže prísť hneď po odstránení idei čechoslovakismu. **Buďme my štátom, ako štátom, česko-slovenským, ale tento štát tvoria národ český a národ slovenský, ale nikdy nie národ československý, lebo takého vôbec niet! Aby táto náprava prišla, a to v tomto smysle, potrebujem byť nacionalistami. Ale nacionalismus potrebujeme i pre niečo iného.**

Po obecných voľbách sme sa presvedčili, že tak na Slovensku, ako v Čechách rozširuje sa židovský komunizmus, boľševíctvo. Čo je najnebezpečnejšie, je to, že sa tento boľševizmus nerozširuje len v obecenstve medzi robotníkmi, ale i v armáde medzi vojskem. Že aké nebezpečenstvo skrýva v sebe kommunizmus, v tom nemusím hovoriť, ani to nikomu vysvetľovať. Proti tomuto nebezpečenstvu treba bojovať, treba ho rozšliapať, ako jedovatého hada. Kommunisti nie veľmi vyberajú v prostriedkoch, ktorými bojujú a preto nepreberajme ani my, ale držme sa hesla: Oko za oko, zub za zub!

Nie preto bojovali naší bratria legionári za republiku, za slobodnú vlasť, aby sa stala hniezdom boľševikov, aby sme boli i naďalej utlačovaní, ale aby sme boli i v nej doma my a nie židovsko-kommunistickí bedári.

Hore hlavu, zatni päsť a udri tam, kam treba!
Smelosť, statočnosť a napred!

Slovenský junák.

Pět knih

svazek 2, 3, 4, 5 minulého a první letošního ročníku bylo nám čsl. censurou zabaveno za dnů vlády volnomyšlenkářů, realistů, kteří prý se vyznačují láskou k pravdě a ctí prý každé přesvědčení. Hlavně poslední konfiskaci, vyvolanou zosobněnými Zlem, které snaží se zničiti všecko, co neodpovídá česnekové vůni dnes tolik osvědčeného a dobře placeného kadidla, utrpěli jsme ohromnou ztrátu několika tisíc. Věříme však, že lid náš nedá zahynouti těm, kteří bijí se za suverénní právo Čechů a Slováků, věříme, že není dosud ubita poslední špetka lásky k vlasti, lásky k pravdě, pro níž podnikáme vše, aby národ Čechů a Slováků neutonul jednoho dne ve výkalech žido-germánských mozků spřežených na zničení Slovanstva — viz Rusko — a proto také na úplné hospodářské zničení Č. S. R. — A politická samostatnost, co jest nám platna, bez hospodářské, kterou však u nás ovládá Žid.

Prosíme naše čtenáře snažně, aby sebemenším dárkem (který bude v listě kvitován) pomohli nám nést rány, které nám zasazují naši nepřátelé.

Ani proti »českým« bolševikům zástupci Č. S. R. vlády tak nepostupují, jako proti nám; ti nemají na sebe tolik udavačů jako my. Oni klidně ve svých listech i knihách mohou psáti o zbrojení, mohou svými »ideami« rozvracet klidné, neb o klid se snažící národy, to všechno jest dobře, poněvadž pomáhají vyvolenému národu a nepíší proti němu, proto čs. censoři jejich listy podle zákona na »ochranu republiky« nezabavují. V Č. S. R. jsou bolševici stranou státotvornou, poněvadž po ruském vzoru chtějí zařídit stát.

Člověk česky, nebo slovensky cítící se ptá: **Kde to jsme? Cítí naše úřednictvo vůbec ještě česky?**

Výnos přímých daní.

Roku 1919 vynesly daně ty 759 milionů, r. 1920 vynesly 1.215, za rok 1921 vynesly 1.734 a r. 1922 vynesly 1.718 milionů Kč. Jak vidno, berní šroub dosáhnul roku 1921 svého vrcholu.

Dále to již nejde.

Daň z obratu vynesla r. 1920 celkem 449, r. 1921 vynesla 1.313 a r. 1922 vynesla 1.614 milionů Kč. Berní výkazy za rok 1923 však oznamují klesání výnosu této daně.

Osevní plochy v Č. S. R. Roku 1922 bylo v Č. S. R. zaseto:

pšenice ozimá 531.980 hektarů, pšenice jarní 77.839, žito ozimé 837.56,, žito jarní 22.520, ječmen ozimý 5.198, ječmen jarní 681.487, oves 842.462, kukuřice 160.744, fazole 10.585, hrách 24.562, čočka 5.205, vikev 51.388, koňský bob 9.309, řepka 3.810, mák 8.060, len 21.256, konopí 11.978, chmel 7.762, brambory 616.549, čekanka 8.437, cukrovka 232.454, krmná řepa 102.193, zelí 24.035, jetelliště 811.872, zelené krmivo 275.778, lousky dočkané 99.713, lousky trvalé 1,385.689, vinice 17.256 hektarů.

Statistika tato je velice zajímavá a dává nám jasný přehled zemědělské tvorby celé republiky.

Ukrajinští „hakenkreuzleři“.

Poslední dobou bylo založeno Ukrajinské národní kozácké tovaryšstvo, s kanceláří v Mnichově. Nová organisace má ve svém znaku veliký zahnutý kříž a také z jejích stanov a programu jest zříti, že napodobuje německé hakenkreuzlery. Co nás zajímá, jest, že především založena proti Židům. Státním občanem, podle ná-

rodního tovaryšstva kozáckého, může býti toliko kozák a kozákem jenom čistokrevný Ukrajinec. Žid jakožto cizinec nemůže býti občanem ukrajinského státu; Židovský majetek musí býti vyvlastněn; třeba provésti revisi zákonů a založiti ukrajinské zákonodárství na slavných tradicích ukrajinských a ne na římském právu, které prý podporuje zájmy světové Židovské internacionály; vlivy židovské musí býti vůbec vymýceny; jest třeba vytvořiti národní ukrajinský tisk, který by byl redigován a financován toliko Ukrajinci; také literatura musí býti očištěna; založení národní církve (ne však jako v Č. S. R. realisticky, t. j. židomilně orientované, proti Slovanstvu — pozn. red.), utvoření svazu černomořských států, znárodnění bank a průmyslových podniků, pozemková reforma (ne však zase jako v jistém státě dávají rodnou zemi přivandrovalým cizákům hlásajícím všude internacionálu a rozvrat — pozn. red.), která by dala půdu všem kozákům a veteránům Ukrajinské armády: trest smrti pro lichváře atd. To jsou zhruba cíle ukrajinských hakenkreuzlerů, cíle jistě krásné a vznešené, jenom bychom na jejich adresu dovolili si napsati

B r a t ř í! Vítáme Vaše obrodné a očisťující hnutí a jsme přesvědčeni pevně o tom, že všecky národy se jednoho dne spojí na základě poctivého, nezištného a vše pro celek, nic pro jednotlivce, občtujícího vlastenectví. Upozorňujeme Vás však na nebezpečí, jemuž se vydáváte, jsouce v tak úzkých stycích s Němci. Nezapomínejte, prosíme Vás, že Oni, jako hlásali internacionalism a předpisy, které proň vydali, nikdy sami nedrželi, neboť pro ně internacionalism znamenal silné Germánstvo — tak dnes hlásají germánský nacionalism. To není to naše české, nebo slovanské národní cítění, bez roztahování se, bez ubíjení sousedů, národní a vlastenecké cítění a myšlení, které nedopustí, aby jediný centimetr domácí půdy byl nám brán, aby jediné dítě bylo poněmčováno, aby v **hranicích naší** země, tedy **našeho** majetku, roztahoval se a poroučel cizinec, třeba byl hostem, vlastenecké cítění, které nesmí a nemůže uznati několik cizích národností, nebo zas za stejné, suverenní pány v hranicích n a š í země. Oni hlásají nacionalism, a to znamená, že nechtějí se podrobti mírovým smlouvám, nechtějí klidné soužití se svými sousedy a pomocí Židovstva, do něhož na jedné straně kopají, snaží se rozdmychali nový evropský požár, který má v r. 1925 vzplanouti, aby Germánští nacionalisté dostali zpět co jim bylo vzato a ještě aby pro svoji panovačnost urvali, co se urvati dá. Němečtí hakenkreuzleři by nám nevadili, kdyby si uprostřed vlastních hranic čistili; nemůžeme však rozhodně připustiti, aby uprostřed n a š i c h hranic, v n a š í zemi, n a š e m t o majetku, tvořili se tlupy germánsky, iredendisticky orientovaných hackenkreuzlerů, komandovaných z ciziny (jest lhostejno, je-li to Mnichov, Solnohrad nebo Linec), zrovna jako nemůžeme trpěti, tajné zbrojení bolševických band v Č. S. R., k čemuž jest Min. Nár. obrany zcela bezmocno a ač několikráte dostalo v čas upozornění o přepravě buď rozložených strojních pušek, nebo jiného váleč. materiálu, nikdy »nemohlo« nic zjistiti, třeba že máme armádu dva-advacetitisíců tajných policistů. — Bratři nezapomínejte, že nepomůžete-li si vlastní silou, nikdo na světě Vám nepomůže a ze všech národů očekávejte nejméně pomoci od d n e š n í c h Němců, kteří sehráli velmi špatnou a národa nečestnou komedii se »svými« Židy vůči Rusku a Slovanstvu vůbec.

Na adresu »našich« hackenkreuzlerů jednou pro vždy pravíme: Suverenním národem v Č. S. R. jsou a zůstanou jenom Čechové a Slováci. Ostatní všichni jste zde trpěnými hosty a radíme Vám i t. zv. »probouzejícím se Maďarům«, rovněž jako všem, byť i členy vlády byli, aby si dali zajíti chuť na trhací pokusy Československa. Nehrajte s ohněm, abyste se nespálili. Když se Vám u nás nelíbí a myslíte, že jste ve svých právech zkracováni — odejděte. Jistě Vás nikdo nezadrží. Trianonská smlouva Vás nezachrání, neboť k vybití své nacionality máte Němci dvě své vlastní veliké země a Maďaři také svou. Proč chcete právě v Č. S. R. uplatňovati své nacionalistické tužby, na úkor domácího obyvatelstva? Chceme mír, ale nesneseme provokací; nejsme baby, ani vláda, která, když dupnete, sloužila by Vám. Máme jasně před očima, co jste nám slibovali, kdybyste byli světovou válku vyhráli a myslíme, že by by bylo dobře, kdybyste, majíce tolik másla na hlavě z nedávných dob, se neukazovali tak často na českém, nebo slovenském obzoru. **Každý-li zapomíná, nezapomíná český vlastenec a slovenský junák. Pomezí bylo české a slovenské a zase bude české a slovenské.** Radíme Vám, Němcům i Maďarům, abyste zraků svých obrátili k svým spojencům Židům, a snažili se v prvé řadě celou svou silou se jich zbaviti. Pravíte, že bude jedna fašistická fronta v celé Evropě; připouštíme, ale rozhodně nesmí býti pod nejvyšším komandem Germánského, všeněmecké, žeroucího molocha Války. Jak chtěli byste míti jednotnou frontu s Čechy a Slováky, když v našich zemích děláte vlastní hnutí, na vlastní pěst proti integritě státu? Nemá-li vláda dosti síly proti Vašim rejdům zakročiti, učiníme tak my a to způsobem, že Vám před mezinárod. forem nebude zrovna volno, když stále voláte, že jste utiskováni. Bude-li kdy jedna fašistická fronta v Evropě — v což dnes těžko věřiti — bude v prvé řadě protižidovská, neb dokud si národové Evropští neuvědomí, že Židovstvo dnes je u vládců celého světa národem vyvoleným, hýčkaným (ovšem pouze pro jejich obrovskou finanční moc) — není možno mluviti na podkladě nacionalistickém o dorozumění národů evropských. Nejprve musí býti rozluštěna první a nejbolavější otázka, nejdříve musí býti odstraněno největší zlo, zahojena nejhroznější rána a potom jistě s klidnější myslí a chladnějším čelem přistoupí národové Evropy k luštění otázky o svém bytí nebo nebytí. **Před touto životní otázkou jde otázka Židovstva a jeho nádeníků.**

Upozorňujeme

naše čtenáře, že v letošním ročníku naší knihovny budou otištěna vzácná dvě díla, která ovšem budou zasílána pouze předplatitelům, poněvadž tisk knih bude pro velké vydání omezen pouze na tento počet a nebudé tedy možno jednotlivě knihy si koupiti. Doporučujeme proto našim čtenářům, aby laciného předplacení včas co nejvíce užili a svým známým doporučili. První svazek »Cihláři«, jehož děj vzat ze skutečného života, líčící, proč dělnictvo otročí, byl zabaven a jest tedy předplacení na 5 brož. knih Kč 35, vázané Kč 50 na 3 měsíční splátky. Nechť nikomu nechybí dokumenty o svobodě a demokracii podle představ obrsocialistů a obrpokrokářů.

K placení knihy »Cihláři« použijte lask. složenek, vložených do 6. svazku I. ročníku.

Generál Gajda.

Čsl. Obce Leg., ve vážné a pro legionáře rozhodné chvíli se ozval dopisem, k sjezdu Č. O. L. Legionářstvo u nás odcizuje se svému poslání a místo účelům a cílům všenárodním slouží účelům stranickým, určité klice. Několikráte vážné hlasy pozvedly se proti stranickému, socialisticky třídnímu židogermánsky internacionalistickému ústředí Č. O .L., řízenému také legionáři Patejdlem a Sychravou. Než marně. Ústředí této instituce jest bezpochyby dotováno cizími penězi, že všecko pomyšlení národní odmítá a nazývá reakcí. Generál Gajda ve svém listě praví: **»Dokud jen národní myšlenka žila mezi námi a dokud my žili jsme jen pro ni, byli jsme svorni, silni, vítězní... A nyní opět předstupuji před Vás lidé, kterým myšlenka národní jest věcí vedlejší, lidé, kteří by chtěli Vám i sobě namluviti, že naše hnutí netryskalo jen ze žhavé lásky k národu, že nebylo výhradně hnutím osvobozenským, ba dokonce, že nebylo výhradně ani hnutím národním. Lidé, kteří svým nevážným a odpuzujícím jednáním politickým prohráli legionářstvu mravní úvěr u celého národa a přivedli legionářstvo na pokraj všeobecné neúcty. Jsou to tíž, kteří oslav našich velikých mrtvých zásadně se neúčastní, kteří slovo vlastenec nepíší jinak, než v uvozovkách, kteří za ty činy legií, jichž pohnutkou bylo výhradně cítění národní se — stydí! . . . Proč trpíte v čele Obce lidí, kteří myšlenku národní, jež dala legionářství podnět, život a všechnu mravní sílu, tupí a zesměšňují? — Kteří o vřelém cítění vlasteneckém se vyjadřují jenom s ironií a posměchem? Kteří svým jednáním jsou s to, učiniti Vás nenáviděnými v očích národa . . . A jestliže mně bolí, když vidím, že legionářstvo jde dnes z porážky do porážky a že ani zdaleka nezastává svého úkolu v životě národním, bolelo by mně dvojnásob, kdyby legionářstvo bylo representováno lidmi, kteří buď nechápou, buď nechtějí chápati boj za myšlenku legionářskou poctivěji a důstojněji — kdyby toto legionářstvo stalo se vlivem jich co do vývoje národa živlem zhola podřadným . . . Vynasnažme se, aby za representanty legionářstva do ústředí Obce zvoleni byli bratří národně smýšlející, nebojácní a poctiví, bez ohledu na to, jaké třídě sociální přináležejí. Jen to buď měřítkem u nás, nikoliv stranická příslušnost. Nezapomeňte, že legionářstvo jako celek patřilo a patří celému národu a musí býti v prvé řadě oporou státu a národa. Myšlenka národní musí býti vyzdvižena vysoko — nad všechny zájmy stran a tím výše nad zájmy lidí, kteří dnes se namáhají, aby legionářstvo sloužilo zájmům strany a jednotlivců. — A bude-li myšlenka národní pro nás vším, bude-li jedině vřelá láska k národu naším politickým vyznáním, posloužíme tak nejlépe národu, Vlasti i sobě. — Váš generál Radola Gajda.«**

Na tento mužný projev, svědčící pouze o poctivém ideálu legionáře, jak si ho národ vysnil, jak se k němu modlil a o spasení prosil, ozývají se různé hasy: Světlé i tmavé »Právo« se svými odpadkovými stokami okresními, t. zv. »České« Slovo se svou smečkou, německé listy, rovněž i celá hradní klika se rozštěkala a vším, co tyto »žurnály« právě mají po ruce, hází se po generálovi Gajdovi. Inu, pouze na strom, který nese ovoce, házejí uličníci kamením. Každý by čekal, že vedení Č. O. L. se změní ve prospěch národa Čechů a Slováků, ve prospěch a na uhájení — dnes silně otřesené — cti legionářstva. Na sjezdu Patejdl, ministerský rada a s dopuštěním legionář odpovídal na pilný návrh Gajdův a článek pplk. Medkův v »Lidových Novinách« — a generál Gajda prohlásiv čestně, že není příslušníkem strany nár. demokratické, ani žádné ze skupin fašistických, že nechtěl tahati legionáře na pravo, ale myslil to poctivě, chtě aby legionářstvo bylo národním elementem a bratrstvem . . . odešel ostentativně ze sjezdu. **Ukončením sjezdu v Bratislavě není ukončen boj legionářů národních proti mezinárodním, svedeným, socialistickým.**

Na sjezdu jménem brněnské župy učinil legionář Tomeš prohlášení, v němž potvrdil, že brněnská župa je v opposici proti vedení Č. O. L.

Sjezd byl ukončen a eskamotérskému umění také legionářů Sychrava, Patejdl, David se podařilo přes pozoruhodný projev legionáře Vávry, který žádal, aby Obec přestala sloužiti určité politické straně a prohlášení legionáře Holečka, žádajícího odpolitisování Obce a vyslovující vřelé sympatie generálovi Gajdovi a stížnost legionáře Smrčky a Fiedlera na nedostatečné hájení českých menšin ve zněmčeném území, na bezmocnost vlády, zejména ministra vnitra (proti nám má moci dost, pozn. red.) při postupování proti německému úřednictvu, které chikanuje české menšiny — udržeti vedení (asi na rozkaz svých masodárců, pozn. red.), v dosavadních rukou. Vše zůstává při starém. **Č. O. L. má na čele ráz socialistický na povrchu, uvnitř však to kvasí a nepřestane, dokud se Obec neočistí od lidí, kteří z bývalých bojovníků za osvobození — sami nikdy pušku nevidíce — snaží se učiniti jančáry židogermánského, třídního socialismu.**

Národohospodářská jednota v Praze.

(N. H. J. I. Rytířská ul. č. 31.)

»Program N. H. J., která byla vyvolána nutnou potřebou, **jakmile začaly široké vrstvy národa chápati nutnost obrození hospodářského,** vychází od povinnosti spotřebitele, aby kupoval od českého obchodníka a žádal domácí výrobek, vede obchodníka k domácímu továrníkovi, výrobci a velkoobchodníkovi, oživuje podnikavost, aby tím českému dělníku, jako všem vrstvám ostatním byla dána existence doma. Ozdravěním našeho(?) trhu chce posíliti výrobce a obchodníka českého, a tím i existenci národa. Chceme silný neodvislý (sic!) národ a všechny jeho vrstvy — výrobce, peněžnictví, obchod i dělnictvo . . .« praví se ve IV. Adresáři dodavatelů, který má býti příručkou pro české obchodníky, živnostníky atd. Adresář sestaven inž. Bedř. Mansfeldem a JUDr. Michalem Navrátilem.

A dále čteme: »Jednou z nejdůležitějších pomůcek hospodářského sebepoznání národů jsou obchodní a výrobní adresáře . . . Adresář »Naše Prameny« jest ovšem stále jenom výsekem z vyvinutého hospodářského života českého(!) který se vzácně(!!) projevil při našem státním osamostatnění . . . V zájmu hospodářského povznesení všech tříd národa a obrození našeho samostatného státu jest (adresář) nejúčinnější propagace české výroby, českého průmyslu a českého obchodu . . . Pracujeme pro české výrobce, doporučujíce jich výrobky, pro naše(!) obchodníky, získávajíce jim nákupní prameny a odběratele, pro spotřebitele, ukazujíce levné a dobré české výrobky. —

Nechť tedy všichni bez rozdílu přihlásí se k nám a podporují dílo **českého obrození (!)** Více pracovníků, více dobré vůle, **více českého charakteru (!!) a zabezpečíme existenci živlu českého.** K tomu agitujme a pracujme. — Sami sobě pomozme k lepší budoucnosti a k blahobytu svému národu . . .«

Tak pěkně k srdci mluví první stránky adresáře. — Uvnitř však najdete spoustu nejrůznějších exotických jmen: Union, Teluria, Amylon, Ambrosia, Bohemie, Melartos, Nora, Orient, Lakmé, Société, Triumf, Vega, Zora, Runa, Lignea, Metria, Teerag, Slavonia, Saponia, Lux, Aide, Orion, Patria, Delta, Voko, Flexo, Styl, Falx, Květoslava, Thetis, Hercules, Pluto, Elektron, Farmaka, Gahna, Luka, Rozvoj atd., z nichž ovšem není jasno, neskrývá-li se pod firmou zarytý Němec, neb dokonce člověk jiné rasy, který za české nebo slovenské peníze působí rozvrat v našich zemích a bývá u nás zvykem, že v každé takové společnosti jest při začátku aspoň jeden, který se v brzku podle slov starého zákona rozmnoží. **Bylo by dobře, kdyby anonymní společnosti nesly jméno zodpovědného člověka, který by ručil za poctivý, český charakter firmy, aby české obecenstvo nebylo klamáno.** N. H. J. měla by zjistiti, kdo se pod anonymní firmou skrývá a zaříditi se dle toho.

Proto však nečiníme výtku N. H. J., ale že doporučuje firmy skutečně cizácké, to nemůžeme zamlčeti a **veřejně tu nepřístojnost přibíjíme na pranýř, holedbá-li se N. J. H. prací za obrození českého charakteru.** — Či jsou jména: K. Schulz, Frant. Fuchs, K. Horn, Popp, Schaller Frant., Schalk K., Götzl, Butta, Fischa, Polak, Lefnar, Lux Karel, Hofmann Otto, L. Schulz a spol., Knoflíček, Šilling, Šmahel, Suchařípa, Wilt a spol., Karel Pick, Richard Arent, Herrmann Jos., Lengsfeld, Vohryzek Rudolf, Nohel, Scholz Eduard, Glanc Alois, Beneš nebo -sch, Sinek Bohumil, Holzer Julius, Benz L., Klotz Otto, Fromowitz L., Groh, Gross, Gubik, Julius Gradwohl, Robiček, Scholle Frant., Fürth Vít, Vorlíček, Bauch Th. atd. **česká?** Není jasně zříti, že mnohá jsou popřevratově česká a patří z brusu novým popřevratovým »Čechům« značky »co se nám Tschechoslovakhen může sthát? Korunu všemu však staví N. H. J. na str. 88., kde půlstránkovým insertem doporučuje »Wiltu« — a na str. 90 velkovýrobce likérů **J. Khom** (v tom už není předpřevratový Khón) a velikého výrobce slavné Griottky L. Wantocha, a na str. 138 doporučuje »Sana«, továrna margarinu a požívatin, dř. Karel Werfel, Praha, který v 1. čísle »Khongrese Zeitung« XIII. židovského khongresu v Karlových Varech r. 1923 měl následující, ovšem německý, insert:»**Jediná košer náhražka másla, vyrobená z nejjemnějšího rostlinného tuku pod dozorem Jeho Ctihodnosti pana vrchního rabína dra. Brody, Praha;** jediná výroba »Sana«, spol s r. o. Praha II., Půjčovní (dříve Carl Werfel).

Myslíme, že jednání N. H. J. jest trestuhodné a její odvaha po »ozdravění« českého hospodářského života, který — dle jejích slov — »vzácně se projevil při našem státním osamostatnění«, asi způsobem N. H. J. v jejím Adresáři, nesmí jíti do nekonečna a musí býti energicky zakřiknuta. — Adresář ve svém »upozornění« praví, že prodchnut jest »jako Jednota sama duchem úplné a ryzí snášenlivosti a dalek toho, aby činil nátlak v jakémkoli směru.« Jde-li ovšem ta »úplná a ryzí snášenlivost« tak daleko, že doporučuje germánské a židovské výrobky a tvrdí, že »podporuje dílo českého obrození«, pak ovšem musíme prstem na ni ukázati, jako na služku cizáctva, která pod farizejskou rouškou chce se vetříti v přízeň českého živnostnictva všech stavů; pak musíme ji pranýřovati, poněvadž nechce dokonati dílo českého obrození v duchu českého charakteru, nechce zabezpečiti existenci českého živlu, ale jest pomocnicí realistů-obrpokrokářů, jichž cílem jest hospodářské i mravní zničení Slovanstva vůbec. Proti moru realistů, sluhů germánského Židovstva, nemůžeme se brániť jinak, než-li pranýřováním všeho, co pod českou firmou, českým jménem a za české peníze vnucuje se jako poctivě české.

Končíme slovy N. H. J.: »Více pracovníků, více dobré vůle, více českého (to znamená nežidovského) charakteru a zabezpečíme existenci živlu českého.« Dodáváme: Ten český charakter, poctivý, nezištný, nezlomný, musí býti v první řadě ve hlavách všech jednotek, které pro hospodářské obrození pracovati chtějí. Budou-li nám však vedoucí kruhy pod rouškou češství, slovanství, obrození, charakteru, úplné a ryzí snášenlivosti doporučovati Židy a Němce — nevím, kdy ten domácí výrobek, domácího továrníka nebo živnostníka naide domácí spotřeby a kdy ozdraveny budou poměry v národě Čechů a Slováků.

Poněvadž chceme podniknouti hospodářskou akci ve prospěch českých, slovenských, nežidovských obchodníků, průmyslníků a živnostníků všeho druhu, prosíme o zasílání adres firem doporučení hodných všech odborů. Nebudeme vybírati poplatků, nebudeme chtíti inserci, nebudeme stavěti organisace, chceme poukazovati, aby u českých, poctivých firem bylo kupováno, aby u nich český člověk kryl veškery své potřeby a nedal haléře našim odvěkým nepřátelům, kteří prohlásili, že mapa Č. S. R. musí zmizeti z mapy Evropské. Nekupujte u svých nepřátel — nepodporujte je hospodářsky — nebudou Vás bíti politicky a ničiti hospodářsky. Dnešní korupce hospodářské jsme vinni všichni, proto zase všichni musíme se snažiti ji odpomoci.

Prosíme, abyste nezapomínal při žádné příležitosti na náš tiskový fond. I sebemenší dáreček bude v listě uveřejněn.

Dr. Engliš přednášel Židům v Berlíně.

Česká koresp. kancelář zaslala 21. září 1923 tuto zprávu:

»Z Berlína, 20. září. Československý poslanec prof. dr. Engliš přednášel včera v Berlíně na pozvání »Berliner Mittwochgeselschaft« o československé měnové politice. Jménem společnosti, která sdružuje vynikající státníky, hospodářské politiky, publicisty a zástupce hospodářského života, pozdravil dr. Engliše prof. dr. Ludv. Stein. (!) V přednášce, která trvala půl druhé hodiny, doložil prof. Engliš jasně, že československá měna stala sé jednou z nejlépe založených měn evropských. Následovala rozprava, která potrvala téměř do půl noci a na niž brali účast také bývalý říšský ministr financí Dernburg (!), známý národohospodář dr. Julius Wolf (!) a šéfredaktor »Voschische Ztg.« Bernhard (!). Na dotazy za rozpravy vznesené, odpověděl dr. Engliš v doslovu;

vývody dra. Engliše vzbudily zcela mimořádný zájem a byly přijaty se živým souhlasem.

Všichni zde uvedení posluchači jsou známé židovské finanční kapacity Německa. Dr. Engliš, zda je sám Žid — nevíme — byl, jak známo, odpůrcem deflační politiky Rašínovy a je jím patrně dosud. Nechce, aby česká koruna platila více v Curychu jak 16 švýcarských franků za 100 Kč.

»Doporučuješ-li demokratismus, musíš jej doporučovati v prvé řadě sobě« —

Demokratism nezná jen rovnost politickou, nýbrž též hospodářsko-sociální, mravní, náboženskou a duchovní vůbec — —

»Pravda musí býti pravdou pro všechny.«

T. G. Masaryk.

»Českost« Židů živelně se projevila při obecních volbách v Čes. Budějovicích, kde Němci získali osm mandátů.

Srdce boli

čtenie-li výsledky volieb na sesterské Slovači.

Bratislava: Židé 4, komunisté 7 mandátů, Růžomberk 2, 8, Žilina 5, 7, Holič 4, 4, Hlohovec 4, 7, Šaštín 3, 0, Nové Město n. V. 9, 6, Nitr. Žabokreky 93, 0 hlasů, Nitra 6, 5 mand., Prešov 2, 0, Račištorf 0, 11, Trenč. Teplá 2, 0, Trenč. Teplice 4, 0, Trenčín 6, 8, Nové Zámky 880, 555 hlasů, Piešťany 6, 7 mand., Veľké Topoľčany 10, 6, Slov. Meděr 0, 353 hlasů, Sv. Jur 91, 0, Hrboltová 0, 106, Lisková 0, 125, Močonk 0, 291, Dubnica: Sdruž. Židů 46 hlasů, Dechtice komun. 165 hlasů, Hlava 3, 0 mand., Nové Zámky 4, 2, Stupava 3, 0, Vrbové 5, 0, Devínské Nové Ves 0, 2, Jablonica 1, 0, Špan. Dolina 0, 168 hlasů, Drahovce 19 hlasů, 4 mand., Siladice 0, 55, hlasů, Lopej 0, 4 mand., Bardiov orthodoxní Židé 4, zionisté 3, komun. 3 mand., Prešov Židé 0, komun. 160 hlasů, Dolný Kubín 3, 0 mand., Trnava 5, 7, Kežmarok 6, 11, Levoča 3, 7, Spišská Belá 3, 8, Šaľa n. Váhou 2, 6, Spiš. Nová Ves 2, 2, Nová Lehota 0, 8, Nahač 0, 65 hlasů, Časta 0, 1 mand., Beregsáz 0, 5, Sereď 417, 0 hlasů, Senica 222, 0, Brodské 0, 6 mand., Nádaš 1, 0 mand., Poprad 0, 6, Báň. Bystrica 4, 6, Sv. Beňadik 148, 0 hlasů, Pudmerice 0, 8 mand., Lučenec 0, 14, Častá spojených žido-socialisticko-agrár. 6 mand. a 1 mand. kom.

Podáváme čtenářům malý jenom obrázek. Nyní si přičtěte k těmto číslům ještě mandáty stran socialistických a uznáte, že 50% Slovenska drží v rukou Židé, samostatný národ, menšina v Č. S. R. ovšem s právem většiny. — A Praha jest daleko, neslyší volání bratří a slyší-li, tož jim pošle jako všude »vybrané«, puncované obrpokrokáře-židomilce a ti dorazí vše, co jest po slovensku zdravým, svébytným. Smutné budou ty konce, smutný bude rok pětadvacátý.

Karel Pergler:

Za nového režinu.

(IV. pokrač.)

Tokijský komplot. — Beneš Eliášovou implikován.

Jest prostě nepravdou, že proti mně bylo zakročeno k vůli Novákovi. Beneš zakročil teprve, když vi-děl, že jsem na stopě tokijského komplotu a jeho podílu na něm.

Dne 15. března došel na legaci výměr, zvyšující plat Reichmannův a odhalující zkorumpovanost. B. Eliášová viděla výměr v pokoji p. Kizlinka a poznamenala: »Tedy tak si ho B. platí.« Sdělila Kizlinkovi věci obsažené v písemné výpovědi, kterou pak dala mně. Výpověď zní takto:

»Panu Karlu Perglerovi, mimořádnému vyslanci a splnomocněnému ministru R. Č. S. v Tokiu.

Pane vyslanče.

Po dlouhém uvažování o všem tom, co se zde událo, přicházím k závěrům, které mne děsí přímo — děsí, neboť věřila jsem lidem, o kterých jsem měla dobré mínění a na základě jejich informací považovala jsem se ovšem mohla súčastnit jen slovy: Já o tom zcela bylo křivděno, za člověka nespravedlivého a nečestného. **Viděla jsem však, jak jedno obvinění za druhým padalo a rozplynulo se v nic, jakmile přišlo do pravého osvětlení.** Opakuji: děsí mne to, neboť nemohli to býti lidé dobří a čestní, kteří stavěli se za nepravdy, jimiž mohli poškoditi ne tak osoby jako stát — Republiku samu.

Stojím nad těmito závěry, uvažuji dále a cítím, že má-li moje svědomí zůstati klidným a čistým, musím zabrániti dalším nesprávnostem, pokud je to v mé moci, musím odhaliti nesprávnosti, kterých jsem byla svědkem, a za které tímto vědomím nesu spolu zodpovědnost.

Bylo to aféra s hedvábím, které prý jste si dal poslati na vyslanectví pro svého krejčího, abyste japonský erár tím ošidil o povinné clo z dovozu. Aféru vedl pan Jakub Růžička. Byla jsem povolána k jednání o této věci do bytu leg. tajemníka dra. Reichmanna. Jednání jsem se ovšem mohla súčastniti jen slovy: Já o tom zcela ničeho nevím, neviděla jsem to. Byl to hlavně Růžička, který horoval o Vašem zničení a dožadoval se mravní opory od dra. Reichmanna. Dávám Vám tuto oporu — jednejte: řekl tedy dr. Reichmann; »viděl jsem to hedvábí, je to tak.« Druhý den přinesl mi Růžička sestylisované udání, abych je přeložila do angličiny, že s tím půjde do japonského zahraničního úřadu. »Takové věci přece nemohu dělat, opakuji Vám svou radu od večeře; nedělejte zde Republice ostudu. Máte-li něco, co je skutečně špatné, jděte s tím k nám do Republiky,« řekla jsem mu. Odešel domů a za chvíli se vrátil. »Doktor řekl, že je to all right, máte to přeložit.« Za nedlouho potom, když po odjezdu Novákově byli jsme všichni ve Vaší pracovně, řekl tam dr. Reichmann přede všemi: »Vždyť ono to s tím hedvábím nebylo tak, jak to Růžička říká«. — Nejde mi s mysli: proč tedy stál za tím člověkem tehdy, proč mu dával mravní oporu k jednání? Neboť Růžička udání v japonském ministerstvu zahraničním na policejním ředitelství učinil, jak mně sdělil. Ptala jsem se překvapeně: »Ví o tom doktor?« »Ví,« zněla odpověď, »vždyť mi řekl, »abych to udělal.«

Dále jsou tu zadržené a otvírané dopisy; Růžička je zadržel, dr. Reichman otevřel, přečetl a zalepil — a věc pak popřel. Povídali si o tom v mé pracovně, prořekli se nejdříve, neboť prý mně o tom povědět nechtěli, ale pak o tom mluvili bez obalu, jak to otvírali a co tam stojí. Jenom z této věci samé mně bylo hrozně úzko. Vědomost o tom mne tížila jako spoluvina. Měla jsem z toho v hlavě pluo zmatků: Co dělat, když tu jde o mého představeného v úřadě?

Růžička odešel náhle, nuceně a po všem tom, co jsem poznala po jeho odchodu, vidím, že s ním jednáno bylo opravdu ohleduplně. — Ale zuřil. Neze to jinak vystihnouti. »Však já napíši do novin o těch věcech, však já oznámím na policii ještě, jak to s Novákem bylo a proč to bylo«, zněly jeho řeči. »Prosím Vás, už nic nedělejte, už tady má naše republika ostudy víc jak dost«, tak i jinak jsem ho varovala. V předvečer odjezdu přišel si ke mně pro dopisy, které mně slíbil vzíti do Prahy a řekl, že jde spát k Reichmanovým. — A ráno mně dr. Reichmann sdělil s divným úsměvem, že »Růžička byl na policii něco udávat.«

Pane vyslanče, sledujíc zájmy pravdy a spravedlnosti, dávám Vám k disposici tato sdělení a prosím, aby jich jedině pro zájmy pravdy a spravedlnosti bylo použito. —

S projevem úcty B. M. Eliášová, v. r.

Různé zprávy.

Na nedělních (30. září t. r.) pracovních poradách »Národního Hnutí« uznán byl časopis odbočky v Plzni, týdeník »Na Stráž« ústředním listem Národního Hnutí a v důsledku tohoto usnesení žádá ústředí bratry spisovatele a odbočky N. H., aby své zprávy zasílali přímo redakci týdeníku »Na Stráž«, Plzeň, Sedláčkova ul. 1. — Pozn. red.: Dovídáme se, že č.-budějovická odbočka chce míti týdeník (také ústřední!) pro jižní Čechy. Varujeme — v zájmu věci — před tímto počinem. **N. H. má sjednocovat. Tedy začněte u sebe a netřištěte, co těžce bylo zbudováno.**

Sebevražda presidenta České banky Rosenkrance. Pražská »Bohemia« přinesla 19. září 1923 zprávu, že president České banky velkoobchodník Bohuslav Rosenkranc skončil sebevraždou. Utrpěl prý velké ztráty na cukerní burse. »Rudé Právo« přineslo následující zprávu: Největší bankovní aféry (»Moravsko-slezské«, »Bohemie«, »Pozemkové banky«) máme již za sebou a dík dobročinosti vkladatelů, kteří z donucení přispívati budou na sanační fond, nezapotácí se napříště žádná nová banka. »Zákon na ochranu vkladatelů« ji zachrání a vedoucí činitelé bank budou ušetřeni pobytu v kriminále. V okamžiku, kdy shroutily se tři české banky, nebylo v bankovních kruzích neznámo, že ještě jiné ústavy zápasí se smrtí. Bylo však přísně zakázáno a censurou střeženo, osvětliti poměry v českém peněžnictví. Pan Bečka, národní demokrat a ministr financí řekl, že »reservního fondu bude použito pro sanace příštích úpadků«. Bankovní úřad poskytl »České bance« 100 mil. Kč, když »Živnobanka« odmítla nejen fusi s »Českou bankou«, ale i její sanaci. Ztráty v »České bance« byly daleko větší než v »Bohemii« a v »Pozemkové bance«, ale na veřejnost se dosud nic nedostalo, poněvadž v čele této banky stály vlivné osoby, a sice dočasný česko-socialistický primátor dr. Karel Baxa a sloup národní demokracie, komorní rada a velkoobchodník p. Rosenkranc. — Milionové ztráty jsou tudíž uhrazeny, »Česká banka« je pevná. Ředitel banky dr. Janda, který v národohospodářské hlídce »Národní Politiky« ukládal své moudrosti, byl po provedené revisi propuštěn, byv nahražen úředníkem Bankovního úřadu. Informace tyto, čerpané z bankovních kruhů, doplňujeme malou ukázkou úžasně lehkomyslného hospodářství a »vzorných obchodních tradic« vzorného vlastence dra. Jandy. — »Česká banka« financovala obchody firmy »Top«, továrny na automobilové obruče, kterážto firma vládla celkovým akciovým kapitálem 4 miliony Kč, ale obdržela od »České banky« úvěr 8 milionů Kč, ačkoliv peněžní obrat této firmy činil v roce 1922 pouze 183.960 Kč! Lze zde mluviti o počestném vedení peněžních ústavů? — Z této zprávy lze seznati, že bankovní aféry neberou u nás konců. O poměrech padlých tří bank nic není slyšeti, zda vkladatelé dostanou své vklady čili nikoliv. —

Soudní tlumočníci. Ministr spravedlnosti jmenoval soudními tlumočníky dr. Josefa Roubíčka, advokátního koncipienta a dr. Evžena Lévyho, soudními tlumočníky na češtinu a němčinu.

Americký finančník Otto Kahn ve Vídni. Vídeňské listy oznamují, že do Vídně přijel z New-Yorku chéf finančního domu Loeb a Kuhn, pan Otto Kahn, který se staral o upisování sanační půjčky pro republiku rakouskou na burse v New Yorku. Týž prý financoval zesnulou herečku Jericovou a financuje nyní herce Reinharta. Je přednostou Metropolitan Opern House v New Yorku.

Finanční magnát Hugo Stinnes zakoupil si v Berlíně největší hotel Esplanade, v kterém se nyní ubytoval a v něm úřaduje. Má však mimo toho ještě několik domů v Berlíně, kde jsou umístěny ostatní jeho agentury obchodní. Jeho rodinu, která čítá 7 dítek, vidí do roka zřídka kdy, jelikož je stále na obchodních cestách. Rodinou vilu má v Mühlhusách.

Žid vládne v Prusku. Státním sekretářem v pruském ministerstvu vnitra jest Žid dr. Freund, skrze jehož ruce musí projíti vše: návrhy zákonů, všecky záležitosti personální, policejní i zastoupení Pruska v říšské radě. Jmenuje vrchní presidenty, vládní presidenty, zemské rady, členy správního soudu, což obstarává si sám. V odboru policejním má za pomocníky Abegga a Rathenaua, rovněž Židy. Ministrem jest sice Sevring, ale ten je ve skutečnosti jen figurou — vlastním rádcem je dr. Freund. Rozumí se, že dovede vlivu svého náležitě využitkovati. Udržel se i za Kappova puče. — Jinde to není lepší. Po válce světové vzrostla moc Židů ve všech státech. Výkvět národů krvácel na bojištích, Židé se ale zatím připravovali. Nyní jsou všude u vesla.

O manevrech 5. pěší divise vypráví se skoro pohádky — věci přímo neuvěřitelné. Tak měli velitelé přesně předepsáno generálem Škvárou v kolik hodin a kolik minut, kterého dne mají býti na určitém místě a nemohlo tudíž býti ani řeči o vlastní iniciativě jednotlivých velitelů, o vlastním jich myšlení, rozvaze a vlastním výkonu. Pan generál Škvára natáhl péra, zatočil klikou a opravdová hra na vojáky, v přesně ohraničeném terénu započala. Nikdo nesměl mysleti, ani velící generál Kopfstein, vše generál Škvára vymyslil, rozvrhl, napsal a velitelům rozeslal. Poplatníci mají za to, že na podobné hračky je škoda peněz. Chtějí míti armádu vycvičenou a vůdce bystré, myslící, vychované k samostatnému luštění všech vojenských otázek, které se mohou ve skutečnosti přihoditi a ne stroje, za nimiž by stáli gen. Škvárové, kteří by ovšem musili svou vůli diktovati také nepříteli — což se dosud nikde nestalo. Jest v zájmu celé armády, aby se podobné případy neopakovaly a je-li někdo neschopen na vůdčím místě, uplatnil by se snad dobře jako generální inspektor.

Statistika Židů. Evropa čítá nyní 10,893.344 Židů. Sev. Amerika 3,424.222, po té Asie s 570.585, Afrika s 379.736, jižní Amerika se 108.197 a Australie se 17.711 Židy. Ze států mají nejvíce Židů Polsko, totiž 3,716.010, pak Spojené Státy severoamerické 3,300.000, Ukrajina 2,375.000, Rumunsko 950.000, Rusko (bez Ukrajiny) 682.657, Německo 540.000, Uhry 498.913, Československo 368.970, Rakousko 350.000, Velká Britanie 286.580, Litevsko 240.000, Francie 150.000, Kanada 110.000, Argentina 100.000. Neméně Židů má: Uruguay a Honk Kong, totiž po 150, Cypr 110 a Malta 35. (Statistics of Jews. Philadelfia, The Jewish Publication Society of Amerika 1922.)

Malý Oznamovatel.

Mladým literátům poradím, jak možno cestovati po daleké cizině na cizí útraty. Obraťte se s důvěrou na »Patolízalské a podkuřovací oddělení« »Nár. Politiky« — chef Yvona, vulgo Olga Fastrová, pod značkou: »I za cenu vlastní cti, nebo národa«. Známku na odpověď nepřikládejte, na to jsou zahraniční fondy. —

Na tiskový fond.

Pan L. K., dělník v Z. Morava, Kč 9, sl. A. K. v Ch. Kč 10.—.

Všem dárcům upřímné díky. Nezapomínejte, prosíme, že jest nám těžce bojovati proti nejrůznějším nepřátelům, kteří pod všemožnými hesly strhují národ do svých tenat, aby ho ubili. **I sebemenší dárek s radostí bude přijat a v listě uveřejněn.**

Literatura.

Ve **Šrámkově knihovně** Románů a novel vyšel 4, 5, 6, sešit Jan Hus (sešit za Kč 1.80).

J. Svátek, naklad. Praha, vyšel 3 sešit Jana Morávka: Zlato.

Žunkovič: »Rukopisné« — vyšlo 1922 nákladem časopisu »Eva«, Olomouc. Nádherné dílo o pravosti R. K., které by měl čísti každý židovským obrpokrokem nezachvácený český člověk. 7 velkých tiskových archů, tištěné na krásném papíře a vyzdobené za pranepatrnou cenu Kč 5.

U fy. **Šol a Šimáček,** Praha, vyšel sešit 16, 17, 18 a 19 **A. V. Šmilovský:** Spisy výpravné IV.

Právě vyšlo 10. číslo **(první čís. nového ¼letí) »Česko-slovenský Svérák«,** obsahující různé rady a pokyny hospodyňky, výšivky, ruční práce, střihové přílohy, atd. Vychází měsíčně, nákladem J. Svátka, Praha II., Spálená 38. Předpl. na 3 čís. Kč 10, na rok Kč 37. Upozorňujeme.

Géza Matasič, bývalý husarský důstojník, zemřel v Paříži v malém hotelu. R. 1897 seznámil se s Louisou Koburskou a tato milostná historie zaměstnávala celý sensace chtivý svět. Louisa napsala knihu: **Moje pouť** životem, která byla vydána naklad. R. Marka, Č. Budějovice. Cena Kč 25.

Český Lid, sborník pro lidovědu českého lidu (obyčeje, zvyky, pověry), jediný svého druhu časopis u nás, začal právě po několikaletém nedobrovolném přerušení vynuceném nenětšenými poměry za světové války, opět vycházeti za redakce Čeňka Zíbrta, nejpředčejšího našeho kulturního historika, nákladem J. Svátka v Praze II., Spálená 38.

Svou povinnost jistě vykonají všechny knihovny školní, budou-li odebírati Český Lid, a nebude jistě obecní knihovny v republice, která by si nezakoupila tento cenný a jedinečný časopis. Č. Lid vychází 15. v měsíci mimo červenec a srpen. Ročně (400 stran) většího formátu s illustracemi, s přílohami, v Rakousku, Tuzemsku a Jugoslavii Kč 56, ostatní ciziny Kč 66, na půl roku Kč 30. Jednotlivé svazky po Kč 6,50.

Luba jest hrdinkou dojímavé historie lásky a touhy po čistém životě v Morávkově historickém románě »Zlato«, jehož vyšel právě sešit čís. 5, hojně illustrovaný, nákladem J. Svátka v Praze II., Spálená ul. 38. Cena sešitu Kč 2, poštou Kč 2.10.

Nábytek
firmy Josef Frančík,
Kolín-Zálabí-Pardubice
jest nejtrvanlivější, nejlevnější a nejsolidněji pracován
Nábytkové vozy k disposici!

Otiskujeme inserty jen ryze českých neb slovanských firem arijských doporučení hodných:

Žádný švindl — spokojenost zaručena!
5 m delénu moderního na elegantní šaty, 5 m modrotisku moderního na domácí šaty, 6 m oxfordu domác. na 2 košile, 4 m molinu na prádlo, čistě mandlované. **20 m pouze Kč 108·—** zasílá pošt. dobírkou bez přirážky poštovného
Josef Stolín a spol., Náchod, Čechy.
Jsi-li se zásilkou spokojen, doporuč nás známým, nejsi-li spokojen, vrať zboží.

Nevyhnutelný v domácnosti, nepostrádatelný na cestách je v plechovkách po 50 a 100 gr. č. v. firmy **čaj s pávem**
J. Fromm-Opava.
Žádejte ve všech obchodech!!

Každý uvědomělý Čech a Slovák požaduje »Náš Cíl« ve všech kavárnách a restauracích. — Čtěte naši lacinou knihovnu: 6 knih = 1000 stran za Kč 40, v předplacení i na 3 měsíční splátky po Kč 15.— a poslední splátka Kč 10.

Tiskem knihtiskárny »Družstvotisk« v Třeboni.

Po konfiskaci nové opravené vydání.

Ročník I. V Č. Budějovicích 15. října 1923. 20. číslo

NÁŠ CÍL

Číslo 1·— Kč.

Předpl. na rok Kč 20·40
na půl roku Kč 10·80.
Vychází 1. a 15.
každého měsíce.

Řídí redakční kruh. —
Majitel a vydavatel, jakož i zodpovědný redaktor Jan Cibuzar, České Budějovice, Zátkova ulice číslo 8.

List vlasteneckého hnutí Čechů a Slováků.

Silou proti mdlobě, vzdorem proti zlobě, ale láskou k sobě.

MOTTO. »Moje barva červená a bílá,
dědictví mé poctivost a síla«. *Havlíček*

OBSAH: Bratom Čechom. — Pane presidente. — Pět knih. — Výnos přímých daní. — Ukrajinští »hakenkreuzleři«. — Upozorňujeme. — Generál Gajda. — Národohospodářská jednota v Praze. — Dr. Engliš přednášel Židům v Berlíně. — Srdce bolí. — Za nového režimu. — Sebevražda presidenta české banky Rosekrance. — Soudní tlumočníci.

Okresní správa politická v Čes. Budějovicích.

Čís. 88.858 ai 1923. Dne 27. září 1923.

Státní zastupitelství v Čes. Budějovicích zabavilo brožuru »C i h l á ř i« (vypravování o lásce a utrpení) na základě § 14. č. 3, vzt. i § 11. č. 2 zák., sb. č. 50/23 pro následující místa:

Str. 21, 22: »Vidíte že není« . . . »a proto se propadne«, — str. 24: »zamotá se v sítě« . . . »tatíci národa«, — str. 31: »Pokud však lidstvo« . . . »Zlatého telete«, — str. 65: »A falešnými proroky« . . . »stal jeho pánem«, — str. 68: »Dělnictvo jen tehdy« . . . »lepší v člověku«, — str. 68—69: »Židovstvu jde o to« . . . »stoku odpadkovou« . . .

Bratom Čechom!

Slovenské noviny už veľmi mnoho písaly o pomeroch na Slovensku, o pomere, panujúcom medzi Slovákmi a Čechmi na Slovensku a nie raz adresovaly svoje riadky na vládu Č. S. R. Ale výsledku nebolo nijakého. A keď i bolo výsledku, tento výsledok bol zlý a pomer medzi Slovákmi a Čechmi sa stále horšil. A prečo? Lebo nebolo porozumenia pre dobré snahy, lebo pred svorným a úprimným bratrským životom dávali prednosť stranickej zášti a na nijaký pád nechceli ustúpiť od idei Čechoslovákismu, od tohoto jedovatého vredu, ničiaceho spoločný život na Slovensku.

Nechcem politizovať, ale chcem ukázať na nesprávnosť cesty, po ktorej kráčame a chcem upozorniť na smer, ktorého by sme sa mali pridržiavať.

V Európe, v tomto starom kotle rozličných snáh, vynoruje sa víťazne na povrch v každom štáte nacionalismus a ani naša republika nezostáva v pozadí. Máme i my, chvalabohu, svojich ideálnych pracovníkov, ktorí obetujú osobné dobro za dobro národa a pracujú tak, ako im to káže ich dobré a čisté svedomie. Takovýchto ľudí je menovitě tam, kde nacionalismus má dobrú pôdu. Súdiac podľa tohoto, myslím, že sa nemýlim, keď predpokladám, že týchto idealistov národných bude dosť tak na Morave, ako i v Čechách. My Slováci veľmi dobre vieme, že český národ nesmieme súdiť podľa tých jednotlivcov, ktorých naša ctená pražská vláda vylnala na Slovensko. Nie, národ Žižkov, potomci Husitov, sú národom dobrým, národom veľkým. A toto naše presvedčenie je to, čo nás núti odvrátiť sa od vlády a bezprostredne na českú verejnosť adresovať naše slová. —

Bratia, na Slovensku, je to úžas, žijeme v stredoveku, v ktorom je silnejšiemu všetko možné a slabšiemu dovolené je len bedákať a plakať. Čo sa deje dnes na Slovensku, o tom nemáte ani tušenia! **Na Slovensku sa vraždí, krv prelieva, brat brata zabíja, a to všetko pre jednu nešťastnú, násilnícku ideu.** Ako tento pomer zostane na Slovensku ešte len za krátky čas, všeobecné vraždenie bude nevyhnutľné. Musíme nájsť novú cestu a rýchle opústiť starú. Smer, vedúci na túto novú cestu, už máme. Je to všeobecné národné hnutie, v ktorom sa opravdu môžeme spojiť a bojovať proti spoločnému nepriateľovi: židovsko-maďarsko-nemeckému fantomu, ktorý máme zničiť a zničiť musíme.

My sme národ malý, ale patríme do veľkej rodiny Slavianov. Slavian je však slabý a nesvorný, ale keď

Pane presidente

na druhý týden — 18. října — bude tomu pět let, co jste v Paříži prohlásil a svým podpisem stvrdil: Čsl. stát bude republikou. — V stálém snažení o pokrok zaručí úplnou svobodu přesvědčení,... svobodu slova a tisku. Také jste řekl: Jen si dobře představme, jaká sociální a politická síla spočívá v tom, že každý z nás smí osoby a poměry veřejně kritisovati. — Vydal jste heslo: Názor proti názoru. Proto Vás, pane presidente, prosíme, abyste i dnes, 5 let po vydání proklamace Č. S. R. dovolil, aby se lidu směla říci pravda.

V Čes. Budějovicích zavládla poslední dobou konfiskační prakse zvláštního druhu a vše, kde se mluví proti Židovstvu, věcně a kriticky, spadá pod zákon na »ochranu republiky« a jest šmahem konfiskováno. Letos nám byla zabavena již p á t á kniha. Kdyby tato konfiskační prakse měla zevšeobecněti, neposlouží ani státu a ještě méně Židům, pane presidente. Myslíme, že konfiskace nepomohou, jako nepomohly jiným státům, kde ani v takové míře, pane presidente, nejsou a nebyly prováděny jako ve svobodném, prý, Č. S. — U nás pomůže jedině poctivost — ve všech směrech a na všech místech — úcta k pravdě a vzájemná upřímná láska všech lidí, v nichž realistickou rozkladnou lučavkou nebyla dosud ubita láska k vlasti a rodnému jazyku.

Redakce.

Výhradní prodej pro Prahu má p. G. Soukup, novinářství a insertní kancelář Praha III., Chotkova 10.

túto nesvornosť odhodíme, budeme sa môcť smele podívať do očí našich nepriateľov. Načo sú nám Židia, prečo im dovoľujeme roztahovať sa medzi nami, prečo im pomáhame hromadiť vo svojich kapsách naše peniaze? Prečo necháme Nemcom a Maďarom nemčiť a maďarčiť naše deti, prečo sa rujeme medzi sebou, keď na naše zoslabnutie toľko nepriateľov čaká?

Bratia, na Slovensku je žalostný stav a náprava musí prísť, a to **vašou pomocou. Neverte informáciam tak zvaných českým novinám, lebo tie podporujú vládu, ktorá sama nechce dať nápravu. Podajme si bezprostredne ruky, zastaňme do šiku a žiadejme spoločne a pevne nápravu, ktorá je už veľmi potrebná, ak nechceme, aby na Slovensku vypukla bratrovražda, ktorá by potupovala nás samých!**

Na Slovensku sa utvorila Jednota Slovenských Junákov (J. S. J.), ktorá si vzala za cieľ získať ľud pre pozitívnu prácu a oddialiť ho od neplodnej politiky. — J. S. J. sa vzmáha veľmi pekne a chce viesť národ v nacionalistickom duchu a to preto, lebo jedine čistý nácionalizmus by vedel odstrániť nenávisť, ktorá sa rozosieva na Slovensku medzi Čechmi a Slovákmi. Ale na dosiahnutie nie je dostatočná len dobrá vôľa, než porozumenie a bratrská pomoc so strany českého národného hnutia, ktorú pomoc čakáme od povedomých národovcov, seskupených okolo časopisu »Náš Cíl.«

Dúfam, drahí bratia, že mi úplne uznáváte, aká je potrebná náprava na Slovensku, ktorá môže prísť hneď po odstránení idei čechoslovakismu. **Buďme my štátom, ako štátom, československým, ale tento štát tvoria národ český a národ slovenský, ale nikdy nie národ československý, lebo takého vobec nieto!** Aby táto náprava prišla, a to v tomto smysle, potrebujem byť nacionalistami. Ale nacionalizmus potrebujeme i pre niečo iného.

Po obecných voľbách sme sa presvedčili, že tak na Slovensku, ako v Čechách rozširuje sa židovský kommunizmus, boľševíctvo. Čo je najnebezpečnejšie, je to, že sa tento boľševizmus nerozširuje len v obecenstve medzi robotníkmi, ale i v armáde medzi vojskem. Že aké nebezpečenstvo zkrýva v sebe kommunismus, v tom nemusím hovoriť, ani to nikomu vysvetľovať. Proti tomuto nebezpečenstvu treba bojovať, treba ho rozšliapať ako jedovatého hada. Kommunisti nie veľmi vyberajú v prostriedkoch, ktorými bojujú a preto nepreberame ani my, ale držme sa hesla: Oko za oko, zub za zub!

Nie preto bojovali naši bratia legionári za republiku, za slobodnú vlasť, aby sa stala hniezdom boľševikov, abysme boli i naďalej utlačovaní, ale aby sme boli i v nej doma my a nie židovsko-kommunistickí befári.

Hore hlavu, zatni päsť a udri tam, kam treba!
Smelosť, statočnosť a napred!

Slovenský junák.

Pět knih

svazek 2. 3, 4, 5 minulého a první letošního ročníku bylo nám čsl. censurou zabaveno za dnů vlády volnomyšlenkářů, realistů, kteří prý se vyznačují láskou k pravdě a ctí prý každé přesvědčení. Hlavně poslední konfiskaci, vyvolanou zosobněným Zlem, které snaží se zničiti všecko, co neodpovídá česnekové vuni dnes tolik osvědčeného a dobře placeného kadidla, utrpěli jsme ohromnou ztrátu několika tisíc. Věříme však, že lid náš nedá zahynouti těm, kteří bijí se za suverenní právo Čechů a Slováků, věříme, že není dosud ubita poslední špetka lásky k vlasti, lásky k pravdě, pro níž podnikáme vše, aby národ Čechů a Slováků neutonul jednoho dne ve výkalech žido-germánských mozků spřežených na zničení Slovanstva — viz Rusko — a proto také na úplné hospodářské zničení Č. S. R. — A politická samostatnost, co jest nám platna bez hospodářské, kterou však u nás ovládá Žid.

Prosíme naše čtenáře snažně, aby sebemenším dárkem (který bude v listě kvitován) pomohli nám nést rány, které nám zasazují naši nepřátelé.

Ani proti »českým« bolševikům zástupci Č. S. R. vlády tak nepostupují, jako proti nám; ti nemají na sebe tolik udavačů jako my. Oni klidně ve svých listech i knihách mohou psáti o zbrojení, mohou svými »ideami« rozvracet klidné, neb o klíd se snažící národy, to všechno jest dobře, poněvadž pomáhají vyvolenému národu a nepíší proti němu, proto čs. censoři jejich listy podle zákona na »ochranu republiky« nezabavují. V Č. S. R. jsou bolševici stranou státotvornou, poněvadž po ruském vzoru chtějí zařídit stát.

Člověk česky nebo slovensky cítící se ptá: **Kde to jsme? Cítí naše úřednictvo vůbec ještě česky?**

Výnos přímých daní.

R. 1919 vynesly daně ty 759 milionů, r. 1920 vynesly 1.215, za rok 1921 vynesly 1.734 a r. 1922 vynesly 1.718 milionů Kč. Jak vidno, berní šroub dosáhnul roku 1921 svého vrcholu.

Dále to již nejde.

Daň z obratu vynesla r. 1920 celkem 449, r. 1921 vynesla 1.313 a r. 1922 vynesla 1.614 milionů Kč. — Berní výkazy za rok 1923 však oznamují klesání výnosu této daně.

Osevní plochy v Č. S. R. — Roku 1922 bylo v Č. S. R. zaseto:

Pšenice ozimá 531.980 hektarů, pšenice jarní 77.839 žito ozimé 837.560, žito jarní 22.520, ječmen ozimý 5.198, ječmen jarní 681.487, oves 842.462, kukuřice 160.744, fazole 10.585, hrách 24.562, čočka 5.205, vikev 51.388, koňský bob 9.309, řepka 3.810, mák 8.060, len 21.256, konopí 11.978, chmel 7.762, brambory 616.549, čekanka 8.437, cukrovka 232.454, krmná řepa 102.193, zelí 24.035, jeteliště 811.872, zelené krmivo 275.778, lousky dočkané 99.713, lousky trvalé 1,835.689, vinice 17.256 hektarů.

Statistika tato je velice zajímavá a dává nám jasný přehled zemědělské tvorby celé republiky.

Ukrajinští „hakenkreuzleři“.

Poslední dobou bylo založeno Ukrajinské národní kozácké tovaryšstvo, s kanceláří v Mnichově. Nová organisace má ve svém znaku veliký zahnutý kříž a také z jejích stanov a programu jest zříti, že napodobuje německé hakenkreuzlery. Co nás zajímá, jest, že především založena proti Židům. Státním občanem, podle ná-

rodního tovaryšstva kozáckého, může býti toliko kozák a kozákem jenom čistokrevný Ukrajinec. Žid jakožto cizinec nemůže býti občanem ukrajinského státu: Židovský majetek musí býti vyvlastněn; třeba provésti revisi zákonů a založiti ukrajinské zákonodárství na slavných tradicích ukrajinských a ne na římském právu, které prý podporuje zájmy světové Židovské internacionály; vlivy židovské musí býti vůbec vymýceny; jest třeba vytvořiti národní ukrajinský tisk, který by byl redigo-

Datum pošt. razítka.

Velectěný(á)

prosíme Vás snažně, abyste byl-a tak laskav-a a kde najdete upřímného vlastence, doporučoval-a naší knihovnu. V minulém ročníku Č. S. censura zabavila nám čtyři svazky — 2., 3., 4., 5., — a tyto dny zase první svazek II. ročníku. Toto řádění proti nám zavinil svazek V., jehož dokumentovanou pravdu nikdo nemůže vyvrátiti; proto moc ní tohoto světa snaží se za pomoci podřízených orgánů potlačiti každý upřímný a ve skutečný prospěch národa poctivě myšlený projev vlasteneckých, ponechávajíce naprostou volnost židovským nadpokrokářům (bolševikům a p.). Věříme pevně, že naši čtenáři nás neopustí a každý co nejdříve se postará, ne-li o několik, tedy aspoň o jediného nového předplatitele, poněvadž jenom tito — i kteří předplatné budou spláceti — dostanou všechny knihy, které dodatečně, ze známých důvodů, nebude možno koupiti. — Spoléháme na Vaši pomoc, že nám přispějete otevříti lidu oči v čas, než bude zničena poslední jiskérka opravdu národního — ne židovsky — českého či slovenského »obrození« — vlasteneckého cítění našeho národa. Jako jsme se snažili jednomyslně se dostati z otroctví Vídně, musíme se dostati ze zajetí židonadpokrokářské demoralisace a zkorumpovanosti v politice i národním hospodářství a vrátiti se na staré cesty národních poctivců, jako byl Havlíček a j. Pouze návrat k poctivosti, pracovitosti, pravdě a lásce k vlasti a rodnému jazyku nás zachrání!

ČESKÉ BUDĚJOVICE 744.

Za »Odkaz Žižkův«

Jan Cibuzar.

---

duchy germánsky, iredentisticky orientovaných hackenkreuzlerů, komandovaných z ciziny (jest lhostejno, je-li to Mnichov, Solnohrad nebo Linec), zrovna jako nemůžeme trpěti, tajné zbrojení bolševických band v Č. S. R., k čemuž jest Min. Nár. obrany zcela bezmocno a ač několikráte dostalo v čas upozornění o přepravě buď rozložených strojních pušek, nebo jiného váleč. materiálu, nikdy »nemohlo« nic zjistiti, třeba že máme armádu dvaadvacetitisíců tajných policistů. — Bratři nezapomínejte, že nepomůžete-li si vlastní silou, nikdo na světě Vám nepomůže a ze všech národů očekávejte nejméně pomoci od dnešních Němců, kteří sehráli velmi špatnou a národa nečestnou komedii se »svými« Židy vůči Rusku a Slovanstvu vůbec.

Na adresu »našich« hackenkreuzlerů jednou pro vždy pravíme: Suverením národem v Č. S. R. jsou a zůstanou jenom Čechové a Slováci. Ostatní všichni jste zde trpěnými hosty a radíme Vám i t. zv. »probouzejícím se Maďarům«, rovněž jako všem, byť i členy vlády byli, aby si dali zajíti chuť na trhací pokusy Československa. Nehrajte s ohněm, abyste se nespálili. Když se Vám u nás nelíbí a myslíte, že jste ve svých právech zkracováni — odejděte. Jistě Vás nikdo nezadrží. Trianonská smlouva Vás nezachrání, neboť k vybití své nacionality máte Němci dvě své vlastní veliké země a Maďaři také svou. Proč chcete právě v Č. S. R. uplatňovati své nacionalistické touhy, na úkor domácího obyvatelstva? Chceme mír, ale nesneseme provokací; nejsme baby, ani vláda, která, když dupnete, sloužila by Vám. Máme jasně před očima, co jste nám slibovali, kdybyste byli světovou válku vyhráli a myslíme, že by by bylo dobře, kdybyste, majíce tolik másla na hlavě z nedávných dob, se neukazovali tak často na českém, nebo slovenském obzoru. **Každý-li zapomíná, nezapomíná český vlastenec a slovenský junák. Pomezí bylo české a slovenské a zase bude české a slovenské.** Radíme Vám, Němcům i Maďarům, abyste zraků svých obrátili k svým spojencům Židům, a snažili se v prvé řadě celou svou silou se jich zbaviti. Pravíte, že bude jedna fašistická fronta v celé Evropě; připouštíme, ale rozhodně nesmí býti pod nejvyšším komandem Germánského, všeněmecké, žeroucího molocha Války. Jak chtěli byste míti jednotnou frontu s Čechy a Slováky, když v našich zemích děláte vlastní hnutí, na vlastní pěst proti integritě státu? Nemá-li vláda dosti síly proti Vašim rejdům zakročiti, učiníme tak my a to způsobem, že Vám před mezinárod. forem nebude zrovna volno, když stále voláte, že jste utiskováni. Bude-li kdy jedna fašistická fronta v Evropě — v což dnes těžko věřiti — bude v prvé řadě protižidovská, neb dokud si národové Evropští neuvědomí, že Židovstvo dnes je u vládců celého světa národem vyvoleným, hýčkaným (ovšem pouze pro jejich obrovskou finanční moc) — není možno mluviti na podkladě nacionalistickém o dorozumění národů evropských. Nejprve musí býti rozluštěna první a nejbolavější otázka, nejdříve musí býti odstraněno největší zlo, zahojena nejhroznější rána a potom jistě s klidnější myslí a chladnějším čelem přistoupí národové Evropy k luštění otázky o svém bytí nebo nebytí. **Před touto životní otázkou jde otázka Židovstva a jeho nádeníků.**

Upozorňujeme

naše čtenáře, že v letošním ročníku naší knihovny budou otištěna vzácná dvě díla, která ovšem budou zasílána pouze předplatitelům, poněvadž tisk knih bude pro velké vydání omezen pouze na tento počet a nebudé tedy možno jednotlivě knihy si koupiti. Doporučujeme proto našim čtenářům, aby laciného předplacení včas co nejvíce užili a svým známým doporučili. První svazek »Cihláři«, jehož děj vzat ze skutečného života, líčící, proč dělnictvo otročí, byl zabaven a jest tedy předplacení na 5 brož. knih Kč 35, vázané Kč 50 na 3 měsíční splátky. Nechť nikomu nechybí dokumenty o svobodě a demokracii podle představ obrsocialistů a obrpokrokářů.

K placení knihy »Cihláři« použijte lask. složenek, vložených do 6. svazku I. ročníku.

Výhradní prodej pro Prahu má p. G. Soukup, novinářství a insertní kancelář Praha III., Chotkova 10.

túto nesvornosť odhodíme, budeme sa môcť smele pozerať do očí našich nepriateľov. Načo sú nám Židia, prečo im dovoľujeme roztahovať sa medzi nami, prečo im pomáhame hromadiť vo svojich kapsách naše peniaze? Prečo necháme Nemcom a Maďarom nemčiť a maďarčiť naše deti, prečo sa rujeme medzi sebou, keď na naše zoslabnutie toľko nepriateľov čaká?

Bratia, na Slovensku je žalostný stav a náprava musí prísť, a to vašou pomocou. **Neverte informáciam tak zvaných českých novinám, lebo tie podporujú vládu, ktorá sama nechce dať nápravu. Podajme si bezprostredne ruky, zastaňme do šiku a žiadejme spoločne a pevne nápravu, ktorá je už veľmi potrebná, ak nechceme, aby na Slovensku vypukla bratrovražda, ktorá by potupovala nás samých!**

Na Slovensku sa utvorila Jednota Slovenských Junákov (J. S. J.), ktorá si vzala za cieľ získať ľud pre pozitívnu prácu a oddialiť ho od neplodnej politiky. — J. S. J. sa vzmáha veľmi pekne a chce viesť národ v nacionalistickom duchu a to preto, lebo jedine čistý nacionalizmus by vedel odstrániť nenávisť, ktorá sa rozosieva na Slovensku medzi Čechmi a Slovákmi. Ale na dosiahnutie nie je dostatočná len dobrá vôľa, než porozumenie a bratrská pomoc so strany českého národného hnutia, ktorú pomoc čakáme od povedomých národovcov, seskupených okolo časopisu »Náš Cíl.«

Dúfam, drahí bratia, že mi úplne uznáváte, aká je potrebná náprava na Slovensku, ktorá môže prísť hneď po odstránení idei čechoslovakismu. **Buďme my štátom, ako štátom, československým, ale tento štát tvoria národ český a národ slovenský, ale nikdy nie národ československý, lebo takého vôbec nieto!** Aby táto náprava přišla, a to v tomto smysle, potrebujem byť nacionalistami. Ale nacionalizmus potrebujeme i pre niečo iného.

Po obecných voľbách sme sa presvedčili, že tak na Slovensku, ako v Čechách rozširuje sa židovský kommunizmus, boľševíctvo. Čo je najnebezpečnejšie, je to, že sa tento boľševizmus nerozširuje len v obecenstve medzi robotníkmi, ale i v armáde medzi vojskem. Že aké nebezpečenstvo zkrývá v sebe kommunismus, v tom nemusím hovoriť, ani to nikomu vysvetľovať. Proti tomuto nebezpečenstvu treba bojovať, treba ho rozšliapať ako jedovatého hada. Kommunisti nie veľmi vyberajú v prostriedkoch, ktorými bojujú a preto nepreberame ani my, ale držme sa hesla: Oko za oko, zub za zub!

Nie preto bojovali naši bratia legionári za republiku, za slobodnú vlasť, aby sa stala hniezdom boľševikov, abysme boli i naďalej utlačovaní, ale aby sme boli i v nej doma my a nie židovsko-kommunistickí befári.

Hore hlavu, zatni päsť a udri tam, kam treba!
Smelosť, statočnosť a napred!

Slovenský junák.

Pět knih

svazek 2. 3, 4, 5 minulého a první letošního ročníku

bylo nám čsl. censurou zabaveno za dnů vlády volnomyšlenkářů, realistů, kteří prý se vyznačují láskou k pravdě a ctí prý každé přesvědčení. Hlavně poslední konfiskaci, vyvolanou zosobněným Zlem, které snaží se zničiti všecko, co neodpovídá česnekové vůni dnes tolik osvědčeného a dobře placeného kadidla, utrpěli jsme ohromnou ztrátu několika tisíc. Věříme však, že lid náš nedá zahynouti těm, kteří bijí se za suverenní právo Čechů a Slováků, věříme, že není dosud ubita poslední špetka lásky k vlasti, lásky k pravdě, pro níž podnikáme vše, aby národ Čechů a Slováků neutonul jednoho [illegible] žido-germánských mozků spřežených

275.778, lousky dočkané 99.713, lousky trvalé 1,855.089, vinice 17.256 hektarů.

Statistika tato je velice zajímavá a dává nám jasný přehled zemědělské tvorby celé republiky.

Ukrajinští „hakenkreuzleři“.

Poslední dobou bylo založeno Ukrajinské národní kozácké tovaryšstvo, s kanceláří v Mnichově. Nová organisace má ve svém znaku veliký zahnutý kříž a také z jejích stanov a programu jest zřiti, že napodobuje německé hakenkreuzlery. Co nás zajímá, jest, že především založena proti Židům. Státním občanem, podle ná-

rodního tovaryšstva kozáckého, může býti toliko kozák a kozákem jenom čistokrevný Ukrajinec. Žid jakožto cizinec nemůže býti občanem ukrajinského státu: Židovský majetek musí býti vyvlastněn; třeba provésti revisi zákonů a založiti ukrajinské zákonodárství na slavných tradicích ukrajinských a ne na římském právu, které prý podporuje zájmy světové Židovské internacionály; vlivy židovské musí býti vůbec vymýceny; jest třeba vytvořiti národní ukrajinský tisk, který by byl redigován a financován toliko Ukrajinci; také literatura musí býti očistěna; založení národní církve (ne však jako v Č. S. R. realisticky, t. j. židomilně orientované, proti Slovanstvu — pozn. red.), utvoření svazu černomořských států, znárodnění bank a průmyslových podniků, pozemková reforma (ne však zase jako v jistém státě dávají rodnou zemi přivandrovalým cizákům hlásajícím všude internacionálu a rozvrat — pozn. red.), která by dala půdu všem kozákům a veteránům Ukrajinské armády; trest smrti pro lichváře atd. To jsou zhruba cíle ukrajinských hakenkreuzlerů, cíle jistě krásné a vznešené, jenom bychom na jejich adresu dovolili si napsati

Bratří! Vítáme Vaše obrodné a očisťující hnutí a jsme přesvědčeni pevně o tom, že všecky národy se jednoho dne spojí na základě poctivého, nezištného a vše pro celek, nic pro jednotlivce, obětujícího vlastenectví. Upozorňujeme Vás však na nebezpečí, jemuž se vydáváte, jsouce v tak úzkých stycích s Němci. Nezapomínejte, prosíme Vás, že Oni, jako hlásali internacionalism a předpisy, které proň vydali, nikdy sami nedrželi, neboť pro ně internacionalism znamenal silné Germánstvo — tak dnes hlásají germánský nacionalism. To není to naše české, nebo slovanské národní cítění, bez roztahování se, bez ubíjení sousedů, národní a vlastenecké cítění a myšlení, které nedopustí, aby jediný centimetr domácí půdy byl nám brán, aby jediné dítě bylo poněmčováno, aby v hranicích naší země, tedy našeho majetku, roztahoval se a poroučel cizinec, třeba byl hostem, vlastenecké cítění, které nesmí a nemůže uznati několik cizích národností, nebo zas za stejné, suverenní pány v hranicích naší země. Oni hlásají nacionalism, a to znamená, že nechtějí se podrobti mírovým smlouvám, nechtějí klidné soužití se svými sousedy a pomocí Židovstva, do něhož na jedné straně kopají, snaží se rozdmychali nový evropský požár, který má v r. 1925 vzplanouti, aby Germánští nacionalisté dostali zpět co jim bylo vzato a ještě aby pro svoji panovačnost urvali, co se urvati dá. Němečtí hakenkreuzleři by nám nevadili, kdyby si uprostřed vlastních hranic čistili; nemůžeme však rozhodně připustiti, aby uprostřed našich hranic, v naší zemi, našem to majetku, tvořili se tlupy germánsky, iredendisticky orientovaných hackenkreuzlerů, komandovaných z ciziny (jest lhostejno, je-li to Mnichov, Solnohrad nebo Linec), zrovna jako nemůžeme trpěti, tajné zbrojení bolševických band v Č. S. R., k čemuž jest Min. Nár. obrany zcela bezmocno a ač několikráte dostalo v čas upozornění o přepravě buď rozložených strojních pušek, nebo jiného válеč. materiálu, nikdy »nemohlo« nic zjistiti, třeba že máme armádu dvaadvacetitisíců tajných policistů. — Bratři nezapomínejte, že nepomůžete-li si vlastní silou, nikdo na světě Vám nepomůže a ze všech národů očekávejte nejméně pomoci od dnešních Němců, kteří sehráli velmi špatnou a národa nečestnou komedii se »svými« Židy vůči Rusku a Slovanstvu vůbec.

Na adresu »našich« hackenkreuzlerů jednou pro vždy pravíme: Suverením národem v Č. S. R. jsou a zůstanou jenom Čechové a Slováci. Ostatní všichni jste zde trpěnými hosty a radíme Vám i t. zv. »probouzejícím se Maďarům«, rovněž jako všem, byť i členy vlády byli, aby si dali zajíti chuť na trhací pokusy Československa. Nehrajte s ohněm, abyste se nespálili. Když se Vám u nás nelíbí a myslíte, že jste ve svých právech zkracováni — odejděte. Jistě Vás nikdo nezadrží. Trianonská smlouva Vás nezachrání, neboť k vybití své nacionality máte Němci dvě své vlastní veliké země a Maďaři také svou. Proč chcete právě v Č. S. R. uplatňovati své nacionalistické touhy, na úkor domácího obyvatelstva? Chceme mír, ale nesneseme provokací; nejsme baby, ani vláda, která, když dupnete, sloužila by Vám. Máme jasně před očima, co jste nám slibovali, kdybyste byli světovou válku vyhráli a myslíme, že by by bylo dobře, kdybyste, majíce tolik másla na hlavě z nedávných dob, se neukazovali tak často na českém, nebo slovenském obzoru. **Každý-li zapomíná, nezapomíná český vlastenec a slovenský junák. Pomezí bylo české a slovenské a zase bude české a slovenské.** Radíme Vám, Němcům i Maďarům, abyste zraků svých obrátili k svým spojencům Židům, a snažili se v prvé řadě celou svou silou se jich zbaviti. Pravíte, že bude jedna fašistická fronta v celé Evropě; připouštíme, ale rozhodně nesmí býti pod nejvyšším komandem Germánského, všeněmecké, žeroucího molocha Války. Jak chtěli byste míti jednotnou frontu s Čechy a Slováky, když v našich zemích děláte vlastní hnutí, na vlastní pěst proti integritě státu? Nemá-li vláda dosti síly proti Vašim rejdům zakročiti, učiníme tak my a to způsobem, že Vám před mezinárod. forem nebude zrovna volno, když stále voláte, že jste utiskováni. Bude-li kdy jedna fašistická fronta v Evropě — v což dnes těžko věřiti — bude v prvé řadě protižidovská, neb dokud si národové Evropští neuvědomí, že Židovstvo dnes je u vládců celého světa národem vyvoleným, hýčkaným (ovšem pouze pro jejich obrovskou finanční moc) — není možno mluviti na podkladě nacionalistickém o dorozumění národů evropských. Nejprve musí býti rozluštěna první a nejbolavější otázka, nejdříve musí býti odstraněno největší zlo, zahojena nejhroznější rána a potom jistě s klidnější myslí a chladnějším čelem přistoupí národové Evropy k luštění otázky o svém bytí nebo nebytí. **Před touto životní otázkou jde otázka Židovstva a jeho nádeníků.**

Upozorňujeme

naše čtenáře, že v letošním ročníku naší knihovny budou otištěna vzácná dvě díla, která ovšem budou zasílána pouze předplatitelům, poněvadž tisk knih bude pro velké vydání omezen pouze na tento počet a nebudé tedy možno jednotlivé knihy si koupiti. Doporučujeme proto našim čtenářům, aby laciného předplacení včas co nejvíce užili a svým známým doporučili. První svazek »Cihláři«, jehož děj vzat ze skutečného života, líčící, proč dělnictvo otročí, byl zabaven a jest tedy předplacení na 5 brož. knih Kč 35, vázané Kč 50 na 3 měsíční splátky. Nechť nikomu nechybí dokumenty o svobodě a demokracii podle představ obrsocialistů a obrpokrokářů.

K placení knihy »Cihláři« použijte lask. složenek, vložených do 6. svazku I. ročníku.

Generál Gajda.

Čsl. Obec Leg., ve vážné a pro legionáře rozhodné chvíli se ozval dopisem, k sjezdu Č. O. L. Legionářstvo u nás odcizuje se svému poslání a místo účelům a cílům všenárodním slouží účelům stranickým, určité klice. Několikráte vážné hlasy pozvedly se proti stranickému, socialisticky třídnímu židogermánsky internacionalistickému ústředí Č. O .L., řízenému také legionáři Patejdlem a Sychravou. Než marně. Ústředí této instituce jest bezpochyby dotováno cizími penězi, že všecko pomyšlení národní odmítá a nazývá reakcí. Generál Gajda ve svém listě praví: »Dokud jen národní myšlenka žila mezi námi a dokud my žili jsme jen pro ni, byli jsme svorni, silni, vítězní... A nyní opět předstupuji před Vás lidé, kterým myšlenka národní jest věcí vedlejší, lidé, kteří by chtěli Vám i sobě namluviti, že naše hnutí netryskalo jen ze žhavé lásky k národu, že nebylo výhradně hnutím osvobozenským, ba dokonce, že nebylo výhradně ani hnutím národním. Lidé, kteří svým nevážným a odpuzujícím jednáním politickým prohráli legionářstvu mravní úvěr u celého národa a přivedli legionářstvo na pokraj všeobecné neúcty. Jsou to tiž, kteří oslav našich velikých mrtvých zásadně se neúčastní, kteří slovo vlastenec nepíší jinak, než v uvozovkách, kteří za ty činy legií, jichž pohnutkou bylo výhradně cítění národní se — stydí! . . . Proč trpíte v čele Obce lidí, kteří myšlenku národní, jež dala legionářství počnět, život a všechnu mravní sílu, tupí a zesměšňují? — Kteří o vřelém cítění vlasteneckém se vyjadřují jenom s ironií a posměchem? Kteří svým jednáním jsou s to, učiniti Vás nenáviděnými v očích národa . . . A jestliže mně bolí, když vidím, že legionářstvo jde dnes z porážky do porážky a že ani zdaleka nezastává svého úkolu v životě národním, bolelo by mně dvojnásob, kdyby legionářstvo bylo representováno lidmi, kteří buď nechápou, buď nechtějí chápati boj za myšlenku legionářskou poctivěji a důstojněji — kdyby toto legionářstvo stalo se vlivem jich co do vývoje národa živlem zhola podřadným . . . Vynasnažme se, aby za representanty legionářstva do ústředí Obce zvoleni byli bratří národně smýšlející, nebojácní a poctiví, bez ohledu na to, jaké třídě sociální přináležejí. Jen to buď měřítkem u nás, nikoliv stranická příslušnost. Nezapomeňte, že legionářstvo jako celek patřilo a patří celému národu a musí býti v prvé řadě oporou státu a národa. Myšlenka národní musí býti vyzdvižena vysoko — nad všechny zájmy stran a tím výše nad zájmy lidí, kteří dnes se namáhají, aby legionářstvo sloužilo zájmům strany a jednotlivců. — A bude-li myšlenka národní pro nás vším, bude-li jedině vřelá láska k národu naším politickým vyznáním, posloužíme tak nejlépe národu, Vlasti i sobě. — Váš generál Radola Gajda.«

Na tento mužný projev, svědčící pouze o poctivém ideálu legionáře, jak si ho národ vysnil, jak se k němu modlil a o spasení prosil, ozývají se různé hasy: Světlé i tmavé »Právo« se svými odpadkovými stokami okresními, t. zv. »České« Slovo se svou smečkou, německé listy, rovněž i celá hradní klika se rozštěkala a vším, co tyto »žurnály« právě mají po ruce, hází se po generálovi Gajdovi. Inu, pouze na strom, který nese ovoce, házejí uličníci kamením. Každý by čekal, že vedení Č. O. L. se změní ve prospěch národa Čechů a Slováků, ve prospěch a na uhájení — dnes silně otřesené — cti legionářstva. Na sjezdu Patejdl, ministerský rada a s dopuštěním legionář odpovídal na pilný návrh Gajduv a článek pplk. Medkův v »Lidových Novinách« — a generál Gajda prohlásiv čestně, že není příslušníkem strany nár. demokratické, ani žádné ze skupin fašistických, že nechtěl tahati legionáře na pravo, ale myslil to poctivě, chtě aby legionářstvo bylo národním elementem a bratrstvem . . . odešel ostentativně ze sjezdu. **Ukončením sjezdu v Bratislavě není ukončen boj legionářů národních proti mezinárodním, svedeným, socialistickým.**

Na sjezdu jménem brněnské župy učinil legionář Tomeš prohlášení, v němž potvrdil, že brněnská župa je v opposici proti vedení Č. O. L.

Sjezd byl ukončen a eskamotérskému umění takélegionáři Sychrava, Patejdl, David se podařilo přes pozornohodný projev legionáře Vávry, který žádal, aby Obec přestala sloužiti určité politické straně a prohlášení legionáře Holečka, žádajícího odpolitisování Obce a vyslovující vřelé sympatie generálovi Gajdovi a stížnost legionáře Smrčky a Fiedlera na nedostatečné hájení českých menšin ve zněmčeném území, na bezmocnost vlády, zejména ministra vnitra (proti nám má moci dost, pozn. red.) při postupování proti německému úřednictvu, které chikanuje české menšiny — udržeti vedení (asi na rozkaz svých masodárců, pozn. red.), v dosavadních rukou. Vše zůstává při starém. **Č. O. L. má nadále ráz socialistický na povrchu, uvnitř však to kvasí a nepřestane, dokud se Obec neočistí od lidí, kteří z bývalých bojovníků za osvobození — sami nikdy pušku nevidíce — snaží se učiniti janičáry židogermánského, třídního socialismu.**

Národohospodářská jednota v Praze.

(N. H. J. I. Rytířská ul. č. 31.)

»Program N. H. J., která byla vyvolána nutnou potřebou, jakmile začaly široké vrstvy národa chápati nutnost obrození hospodářského, vychází od povinnosti spotřebitele, aby kupoval od českého obchodníka a žádal domácí výrobek, vede obchodníka k domácímu továrníkovi, výrobci a velkoobchodníkovi, oživuje podnikavost, aby tím českému dělníku, jako všem vrstvám ostatním byla dána existence doma. Ozdravěním našeho(?) trhu chce posíliti výrobce a obchodníka českého, a tím i existenci národa. Chceme silný neodvislý (sic!) národ a všechny jeho vrstvy — výrobce, peněžnictví, obchod i dělnictvo . . .« praví se ve IV. Adresáři dodavatelů, který má býti příručkou pro české obchodníky, živnostníky atd. Adresář sestaven inž. Bedř. Mansfeldem a JUDr. Michalem Navrátilem.

A dále čteme: »Jednou z nejdůležitějších pomůcek hospodářského sebepoznání národů jsou obchodní a výrobní adresáře . . . Adresář »Naše Prameny« jest ovšem stále jenom výsekem z vyvinutého hospodářského života českého(!) který se vzácně(!!) projevil při našem státním osamostatnění . . . V zájmu hospodářského povznesení všech tříd národa a obrození našeho samostatného státu jest (adresář) nejúčinnější propagace české výroby, českého průmyslu a českého obchodu . . . Pracujeme pro české výrobce, doporučujíce jich výrobky, pro naše(!) obchodníky, získávajíce jim nákupní prameny a odběratele, pro spotřebitele, ukazujíce levné a dobré české výrobky. —

Nechť tedy všichni bez rozdílu přihlásí se k nám a podporují dílo **českého obrození (!)** Více pracovníků, více dobré vůle, **více českého charakteru (!!) a zabezpečíme existenci živlu českého.** K tomu agitujme a pracujme. — Sami sobě pomozme k lepší budoucnosti a k blahobytu svému národu . . .«

Tak pěkně k srdci mluví první stránky adresáře. — Uvnitř však najdete spoustu nejrůznějších exotických jmen: Union, Teluria, Amylon, Ambrosia, Bohemie, Melartos, Nora, Orient, Lakmé, Société, Triumf, Vega, Zora, Rima, Lignea, Metria, Teerag, Slavonia, Saponia, Lux, Aide, Orion, Patria, Delta, Voko, Flexo, Styl, Falx, Květoslava, Thetis, Hercules, Pluto, Elektron, Farmaka, Galma, Luka, Rozvoj atd., z nichž ovšem není jasno, neskrývá-li se pod firmou zarytý Němec, neb dokonce člověk jiné rasy, který za české nebo slovenské peníze působí rozvrat v našich zemích a bývá u nás zvykem, že v každé takové společnosti jest při začátku aspoň jeden, který se v brzku podle slov starého zákona rozmnoží. **Bylo by dobře, kdyby anonymní společnosti nesly jméno zodpovědného člověka, který by ručil za poctivý, český charakter firmy, aby české obecenstvo nebylo klamáno.** N. H. J. měla by zjistiti, kdo se pod anonymní firmou skrývá a zaříditi se dle toho.

Proto však nečiníme výtku N. H. J., ale že doporučuje firmy skutečně cizácké, to nemůžeme zamlčeti a **veřejně tu nepřístojnost přibíjíme na pranýř, hledbá-li se N. J. H. prací za obrození českého charakteru.** — Či jsou jména: K. Schulz, Frant. Fuchs, K. Horn, Popp, Schaller Frant., Schalk K., Götzl, Butta, Fischa, Polak, Leinar, Lux Karel, Hofmann Otto, L. Schulz a spol., Knoflíček, Šilling, Šmahel, Suchařípa, Wilt a spol., Karel Pick, Richard Arent, Herrmann Jos., Lengsfeld, Volhryzek Rudolf, Nohel, Scholz Eduard, Glanc Alois, Beneš nebo -sch, Sinek Bohumil, Holzer Julius, Benz L., Klotz Otto, Fromowitz L., Groh, Gross, Gubik, Julius Gradwohl, Robiček, Scholle Frant., Fürth Vít, Vorlíček, Bauch Th. atd. česká? Není jasně zříti, že mnohá jsou popřevratově česká a patří z brusu novým popřevratovým »Čechům« značky »co se nám Tschechoslovakhen může stihát? Korunu všemu však staví N. H. J. na str. 88., kde půlstránkovým insertem doporučuje »Wiltu« — a na str. 90 velkovýrobce likérů **J. Khom** (v tom už není předpřevratový Khón) a velikého výrobce slavné Guiottky L. Wantocha, a na str. 138 doporučuje »Sana«, továrna margarinu a požívatin, dř. Karel Werfel, Praha, který v 1. čísle »Khongrese Zeitung« XIII. židovského khongresu v Karlových Varech r. 1923 měl následující, ovšem německý, insert:»**Jediná košer náhražka másla, vyrobená z nejjemnějšího rostlinného tuku pod dozorem Jeho Ctihodnosti pana vrchního rabína dra. Brody, Praha**; jediná výroba »Sana«, spol s r. o. Praha II., Půjčovní (dříve Carl Werfel).

Myslíme, že jednání N. H. J. jest trestuhodné a její odvaha po »ozdravění« českého hospodářského života, který — dle jejích slov — »vzácně se projevil při našem státním osamostatnění«, asi způsobem N. H. J. v jejím Adresáři, nesmí jíti do nekonečna a musí býti energicky zakřiknuta. — Adresář ve svém »upozornění« praví, že prodchnut jest »jako Jednota sama duchem úplné a ryzí snášenlivosti a dalek toho, aby činil nátlak v jakémkoli směru.« Jde-li ovšem ta »úplná a ryzí snášenlivost« tak daleko, že doporučuje germánské a židovské výrobky a tvrdí, že »podporuje dílo českého obrození«, pak ovšem musíme prstem na ni ukázati, jako na služku cizáctva, která pod farizejskou rouškou chce se vetříti v přízeň českého živnostnictva všech stavů; pak musíme ji pranýřovati, poněvadž nechce dokonati dílo českého obrození v duchu českého charakteru, nechce zabezpečiti existenci českého živlu, ale jest pomocnicí realistů-obrpokrokářů, jichž cílem jest hospodářské i mravní zničení Slovanstva vůbec. Proti moru realistů, sluhů germánského Židovstva, nemůžeme se brániť jinak, než-li pranýřováním všeho, co pod českou firmou, českým jménem a za české peníze vnucuje se jako poctivě české.

Končíme slovy N. H. J.: »Více pracovníků, více dobré vůle, více českého (to znamená nežidovského) charakteru a zabezpečíme existenci živlu českého.« Dodáváme: Ten český charakter, poctivý, nezištný, nezlomný, musí býti v první řadě ve hlavách všech jednotek, které pro hospodářské obrození pracovati chtějí. Budouli nám však vedoucí kruhy pod rouškou češství, slovanství, obrození, charakteru, úplné a ryzí snášenlivosti doporučovati Židy a Němce — nevím, kdy ten domácí výrobek, domácího továrníka nebo živnostníka najde domácí spotřeby a kdy ozdraveny budou poměry v národě Čechů a Slováků.

Poněvadž chceme podniknouti hospodářskou akci ve prospěch českých, slovenských, nežidovských obchodníků, průmyslníků a živnostníků všeho druhu, prosíme o zasílání adres firem doporučení hodných všech odborů. Nebudeme vybírati poplatků, nebudeme chtíti inserci, nebudeme stavěti organisace, chceme poukazovati, aby u českých, poctivých firem bylo kupováno, aby u nich český člověk kryl veškery své potřeby a nedal haléře našim odvěkým nepřátelům, kteří prohlásili, že mapa Č. S. R. musí zmizeti z mapy Evropské. Nekupujte u svých nepřátel — nepodporujte je hospodářsky — nebudou Vás bíti politicky a ničiti hospodářsky. Dnešní korupce hospodářské jsme vinni všichni, proto zase všichni musíme se snažiti ji odpomoci.

Prosíme, abyste nezapomínal při žádné příležitosti na náš tiskový fond. I sebemenší dáreček bude v listě uveřejněn.

Dr. Engliš přednášel Židům v Berlíně.

Česká koresp. kancelář zaslala 21. září 1923 tuto zprávu:

»Z Berlína, 20. září. Československý poslanec prof. dr. Engliš přednášel včera v Berlíně na pozvání »Berliner Mittwochgeselschaft« o československé měnové politice. Jménem společnosti, která sdružuje vynikající státníky, hospodářské politiky, publicisty a zástupce hospodářského života, pozdravil dr. Engliše prof. dr. Ludv. Stein. (!) V přednášce, která trvala půl druhé hodiny, doložil prof. Engliš jasně, že československá měna stala se jednou z nejlépe založených měn evropských. Následovala rozprava, která potrvala téměř do půl noci a na niž brali účast také bývalý říšský ministr financí Dernburg (!), známý národohospodář dr. Julius Wolf (!) a šéfredaktor »Voschische Ztg.« Bernhard (!). Na dotazy za rozpravy vznesené, odpověděl dr. Engliš v doslovu;

vývody dra. Engliše vzbudily zcela mimořádný zájem a byly přijaty se živým souhlasem.

Všichni zde uvedení posluchači jsou známé židovské finanční kapacity Německa. Dr. Engliš, zda je sám Žid — nevíme — byl, jak známo, odpůrcem deflační politiky Rašínovy a je jím patrně dosud. Nechce, aby česká koruna platila více v Curychu jak 16 švýcarských franků za 100 Kč.

»Doporučuješ-li demokratismus, musíš jej doporučovati v prvé řadě sobě« —

Demokratism nezná jen rovnost politickou, nýbrž též hospodářsko-sociální, mravní, náboženskou a duchovní vůbec — —

»Pravda musí býti pravdou pro všechny.«

T. G. Masaryk.

»Českost«Židů živelně se projevila při obecních volbách v Čes. Budějovicích, kde Němci získali o s m mandátů.

Srdce bolí

čteme-li výsledky voleb na sesterské Slovači.

Bratislava: Židé 4, komunisté 7 mandátů, Ružomberk 2, 8, Žilina 5, 7, Holič 4, 4, Hlohovec 4, 7, Šaštín 3, 0, Nové Město n. V. 9, 6, Nitr. Žabokreky 93, 0 hlasů, Nitra 6, 5 mand., Prešov 2, 0, Račištorf 0, 11, Trenč. Teplá 2, 0, Trenč. Teplice 4, 0, Trenčín 6, 8, Nové Zámky 880, 555 hlasů, Piešťany 6, 7 mand., Veľké Topoľčany 10, 6, Slov. Meděr 0, 353 hlasů, Sv. Jur 91, 0, Hrboltová 0, 106, Lisková 0, 125, Močonk 0, 291, Dubnica: Sdruž. Židů 46 hlasů, Dechtice komun. 165 hlasů, Ilava 3, 0 mand., Nové Zámky 4, 2, Stupava 3, 0, Vrbové 5, 0, Devínské Nové Ves 0, 2, Jablonica 1, 0, Špan. Dolina 0, 168 hlasů, Drahovce 19 hlasů, 4 mand., Siladice 0, 55, hlasů, Lopej 0, 4 mand., Bardiov orthodoxní Židé 4, zionisté 3, komun. 3 mand., Prešov Židé 0, komun. 160 hlasů, Dolný Kubín 3, 0 mand., Trnava 5, 7, Kežmarok 6, 11, Levoča 3, 7, Spišská Belá 3, 8, Šala n. Váhou 2, 6, Špiš. Nová Ves 2, 2, Nová Lehota 0, 8, Naháč 0, 65 hlasů, Časta 0, 1 mand., Beregsáz 0, 5, Sereď 417, 0 hlasů, Senica 222, 0, Brodské 0, 6 mand., Nádaš 1, 0 mand., Poprad 0, 6, Báň. Bystrica 4, 6, Sv. Beňadik 148, 0 hlasů, Pudmerice 0, 8 mand., Lučenec 0, 14, Častá spojených žido-socialisticko-agrár. 6 mand. a 1 mand. kom.

Podáváme čtenářům malý jenom obrázek. Nyní si přičtěte k těmto číslům ještě mandáty stran socialistických a uznáte, že 50% Slovenska drží v rukou Židé, samostatný národ, menšina v Č. S. R. ovšem s právem většiny. — A Praha jest daleko, neslyší volání bratří a slyší-li, tož jim pošle jako všude »vybrané«, puncované obrpokrokáře-židomilce a ti dorazí vše, co jest po slovensku zdravým, svébytným. Smutné budou ty konce, smutný bude rok pětadvacátý.

Karel Pergler:

Za nového režinu.

(IV. pokrač.)

Tokijský komplot. — Beneš Eliášovou implikován.

Jest prostě nepravdou, že proti mně bylo zakročeno k vůli Novákovi. Beneš zakročil teprve, když viděl, že jsem na stopě tokijského komplotu a jeho podílu na něm.

Dne 15. března došel na legaci výměr, zvyšující plat Reichmannův a odhalující zkorumpovanost. B. Eliášová viděla výměr v pokoji p. Kizlinka a poznamenala: »Tedy tak si ho B. platí.« Sdělila Kizlinkovi věci obsažené v písemné výpovědi, kterou pak dala mně. Výpověď zní takto:

»Panu Karlu Perglerovi, mimořádnému vyslanci a splnomocněnému ministru R. Č. S. v Tokiu.

Pane vyslanče.

Po dlouhém uvažování o všem tom, co se zde událo, přicházím k závěrům, které mne děsí přímo — děsí, neboť věřila jsem lidem, o kterých jsem měla dobré mínění a na základě jejich informací považovala jsem se ovšem mohla súčastnit jen slovy: Já o tom zcela bylo křivděno, za člověka nespravedlivého a nečestného. **Viděla jsem však, jak jedno obvinění za druhým padalo a rozplynulo se v nic, jakmile přišlo do pravého osvětlení.** Opakuji: děsí mne to, neboť nemohli to býti lidé dobří a čestní, kteří stavěli se za nepravdy, jimiž mohli poškoditi ne tak osoby jako stát — Republiku samu.

Stojím nad těmito závěry, uvažuji dále a cítím, že má-li moje svědomí zůstati klidným a čistým, musím zabrániti dalším nesprávnostem, pokud je to v mé moci, musím odhaliti nesprávnosti, kterých jsem byla svědkem, a za které tímto vědomím nesu spolu zodpovědnost.

Bylo to aféra s hedvábím, které prý jste si dal poslati na vyslanectví pro svého krejčího, abyste japonský erár tím ošidil o povinné clo z dovozu. Aféru vedl pan Jakub Růžička. Byla jsem povolána k jednání o této věci do bytu leg. tajemníka dra. Reichmanna. Jednání jsem se ovšem mohla súčastniti jen slovy: Já o tom zcela ničeho nevím, neviděla jsem to. Byl to hlavně Růžička, který horoval o Vašem zničení a dožadoval se mravní opory od dra. Reichmanna. Dávám Vám tuto oporu — jednejte: řekl tedy dr. Reichmann; »viděl jsem to hedvábí, je to tak.« Druhý den přinesl mi Růžička sestylisované udání, abych je přeložila do angličiny, že s tím půjde do japonského zahraničního úřadu. »Takové věci přece nemohu dělat, opakuji Vám svou radu od večeře; nedělejte zde Republice ostudu. Máte-li něco, co je skutečně špatné, jděte s tím k nám do Republiky,« řekla jsem mu. Odešel domů a za chvíli se vrátil. »Doktor řekl, že je to all right, máte to přeložit.« Za nedlouho potom, když po odjezdu Novákově byli jsme všichni ve Vaší pracovně, řekl tam dr. Reichmann přede všemi: »Vždyť ono to s tím hedvábím nebylo tak, jak to Růžička říká«. — Nejde mi s mysli: proč tedy stál za tím člověkem tehdy, proč mu dával mravní oporu k jednání? Neboť Růžička udání v japonském ministerstvu zahraničním na policejním ředitelství učinil, jak mně sdělil. Ptala jsem se překvapeně: »Ví o tom doktor?« »Ví,« zněla odpověď, »vždyť mi řekl, »abych to udělal.«

Dále jsou tu zadržené a otvírané dopisy; Růžička je zadržel, dr. Reichman otevřel, přečetl a zalepil — a věc pak popřel. Povídali si o tom v mé pracovně, prořekli se nejdříve, neboť prý mně o tom povědět nechtěli, ale pak o tom mluvili bez obalu, jak to otvírali a co tam stojí. Jenom z této věci samé mně bylo hrozně úzko. Vědomost o tom mne tížila jako spoluvina. Měla jsem z toho v hlavě plno zmatků: Co dělat, když tu jde o mého představeného v úřadě?

Růžička odešel náhle, nuceně a po všem tom, co jsem poznala po jeho odchodu, vidím, že s ním jednáno bylo opravdu ohleduplně. - Ale zuřil. Nelze to jinak vystihnouti. »Však já napíšu do novin o těch věcech, však já oznámím na policii ještě, jak to s Novákem bylo a proč to bylo«, zněly jeho řeči.» Prosím Vás, už nic nedělejte, už tady má naše republika ostudy víc jak dost«, tak i jinak jsem ho varovala. V předvečer odjezdu přišel si ke mně pro dopisy, které mně slíbil vzíti do Prahy a řekl, že jde spát k Reichmanovým. — A ráno mně dr. Reichman sdělil s divným úsměvem, že »Růžička byl na policii něco udávat«.

Pane vyslanče, sledujíc zájmy pravdy a spravedlnosti, dávám Vám k disposici tato sdělení a prosím, aby jich jedině pro zájmy pravdy a spravedlnosti bylo použito. —

S projevem úcty B. M. Eliášová, v. r.

Různé zprávy.

Na nedělních (30. září t. r.) pracovních poradách »Národního Hnutí« uznán byl časopis odbočky v Plzni, týdeník »Na stráž« ústředním listem Národního Hnutí a v důsledku tohoto usnesení žádá ústředí bratry spisovatele a odbočky N. H., aby své zprávy zasílali přímo redakci týdeníku »Na stráž«, Plzeň, Sedláčkova ul. 1. — Pozn. red.: Dovídáme se, že č.-budějovická odbočka chce míti týdeník (také ústřední!) pro jižní Čechy. Varujeme — v zájmu věci — před tímto počinem. N. H. má sjednocovat. Tedy začněte u sebe a netříštěte, co těžce bylo zbudováno.

Sebevražda presidenta České banky Rosenkrance. Pražská »Bohemia« přinesla 19. září 1923 zprávu, že president České banky, velkoobchodník Bohuslav Rosenkranc, skončil sebevraždou. Utrpěl prý velké ztráty na cukerní burse. »Rudé Právo« přineslo následující zprávu: »Největší bankovní aféry (»Moravsko-slezské«, »Bohemie«, »Pozemkové banky«) máme již za sebou a dík dobročinnosti vkladatelů, kteří z donucení přispívati budou na sanační fond, nezapotácí se napříště žádná nová banka. »Zákon na ochranu vkladatelů« ji zachrání a vedoucí činitelé bank budou ušetřeni pobytu v kriminále. V okamžiku, kdy shroutily se tři české banky, nebylo v bankovních kruzích neznámo, že ještě jiné ústavy zápasí se smrtí. Bylo však přísně zakázáno a censurou střeženo, osvětliti poměry v českém peněžnictví. Pan Bečka, národní demokrat a ministr financí řekl, že »reservního fondu bude použito pro sanace příštích úpadků«. Bankovní úřad poskytl »České bance« 100 mil. Kč, když »Živnobanka« odmítla nejen fusi s »Českou bankou«, ale i její sanaci. Ztráty v »České bance« byly daleko větší než v »Bohemii« a v »Pozemkové bance«, ale na veřejnost se dosud nic nedostalo, poněvadž v čele této banky stály vlivné osoby, a sice dočasný česko-socialistický primátor dr. Karel Baxa a sloup národní demokracie, komorní rada a velkoobchodník p. Rosenkranc. — Milionové ztráty jsou tudíž uhraženy, »Česká banka« je pevná. Ředitel banky dr. Janda, který v národohospodářské hlídce »Národní Politiky« ukládal své moudrosti, byl po provedené revisi propuštěn, byv nahražen úředníkem Bankovního úřadu. Informace tyto, čerpané z bankovních kruhů, doplňujeme malou ukázkou úžasně lehkomyslného hospodářství a »vzorných obchodních tradic« vzorného vlastence dra Jandy. — »Česká banka« financovala obchody firmy »Top«, továrny na automobilové obruče, kterážto firma vládla celkovým akciovým kapitálem 4 miliony Kč, ale obdržela od »České banky« úvěr 8 milionů Kč, ačkoliv peněžní obrat této firmy činil v roce 1922 pouze 183.960 Kč! Lze zde mluviti o počestném vedení peněžních ústavů? -- Z této zprávy lze seznati, že bankovní aféry neberou u nás konců. O poměrech padlých tří bank nic není slyšeti, zda vkladatelé dostanou své vklady čili nikoliv.

Soudní tlumočníci. Ministr spravedlnosti jmenoval soudními tlumočníky dr. Josefa Roubíčka, advokátního koncipienta a dr. Evžena Lévyho, soudními tlumočníky na češtinu a němčinu.

Americký finančník Otto Kahn ve Vídni. Vídeňské listy oznamují, že do Vídně přijel z New Yorku chéf finančního domu Loeb a Kuhn, pan Otto Kahn, který se staral o upisování sanační půjčky pro republiku rakouskou na burse v New Yorku. Týž prý financoval zesnulou herečku Jericovou a financuje nyní herce Reinharta. Je přednostou Metropolitan Opern House v New Yorku.

Finanční magnát Hugo Stinnes zakoupil si v Berlíně největší hotel Esplanade, v kterém se nyní ubytoval a v něm úřaduje. Má však mimo toho ještě několik domů v Berlíně, kde jsou umístěny ostatní jeho agentury obchodní. Jeho rodinu, která čítá 7 dítek, vidí do roka zřídka kdy, jelikož je stále na obchodních cestách. Rodinou vilu má v Mühlhusách.

Žid vládne v Prusku. Státním sekretářem v pruském ministerstvu vnitra jest Žid dr. Freund, skrze jehož ruce musí projíti vše: návrhy zákonů, všecky záležitosti personální, policejní i zastoupení Pruska v říšské radě. Jmenuje vrchní presidenty, vládní presidenty, zemské rady, členy správního soudu, což obstarává si sám. V odboru policejním má za pomocníky Abegga a Rathenaua, rovněž Židy. Ministrem jest sice Sevring, ale ten je ve skutečnosti jen figurou — vlastním rádcem je dr. Freund. Rozumí se, že dovede vlivu svého náležitě využitkovati. Udržel se i za Kappova puče. — Jinde to není lepší. Po válce světové vzrostla moc Židů ve všech státech. Výkvět národů krvácel na bojištích, Židé se ale zatím připravovali. Nyní jsou všude u vesla.

Zabaveno.

Statistika Židů. Evropa čítá uvnitř 10,893.344 Židů. Sev. Amerika 3,424.222, po té Asie s 570.585, Afrika s 379.736, jižní Amerika se 108.197 a Australie se 17.711 Židy. Ze států mají nejvíce Židů Polsko, totiž 3,716.010, pak Spojené Státy severoamerické 3,300.000, Ukrajina 2,375.000, Rumunsko 950.000, Rusko (bez Ukrajiny) 682.657, Německo 540.000, Uhry 498.913, Československo 368.970, Rakousko 350.000, Velká Britanie 286.580, Litevsko 240.000, Francie 150.000, Kanada 110.000, Argentina 100.000. Neméně Židů má: Uruguay a Honk Kong, totiž po 150, Cypr 110 a Malta 35. (Statistics of Jews. Philadelfia, The Jewish Publication Society of Amerika 1922.)

Malý Oznamovatel.

Mladým literátům poradím, jak možno cestovati po daleké cizině na cizí útraty. Obrafte se s důvěrou na »Patolízalské a podkuřovací oddělení« »Nár. Politiky« — chef Yvona, vulgo Olga Fastrová, pod značkou: »I za cenu vlastní cti, nebo národa«. Známku na odpověď nepřikládejte, na to jsou zahraniční fondy. —

Na tiskový fond.

Pan L. K., dělník v Z. Morava, Kč 9, sl. A. K. v Ch. Kč 10.—.

Všem dárcům upřímné díky. Nezapomínejte, prosíme, že jest nám těžce bojovati proti nejrůznějším nepřátelům, kteří pod všemožnými hesly strhují národ do svých tenat, aby ho ubili. **I sebemenší dárek s radostí bude přijat a v listě uveřejněn.**

Literatura.

Ve **Šrámkově knihovně** Románů a novel vyšel 4, 5, 6, sešit Jan Hus (sešit za Kč 1.80).

J. Svátek, naklad. Praha, vyšel 3 sešit Jana Morávka: Zlato.

Žunkovič: »Rukopisné« — vyšlo 1922 nákladem časopisu »Eva«, Olomouc. Nádherné dílo o pravosti R. K., které by měl čísti každý židovským obrpokrokem nezachvácený český člověk. 7 velkých tiskových archů, tištěné na krásném papíře a vyzdobené za pranepatrnou cenu Kč 5.

U fy. Šol a Šimáček, Praha, vyšel sešit 16, 17, 18 a 19 **A. V. Šmilovský:** Spisy výpravné IV.

Právě vyšlo 10. číslo (první čís. nového ¼letí) »Česko-slovenský Svéráz«, obsahující různé rady a pokyny hospodyňky, výšivky, ruční práce, střihové přílohy, atd. Vychází měsíčně, nákladem J. Svátka, Praha II., Spálená 38. Předpl. na 3 čís. Kč 10, na rok Kč 37. Upozorňujeme.

Géza Matasič, bývalý husarský důstojník, zemřel v Paříži v malém hotelu. R. 1897 seznámil se s Louisou Koburskou a tato milostná historie zaměstnávala celý sensace chtivý svět. Louisa napsala knihu: **Moje pouť** životem, která byla vydána naklad. R. Marka, Č. Budějovice. Cena Kč 25.

Český Lid, sborník pro lidovědu českého lidu (obyčeje, zvyky, pověry), jediný svého druhu časopis u nás, začal právě po několikaletém nedobrovolném přerušení vynuceném neutěšenými poměry za světové války, opět vycházeti za redakce Čeňka Zíbrta, nejpředlnějšího našeho kulturního historika, nákladem J. Svátka v Praze II., Spálená 38.

Svou povinnost jistě vykonají všechny knihovny školní, budou-li odebírati Český Lid, a nebude jistě obecní knihovny v republice, která by si nezakoupila tento cenný a jedinečný časopis. Č. Lid vychází 15. v měsíci mimo červenec a srpen. Ročně (400 stran) většího formátu s illustracemi, s přílohami, v Rakousku, Tuzemsku a Jugoslavii Kč 56, ostatní ciziny Kč 66, na půl roku Kč 30. Jednotlivé svazky po Kč 6.50.

Luba jest hrdinkou dojímavé historie lásky a touhy po čistém životě v Morávkově historickém románě »Zlato«, jehož vyšel právě sešit čís. 5, hojně illustrovaný, nákladem J. Svátka v Praze II., Spálená ul. 38. Cena sešitu Kč 2, poštou Kč 2.10.

Nábytek
firmy Josef Frančík,
Kolín-Zálabí-Pardubice
jest nejtrvanlivější, nejlevnější a nejsolidněji pracován
Nábytkové vozy k disposici!

Otiskujeme inserty jen ryze českých neb slovanských firem arijských doporučení hodných:

Žádný švindl — spokojenost zaručena!
5 m delénu moderního na elegantní šaty, 5 m modrotisku moderního na domácí šaty, 6 m oxfordu domác. na 2 košile, 4 m molinu na prádlo, čistě mandlované. **20 m pouze Kč 108·—** zasílá pošt. dobírkou bez přirážky poštovného
Josef Stolín a spol., Náchod, Čechy.
Jsi-li se zásilkou spokojen, doporuč nás známým, nejsi-li spokojen, vrať zboží.

Nevyhnutelný v domácnosti, nepostrádatelný na cestách je v plechovkách po 50 a 100 gr. č. v. firmy **čaj s pávem**
J. Fromm-Opava.
Žádejte ve všech obchodech!!

Každý uvědomělý Čech a Slovák požaduje »Náš Cíl« ve všech kavárnách a restauracích. — Čtěte naši lacinou knihovnu: 6 knih = 1000 stran za Kč 40, v předplacení i na 3 měsíční splátky po Kč 15.— a poslední splátka Kč 10.

Tiskem knihtiskárny »Družstvotisk« v Třeboni.

Ročník I. V Č. Budějovicích 1. listopadu 1923. 21. číslo

NÁŠ CÍL

Číslo 1·— Kč.
Předpl. na rok Kč 20·40
na půl roku Kč 10·80.
Vychází 1. a 15.
každého měsíce.

Řídí redakční kruh. —
Majitel a vydavatel, jakož i zodpovědný redaktor Jan Cibuzar, České Budějovice Zátkova ulice číslo 8.

List vlasteneckého hnutí Čechů a Slováků.

Silou proti mdlobě, vzdorem proti zlobě, ale láskou k sobě.

MOTTO. »Moje barva červená a bílá,
dědictví mé poctivost a síla«. *Havlíček*

OBSAH: »Pravda vítězí«. — Vyzvanie. — Sokol a bolševici. — Pozemková reforma a zápisky. — »Sionské hlavní kanceláře«. — Za nového režinu. — Záhuba lorda Kitchenera. — Sidol — Lodis. — Kdo obléká naší národní obranu. — Byrokratismus a ubíjení prosperity u Č. S. státních drah a najmě v Kolíně. — Člověk neví — —. — Nová proroctví.

Jménem Republiky!

Krajský co tiskový soud v Č. Budějovicích, odd. V. uznal k návrhu st. zastupitelstva ze dne 12. října 1923 Ss 581/23 takto právem:

Obsah článku nadepsaného »O manévrech 5. pěší divise« uveřejněného v č. 20. per. tisk. »Náš Cíl«, zakládá skutkovou povahu přečinu proti veřejnému pokoji a řádu dle § 300 tr. z.

„Pravda vítězí"

jest hrdé heslo Č. S. R., ovšem theorie je jiná než praksa, jak jsme se přesvědčili při konfiskaci našich pěti knih, kdy nebylo ani písmenko vyvráceno konfiskovateli, ale rovněž jako náš list tak i knihy napořád konfiskovány, takže nevíme, jsme-li v státě republikánském nebo despotickém, v němž pouze bolševikům a hradní klice dovolen jest volný projev i ostatnímu obyvatelstvu. »Maulhalten und weiter dienne«, zdá se býti zase v praksi nejlépe osvědčeným prostředkem jako za policajtského rakouska a svědčí dnes nejvíce rozškatulkovanému národu za vlády soudruhů, tovaryšů a bratrstva velké huby.

New yorský senát postavil se proti censuře knih. My se rádi opičíme v cizině, ale tuhle vymoženost nemohou naši obrpokrokáři potřebovati, ponévadž se bojí. Ve státě s tak hrdým heslem ušlápnuta jest pravda hůře než v despotickém rakousku a vše, z ohromného strachu — právě před vítězstvím pravdy — jest naráženo na zákon na ochranu republiky, eskamotersky sestavený pro Židy; neužívá se jej však proti nepřátelům státu, bolševikům a Němcům — ponévadž — pravda vítězí.

Buka napsal: »Klam vzniká tím, že jedni lidé, ve skutečnosti zrovna takoví jako ostatní, usmyslili si hříšný, nelidský, zvířecí výplod násilí povznésti na svaté právo« — a věta ta nebyla rakouskou censurou konfiskována. Dnes jest jiný vítr a proto připomínáme těm, kterým patří slova T. G. Masaryka: »Bojovat za pravdu znamená pro pravdu pracovat, pracovat duchem, pracovat pravdou. Protože však proti sobě nestojí pravda a nepravda, ale lidé pravdy hledající, často a často pravdy neslyšíme, neučíme se jí a nemilujeme, ale potlačujeme toho, kdo pravdu drží. I to se stává, že v nedočkavosti a netrpělivosti pravdě dopomoci nepravdou, neučíme pravdě, ale ve jménu pravdy činíme násilí. Tak stalo se též u nás....«

V poslední chvíli proběhla denním tiskem následující zpráva: **v Turecku zrušena byla censura tisku** a mezispojenecká kontrola německých bank. Ovšem v Turecku bude asi zrušení censury možné, neboť bude tam pravděpodobně vláda v rukou naprosto bezvadných a proto není třeba censury. U nás bude přitužena. V lese hvízdá ten, kdo se bojí.

V minulém čísle jsme prosili o pomoc v utrpěné škodě. Posledního čísla (20.) byl nám zkonfiskován celý náklad? Uslyší naši prosbu někdo?

Vyzvanie

Jednoty Slovenských Junákov.

Neplodný socializmus, ktorý sa po svetovej vojne vyšvihol na predné miesto, ustupuje teraz pred víťazne napredujúcim nacionalizmom. Medzinárodný socializmus vyvolal všade protitlak, a tento protitlak ukázal sa v národnom cite, v láske k vlasti. Dnes v každej krajine najdeme nacionalistické orgnizácie.

Isté je, že nacionalistické hnutie je najzdravšie medzi Slavianmi. Juhoslovania majú svoju Orjunu (Organizácia Juhoslovanských Nacionalistov), bratia Češi majú svoje Národné Hnutie a my Slováci utvorili sme spolok Jednotu Slovenských Junákov. Veľmi smutnou vecou je však, že práve my Slováci, ktorí sme vždy najviacej cítili slavinasky, neorganizujeme sa tak intezívne, ako spomenuté dva bratské národy.

Čo je Jednota Slovenských Junákov?

Jednota Slovenských Junákov je organizáciou vlasteneckou nacionalistickou, a preto by mal byť jej členom každý dobrý Slovák, ktorý miluje svoj národ a ktorý vidí nebezpečenstvo internacionalizmu.

J. S. J. nazvala sa nepolitickou organizáciou, lebo nechce tak pracovať a bojovať za slovenčinu, ako je to dnes na Slovensku. Keď J. S. J. vypovedala, že je nepolitickou organizáciou, to ešte neznamená toľko, že jej je slovenčina pobočnou vecou, práve naopak, je vecou hlavnou, ale chceme si ju zachrániť pozitívnou prácou, a táto pozitívna práca za slovenčinu **neváži v boji proti Čechom, ale v boji proti maďarsko-nemeckým bezočivostiam**, lebo keď českí vlastenci budú vidieť a budú presvedčení, že aspoň tak húževnate a dobre pracujeme za naše slovenské práva, ako oni za práva české, nebudú mať príčiny na upodozrievanie z maďarónstva a oni

sami nám dajú, čo si žiadame. Toto predpokladala a predpokladá i teraz Jednota Slovenských Junákov, a preto sa nazvala v tomto smere nepolitickou.

Ale čo sa môže nazvať politikou? Každý boj za národ a za jeho reč proti niekomu, kto ten národ alebo jeho reč akokoľvek ohrozuje, je bojom politickým, a v tomto smere je politická i J. S. J. Nie, Jednota Slovenských Junákov nechce byť nijakou spoločnosťou bezvládnych bab, nie, ona chce chytiť a chytí moc do svojich rúk, pokiaľ sa týka nacionalizmu slovenského a slavianstva na Slovensku vôbec. A teraz sme prišli na to, že do Jednoty Slovenských Junákov nemusí sa obávať vstúpiť prívrženec hociktorej strany, keď je uprimným Slovákom alebo Čechom, lebo veď všetci by sme bojovali spolu za svoje práva, a to nie jeden proti druhému, ale proti cudzím, proti našim odvekým nepriateľom.

Ak na takýchto základoch budeme bojovať, budeme mať ozajstný spoločný cieľ a Boh bude nám na pomoci.

Bratia Slováci! Priateľsku ruku podávajú nám vlastenci českí a chcú nám pomôcť odstrániť všetko to, čo nás dnes tak nešťastne rozdvojuje. Kto si dobrým Slovákom, kto si vlastencom a Slavianom, nesmieš odstrčiť túto priateľskú ruku, ale statočne podáš svoju a budeš prisahať vernosť spoločnej práci za vlasť, národ a Boha!

Stanovy Jednoty Slovenských Junákov potvrdilo už i ministerstvo pre správu Slovenska.

Slováci a Slovenky, hláste sa za členov Jednoty Slovenských Junákov! Členské na celý rok činí 20 kor. a zápisné 10 kor. Prihlášky súčasne s členským poplatkom a zápisným treba poslať na sekretariát Jednoty Slovenských Junákov v Turčianskom Sv. Martine. Prihlášte sa i za odberateľa časopisu »Junák«, ktorý mienime vydávať predbežne dvojtýždenne. Vstupujte, bratia, do J. S. J. a bojujte statočne za národ, jeho reč a za vlasť!

Turčiansky Sv. Martin, 31. augusta 1923.

Predsedníctvo »J. S. J.«

Sokol a bolševici.

Mladoboleslavské listy č. 78 píší doslovně:

»Na vččnou paměť zde zdůrazňujeme, že národní socialisté se starostou Sokola Drem. Teklým a brem. Šerákem (vzdělavatelem Sokola) zvolili za prvního náměstka našeho župního města komunistu a že tak podali důkazy o tom, že vlastenectví, národ a sokolství je jim pouhou frází, jde-li o stranický ferman. Je to zjev úžasný, o němž musí býti mluveno, jak v občanstvu, tak zejména v řadách sokolských. Při volbách nechali se doporučovati maďarskými letáky a hned na to dopomohli svými hlasy komunistovi k funkci prvního náměstka. Domnívají se snad pánové, že naše občanstvo i uvědomělé dělnictvo je tak otrlé, že bude k těmto věcem mlčeti? Ve svých novinách útočí proti komunistům nejprudším způsobem, viní je ze zrady národní a z rozbíjení republiky, volají proti nim do boje všechny lidi národně uvědomělé, ale při volbě starosty nestydí se brátí od nich hlasy a při volbě náměstka volí dokonce komunistu, jehož neznali a jemuž jakživo se nezdálo, že by zásluhou »národních« socialistů mohl se státi prvním zástupcem sokolského »barda« bra. Šeráka.

Sluší s uznáním konstatovati, že občanský klub vystupoval při všech volbách svorně a jednotně. Všech 16 hlasů odevzdáno bylo pro jejich kandidáta a svornost tato také imponovala. Poplatnictvo bez rozdílu stran si jistě přeje, aby občanský klub na své správné cestě vytrval a vystupoval jednotně všude tam, kde půjde o zájem města a všech vrstev«.

Nevíme proč a zač jest »Sokolstvo« v národě stále favorisováno, proč se o něm, jako o jiných složkách falešným humanismem a obrpokrokářstvím prolezlých, neřekne konečně pravdivé slovo, když Sokolstvo dalo se do služeb mezinárodní společnosti na ubíjení národní páteře, když Sokolstvo stává se mezinárodní společností, přijímajíc za členy i příslušníky jiné rasy. Sokolstvo zahodilo — ovšem podle větru, který zavál prosincem 1918 — národní své poslání a stalo se služkou určité kliky. O tom jest třeba hovořit, neboť množství členstva jest naprosto nespokojeno s požidovštělým vedením, které dnes jest ponejvíce v rukou t. zv. realistů. Před cizinou nás nezachrání sport a tělocvik, jako nás nezachrání umění. Národ, který ztratil svůj národní charakter, nemá práva na život. A Sokol, naše nejnárodnější kdysi instituce, naše pýcha, stal se doménou zapřísáhlých nepřátel všeho národního a vlasteneckého. Několikráte dostaly se na veřejnost hlasy nespokojenců, hlasy, připomínající nesmrtelnou myšlenku Tyrš Fügnerovu, ale marně. Sežidovštělým tiskem Č. S. R. byly umlčeny a Sokol v plném lesku tvoří »čestnou stráž« u mrtvoly Žida, jako u zabitého českého poctivého pracovníka. **Více pravdy a poctivosti do veřejného života a nebude eskamotérů s národní ctí.**

Výhradní prodej pro Prahu má p. G. Soukup, novinářství a insertní kancelář Praha III., Chotkova 10.

Pozemková reforma a zápisky »Sionské hlavní kanceláře«.

(Interpelace říšského poslance JUDra Jos. Myslivce).

I.

Rukopis č. 7. Hnedle začneme zřizovati velké monopoly, reservoiry obrovských bohatství, na nichž budou záviseti veká jmění gojů tak že utonou zároveň s úvěrem Státu druhý den po politické katastrofě.

Nadvláda Naše bude se rozvíjeti, představujíc se co protektor, průvodce a náhrada za Liberalismus.

Jako politická síla jest aristokracie mrtva — s tou nemůžeme počítati; ale co majitelka territoriální je nám až posud tím škodliva, že může býti v pramenech svého života samostatnou, může ve svých rukou zadržeti pozemkový majetek jejž chceme vesměs odevzdati Našemu národu, který už teď budeme učiti zemědělství, v němž až posud jest pozadu, poněvadž jsme více potřebovali jeho sil v průmyslu, obchodu, agenství atd., slovem v spekulacích a vůbec v pracích, jež ničily goje, aby se stali našimi robotníky, až pomocí pozemkových bank všechna šlechtická i sedlská půda přejde do našich rukou.

Pak budou pracovati, abychom je my krmili, ježto jim nikdo nebude prodávati zemědělské produkty, jak tomu bylo za časů Salomounových. Budeme je krmiti jako zvířata a jako tažný skot a budeme je šetřiti, aby mohli pracovati. Lidská práva koupě a prodeje gojové za Našeho království míti nebudou.

Proto čím dříve, tím lépe — musíme zbaviti šlechtu pozemků a pak budeme moci totéž udělati i se sedláky, k dosažení toho plánu musíme zvětšiti pozemkové daně, rozmnožiti zadlužení pozemků, tyto povinnosti přinutí goje zemědělce k neustálé poníženosti.

Šlechta pak, nedovedouc se spokojiti s málem, bude brzo na mizině a bude se vzdávati půdy, kterou my — ne-li osobně, tedy pomocí nastrčených osob — skoupíme.

V téže době je třeba úsilovně podporovati obchod a průmysl a co hlavní: spekulaci, jejíž úlohou jest býti protiváhou průmyslu: bez spekulace množí průmyslníci soukromé kapitály a může sloužiti k povznesení zemědělství, osvobo-

div zemi od zadluženosti, způsobené půjčkami z pozemkové banky; my však potřebujme, aby průmysl vyssál zemědělství a aby pomoci spekulace odevzdal do našich rukou veškery peníze světa, a aby tím právě uvrhl všechny goje do řad proletariátu: pak gojové budou se před námi sklaněti, aby se jim dostalo práva k existenci.

K zničení gojského průmyslu zavedeme silný smysl pro luxus, vše pohlcující luxus, zvedneme výdělkové platy, jež ostatně dělníkům nebudou nic platny neboť současně provedeme zdražení potřeb, jaksi vinou pádu zemědělství a chovu dobytka; mimo to umělé a hluboce podkopeme základy a prameny produkce, naučivše dělníky pití lihovin, a mimo to oderveme intelligentní goje od půdy.

Aby právě jádro věcí nebylo předčasně známo gojům, přikryjeme je snahou jaksi posloužiti pracovním třídám a velikým ockonomickým principům, o nichž mluví naše ockonomická theorie.

Těžko pochybovati o pravdivosti tohoto protokolu, jenž zřejmě obsahuje závažný program, předepsaný Židy ministrům, kteří jim prodali duši za slib moci a popularity u lidu, dodává slavný francouzský spisovatel **Gougenot de Mousseaux**, z jehož knihy »Židé« (přeložil Zabranský), tento odstavec doslovně otištěn. Vydání po konfiskaci, interpelované možno obdržeti v každém českém knihkupectví za nepatrný peníz. (Sedmé vydání).

Karel Pergler:

Za nového režinu.

(V. pokračování).

Tokijský komplot. — Beneš Eliášovou implikován.

Druhý dopis odevzdala slečna Eliášová za týden.

V Tokiu, dne 22. března 1921. Panu Karlu Pergierovi, mimořádnému vyslanci a zplnomocněnému ministru RČS. v Tokiu!

Pane vyslanče,

nerada píši tento dopis. Jest však třeba, by byl napsán, jako doplněk toho, co jsem napsala dne 15. t. m. Pravím nerada — neboť je to cosi jako operace a to vždy bolí. Však když už jsno, tedy ať je jasno úplně.

Mně samé se vyjasnily mnohé věci teprve nyní po celé té trapné řadě měsíců. Byly tu hned na začátku lži a křivdy, a následkem toho se vše vyvíjelo křivě a nesprávně. Lež a křivda se obyčejně skrývají v temnu a tím se stalo, že se tu během doby nahromadilo tolik tmy, že už pak bylo nesnadno rozeznati černé od bílého a bílé od černého. A v takovém ovzduší lidé snadno se stávají zlými — byli jsme zlí, více či méně všichni a všichni jsme tím snad trpěli, neboť v síti lži a klamu nikomu nemůže býti volno.

Vzpomínám zejména těch skutků nesprávných, kterých jsem se dopouštěla sama; bylo to na sklonku léta, kdy mně dr. Reichmann poprvé začal vyprávěti o intrikách, které prý jste kul s Novákem proti ministru Benešovi. Zhrozila jsem se ovšem toho, tím více, že jsem Vás v té době z celé duše nenáviděla. Dr. Reichmann vyzval mne tehdy, abych o Vás napsala paní Benešové, **on sám že to napsal Oličovým.** Neučinila jsem zcela dle jeho přání, leč napsala jsem to důvěrně přítelkyni — dovolte mi zamlčeti její jméno — a ponechala jsem jí na vůli, chce-li to sděliti paní Benešové, nebo ne. Rozhodla se pro — a dopis dostal se k ministru Benešovi. **Lituji toho skutku, neboť dnes znám ty věci lépe než tehdy a jeví se mi v zcela jiném světle.**

Po druhé — bylo to v prosinci — vyzval mne pan dr. Reichmann, **abych napsala též něco ministru Benešovi, aby prý stále sám nepsal.** Doznávám, že také jsem to psala nerada. Považovala jsem to za nepříjemný úkol, kterého se musím zhostit. Napsala jsem několik řádek a obvinila Vás, že jednáte nelidsky a nespravedlivě. Vidím nyní, že to byl úsudek ukvapený a nesprávný — doufám však, že mne omlouvají tehdejší okolnosti; byla jsem sevřena v tom temném kruhu lží a klamu, sama jsem tím nejvíce trpěla, bylo ve mně mnoho trpkosti nahromaděno a v takových chvílích snadno se činí ukvapné úsudky. Nevím dostal-li se tento lístek do rukou ministra Beneše. Dr. Reichmann vyžádal si, abych to napsala a jemu přinesla, že to vloží do svého dopisu.

Zadržela jsem Novákovy listiny, jak známo, a nechtíc nésti sama zodpovědnosti za tak odvážný čin, dala jsem je dru. Reichmannovi se slovy: »Vzala jsem to, aby to Novák neodvezl. Jsou to podezřelé věci. Kdyby došlo někdy k vyšetřování, nebude zde důkazů — schovejte to, vrátíme to tam, kam to patří, legaci, Novákovi ne.« Den či dva na to řekl mi dr. Reichmann: »Opisujeme to a posíláme do Prahy.« — Cítila jsem tehdy, že to není správný postup — však nebylo možno, abych já dávala instrukce legačnímu sekretáři — v tomto případě tedy asi vína nepadá na mne.

Více mne tíží vzpomínky na legionáře Růžičku, jehož informace brala jsem příliš vážně a též je někdy sdělovala své přítelkyni do Prahy, ovšem jako věci velmi důvěrné. Dnes vím, že to byly zprávy vesměs lživé. Růžička sám mně prozradil krátce před odjezdem, že o těch nesprávných věcech psal do Prahy poslanci Udržalovi a též ministru Benešovi. S projevem úcty B. N. Eliášová, v. r. — Vlastnoručně sl. Eliášovou připsáno: P. S. — **Vzpomínám ještě jednoho výroku dra. Reichmanna: »Beneš mně neodpisuje, ale dělá vše tak, jak já mu radím.«** (Příště dále).

V nynější době doporučujeme: výborný čaj firmy **J. Fromm v Opavě, ochranná značka »čaj s pávem«; prádlo teplé zašle naprosto spolehlivá firma Josef Stolín a spol. Náchod a byt nejvkusněji Vám zařídí Jos. Frančík Kolín — Zálabí.** — Kupujte u firem inserujících v našem listě a nepodporujte nepřátel, inserujících v listech bolševických. —

Záhuba lorda Kitchenera.

V lipském týdeníku »Der Hammer« líčí pan Knud Flemming tajuplnou záhubu lorda Kitchenera, která dosud vyjasněna není. Sestra Kitchenerova svolala v červenci 1920 schůzi do Queens Hallu v Londýně a pravila tu veřejně, že loď Hampshire, na které byl lord Kitchener potopen, byla zločinným způsobem potopena. Lord Alfred Douglas též ve veřejné schůzi v Londýně označil potopení této lodi za zákeřný čin tajuplné černé ruky. Loď Hampshire byla před plavbou na loděnici důkladně opravena. Náčelník tajné policie v Dublíně dal na loď tu naložiti akta tajného policejního archivu irského a tvrdil, že tato akta nesmí pod žádnou podmínkou uváznouti v rukou některého nepřítele. Bratr toho náčelníka je gouvernérem v Queenslandu. Příbuzný těchto dvou činovníků, jakýsi pan Norman byl v Praze, kde nedávno zemřel. K pohřbu dostavili se jeho příbuzní, kteří se však nejmenovali Norman, nýbrž Nathan. Zdá se, že rodina těchto Nathanů má v celé Anglii v rukou službu tajné státní policie. Loď Hampshire kotvila v Ingergor-

donu, přístavu v průlivu škotském. Byla tu plných 14 dnů, v které době z lodi té desertovali topiči počtem 14. Tito topiči byli spochytáni a v Toweru zastřeleni jako desertéři. Pak jela loď do Scapa Flow, kde čekala na Kitchenera. Týž přijel s celým svým štábem 6. června 1916 do Scapa Flow. Lord Kitchener přivezl na loď plány pro generální štáb ruský. Dva torpedoborci měly loď vyprovázeti. Jelikož se pozvedla silná bouře, poslal lord Kitchener oba torpedoborce zpět. — Tak jela loď Hampshire sama do širého atlantického oceánu. Sotva loď urazila kus cesty od břehu, kde stálo na sta diváků na rozloučenou, ozvaly se rychle za sebou dva obrovské výbuchy, z lodi samé vyšlehly bílé sloupy dýmu a plamenů. Loď Hampshire se roztrhla a zbytky její plovaly ku břehu. Na břeh doplavalo z mužstva 70 osob. Pouze 11 z nich zůstalo na živu, ostatní zemřeli následkem nachlazení a vysílení. Jakmile se zotavili, byli předvoláni do Londýna k admiralitě. Mužové tito od té doby zmizeli beze stopy, nikdo o nich neví.

Krátce po záhubě lodi objevili se na pobřeží, kde se katastrofa udála, policejní agenti a nakazovali obyvatelům toho pobřeží, aby nikomu ničeho o této katastrofě nevyprávěli. Celé pobřeží bylo pak na delší dobu uzavřeno a od veškerého spojení s ostatním světem odříznuto. Loď Hampshire je 40 metrů hlouběky na dně mořském u Birsay Bay. Dosud admiralita se nepokusila dáti potápěči loď tu prozkoumati, ačkoliv je to dobře možno.

V Anglii se nyní veřejně tvrdí, že policejní agent Nathan uložil na loď dvě bedny, v nichž byly pekelné stroje. Topiči o tom věděli a proto z lodi přeběhli. Zkázu lodi vidělo na sta lidí, kteří se přišli rozloučiti s lordem Kitchenerem. Téhož dne, kdy loď vyjela, vyšel v Dublině bolševický list, kde byla tučně vyznačena zpráva, že lord Kitchener jede do pekla. Otisk tohoto listu má vévoda z Northumberlandu. Car Mikuláš byl včas zpraven o tom, že lord Kitchener jede do Ruska. Zavolal k sobě pobočníka Dessina. Týž slyšel ve vlaku skupinu Židů, kteří debatovali o zamýšlené cestě Kitchenerově a odsuzovali ji. Car dutklivě nařizoval, aby cesta Kitchenera zůstala utajenou a nechtěl tomu věřiti, že Židé o ní vědí. Tolik sdělil lord Douglas svým posluchačům.

Z toho je zřejmo, že vláda anglická tuto katastrofu umlčela a její objasnění zabránila. Proč tak činí, jest vlastně velmi záhadno. Jisto jest jen tolik, že tu byl spáchán zločin nejstrašlivějšího druhu a zločin ten dosud není vysvětlen a jeho původci zůstali bez trestu.

Upozorňujeme znovu důtklivě poštovní ředitelství v Praze, že poslední dobou množí se stížnosti a reklamace, že »Náš Cíl« se poštou ztrácí. Myslíme, že přečteli si jej poštovní orgán, má jej znovu vložiti do pásky a dále expedovati, jak jest jeho povinností. Snad stranická zášť nesáhá až k ničení cizího majetku a k poškozování obecenstva i nakladatele.

Sidol — Lodis.

První známý prostředek na čistění kovů, druhý, krém na obuv. Oba výrobky jsou čistě židogermánské, firmy Friedrich — také už Bedřich Schulz jun., Ústí n. Labem, který, aby ušetřil, posílá svým zákazníkům dopisy z Lipska, čímž poškozuje stát — jak ostatně bylo již českými denníky zjištěno. Zapomíná se, že máme v tomto oboru poctivé nasince, jako: Běloblávek a Klima, Vodňany, vyrábí výtečný prostředek na čistění kovů a krémy značky »Granát« nebo známá fa. Lafon Brno, Trelný v Rožnitále a jiní. Není třeba podporovati nepřátelů, kteří nás ubijí a kupovati »Magnet«, výrobek maďarskožídovské fy. Herzig, ani »Derby« od Žida O. Baumana z Libně, ani Poláčkovu (c. k. rakouskou) »Armádu«.

Kdo obléká naší národní obranu!

Račte vzíti do rukou »Úřední list republiky československé« č. 267 z l. r. a dočtete se, že dodávky textilních předmětů pro naše vojsko dostaly tyto »české« firmy: Anselm Heinzl v Děčíně, Arnošt Mauthner v Praze, Ludvik Beer v Nové Bystrici, Samuel Taussig a synové v Praze, Jindřich Klinger v Praze, Jakub Sonnenitz ve Velké Dřevíči, Ph. Morawetz v Úpici, Norbert Langer a syn, Julius Bendies, Jos. Pfeffernkorn v Trutnově, T. M. Oberländer v Úpici, Leopold Löwy a synové v Liberci, Adolf Mönch a syn v Hodíci, Breda a Weinstein v Opavě a j. — Samuel Taussig a Jindř. Klinger dostali několik různých dodávek. Tu a tam objevilo se i jméno české firmy a co je to proti tolika jiným? Je ten český textilní průmysl tak chudý, či uplatněno je v přidělování dodávek heslo prvního ministra Národní Obrany Václava Klofáče: Na spolupráci Židů se těšíme?

Byrokratismus a ubíjení prosperity u Č. S. státních drah a najmě v Kolíně.

Nádraží kolínské je jedno z nejfrekventovanějších stanic v celé republice. Sjíždějí se zde dvě nejhlavnější dvoukolejné tratě Děčín Znojmo a Plzeň—Praha—Bratislava s přilehajícími tratěmi. Jaké zde jsou poměry, stanoviš tento příklad: Z blahodárné působnosti za války a po převratu vžila se v obecenstvu nauka, že nebylo žádného rozdílu mezi cizím a vlastním a tato zvyklost dosud trvá, tak že předané zásilky dráze docházely ne-li nadobro vybrané, tož z polovice a hlavně při uhlí byla manka do několika desítek q jdoucí. Tudíž stranám způsobeny nedozírné škody nehledě k tomu, že dovozné, které je až 15teronásobné, musila strana zaplatiti z celé zásilky. Samozřejmě, že strany pak z velké části později žádaly o úřední převážení, aby ztráty zaplatila dráha. Zda zůmyslně či náhodou, ač jsou zde 2 vagonové váhy, jsou obě již dlouhou dobu porouchány. Dráha, resp. místní dopravní úřad o spravení těchto váh se nestará. Žádá-li strana o převážení, žádost tato se zamítá a když strana na tom trvá, tož p. přednosta Neumann jednoduše prohlásí, že mu nemá nikdo co poroučet a líbezně nazve stranu hrubcem za to, že dle dopravního řádu žádá to, co mu právem patří. Nebo řekne: já Vám to tedy nechám zvážiti, ale pošlu to do Pečck, zaplatíte dopravné tam a zpět, neručíme za ztrátu během této dopravy a za celou tu dobu zaplatíte penále.

Jsou zde váhy mostní, takže mohla by se zásilka převaziti na těchto drahách. To však dráha nepřipustí a straně nezbývá, než zásilku vyzvednouti, způsobené manko nésti ze svého, nechce-li utrpět ztrátu novou, platiti zvláštní dopravné a penále.

Jiný případ. Strana naloží vagon do Poděbrad. V Kolíně se to zvážit nemůže, neví tudíž mnoho-li má do určené váhy naložit a eventuelně vagon přeložit. Ve stanici Poděbradech úředník vagon zváží a zjistí, že jest přeloženo. — Strana musí zaplatit pokutu za to, že přeložila, ale přeložení stalo se proto, že zboží se nemohlo v Kolíně zvážiti.

Neb se vypraví zásilka nevážená do jiné stanice, během dopravy napadne v některé stanici úředníka, aby to převážil, zjistí se přeložení, zásilka, která přesahuje určenou váhu se vyhází a dá se straně k disposici a tato zaplatí pokutu. Straně se uloží, aby se postarala o odstranění, ne-li, prodá se zboží za pár korun a koupí ho úředník od dráhy.

Toto vše stalo se ve stanici kolínské. Stanice nepatrné, jako místní dráha Kolín—Čerčany vagonové váhy mají v pořádku, ale v hlavní stanici ne.

Ptáme se: Ví o tom šlendriánu ministerstvo železnic? Může takový stav nadále trvat? Jsme to vůbec ve státě spořádaném? Občanu ukládají se ty nejkrajnější oběti a povinnosti k pořádku a státní orgány slouží za příklad odstrašující, jak se pořádek dělat nemá.

Jest nejvyšší čas, aby se stala náprava a na místa opravdu zodpovědná aby se dali lidé energičtí a povolaní

činitelé ve snaze zavésti pořádek je pak v tom ohledu podporovali a nikoliv ne jedno, ale obě oči zavírali.

Proto jest povinností veřejnosti, aby si více takových věcí všímala a veškeré případy odevšad hlásila a bezohlednost potírala a nikoliv, aby k tomu trpně přihlížela.

Alois:

Člověk neví — — —.

(Úvaha skoro jubilejní).

a věřte mi, přátelé i milostpháni nepřátelé, ministerialsráthové i vyšší i »kafky«, kteří za špinavý kousek papírku — vy víte co chci říci, ale neřeknu, poněvadž pan čs. censor »ve stálém snažení o pokrok« by to »zhabal«, že člověk opravdu dnes neví, kde to jsme. Dojem to dělá, jakoby Dobřany sáhaly od »Šumavy až k Tatrám«.

»Ve stálém snažení o pokrok«, jak zní prohlášení z 18. září 1918 z Paříže, dostali nyní »československí« socialisté nádražní knihkupecké prodejny a budou prodávati výhradně svoje světoznámé výrobky: »České Slovo«, »Stráž Lidu« atd., jichž možno s prospěchem užiti na pole místo moučky, neboť obsahují 99.9 proc. nejzaručeněji účinných odpadků lidských. Pro větší místa, kde soustruží bolševici nejsou ještě tak početně silni, převezmou i jim prodej jich »Pravd« divokého východu, »Krvavých práv« a jiných vymožeností spadajících do rámce o »stálém snažení o pokrok«. »Melantrich« už začal. — Právě se dovídáme z dobře informovaného pramene, že ještě do vánoc bude na všech zastávkách a nádražích postaveno vedle sebe všech 47 budek »českých« politických velkých i malých stran, a že za tím účelem povoleno bylo v ministerstvu zbytečných záležitostí mnoho milionů na postavení nákladných budov v zastávkách Vráběch, Hrdějicích, Makotřasech, Koněpotopích, Hrdlořezích, Měcholupech a j. Zatím podle politického klíče a »ve stálém snažení o pokrok« dal to pan ministr Vlasatý jenom své straně, aby mohla, dokud bude sama, »něco na tom kšeftu trhnout« pro své »representanty a -tky«, ale ubezpečil deputaci ostatních, že žádosti budou podle doby dojití přesně vyřizovány, že za tím účelem zřízena zvláštní komise 47členná s přežidentem ze strany čs. socialistů v čele, s platem dohromady pro všechny 47 milionů ročně — ale b e z n á r o k u na vilu, honící psy, koně, mileuky a »něco do karet«, což ovšem jest velikou vymožeností, ba možno říci přímo reakcí proti »státnímu snažení o pokrok«. Také zřízena při této komisi zvlášní subkomise, která bude na státní útraty vypravena do všech stanic — vždycky v době klimaticky nejvhodnější (na Špičák a do Krkonoš pojede se v zimě, až bude dosti sněhu, i v létě) a tak bude čeleno obrovské nezaměstnanosti na jedné straně, budou posíleny naše české menšiny u čertova jezera a na čertově kazatelně, naši nepřátelé získají přílivem peněz, kdežto naše poplatnictvo si značně odlehčí ve prospěch »všeobecného« dobra, aby prohlédly stavební místa pro strany.

»Ve stálém snažení o pokrok« zařídí se všecko u nás podle stranického klíče: nádražní knihkupecké prodejny, jako záchody, ministry už máme, jen škoda, že nemůžeme míti více presidentu . . . to by teprve bylo »stálé snažení o pokrok«.

»Ve stálém snažení o pokrok« zaručena bude úplná svoboda přesvědčení, slova a tisku«, napsalo se v Paříži 18. září 1918. To však jest v dnešním »stálém snažení o pokrok« již tak dávno, že i ti, co to psali, už o tom nic neví. Proto jest možno, že nám bylo — abych pořád nopakoval tu snahu o pokrok — zkonfiskováno ve t ř e c h měsících »úplné svobody přesvědčení, slova a tisku« v pátém, jubilejním roce trvání tohoto »stálého atd.« jenom pět knih. — Což jest to na nás? Pět knížek. My jsme samý buržoust, my to vydržíme, poněvadž nikdo z nás nedostává haléře za svou práci. Pro nás ani nesmí býti kousek chleba, podle nadpokrokářských snah vedoucích státníků, kteří v tom »snažení za pokrokem« si ještě souchotiny uženou a my jim ničím potom nebudeme moci přispěti. Jest zde sice »Červený kříž«, ale ten sbíral prve na »rusy« a nyní zase na »japonce« a než by došlo na »Čechoslováky«, už to bude vůbec vše vybrané — — A kde nic není, ani smrt nebere. Ostatně máme jako dobře vychovaní vojáci vždy na mysli významná slova krále Bedřicha II., který na své vojáky zcela něžně řkával: »Bestie, chcete věčně žíti?« Dnes si člověk v tom stálém snažení, za něžných pokynů »českých« Bedřichů II. ani netroufá dáti na tato »slavná« slova odpověď, když — ovšem v jiné tónině — zvučí tomu našemu kroužku přátel stále v uších. Dnes v zemi »úplné svobody přesvědčení, slova a tisku«, za vlády »českých« Miljukovců, neštítících se podávati ruce těm, na nichž neoschla dosud do nebe o pomstu volající krev největších Slovanů, neštítících se největších mravních kreatur naší doby — zní nám všem tato něžná věta královská v uších denně. Ba zdá se nám, že ze středu jest sesilována a podřízení točí se bez vlastní vůle, bez vlastního úsudku, bez vlastního já, bez národního citu, bez národního svědomí, po větru, jak páni, kteří prý je platí, foukají. Inu — »ve stálém snažení o pokrok« — udělali kolotoč s »cincátky«.

Přítel si podal žádost o 2 jubilejní dukáty. Byla mu ministerstvem financí vrácena s poznámkou: »Min. financí vrací Vám neúplnou přihlášku s podotknutím, že se přijímají přihlášky **s nabídkou peněžitou nejméně 300 Kč za 1 kus** jubilejního dukátu, resp. dvojdukátu.« — O tomto »kdo dá víc« lichevní úřad neví, poněvadž tu hle úřad, tam hle úřad. A kdo dá víc, než ten kdo shání zlato ne na památku. Stát si na chvilenku papírky tomůže, ale zlato bude míti Žid.

Nová velká starost přepadla naše státnictvo: má býti pozemkový úřad, který už spáchal tolik dobra ve prospěch pánů, přeměněn v ministerstvo, nebo ne? — Z důvodů úsporných mluví prý se pro zřízení, neboť dnešních p ě t (co tak málo?) **presidentů** pozemkového úřadu s ministerskými platy a s celou armádou přidělených úřednictva jest prý dražší, než ministerstvo. — My zase máme ze zkušenosti obavy, aby nezustalo potom panu ministrovi těch pět presidentů s celou armádou úřednictva k ruce a aby tato armáda, podle známého klíče nebyla sesílena o nový batalion stranníků pana ministra. Zatím se vládní panstvo po novinářsku »dohovořuje« a zelení volají: bude po našem, bude nové ministerstvo — asi proto, že jich máme tak málo. Hlavní věcí jest snad práce pro dobro lidu, nebo proti němu a titul úřadu bude (?) vedlejší.

Inu, máme to jak brousek, schází jenom naplivnout.

»Vrahové vlastenců zahubí vlast. Pomněte, že Vám nebude možno přemoci vnějšího nepřítele, dokud nezakročíte proti nepříteli uvnitř země, který je placen cizinou.« Demosthénés.

Kdo dostal »Cihláře« prosíme, aby zaplatil a nedal se upomínati.

Jak málo víme! Myslíme, že známe všechny síly planety. A neznáme nejstrašlivějších... Jsou v rukou sedmi nebo osmi osob, jejichž jména veřejnost vůbec nezná a které řídí osud zeměkoule, jsouce silnější, než César nebo Napoleon. Ovládají náčelníky států, podmaňují si vlády, působí na změnu, rozoputávají a utiskují revolnce«. — Štěpán Lausanne v »Matinu«.

Židovská otázka.

IV.

Není pochyby — a to zasluhuje zvláštní pozornosti, že padá-li na Židy zodpovědnost za mnohé strašné historické události, za úpadek nejednoho zdatného národa, že tím větší zodpovědnost padá na ony Evropany, kteří podporovali a svou záštitou obdařovali roztahující se činnost Židů a to z pohnutek nejnižších. Jsou to především vladaři a šlechta, počínaje I. stoletím naší éry a konče dneškem!

Stopujeme-li dějiny kteréhokoliv evropského národa, vidíme, jakmile v něm začíná obyvatelstvo dosahovati určitého počtu v národě, v kupecké sféře, mezi básníky a učenci množí se hořké žaloby proti Židům. A tu vladaři a šlechta vždy vystupuje co ochránce Židů. První proto, že potřebují k vedení válek peněz a druzí, že přivykli lehkomyslnému životu. Tak na př. Ed. Burke ve svých »Dějinách Anglie« vypravuje, že Vilém Dobyvatel, když mu nestačily daně, násilně konfiskoval, nebo za babku kupoval židovské směnky, čímž sám král stával se nelítostným věřitelem vynikajících poddaných, neboť skoro veškerá anglonormandská šlechta XI. století byla v rukou židovských lichvářů. Za to chránil král Židy a udílel jim výsady.

(Na př.: Slavný národohospodář Dr. W. Cuningham ve své knize »The Growth of english Industry« [3. vyd. z r. 1896, str. 301] přirovnává činnost Židů v Anglii počínaje X. stol. k houbě, jež do sebe vsakuje veškeru živnou šťávu a poukazuje k tomu, že už v dávných dobách vlády pokoušely se o to, přinutiti Židy k čestné práci [hlavně řemeslnické], aby tím Židé se slili s ostatním obyvatelstvem, ale snahy ty zůstaly marnými.

Že Židé zjednali si tak silný a zhoubný vliv, na tom nesou vinu jejich ochránci, vladaři a šlechta. To dálo se i v době novější: hrabě Mirabeau jest ještě před revolucí v těsném styku se Židy.

[O vlivu »chytrých Židovek« na Mirabeaua (jak praví Gentz) a o příslušenství jeho k tajným, po většině židovským spolkům, viz Graetz »Volkst. Geschichte der Juden (III., 600, 610 a násl.) a Abbé Lemann »L'entrée Israélites dans la société francaise« (kn. III., kap. 7). Tento autor byl sám pokřtěným Židem a rozuměl proto lecčemus, co my nevíme, a psal o lecčems, co židovští spisovatelé zamlčují. Důležitým faktem jest to, že Mirabeau byl od mládí silně u Židů zadlužen (Carlyle, Essay on Mirabeau.]

Kníže Talleyrand zastává se proto u zástupců občanské sféry v »Constituantě« židovské emancipace, Napoleon se jich zastává, poněvadž na vedení válek potřebuje peníze a anuluje žaloby proti nim ze všech stran vznášené, jakkoliv sám řekl v státní radě: »Tihle Židé jsou jako kobylky a housenky, oni mi požírají Francii.« Kníže Dalberg prodal za 500.000 zlatých občanská práva frankfurtským Židům, jakkoliv se proti tomu bouřili (1811) frankfurští měšťané; Hardenberg a Metternich na vídeňském kongresu upadají do sítí domu Rotschildova a stávají se ochránci Židů proti zájmům Německa; konečně prorazí se svými názory a tak dva nejkonservativnější státy, jež tito dva mužové zastupují, první udílejí dědičné šlechtictví členům »cizího, asijského národa«, jenž nečistým způsobem dosáhl úžasného jmění.

[To jest ostatně zvykem panovníků. Už Martin Luther praví: »Vladaři věší zloděje, kteří ukradli zlatý neb půlzlatého a přátelí se s těmi, kdož okrádají celý svět a kradou více než jiní!« (»Von Kaufhandlung und Wucher.«)

Jestliže tedy Židé ukázali se nám co nebezpeční sousedé, pak dle spravedlnosti musíme přiznati, že jednali vždy jen dle svých vrozených instinktů a vloh; **při tom jsou obdivuhodným příkladem věrnosti sobě samým, svému národu a víře svých otců.** Svůdci a zrádci nebyli oni, ale my. My jsme zločinnými spoluvinníky Židů, jak v minulosti, tak i v přítomnosti. My sami jsme zradili to, co nejubožší obyvatel gheta považuje za posvátné, čistotu zděděné krve. Bylo tomu tak v minulosti a jest to stále častěji v přítomnosti. (Příště dále.)

České literární sdružení v Praze

bylo autorem knihy »Cihláři« — před konfiskací — požádáno rozeslati tuto knihu. Dne 10. října došlo vyřízení, podepsané předsedou Č. L. S. p. K. Novotným a jeho tajemnou sl. Marií Veverkovou, že kniha nemůže býti rozesílána, poněvadž obsahuje několik míst, která v žádném případě nelze sloučiti s kladnými (!) snahami »ČSL.« a že »spontanní odpor proti nim byl v četně navštívené schůzi výboru i u čtyř hostů všeobecný.« Zajímavo jest, proč: »Vášnivý odpor autorův proti Židům a nespokojenost jeho vůči stávající vládě — str. 22, 31, 65, 69«; jinak jest kniha schválena: »jejím posláním jest, aby hovořila k prostým dušiím, aby **působila výchovně (!) Povšechné sociální řádky nutno plně schvalovati** — hrdina Fr. Volešník jest zdařilou postavou — jeho skon jest mistrným tahem, mocným dojmem působí atd.« — ČSL. podalo důkaz, že duševně jest v israelském zajetí, což lze vyčísti i z poslední novinářské zprávy o členu a protežérovi Benešovy strany a ČLS. p. F. S. Frabšovi, »spisovateli a přísedícímu zemského výboru«. To poctivému našinci dostačí. Koho chleba jíš, toho píseň zpívej.

Autor »Cihlářů« vrátil legitimaci jako činný člen ČLS. s poznámkou: Nevěděl jsem, že stavovská organisace ČLS. staví se do jedné fronty se stavovským »Svazem Čechů—Židů« na obranu židovstva a tím tedy proti poctivě vlasteneckému cítění našeho lidu. Lituji upřímně, že rozkladná buňka »arcinadpokrokářů« t. zv. realistů zachvátila i Vaše sdružení a že zaslepeni prázdnými frázemi Dneška, nechcete viděti, jak sténá Národ, rozbitý pomocí českých Miljukovců (»národních« socialistů) na církve, strany, organisace, jež všude vede beznárodný, bezvěrný všečlověk — realista, vidící spásu našeho národa ve spojení s národně a orthodoxně cítícím Židovstvem, germánsky orientovaném.

Vracím přiloženě legitimaci číslo 73 a přestávám býti Vaším členem.

Dějiny a ne organisace řeknou, bylo-li zdrávo národu Čechů pálení kadidla před židovským zlatým teletem. Mně stačí kousek chleba s vlastního stolu a nikdy nebudu sbírati drobtů pod stolem boháčů cizáků.

Více poctivosti, lásky k pravdě a upřímnosti k lidu a bude se všem lidem dýchati volněji.«

Různé zprávy.

Naslouchal s úžasem slovům presidentovým, ale... V neděli 2. září byli u p. presidenta v Topolčinkách hosty skauti ze Slovenska. Mezi nimi byla též, jak »Selbstwehr« — orgán pražských sionistů — oznamuje,

skupina židovských skautů »šomrim«, z Nových Zámků. Dopoledne defilovali skauti před presidentem a odpoledne tábořili na louce před zámkem. President dostavil se tam ve společnosti svého syna Jana a sledoval se zájmem skautské závody. Zvláštní pozornost však věnoval neobyčejně dobře ukázněné skupině »šomrim«, s jejímž vůdcem Juliem Grossem se hodinu bavil, dávaje sobě též vysvětlovati hebrejské povely. V rozhovoru projevil pres. svůj obdiv nad nápadně tuhou kázní židovského »šomrim« a pravil: **Kdybych nebyl u slovenských Židů jist státní věrností a láskou k republice — byl bych nucen skupinu »šomrim« rozpustit.** Julius Gross **naslouchal s úžasem slovům presidentovým,** ale tento ho uklidnil s úsměvem: **»Protože vaše »šomrim« nejsou skauti, nýbrž vojáci.«** Vůdce »šomrim« Gross, se prý pak uklidnil, ačkoli jej s počátku přesvědčení presidentovo o »státní věrnosti slovenských Židů« silně znepokojilo. »N. P.« č. 260.

Zákaz prodeje Fordovy knihy. Ředitelství švýcarských spolkových drah zakázalo v prodejnách novin na nádražích švýcarských drah prodej knihy Forda: »Der internacionale Jude«. Je to překlad z angličiny, jelikož spis ten vyšel anglicky v Americe pod názvem »International Jews«. Německý překlad vydalo nakladatelství týdeníku »Hammer« v Lipsku. Zákaz ten si vymohlo sdružení švýcarských Židů. Tím více však obecenstvo spis ten kupuje.

Výnosné státní úřady v Anglii. V Londýně byl rozšiřován leták, v němž byli vyjmenováni Židé, kteří zastávají výnosné státní úřady. Soukromý tajemník ministerského předsedy je Sassoon. Státním tajemníkem pro Indii je Edwin Samuel Montagu, místokrálem Indie Rufus Isaac, finančním ministrem Indie Lionel Abraham. Potom ještě následuje celá řada jiných Židů, kteří zastávají výnosné státní úřady v Anglii.

Domy ve Vídni. Ve vídeňské radnici se usadil jako starosta Vídně soudruh Žid Jakub Reumann. Jeho stoupenci vedou divoké debaty ve schůzích ob. rady proti křesťanským sociálům. V poslední takové půtce se chlubil ob. starší Žid Breiter, že Židé z Haliče zakoupili od r. 1919 ve Vídni 11.000 domů a stali se tak místo křesťanů majiteli těchto činžáků. Pak se posmíval Žid Breiter, že nebude dlouho trvati a že i ostatních 40.000 domů ve Vídni, které mají ještě křesťané, přijdou do državy Židů.

Židé protestanskými pastory. V Berlíně úřaduje supresident Rosenfeld, v Děvíně jest konsistorní rada Josephsohn, v Poznani úřaduje superintendent Israel. Také na teologické fakultě v Berlíně je několik profesorů teologů původu židovského.

Jak vyhlíží praesidium ministerstva vnitra v Berlíně. Předsedou praesidia toho je Dr. Freund, dále tam úřadují státní tajemník Dr. Abegg, Dr. Weiss a Dr. Gossler mají agendu státní policie.

Poslanci a senátoři židovští ve Francii. V poslanecké sněmovně v Paříži je 13 poslanců Židů Mandl, Rothschild, Ignace, Klotz, Uhry, Simonin, Levy, Ehrlich, Bokanovski, Mayer, Israel, Blum a Fribourg. V senátě je Židů 5: Levy, Strauss, Schwamek, Weiller, Cremieux.

Rudá armáda nespolehlivá. Tak alespoň hlásí v Berlíně vycházející list »Rul«. Voršilov, bolševický generál upozornil cara »Chaima, že není radno dávat Židům důstojnické šarže, poněvadž mužstvo nechce tyto Židy poslouchati. To je ovšem šlakovitá věc pro Žida cara Chaim Brohnsteina, právě když se chystá na válečné tažení do Berlína na pomoc soustruhům bolševikům německým, od nichž doufá, že se zmocní vlády nad Německem.

Největší centrála elektrická na světě. Rakouská vláda započala stavbou největší centrály elektrické na světě. Zachycen bude umělým způsobem tok řeky Ybbs, jejíž vodstvo bude vedeno tunelem 10 km dlouhým, čímž se utvoří spád vody na 125 metrů z výše. Tento uměle vytvořený vodopád požene turbiny, které Vídni dodají 24 milionů kilowatů elektrické energie.

Smutné doznání české učitelky — sokolky: »Kdybychom neměli v jednotě (jmenovala místo na Slovensku) Židy, nemohli bychom existovati. Oni k nám nejdou, aby dělali nějakou propagandu, ale k vůli tělocviku — — (prý!)

Rozhovor: Prosím Vás, kdy pak bude po stávce? — Ale to budete koukat, až židovští uhlobaroni vyprodají za drahé peníze i uhelný mour, jak pokrokové dělnictvo z popudu svých vůdců se požene do práce, třeba za horších podmínek. (Opožděno).

MOS jest prý ministerstvo osvěty. »Výzva čb.« podotýká: Takové surové vtipy připouštíme a ministerstvo i návladnictví mlčí. Jiní však myslí, že to je zkratkou slova MOSES a nejsou daleko pravdy, neboť to je podnik příslušníků národa MOSESova!

V Německu revoluce v dubnu 1924. V »Rothe Fahne«, orgánu berlínských komunistů, rozepsal se tovaryš Radek-Sobelsolin o tom, že Německo rychle spěje k sociální revoluci, která vypukne nejdéle na jaře příštího roku. Za tím účelem meškal Radek v Berlíně, aby v příhodném okamžiku komandoval dělnictvo na ulicích berlínských.

Na trati Jihlava-Okříško jsou upozornění cestující dosud napřed německy. Tam dosud neví o převratu, zatím co se chystáme oslaviti páté jubileum »osamostatnění«.

Sokolská ochutnávárna v bio »Hvězda« v Č. Budějovicích. Upozorňujem naposledy příslušné činitele, že působí ostudně židovským a německým zbožím přeplněný výklad, kde těžko lze najíti výrobky českých firem cukrovinek a pod. Rovněž nevyjímal se svého času pěkně (letošní jaro) plakát »Franckovy« cikorky v kavárně Sokola, kde uvědomělé »vlastenky« s touto přísadou prodávaly kávu. Dokud naše »nejnárodnější« instituce budou takto jednati, pášou zradu na věci národní a my buďme neúprosni proti nim; poněvadž politické osvobození nám není zhola nic platné, neosvobodíme-li se hospodářsky. A k tomu musí pracovati každý náš jednotlivec a hlavní — věříme-li v ně dosud — naše národní jednoty. Budou-li však jednati jako »Sokol« č. budějovický — tedy — nazdar!

Nová proroctví. Pařížskému listu »Liberté« byla před rokem zaslána neznámým řada proroctví, která se pak opravdu splnila: prý zemře náčelník státu — a zemřel Harding; prý nastane převrat na Východě — a došlo k němu v Bulharsku; dojde k živelní pohromě světového významu — a dostavilo se japonské zemětřesení. Tenkráte list uveřejnil zaslaná proroctví pouze ze žertu, ale když proroctví jedno za druhým se naplňovalo, počalo se pátrati po úspěšném proroku. Toho však nenalezli. Tehdy byl dopis, poštou zaslaný, podepsán jen značkou »M. deux Thèbes« (paní dvě Thèbes), což bylo narážkou na bývalou pařížskou věštkyni »Mme de Thebes«, která se těšívala světové pověsti. Nyní pojednou došlo téhož listu, opět poštou, nové proroctví, podepsané touž tajemnou značkou. Protože se prvé proroctví tak přesně vyplnilo, je nyní žádostiva celá Paříž, jak to bude s tímto novým proroctvím neznámého věštce, jenž k listu svému připsal, že chce zůstati neznám,

nežádaje slávy ani honorářového zisku. Nové proroctví jeho zní: 1. Pohroma na moři s mezinárodními zápletkami. 2. Světové pohoršení vzbudící ostudný případ v Paříži. 3. Podrobení se Německa následkem různých požadavků francouzské vlády. 4. Vážné veřejnoprávné události v Anglii. 5. Vládní změna ve východoevropské zemi. 6. Náhlé úmrtí osobnosti, která hrála vynikající úlohu ve světové válce. Všechny tyto události vypuká prý se ještě letos. V Paříži nyní čekají, co z toho ze všeho vyjde; čekejme s nimi. »N. P. z 21. IX. 23.

Č. S. R. ponechala si monopol tabákový, jako dědictví starého Rakouska, který sice vynáší podle úředních zpráv jeden tisíc miliónů Kčs, ale Židům: Petschkovi, Weinmannovi, Rothschildu - Sonnenscheinovi nechala monopol, který vynáší ročně několik tisíc miliónů. Jest to uhlí. A dnes, **socialisté bez rozdílu politického vyznání, věrní služebníci Židovstva a jeho velkokapitálu, rozhodují co se stane s Republikou. Křičí proti velkokapitálu, ale majíce oroe v ruce, ani je nenapadlo, vyvlastniti uhelné doly a obrovské podniky železářské z moci všemohoucího Židogermánského velkokapitálu.** Jen když se kříčí, aby se stádo domnívalo, že se něco dělá.

Do Moskvy přijel Delagrange, zástupce řady velkých firem francouzských. Po něm přijde zástupce francouzského červeného kříže. — Z Nikolajevska bylo prý zasláno několik tisíc tun obilí do Anatolie, píší bolševické listy a na druhé straně se praví, že v některých okresích hladoví.

»**Národní Listy**« z 2. října prolévají slzy nad úmrtím rabína dr. Blocha a věnují mu dlouhý článek, v němž píše J. P. vypráví kus životopisu tohoto »slavného« Žida. »Dr. Bloch byl také polský autonomista, polský státoprávník, jakkoli **valně polsky neuměl**« — což ovšem jest čistě židovské, ale nic nevadí, aby p. J. P. o něm v »Národních« listech nenapsal, vše co ví. Rabín Bloch byl přemrštěně horlivým, kdekoliv a kdykoliv bylo třeba hájiti Židu — proto snad o něm píší »Národní«. Ze článku se dovídáme, že soupeř Blochův, vídeňský mechanik Arnošt Schneider, hlásající plemenný antisemitismus činu, chrápěn imunitou navrhoval, aby se stanovilo odstřelné za každého Žida. Památná jest ovšem přítomnost tohoto Žida v Národním Shromáždění v Praze r. 1919, kdy tento rabín, který měl v celém Židovstvu veliké postavení, seděl vedle písatele J. P. Je podivno, že »Národní« listy nevyšly v černém rámci, když celou smečku těchto výborných vlastenců — protinárodních — má ve svých řadách. **Kdyby se tato strana dovedla rasově odpoutati od mlýnského kamene, který ji topí, co by znamenala v národě . . .**

Čeští sociálové, kteří tolik na jedné straně naříkali o morálce, mravnosti atd., v Čes. Budějovicích, kde zcela správně uvědomily si občanské strany korupci hospodářskou, vzniklou socialistickým vedením obce a spojily se, aby pokud možno zachránily obec od hospodářského rozvratu vůbec, tito čeští sociálové »jihu« zapomněli, že jejich »severní« bratři ve Vysokém Mýtě při volbě starosty spojili se s bolševiky, jenom aby okupovali starostenské místo i ole místa náměstku jenom pro sebe. Starostou zvolen socialista Suchomel, I. náměstkem bolševik Balcar a II. nám. zase bratr Nimshaus. Masky spadly a sokolské přesvědčení funkcionářů čs. socialistů klidně snesło spojení se stranou vysloveně protistátní. Českobudějovické »bratrstvo« ovšem nic neví o tom, že »bratrstvo« vysokomýtské zapsalo se čertu, jako »měšťácké strany v Č. B. Hlavní věcí jest, že »bratrstvo vysokomýtské nebylo připraveno o »mravní právo na starostu a že veřejná morálka nebyla pošlapána a že pakt čs. socialistů se žižkovskými bolševiky není hanebným paktem«. Nazdar Moischeles! Masky spadly!

Národní Listy se úplácou nad svými velikými zesnulými vlastenci. Nejnověji jim zemřel »upřímně česky cítící člověk«, výjimka mezi bohatými Židy, člověk ryzího vlasteneckého cítění atd. — Léon Bondy.

Dopisy.

A. B. Přerov, Morava. Poněvadž pan Viktor Hánek, básník a pacifista, byl za války c. a k. nadporučíkem a psával básničky pro »Svědomí« ve Vídni redigované soc. dem. a spiritistou Dvořákem, myslíme, že nemohl býti zaměstnán před 25 lety u fy., kterou jste udala. Obraťte se přímo na redakci: »Lidový denník«, Praha II., Hybernská ul. 20.

Literatura.

Čítanka k Občanské nauce a mravouce, sestavená Ot. Svobodou, škol. insp. vyšla právě pod názvem. **Do ráje žiti** v naklad. **J. Svátka, Praha II.**, Spálená 38 za Kč 9.80, váz. 13.80. — V témž naklad. vyšel právě 3, 4 sešit R. R. Hofmeistera: **Neznámá dramata** (týdně, sešit za 1.90 illustr.) — A. V. Šmilovský: Spisy výpravné, sešit 20, 21 vyšel nákladem **Šolc a Šimáček, Praha.** — Jan Hus Karla Herloše sešit 7, vyšel ve Šrámkově knihovně románů a novel.

Nábytek
firmy Josef Frančík,
Kolín-Zálabí-Pardubice
jest nejtrvanlivější, nejlevnější a nejsolidněji pracován
Nábytkové vozy k disposici!

Otiskujeme inserty jen ryze českých neb slovanských firem arijských doporučení hodných:

4 × 5 = 20 metrů a sice:
5 metrů nejlepšího barchetu s hedvábím na šaty, 5 metrů nejlepšího flanelu, jemný vzor na košile; 5 metrů bílého plátna na dámské potřeby, 5 metrů pestrotisku na pěkné domácí šaty = 20 merů za 126 Kč zašle bez jakýchkoli jiných výloh **Josef Stolín a spol., Náchod.** Zboží toto bylo poctěno první cenou! Důvěřujte!

Nevyhnutelný v domácnosti, nepostrádatelný na cestách je v plechovkách po 50 a 100 gr. č. v. firmy **čaj s pávem J. Fromm-Opava.**
Žádejte ve všech obchodech!!

Každý uvědomělý Čech a Slovák požaduje »Náš Cíl« ve všech kavárnách a restauracích. — Čtěte naši lacinou knihovnu: 6 knih = 1000 stran za Kč 40, v předplacení i na 3 měsíční splátky po Kč 15.— a poslední splátka Kč 10.

Tiskem knihtiskárny »Družstvotisk« v Třeboni.

Po konfiskaci nové opravené vydání.

Ročník I. V Č. Budějovicích 1. listopadu 1923. 21. číslo

NÁŠ CÍL

Číslo 1·— Kč.

Předpl. na rok Kč 20·40
na půl roku Kč 10·80.
Vychází 1. a 15.
každého měsíce.

Řídí redakční kruh. —
Majitel a vydavatel, jakož i zodpovědný redaktor Jan Cibuzar, České Budějovice Zátkova ulice číslo 8.

List vlasteneckého hnutí Čechů a Slováků.

Silou proti mdlobě, vzdorem proti zlobě, ale láskou k sobě.

MOTTO: »Moje barva červená a bílá,
dědictví mé poctivost a síla«. *Havlíček*

OBSAH: »Pravda vítězí«. — Vyzvanie. — Sokol a bolševici. — Pozemková reforma a zápisky. — »Sionské hlavní kanceláře«. — Za nového režinu. — Záhuba lorda Kitchenera. — Sidol — Lodis. — Kdo obléká naší národní obranu. — Byrokratismus a ubíjení prosperity u Č. S. státních drah a najmě v Kolíně. — Člověk neví — —. — Nová proroctví.

Jménem Republiky!

Krajský co tiskový soud v Č. Budějovicích, odd. V. uznal k návrhu st. zastupitelstva ze dne 12. října 1923 Ss 581/23 takto právem:

Obsah článku nadepsaného »O manévrech 5. pěší divise« uveřejněného v č. 20. per. tisk. »Náš Cíl«, zakládá skutkovou povahu přečinu proti veřejnému pokoji a řádu dle § 300 tr. z.

„Pravda vítězí"

jest hrdé heslo Č. S. R., ovšem theorie je jiná než praksa, jak jsme se přesvědčili

Zabaveno.

Buka napsal: »Klam vzniká tím, že jedni lidé, ve skutečnosti zrovna takoví jako ostatní, usmyslili si hříšný, nelidský, zvířecí výplod násilí povznésti na svaté právo« — a věta ta nebyla rakouskou censurou konfiskována. Dnes jest jiný vítr a proto připomínáme těm, kterým patří slova T. G. Masaryka: »Bojovat za pravdu znamená pro pravdu pracovat, pracovat duchem, pracovat pravdou. Protože však proti sobě nestojí pravda a nepravda, ale lidé pravdy hledající, často a často pravdy neslyšíme, neučíme se jí a nemilujeme, ale potlačujeme toho, kdo pravdu drží. I to se stává, že v nedočkavosti a netrpělivosti pravdě dopomoci chceme nepravdou, neučíme pravdě, ale ve jménu pravdy činíme násilí. Tak stalo se též u nás...«

V poslední chvíli proběhla denním tiskem následující zpráva: **v Turecku zrušena byla censura tisku** a mezispojenecká kontrola německých bank. Ovšem v Turecku bude asi zrušení censury možné, neboť bude tam pravděpodobně vláda v rukou naprosto bezvadných a proto není třeba censury. U nás bude přitužena. V lese hvízdá ten, kdo se bojí.

V minulém čísle jsme prosili o pomoc v utrpěné škodě. Posledního čísla (20.) byl nám zkonfiskován celý náklad. Uslyší naši prosbu někdo?

Vyzvanie

Jednoty Slovenských Junákov.

Neplodný socializmus, ktorý sa po svetovej vojne vyšvihol na predné miesto, ustupuje teraz pred víťazne napredujúcim nacionalizmom. Medzinárodný socializmus vyvolal všade protitlak, a tento protitlak ukázal sa v národnom cite, v láske k vlasti. Dnes v každej krajine najdeme nacionalistické orgnizácie.

Isté je, že nacionalistické hnutie je najzdravšie medzi Slavianmi. Juhoslovania majú svoju Orjunu (Organizácia Juhoslovanských Nacionalistov), bratia Češi majú svoje Národné Hnutie a my Slováci utvorili sme spolok Jednotu Slovenských Junákov. Veľmi smutnou vecou je však, že práve my Slováci, ktorí sme vždy najviacej cítili slavinasky, neorganizujeme sa tak intenzívně, ako spomenuté dva bratské národy.

Čo je Jednota Slovenských Junákov?

Jednota Slovenských Junákov je organizáciou vlasteneckou nacionalistickou, a preto by mal byť jej členom každý dobrý Slovák, ktorý miluje svoj národ a ktorý vidí nebezpečenstvo internacionalizmu.

J. S. J. nazvala sa nepolitickou organizáciou, lebo nechce tak pracovať a bojovať za slovenčinu, ako je to dnes na Slovensku. Keď J. S. J. vypovedala, že je nepolitickou organizáciou, to ešte neznamená toľko, že jej je slovenčina pobočnou vecou, práve naopak, je vecou hlavnou, ale chceme si ju zachrániť pozitívnou prácou, a táto pozitívna práca za slovenčinu **neväzí v boji proti Čechom, ale v boji proti maďarsko-nemeckým bezočivostiam**, lebo keď českí vlastneci budú vidieť a budú presvedčení, že aspoň tak húževnate a dobre pracujeme za naše slovenské práva, ako oni za práva české, nebudú mať príčiny na upodozrievanie z maďarónstva a oni

sami nám dajú, čo si žiadame. Toto predpokladala a predpokladá i teraz Jednota Slovenských Junákov, a preto sa nazvala v tomto smere nepolitickou.

Ale čo sa môže nazvať politikou? Každý boj za národ a za jeho reč proti niekomu, kto ten národ alebo jeho reč akokoľvek ohrožuje, je bojom politickým, a v tomto smere je politická i J. S. J. Nie, Jednota Slovenských Junákov nechce byť nijakou spoločnosťou bezvládnych bab, nie, ona chce chytiť a chytí moc do svojich rúk, pokiaľ sa týka nacinalizmu slovenského a slavianstva na Slovensku vôbec. A teraz sme prišli na to, že do Jednoty Slovenských Junákov nemusí sa obávať vstúpiť prívrženec hociktorej strany, keď je upriamným Slovákom alebo Čechom, lebo veď všetci by sme bojovali spolu za svoje práva, a to nie jeden proti druhému, ale proti cudzím, proti našim odvekým nepriateľom.

Ak na takýchto základoch budeme bojovať, budeme mať ozajstný spoločný cieľ a Boh bude nám na pomoci.

Bratia Slováci! Priateľsku ruku podávajú nám vlastenci českí a chcú nám pomocť odstrániť všetko to, čo nás dnes tak nešťastne rozdvojuje. Kto si dobrým Slovákom, kto si vlastencom a Slavianom, nesmieš odstrčiť túto priateľskú ruku, ale statočne podáš svoju a budeš prisahať vernosť spoločnej práci za vlasť, národ a Boha!

Stanovy Jednoty Slovenských Junákov potvrdilo už i ministerstvo pre správu Slovenska.

Slováci a Slovenky, hláste sa za členov Jednoty Slovenských Junákov! Členské na celý rok činí 20 kor. a zápisné 10 kor. Prihlášky súčasne s členským poplatkom a zápisným treba poslať na sekretariát Jednoty Slovenských Junákov v Turčianském Sv. Martine. Prihláste sa i za odberateľa časopisu »Junák«, ktorý mienime vydávať predbežne dvojtýždenne. Vstupujte, bratia, do J. S. J. a bojujte statočne za národ, jeho reč a za vlasť!

Turčianský Sv. Martin, 31. augusta 1923.

Predsedníctvo »J. S. J.«

Sokol a bolševici.

Mladoboleslavské listy č. 78 píší doslovně:

»Na věčnou paměť zde zdůrazňujeme, že národní socialisté se starostou Sokola Drem. Teklým a brem. Šerákem (vzdělavatelem Sokola) zvolili za prvního náměstka našeho župního města komunistu a že tak podali důkazy o tom, že vlastenectví, národ a sokolství je jim pouhou frází, jde-li o stranický ferman. Je to zjev úžasný, o němž musí býti mluveno, jak v občanstvu, tak zejména v řadách sokolských. Při volbách nechali se doporučovati maďarskými letáky a hned na to dopomohli svými hlasy komunistovi k funkci prvního náměstka. Domnívají se snad pánové, že naše občanstvo i uvědomělé dělnictvo je tak otrlé, že bude k těmto věcem mlčeti? Ve svých novinách útočí proti komunistům nejprudším způsobem, viní je ze zrady národní a z rozbíjení republiky, volají proti nim do boje všechny lidi národně uvědomělé, ale při volbě starosty nestydí se brátí od nich hlasy a při volbě náměstka volí dokonce komunistu, jehož neznali a jemuž jakživo se nezdálo, že by zásluhou »národních« socialistů mohl se státi prvním zástupcem sokolského »barda« bra. Šeráka.

Slušší s uznáním konstatovati, že občanský klub vystupoval při všech volbách svorně a jednotně. Všech 16 hlasů odevzdáno bylo pro jejich kandidáta a svornost tato také imponovala. Poplatnictvo bez rozdílu stran si

Výhradní prodej pro Prahu má p. G. Soukup, novinářství a insertní kancelář Praha III., Chotkova 10.

jistě přeje, aby občanský klub na své správné cestě vytrval a vystupoval jednotně všude tam, kde půjde o zájem města a všech vrstev«.

Nevíme proč a zač jest »Sokolstvo« v národě stále favorisováno, proč se o něm, jako o jiných složkách falešným humanismem a obrpokrokářstvím prolezlých, neřekne konečně pravdivé slovo, když Sokolstvo dalo se do služeb mezinárodní společnosti na ubíjení národní páteře, když Sokolstvo stává se mezinárodní společnosti, přijímajíc za členy i příslušníky jiné rasy. Sokolstvo zahodilo — ovšem podle větru, který zavál prosincem 1918 — národní své poslání a stalo se služkou určité kliky. O tom jest třeba hovořit, neboť množství členstva jest naprosto nespokojeno s požidovštělým vedením, které dnes jest ponejvíce v rukou t. zv. realistů. Před cizinou nás nezachrání sport a tělocvik, jako nás nezachrání umění. Národ, který ztratil svůj národní charakter, nemá práva na život. A Sokol, naše nejnárodnější kdysi instituce, naše pýcha, stal se doménou zapřísáhlých nepřátel všeho národního a vlasteneckého. Několikráte dostaly se na veřejnost hlasy nespokojenců, hlasy, připomínající nesmrtelnou myšlenku Tyrš-Fügnerovu, ale marně. Sežidovštělým tiskem Č. S. R. byly umlčeny a Sokol v plném lesku tvoří »čestnou stráž« u mrtvoly Žida, jako u zabitého českého poctivého pracovníka. **Více pravdy a poctivosti do veřejného života a nebude eskamotérů s národní cti.**

Pozemková reforma a zápisky »Sionské hlavní kanceláře«.

(Interpelace říšského poslance JUDra Jos. Myslivce).

I.

Rukopis č. 7. Hnedle začneme zřizovati velké monopoly, reservoiry obrovských bohatství, na nichž budou záviseti velká jmění gojů tak že utonou zároveň s úvěrem Státu druhý den po politické katastrofě.

Nadvláda Naše bude se rozvíjeti, představujíc se co protektor, pruvodce a náhrada za Liberalismus.

Jako politická síla jest aristokracie mrtva — s tou nemůžeme počítati; ale co majitelka territoriální je nám až posud tím škodliva, že může býti v pramenech svého života samostatnou, může ve svých rukou zadržeti pozemkový majetek jejž chceme vesměs odevzdati Našemu národu, který už tedy budeme učiti zemědělství, v němž až posud jest pozadu, poněvadž jsme více potřebovali jeho sil v průmyslu, obchodu, agentství atd., slovem v spekulacích a vůbec v pracích, jež ničíly goje, aby se stali našimi robotníky, až pomocí pozemkových bank všechna šlechtická i s e t s k á půda přejde do našich rukou.

Pak budou pracovati, abychom je my krmili, ježto jim nikdo nebude prodávati zemědělské produkty, jak tomu bylo za časů Šalomounových. Budeme je krmiti jako zvířata a jako tažný skot a budeme je šetřiti, aby mohli pracovati. Lidská práva koupě a prodeje gojově za Našeho království míti nebudou.

Proto čím dříve, tím lépe — musíme zbaviti šlechtu pozemků a pak budeme moci toléž udělati i se sedláky, k dosažení toho plánu musíme zvětšiti pozemkové daně, rozmnožiti zadlužení pozemků, tyto povinnosti přinutí goje zemědělce k neustálé poníženosti.

Šlechta pak, nedovedouc se spokojiti s málem, bude brzo na mizině a bude se vzdávati půdy, kterou my — ne-li osobně, tedy pomocí nastrčených osob — skoupíme.

V tuléž dobu je třeba úsilovně podporovati obchod a průmysl a co hlavní: spekulaci, jejíž úlohou jest býti protiváhou průmyslu: bez spekulace množí průmysl soukromé kapitály a může sloužiti k povznesení zemědělství, osvobo-

div zemi od zadluženosti, způsobené půjčkami z pozemkové banky; my však potřebujme, aby průmysl vyssál zemědělství a aby pomocí spekulace odevzdal do našich rukou veškery peníze světa, a aby tím právě uvrhl všechny goje do řad proletariátu: pak gojové budou se před námi sklánětí, aby se jim dostalo práva k existenci.

K zničení gojského průmyslu zavedeme silný smysl pro luxus, vše pohlcující luxus, zvedneme výdělkové platy, jež ostatně dělníkům nebudou nic platny neboť současně provedeme zdražení potřeb, jaksi vinou pádu zemědělství a chovu dobytka; mimo to uměle a hluboce podkopeme základy a prameny produkce, naučivše dělníky pití lihovin, a mimo to oderveme intelligentní goje od půdy.

Aby právě jádro věcí nebylo předčasně známo gojům, přikryjeme je snahou jaksi posloužiti pracovním třídám a velikým oekonomickým principům, o nichž mluví naše oekonomická theorie.

»Těžko pochybovati o pravdivosti tohoto protokolu, jenž zřejmě obsahuje závažný program, předepsaný Židy ministrům, kteří jim prodali duši za slib moci a popularity u tisku«, dodává slavný francouzský spisovatel **Gougenot de Mouseaux**, z jehož knihy »Židé« (přeložil Zabranský), tento odstavec doslovně otištěn. Vydání po konfiskaci, interpelované možno obdržeti v každém českém knihkupectví za nepatrný peníz. **(Sedmé vydání).**

Karel Pergler:

Za nového režinu.

(V. pokračování).

Tokijský komplot. — Beneš Eliášovou implikován.

Druhý dopis odevzdala slečna Eliášová za týden.

V Tokiu, dne 22. března 1921. Panu Karlu Perglerovi, mimořádnému vyslanci a zplnomocněnému ministru RČS. v Tokiu!

Pane vyslanče,

nerada píši tento dopis. Jest však třeba, by byl napsán, jako doplněk toho, co jsem napsala dne 15. t. m. Pravím nerada — neboť je to cosi jako operace a to vždy bolí. Však když už jasno, tedy ať je jasno úplně.

Mně samé se vyjasnily mnohé věci teprve nyní po celé té trapné řadě měsíců. Byly tu hned na začátku lži a křivdy, a následkem toho se vše vyvíjelo křivě a nesprávně. Lež a křivda se obyčejně skrývají v temnu a tím se stalo, že se tu během doby nahromadilo tolik tmy, že už pak bylo nesnadno rozeznati černé od bílého a bílé od černého. A v takovém ovzduší lidé snadno se stávají zlými — byli jsme zlí, více či méně všichni a všichni jsme tím snad trpěli, neboť v síti lži a klamu nikomu nemůže býti volno.

Vzpomínám zejména těch skutků nesprávných, kterých jsem se dopouštěla sama; bylo to na sklonku léta, kdy mně dr. Reichmann ponejprve začal vyprávěti o intrikách, které prý jste kul s Novákem proti ministru Benešovi. Zhrozila jsem se ovšem toho, tím více, že jsem Vás v té době z celé duše nenáviděla. Dr. Reichmann vyzval mne tehdy, abych o Vás napsala paní Benešové, **on sám že to napsal Oličovým.** Neučinila jsem zcela dle jeho přání, leč napsala jsem to důvěrně přítelkyni — dovolte mi zamlčeti její jméno — a ponechala jsem jí na vůli, chce-li to sděliti paní Benešové, nebo ne. Rozhodla se pro — a dopis dostal se k ministru Benešovi. **Lituji toho skutku, neboť dnes znám ty věci lépe než tehdy a jeví se mi v zcela jiném světle.**

Po druhé — bylo to v prosinci — vyzval mne pan dr. Reichmann, **abych napsala též něco ministru Benešovi, aby prý stále sám nepsal.** Doznávám, že také jsem to psala nerada. Považovala jsem to za nepříjemný úkol, kterého se musím zhostit. Napsala jsem několik řádek a obvinila Vás, že jednáte nelidsky a nespravedlivě. Vidím nyní, že to byl úsudek ukvapený a nesprávný — doufám však, že mne omlouvají tehdejší okolnosti; byla jsem sevřena v tom temném kruhu lží a klamu, sama jsem tím nejvíce trpěla, bylo ve mně mnoho trpkosti nahromaděno a v takových chvílích snadno se činí kvapné úsudky. Nevím dostal-li se tento lístek do rukou ministra Beneše. Dr. Reichmann vyžádal si, abych to napsala a jemu přinesla, že to vloží do svého dopisu.

Zadržela jsem Novákovy listiny, jak známo, a nechtíc nésti sama zodpovědnosti za tak odvážný čin, dala jsem je dru. Reichmannovi se slovy: »Vzala jsem to, aby to Novák neodvezl. Jsou to podezřelé věci. Kdyby došlo někdy k vyšetřování, nebude zde důkazů — schovejte to, vrátíme to tam, kam to patří, legaci, Novákovi ne.« Den či dva na to řekl mi dr. Reichmann: »Opisujeme to a posíláme do Prahy.« — Cítila jsem tehdy, že to není správný postup — však nebylo možno, abych já dávala instrukce legačnímu sekretáři — v tomto případě tedy asi vina nepadá na mne.

Více mne tíží vzpomínky na legionáře Růžičku, jehož informace brala jsem příliš vážně a též je někdy sdělovala své přítelkyni do Prahy, ovšem jako věci velmi důvěrné. Dnes vím, že to byly zprávy vesměs lživé. Růžička sám mně prozradil krátce před odjezdem, že o těch nesprávných věcech psal do Prahy poslanci Udržalovi a též ministru Benešovi. S projevem úcty B. N. Eliášová, v. r. — Vlastnoručně sl. Eliášovou připsáno: P. S. — **Vzpomínám ještě jednoho výroku dra. Reichmanna: »Beneš mně neodpisuje, ale dělá vše tak, jak já mu radím.«** (Příště dále).

V nynější době doporučujeme: výborný čaj firmy J. Fromm v Opavě, ochranná značka »čaj s pávem«; prádlo teplé zašle naprosto spolehlivá firma Josef Stolín a spol. Náchod a byt nejvkusněji Vám zařídí Jos. Frančík Kolín — Zálabí. — Kupujte u firem inserujících v našem listě a nepodporujte nepřátel, inserujících v listech bolševických. —

Záhuba lorda Kitchenera.

V lipském týdenníku »Der Hammer« líčí pan Knud Flemming tajuplnou záhubu lorda Kitchenera, která dosud vyjasněna není. Sestra Kitchenerova svolala v červenci 1920 schůzi do Queens Hallu v Londýně a pravila tu veřejně, že loď Hampshire, na které byl lord Kitchener potopen, byla zločinným způsobem potopena. Lord Alfred Douglas též ve veřejné schůzi v Londýně označil potopení této lodi za zákeřný čin tajuplné černé ruky. Loď Hampshire byla před plavbou na loděnici důkladně opravena. Náčelník tajné policie v Dublíně dal na loď tu naložiti akta tajného policejního archivu irského a tvrdil, že tato akta nesmí pod žádnou podmínkou uváznouti v rukou některého nepřítele. Bratr toho náčelníka je gouvernérem v Queenslandu. Příbuzný těchto dvou činovníků, jakýsi pan Norman byl v Praze, kde nedávno zemřel. K pohřbu dostavili se jeho příbuzní, kteří se však nejmenovali Norman, nýbrž Nathan. Zdá se, že rodina těchto Nathanů má v celé Anglii v rukou službu tajné státní policie. Loď Hampshire kotvila v Ingergor-

domu, přístavu v průlivu škotském. Byla tu plných 14 dnů, v které době z lodi té desertovali topiči počtem 14. Tito topiči byli spochytáni a v Towern zastřeleni jako desertéři. Pak jela loď do Scapa Flow, kde čekala na Kitchenera. Týž přijel s celým svým štábem 6. června 1916 do Scapa Flow. Lord Kitchener přivezl na loď plány pro generální štáb ruský. Dva torpedoborci měly loď vyprovázeti. Jelikož se pozvedla silná bouře, poslal lord Kitchener oba torpedoborce zpět. — Tak jela loď Hampshire sama do širého atlantického oceánu. Sotva loď urazila kus cesty od břehu, kde stálo na sta diváků na rozloučenou, ozvaly se rychle za sebou dva obrovské výbuchy, z lodi samé vyšlehly bílé sloupy dýmu a plamenů. Loď Hampshire se roztrhla a zbytky její plovaly ku břehu. Na břeh doplavalo z mužstva 70 osob. Pouze 11 z nich zůstalo na živu, ostatní zemřeli následkem nachlazení a vysílení. Jakmile se zotavili, byli předvoláni do Londýna k admiralitě. Mužové tito od té doby zmizeli beze stopy, nikdo o nich neví.

Krátce po záhubě lodi objevili se na pobřeží, kde se katastrofa udála, policejní agenti a nakazovali obyvatelům toho pobřeží, aby nikomu ničeho o této katastrofě nevyprávěli. Celé pobřeží bylo pak na delší dobu uzavřeno a od veškerého spojení s ostatním světem odříznuto. Loď Hampshire je 40 metrů hloubky na dně mořském u Birsay Bay. Dosud admiralita se nepokusila dáti potápěči loď tu prozkoumati, ačkoliv je to dobře možno.

V Anglii se nyní veřejně tvrdí, že policejní agent Nathan uložil na loď dvě bedny, v nichž byly pekelné stroje. Topiči o tom věděli a proto z lodi prchali. Zkázu lodi viděl na sta lidí, kteří se přišli rozloučiti s lordem Kitchenerem. Téhož dne, kdy loď vyjela, vyšel v Dublině bolševický list, kde byla tučně vyznačena zpráva, že lord Kitchener jede do pekla. Otisk tohoto listu má vévoda z Northumberlandu. Car Mikuláš byl včas zpraven o tom, že lord Kitchener jede do Ruska. Zavolal k sobě pobočníka Dessina. Týž slyšel ve vlaku skupinu Židů, kteří debatovali o zamýšlené cestě Kitchenerově a odsuzovali ji. Car důtklivě nařizoval, aby cesta Kitchenera zůstala utajenou a nechtěl tomu věřiti, že Židé o ní vědí. Tolik sdělil lord Douglas svým posluchačům.

Z toho je zřejmo, že vláda anglická tuto katastrofu umlčela a její objasnění zabránila. Proč tak činí, jest vlastně velmi záhadno. Jisto jest jen tolik, že tu byl spáchán zločin nejstrašlivějšího druhu a zločin ten dosud není vysvětlen a jeho původci zůstali bez trestu.

Upozorňujeme znovu důtklivě poštovní ředitelství v Praze, že poslední dobou množí se stížnosti a reklamace, že »Náš Cíl« se poštou ztrácí. Myslíme, že přečteli si jej poštovní orgán, má jej znovu vložiti do pásky a dále expedovati, jak jest jeho povinností. Snad stranická zášť nesáhá až k ničení cizího majetku a k poškozování obecenstva i nakladatele.

Sidol — Lodis.

První známý prostředek na čistění kovů, druhý, krém na obuv. Oba výrobky jsou čistě židogermánské, firmy Friedrich — také už Bedřich Schulz jun., Ústí n. Labem, který, aby ušetřil, posílá svým zákazníkům dopisy z Lipska, čímž poškozuje stát — jak ostatně bylo již českými denníky zjištěno. Zapomíná se, že máme v tomto oboru poctivé nasince, jako: Bělohlávek a Klíma, Vodňany, vyrábí výtečný prostředek na čistění kovů a krémy značky »Granát« nebo známá fa. Lakomý, Brno, Trefný v Rožmitále a jiní.

Zabaveno.

Kdo obléká naší národní obranu!

Račte vzíti do rukou »Úřední list republiky československé« č. 207 z t. r. a dočtete se, že dodávky textilních předmětů pro naše vojsko dostaly tyto »české« firmy: Anselm Heinzl v Dětřichově, Arnošt Mauthner v Praze, Ludvík Beer v Nové Bystřici, Samuel Taussig a synové v Praze, Jindřich Klinger v Praze, Jakub Somernitz ve Velké Dřevíči, Ph. Morawetz v Úpici, Norbert Langer a syn, Julius Bendies, Jos. Pfefferkorn v Trutnově, T. M. Oberländer v Úpici, Leopold Löwy a synové v Liberci, Adolf Münch a syn v Hodici, Breda a Weinstein v Opavě a j. — Samuel Taussig a Jindř. Klinger dostali několik různých dodávek. Tu a tam objevilo se i jméno české firmy a co je to proti tolika jiným? Je ten český textilní průmysl tak chudý, či uplatněno je v přidělování dodávek heslo prvního ministra Národní Obrany Václava Klofáče: Na spolupráci Židů se těšíme?

Byrokratismus a ubíjení prosperity u Č. S. státních drah a najmě v Kolíně.

Nádraží kolínské je jedno z nejfrekventovanějších stanic v celé republice. Sjíždějí se zde dvě nejhlavnější dvoukolejné tratě Děčín—Znojmo a Plzeň—Praha—Bratislava s přilehajícími tratěmi. Jaké zde jsou poměry, slouží tento příklad: Z blahodárné působnosti za války a po převratu vžila se v obecenstvu nauka, že nebylo žádného rozdílu mezi cizím a vlastním a tato zvyklost dosud trvá, tak že předané zásilky dráze docházely ne-li nadobro vybrané, tož z polovice a hlavně při uhlí byla manka do několika desítek q jdoucí. Tudíž stranám způsobeny nedozírné škody nehledě k tomu, že dovozné, které je až 15teronásobné, musila strana zaplatiti z celé zásilky. Samozřejmě, že straty pak z velké části později žádaly o úřední převážení, aby ztráty zaplatila dráha. Zda zůmyslně či náhodou, ač jsou zde 2 vagonové váhy, jsou obě již dlouhou dobu porouchány. Dráha, resp. místní dopravní úřad o spravení těchto váh se nestará. Žádá-li strana o převážení, žádost tato se zamítá a když strana na tom trvá, tož p. přednosta Neumann jednoduše prohlásí, že mu nemá nikdo co poroučet a líbezně nazve stranu hrubcem za to, že dle dopravního řádu žádá to, co mu právem patří. Nebo řekne: já Vám to tedy nechám zvážiti, ale pošlu to do Peček, zaplatíte dopravné tam a zpět, neručíme za ztrátu během této dopravy a za celou tu dobu zaplatíte penále.

Jsou zde váhy mostní, takže mohla by se zásilka převážiti na těchto drahách. To však dráha nepřipustí a straně nezbývá, než zásilku vyzvednouti, způsobené manko nésti ze svého, nechce-li utrpět ztrátu novou, platiti zvláštní dopravné a penále.

Jiný případ. Strana naloží vagon do Poděbrad. V Kolíně se to zvážit nemůže, neví tudíž mnoho-li má do určené váhy naložit a eventuelně vagon přeloží. Ve stanici Poděbradech úředník vagon zváží a zjistí, že jest přeloženo. — Strana musí zaplatit pokutu za to, že přeložila, ale přeložení stalo se proto, že zboží se nemohlo v Kolíně zvážiti.

Neb se vypraví zásilka nevážená do jiné stanice, během dopravy napadne v některé stanici úředníka, aby to převážil, zjistí se přeložení, zásilka, která přesahuje určenou váhu se vyhází a dá se straně k disposici a tato zaplatí pokutu. Straně se uloží, aby se postarala o odstranění, ne-li, prodá se zboží za pár korun a koupí ho úředník od dráhy.

Toto vše stalo se ve stanici kolínské. Stanice nepatrné, jako místní dráha Kolín—Čerčany vagonové váhy mají v pořádku, ale v hlavní stanici ne.

Ptáme se: Ví o tom šlendriánu ministerstvo železnic? Může takový stav nadále trvat? Jsme to vůbec ve státě spořádaném? Občanu ukládají se ty nejkrajnější oběti a povinnosti k pořádku a státní orgány slouží za příklad odstrašující, jak se pořádek dělat nemá.

Jest nejvyšší čas, aby se stala náprava a na místa opravdu zodpovědná aby se dali lidé energičtí a povolaní

činitelé ve snaze zavésti pořádek je pak v tom ohledu podporovali a nikoliv ne jedno, ale obě oči zavírali.

Proto jest povinnosti veřejnosti, aby si více takových věcí všímala a veškeré případy odevšad hlásila a bezohlednost potírala a nikoliv, aby k tomu trpně přihlížela.

Alois:

Člověk neví — — —.

(Úvaha skoro jubilejní).

a věřte mi, přátelé i milostpháni nepřátelé, ministerialsráthové i vyšší i »kafky«, kteří za špinavý kousek papírku — vy víte co chci říci, ale neřeknu, poněvadž

Zabaveno.

»Ve stálém snažení o pokrok«, jak zní prohlášení z 18. září 1918 z Paříže, dostali nyní »československí« socialisté nádražní knihkupecké prodejny a budou prodávati výhradně svoje světoznámé výrobky: »České Slovo«, »Stráž Lidu« atd., jichž možno s prospěchem užiti na pole místo moučky, neboť obsahují 99.9 proc. nejzaručeněji účinných odpadků lidských. Pro větší místa, kde soustruzi bolševici nejsou ještě tak početně silni, převezmou i jim prodej jich »Pravd« divokého východu, »Krvavých práv« a jiných vymožeností spadajících do rámce o »stálém snažení o pokrok«. »Melantrich« už začal. — Právě se dovídáme z dobře informovaného pramene, že ještě do vánoc bude na všech zastávkách a nádražích postaveno vedle sebe všech 47 budek »českých« politických velkých i malých stran, a že za tím účelem povoleno bylo v ministerstvu zbytečných záležitostí mnoho milionů na postavení nákladných budov v zastávkách Vráběi, Hrdějicích, Makotřasech, Koněpolích, Hrdlořezích, Měcholupech a j. Zatím podle politického klíče a »ve stálém snažení o pokrok« dal to pan ministr Vlasatý jenom své straně, aby mohla, dokud bude sama, »něco na tom kšeftu trhnout« pro své »representanty a -tky«, ale ubezpečil deputaci ostatních, že žádosti budou podle doby dojití přesně vyřizovány, že za tím účelem zřízena zvláštní komise 47členná s přežidentem ze strany čs. socialistů v čele, s platem dohromady pro všechny 47 milionů ročně — ale b e z n á r o k u na vilu, honící psy, koně, milenky a »něco do karet«, což ovšem jest velikou vymožeností, ba možno říci přímo reakcí proti »státnímu snažení o pokrok«. Také zřízena při této komisi zvlášní subkomise, která bude na státní útraty vypravena do všech stanic — vždycky v době klimaticky nejvhodnější (na Špičák a do Krkonoš pojede se v zimě, až bude dosti sněhu, i v létě) a tak bude čeleno obrovské nezaměstnanosti na jedné straně, budou posíleny naše české menšiny u čertova jezera a na čertově kazatelně, naši nepřátelé získají přílivem peněz, kdežto naše poplatnictvo si značně odlehčí ve prospěch »všeobecného« dobra, aby prohlédly stavební místa pro strany.

»Ve stálém snažení o pokrok« zařídí se všecko u nás podle stranického klíče: nádražní knihkupecké prodejny, jako záchody, ministry už máme, jen škoda, že nemůžeme míti více presidentů . . . to by teprve bylo »stálé snažení o pokrok«.

»Ve stálém snažení o pokrok« zaručena bude úplná svoboda přesvědčení, slova a tisku«, napsalo se v Paříži 18. září 1918. To však jest v dnešním »stálém snažení o pokrok« již tak dávno, že i ti, co to psali, už o tom nic neví. Proto jest možno, že nám bylo — abych pořád neopakoval tu snahu o pokrok — zkonfiskováno ve t ř e c h měsících »úplné svobody přesvědčení, slova a tisku« v pátém, jubilejním roce trvání tohoto »stálého atd.« jenom pět knih. — Což jest to na nás? Pět knížek. My jsme samý buržoust, my to vydržíme, poněvadž nikdo z nás nedostává haléře za svou práci. Pro nás ani nesmí býti kousek chleba, podle nadpokrokářských snah vedoucích státníků, kteří v tom »snažení za pokrokem« si ještě souchotiny uženou a my jim ničím potom nebudeme moci přispěti. Jest zde sice »Červený kříž«, ale ten sbíral prve na »rusy« a nyní zase na »japonce« a než by došlo na »Čechoslováky«, už to bude vůbec vše vybrané — — A kde nic není, ani smrt nebere. Ostatně máme jako dobře vychovaní vojáci vždy na mysli významná slova krále Bedřicha II., který na své vojáky zcela něžně řkával: »Bestie, chcete věčně žíti?« Dnes si člověk v tom stálém snažení, za něžných pokynů »českých« Bedřichů II. ani netroufá dáti na tato »slavná« slova odpověď, když — ovšem v jiné tonině — zvučí tomu našemu kroužku přátel stále v uších. Dnes v zemi »úplné svobody přesvědčení, slova a tisku«, za vlády »českých« Miljukovců, neštítících se podávati ruce těm, na nichž neoschla dosud do nebe o pomstu volající krev největších Slovanů, neštítících se největších mravních kreatur naší doby — zní nám všem tato něžná věta královská v uších denně. Ba zdá se nám, že ze středu jest sesilována a podřízení točí se bez vlastní vůle, bez vlastního úsudku, bez vlastního já, bez národního citu, bez národního svědomí, po větru, jak páni, kteří prý je platí, foukají. Inu — »ve stálém snažení o pokrok« — udělali kolotoč s »cincátky«.

Přítel si podal žádost o 2 jubilejní dukáty. Byla mu ministerstvem financí vrácena s poznámkou: »Min. financí vrací Vám neúplnou přihlášku s podotknutím, že se přijímají přihlášky **s nabídkou peněžitou nejméně 300 Kč za 1 kus** jubilejního dukátu, resp. dvojdukátu.« — O tomto »kdo dá víc« lichevní úřad neví, poněvadž tu hle úřad, tam hle úřad. A kdo dá víc, než ten kdo shání zlato ne na památku. Stát si na chvilenku papírky pomůže, ale zlato bude míti Žid.

Nová velká starost přepadla naše státnictvo: má býti pozemkový úřad, který už spáchal tolik dobra ve prospěch pánů, přeměněn v ministerstvo, nebo ne? — Z důvodů úsporných mluví prý se pro zřízení, neboť dnešních p ě t (co tak málo?) **presidentů** pozemkového úřadu s ministerskými platy a s celou armádou přidělenéhо úřednictva jest prý dražší, než ministerstvo. — My zase máme ze zkušenosti obavy, aby nezůstalo potom panu ministrovi těch pět presidentů s celou armádou úřednictva k ruce a aby tato armáda, podle známého klíče nebyla sesílena o nový batalion stranníků pana ministra. Zatím se vládní panstvo po novinářsku »dohovořuje« a zelení volají: bude po našem, bude nové ministerstvo — asi proto, že jich máme tak málo. Hlavní věcí jest snad práce pro dobro lidu, nebo proti němu a titul úřadu bude (?) vedlejší.

Inu, máme to jak brousek, schází jenom naplivnout.

»Vrahové vlastenců zahubí vlast. Pomněte, že Vám nebude možno přemoci vnějšího nepřítele, dokud nezakročíte proti nepříteli uvnitř země, který je placen cizinou.« Demosthénés.

Kdo dostal »Cihláře« prosíme, aby zaplatil a nedal se upomínati.

Jak málo víme! Myslíme, že známe všechny síly planety. A neznáme nejstrašlivějších... Jsou v rukou sedmi nebo osmi osob, jejichž jména veřejnost vůbec nezná a které řídí osud zeměkoule, jsouce silnější, než César nebo Napoleon. Ovládají náčelníky států, podmaňují si vlády, působí na měnu, rozpoutávají a utišují revoluce«. — Štěpán Lausanne v »Matinu«.

Židovská otázka.

IV.

Není pochyby — a to zasluhuje zvláštní pozornosti, že padá-li na Židy zodpovědnost za mnohé strašné historické události, za úpadek nejednoho zdatného národa, že tím větší zodpovědnost padá na ony Evropany, kteří podporovali a svou záštitou obdařovali roztahující se činnost Židů a to z pohnutek nejnižších. Jsou to především vladaři a šlechta, počínaje I. stoletím naší éry a konče dneškem!

Stopujeme-li dějiny kteréhokoliv evropského národa, vidíme, jakmile v něm začíná obyvatelstvo dosahovati určitého počtu v národě, v kupecké sféře, mezi básníky a učenci množí se hořké žaloby proti Židům. A tu vladaři a šlechta vždy vystupuje co ochránce Židů. První proto, že potřebují k vedení válek peněz a druzí, že přivykli lehkomyslnému životu. Tak na př. Ed. Burke ve svých »Dějinách Anglie« vypravuje, že Vilém Dobyvatel, když mu nestačily daně, násilně konfiskoval, nebo za babku kupoval židovské směnky, čímž sám král stával se nelítostným věřitelem vynikajících poddaných, neboť skoro veškerá anglonormandská šlechta XI. století byla v rukou židovských lichvářů. Za to chránil král Židy a udílel jim výsady.

(Na př.: Slavný národohospodář Dr. W. Cuningham ve své knize »The Growth of english Industry« [3. vyd. z r. 1896, str. 301] přirovnává činnost Židů v Anglii počínaje X. stol. k houbě, jež do sebe vsakuje veškeru živnou šťávu a poukazuje k tomu, že už v dávných dobách vlády pokoušely se o to, přinutiti Židy k čestné práci [hlavně řemeslnické], aby tím Židé se slili s ostatním obyvatelstvem, ale snahy ty zůstaly marnými.

Že Židé zjednali si tak silný a zhoubný vliv, na tom nesou vinu jejich ochránci, vladaři a šlechta. To dálo se i v době novější: hrabě Mirabeau jest ještě před revolucí v těsném styku se Židy.

[O vlivu »chytrých Židovek« na Mirabeaua (jak praví Gentz) a o příslušenství jeho k tajným, po většině židovským spolkům, viz Graetz »Volkst. Geschichte der Juden (III., 600, 610 a násl.) a Abbé Lemann »L'entrée Israélites dans la société francaise« (kn. III., kap. 7). Tento autor byl sám pokřtěným Židem a rozuměl proto lecčemus, co my nevíme, a psal o lecčems, co židovští spisovatelé zamlčují. Důležitým faktem jest to, že Mirabeau byl od mládí silně u Židů zadlužen (Carlyle, Essay on Mirabeau.]

Kníže Talleyrand zastává se proto u zástupců občanské sféry v »Constituantě« židovské emancipace, Napoleon se jich zastává, poněvadž na vedení válek potřebuje peníze a anuluje žaloby proti nim ze všech stran vznášené, jakkoliv sám řekl v státní radě: »Tihle Židé jsou jako kobylky a housenky, oni mi požírají Francii.« Kníže Dalberg prodal za 500.000 zlatých občanská práva frankfurtským Židům, jakkoliv se proti tomu bouřili (1811) frankfurští měšťané; Hardenberg a Metternich na vídeňském kongresu upadají do sítí domu Rotschildova a stávají se ochránci Židů proti zájmům Německa; konečně prorazí se svými názory a tak dva nejkonservativnější státy, jež tito dva mužové zastupují, první udílejí dědičné šlechtictví členům »cizího, asijského národa«, jenž nečistým způsobem dosáhl úžasného jmění.

[To jest ostatně zvykem panovníků. Už Martin Luther praví: »Vladaři větší zloději, kteří ukradli zlatý neb pozlatého a přátelí se s těmi, kdož okrádají celý svět a kradou více než jiní!« (»Von Kaufhandlung und Wucher.«)

Jestliže tedy Židé ukázali se nám co nebezpeční sousedé, pak dle spravedlnosti musíme přiznati, že jednali vždy jen dle svých vrozených instinktů a vloh; **při tom jsou chudivuhodným příkladem věrnosti sobě samým, svému národu a víře svých otců.** Svůdci a zrádci nebyli oni, ale my. My jsme zločinnými spoluvinníky Židů, jak v minulosti, tak i v přítomnosti. My sami jsme zradili to, co nejubožší obyvatel ghetta považuje za posvátné, čistotu zděděné krve. Bylo tomu tak v minulosti a jest to stále častěji v přítomnosti. (Příště dále.)

České literární sdružení v Praze

bylo autorem knihy »Cihláři« — před konfiskací — požádáno rozeslati tuto knihu. Dne 10. října došlo vyřízení, podepsané předsedou Č. L. S. p. K. Novotným a jednatelem sl. Marií Veverkovou, že kniha nemůže býti rozeslána, poněvadž obsahuje několik míst, která **v žádném případě nelze slučiti s kladnými (!) snahami »ČSL.« a že »spontanní odpor proti nim byl v četně navštívené schůzi výborů i u čtyř hostů všeobecný.«** Zajímavo jest, proč: »Vášnivý odpor autorův proti Židům a nespokojenost jeho vůči sláva-jící vládě — str. 22, 31, 65, 69«; jinak jest kniha chválena: »jejím posláním jest, aby hovořila k prostým dušiím, aby **působila výchovně (!) Povšechné sociální řádky nutno plně schvalovati** — hrdina Fr. Volešník jest zdařilou postavou — jeho skon jest mistrným tahem, mocným dojmem působí atd.« — ČSL. podalo důkaz, že duševně jest v israelském zajetí, což lze vyčísti i z poslední novinářské zprávy o členu a protežérovi Benešovy strany a ČLS. p. F. S. Frabšovi, »spisovateli a přísedícímu zemského výboru«. To poctivému našinci dostačí. Koho chleba jíš, toho píseň zpívej.

Autor »Cihláře« vrátil legitimaci jako činný člen ČLS. s poznámkou: Nevěděl jsem, že stavovská organisace ČLS. staví se do jedné fronty se stavovským »Svazem Čechů—Židů« na obranu Židovstva a tím tedy proti poctivě vlasteneckému cítění našeho lidu. Lituji upřímně, že rozkladná buňka »arcinadpokrokářů« t. zv. realistů zachvátila i Vaše sdružení a že zaslepení prázdnými frázemi Dneška, nechcete viděti, jak sténá Národ, rozbitý pomocí českých Miljukovců (»národních« socialistů) na církve, strany, organisace, jež všude vede beznárodný, bezvěrný všečlověk — realista, vidící spásu našeho národa ve spojení s národně a orthodoxně cítícím Židovstvem, germánsky orientovaném.

Vracím přiloženě legitimaci číslo 73 a přestávám býti Vaším členem.

Dějiny a ne organisace řeknou, bylo-li zdrávo národu Čechů páleni kádidla před židovským zlatým telctem. Mně stačí kousek chleba s vlastního stolu a nikdy nebudu sbírati drobtů pod stolem boháčů cizáků.

Více poctivosti, lásky k pravdě a upřímnosti k lidu a bude se všem lidem dýchati volněji.«

Různé zprávy.

Naslouchal s úžasem slovům presidentovým, ale... V neděli 2. září byli u p. presidenta v Topolčiankách hosty skauti ze Slovenska. Mezi nimi byla též, jak »Selbstwehr« — orgán pražských sionistů — oznamuje,

skupina židovských skautů »šomrim«, z Nových Zámků. Dopoledne defilovali skauti před presidentem a odpoledne tábořili na lonce před zámkem. President dostavil se tam ve společnosti svého syna Jana a sledoval se zájmem skautské závody. Zvláštní pozornost však věnoval neobyčejně dobře ukázněné skupině »šomrim«, s jejímž vůdcem Juliem Grossem se 24 hodiny bavil, dávaje sobě též vysvětlovati hebrejské povely. V rozhovoru projevil pres. svůj obdv nad nápadně tuhou kázní židovského »šomrim« a pravil: **Kdybych nebyl u slovenských Židů jist státní věrnosti a láskou k republice — byl bych nucen skupinu »šomrim« rozpustit«.** Julius Gross **naslouchal s úžasem slovům presidentovým,** ale tento ho uklidnil s úsměvem: »**Protože vaše »šomrim« nejsou skauti, nýbrž vojáci.**« Vůdce »šomrim« Gross, se prý pak uklidnil, ačkoli jej s počátku přesvědčení presidentovo o »státní věrnosti slovenských Židů« silně znepokojilo. »N. P.« č. 260.

Zákaz prodeje Fordovy knihy. Ředitelství švýcarských spolkových drah zakázalo v prodejnách novin na nádražích švýcarských drah prodej knihy Forda: »Der internacionale Jude«. Je to překlad z angličiny, jelikož spis ten vyšel anglicky v Americe pod názvem »International Jews«. Německý překlad vydalo nakladatelství týdeníku »Hammer« v Lipsku. Zákaz ten si vymohlo sdružení švýcarských Židů. Tím více však obecenstvo spis ten kupuje.

Výnosné státní úřady v Anglii. V Londýně byl rozšiřován leták, v němž byli vyjmenováni Židé, kteří zastávají výnosné státní úřady. Soukromý tajemník ministerského předsedy je Sassoon. Státním tajemníkem pro Indii je Edwin Samuel Montagu, místokrálem Indie Rufus Isaac, finančním ministrem Indie Lionel Abraham. Potom ještě následuje celá řada jiných Židů, kteří zastávají výnosné státní úřady v Anglii.

Domy ve Vídni. Ve vídeňské radnici se usadil jako starostá Vídně soudruh Žid Jakub Reumann. Jeho stoupenci vedou divoké debaty ve schůzích ob. rady proti křesťanským sociálům. V poslední takové půtce se chlubil ob. starší Žid Breiter, že Židé z Haliče zakoupili od r. 1919 ve Vídni 11.000 domů a stali se tak místo křesťanů majiteli těchto činžáků. Pak se posmíval Žid Breiter, že nebude dlouho trvati a že i ostatních 40.000 domů ve Vídni, které mají ještě křesťané, přijdou do državy Židů.

Židé protestanskými pastory. V Berlíně úřaduje supresident Rosenfeld, v Děvíně jest konsistorní rada Josephsohn, v Poznani úřaduje superintendent Israel. Také na teologické fakultě v Berlíně je několik profesorů teologů původu židovského.

Jak vyhlíží praesidium ministerstva vnitra v Berlíně. Předsedou praesidia toho je Dr. Freund, dále tam úřadují státní tajemník Dr. Abegg, Dr. Weiss a Dr. Gossler mají agendu státní policie.

Poslanci a senátoři židovští ve Francii. V poslanecké sněmovně v Paříži je 13 poslanců Židů Mandl, Rothschild, Ignace, Klotz, Uhry, Simonin, Levy, Ehrlich, Bokanovski, Mayer, Israel, Blum a Fribourg. V senátě je Židů 5: Levy, Strauss, Schwamek, Weiller, Cremieux.

Rudá armáda nespolehlivá. Tak alespoň hlásí v Berlíně vycházející list »Rul«. Voršilov, bolševický generál upozornil cara »Chaima, že není radno dávat Židům důstojnické šarže, poněvadž mužstvo nechce tyto Židy poslouchati. To je ovšem šlakovitá věc pro Žida cara Chaim Brohnsteina, právě když se chystá na válečné tažení do Berlína na pomoc soustruhům-bolševikům německým, od nichž doufá, že se zmocní vlády nad Německem.

Největší centrála elektrická na světě. Rakouská vláda započala stavbou největší centrály elektrické na světě. Zachycen bude umělým způsobem tok řeky Ybbs, jejíž vodstvo bude vedeno tunelem 10 km dlouhým, čímž se utvoří spád vody na 125 metrů z výše. Tento uměle vytvořený vodopád požene turbiny, které Vídni dodají 24 milionů kilowatů elektrické energie.

Smutné doznání české učitelky — sokolky: »Kdybychom neměli v jednotě (jmenovala místo na Slovensku) Židy, nemohli bychom existovati. Oni k nám nejdou, aby dělali nějakou propagandu, ale k vůli tělocviku — — (prý!)

Rozhovor: Prosím Vás, kdy pak bude po stávce? — Ale to budete koukat, až židovští uhlobaroni vyprodají za drahé peníze i uhelný mour, jak pokrokové dělnictvo z popudu svých vůdců se požene do práce, třeba za horších podmínek. (Opožděno).

MOS jest prý ministerstvo osvěty. »Výzva čb.« podotýká: Takové surové vtipy připouštíme a ministerstvo i návladnictví mlčí.

Zabaveno.

V Německu revoluce v dubnu 1924. V »Rothe Fahne«, orgánu berlínských komunistů, rozepsal se továryš Radek-Sobelsohn o tom, že Německo rychle spěje k sociální revoluci, která vypukne nejdéle na jaře příštího roku. Za tím účelem meškà Radek v Berlíně, aby v příhodném okamžiku komandoval dělnictvo na ulicích berlínských.

Na trati Jihlava-Okříško jsou upozornění cestující dosud napřed německy. Tam dosud neví o převratu, zatím co se chystáme oslaviti páté jubileum »osamostatnění«.

Sokolská ochutnávárna v bio »Hvězda« v Č. Budějovicích. Upozorňujem naposledy příslušné činitele, že působí ostudně židovským a německým zbožím přeplněný výklad, kde těžko lze najíti výrobky českých firem cukrovinek a pod. Rovněž nevyjímal se svého času pěkně (letošní jaro) plakát »Franckovy« cikorky v kavárně Sokola, kde uvědomělé »vlastenky« s touto přísadou prodávaly kávu. Dokud naše »nejnárodnější« instituce budou takto jednati, pášou zradu na věci národní a my budeme neúprosni proti nim; poněvadž politické osvobození nám není zhola nic platné, neosvobodíme-li se hospodářsky. A k tomu musí pracovati každý náš jednotlivec a hlavní — věříme-li v ně dosud — naše národní jednoty. Budou-li však jednati jako »Sokol« č. budějovický — tedy — nazdar!

Nová proroctví. Pařížskému listu »Liberté« byla před rokem zaslána neznámým řada proroctví, která se pak opravdu splnila: prý zemře náčelník státu — a zemřel Harding; prý nastane převrat na Východě — a došlo k němu v Bulharsku; dojde k živelní pohromě světového významu — a dostavilo se japonské zemětřesení. Tenkráte list uveřejnil zaslaná proroctví pouze ze žertu, ale když proroctví jedno za druhým se naplňovalo, počalo se pátrati po úspěšném proroku. Toho však nenalezli. Tehdy byl dopis, poštou zaslaný, podepsán jen značkou »M. deux Thèbes« (paní dvě Thèbes), což bylo narážkou na bývalou pařížskou věštkyni »Mme de Thebes«, která se těšívala světové pověsti. Nyní pojednou došlo téhož listu, opět poštou, nové proroctví, podepsané touž tajemnou značkou. Protože se prvé proroctví tak přesně vyplnilo, je nyní žádostiva celá Paříž, jak to bude s tímto novým proroctvím neznámého věštce, jenž k listu svému připsal, že chce zůstati neznám,

nežádaje slávy ani honorářového zisku. Nové proroctví jeho zní: 1. Pohroma na moři s mezinárodními zápletkami. 2. Světové pohoršení vzbudící ostudný případ v Paříži. 3. Podrobení se Německa následkem různých požadavku francouzské vlády. 4. Vážné veřejnoprávné události v Anglii. 5. Vládní změna ve východoevropské zemi. 6. Náhlé úmrtí osobnosti, která hrála vynikající úlohu ve světové válce. Všechny tyto události vyplní prý se ještě letos. — V Paříži nyní čekají, co z toho ze všeho vyjde; čekejme s nimi. »N. P.« z 21. IX. 23.

Č. S. R. ponechala si monopol tabákový, jako dědictví starého Rakouska, který sice vynáší podle úředních zpráv jeden tisíc miliónu Kčs, ale Židum: Petschkovi, Weinmannovi, Rothschildu - Sonnenscheinovi nechala monopol, který vynáší ročně několik tisíc miliónů. Jest to uhlí. A dnes, **socialisté bez rozdílu politického vyznání, věrní služebníci židovstva a jeho velkokapitálu, rozhodují co se stane s Republikou. Křičí proti velkokapitálu, ale majíce moc v ruce, ani je nenapadlo, vyvlastniti uhelné doly a obrovské podniky železářské z moci všemohoucího Zidogermanského velkokapitálu.** Jen když se křičí, aby se stádo domnívalo, že se něco dělá.

Do Moskvy přijel Delagrange, zástupce řady velkých firem francouzských. Po něm přijde zástupce francouzského červeného kříže. — Z Nikolajevska bylo prý zasláno několik tisíc tun obilí do Anatolie, píší bolševické listy a na druhé straně se praví, že v některých okresích hladoví.

»**Národní Listy**« z 2. října prolévají slzy nad úmrtím rabína dr. Blocha a věnují mu dlouhý článek, v němž pisatel J. P. vypráví kus životopisu tohoto »slavného« Žida. »Dr. Bloch byl také polský autonomista, polský státoprávník, jakkoli **valně polsky neuměl**« — což ovšem jest čistě židovské, ale nic nevadí, aby p. J. P. o něm v »Národních« listech nenapsal, vše co vi. Rabín Bloch byl přemrštěně horlivým, kdekoliv a kdykoliv bylo třeba hájiti Ztou — proto snad o něm píší »Národní«. Ze článku se dovídáme, že soupeř Blochův, vídeňský mechanik Arnošt Schneider, hlásající plemenný antisemitismus činu, chráněn úmluvou navrhoval, aby se stanovilo odstrelné za každého Žida. Památná jest ovšem přítomnost tohoto Žida v Národním Shromáždění v Praze r. 1919, kdy tento rabín, který měl v celém židovstvu velké postavení, seděl vedle pisatele J. P. Je podivno, že »Národní« listy nevyšly v černém rámci, když celou smečku těchto výborných vlastenců — protinárodních — má ve svých radách. **Kdyby se tato strana uvedla rasově odpoutati od mlýnského kamene, který ji topí, co by znamenala v národě . . .**

Čeští socialové, kteří tolik na jedné straně naříkali o morálce, mravnosti atd., v Čes. Budějovicích, kde zcela správně uvědomily si občanské strany korupci hospodářskou, vzniklou socialistickým vedením obce a spojily se, aby pokud možno zachránily obec od hospodářského rozvratu vůbec, títo čeští socialové »jihu« zapomněli, že jejich »severní« bratři ve Vysokém Mýtě při volbě starosty spojili se s bolševiky, jenom aby okupovali starostenské místo i obě místa náměstků jenom pro sebe. Starostou zvolen socialista Suchomel, I. náměstkem bolševik Balcar a II. nám. zase bratr Nimshans. Masky spadly a sokolské přesvědčení funkcionářů čs. socialistů klidně snesло spojení se stranou vysloveně protistátní. Českobudějovické »bratrstvo« ovšem nic neví o tom, že »bratrstvo« vysokomýtské zapsalo se čertu, jako »měšťácké« strany v Č. B. Hlavní věcí jest, že »bratrstvo« vysokomýtské nebylo připraveno o »mravní právo na starosti« a že »veřejná morálka nebyla pošlapana a že pakt čs. socialistů se židovskými bolševiky není »hanebným paktem«. Nazdar Moiseneles! — Masky spadly!

Národní Listy se upláčou nad svými velikými zesnulými vlastenci. Nejnověji jim zemřel »upřímně český cítící člověk«, výjimka mezi bohatými Židy, člověk rýzího vlasteneckého cítění atd. — Léon Bondy.

Dopisy.

A. B. Přerov, Morava. Poněvadž pan Viktor Hánek, básník a pacifista, byl za války c. a k. nadporučíkem a psával básničky pro »Svědomí« ve Vídni redigované soc. dem. a spiritistou Dvořákem, myslíme, že nemohl býti zaměstnán před 25 lety u fy., kterou jste udala. Obraťte se přímo na redakci: »Lidový denník«, Praha II., Hybernská ul. 20.

Literatura.

Čítanka k Občanské nauce a mravouce, sestavená Ot. Svobodou, škol. insp. vyšla právě pod názvem. **Do ráje žití v naklad. J. Svátka, Praha II.,** Spálená 38 za Kč 9.80, váz. 13.80. — V témž naklad. vyšel právě 3, 4 sešit R. R. Hofmeistera: **Neznámá dramata** (týdně, sešit za 1.90 illustr.) — A. V. Šmilovský: Spisy výpravné, sešit 20, 21 vyšel nákladem **Šolc a Šimáček, Praha.** — **Jan Hus** Karla Herloše sešit 7, vyšel ve Šrámkové **knihovně románů a novel.**

Nábytek
firmy Josef Frančík,
Kolín-Zálabí-Pardubice
jest nejtrvanlivější, nejlevnější a nejsolidněji pracován
Nábytkové vozy k disposici!

Otiskujeme inserty jen ryze českých neb slovanských firem dřívějších doporučení hodných:

4 × 5 = 20 metrů a sice:

5 metrů nejlepšího barchetu s hedvábím na šaty, 5 metrů nejlepšího flanelu, jemný vzor na košile, 5 metrů bílého plátna na dámské potřeby, 5 metrů pestrotisku na pěkné domácí šaty = 20 metrů za 126 Kč zašle bez jakýchkoli jiných výloh **Josef Stolín a spol., Náchod.** Zboží toto bylo poctěno první cenou! Důvěřujte!

Nevyhnutelný v domácnosti, nepostrádatelný na cestách je v plechovkách po 50 a 100 gr. č. v. firmy **čaj s pávem J. Fromm-Opava.**
Žádejte ve všech obchodech!!

Každý uvědomělý Čech a Slovák požaduje »NášCíl« ve všech kavárnách a restauracích. — Čtěte naši lacinou knihovnu: 6 knih = 1000 stran za Kč 40, v předplacení i na 3 měsíční splátky po Kč 15.— a poslední splátka Kč 10.

Tiskem knihtiskárny »Družstvotisk« v Třeboni.

Ročník I. V Č. Budějovicích 15. listopadu 1923. 22. číslo

NÁŠ CÍL

Číslo 1·— Kč.
Předpl. na rok Kč 20·40
na půl roku Kč 10·80.
Vychází 1. a 15.
každého měsíce.
Řídí redakční kruh. —
Majitel a vydavatel, jakož i zodpovědný redaktor Jan Cibuzar, České Budějovice Zátkova ulice číslo 8.

List vlasteneckého hnutí Čechů a Slováků.

Silou proti mdlobě, vzdorem proti zlobě, ale láskou k sobě.

MOTTO. »Moje barva červená a bílá, dědictví mé poctivost a síla«. *Havlíček*

OBSAH: Čtenářstvu! — Moskva. — Upozorňujeme. — Pravý význam Sokolství. — Proti moderním tancům. — Chtěli jsme. — Pozemková reforma. — Za nového režinu. — Člověk neví — —. — Židovská otázka. — Čtrnáct: — Vítězný stát. — Dokument. — Na Slovensku. — Kdo má pravdu? — Co bylo Benešovou cestou po cizině docíleno. — Národe nevidíš? — Odsouzen pro urážku Žida Rathenaua. — Radost.

Výhradní prodej pro Prahu má p. G. Soukup, novinářství a insertní kancelář Praha III., Chotkova 10.

Čtenářstvu!

Seznali jsme, že plzeňský týdeník »Na Stráž« sleduje tytéž cíle jako náš list, že poctivě a svědomitě snaží se očistiti náš národní život a proto **vzdáváme se našeho listu ve prospěch jmenovaného týdeníku, který se stal ústředním listem Národního Hnutí** a má tudíž možnost — při velikém množství členstva — šířiti v nejširších vrstvách českého a slovenského lidu spasnou myšlenku zdravého vlastenectví. **Věříme, že »Na Stráž«, jako venkovský list, nezklame čtenářstvo a bude se dále, stejně poctivě jako dosud, biti za svatou věc národní a proto prosíme snažně naše předplatitele i inserenty, aby přenesli svou lásku na tento list a hojným předplácením, jakož i vydatnou insercí pomáhali mu dosíci velikých cílů, jež všem upřímným vlastencům jsou společny.** Týdeník »Na Stráž« zachová si svůj radikální směr, kterým se dosud vyznačoval a pro který s oblibou byl vyhledáván i nečleny Národního Hnutí a poskytne našim čtenářům místo 14denníku týdeník, za nižší cenu. Naší snahou bylo spojení se silnou jednotkou. Dnes se tak stalo a náš malý list, který konal své poslání dobře, ustupuje, aby se netříštilo silami pro svatou věc národa tolik potřebnými. Příští číslo, které bude našim předplatitelům i přátelům zasíláno až do vyčerpání předplatného — tedy 1. a 15. XII. t. r. již přímo z Plzně — ponese název:

Na Stráž!

ústřední týdeník Národního Hnutí.

Jsme přesvědčeni, že staří předplatitelé nejenom že nevrátí nový list po vyčerpání předplatného, ale postarají se co nejdříve o jeho rozšíření, aby národ náš se povznesl v duchu a v pravdě na čestné místo v rodině národů, které mu podle dějin patří. **Pokračování započatých článků »Za nového režimu«** od emer. vyslance Perglera, jakož i **»Židovská otázka«** budou v týdeníku »Na Stráž« dále otiskovány.

Staré dopisovatele prosíme, aby na nás nezapomínali a jako dříve posílali nám zaručených zpráv, věcných kritik a úvah na starou adresu. **Prodejny žádáme, aby týdeníku »Na Stráž« věnovaly zvýšenou pozornost, jej doporučovaly a staraly se o největší možné rozšíření.** Tímto společným úsilím probudí se spáči a národním organisacím podaří se zastaviti šílený rozběh našich nepřátel proti naší zemi.

Nemáme jiného přání, než aby týdeník »Na Stráž« nedal se nikdy nikým na mnohohlavně započaté dráze zvyklati, aby vždycky hájil svatých našich barev, mravnosti a poctivosti charakteru, a aby co nejdříve stal se poctivým, vlastenecky cítícím a hřejivě od srdce k srdci mluvícím denníkem, který u nás dosud neexistuje. —

Redakce časopisu »Náš Cíl«,
České Budějovice 744.

Pozn.: Knihovna bude dále čas od času podepsanou redakcí vydávána.

Moskva.

Pan Basseches rozepsal se v »Neue Freie Presse« o Moskvě, jak toto město vyhlíží pod vládou bolševickou. Inženýr Basseches soudí, že židovská revoluce ruský národ nepřeměnila. Když není cara, tak je tu Žid Marx Mardochai a jeho prorok Lenin. Moskva má i dnes své parády, jako za cara. — Na příklad prvního května o všedělnickém svátku je celá Moskva v slavnostním hávu. Na rudém náměstí se seřazuje vojsko, za jeho řadami se shromažďuje policie a za ní teprve zástupy lidu. Každý skorem účastník této májové manifestace má v rukou prapor se zlacenými hesly. Uprostřed rudého náměstí jsou tribuny pro diplomacii a pro řečníky. Nejdříve si odbude přehlídku rudé vojsko, pak přijdou na řadu organisace mládeže v bílém stejnokroji, pak deputace dělnictva ze všech sestátněných továren. Nejdříve mluví Chaim Trocki, jehož hlas se rozléhá celým náměstím. Po něm mluví jakýsi neznámý komunista. Ve výkladních oknech modních obchodů převládá všude rudá barva, dámské bluzy i pánské oděvy vše na rudo. Zdá se, jako by v Rusku bylo po revoluci a jako by byl nastal klid v celé zemi. Ale to je jen klid zdánlivý. —

Když zaslal lord Curzon protestní notu do Moskvy proti bolševické propagandě v Indii, dal Chaim uspořádati demonstraci protianglickou i proti Mussolinimu současně. Zase vyrukovalo na ulice moskevské totéž vojsko a tytéž bolševické organisace dělnické a mláde-

že, jako prvního května. — Každé chvíle dává Chaim oslavovati nějaký pamětní den v rozvoji sociální demokracie a zdá se, jakoby takové slavnosti neměly vzíti konců.

Do Kremlu není přístupu. U vchodu přechází vojenská stráž. Uvnitř Kremlu jen málo chodců lze spatřiti, všude plno vojenských stráží. Kaple i kostely, a katedrála uspenská jsou opuštěny. V carském paláci úřadují nejvyšší bolševické vládnoucí mocnosti všeruské, ústřední komité exekutivy a předsednictvo sloučených bolševických republik. Na velkém schodišti jsou obrovské obrazy dosud netknuty. V obrovských sálech třpytí se jména rytířů sv. Jiří v mramorových deskách na stěnách. Také nádherná ložnice cara jest netknuta. V jednom sále pracují písařky na stroji. V sále svatoondřejském je zasedání sovětu. Sál je oddělen pro poslance a pro posluchače. Stůl předsedy a řečnická tribuna jsou rudé, kdežto celý sál je bledě modrý. Jakýsi řečník má nějakou finanční zprávu a citování číslic nebere konců.

Na ulicích Moskvy se objevily na zdích malé bílé plakáty, na kterých byl uveřejněn text, jak patriarcha Tichon odprošuje bolševickou vládu a slibuje jí věrnost. Ale před branami donské lavry (kláštera) je stále nával návštěvníků. Všichni jdou k patriarchovi. Jsou tu laikové, jsou tu četní duchovní i preláti. Všichni chtějí mluviti s patriarchou, jehož moc je stále stejně veliká. — K večeru rozezvučí se Moskvou hlahol zvonů. Ruský lid se modlí a klečí v kostelích. Je to staré carské Rusko. Ale venku jezdí rychlým tempem auta, v kterých zříti možno každé chvíle Chaim Bronsteina nebo jiného lidového komisara. To je Rusko dneška. Tolik napsal inženýr Bassecches o svých dojmech z Moskvy. Příliš toho nesmí říci, jinak by nebyl svým životem jist, pakli totiž meška ještě v Moskvě. Nyní je v Kremlu veliké napjetí, jak dopadnou věci v Berlíně. Chaim shromažďuje rudé vojsko na západních hranicích Ruska, aby bylo na blízku v případu potřeby. Doufejme, že bude čekati nadarmo.

Upozorňujeme

všecky vlastenecké organisace na slova nejlepšího z žijících spisovatelů Josefa Holečka.

»Popatříte-li na světovou situaci, uvidíte, že světová vojna nikterak není skončena, naopak se podobá, že jedva uplynulé její pětiletí bude počátkem, toliko prvým obdobím skutečné vojny světové — — Pokračování světové vojny bude mnohem strašlivější, než její předehra. Národové pozdvihnou proti sobě všecky své massy a budou ne tak bojovati, jako se usmrcovati zbraněmi a způsoby dosud nebývalými, kteréž jim do rukou tiskne technický pokrok. — — Každá mírotvorná činnost je nyní pošetilostí, ano sebevraždou. Bohdá, náš národ nebude ani pošetilým, ani se nerozhodne pro sebevraždu z ohledů humanity k nepříteli. — Není-liž dosti jasno, že národ náš, chce-li býti živ, nesmí svůj meč vraziti do pochvy?« K těmto slovům zajisté upřímně a ve prospěch národa myšleným dodáváme: **Nemiluje upřímně svou vlast, kdo dnes dovoluje si mluviti o míru, vida co se děje kolem nás.** Jistě bychom všichni přáli si klidu a klidného vývoje. Proč však u nás oháníme se mírovými snahami, prodáváme tolstojovštinu, když kolem nás vše po zuby ozbrojeno čeká na vhodnou chvíli? Ostatně na »české« pacifisty jsme již jednou ukázali. —

Bylo by vůbec dobře změniti dosavadní trpnou politiku našich národních a vlasteneckých organisací, přestati s povídačkami o míru, když dnes celý svět znovu zbrojí, přestati s papírovými protesty proti německé nebo židovské rozpínavosti, ale přistoupiti k činům. **Čím dříve národní organisace od slov postoupí ke skutkům, tím dříve získají většiny, která jest již znechucena, stálými papírovými protesty, jež se házejí do koše, ale čeká skutky.**

Umlkněte slova a mluvte skutkové — bylo řečeno již za dob apoštolských. Národní organisace chějí býti apoštoli myšlenky národní. Nechť tedy mluví — **skutkem!**

Do Rychnova nad Kněžnou a okolí! Všem hospodářům, i těm, kdož jakékoli práce strojnické potřebují dororučujeme strojnickou dílnu pana Františka Volkmera, který má na skladě i prvotřídní stroje hospodářské.

Pravý význam Sokolství.

Motto: Sokolské spolky jsou spolky národní a vlastenecké. — M. Tyrš.

Veškeré Sokolstvo bude postaveno před těžký úkol, aby odpovědělo jasně, určitě, po sokolsku na otázku: Smí se spojovati »Sokol« ve veřejném životě s nepřáteli českého národa? Zdálo by se, že každý sokolský, národně cítící člověk bez rozmýšlení vykřikne nesmlouvavě svoji stručnou odpověď: Nikdy! Ale žijeme v době lží a klamu, v době zajetí cizáckých hesel a slepého stranictví, v době otravování českých duší a v době opatrnické. Bohužel, někteří potřebují již důkazů pro tuto samozřejmou odpověď. Podáme je velmi snadno několika citáty ze sokolského evangelia z »Tyršova Sokolství«. Velký zakladatel sokolství, M. Tyrš, praví ve svém skvělém »Uvítání v kruh sokolský«:

»Láska k vlasti je půda posvátná, na níž cvičení tělesná... všude vzrostla a dospívala; všude však v prázdnou hru, v marnivou kratochvíli se zvrhla, kde onen základ všeobecný ze srdcí zpustlých na konec vymizel.« — A o něco dále tamtéž: »Vezmětež cvičení podklad vlastenecký ono hrdé uvědomění národní, jež právě v naší době čím dál, tím více jen podstať a osud života veřejného tvoří a pel je setřen, zmizel účel nesobětný a ušlechtilý, zmizel podnět k podpoře se strany kruhů vážných a vlasteneckých, zmizela všeobecná významnost a vyšší důstojnost snah (sokolských...«).

Co praví Tyrš v článku o příčinách úpadku jednot sokolských v letech sedmdesátých? Přehlédlo se, že věc sokolská má sloužit celému národu, že všeobecným a trvalým obsahem svým, tělesným a mravním vychováváním národním jest vysoko povznešena nad otázky denní...« V témže článku na jiném místě Tyrš zcela jasně poznává, že »Sokolostvo se vzmáhá, kdy vlny národního života výše stoupají, kdežto nejedny spolky jinaké právě za úpadku všeobecného ruchu národně českého přirozeně se rozmohly...«

Těmito několika málo citáty ze stěžejních prací Tyršových jest jasně dokázáno, že Sokol musí býti spolkem národním a vlasteneckým, jinak zmizí účel, pro nějž Sokolstvo bylo Tyršem zakládáno — výchova národa k vlastenectví a cvičení bez tohoto podkladu bude jen prázdnou hrou, marnivou kratochvílí, po případě i

dobrým agitačním prostředkem pro některou politickou stranu. Tím ovšem klesl by význam Sokola na úroveň stranických tělocvičných spolků sociálně demokratických, komunistických, neb klerikálních. K tomu ovšem ti, kteří milují Tyršovo sokolství, nesvolí nikdy!

Komunisté otevřeně a nepokrytě prohlašují, že náš český stát neuznávají a všude spojují se proto s jeho nepřáteli: Maďary, Němci a pod. Tedy spojili-li se někteří sokolští pracovníci (i jako stranníci) s komunisty, spojili se s nepřáteli českého národa. Dopustili se tedy vědomě a dobrovolně skutku, který jest naprosto nesrovnatelný a protichůdný základním názorům sokolským a musí se tedy za tento nesokoský čin Sokolstvu zodpovídati! — Jest to zrada na věci národní a tím i sokolské!

A takový čin nelze ututlati, zamluviti, omluviti. Ti, kteří se takto v očích opravdu národně cítícího Sokolstva provinili, mají jedinou povinnost: složiti sokolské své úřady v ruce členstva a toto musí o jejich činu rozhodovati v duchu starých sokolských tradic.

Veliká zodpovědnost o budoucnost Sokolstva vložena potom bude do rukou našich širokých vrstev sokolského členstva. Ať posuzuje spravedlivě jenom ideu — nedbajíc při tom na osoby! Nechť vzpomene při tom varovných slov Tyršových, jimiž volá ve svém vrcholném sokolském kredu, v článku »Náš úkol, směr a cíl«:

»Kdo v dobách války uchránit hodlá národ svůj, ten po čas míru již proti vší vloudivé zkáze životní musí na stráži stát, ten mečem plamenným upíry a netopýry na každém poli drť a rozprašuj!«

»Mladoboleslavské listy«.

Proti moderním tancům.

V »Táboře« otiskuje otec dospívajících dcer tyto řádky:

»Tisk — toto svědomí veřejnosti— je povolán, ba přímo povinen, zakročiti proti odporným a nízkým zjevům společenského života, k nimž beze sporu patří tak zvané »moderní« tance. Počátky a vzory těchto »tanců« mají svůj původ v nejhorších brlozích polosvěta a špelunkách prostitutek, kde scházejí se veřejné dívky se svými náhončími. Tyto «tance« nejsou ničím jiným, nežli veřejným, vyzývavým, nestoudným napodobením aktu sexuelního; prohýbání těl zpět, proplétání nohou, kývání v bocích, nestoudné postoje a pohyby, těsný styk těl, vzájemné narážení o sebe dle taktu nemá jiného cíle, nežli vzájemné dráždění a dráždění diváků, lákání kořistí k prodejné lásce. V těchto doupatech špíny a hnusu, nasycených parami alkoholu a mraky kouře, scházeli se chlípní a pervesní vyžilci, aby aspoň pohledem na »tančící« se dráždili, když vysílený hýřivý život připravil je o přirozený způsob života sexuelního. Odtud k perversitě je jen zcela nepatrný krůček. A tyto oplzlé »tance« prostitutek a jich náhončích z námořnických barů, nejnižších dupáren a špelunek, tuto školu perversity a vilnosti přejímá naše společnost a snaží se — pokud ji to vlohy dovolí — se přiblížiti skvělým vzorům. Kdo má svoji dcerušku rád a chce její mysl zachovati čistou, kdo má svoji ženu rád a chce, aby si jí mohl vážit, nedovolí jim, aby učily se oplzlým pohybům, které vynalezly prostitutky k lákání kořisti. Vylučte tyto »moderní tance« ze všech plesů a zábav, které činí nárok na to, aby byly považovány za slušné, ať stanou se zase naše plesy místem slušné, ušlechtilé zábavy, kam možno bez studu a bez rozpaků uvésti rozkvétající dívčí poupátko, nebo mladou ženu, zbavte je nečisté, chlípné příchuti, zavánějící perversí. Ať tančí se »moderní tance« v doupatech noční špíny — tomu nelze zabrániti, ale nedovolte, aby tančeny byly na representačních plesích. Kdo za zvuků hudby ze sebe dělá chlípnou opici, perversního stvlu, nesmí činiti nárok na reprezentaci a účast slušných lidí.«

Rozhorlený pisatel citovaného článku má v mnohém směru pravdu a myslíte, že se něco stane na očistu našeho znemravnělého života? Nikoli. Noviny pokud otisknou tuto poctivou výzvu, budou našimi nadpokrokáři prohlášeny za zpátečnické a podobné. A naše mládež? Žid — nežid — všecko jedno, jen když má »prachy«. Prachy a kopaná na jedné, prachy a auto na straně žen, hrají dnes nejdůležitější úlohu, chytíte na ně 90% »mužů« i »žen«. Tak daleko isme se už »obrodili«.

Chtěli jsme

naším listem naučiti čtenáře, aby měli vždycky oči otevřeny, aby pozorovali, co dělají vůdcové stran, jak žijí, co podnikají, je-li to dobré ve všeobecný prospěch, neb ve prospěch »soukromého vlastnictví«, proti němuž mnozí tak horlivě řeční; stejně měl si každý všímati počinů vládních orgánů bez rozdílu. Podařilo se nám, že dnes mnoho a mnoho lidí začíná prozírat, jak to chodí ve státě »Pravda vítězí!«

Věříme, že pravda zvítězí, věříme, že pravda jest jenom jedna, věříme, že nemůže býti ubita ani terorem, ani vykonavateli rozkazů mocných tohoto světa.

Přijde doba, a věříme, že není daleka, kdy budeme i my slyšeni. Jenom ten, kdo nedělá dobře, staví kolem sebe čínskou zeď nejrůznějších způsobů, aby naň nebylo viděti, nebo aby mu tato zeď pomáhala prováděti dále své rejdy. Kdo jedná poctivě a nezištně, nepotřebuje se nikoho báti, nepotřebuje se schovávati za čínskou zeď, nepotřebuje »andělů strážných« s čísly i bez nich, ale všude jde s vnitřním klidem, který mu dává čisté svědomí. Kristovo: »podle skutků poznáte je« platí dosud a ne tato chvíle a její bizantinismem schvácení »dějepisci«, mají konečné slovo.

Celý svět znovu začíná se zamotávati do chytře nastražených sítí pavouka, který se asi dosud málo napil krve. Jen pozor! Někdy i pavouk se přiskřípne a potom se topí ve vlastní pavučině a krvi.

Pozemková reforma.

II.

Nestavíme se na obranu velkostatkářů — cizinců, kteří třeba jsou zde již po staletí, dosud se s lidem českým neb slovenským neszili a na mnohých místech, hlavně při říšských hranicích jsou stále týmiž jako před 300 lety, úhlavními nepřáteli našeho národa i naší samostatnosti. Nám jde pouze o to, je-li půda vyvlastňována, aby se tak dělo ve prospěch poctivých, upřímných arijců Čechů a Slováků, aby půda, tato krev národa, nepřicházela do rukou ještě horších, než v jakých byla, aby bylo rozumně postupováno, aby korupce, protekcionářství, prodej země úhlavním nepřátelům atd.,

nebylo možné, aby reforma byla skutečně reformou, aby reformátorům nebylo po 20 letech kluto. Chceme spravedlnost, ne prospěchářství, chceme vyvlastnění půdy a přidělení její výhradně těm, kteří ji mohou racionelně využíti. Nechceme nové hromadění půdy v rukou lidí neupřímných národovců. Kam plynou ohromné miliony, vzniklé z rozdílu, který zaplatí pozemkový úřad za vyvlastněný pozemek a který dostane od toho, jemuž pozemek »přidělen«, když pozemkový úřad dostává sta milionů ročně ještě ze státní pokladny? Takové hospodářství nemůže vésti ve prospěch státu a jistě že nejbližší doba nám ukáže, kdo byl inspirátorem t a k o v é t o pozemkové reformy a kdo se při ní dobře zreformoval.

Dnes píše »Lidový denník«, aby zastínil pravý stav věcí o »reformě«: **»Největší národní dílo po převratu«** neboli **»jak pokračuje vnitřní naše osvobození«** a praví: »Zápas našeho národa o samostatnost byl vždycky zápasem o půdu. Habsburkové, chtějíce národ náš po Bílé Hoře **navždy zdeptati**, rozdělili českou půdu cizincům. Kolik našich slavných lidí, kolik našich buditelů a vůdců smutně se rozhlíželo po nepřehledných lánech, které **i v srdci naší vlasti** náležely cizincům! Kolik Kozinů, Kubatů, kolik bezejmenných hrdinů z lidu krvácelo v boji o půdu! **»Boj o půdu není však ani ještě dobojován«.** Sděluje, že skoro pět milionů měr zemědělské půdy jest určeno pozemkové reformě a vypisuje, že dnes už 329.005 ha zabrané půdy přešlo do vlastnictví lidu.

Poněvadž pozemkový úřad fixluje s národním přesvědčením, tážeme se, jsou-li Hellerové, Pollakové, Kummermannové, Koscherakové, Klingerové (Hugo, Josef, Otto, Gustav) a j. tak výbornými nástupci Kubatů a Kozinů, že máme v nich záruku, že »naše vnitřní národní osvobození pokračuje«, když tito lidé v samém »srdci naší vlasti« na Českobrodsku, obdrželi příděl půdy. To nejsou cizinci?

Ano: **Boj o půdu není ještě dobojován** a až pozlátkem oslepený a svedený lid prohlédne, bude nová reforma — ovšem v duchu křesťanském a ne židovsko-germánském.

Karel Pergler:

Za nového režinu.

(VI. pokračování.)

Měl jsem tedy na legaci nejen zločince, ale i ignoranty, kteří nevěděli, že vyslanec nemůže vůbec pašovat, protože má právo exteritoriality. Šlo o látku objednanou z Číny na šaty v Japonsku v letě jedině možné. Mám ty šaty dosud — corpora delicti?

Oznámil jsem Benešovi trest výpovědí Eliášové, ne k vůli sobě, ale k vůli němu. **Poslal mne na dovolenou, ale proti Reichmannovi lhed nezakročil.** Ovšem.

Ministerstvo udělalo pokus tvrdit, že jsem výpovědi vynutil. Je to hloupé, jak pochopí každý, kdo je přečte. Ostatně Eliášová v disciplinárním řízení s Reichmannem vše potvrdila, ba pověděla ještě více.

Když se Beneš obrátil proti mně, úředník Karel Kizlink dal výpověď následujícím listem:

Tokio, dne 26. března 1921. Ministerstvu zahraničních věcí Č. S. R. — Praha. — Osobní sdělení.

Vzhledem k poměrům, jak se vytvářely na vyslanectví RČS. v Tokiu, žádám ministerstvo věcí zahraničních za propuštění z jeho služeb.

Příčiny mne k tomuto kroku vedoucí jsou čistě zásadní a svádí se k jedné osobě zde zaměstnané — akreditovanému tajemníkovi vyslanectví **Ph. Dr. Janu Reichmannovi.** Jeho mravní kvalifikace jest takového druhu, že pro mne vylučuje každou možnost další spolupráce. Dnes jest mi jisto, že Dr. Reichmann:

1. Zadržel, otevřel a znovu zapečetiv doručil určený mne dopis,

2. totéž učinil s korespondencí jiných,

3. **ve spojku s legačním sluhou Růžičkou hleděl znemožniti vyslance RČS. v Tokiu pana Karla Perglera, denunciací u japonských úřadů,**

4. mírně řečeno denuncoval (dospěv k tomu methodami vlastními agentům provokatérům) **at již s vědomím osob, které na tom mohly míti zájem, výše řečeného vyslance Perglera u jeho nadřízených,**

5. intrikoval a stval mezi sebou členy vyslanectví ČSl. v Tokiu.

Jsou tu konečně i nedorozumění finančního razu s drem. Reichmannem. O těchto však i o effektivnosti jeho poměru k vlastní jím pronesené kvalifikaci u zdejšího úřadu — jest mi trapno mluviti.

Pracoval jsem rád u zdejšího úřadu, byv původně sem přidělen jako legionář, pracoval jsem tak, jak toho vyzadovala naše mladá republika; neohlížel jsem se na plat a effektivnost svoji s platem a effektivnost druhých, čas pro mne neměl významu. První věci mojí byla práce a ne zásady, s kterými sem minulého roku přišel dr. Reichmann: odpočinek, dobré bydlo, lesk postavení, společnost — **a když to nepůjde, spoléhání se na protekci.**

Poněvadž však vidím, že nejen jeho chyby se nevidí, nýbrž přímo, že jest brán v ochranu, pak nezbývá mi nic jiného, než abych svoji žádost zdůraznil, abych nebyl jednou házen do jednoho pytle s lidmi rázu Reichmannova, abych nebyl spoluvinníkem toho systému, který zdá se, nyní že zavládl.

Abych však neuvedl vyslanectví svým okamžitým odchodem do rozpaků, a poněvadž dosud jsem nucen zde setrvati jako svědek do skončení procesu Novákova, který dle slov vyšetřujícího soudce bude asi během jednoho měsíce skončen, žádám, aby mně bylo umožněno odejeti některou lodí po prvním červnu 1921 a ze služeb ministerstva abych byl propuštěn dnem příjezdu do Prahy. (Příště dále).

Karel Kizlink, v. r.

Prosíme, aby se nikdo nedal několikráte upomínati o zaplacení knih. Nemáme peněz na zbytečné poštovné.

Alois:

Člověk neví — — —.

Byzantinismem slulo již v prvním tísíciletí po Kristu člověka nedůstojné patolizalství a lichometnictví vůči mocným tohoto světa. Otrocké toto podlézání »pánům« žije i v dnešním století obrovského pokroku, svobody a demokracie. Zdá se, že zůstaneme již otroky, protože nemáme dostatek sebevědomí a charakteru. —

Taliáni nazvali novou díru, vzniklou při posledním soptění Etny, ze které vytéká žhavá láva ničicí okolí — »Kráterem Mussoliniho«. — Člověk si tak mimo vzpomene, jak u nás každá díra, ať z ní vytéká cokoliv, se jmenovala po nebožtíkovi cís. a kr. velič. Frant. Josefovi I. a že slavná c. k. okresní hejtmanství tlumočivala nejpodanější výrazy byzantinské loyality k Nejvyšším Stupňům Trůnu. Nebylo okresních nemocnic, ale »Nemocnice cís. Frt. Jos. I.« nebylo ani hasičských kůlen, ale »Zlámanolhotská jubilejní hasičská kůlna cís. Frt. Jos. I.« A kdykoliv šli občané ze Zlámané Lhoty do kůlny pro stříkačku, nebo žebřík, posílali do Vídně ponížený telegram svému milostivému vladaři. Nádraží, mosty, promenády i »akademie věd a umění« nesla cejch rabství. — Zamysleme se nad tím, zpytujme své svědomí a snažme se aspoň, abychom slepě nenapodobovali staré Rakousko, nebo nynější Italii. Velmi ušlechtilým bylo by naše počínání.

Nemůžeme se nerozloučiti s těmi, kteří nám tolik přáli. Jaké jsou mezi nimi veliké rozdíly. Pan Hejda, ministerský rada v Chebu, tedy osoba placená státními penězy, pracuje ve prospěch nepřátel Č. S. R. tak výborně, že mnohé deníky — ovšem marně — volaly po jeho odstranění. My chceme míti národní stát, chceme, aby Čech a Slovák opravdu zde byl pánem, stojíme na naprosté nedělitelnosti říše, nechceme poslouchati pháňů, kteří pomáhali Rakousku a přece nikdo nestál tak ostře proti nám jako strážci svobody tisku. Chtěli se asi zlatým písmem zapsati v dějiny vyvoleného národa a to se jim plně podařilo. Slovo »Bach« není nic proti tomu, co se děje za svobody, vyvolenci milostivě trpěné. Co jim je po tom, co se bude o nich psáti? Slouží... komu?... Zcela lhostejno! Chtějí jíst a dobře jíst. Mají svoje koníky a vozí se... Kdosi pustil do světa balonek, že ti lidé nám nadržují. Dnes to snad už nikdo neřekne; vždyť musí každému býti jasno, že jim šlo pouze a výhradně o ubití věci, pro kterou jsme bojovali. Za tím účelem nasadili všechny páky jsoucí jim po ruce. O tom zase jindy....

Za onoho času — v měsíci říjnu l. P. 1923 — stalo se také jednou, že »Náš Cíl« nebyl konfiskován a bylo nám dovoleno tisknouti. Tiskli jsme, tiskli — zatím se rozmyslili jinak a druhého dne zabavili celý vytištěný náklad. Inu, svoboda — zákona. A potom řekněte, že to nemáme u nás jako brousek....

Židovská otázka.

Kdo je Žid? Co je to »semita«?

V.

To nemůže říci žádný smrtelník. Před sto léty učenci se domnívali, že mohou říci: »Semité jsou potomci Sima«. Dnes je zodpovědění složitějším.

Židovský národ jest produkt četného plemenného mísení a produkt nepříbuzných lidských typů, ale typů ostře se lišících, jak ve fysickém, tak i mravním ohledu. Semitská krev netvoří ani polovinu této směsi. To jsou pochybné výsledky, získané přesným bádáním anatomické anthropologie a historie, dvou věd, jež si navzájem podávají pomocnou ruku. Judejec může být nazván Israelitou, jako ratolest tohoto rodu. Typ judejce začal se tvořiti teprve tehdy, když silnější, severní plemena Israelitská byla vyhlazena Assyřany.

A tak máme-li pochopiti, co máme rozumčti pod jménem Judejec, musíme si nejprve uvědomiti, kdo je to Israelita? Pak teprve budeme moci přistoupiti k řešení otázky: jakou cestou Israelité z pokolení Judova (a Benjaminova) stali se Judejci.

Při tom musíme šetřiti jisté opatrnosti co do pramenů. Třeba podotknouti, že specificky judský ráz byl umčle uveden do bible teprve po Babylonském zajetí: **k tomu cíli zhotoveny celé knihy a připsány Mojžíšovi.** Dále řádka za řádkou kontrolována a opravována tak, že z ní odstraňovány široké israelské názory, jež zaměňovány úzkými názory judejskými, jerusalémským kultem Jehovy, jakoby byl tento od vždy existoval, jsa nařízen božským zákonem. Tato okolnost na dlouho zatemnila poznání o postupném a čistě lidsky — historickém pochodu rozvoje židovské národní povahy.

Teď konečně vneseno světlo do této oblasti vědění. Dnes je nad slunce jasnějším, že Judaismus (Židovstvo) se svou zvláštní věrou v Jehovu a se svým výlučným panstvím kněžského zákona jest výtěžkem dokazatelného a nanejvýš zvláštního historického sečlánkování a snahy jednotlivých, za **určitým cílem jdoucích mužů.** (Příště dále).

Max B. Stýblo:

Čtrnáct.

Jdi k hodům, sovětská Rusi! — Zbědnělý dav,
zbrocený krví popraviště, ponese za tebou
čtrnácte krvavých buřičských hlav....
Jdi k hodům, jdi! — Ty sovětská Rusi,
mírná a vznešená, čistá a rudá,
o níž tak překrásně hovoří Neumann,
kde krví mužíků nasákla půda
a čtrnáct vzkvetlo mučenek...

Ty rudá mátuško — ruská ty země,
sladkými hovoříš, pozdními květy!
Šmeral a Muna, své jidášské rety,
přissáli na sešlé, Matko, tvé témě!
Pacholci katovi z Prahy a Kladna...
Čtrnáct těch hlav bude — a těla chladná
do šachet pod vápno hodí se v noci...

Tak, matko, tak je to, »Zákon« je zvíře,
jež s heslem Svobody vraždí a krade!
Bronšteiny nalezneš, matičko, všade,
i u nás, Čecháčků, kde k rudé víře
hlásí se mnozí z nás divnými hesly...
Hoj, rudou na vodu! A zatoč vesly,
pejzatý Nerone! — Lidské spal mozky,
by ten lid nevěděl, že nejsi Trockij,
že kšeft je obchod — a otroků dav
odměnou přinesou čtrnáct ti hlav...

— — — — — — — —

Jdi k hodům, sovětská Rusi! Tribunál
čeká již buřičská hlava...
Zdaž jste již pozváni do Moskvy,
čtenáři »Rudého Práva«?

(Vyšlo v květnu 1923, nákladem »Volné tribuny«, Smíchov, Reslova 34).

Různé zprávy.

Milostpáni těžaři slevují 1 haléř, slovy a písmem jeden haléř čs. a celý na 1 q uhlí; dělníci 28 haléřů.

Vítězný stát. Č. S. železniční úřady dodávají zcela pravidelně do Vídně německé depeše a Vídeň zase nám německé. Němci by nerozuměli naší státní řeči, ale my **musíme rozuměti jejich.** — Na bavorské straně sesíleny pohraniční stráže trojnásobně, mezi Chebem a Ašem a saské hranice mezi Ašem a lázněmi Elsterskými.

Dokument. »Právo Lidu« vzpomínajíc 14. října 1918 napsalo, **»že české měšťáctvo hořelo touhou po vládní formě monarchistické s králem v čele«. — Připomínáme:** Po socialistických táborech, konaných dne 14. října roku 1918, o nichž socialistický tisk tvrdí, že byly »prvním revolučním projevem«, šel vůdce soc. demokratů poslanec Ant. Němec se socialistickou deputací k místodržiteli hraběti Coudenhovovi a tam slavnostně prohlásil: »Vaše Excelence! **Český proletariát manifestuje dnes za samostatnost zemí koruny České v rámci podunajského mocnářství pod žezlem rakouské dynastie!«** Proto nechť si pamatují socialisté písničku: »Buďme pěkně jen tiši, ať nás žádný neslyší...« když zapomněli, co za ně tlumočil p. Němec u stupňů »Nejvyššího trůnu«. —

Na Slovensku. V Spišskej Belej stal se starostou Fridrik Roth (a k tomu Němec), I. náměstkem Jozef Slodička, luďák, II. Jozef Bekeš, komunista. V **Poprade** starostou Alex. Bresel (Němec), I. luďák, II. Němec. — V **Spišskom Podhradie** starostou Karol Košík, křesťan. soc., I. Ferd. Sax. V **Libici** starostou Gustav Luntzer, I. agrárník, II. Aloys Rusch, Němec.

Kdo má pravdu? Pan president chválil Židy na Slovensku a jejich státní věrnost, jak jsme sdělili ve článku o židovském šomrim a nejvládnější list »Čsl. Republika«, která se vždycky chlubí, že jest nejlépe informována, vytýká Židům, že jsou **nespolehlivým** elementem.

V **Maďarsku** se znovu a silněji probouzí protižidovská nálada.

Agrární listy píší oslavné ódy na »největší národní dílo po převratu«, totiž »kolik zabrané půdy přišlo do vlastnictví lidu« a zcela moudře hovoří pouze v cifrách, neboť jinak nebylo by lze napsati »největší národní dílo«, když Němci i Židé dostávají celá panství. Proti tomuto nešvaru měli by agrární listy, kdyby jim poctivě šlo o reformu, ostře psáti, aby se půda nedostávala cizákům. —

Co bylo Benešovou cestou po cizině docíleno, dokáže nejlépe Rada společnosti národů, která pojednú o javorinské otázce. »Řečeno« bylo mnoho, skutky jsme dosud viděli protichůdné. Až budou řeči dokazovány skutky, **potom může věřiti i národ. Mezinárodní soud v Haagu bude se 12. listopadu zabývati javorinskou otázkou, aby o ní dal své dobrozdání.**

Pomník pozemkové reformy odhalen 21. X. 1923 v Chropini; nese nápis: »Hanácká půda vrácena Hanákům 1923«. Na českobrodsku postaven prý bude rovněž pomník s nápisem: »Česká půda vrácena Židům 1923« (podle nekonfisk. zpráv »Náš Cíl«, č. 16.).

Pravda vítězí — ale každý upřímný vlastenec musí si ji nechati pro sebe, jinak jest skonfiskována. (Náš úvodník v čís. 21.).

Národe nevidíš? V neděli 23. září přinesly noviny provolání komitétu pro dostavění chrámu sv. Víta k národu, aby přispěl na sbírku o sv. Václavu, aby konečně chrám sv. Víta, v němž odpočívají bohatýři českých dějin, mohl býti dokončen. Jest prý k tomu potřebí ještě 3,000.000 Kč. Jaká to ilusc! Na národu se žebrá o tři miliony na dostavění jeho největší památky! Státní pokladna nemá těch 3 milionů, ale 16 milionů na fontanu v Lánech, miliony na přepychový vlak presidentův, sta milionů na úpravu zámků presidentských a Bůh ví co milionů na velikou sochu má. Těžko dnes psáti: zákon Meissnerův nám nedovoluje. (Štít Národa č. 18).

Státní Pozemkový úřad schválil kupní smlouvu Václavu Márovi, Josefu Šulcovi a Frant. Herbstovi, kterou ukoupili od Jos. Coloredo-Mansfelda velkostatek Dlouhou Lhotu ve výměře 5533 ha za kupní cenu 21,500.000 Kč. Podle odhadu znalců, které si kupující strana sama zjednala, jeví se cena objektu 47,500.000 Kč. To znamená, že **Státní Pozemkový úřad dává výdělečné společnosti k exploitaci velkostatek, který má cenu 47,500.000 Kč. za 21,500.000 Kč. Exploitace okamžitá je hlavně ve vykácení lesů, zaplatí vůbec celou kupní cenu. Výdělečná firma shrábne do kapsy milionové zisky, pod patronací samotného Státního pozemkového úřadu.** — Tak si čtenář vzpomíná na Augiášův chlév.

Č. S. jubilejní dukáty po Kč 150.—. »Střed« oznamuje, »že vláda (?!) rozhodla, aby se našim zákonodárcům (!) dostalo pěkného dárečku. Dostanou všichni bez rozdílu jubilejní dukát za 150 Kč. Pro ně neplatí soutěž (jako pro statní plebejce), nemusí zaplatiti ani jeho minimální cenu, nic, stačí když zaplatí 150 Kč. Rozumí se samo sebou, že dostanou ho i komunističtí poslanci, intelektuální původci štvaní, které vedlo ku vraždě dra. Rašína, autora myšlenky Č. S. dukátů, dostanou jej i němečtí poslanci, kteří sabotují stát.

»Prager Tagblatt« píše: Pražský zpravodaj »Ziko« (korespondence zionistické světové exekutivy) byl v těchto dnech přijat primátorem měst pražských a měl příležitost zeptati se tohoto muže, jenž v historii Židovstva nehraje výtečnou úlohu, na jeho stanovisko k Židovstvu. Dr. Baxa pravil mezi jiným: **již z okolnosti, že zástupci židovské strany odevzdali pro mne své hlasy při volbě starosty, jest zřejmo, že posuzovali mé dnešní smýšlení k židovským spoluobčanům správněji, než-li mnozí, kterým z mého politického života tane na mysli jediná stará episoda** (pozn. red.: z polenského procesu Hilsnerova, kde obhajoval židovskými vlivy nařčenou matku nešťastné Anežky Hrůzové). **Důvěra židovských zástupců mne těší, neboť je oprávněna. Jest mým vřelým přáním, aby pod mým starostenstvím všechny vrstvy občanstva jako rovnoprávní činitelé svorně pracovali k dobru naší** (čí bude za chvíli? dotaz redakce) **vzkvétající obce.**

Ministr Beneš sotva se vrátil z jedněch cest Evropou, už zase musil na nové a až se z těch vrátí, hlásí se, že znovu musí »dodělat« Paříž. Jen aby se nám neucestoval...

— — **Četli jsme se zvláštním zadostiučiněním presidentovy projevy v Paříži, jimiž se stavěl tak cele na půdu vlasteneckou, proti němectví, a jimiž splýval s tím duchem, kterým bychom chtěli míti prodchnutou celou republiku, její administrativu i exekutivu. — Nesmí však to, co se v Paříži mluvilo, jednalo a psalo, zůstati na papíře, nýbrž musí tvořiti základní složku našeho státního života a zavazuje nejen národ, ale i jeho představitele pro — budoucnost.**

Třasořitky. Dnes je podívaná na děvče, stojí-li s někým na ulici: natřásá se, točí se, poskakuje, kroutí se, jako stížená »svatovítským tancem«. Co ještě předepíšou Židé zblbenýma poslušným gójům?

Radost. Povídá pan Thateleben: A my pšeci mít radost o ten 28. říjen. Všude samej modrej trojúhelník. Pšeci klín už je tam a ten hned tak někdo nevyrazí —

Co se nesmí v Č. S. R. konfiskovati. »Rudé Právo« píše: »Znamřme plány československé reakce o intervenci v Německu, projevme ho svou **vojenskou pohotovostí!** Zahřměme do uší čs. buržoasie své bojovné heslo: Ruce pryč od revoluce!« — Zde »rudí« přiznávají svou vojenskou organisaci, jak dokázal leták B! (beta), zachycený naším členem v prosinci 1922. Věc oznámena na příslušných místech ale — »my to víme, nemůžeme však nic chytit; my víme, že k nám z Rakouska vozí válečný materiál, my jsme věděli, že vezli rozložené strojní pušky, ale na hranicích stopa mizí, »nedá se nic zjistiti«, bylo odpovědí. Tak jest postaráno v Č. S. R. o bezpečnost občanstva. Ani dvaadvacet tisíc tajných strážníků »nemůže« zjistiti, kam se co podělo i když vedoucím kruhům jest den přesně označen.

Opět konsum a opět »českých« socialistů. U říčanského soudu byl prodán dražbou dům č. 30, konsum čs. soc. v Radešovicích; odhadní cena 315.000 Kč a prodán byl za 220.000 Kč, ač stavba stála 900.000 Kč.

Jinak v Ameriee, jinak ve svobodné Č. S. republice. Newyorský senát se postavil proti censuře knih.

V Č. S. R. se nesmí psát co jest židovský nebo germánský a co český arijský výrobek.

Vyšetřování v Moravsko-slezské banee. — Denní listy přinesly 13. října 1923 tuto zprávu: Z Brna došla zajímavá zpráva o procesu této banky proti členům bývalé správní rady. Moravsko-slezská banka, t. č. v likvidaci, zažalovala členy bývalé správní rady o zaplacení splatné směnky na částku 9,804.000 Kč, kterou loni na podzim podepsali u přítomnosti ministerského rady Páry. Žalovaní, jichž je 11, hájili se před civilním soudem poukazem na to, že ministerský rada Pára žádal, aby směnka byla podepsána jen pro formu, prý k uspokojení ministra financí dra Rašína, ale že sám prý o tom mluvil, že nebude nutno ji platit. Jako svědci byli vyslechnuti v pondělí a úterý ředitel Jirásek, dále ředitel zemské banky Tománek, revisoři Löfler a Dvořáček, vrch. ředitel Cyrilo-Methodějské záložny v. v. Kratochvíl, vrch. ředitel Vrtílek a hlavně ministerský rada Pára, který tvrzení protisvědků popíral a zdůrazňoval povinnost platební. Proti němu vypovídal farář Holcbach, prof. Veps, Hásek, vedle vyslechnutí také pí. Kačírkové, choti ředitele Moravsko-slezské banky. Lékař dr. Jirka potvrdil těžkou, od roku 1918 trvající neuropsychosu řed. Kačírka, jenž nebyl prý příčetným, když podpisoval ministerskému radovi Párovi směnku, což potvrzuje i dobrozdání soudního znalce univ. profesora dra Berky. Přelíčení skončilo v úterý o 21. hodině prohlášením předsedajícího vrch. rady dra Löwa, že soud si vyhražuje rozsudek oznámiti stranám písemně. — Jak vidíme, je to starý trik prohlašovat zločinné lidi za jakési choromyslné osoby a svalit z nich zodpovědnost na jiné. Jest jen ku podivu, jak může býti choromyslný člověk ředitelem banky, tedy zastávati úřad, který vyžaduje největší napětí duševních sil.

Odsouzen pro urážku Žida Rathenaua. V Lipsku byl odsouzen před říšským soudem německým Theodor Fritsch, vydavatel antisemitského týdeníku »Der Hammer«, proto, že v letáku »Anti Rathenau« prý zhanobil Žida před rokem zavražděného. Fritsch v letáku tom obviňoval Rathenaua, že přivodil svou politikou jako ministr zahraniční Německo do úplné zkázy finanční. Byl odsouzen na 4 měsíce do žaláře. Zde máme doklad, jak Židé ovládají Německo. Fritsch je stár 71 let.

Hitlerův orgán. Vůdce bavorských fašistů Adolf Hitler vydává v Mnichově list »Völkischer Beobachter«, v kterém vytýká vládě berlínské, že na vyslanectví v Mnichově vydržuje úřednictvo výhradně ze Židů sestávající a proto se Hitler obražuje, že si Bavoráci nedají tuto židovládu z Berlína líbit. Vláda list zakázala, ale Hitler se o zákazy ty nestará a vydává svůj list nerušeně dále.

Sebevražda barona Charlesa Rothschilda. Z Londýna byla rozšířena zpráva, že baron Charles Nathaniel Rothschild, syn chéfa bankovního domu Nathaniel Moses Rothschild and Sons lorda Rothschilda se v koupelně v návalu choromyslnosti sám odpravil, prořízнuv si hrdlo. Týž se před 12 lety oženil s dcerou vrch. župního soudce Jozikou Wertheimsteinovou a žil s ní velmi šťastně. Má jednoho syna a dvě dcery. Baron Charles nepěstoval žádné styky s londýnskou šlechtou. Orgán Žida Lippowitze »Neues Wiener Journal« oznamuje, že manželka sebevraha vedla místo něho obchody bankovní, ve kterých je úplně vycvičena. Její druhá sestra má bankéře Strassera ve Vídni, který je společníkem bankovního domu Rothschilda. Jak vidíme, jsou rodiny židovských finančníků úzce spolu spojeny a tvoří jednu nerozbornou moc.

Leon Bondy zemřel. »Vlastenecké« noviny přinesly oznámení, že 13. října 1923 zemřel v Praze český král židovský Leon Bondy ve svém paláci na Florenci. — Vládní »Československ. Republika« přinesla tuto zprávu: »Včera v Praze skonal muž, který stál na čelném místě v našem mladém národním hospodářství, muž neobyčejné inteligence, prozíravosti a dobroty. Téměř od počátku našeho státu zastával po několik let úřad presidenta Vývozní a dovozní komise, v kteréžto funkci měl možnost a příležitost osvědčiti svůj národohospodářský rozhled a vykonati mnoho pro náš mladý stát. Leč president Bondy nebyl jen národohospodářem a podnikatelem. Byl též velkým příznivcem umění a všech krásných snah. — Jeho štědrá ruka vydatně podporovala všechny, kdo se na něho obrátili. Byl též politicky činným, ač ne jako poslanec, hlavně v dobách sporu mezi stanoviskem positivní a negativní politiky české v Rakousku, kdy přiklonil se z důvodů hospodářských k politice dra Kramáře. Zesnulý pocházel ze staré české židovské rodiny a byl vždy uvědomělým Čechem. — Všichni, kdož znali jeho milou povahu, zachovají mu světlou vzpomínku.« — Mimo paláce na Florenci obýval Leon Bondy dvě obrovské vily s rozsáhlými parky v Bubenči. Zde se odbývaly po převratě každého večera veliké hostiny, z nichž páni ministři se vracívali až k ránu s těžkými hlavami domů.

Proč je dr. Kramář židomil? Záhadu tuto nám vysvětlují »Národní Listy«, které v nekrologu Leona Bondyho napsaly tuto chválu: »Zemřel člověk zlatého srdce a křišťálové čistoty. Jeho otec, vzácná tehdy výjimka mezi bohatými Židy, byl českým poslancem na sněmu, a Léon Bondy sám, vychován Smetanovým přítelem, Debrnovem (Srbem) v idealistickém duchu vlastene-

ckém, byl celou duší náš, a sloužiti a prospěti našemu národu bylo předním cílem jeho činnosti a energie. Byl s námi i v dobách nejhorších, kdy tolik našich lidí bylo plno strachu a bázně, a ani na chvíli jej neopustila důvěra v naše vítězství. Soud jmenoval ho správcem zabaveného jmění uvězněného dra Kramáře a přímo dojemnou byla jeho starost a péče, aby jmění to zachoval ne lačnému státu, nýbrž svému starému příteli z mládí. A v těžkých chvílích, kdy život dra Kramáře opravdu visel na nitce, byl paní Kramářové nejoddanějším přítelem, kterému se vždycky podařilo naplniti její duši novou vírou a novými nadějemi. Všecko to dovedl svou jedinečnou upřímností a prostotou, nikdy neselhávajícím klidem a rozvahou a svou neochvějnou vírou ve šťastný konec těžkého utrpení.« Nám je při tom podivno, že tehdejší vláda rakouská, která jistě věděla o tom přátelství, pověřila Leona Bondyho správou zabaveného majetku a měla důvěru v Leona Bondyho, jako pan dr. Kramář měl v něj neobmezenou důvěru. Komu tedy byl Leon Bondy věren? Záhadu tuto ať »Nár. Listy« rozluští. — K zprávě této podotýkáme ještě, že dr. Kramář postavil se svého času energicky proti interpelaci naší knihy »Židovstvo« a nedovolil členům klubu národně demokratického, aby ji v N. S. přečetli.

Postátnění lesů bude nás státi, jak »Role« píše, maličkost. Do rozpočtu na rok 1923 jest vložena položka 47½ Kč na zaplacení deficitu, který vznikne postátněním lesů.

Nejdražší automobil z příslušníků ČSR. má velvyslanec berlínský Vlast. Tusar. Stál 450.000 Kč. Není nad panstvo a nad demokratickou representaci.

Parlamentarismus, jak dnes se všude vyvinul, neznačí nic jiného, než skutečné panství Židů a zdánlivé panství nežidovských panovníků, vlád atd. Jest to strašlivý závěr, ale patřte na tuto záležitost kriticky, střízlivě, a uznáte, že vysvětlí se Vám tím mnohé ano i to, proč mezinárodní Židovstvo se tak mocně všude zasazuje o parlament. Nevolám tím po absolutismu, ale volám s Holečkem: »Vysoké hráze třeba!« — Domyslíte si snad proti komu —

Dědic Rotschilda. Ve Frankfurtě n. Mch. slavil 80. narozeniny baron Maxmilian Benedikt Goldschmidt-Rotschild. Pan baron, syn Benedikta Salamona Goldschmidta, nekšeftuje, privatisuje. Roku 1903 byl povýšen do stavu baronského.

Rabín Salamon Spira v Miskolči. Maďarské listy přinesly velikou chválu o rabínu Spirovi v Miskolči. Uspořádal na oslavu svého 25tiletého rabinátu sám sobě velikou oslavu a pozval na ni katolického probošta Zeibraczkého a reformovaného pastora. Oba pozvaní dostavili se do synagogy a každý z nich spustil na rabína chvalořeč. Zvláště pastor Duszik. velebil Židy, že osud jich a osud Maďarů si velice jsou podobny. Kdo by si při čtení takové komedie neodplivnul.

Německé provokace na státních drahách se poslední dobou považlivě množí, poněvadž ministerstvo železnic má bezpochyby značné starosti o zajíce a vysokou« — dokud čas — a ignoruje stížnosti časopisů i obecenstva. Nový doklad: Dne 8. října t. r. jel jsem ranním vlakem č. 16, který vyjíždí 1.42 ze stanice Kadaň-Prunerov od Prahy a žádal jsem u osobní pokladny službu konajícího úředníka »Č. S.« česky o dvě jízdenky do Prahy. Zasnul jsem však, když úřednik mi nerozumněl, lépe řečeno, ruzuměti nechtěl. Na otázku »Č. S.« stát. úředníka: »Was wollen Sie?« odpovídám česky, že si přeji 2 lístky do Prahy na Masarykovo nádraží. Dostalo se mi však zpupné odpovědi, důstojné leda nějakého Hackenkreuzlera (doslovně): »Nenufte mne mluviti česky, když nechci (!) nebo když neumím!« — Ovšem pro takové lidi má republika peníze a jak se zdá dost peněz a nadřízené úřady nechikanují tyto zjevné nepřátele státu, naopak platí je z peněz poplatnictva.

Literatura.

Československé podniky tisk. a vydav. v Praze vydaly brož.: **Bohumil Brodský,** jeho význam, dílo a život z péra K. Čvančary.

Fa. **Šolc a Šimáček,** nakladatelství posílá sešit 22, 23, 24, A. V. Šmilovského: Spisy výpravně.

Ve **Šrámkově** knihovně »románů a novell« vyšel 8. sešit **K. Herloše: Jan Hus.**

Nábytek
firmy Josef Frančík,
Kolín-Zálabí-Pardubice
jest nejtrvanlivější, nejlevnější a nejsolidněji pracován
Nábytkové vozy k disposici!

Otiskujeme inserty jen ryze českých neb slovanských firem arijských doporučení hodných:

4 × 5 = 20 metrů a sice:

5 metrů nejlepšího barchetu s hedvábím na šaty, 5 metrů nejlepšího flanelu, jemný vzor na košile, 5 metrů bílého plátna na dámské potřeby, 5 metrů pestrotisku na pěkné domácí šaty = 20 merů za 126 Kč zašle bez jakýchkoli jiných výloh **Josef Stolín a spol., Náchod.**
Zboží toto bylo poctěno první cenou! Důvěřujte!

Nevyhnutelný v domácnosti, nepostrádatelný na cestách je v plechovkách po 50 a 100 gr. č. v. firmy **čaj s pávem**
J. Fromm-Opava.
Žádejte ve všech obchodech!!

Každý uvědomělý Čech a Slovák požaduje »NášCíl« ve všech kavárnách a restauracích. — Čtěte naši lacinou knihovnu: 6 knih = 1000 stran za Kč 40, v předplacení i na 3 měsíční splátky po Kč 15.— a poslední splátka Kč 10.

Tiskem knihtiskárny »Družstvotisk« v Třeboni.

UNIVERSITY OF ILLINOIS-URBANA
3 0112 109565777